DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

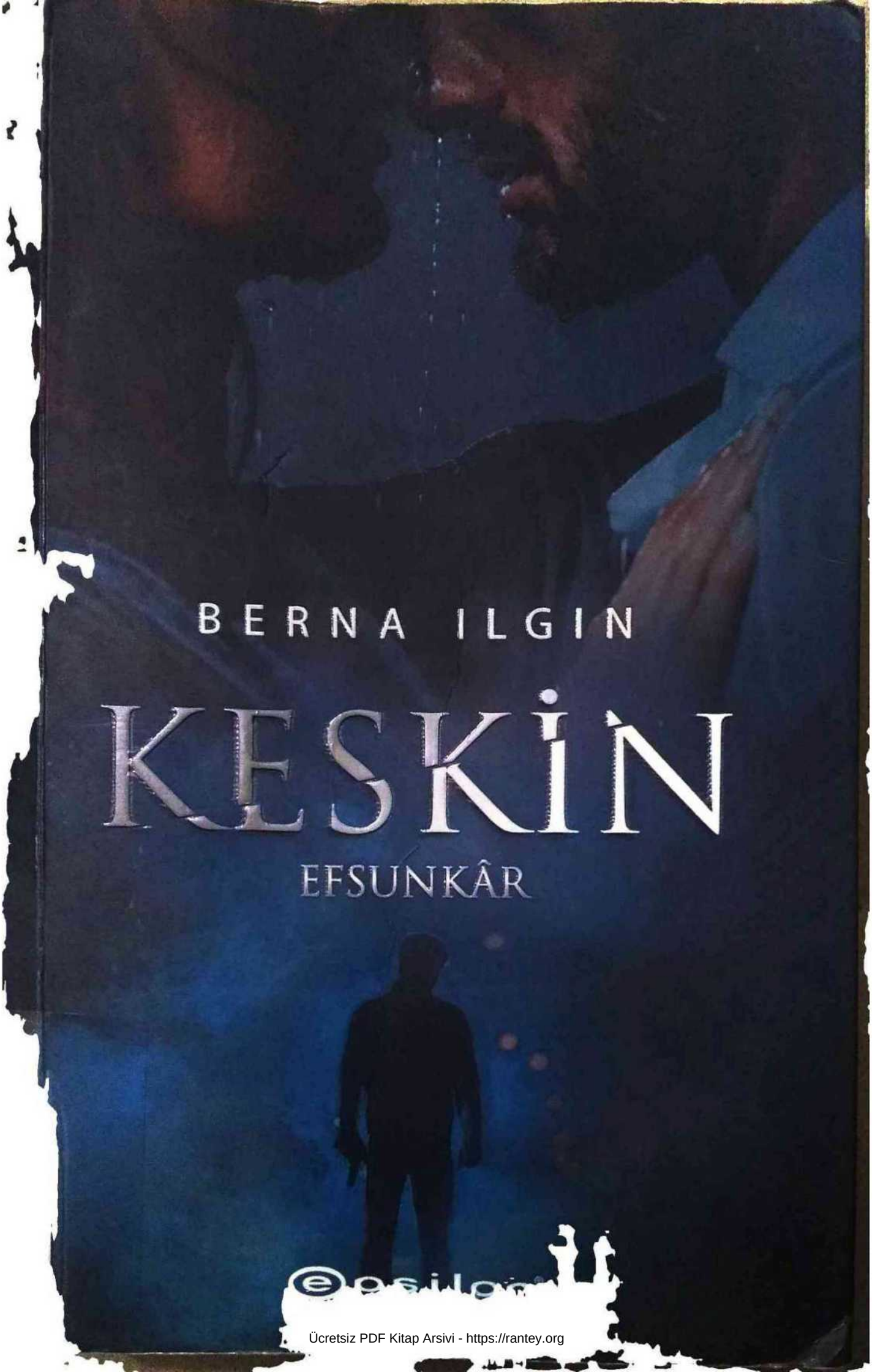
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KESKİN

EFSUNKÂR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Soğuk bir aralık akşamıydı.

Balkonda oturmuş, gökyüzünden süzülen kar tanelerini izliyordum. Birbirine değebilmek için sabırla yere düşmeyi bekliyorlardı. Öyle güzellerdi ki...

Doğa her zaman sevgi doluydu. Peki biz insanlar neden böyle olamıyorduk? Oysaki sevginin gücüne hep inandım ben. Sevgi dolu bir ailede büyüdüm çünkü...

Bana göre sevginin tamir edemeyeceği hiçbir şey yoktu. İşte o anda karar verdim bu kitabı yazmaya. Sevginin gücünü anlatmak istiyordum çünkü insanlara.

Bu kitapta da aşka inanmayan bir adamın aşkla imtihanını ve katran karası bulaşmış bir kalbe, farkında olmadan sevgi tohumları eken bir kadının sabrını anlattım. Hem birbirlerinin canını yaktılar hem el ele verip birbirlerinin yaralarını sardılar.

Öyle severek yazdım ki bu kitabı. Keskin benim bu ışıklı yoldaki ilk adımım. Elbette ki teşekkür edeceğim çok değerli insanlar var.

Öncelikle bana sevmeyi ve merhameti öğreten anne ve babama, bütün sıkıntılarımı sabırla dinleyen güzel kardeşlerime, sevgisini benden hiçbir zaman esirgemeyen değerli eşime ve güzel çocuklarıma, beni her daim gülümseten değerli dostlarıma, fikirleri bana deva olan Özge'me, kitabıma destek olan ekip arkadaşlarıma ve tabii ki siz değerli okuyucularıma çok ama çok teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsözüm şu ki;

Ömrünüzle iyi geçinmeye bakın. Zor bir zamanınızda ya da acıyı en derinlerinizde hissettiğiniz o anda kendinize kızmak, acımak ya da kendinizi eleştirmek yerine kendinize şefkat gösterin ve derin bir nefes alın. Sonra gözlerinizi kapatın ve şu sözleri fısıldayın:

"Geçti. Yalnız değilsin, ben varım. Ve unutma ki hiçbir acı sonsuza kadar sürmez. Sen neleri atlattın."

Bu sözler size çok tanıdık geldi, değil mi?

Çünkü kendinizden başka herkese, en ihtiyacı olduğunda söylediğiniz sözler bunlar.

Peki, neden kendinizden esirgiyorsunuz bu şefkati?

Atın üstünüzden karamsarlık yükünü, çevirin başınızı bulutlara, çiçeklere, doğanın sessiz tanıkları hayvanlara ve her şeye rağmen doğmaktan vazgeçmeyen sıcacık güneşe...

Göreceksiniz ki her şey mükemmel bir denge içinde devam ediyor ve her gün, yeni umutlarla başlıyor.

Pes etmeyin, çünkü aradığınız cevaplar sadece içinizde. Bulun o cevapları ve sadece sevgi tohumları ekin kalbinize. Emin olun yeşerecek o tohumlar...

Berna Ilgın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeynep Maral

Sonbahar yerini amansız bir kışa bırakmaya hazırlanırken, soğuk havayı bedenimin her köşesinde derinden hissederek yürüyordum.

Kararmış bulutlar, yaprakları dökülen ağaçlar ve çocukların terk ettiği oyun parklarıyla İstanbul, gözüme çok yorgun ve hüzünlü göründü. Tıpkı benim gibi.

Artık hayattan geleceğime dair hiçbir beklentim yoktu. Kendimi mecburen yaşıyor gibi hissediyordum. Ne yapmam isteniyorsa onu yapıyordum. Bir kukladan hiçbir farkım kalmamıştı.

Başımı kaldırarak etrafıma baktım. Acaba sadece ben mi hayata bu kadar karamsar bakıyordum? Neden hiçbir şey yolunda gitmiyordu? Neden benim de yaşıtlarım gibi sıradan bir hayatım yoktu? İçimdeki hüzün ruhuma ve bedenime yayıldıkça sanki daha çok üşüdüm. Sonra derin bir nefes alıp yürümeye devam ettim.

Esen rüzgârın soğukluğunu iliklerime kadar hissedince titredim ve eskimiş montuma daha sıkı sarıldım. Biraz daha yürüdükten sonra sahilde durdum ve denizin o muhteşem kokusunu içime çektim. Bu koku oldum olası huzur verirdi bana.

Bu kokuyla beraber, çocukluğumun eskimiş anıları da bir bir önüme dizildi.

Bir zamanlar yürekli bir balıkçının kızıydım ben. Derin bir iç çektim. Soğuk hava yerini, anıların sıcak meltemine bırakmıştı. Geçmişin tozlu hatıraları buruk ve acıydı belki ama, yine de çok tatlıydı...

Keşke yeniden çocuk olabilseydim. Mersin'de doğdum ben. On yaşıma kadar rüya gibi bir çocukluk yaşadığım Mersin; denizi, sahili, zakkum çiçekleri ve portakal ağaçlarıyla sıcacık bir şehirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çocukluğumdan kalan tatlı anılar beni gülümsetirken, babamın balıktan dönüşünü nasıl heyecanla beklediğimi, haşlanmış buğdaya şeker karıştırıp yemeye bayıldığımı, o güzel bayram sabahlarını ve yakan top oynamayı ne kadar çok sevdiğimi anımsadım. O tozlu hatıralar tarihe karışmıştı belki ama, zihnimde yaşamaya devam ediyor ve hatırladıkça taze bir yara gibi sızlıyordu.

Ama maalesef her şey öyle toz pembe devam etmedi. Çok sevdiğim babamı bir trafik kazasında kaybedip kara toprağa verince her şey griye boyandı bizim için. Babamla birlikte çocukluğum da ölmüş, ruhum renklerini kaybetmişti. Zihnim o acı günleri hatırladıkça sanki yeniden yaşıyor gibiydi. Gözlerimi sıkıca kapatarak acımın dinmesini bekledim.

Günler ve gecelerce ağlamıştım. Geçirdiğim o zor ve acılı günleri hiç unutamam. Annem gözyaşlarımı görüp üzülmesin diye saklanır, ruhumdaki acı fırtınanın dinmesini beklerdim. O küçücük yaşta olgunlaşmış ve büyümek zorunda kalmıştım.

Sonrasında geçim sıkıntısı da boy göstermeye başlayınca okulumu ve arkadaşlarımı geride bırakıp annemle ailesinin olduğu bu koca şehre taşınmak zorunda kalmıştık.

İstanbul...

Güzelliğiyle insanı içine çeken, ama altında binlerce acı taşıyan bu şehre alışmam önce zor olsa da zamanla buna mecbur kalmıştım. Yıllar yılları kovalamış ve büyümüştüm. Bu geçen zor yıllarda annem ailesinin zoruyla uzak bir akrabamız ile evlendirilmiş, o günden sonra da benim için kâbus dolu günler başlamıştı.

Üvey babam acımasız, alkol ve öfke sorunu olan bir adamdı. Hemen hemen her gece içer ve zil zurna sarhoş bir halde eve gelirdi. Sonra da evdeki her şeyi yere indirir, biz de onun öfkesinden nasibimizi alırdık.

Yediğim dayaklara ne yazık ki artık alışmıştım. Ama annem için kahroluyordum. Kadıncağız artık iyice çökmüş ve yediği dayaklara dayanamaz hale gelmişti. Üstelik hastaydı ve günden güne hastalığı ilerliyordu. Gerçekten de kimsesizdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anneannem ve dedem yıllar önce ölünce, teyzem Almanya'ya gidip orada evlenmiş ve annemi bir daha aramaz olmuştu.

Bu düşüncelerle nihayet çalıştığım kafeye vardım. Ne yazık ki otobüs paramı evden çıkarken üvey babama kaptırmış ve bu soğukta evden işe kadar yürümek zorunda kalmıştım. İçeri girdiğim anda kafenin sıcaklığı ve mis gibi kahve kokusu yüzüme vurdu. İçerisi şimdilik sakindi ama bir saat sonra dolmaya başlardı.

Burası çocukluk arkadaşım olan Ömer'in babasının kafesiydi ve Ömer sayesinde burada işe başlamıştım. Aslında tam olarak çalışıyorum denemezdi. Vedat Amca ihtiyacı olunca beni işe çağırıyordu.

O sırada Vedat Amca mutfaktan çıktı ve beni görünce sahte bir öfkeyle söylenmeye başladı: "Bu soğukta yine mi yürüdün sen, söyle bakalım deli kız?"

Utançla başımı salladım. Üvey babamın ne kadar açgözlü ve acımasız olduğunu o da biliyordu ama çok üzülse de elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Sonra gülümseyerek başını sağa sola salladı ve konuşmaya devam etti.

"Gel bakalım, önce sıcak bir çay iç kızım. Sonra işe başlarsın. Acelemiz yok."

Her zamanki gibi ona minnetle baktım, sonra yanına gittim ve fısıldadım: "İyi ki varsın Vedat Amca; ama zaten çok da üşümedim."

Yaşlı adam soğuktan kızaran ellerime bakınca, ikimiz de hüzünle gülümsedik. İç çektim ve işimin başına geçtim. Her şeyin bir gün düzeleceğine inanıyordum. Ama bir yandan da bu inancımı kaybetmekten korkuyordum; çünkü inançsız yaşanmazdı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önümdeki adama acımadan bir kez daha vurdum. Vücudunda kırılmadık tek bir kemik kalmamıştı.

Acıyla inledi. Elleri kolları kırılmamıştı ama bana karşı gelemiyor ve kendini savunamıyordu.

Çünkü beni tanıyordu ve büyük bir hata yapmıştı. Bunun bedelini elbette ödeyecekti. Adamın kan kusmasını tiksinerek izledim. Eminim ki yaptığı aptallığa içinden lanetler ediyordu. Organ mafyasına yataklık eden kim olursa olsun acımazdım.

Nasıl cesaret edebilmişti buna?

Benim gibi ruhu karanlık olan bir adama ihanet etmenin cezası elbette belliydi. Bu piyasadaki hiç kimse bana karşı gelemezdi. Bu sebeple bu adam, bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Allah'tan başka kimseden korkum yoktu. Bunu hepsi biliyordu. Kaybedecek neyim kalmıştı ki?

Acımasızdım evet!

Hata kabul etmeyen bir kontrol manyağıydım. Çevremdeki herkesin hata yapmamak için korkudan titrediğinin farkındaydım. Hiç kimse yüzüme bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Ama böyle olmayı ben seçmemiştim. Beni böyle olmaya mecbur etmişlerdi! Çok şey yaşamıştım. Annemi ve babamı bu yolda kaybetmiştim. En yakın dostumu hiç acımadan öldürmüşlerdi. Peşime defalarca ajanlar takmış ve beni alt edecek her yolu denemişlerdi.

Ama ben, her şeye rağmen başarmış ve planlarını altüst etmiştim. Organ mafyası artık pes etmişti. Gerekirse kanımın son damlasına kadar bu pisliklerle savaşmaya devam edecektim. Çünkü Kuzgun'a söz vermiştim. Hiçbir çocuk bu yolda can vermeyecekti ve hiçbir anne, çocuğuna böyle iğrenç bir sebepten dolayı hasret kalmayacaktı. Çünkü bu ecel değildi. Bu resmen can tüccarlığıydı! Kuzgun can verse de ben hâlâ yaşıyordum ve yaşadığım sürece bu böyle devam edecekti...

Kuzgun benim tek dostumdu. Bir zamanlar bu âlemin lideriydi. Birlikte büyük işler yapmıştık. Beni o yetiştirmişti. Evet,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sertti ama öyle olmak zorundaydı. Bu âlemde lider olmak bunu gerektiriyordu.

Organ mafyasını alt edince liderliğini ilan etmiş ve kendi kurallarını koymuştu. Madde madde hazırladığı kuralların ilk ve en önemlisi, Türkiye'de hiçbir şekilde organ ticareti yapılamayacak, yapan ya da yapanlara yardım eden olursa, bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Hoşnut olmayan çok olsa da herkes bu kuralları mecburen kabul etmişti. Zaten başka seçenekleri yoktu. Çünkü lider oydu.

Onun sağ koluydum. Öldürüldüğü gün bayram edenlere fırsat vermedim ve Kuzgun'un yerine geçerek o kuralları bugüne kadar uygulamaya devam ettim.

Yeraltı dünyasında bana Keskin derlerdi. Bu lakabı keskin nişancılığımdan almıştım.

Böyle olmayı seviyordum. Gerçek şu ki, böyle olmaya mecburdum.

Elimdeki silahı gözümü kırpmadan adamın beynine sıktım ve arkamı dönüp depodan dışarıya çıktım. Adamlarımla birlikte arabama doğru ilerliyordum, soğuk hava beni etkilemiyordu bile.

Gözlerimi kısıp arabada beni bekleyen adamıma işaret verdim. O an depoda büyük bir patlama oldu. Adamlarım korkuyla beni seyrediyorlardı. Hayatımda hiçbir duyguya yer yoktu benim. Kural buydu. Duygusuz olacaksın!

Bu hayatta Kuzgun'dan sonra tek değer verdiğim insan, sağ kolum Kadir'di. Birlikte arabaya binip hızla oradan uzaklaştık. Pencereden dışarıya bakıp konuşmaya başladım: "Bundan sonra hata istemiyorum Kadir. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim!" Kadir, tedirgin bir şekilde cevap verdi: "Peki ağabey, emredersin!"

Kadir yıllardır yanımdaydı. Benim için canını vermeye gözü kapalı giderdi. Bunu biliyordum, can borcu vardı bana çünkü. Yetimhanede büyüdüğü yıllarda yediği dayaklardan kaçarak sokağa düşmüştü Kadir.

Çaldığı bir ekmek için dayak yerken buldum onu. Açtı, pe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rışandı, daha on altı yaşındaydı. O haliyle bile gururluydu ve yürekliydi. Aç olduğu için ekmeği çaldığını itiraf edememişti. Onu görür görmez, güvenilir bir genç olduğunu hissetmiştim. Hemen onu yanıma aldım, yetiştirdim ve elinden tuttum. Kimse değer vermezken, ben ağabeylik yaptım ona. Hak ediyordu çünkü, o benim kardeşim gibiydi. Güveniyordum ona.

"Şirkete mi ağabey?" diye sordu.

"Eve sür koçum!" dedim.

Iki gündür uyumamıştım. Düşmanlarım bir adamımı satın almışlardı. Bu kuralları uygulamak istemiyorlardı. Ve ölmem için yapmayacakları hiçbir şey yoktu. Çünkü yaşadığım sürece o kurallarda yaşayacaklardı, masum insanlara el uzatmalarına izin vermeyecektim. O kurallar sayesinde kimse kafasına göre davranamıyordu ve bu şekilde her şey kontrol altında kalıyordu.

Akıllarınca bana tuzak kurmuşlardı.

Ama ben aptal değildim. Keskin zekâm sayesinde kısa sürede bu ihanetin farkına varmıştım. Planlarını uygulayacakları gece beni gammazlayan adamıma yanlış bilgi verdirtmiştim ve bana ihanet eden adamı oyuna getirerek ona oyun içinde oyun oynatmıştım.

Çünkü ihaneti asla kabul etmezdim! Benim için ilk kural sadakatti. Kimseye acımaz, gözümü kırpmadan herkesi yok ederdim!

Kadir boğazını temizledi ve sessizce sordu: "Ağabey, birkaç gün dinlensen olmaz mı?" Sesinin tonundan, tereddütle sorduğunu anlamıştım. Kaşlarımı çatarak cevap verdim: "Sen işine bak koçum!"

Cevap veremedi. Biliyordu çünkü, işime birinin karışmasından nefret ederdim. Gözlerimi kıstım ve karanlığı seyrettim. İnsanların içindeki karanlığın yanında, bu karanlık bir hiç demekti. Her şeye rağmen sabah bu yollara güneş doğacaktı. Peki ya bizim içimizde büyüyen bu amansız karanlığı ne aydınlatacaktı? Sıkıntıyla dişlerimi sıktım. Benim için artık umut yoktu. Umutlarım, annemin gözlerini kapatmasıyla karanlığa karışmıştı. Hayallerim, babamın doyamadığım sesiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaybolup gitmişti. Artık ne sevgiye inancım ne de yarından bir beklentim kalmıştı.

Durduğumuzda, daldığım düşüncelerden sıyrılıp arabadan indim ve eve doğru yürüdüm. Bu ev bana dedemden kalmıştı. Küçük yaşta annem ve babam acımasızca katledilince beni dedem büyütmüş ama kalbimdeki acıdan beslenen bir canavara dönüşmeme engel olamamıştı. Yazık ki o da yıllar önce amansız bir hastalıktan ölmüştü.

Ben ise karanlığıma karanlık ve servetime servet katarak büyümüş, zamanla iyice buzdan bir adama dönüşmüştüm. Bu koca ev benim için bir otelden farksızdı. Tıpkı benim gibi soğuk ve yalnızdı.

Beni kapıda, ölen dedemin emektar çalışanı İhsan Efendi karşıladı. Her zamanki gibi başını saygıyla eğerek beni selamladı. Ben de başımı salladım ve yüzümde tek bir mimik oynatmadan ona karşılık verdim. Gülmeyi annem ve babam gözlerimin önünde katledilirken bırakmıştım.

Bu insani duyguyu onlarla toprağa gömmüş, kendime gülmeyi haram kılmıştım!

İhsan Efendi peşimden yürürken konuşmaya başladı: "Yemek bir saat içinde hazır efendim."

"Yemek istemiyorum. Boşuna hazırlatmayın!" diyerek odama çıktım ve kendimi banyoya attım. Bu düzen böyleydi. Ruhsuz, soğuk ve karanlık...

Zeynep

Bazen kendimi bu kurulu düzene ait olmayan bozuk bir yapboz parçası gibi hissediyordum. Hiçbir yere ait olmayan bozuk bir parça. Hiçbir yere sığamıyordum. Evim vardı ama yuvam gibi hissetmiyordum. Sabırlı olmaya mecburdum. Annem için her şeye katlanmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beynimdeki düşüncelerden kurtulmak için başımı sağa sola salladım.

İşlerimi nihayet bitirmiştim. Son olarak elimdeki paspası kenara bıraktım ve sızlayan bacaklarıma aldırmadan dolabı açıp montumu giyindim.

Çok yorulsam da çalışmaya mecburdum. Haftada birkaç gün de olsa buradan alacağım paraya ihtiyacım vardı.

Çantamı açıp telefonumu elime aldığımda hüzünle iç çektim.

Telefonumun camı ne yazık ki geçen hafta çatlamıştı. Hâlâ yaptırmamıştım. Bu gidişle de imkânsız görünüyordu.

İki cevapsız arama ve bir mesaj görünce gülümsedim. Beni arayan pek olmazdı çünkü numaramı çok az insan biliyordu. Hemen ekrana dokundum ve kim olduğuna baktım.

Tabii ki Derin aramıştı. O benim tek dostumdu. Bana ulaşamayınca da kısa bir mesaj atmıştı: "Çok özledim." Ben de özlemiştim onu, hemen cevap yazdım: "Ben de özledim canım. Eve varınca arayacağım." Gülümseyerek mesajı gönderme tuşuna bastım. Eve varır varmaz onu aramak zorundaydım yoksa canıma okurdu. Eşyalarımı alıp odadan dışarı çıktım. Bizim işimiz bitmişti ama Vedat Amca hâlâ hesap yapıyordu. Hüzünle ona baktım.

Bu akşam çok yorulmuştu. Elindeki kâğıtlara ve hesap makinesine yorgun gözlerle bakıyor, gün sonu hesabı yapıyordu. O mükemmel bir insandı. Bütün çalışanlarına bir baba gibi davranırdı.

Ben de son kez etrafıma baktım ve unutulan birkaç bardağı fark ettim. Onları da toparlayıp bulaşık makinesine yerleştirdim ve makineyi çalıştırdım.

Mutfaktan çıkınca Vedat Amca'nın diğer elemanlara haftalıklarını dağıttığını gördüm. Doğru ya, bugün cumaydı! Ben de yanlarındaki yerimi alıp sıranın bana gelmesini bekledim.

Çok yoğun bir gün olmuştu. Bugün kafede bir müşterinin sürpriz on sekizinci yaş doğum günü partisi kutlanmıştı, hepimiz koşturup durmuştuk. Çok şükür ki günü sorunsuz bitirmiştik ama tabii ki biz de bitmiştik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıra bana gelince Vedat Amca bana da haftalığımı verirken yüzüme hüzünle baktı. Biliyordu. Bu para o ayyaş adama içki parası olacak ve ben yine kendim için hiçbir şey alamayacaktım. Ama benim hiç sorun değildi. Annem üzülmesin istiyordum, bu bana yeterdi.

Aslında Vedat Amca'nın en çok üzüldüğü şeyin farkındaydım. Bu soğukta.otobüse binebileceğim küçük bir miktar parayı bile üvey babamın benden esirgemesine katlanamıyordu. Ama o da herkes gibi çaresizdi. Adam gaddardı ve yapacak bir şey yoktu. Ufacık bir sorunda hıncını hem annemden hem de benden çıkarıyordu.

İyi akşamlar dileyip arkamı dönecekken, elimdeki haftalığın her zamankinden fazla olduğunu fark ettim. Vedat Amca'ya dönüp sordum: "Ama bu para fazla. Yanlış mı saydın Vedat Amca?"

Ama Vedat Amca oralı olmadı ve cevap verdi: "Hayır! Doğru saydım Zeynep. Hem ben daha o kadar yaşlanmadım." Şaşkınlığımı fark edince de gülümsedi ve açıklama yaptı: "O senin otobüs paran. Bir daha bu soğukta o kadar yolu yürüyerek gelme, sonra bozuşuruz!"

Ben itiraz edip fazla olan parayı geri vermek isteyince de yalandan bağırdı:

"İtiraz istemem. Hem sen bugün çok yoruldun. Bu para senin hakkın kızım. Ayrıca otur şöyle. Seninle konuşmam gereken bir konu var."

Merakla ona baktım ve başımı salladım. Masaya oturdum ve Vedat Amca'ya baktım. Şefkatle yüzüme baktı ve konuşmaya başladı. "Bak güzel kızım, birkaç aydır kafeye yardıma geliyorsun ve ben senden çok memnunum. Artık burada resmi olarak, yani sigortalı çalışmanı istiyorum. Annenin hastalığını biliyorum ve Allah korusun, acil bir durum olsa ne yaparsınız? Bu şekilde rahat rahat hastaneye giderek tedavi olabilir. Hemen gerekli kâğıtları getir ve işlemleri başlatalım. Hem senin eline de daha fazla para geçer. Ayrıca senin gibi çalışkan bir elemana benim de ihtiyacım var. Kabul ediyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevinçle başımı salladım.

Vedat Amca gülümsedi ve devam etti: "Hadı bakalım kızım. Saat geç olmadan direkt eve git. Hem otobüsün gelmesine yirmi dakika kaldı."

Yavaşça ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürümeye başladı.

Minnetle onun arkasından bakarak parayı cebime koydum ve eskimiş montuma sarılıp kendimi dışarı attım.

Hava iyiden iyiye soğuyor, rüzgâr keskin bir bıçak gibi açıkta kalan ellerimle yüzümü kesiyordu. Annem nasıl olmuştu acaba? Hüzünle iç çektim. Nihayet durağa varınca bir banka oturarak beklemeye başladım. Etraf çok sessizdi ve otobüsün gelmesine daha on dakika vardı.

Birden duyduğum silah sesleriyle küçük bir şok yaşadım ve hemen etrafıma bakındım. Neler oluyordu böyle? Karşıdan koşan adamları görünce korkuyla oturduğum banktan ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Resmen donakalmıştım. Daha sonra durağın arkasına geçmeyi akıl ettim. Tam koşacakken iki el silah sesi daha duyuldu ve durağın camları yere indi. Ne olduğunu anlamadan öylece bakarken arkamdan gelen sert bir erkek sesi duydum.

"Çekin şu kızı şuradan!"

Arkam dönük olduğu için onu göremesem de adam konuşmaya devam etti: "Arabayı getir Kadir. İki sokak aşağıdayız."

Hâlâ öyle durduğumu fark edince yutkundum. Tam hareket etmeye karar vermiştim ki kolumda bir baskı hissettim. Şok içinde olduğum yere daha da çakıldım. Çok korkuyordum. O sırada kolumu tutan adam konuşmaya başladı:

"Kafan mı iyi yoksa senin? Kaybol hemen buradan." Bu başka bir adamın sesiydi.

Bütün bunlar beş dakika içinde olmuştu ama sanki benim için saatler geçmişti.

Yutkunarak arkamı döndüm: "Bı-bırakın kolumu!" diyebildim. Adam ikaz eder gibi kolumu biraz daha sıktı. Sonra da bıraktı. Acıyla kolumu tuttum. Yüzüme sert bir şekilde bakıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önümden çekilince hemen arkasındaki adamla göz göze geldim. O an sanki bir şok yaşadım.

Üzerinde vücuduna tam oturan siyah bir kaban vardı. Sert ve keskin bakışlarını bana çevirmiş, gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Allah'ım, nasıl bir adamdı bu böyle! Kara kaşlı ve kara gözlüydü. Öfkeli miydi? Hayır! Ama sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyordu.

Sanki doğaüstü bir güçle beni büyülemişti, bütün bedenim uyuşmuştu. Nefes almayı bile unutmuştum. Adam resmen soluğumu kesmişti. Soğuk rüzgâr yüzüme vuruyordu ama hissetmiyordum. Onun büyüsüne kapılmış bir şekilde orada öylece kalmıştım.

Adamın gözlerini bir an kıstığını fark ettim. Ya da gördüğüm sadece beynimin bana oynadığı bir oyundu. Adam rüzgârdan uçuşan saçlarıma baktı ve yutkundu. Bu keskin bakışlı adama öylesine dalıp gitmiştim ki yer ve zaman sanki anlamını yitirmişti.

Diğer adam yine bağırmaya başlayınca sanki büyü bozuldu ve kendime geldim. Bakışlarımı yanındaki adama çevirdim. "Sağır mısın sen? Kaybol demedim mi ben sana?" Arkamı dönüp gitmek için tam bir adım atmıştım ki dayanamayıp keskin bakışlı adama tekrar döndüm. Hâlâ aynı şekilde bana bakıyordu. Nedenini anlayamasam da oradan gidemez olmuştum.

Diğer adam bu tavrıma sinirlendi. Bileğimi tutmak için tam uzanmıştı ki bir anda ortalık karıştı. Keskin bakışlı adam hızla yürüdü ve diğer adamın kolunu hızla çevirdi. Sonrada dişlerini sıkarak konuştu: "Sakın!" Diğer adam acıyla inlerken ben şoka girmiştim. Keskin bakışlı adam tuttuğu kolu bıraktı ve sonra bakışlarını gözlerime tekrar çevirdi.

Bana doğru bir adım attığını fark edince ben de korkuyla geri adım attım. Ama adam biraz daha yaklaştı ve bana yakından baktı. Nutkum tutulmuştu. Konuşamaz ve hareket edemez bir hale gelmiştim.

Aniden yanımızda duran son model iki arabayla büyü bozuldu. Ben de nihayet kendine gelmiştim. Adam bana son bir kez bakıp arkasını döndü ve hemen arabaya bindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni o durakta yaşadığım şokla baş başa bırakıp gitti.

İki dakika sonra gelen otobüsle evime doğru giderken aklımda sadece bana delice bakan keskin gözler vardı. Adam âdeta beni büyülemişti...

Uygar

Kendime delicesine öfkeliydim...

Üç gece önce bir anlığına kontrolümü kaybetmiştim. O kızı daha yakından görebilmek için yanına yaklaşmıştım. Hatta yetmiyormuş gibi adamımın kıza dokunmasına sinirlenmiş ve ona engel olmuştum.

O an elimdeki kalemi kırdığımı fark ettim. Ben her zaman kontrollü ve duygusuz bir adam olmuştum.

Ama o kızın gözlerindeki anlam veremediğim bir şey, bir anlık da olsa beni etkilemişti. Bu da neyin nesiydi böyle?

Sinirle dişlerimi sıktım ve başımı sağa sola salladım. İşlerim gayet iyi gidiyordu. Şirketim dünya çapında başarı sağlayan sayılı şirketlerin arasına girmişti ve servetime servet katıyordum. Böyle bir saçmalığın beni etkilemesine izin veremezdim. Düşünmemeye çalıştım. Bu akşam, kazandığım bir ihaleyi bahane ederek otelimde bir davet verecektim. Amacım, ülkenin en önemli işadamlarıyla başarımı kutlamak ve yeraltı dünyasındaki düşmanlarıma gözdağı vermekti. Kapının çalınma sesi ile elimdeki dosyayı bırakarak bağırdım: "Gir!"

Asistanım Cansu içeri girip bilgi vermeye başladı: "Efendim, istediğiniz gibi her şey ayarlandı. Herkes hazır bir şekilde bu geceyi bekliyor. Otelde ne olur ne olmaz diye yedek eleman bulundurulacak. Davet sonrası için de otelin gece kulübü kapatıldı." Başımı salladım ve tehditkâr bir şekilde cevap verdim: "Siz işinizin başına dönün Cansu Hanım. Unutmayın, hiçbir sorun istemiyorum!" Cansu korkuyla yutkunarak başını salladı ve odadan çıktı. Ben de tekrar işimin başına döndüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeynep

Üç gün boyunca hep o adamı düşünüp durmuştum. Kendimi bir türlü işime verememiştim. Kimdi o adam? Neden öyle bakmıştı gözlerime?

Yetmiyormuş gibi, o gece üvey babam cebimdeki fazladan parayı görünce deliye dönmüştü. Nefretle üstüme yürüyerek bana bağırmıştı: "Lan ezik köpek! Sen benden nasıl para saklarsın?"

Hiç acımadan beni hırpalamış, boğazıma sarılıp nefesimi kesene kadar sıkmıştı. O ayyaş adam yüzünden boynum hâlâ mosmordu. Annem beni o adamın elinden zor da olsa almıştı ama ne yazık ki ardından dayanamayarak büyük bir astım krizi geçirmişti. Onu hastaneye zor yetiştirmiştik, durumu şimdilik daha iyiydi ama tedavi şarttı.

Üç gün boyunca annemin başından bir an olsun ayrılmadım. O benim her şeyimdi. Bu hayatta tutunduğum tek dalımdı. Yanına yaklaştım ve kokusunu içime çekerek ona sarıldım. Şefkatle saçlarımı okşadı, annem bu hayatta sahip olduğum tek varlıktı. İç çekerek konuşmaya başladım: "Annem benim, güzeller güzeli annem... İyi olacaksın. Allah bize yardım edecek, inanıyorum ki kurtaracak bizi bu bataklıktan."

Onu teselli etmek istiyordum. Üzülmesini istemiyordum ama çok çaresizdim. Annemin mis kokulu saçlarını okşadım ve alnından öptüm, o da bana sevgiyle bakarak cevap verdi: "Asıl sen üzülme, cennet kokulum benim. İyiyim ben Zeynep'im."

Öksürmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Onu böyle görmeye yüreğim dayanmıyordu fakat elimden bir şey de gelmiyordu. Annemi tekrar alnından öptüm. Ben tam odadan çıkarken, zayıf çıkan sesiyle seslendi: "Zeynep'im!" Hemen arkamı dönerek cevap verdim: "Efendim sultanım!"

Annem başıyla beni yanına çağırdı, hemen ona doğru yürüdüm ve yatak başlığına kollarımı dayadım. Annem utana sıkıla elindekileri bana uzatınca şok içinde yüzüne bakarken sordum: "Bu ne anne? Neden veriyorsun bana bunları?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem hüzünle konuştu: "Hastane masrafları için Zeynep'im." Telaşla anneme baktım, demek biliyordu. Masrafları ödeyemediğim için annem bu gece burada rehin kalmak zorundaydı. Hastane bana sadece bir gün daha mühlet vermişti.

Üvey babam olacak o adamdan isteyemezdim. Zaten aylak aylak gezen bir asalaktı. Hem bir kez olsun bile annemi aramamış, gelip de görmemişti. Gelmemeliydi de zaten! Ondan nefret ediyordum. Kaşlarımı çatarak annemin elinde tuttuklarına baktım. Babamdan hatıra kalan, içinde isimlerinin yazdığı iki alyans ve üzerinde minik bir yonca olan kolye ışıl ışıl parlıyordu.

Halbuki annem, o kolye ve alyansları kutsal bir emanet gibi yıllarca o adamdan bile saklamıştı.

Nasıl alır da satardım o kutsal emanetleri... Öleceğimi bilsem yapamazdım. Başımı salladım ve cevap verdim: "Asla anne! Ölsem almam. Onlar sana babamdan hatıra. Koy onları ait oldukları yere!" Sonra konuşmaya devam ettim: "Hem ben o işi hallettim."

Yalandı, ama buna mecburdum. Annemin üzülmemesi gerekiyordu. Kaşlarını çatarak sordu: "Nasıl hallettin Zeynep? Al şunları sat. Bana yalan söyleme kızım. Hem benim için senden daha önemli hiçbir şey yok. Baban zaten benim kalbimde yaşıyor. Bunlar olmasa da olur."

Başımı sallayarak karşı çıktım: "O iş tamam. Yarın sabah hastaneden taburcu olacaksın. Sen rahat ol anneciğim."

Anneme minik bir öpücük verdim ve hızla odadan çıktım. Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu ve kimse görmesin diye başımı bile kaldıramıyordum.

Dışarı çıkınca hemen Ömer'i aradım. İkinci çalışta telefonu açan arkadaşımın neşe dolu sesi geldi kulağıma. "Oy! Fındık kurdum beni ararmış!" Sesini duyunca içim açıldı. Ağladığımı belli etmemeye çalışarak ağzımı açtım: "Merhaba Ömer." Ömer ağladığımı sesimden anlayacak kadar iyi tanıyordu beni. Birden telaşla sormaya başladı: "Neyin var Zeynep? Neredesin sen? Neden sesin böyle geliyor? Neredeysen hemen bana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konum at, gelip seni alacağım." Sorularını hızla sıralarken benim konuşmama fırsat bile vermiyordu.

Susmayınca bıkkın bir şekilde gözlerimi devirdim ve cevap verdim: "Allah aşkına! Kaçırılmışım gibi panik yapma. İyiyim ben Ömer. Sadece annemin yanındaydım ve biliyorsun, biraz duygusalım bu aralar." Ömer ikna olunca cevap verdi: "Peki öyle olsun bakalım, ama sen yine de bana konum at. Gelip seni alacağım. Anlaşıldı mı fındık kurdu?" Hemen gülümsedim. Zayıf ve çelimsiz olduğum için eskiden beri Ömer bana fındık kurdu derdi. "Tamam bekliyorum," dedim ve hemen Ömer'e hastanenin karşısındaki kafenin konumunu atıp beklemeye başladım.

Aklım yine o geceye gitti. Kimdi o adam? Sanki gecenin içinden kopup gelmişti. Bana yaklaştığında sanki kokusu rüzgârla burnuma dolmuştu, bir ormanı anımsatmıştı o ferah koku. İçinde baharatlı otların olduğu, tertemiz bir orman.

Sessizce iç çektim.

Bunları düşünürken gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim bile.

O an ne yaptığımı fark edince hemen gözlerimi açtım ve etrafıma baktım. İnşallah kimse beni görmemişti. Hızla başımı iki yana salladım. Hemen bu büyülü etkiden kurtulmam lazımdı, o kadar etkiliydi ki sadece düşününce bile başımı döndürüyordu. Yanımda duran arabayı fark edince yerimden kalktım.

Ömer arabadan inip beni sevgiyle kucakladı ve konuşmaya başladı: "Nasılsın Zeynep? Hadi arabaya binelim de neler olduğunu bir bir anlat bana."

Sevgiyle Ömer'e baktım. Çok yakışıklı bir gençti. Yeşil gözleri, kumral saçları ve güzel fiziğiyle birçok kızın dikkatini çekiyordu üstüne. Üniversite birinci sınıfta mimarlık okuyordu. Tatillerde de kafede babasına yardım ediyordu. Ailesinin tek oğluydu ve gözbebeğiydi.

Adam gibi adam diye bir tabir vardır ya hani, işte o Ömer'di... Tam anlamıyla dürüst bir insandı. Onu çok sevi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordum. Aklıma annem gelince hemen Ömer'e sordum. "Geçen gün bana bahsettiğin iş vardı ya Ömer, hani benim için de bir şeyler yapabileceğini söylediğin. O işe şimdi ihtiyacım var. Sence hâlâ şansım var mı Ömer?"

Ömer birkaç gün önce bana, ünlü bir otelde düzenlenecek davet için bir geceliğine ekstra garson ve mutfak elemanı arandığını söylemişti. Daveti düzenleyen şirket, bu görevi özellikle üniversitede okuyan ve ihtiyacı olan gençlere vermek istiyordu ve bunun için üniversitede broşür dağıtılmıştı. Karşılığında da oldukça dolgun ücret vereceklerdi. Annem için başka şansım yoktu, zaten üç gecedir Derinlerde kalıyordum. O sarhoş adamla aynı evde kalmaya tahammül edemiyordum. Ömer gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi: "Tabii ki Zeynep. Biliyorsun davet bu gece. Aslında üniversiteden bir kız gidecekti ama memlekette kardeşi evleniyormuş. Onun yerine senin adını yazdırdım bile. Ama yalan yok, zor oldu yani. Göbeğim çatladı ayarlayana kadar. İşin talibi çoktu ama başardım. Hem benim fındık kurdum için değer. Zaten deneyimin var, garsonluk yapacaksın. Hem ben de orada olacağım, birlikte gideriz."

Bunları duyunca rahat bir nefes aldım. Bu gece o otelde çalışınca yarın erkenden annemin hastane masraflarını ödeyecektim. Gülümseyerek cevap verdim: "Teşekkürler Ömer. İnan bu iş benim için çok önemliydi. Şimdi beni Derinlere bırakır mısın? Annem hastaneden çıkana kadar eve gitmeme izin vermedi."

ÖMER

Bunu duyunca resmen yüzüm ışıldadı. Zeynep'e çaktırmadan gülümsedim. Derin, benim yıllardır içimde yaşattığım çocukluk aşkımdı, ama ne yazık ki cesaret edip açılamıyordum ona. Boğazımı temizledim ve çaktırmadan Zeynep'e sordum: "Derin nasıl? İyi mi?" Gülümseyerek cevap verdi: "Her zamanki Derin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

işte, biliyorsun, pozitif ve kıpır kıpır. Dersler onu ara sıra zorlasa da iyi yani, keyfi yerinde."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. İçimde fırtınalar kopuyordu ama bir türlü kıza açılamıyordum. Çoğu zaman üniversitenin önünde gizli gizli onu bekliyordum. Beni görmesin diye saklanıyor ve ona bakmanın tadını çıkarıyordum. İkimiz farklı üniversitelerde okuyorduk.

Zeynep için ise üniversite şimdilik hayaldi. İnşallah o da seneye üniversiteye başlayacaktı. Aslında o da işletme bölümünü kazanmıştı ama üvey babası yüzünden kaydını dondurmak zorunda kalmıştı. Adam gerçekten berbat bir kişiliğe sahipti. Hüzünle Zeynep'e baktım. Benim güzel kardeşim. Umarım bir an önce bütün sıkıntılarından kurtulurdu.

Eve vardığımızda yavaşça arabadan indi ve bana sevgiyle baktı. Göz attım ve onu uyardım: "Unutma fındık kurdu, saat beşte seni alacağım. Altıda orada olacağız. Davet yedide başlayacak. Gece saat on ikiden sonra da gece kulübünde görevliyiz. Kıyafet alma çünkü orada verecekler." Başını salladı, elini alnına götürüp bağırdı: "Anlaşıldı Kaptan!" Gülümseyerek devam ettim: "Derin'e selam söyle. Bir akşam çıkıp birlikte bir şeyler yapalım." O da gülümsedi ve yürürken cevap verdi: "Söylerim. Gidelim evet. Hem çok güzel olur." Başımı sallarken apartmana girmesini bekledim. Sonra ben de hazırlanmak için eve doğru ilerledim.

Zeynep

Elimdeki yaprak sarması ile hem bir şeyler yemeye hem de meraklı arkadaşım Derin'e bütün gün neler yaptığımı anlatmaya çalışıyordum.

Derin öfkeyle söylendi: "Şu sarhoş ve asalak üvey baban hayatınızdan çıksa her şey ne güzel olurdu değil mi Zeynep?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra ellerini açtı ve dua ederek nefesini sağa sola üfledi. Suratı öyle bir şekil almıştı ki aniden gelen gülme kriziyle ağzımdaki lokmayı yutamadım.

Derin sinirle gözlerini kıstı ve elini beline koyarak söylenmeye devam etti: "Ben burada sizin için dua ediyorum, sen bana gülüyor musun? Yani Zeyno farkındaysan çarpılmana iki adım kaldı."

Derin'e gülümsedim ve sevgiyle yaklaşarak cevap verdim: "Bana kalırsa bu bir işaret Derin. Düşün bir kere, bu kadar derdimin içinde gülebiliyorsan eğer, duan kabul oluyor demektir. Hem sen ve Ömer bana bütün acılarımı unutturmak için gönderilmiş iki armağansınız. İyi ki varsınız sarı papatyam."

Derin hemen yelkenleri suya indirdi ve bana sarılarak konuştu: "Sen de iyi ki varsın mis kokulum." O an gözlerim doldu ama Derin görmesin diye gözlerimi kaçırdım. Varlığına şükrettiğim insanlar vardı ve bu benim tutunduğum tek daldı.

Şükran Teyze mutfağa girince tabağıma baktı ve işaretparmağını sallayarak bana yalandan kızdı: "İyice doyur karnını. Bak zaten bir avuç kalmışsın kızım. Hem o kâsedeki yoğurt bitecek! Kızarım sonra bak."

Derin'le birbirimize baktık ve aynı anda yemeğe saldırdık. Bu güzel insanlar bana iyi geliyordu. Annemi düşündüm ve özlemle iç çektim. Elime geçecek parayla taburcu olabilecekti ve anneme kavuşacaktım. Sadece tek bir gece kalmıştı.

Derin saate baktı ve gözlerini açarak heyecanla bağırdı: "Bir saat kaldı." Hızla ayağa kalktım ve boş tabağımı makineye koyup duş almak için banyoya koştum.

Derin arkamdan seslendi: "Acele et, daha saçlarını öreceğim!" Koşarken ona cevap vermeye çalıştım: "Sadece on dakika!"

Allah'tan Derin'in odasında küçük bir banyo vardı ve duş almak daha rahat oluyordu. İç çamaşırlarımı ve havlumu yanıma alıp banyoya girdim. Üstümdeki çamaşırları çıkardım ve kendimi sıcak suyun altına bıraktım.

Sıcak su tenime değdiği an gözlerimi kapatarak huzuru dile-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dim. Uzun gür saçlarıma biraz şampuan dökerek elimle ovaladım ve köpürmesine yardımcı oldum. Burnuma dolan şampuan kokusu beni inanılmaz derecede rahatlamıştı.

Son olarak vücudumu da sabunladım ve bol suyla durulandım. Havlumu aldım ve bedenimi kurulamaya başladım. Kullanırken gözlerim aynadaki yansımama takıldı.

Boynumdaki morluk ince bir çizgi halini almıştı ama hâlâ belirgindi. Son zamanlarda iyice bakımsız bir kız olup çıkmıştım. Yaşıtlarım kuaförlerde, o renk senin bu renk benim en yeni moda trendlerini ilgiyle takip ederken, ben en son ne zaman saçlarımı kestirdiğimi bile hatırlamıyordum. Hem bu şartlarda kuaföre ayıracak param da yoktu.

Üstümü giyinmeden önce kurumuş vücudumu yağlamaya başladım. Özellikle kışın uzun zaman kullanabildiğim bu ucuz karışım yağı soğuk havalarda cildimi koruyor ve bebeksi bir yumuşaklık veriyordu. Sandal ağacı ve misk yağının karışımını vücuduma sürerken burnuma dolan kokuyla gülümsedim.

Küçüklüğümden beri kullandığım bu mistik koku âdeta benim için yaratılmış ve tenimle mükemmel bir uyum sağlamıştı. Birçok arkadaşım bana bu kokunun kaynağını sorsa da hiç kimseye bu kokunun sırrını vermemiştim. Ucuz ama etkisi büyük olan bu yağ karışımını bir gün olsun çantamdan ayırmamıştım. Kokusu bana annemden yadigârdı.

Derin kapıya vurarak bağırdı: "Hadi ama Zeyno, daha saçlarını öreceğim! Hem sen ne giyeceksin? Biraz makyaj da yap, orada şimdi ne yakışıklılar vardır!"

Gözlerimi devirdim ve banyodan çıktım. Şaşkınlıkla Derin'e bakarak cevap verdim: "Yok artık Derin!"

Derin suratını büzüştürdü ve bana çemkirmeye başladı: "Ne demek yok artık Derin? Kızım sen aynada bir baksana kendine, okulda bile peşinden o kadar çok kişi koştu ama dönüp birine bakmadın. Yemin ederim odunla kafana vurasım var Zeyno, belki o zaman beyin fonksiyonların yeniden çalışmaya başlar."

Sandalyeye oturdum. Derin fön makinesini alıp saçlarımı kurutmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümseyerek Derin'e baktım ve cevap verdim: "Tamam Derin, tamam. Sustum bak!" Derin bana gözlerini kısarak bakınca ikimizde aynı anda gülmeye başladık.

Saçlarım tamamlanınca aynada kendime baktım. Derin yine harika bir örgü yapmıştı. Sevinçle ellerimi çırptım ve Derin'in boynuna sarılarak haykırdım: "Harika olmuş Derin! Çok teşekkürler." Gülümsedi ve bana cevap verdi: "Kızım, malzeme güzelse yemek de güzel olur, bunu unutma!" Son olarak bana sade bir makyaj yaptı ve elindeki malzemeleri kenara bıraktı. Nihayet hazırdım.

Derin boynuma bakarak söylendi: "Boynuna kapatıcı sürdüm ama sen şimdilik bu kolyeyi tak. Yanında da bir fular götürürsün. Elleri kökünden kopsun o adamın, boynunu ne hale getirmiş."

Derin'e sarıldım ve cevap verdim: "Üzülme. Hem acımıyor artık. İnan bana, hepsi geçecek. Her şey güzel olacak." Ona umut vermek istiyordum. Aslında buna inanmaya asıl benim ihtiyacım vardı.

Beyaz bir kazağın altına koyu renk bir kot pantolon giyindim. Montumla atkımı da yanıma alıp kapıya doğru yürüdüm ve ayakkabılarımı giyinip Derin'e veda ettim. Sonra da koşar adımlarla merdivenlerden aşağı indim.

ÖMER

Kapıda bekliyor ve Derin'i görebilirim diye evin balkon ve penceresine bir umut bakıyordum. Balkon kapısı birden açıldı ve Derin dışarı çıktı. İşte o an heyecandan nefesim kesildi. Derin bana baktı ve gülümseyerek selam verdi:

"Nasılsın Ömer?"

Sessizce söylendim: "Seni görmüşüm, daha nasıl olabilirim? Tır çarpmış gibiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Derin anlamayan gözlerle bana bakınca hemen kendimi toparlayarak bağırdım: "Iyi ya! Dersler falan, aynı işte. Haftaya ayarladım, üçümüz çıkıyoruz. Itiraz istemem Derin!"

Derin gülümseyerek cevap verdi: "Olur tabii, hem ne iyi gelir hepimize!" Sessizce yine söylendim: "Hem de nasıl iyi gelir!"

Zeynep gelince Derin'le vedalaştık ve arabaya binip yola koyulduk. Otele vardığımızda Zeynep başını kaldırıp etrafına baktı ve heyecanla fısıldadı: "Dışı bu kadar güzelse, kimbilir içi nasıl?"

Zeynep

Denize sıfır olan bu otel hem tarihini korumayı başarmış hem de modern bir çizgi yakalamıştı. Binanın üstündeki yazıyı okudum: Ezeloğlu İstanbul Bosphorus. Ömer yutkundu ve konuşmaya başladı: "Vay anam vay, adamlar ne para dökmüşler be! Millette ne para var anasını satayım!"

Omzumu silkerek cevap verdim: "Zenginin malı züğürdün çenesini yorar Ömer. Hem bize ne? Hadi girelim artık içeri, yoksa donacağız burada."

İçeri girdiğimiz an ikimizi yine bir şok dalgası sardı. Otelin içi dışından daha güzeldi. Muhteşem bir dizaynı vardı. Lobisinde tarihi ve modern çizgileri birlikte kullanmışlar ve içeriye farklı bir ahenk katmışlardı. Kendimi tutamayarak bağırdım: "Muhteşem!" Ömer bana katıldığını başını sallayarak belli etti.

O an Ömer'in okuldan bir arkadaşı bizi gördü ve hızla yanımıza gelip konuşmaya başladı: "Merhaba Ömer, ben de seni bekliyordum." Ömer arkadaşına gülümseyerek cevap verdi: "Merhaba Ali. Ya burası ne böyle arkadaş? Vallahi beni komplekse soktu." Ali'yle aynı anda kahkaha attık. Sonra hemen kendimize geldik ve etrafımıza bakındık. Şükürler olsun ki kimse bizi fark etmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömer, bir arkadaşını daha görünce yanına gitti ve birkaç adım ötede onunla konuşmaya başladı. Ben ve Ali yalnız kalmıştık. Etrafımı incelerken Ali'nin beni izlediğini fark ettim.

Hayranlıkla bana bakan Ali, elini uzatarak konuşmaya başladı: "Ömer ne yazık ki dünyayı unuttu ve beni bu güzel hanımla tanıştırmadı." Sonra gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Ne yapalım artık, iş başa düştü. Ben Ali." Ali yakışıklı bir gençti, yanaklarımın kızardığını hissettim, utanarak bakışlarımı kaçırdım. Sonra da gülümseyerek elini sıktım ve cevap verdim: "Ben de Zeynep, memnun oldum."

O sırada Ömer yanımıza geldi ve gülümseyerek konuşmaya başladı:

"Hadi bakalım, bu kadar sohbet yeter. Otelin personel müdürü bizi personel dairesinde bekliyor. Altı kişiyiz, herkes geldi. Gidip bakalım ne diyecekler."

Personel asansörüne binerek iki kat aşağı indik. Birden Ömer bir şey unutmuş gibi başına vurdu ve yüzünü buruşturarak konuşmaya başladı: "Ya! Oteli görünce nevrim döndü. Kusura bakmayın, tanıştırmadım. Arkadaşlar, bu benim çok eski arkadaşım Zeynep. Zeynep, bunlar da Ali, Fırat, Ceyda ve Ebru." Gülümseyerek cevap verdim: "Memnun oldum." Onlar da içtenlikle karşılık verdi. Personel dairesine vardığımızda etrafı inceledim. Oda lüks ve oldukça büyüktü.

Bizi zayıf, uzun boylu ve gözlüklü bir adam karşıladı. Yanında asistanı da vardı. Adam ciddi yapısıyla bizi İnceledi ve konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz gençler. Bu gece bizim için çok önemli. Otelimiz dünya sıralamasında ilk ona girdi ve bizler her zaman 'kaliteyi asla şansa bırakma' ilkesi ile bunu başardık. Sizler zeki gençlersiniz ve beni anladığınızı umuyorum. Kesinlikle sorun istemiyorum, zaten bu hafta size gerekli kurs verildi."

Ömer'le çaktırmadan birbirimize baktık. Adının Ethem olduğunu öğrendiğimiz adam, konuşmaya devam etti: "Bu davet, otelimizin ve Ezeloğlu şirketler grubunun sahibi Uygar Ezeloğlu'nun daveti. Kendisi de bu gece davete ev sahipliği yapacak. Oldukça titiz bir adamdır, dikkatli olun!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlgiyle dinlerken, sadece patronunun adıyla bile saygı duruşuna geçen Ethem Bey'e hayretler içinde baktım. İsmiyle bile çalışanının gözlerini parlatan ve insanda hayranlık uyandıran bu ihtiyarı gerçekten merak etmiştim.

Ethem Bey bizi selamladı ve son sözlerini söyledi: "Şimdi herkes görevinin başına. Asistanım Nihal Hanım size gerekli bilgiyi verecek, hepinize iyi çalışmalar."

Ethem Bey dışarıya çıkınca Nihal Hanım elindeki listeye bakarak bilgi vermeye başladı: "Ceyda ve Fırat, sizler mutfak bölümüne yardım edeceksiniz. Diğerleri ise balo salonunda servise yardım edecekler. Şimdi size soyunma odasını göstereceğim, on dakika içinde hazırlanmış olun. Davet bir saat sonra, yukarıda size ihtiyaç var." Son olarak bize soyunma odalarını gösterdi ve üniformalarımızı dağıtarak gitti.

Hemen giyinmeye başladık. Giyineceğim üniformaya baktım ve sıkıntıyla iç çektim. Üniforma koyu altın renginde şeritleri olan siyah mini bir elbiseye benziyordu. Kendi kendime söylenmeye başladım; ama başka çarem yoktu. Mecburen giyinecektim.

Üniformaları giyindikten sonra aynadan kendime baktım. Bacaklarım tüm ihtişamı ile ortadaydı. Sıkıntı ile başımı sağa sola salladım. Ama üniformanın altına verdikleri siyah stiletolar muntazam olmuştu. İnanılmaz derecede rahat ve oldukça şık görünüyorlardı. Boynu kapalı olduğu için fular takmama gerek kalmamıştı. Son olarak rujumu tazeledim ve diğer kızlarla dışarı çıktım.

Erkekler bize beğeniyle baktı, biz de aynı şekilde onların üzerinde göz gezdirdik. Erkekler bize benzer bir üniforma giyinmişlerdi ve gerçekten harika bir uyum sağlamıştık.

Asansöre binerken Ali eğilerek kulağıma fısıldadı: "Gördüğüm en güzel kızsın."

Başımı sallayarak gülümsedim, çok utanmıştım. Anladığım kadarıyla Ali oldukça çapkın bir gençti. Balo salonuna geldiğimizde herkes işinin başına geçti.

Herkes koşturup duruyor, her şeyin mükemmel olması için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

âdeta kendini paralıyordu. Birlikte çalıştığım Ece'den öğrendiğim kadarıyla Uygar Bey inanılmaz sert ve çok titiz bir adamdı. Son kontroller yapıldıktan sonra salon davetlilere açıldı. Şıklıkta hanımlar birbirleriyle yarışıyordu ve gerçekten herkes göz kamaştırıyordu.

Salon tam anlamıyla dolmuştu. Ben Ece'ye içki servisinde yardım ediyordum. O sırada anons yapıldı ve Uygar Bey balo salonuna giriş yaptı. Arkam dönük olduğu için onu göremiyordum. Herkes alkışlamaya başlayınca konuşma yapacağını anladım.

Birden mikrofondan gelen karizmatik ses tüm salonda yankılandı: "Değerli konuklarım. Öncelikle hepiniz hoş geldiniz!" Bana tanıdık gelen sesle başımı kaldırdım. Salonun ortasında duran adamı görünce bir an şok yaşadım.

O an sanki zaman durdu ve nefesim kesildi.

Çünkü konuşan kişi, o geceki esrarlı adamdı. Bir anda nefesimin bana yetmediğini hissettim. Gözlerimi salonun ortasında konuşma yapan adama dikmiştim ve resmen hareket edemiyordum.

Adam, üzerine tam oturmuş siyah bir smokin giyinmişti. Ceketin altına giydiği beyaz ipek gömleği ve yakasına taktığı siyah papyonuyla muhteşem görünüyordu. Yüzündeki sert ifade ve kendinden emin tavrıyla ilgi çekiciydi, şıklığının yanı sıra keskin bakışlarıyla da çekiciliğin ne demek olduğunun âdeta kanıtıydı.

Koluma dokunan parmaklarla kendime geldim. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibi sersemdim. Ece telaş içinde yüzüme baktı ve sordu: "Zeynep, iyi misin canım? Sana seslenip duruyorum. Birden rengin bembeyaz oldu."

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim: "İyiyim canım. Sadece dalmışım. Hem salon da çok sıcak. Sanırım üstümde böyle bir ortamda olmanın telaşı var. İlk defa böyle büyük bir organizasyonda görev alıyorum, heyecanlandım. Merak edilecek bir şey yok, hadi biz işimize bakalım."

Servis arabasıyla masalara içki servisi yapmaya devam ettik. Adam konuşmasını bitirince salonda bir alkış tufanı koptu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Salondaki herkes, özellikle de kadınlar adama resmen yiyecek gibi bakıyorlardı. Adam son olarak herkese iyi eğlenceler diledi, onun masaya doğru yürüyüşünü izledim. Boyu oldukça uzundu ve fit bir vücudu vardı. Sürekli spor yaptığı belliydi. Adamın asil bir şekilde yerine doğru geçişini seyrettim. Şaşkın bir şekilde arkasında hazır olda bekleyen diğer adamlara baktım. Bu adamlar onun koruması olmalıydı.

Bakışlarımı çevirdim ve yanında oturan sarışın kadına baktım, güzel bir kadındı.

Oturmuş olmasına rağmen mükemmel bir fiziğe sahip olduğu belliydi, ateş kırmızısı elbisesiyle çekiciliğine çekicilik katmıştı. Elbisenin derin bir göğüs dekoltesi vardı ve adamdan gözlerini alamıyordu. Bu kadın onun sevgilisi olmalıydı. Ama adam bir an olsun gülmüyor, ciddi bir ifadeyle yanında oturan adamla konuşuyordu.

Nedensiz bir şekilde hüzünlendim. Sonra saçmaladığımı fark edince işime odaklanmaya çalıştım. Masaların arasında servise devam ederken sonunda adamın bulunduğu masaya geldik. Bakışlarımı yerden kaldırmak istemiyordum. Zaten adamın beni hatırlayacağını da sanmıyordum. Hem ne diye beni hatırlasındı ki? Bu düşünce bile bana kendimi tuhaf hissettirmişti. İçimden kendime, "Kendine gel, sakin ol," diye telkinlerde bulundum ve yüzüme sahte bir ifadesizlik takındım.

Adamın hemen sağ tarafındaydık. Sırf o tarafa bakmamak için servis arabasında bulunan kadehlerle ilgileniyor ve içkileri hazırlıyordum. Sebebini bilmesem de beni tanımasından korkuyordum.

Ece gayet resmi bir şekilde sordu: "İçecek olarak ne alırdınız efendim?"

Cevap gelmeyince bir an afalladım. Ters bir şey olup olmadığını anlamak için tedirgin bir şekilde bakışlarımı adama çevirdim ve o an şoke oldum. Adam, aynı o geceki gibi buz gibi bakışlarla, gözlerini dahi kırpmadan bana bakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve sinirle çene kemiklerini aşağı yukarı oynatıyordu. Korktuğum başıma gelmişti, tanımıştı beni ama bu sinir niyeydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keskin bakışlarının etkisiyle yine sersemleştiğimi hissettim. Soluğum kesilmişti. Bu adam sanki bana büyü yapıyordu. Adamın masada duran ellerini sinirle sıktığını fark ettim, içimden isyan ediyordum. Ne yaptım ben bu adama? Bu öfkeli bakışları hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

Birbirimizi tanımıyorduk bile. Bakışlarımı Ece'ye çevirdim. Zavallı kız tedirgin olmuş ve rengi kaçmıştı. Masadaki herkes adama bakıyordu. Ama adam bakışlarını benden bir an olsun ayırmıyordu.

Ece tedirgin bir şekilde sorusunu tekrar etti. Zavallı kızın korkudan sesi titriyordu: "E-efendim, içecek olarak ne alırdınız?"

Adam birden bakışlarını benden çekti. Ama ben adamın ellerini hâlâ sıktığını fark edince iyice tedirgin olmuştum. Masadaki sessizliği şükürler olsun ki sarışın kadın bozdu: "Ben beyaz şarap istiyorum."

Sakin olmaya çalışarak başımı salladım ve kadehi doldurdum, hazırladığım şarabı Ece'ye uzattım. Şarabı elimden alarak kadının önüne koydu. Sonra diğerleri de ne istediklerini söylediler, Ece'yle birlikte hızlı bir şekilde içkileri hazırladık ve misafirlere servis ettik. Masadaki ortam çok gergindi ve herkes neyin yanlış yapıldığını anlamaya çalışır gibi bizi inceliyordu.

O anda adam öfkeyle masadan kalktı ve yanımdan geçerek hızla salondan ayrıldı. Onun bu ani çıkışıyla adamları da şaşırmış, hızla peşinden gitmişlerdi. Masadaki herkes şoke olmuştu. Boğazımda bir yumru hissettim. Bu adamın derdi neydi Allah aşkına?

Annem için bu paraya ihtiyacım olmasa bu otelden koşarak çıkardım ama ne yazık ki annem için dayanmaya mecburdum. Ece üzgün bir şekilde bana baktı ve sessizce fısıldadı: "Hadi Zeynep, biz devam edelim." Başımı salladım ve diğer masalara servis yapmaya devam ettik.

Zaman ilerledikçe işimiz azalmıştı. Başımı çevirdim ve kısa bir an salonu gözlerimle taradım. Adam ortalıklarda yoktu. Açıkçası olmaması iyiydi, bu gerginlik bana yetmiş ve artmıştı bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemek ve içki servisi bittiğinde yorgunluktan bitap düşmüştüm, ortalık biraz daha sakindi. Fırsat bu fırsat diyerek Ece'ye lavaboya gidip gidemeyeceğimi sordum, bana gülümseyerek cevap verdi: "Tabii ki gidebilirsin Zeynep, ben seni idare ederim." Buna çok sevinmiştim, yüzümü yıkamaya ihtiyacım vardı. Gülümseyip, "Teşekkürler, hemen dönerim," dedim.

Salondan çıktım ve personeller için ayrılan lavaboya doğru ilerlemeye başladım. Asansörden indim ve tam lavaboya girmek için adım atmıştım ki birden kollarımdan tutuldum ve zorla başka bir asansöre bindirildim. Yaşadığım şokla çığlık attım. Beni tutan adam eliyle ağzımı kapatınca korkuyla gözlerimi açtım. Çırpınıyor ve adamın ellerinden kurtulmaya çalışıyordum. Ama elimden hiçbir şey gelmiyordu, lanet olsun ki adam çok güçlüydü.

Asansör en üst katta durunca beni dışarı sürüklediler. Getirildiğim yer, kişiye özel bir süit odaydı. Yanımdaki adam kapıyı tıkladı.

Kapı açılınca başka bir adam beni içeriye aldı ve diğer adamlara bakıp sert bir şekilde konuştu: "Siz dışarıda bekleyin ve gözünüzü dört açın."

Kapıyı kapattı. Kuş gibi titriyordum. Adam beni yan odaya geçirdi ve hızla sürükleyerek salonun tam ortasına bıraktı. Başımı kaldırınca ani bir şok dalgasıyla midem kasıldı. Karşımda Uygar Bey'i görmeyi hiç beklemiyordum. Elindeki viski bardağını alnına dayamıştı, yarı oturur bir şekilde masaya yaslanmıştı ve gözlerini kapatmıştı. Bir erkek ancak bu kadar çekici olabilirdi, onu incelerken yine nefesimin kesildiğini hissettim.

Sonra kendime gelip ne yaptığımın farkına vardım ve içimden kendime söylendim. *Bravo Zeynep. Adam seni sürüyerek zorla odasına getirtiyor ve sen de adamın çekiciliğine kapılıyorsun. Git bir de istersen adama teşekkür et.*

Konuşmuyordu. Başımı çevirdim ve etrafı inceledim. Oda, açık kahveyle siyahın yoğun olarak kullanıldığı çok lüks bir odaydı. Tam anlamıyla adamı yansıtan bu odada bizden başka hiç kimse yoktu. Diğer adam ne ara dışarı çıktı farkında bile değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarımı büzerek düşünmeye başladım. Neden buradaydım? Bu adam benden ne istiyor olabilirdi? Ayakta bile zor duruyordum. O sırada kulağıma adamın sert sesi geldi: "Kimsin?"

Adamın gözleri kapalı bir şekilde sorduğu soruyu önce algılayamadım, yutkunarak sordum: "Ba-bana mı dediniz?" Korkudan sesim titremişti.

Uygar Bey sert bir şekilde bağırdı: "Bu odada senden başka biri var mı?"

Yerimden sıçradım ve cevap verdim: "Be-ben anlayamıyorum." Birden elindeki bardağı duvara fırlattı ve yerinden kalkıp üstüme doğru yaklaştı, hemen dibimde durdu ve çenemi kavradı. Bütün bunlar o kadar hızlı olmuştu ki bir anda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Korkuyla ona bakıyordum, o da bana çok dikkatli bakıyordu ve baktıkça öfkeleniyor gibiydi; kendini frenlemeye çalıştığı belliydi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakmaya devam etti. Başını kısa bir an da olsa yüzüme çevirdi ve yüzümü inceledi. Derin bir nefes aldı, sanki bir şeyler hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu. Başını sağa sola salladı ve sinirle soludu.

Korkudan açılan gözlerimle ona bakarken titremeye başladım, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tekrar gözlerime baktı ve tiksinircesine konuşmaya başladı: "Bana bak, sence ben tesadüflere inanacak bir adam mıyım?" Sonra acımasızca devam etti: "Sen kendini ne zannediyorsun? Şu basit halinle ajanlık mı yapıyorsun? Amacın ne? Kim için çalışıyorsun?"

Elini biraz gevşetti ve benden bir cevap bekledi. Sözleri canımı yakmıştı, beni yanlış anlamış ve yetmezmiş gibi aşağılamıştı. Zorlukla konuştum: "Yanlış anlamışsınız, sizi tanımıyorum bile. İnanın bana sadece bir tesadüf." Ama inanmadığı belliydi, beni duvarla arasında sıkıştırıp yüzüme yaklaştı ve sert bir ses tonuyla devam etti: "Oyun oynama bana, hayatını karartırım senin. Ben senin gibi ucuz kadınları iyi tanırım, masum rolü yapmakta üstünüze yoktur. Ama helal olsun, rolünü iyi oynuyorsun; neredeyse ben bile sana inanacaktım."

Hem gördüğüm muameleden hem de aşağılanmaktan dolayı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yıkılmıştım, kırgın bir şekilde ona bakarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı görünce şaşırır gibi oldu. Önce kaşlarını havaya kaldırıp sonra hızla yeniden çatarak haykırdı: "Kes şunu!" Beni duvar dibinde bırakıp hızla kapıya yürüdü ve dışarı doğru bağırdı: "Kadir, alın şunu! Gözünüzü onun üzerinden ayırmayın ve ben onay vermeden otelden çıkmasın, kim için çalıştığını bulun." Bana döndü ve işaretparmağını üzerime doğrultup yeniden bağırdı: "Bir hatanı yakalarsam sana zerre acımam, anladın mı beni? Defol git şimdi!"

Şoke olmuştum. Uygar Bey, arkasını dönüp odanın penceresine doğru yürüdü. Ellerini yumruk yapmıştı ve sakinleşemiyor gibiydi.

Zorlukla çıkış kapısına yürüdüm. Gözyaşları içinde odadan dışarı çıkarken bu olanlara inanamıyordum. Başımı çevirdim ve tekrar ona baktım. Bu adama ne yaptığımı bilmiyordum ama anlamıştım ki göründüğü gibi değildi. Acımasızın tekiydi ve onu bir daha görmek istemiyordum. Sürüklenerek getirildiğim asansöre yine aynı şekilde bindirildim. Üstüne üstlük hiçbir suçum yokken tanımadığım bir adam tarafından hırpalanmış ve aşağılanmıştım.

Yüreğim dağlanıyordu. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyordu. Asansör resepsiyonun bulunduğu salonda durunca beni indirdiler. Adının Kadir olduğunu hatırladığım adam bana bakarak konuşmaya başladı: "Şimdi içeri gir ve hiçbir şey olmamış gibi işine devam et. Gözümüz üzerinde. En ufak yanlış bir hareketin olursa elimizden kurtulamazsın. Sakın kaçayım deme; fare deliğine bile girsen seni buluruz. Hakkındaki araştırma tamamlanana kadar patronun kontrolü altında kalacaksın, sonrasına patron karar verecek. Anlaşıldı mı?"

Korkuyla başınım salladım. Olaylarla hiç ilgim yokken resmen casus muamelesi görüyordum. Zaten olay neydi, onu da anlamış değildim. Kadir konuşmaya devam etti: "Aferin, akıllı kızmışsın!" Sonra diğer adamları da alıp oradan uzaklaştı.

Ne yapacağımı bilemeden öylece yerimde durdum. Boş bakışlarla bulunduğum salona baktım, ortam sakindi. Birkaç kişi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahve içip sohbet ediyordu. Dinlendirici bir müzik ortama huzur katıyordu. Bir anda kendime gelince en yakın lavaboya koştum. Muhtemelen şok geçiriyordum.

Hızla içeri girdim. Şükürler olsun ki lavabo boştu. Aynadaki yansımama baktım, çenem hafifçe kızarmış ve saçlarım dağılmıştı.

İçime derin bir nefes çektim ve başımı yukarı kaldırıp gözlerimi kapattım, gözpınarlarım yine dolmuştu. Uygar'ın sesi kulaklarımda yankılanıyordu:

"Şu basit halinle..." Başımı salladım. Bu sefer de, "Ben senin gibi ucuz kadınları iyi tanırım..." sözleri aklıma gelince kulaklarımı kapattım. Dayanamayınca ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru süzüldü.

"Ben basit değilim! Ben ucuz değilim! Ben ajan değilim!" diye sayıklayıp içim boşalana kadar ağladım. Hayatımda ilk defa böyle bir olay yaşamıştım ve bunu kaldıramıyordum.

Biraz sakinleştikten sonra yüzümü yıkadım. Aynada tekrar yüzüme bakınca isyan ederek bağırdım: "Hayvan herif!" Yüzümdeki morluk öyle kalmak zorundaydı. Ne yazık ki kapatıcım çantamdaydı ve çantam personel odasındaki dolaptaydı. Oraya tek gitmeye korktuğum için çenemdeki morluğu es geçtim. Salondaki ortam zaten loştu.

En azından şimdi daha iyi görünüyordum. Sonra yüzümü buruşturup kendi kendime mırıldandım: "Tamam Zeynep, kandırma kendini. Sadece otobüs çarpmış gibi görünüyorsun." Gözlerimi devirip lavabodan dışarı çıktım ve balo salonuna doğru ilerledim.

Tam salona girerken Ömer'in telaşla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ömer yanıma varınca güven veren kokusuyla bana sarıldı ve sordu: "Neredesin sen? Öldüm meraktan Zeynep. Hem ne bu hal? Ağladın mı sen?"

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Boğazımı temizledim ve güçlü olmaya çalışarak cevap verdim: "İyiyim Ömer, sadece düştüm." Yalan söylemekten nefret etsem de buna mecburdum. Dizlerimi göstererek konuşmaya devam ettim: "Baksana şu halime!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ömer yüzünü buruşturarak şefkatle konuşmaya devam etti: "Her yere baktım, nerede düştün sen?" Söylediğim yalandan utanarak cevap verdim: "Soyunma odasında düştüm, ama şimdi iyiyim, merak etme. Sadece şoke oldum."

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum. Ama başka çarem yoktu.

Ömer sesindeki sevgiyle devam etti: "İstersen revire gidelim baksınlar; ya da seni eve bırakayım mı?" Panik içinde ona baktım ama belli etmemek için gülümseyerek cevap verdim: "Çok uzattın ya Ömer, iyiyim dedim ya! Hadi işimize bakalım."

Ömer yine en sevimli haliyle ellerini havaya kaldırdı ve konuştu: "Tamam, bir şey demedik. Hemen bir kızmalar, bir haller... Gidiyorum ama dikkat et kendine Zeynep."

Ömer gidince başımı çevirip salona baktığım anda korkuyla sarsıldım. Uygar Bey oturduğu masadan öfkeyle bana bakıyordu. Elindeki viskiyi bir dikişte içti ve tiksinircesine bana bakmaya devam etti. Korkuyla başımı eğdim ve işime döndüm. Ece de beni soru yağmuruna tutmuştu, mecburen aynı yalanları ona da söylemek zorunda kalmıştım.

Uygar Bey gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Keskin bakışlarıyla resmen sadece beni izliyordu; bakmamaya çalışsam da gözlerim istemeden ona kayıyordu.

Salonda dans müziği başlayınca Uygar Bey yanındaki sarışının elini tutarak dansın açılışını yaptı. Kadına imrenerek baktım; o benim gibi basit ve ucuz değildi. Uygar Bey kadını ritmik hareketlerle döndürüyor ve sanki dansın hareketlerini kendisi belirliyordu.

Beni acımadan yere fırlatan sert ve yapılı ellerine baktım. Sanki aynı eller değildi o eller. Beni acımadan duvara fırlatan o eller şimdi sarışın kadının belini narince tutuyordu.

Yine gözlerim doldu, başımı çevirerek akmaya hazırlanan yaşları geri gönderdim. Elimi ağzıma koydum ve sakin olmaya çalıştım. Tekrar başımı kaldırıp onlara bakınca Uygar Bey'i kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakarken gördüm.

Hızla arkamı dönerek işimi yapmaya devam ettim. Bu adamın göz tacizlerine artık katlanamıyordum. İçkileri dağıtırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahve içip sohbet ediyordu. Dinlendirici bir müzik ortamı zur katıyordu. Bir anda kendime gelince en yakın lavaboya tum. Muhtemelen şok geçiriyordum.

Hızla içeri girdim. Şükürler olsun ki lavabo boştu. A daki yansımama baktım, çenem hafifçe kızarmış ve saçl dağılmıştı.

İçime derin bir nefes çektim ve başımı yukarı kaldırıp gö rimi kapattım, gözpınarlarım yine dolmuştu. Uygar'ın ses laklarımda yankılanıyordu:

"Şu basit halinle..." Başımı salladım. Bu sefer de, "Ben se gibi ucuz kadınları iyi tanırım..." sözleri aklıma gelince kula larımı kapattım. Dayanamayınca ağzımdan bir hıçkırık çıktı gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru süzüldü.

"Ben basit değilim! Ben ucuz değilim! Ben ajan değilim diye sayıklayıp içim boşalana kadar ağladım. Hayatımda defa böyle bir olay yaşamıştım ve bunu kaldıramıyordum.

Biraz sakinleştikten sonra yüzümü yıkadım. Aynada tek yüzüme bakınca isyan ederek bağırdım: "Hayvan herif!" Yü zümdeki morluk öyle kalmak zorundaydı. Ne yazık ki kap tıcım çantamdaydı ve çantam personel odasındaki dolaptay Oraya tek gitmeye korktuğum için çenemdeki morluğu es ge tim. Salondaki ortam zaten loştu.

En azından şimdi daha iyi görünüyordum. Sonra yüzüm buruşturup kendi kendime mırıldandım: "Tamam Zeynep kandırma kendini. Sadece otobüs çarpmış gibi görünüyorsun. Gözlerimi devirip lavabodan dışarı çıktım ve balo salonuna doğru ilerledim.

Tam salona girerken Ömer'in telaşla bana doğru yürüdüğü nü gördüm. Ömer yanıma varınca güven veren kokusuyla bana sarıldı ve sordu: "Neredesin sen? Öldüm meraktan Zeynep Hem ne bu hal? Ağladın mı sen?"

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Boğazımı temiz ledim ve güçlü olmaya çalışarak cevap verdim: "İyiyim Ömer sadece düştüm." Yalan söylemekten nefret etsem de buna mec burdum. Dizlerimi göstererek konuşmaya devam ettim: "Bak sana şu halime!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömer yüzünü buruşturarak şefkatle konuşmaya devam etti: "Her yere baktım, nerede düştün sen?" Söylediğim yalandan utanarak cevap verdim: "Soyunma odasında düştüm, ama şimdi iyiyim, merak etme. Sadece şoke oldum."

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum. Ama başka çarem yoktu.

Ömer sesindeki sevgiyle devam etti: "İstersen revire gidelim baksınlar; ya da seni eve bırakayım mı?" Panik içinde ona baktım ama belli etmemek için gülümseyerek cevap verdim: "Çok uzattın ya Ömer, iyiyim dedim ya! Hadi işimize bakalım."

Ömer yine en sevimli haliyle ellerini havaya kaldırdı ve konuştu: "Tamam, bir şey demedik. Hemen bir kızmalar, bir haller... Gidiyorum ama dikkat et kendine Zeynep."

Ömer gidince başımı çevirip salona baktığım anda korkuyla sarsıldım. Uygar Bey oturduğu masadan öfkeyle bana bakıyordu. Elindeki viskiyi bir dikişte içti ve tiksinircesine bana bakmaya devam etti. Korkuyla başımı eğdim ve işime döndüm. Ece de beni soru yağmuruna tutmuştu, mecburen aynı yalanları ona da söylemek zorunda kalmıştım.

Uygar Bey gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Keskin bakışlarıyla resmen sadece beni izliyordu; bakmamaya çalışsam da gözlerim istemeden ona kayıyordu.

Salonda dans müziği başlayınca Uygar Bey yanındaki sarışının elini tutarak dansın açılışını yaptı. Kadına imrenerek baktım; o benim gibi basit ve ucuz değildi. Uygar Bey kadını ritmik hareketlerle döndürüyor ve sanki dansın hareketlerini kendisi belirliyordu.

Beni acımadan yere fırlatan sert ve yapılı ellerine baktım. Sanki aynı eller değildi o eller. Beni acımadan duvara fırlatan o eller şimdi sarışın kadının belini narince tutuyordu.

Yine gözlerim doldu, başımı çevirerek akmaya hazırlanan yaşları geri gönderdim. Elimi ağzıma koydum ve sakin olmaya çalıştım. Tekrar başımı kaldırıp onlara bakınca Uygar Bey'i kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakarken gördüm.

Hızla arkamı dönerek işimi yapmaya devam ettim. Bu adamın göz tacizlerine artık katlanamıyordum. İçkileri dağıtırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ali'yle karşılaştım. Uzaktan bana gülümseyen Ali'ye ben de gülümsedim. Ali eliyle her şey yolunda mı işareti yaptı. Ben de aynı işareti yaparak başımı salladım.

Birden ensemde sıcak bir nefes hissettim, burnuma uçsuz bucaksız ormanların ferah kokusu doldu sanki. Bu kokuyu tanıyordum, Uygar Bey'in kokusuydu. Boğuk bir sesle konuştu: "İçki ver bana."

O an korkuyla titrediğimi hissettim, sonra mecburen önüme dönüp hemen kadehi hazırladım ve titreyen elimle ona uzattım. Gözlerim Uygar Bey'in arkasına takıldı. Tam arkasında ama belirli bir mesafede adamları bekliyordu, sahibine bağlı birer köpek gibiydiler.

Sakin olmaya çalışıyor ve bu gecenin bir an önce bitmesi için içimden dualar ediyordum. Ona bakmamak için önüme döndüm ve bardakları hazırladım. Tam arkamı dönüp gidecekken beni durdurdu ve konuşmaya başladı: "Yüzüme bak!"

İçimden isyan ettim. Bu adamın derdi neydi, benden ne istiyordu?

Mecburen başımı çevirdim ve ona baktım.

Gözlerimin içine derin bir şekilde bakıyordu. Bir şeyi anlamak istiyor gibi bir hâli vardı. Bakışlarını gözlerimden çekti ve kendi eseri olan dağılmış saçlarıma baktı.

Yeniden kaşlarını çattı. Sonra bakışlarını çeneme doğru indirdi, sanki eserlerini inceliyordu. Kızarıklığı görünce çok kısa bir an acı çeker gibi gözlerini kıstı. Belki de hayaldi bu gördüğüm ya da hayır, kesinlikle beynim bana oyun oynuyordu.

Uygar Bey çene kemiğini oynatırken elindeki bardağı sıktı. Başını kaldırdı ve bana bir daha baktı. Sonra içkisini bir dikişte içti ve bardağı yanındaki masaya bıraktı ve ardından arkasını dönerek gitti. Kendi kendime söylendim: "Dengesiz herif..." Bakışlarım onun masasında oturan sarışın kadına kaydı, kadın tiksinircesine bana bakıyordu. Bunlar öyle bakışlardı ki sanki bana kendimi bir pislikmiş gibi hissettirmeye çalışıyordu. Ben de ona aynı bakışları gönderdim ve arkamı dönüp işime devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Davet nihayet bitmişti, davetlilerin çoğu otelin gece kulübüne geçmiş ve orada eğlenmeye devam ediyordu. Ben ve Ali bara geçmiştik, barmene serviste yardım ediyorduk. Ali düşme hikâyemi Ömer'den öğrenmiş ve beni soru yağmuruna tutmuştu. Bu düşme yalanı hakkında artık hiçbir şey duymak istemiyordum. Hem yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum hem de yaşadıklarım zihnimde canlanıyordu.

Ali her şeyden habersizdi. Sürekli benimle konuşabilmek için değişik konular buluyordu; hatta müziğin gürültüsünü bahane ediyor ve kulağıma eğilerek konuşuyordu. Benimle yakın temas kurmaya çalıştığının farkındaydım ama kafam öyle doluydu ki onun bu ilgisini umursayamıyordum.

Elimdeki kokteyli karşımdaki gence uzattım ve sanki o an izlendiğimi hissettim. Başımı kaldırarak etrafıma baktım, bir anda gözlerim kulübün ikinci katındaki locada oturan Uygar Bey'le çakıştı. Gözlerinde yine aynı nefret vardı ve yalnız değildi; yanında davete birlikte katıldığı sarışın kadın oturuyordu.

Elinde viski vardı ve beni izliyordu, gözleri ateş saçıyordu. Korkuyla yutkundum, inanılmaz derecede huzursuz olmuştum.

Kulağıma eğilen Ali benden buz isteyince kendime geldim ve başımı salladım. Çaktırmadan bakışlarımı tekrar locaya çevirdim, Uygar Bey bu kez Ali'ye nefretle bakıyordu. Bu adam resmen psikopatın tekiydi. *Nasıl bir belaya bulaşmıştım ben böyle?*

Barmenin sesiyle kendime geldim, elime bir tepsi verdi ve Uygar Bey'in bulunduğu locayı gösterip içkileri oraya götürmemi istedi. O an nefesimin kesildiğini hissettim. O pislik herif resmen bunu bilerek yapıyordu.

Ali yüz ifademi görünce araya girdi: "Ben götürürüm."

Barmen hemen karşı çıktı ve cevap verdi: "Hayır, Zeynep götürecek. Oraya servis için biri lazım ve Zeynep gidecek. Sen burada görevlisin Ali!"

Ali önce kaşlarını çattı ama mecburen kabul etti. Tepsiyi aldım ve dikkatli adımlarla locaya doğru ilerledim.

Dikkat ederek merdivenlerden çıktım ve masaya yürüdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı kaldırıp bakınca Uygar'ın bana bakmadığını gördüm. Derin bir oh çektim, onun sert bakışları beni ürkütüyordu.

Nihayet masaya varınca sarışın kadının olmadığını fark ettim. Uygar Bey yalnızdı ve bana bakmıyordu. Bu durum bana çok garip geldi ve açıkçası tedirgin etti, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Eğildim ve önüne viskisini koydum. Dar olan locadan dolayı istemeden ona biraz yaklaşmak zorunda kalmıştım. Uygar Bey başını yavaşça döndürüp bana baktı, sonra birden boyun boşluğuma doğru eğilerek derin bir nefes aldı.

Tıpkı koklar gibi! Evet evet, adam beni resmen kokluyordu! Bir anda kaskatı kesildim. Hızla başımı çekmek isteyince masadaki bileğimi sertçe tutup buna müsaade etmedi.

Beni biraz daha kendisine çekti. Dudakları bu kez yanağımı hedef almıştı. Değmesine milim kala durdu ve yeniden burnundan derin nefes alarak beni kokladı.

Hangi ara gözlerimi kapattığımı fark etmedim bile. Onun kokusu bir büyü gibi ruhuma işliyordu.

Bir an o odada yaşadıklarım geldi aklıma. Ve söylediği sözler çınladı kulaklarımda: "Şu basit halinle! Senin gibi ucuz kadınlar!"

Bu adam beni ne zannediyordu? Kaskatı kesildim. Daldığım rüyadan uyandım ve büyük bir hırsla elimi çekmek istedim. Ama o öfkelendi.

Sert bir şekilde bağırdım: "Bırakın beni!"

Bu çıkışıma daha fazla öfkelenerek dişlerini sıktı ve cevap verdi: "Ne o, rahatsız mı oldun? Halbuki aşağıdaki herif seni koklarken sesin bile çıkmıyordu. O şerefsizin seni koklaması hoşuna mı gitti yoksa?"

Bir kez daha nefret ettim ondan. Kalbim yangın yerine dönmüştü. Bu hakaretleri hak edecek ne yapmıştım? Neydi bu nefretin sebebi?

Hiç tanımadığım bir adam bu akşam beni aşağılamış, acımadan hırpalamış, hakaret edip kırmış ve dünyayı resmen bana dar etmişti!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi sertçe çektim. Nefretle onun gözlerine bakarak konuşmaya başladım: "Yeter, yetti artık! Rahat bırakın beni! Sizin derdiniz ne? Hem size ne? Kimsiniz ki siz?"

Adam öfkeyle ayağa kalktı ve aynı şekilde bağırdı: "Sen bana hesap mı soruyorsun? Asıl sen kimsin? Bu ne cüret!" Daha fazla dayanamayıp arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm.

Ama tam merdivenlere varacakken kolumdan tutulup çekilmem bir oldu. Beni sürükleyerek locadaki özel asansöre getirdi. Asansörün kapısı açılınca resmen beni içeri fırlatıp kendisi de bindi ve üst katın tuşuna dokundu. Bir anda asansör yukarı doğru çıkmaya başladı. Korkuyla ona baktım.

Bu kadarı çok fazlaydı. Yaşadıklarıma dayanamayarak ağlamaya başladım. Yanıma geldi ve başımı kaldırarak yaşlı gözlerime baktı. Birden resmen azgın bir hayvan gibi hırladı ve asansörün aynasına sert bir yumruk geçirdi.

Ayna tuz buz olup dağılırken bir kez daha onun gazabını yakından görmüş oldum.

Her şeyin elbet bir sonu vardır.

Nasıl ki her geceden sonra sabah olur, karanlık yerini umut dolu bir sabaha bırakır ve her kara kışın ardından mis gibi bir bahar başlar. Yeniden yeşerir doğa, geçen kara kışa inat. Elbet bu acılarda bırakırdı yerini yeni umutlara...

Bulunduğum odada tek başıma bir duvar dibinde oturmuş, boş bakışlarla devrilmiş masaya bakıyordum. Gözlerim şişmişti, kendimi fırtına sonrası kıyıya vurmuş bir sandal gibi hissediyordum...

Uygar asansörden indikten sonra beni bu süit odaya getirmişti. Delirmiş gibiydi, kolumu bıraktıktan sonra hırlayarak önündeki masayı devirmiş, sonrada kapıyı çarparak gitmişti.

Bu olanlara inanamıyordum. Neden, kime ne zararım olmuştu ki?

Usulca saçlarımdaki örgüleri çözdüm. Derin'in sevgiyle ör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düğü saçlarım darmadağın olmuştu, tıpkı ruhum gibi. Ellerimi dizlerime yaslayıp üzerime baktım, gömleğime Uygar'ın elinden akan kan bulaşmıştı. Tiksinircesine üstümdeki siyah gömleği çıkardım ve badimle kaldım.

Gözlerimi kapatınca asansörde yaşananlar zihnime düştü. Uygar'ın hırsla aynaya vurduğu ve aynanın parçalara ayrılarak tuz buz olduğu o vahim görüntüler bir kez daha zihnime kazındı.

Yeniden yerdeki masaya baktım boş boş...

Uygar benim bütün dengemi bir gecede altüst etmişti. Annem ne yapıyordu acaba? Gözlerim doldu. Birazdan sabah olacak ve karanlık yerini aydınlığa bırakacaktı. Bugün annemi hastaneden almam gerekiyordu ama ne param vardı ne de bu hapsedildiğim odadan dışarı çıkabiliyordum.

Ağlamaya başladım, başımı dizlerime gömerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Gözyaşlarım yerini iç çekmelere bırakınca birden aklıma kapı geldi. Uygar giderken kapıyı kilitlemiş miydi acaba? Hemen oturduğum yerden kalkarak kapıya koştum. Elimi kapı koluna koydum ve yavaşça aşağı indirdim.

Kahretsin ki kapı kilitliydi. Mecburen odaya döndüm. Etrafıma bakınmaya başladım. Komodinin üstündeki telefonu görünce bir umut ışığı doğdu kalbime.

Telefon direkt otele bağlıydı ve dış hatlar için şifre istiyordu. Resepsiyonu aramaya karar verdim; belki birisi bana yardım edebilirdi. Tam tuşa dokunacakken odanın kapısından sesler geldi. Hızla telefonu bıraktım ve yanımdaki yatağa oturdum.

Uygar kapıyı açarak içeri girdi ve ondan beklenmeyen bir sakinlikle bulunduğum yatağın yanına gelip bakışlarını bana çevirdi.

Önce dağılmış saçlarıma baktı. Sonra gömleğimi çıkardığım için açıkta kalan omuzlarıma ve köprücükkemiğime. Huzursuzca kıpırdandım, keşke gömleğimi çıkarmasaydım. Kaşlarımı çatarak belli etmemeye çalıştım.

Ben de onu incelemeye başladım. Hâlâ üstünde aynı takım vardı ama ceketini çıkarmıştı. Papyonu çözülmüş, yakalarından aşağı doğru sarkıyordu. Gömleğinin birkaç düğmesi açıktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve gömleğinin kollarını katlamıştı. Her ne kadar ondan nefret etsem de adi herif bu dağılmış haliyle bile karizmatik görünüyordu.

Bu adam evrene aykırı olacak kadar çekici ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ama neye yarar, içi kötüydü... Böyle güzellikteki birisinin bu kadar soğuk ve nefret dolu olması gerçekten büyük bir ironiydi.

Yanıma oturdu ve bakışlarını yere indirdi. Sargılı olan eline baktım. *Kimbilir eli ne haldeydi?*

Sonra kendimi topladım ve konuşmaya başladım: "Uygar Bey, ben ajan değilim. İnanın bana o gece de bu gece de sadece acı bir tesadüften ibaret. Ne olur bırakın artık beni, evime gitmek istiyorum. Hem annem ve arkadaşlarım beni merak eder." Sesimin titrememesine şükür ediyordum. Artık zayıf ve güçsüz görünmek istemiyordum.

Uygar bakışlarını bana çevirerek cevap verdi: "Kimsin ve nesin bilmiyorum. Ama seni bir daha çevremde istemiyorum. Eğer bir daha karşıma çıkarsan seni bu geceden beter ederim." Sesi sakin ama sert bir tonda çıkmıştı.

Kalbimi bir kez daha paramparça eden bu adama ve onu karşıma çıkaran kadere içimden lanet ederek başımı salladım.

Uygar birden öfkeyle boynuma baktı ve bağırdı: "Bu izler de ne? Kim yaptı bunu sana?" Ona hayretler içinde baktım, konuşamadım.

Sinirle ayağa kalktı ve bağırdı: "Cevap ver bana!"

Bu adam kesinlikle normal değildi. Yetmişti artık. Ben de öfkeyle ayağa kalktım ve sinirle bağırmaya başladım: "Bağırmayın bana! Hem size ne ya size ne? Ne zannediyorsunuz siz kendinizi?"

Bu ani çıkışıma şaşırdı ve çenesini oynatarak burnundan nefes verdi. Altdudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra yeniden sordu: "Kim yaptı? Kim dokundu boynuna?"

Bu adamın dengesizliği karşısında elimde olmadan acı bir kahkaha attım. Başımı dikleştirerek cevap verdim: "Beni aşağılayan adam mı soruyor bu soruları? Hah, işte buna çok güle-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rim! Şimdi beni rahat bırakın artık. İnanın bana sandığınızdan daha güçlüyüm ve beni bu şekilde aşağılamanıza artık izin vermeyeceğim."

Yanıma yaklaştı ve gözlerime baktı, uyarır gibi işaretparmağını kaldırdı ve nefretle konuştu: "Yirmi dakika. Sadece yirmi dakika sonra aşağıda olacaksın!"

Hızla arkasını döndü ve kapıyı çarparak çıktı odadan. Bu adama anlam veremiyordum. Yaptığı onca şeye rağmen boynumdaki morluk için bana hesap sormuştu.

Söylediği sözlerini düşündüm:

"Ama seni bir daha çevremde istemiyorum. Eğer bir daha karşıma çıkarsan seni bu geceden beter ederim!"

Nedense kalbimde ince bir sızı hissettim. Dudaklarımı büzerek kendi kendime konuştum: "Şeytan görsün yüzünü! Sanki çok meraklıyım sana. Canın cehenneme!"

Ama sonra kendi kendime konuştuğumu fark ederek başımı sağa sola salladım. Bu adam yüzünden resmen kafayı yemek üzereydim.

Hemen gömleğimi giydim ve odanın banyosuna gittim. İçeri girince ağzım açık kaldı. Allah aşkına, bu nasıl bir banyoydu? Eğer bu banyoysa bizim evdeki neydi? Biz bu kadar yokluk çekerken bazılarının bu kadar lüks içinde yaşaması tartışılmaz adaletsizlikti.

Bordo, kahve ve altın renklerinin kullanıldığı banyo tam anlamıyla muhteşemdi. Etrafımı inceleyerek ilerledim ve aynanın önüne gelerek kendime baktım. Hayalet görmüş gibi beyaz bir ten, ağlamaktan şişmiş kırmızı gözler, karışmış saçlar, morarmış bir çene ve akmış bir makyaj...

Gerçekten de harika bir uyumla beni resmen harabeye çevirmişlerdi.

Aklıma Uygar Bey'in beni bu sefil hâlimle gördüğü geldikçe saçlarımı yolasım geliyordu, sonra kendime kızdım. O pislik herif için bunları düşünmek nasıl bir mantıksızlıktı? Kesinlikle ben de kafayı yiyordum.

Hemen yüzümü yıkadım, saçlarımı elimle düzelttikten son-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ra banyodan çıktım. Ayakkabılarımı giydim, odaya son bir kez daha acıyla baktım ve sonra da derin bir nefes alarak odadan dışarı çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz kapının önünde beni bekleyen adamları gördüm.

Bunlar beni dün gece bu odaya sürükleyerek getiren adamlardı.

Adının Kadir olduğunu hatırladığım adam bana yaklaşarak elindeki poşeti verdi. Kaşlarımı çatarak sordum: "Nedir bunlar?"

Gözlerini kaçırarak cevap verdi: "Eşyalarınız hanımefendi."

Sessizce karşılık verdim: "Hanımefendi! Ne demezsin, tam da öyle muamele gördüm sizden." Sinirle başımı sağa sola salladım ve yürümeye başladım.

Kadir ve diğer adamlar arkamdan geliyorlardı. Birlikte asansöre binip lobiye indik. Uygar Bey beni görmemek için ortadan kaybolmuştu. Nedense içimde bir acı hissettim ve kendime kızarak otelin çıkışına doğru ilerledim. Ne yani, gelip özür dilemesini mi bekliyordum?

Elimdeki poşetten montunu çıkardım ve hemen giyindim, sonra da başımı dikleştirerek yürümeye devam ettim.

Dışarı çıktığımda adamların peşimden geldiğini fark ettim ve önce anlam veremedim. Daha sonra Kadir olacak adam açıklama yaptı: "Bu taraftan hanımefendi." Şaşkınlıkla sordum: "Anlayamadım?"

Kadir ciddi bir şekilde cevap verdi: "Araba bu tarafta, lütfen zorluk çıkarmayın!"

Gözlerimi devirerek onların söylediği tarafa doğru yürümeye başladım.

Son model siyah camlı bir arabanın önünde durduk. Kadir arabanın arka kapısını açtı ve bana yol verdi. Ne gerek vardı bütün bunlara?

Hiç anlam veremiyordum, sinirle arabaya doğru yürüdüm.

Arabaya bindiğimde yine bir şok yaşadım. Uygar arabada oturmuş dışarıya bakıyordu. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki hemen vazgeçtim çünkü bu adam akla zarar bir den-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gesizdi ve onunla uğraşmak istemiyordum. Kadir şoför koltuğuna yerleşti ve araba hareket etti.

Arabadaki sessizlik can sıkıcı bir boyuttaydı. Uygar Bey başını bir kez olsun bana çevirmeden dışarı bakıyordu. Yan gözle ona baktım, üzerini değiştirmişti. Koyu mavi bir takım ve beyaz bir gömlek giyinmiş, gömleğinin üst iki düğmesini açık bırakmıştı. Yine nefes kesici görünüyordu. Suratımı büzüştürdüm, dışarıdan bakan biri onun gerçekten iyi kalpli bir insan olduğuna inanırdı ama durum maalesef tam tersiydi.

Düşüncelere dalmışken birden telefonum çalmaya başladı, çantamı açarak telefonumu çıkardım ve arayanı görünce telaşa kapıldım. Arayan Ömer'di, ne diyecektim ki şimdi ona? Hemen açma tuşuna bastım ve cevap verdim: "Efendim Ömer?"

Ömer'in sesi neredeyse arabada yankılandı:

"Neredesin sen? Öldüm meraktan Zeynep."

Telaşla Uygar Bey'e baktım, çenesi kaskatı kesilmişti. Yumruklarını sıkmıştı ve burnundan nefes veriyordu.

Kulağıma yine Ömer'in telaşlı sesi geldi. "Zeynep, orada mısın?"

Hemen cevap verdim: "Buradayım Ömer, iyiyim merak etme. Derin'e gidiyorum, oradan ararım seni. Bir sorun yok, tamam mı?"

Ömer itiraz ederek bağırdı: "Nasıl sorun yok ya? Kızım sen beni öldürecek misin? Oraya geliyorum. Seni görmeden rahat edemem ben."

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Peki o zaman, bekliyorum. Orada görüşürüz." Uygar Bey yerinde huzursuzca kıpırdandı ve burnundan derin nefes alıp başını araba koltuğuna yasladı.

Telefonumu çantama koydum ve Kadir'e adresi söyledim. Araba Derin'in evinin önüne gelince durdu ve Kadir hızla inip kapımı açtı.

Bir an ne yapmam gerektiğini kestirmedim. Acaba veda etmeli miydim? Sonra saçmaladığımı fark ettim. Tam iniyordum ki Uygar Bey kolumu tuttu. Başımı çevirerek ona baktım. Hiçbir şey söylemeden öylece gözlerimin içine bakıyordu, gözlerin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de hiçbir duygu kırıntısı yoktu. Duygularını o kadar iyi gizliyordu ki bir an imrendim ona.

Gözlerini çeneme çevirdi ve kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı. Yavaşça boşta kalan elini kaldırdı ve parmaklarını yumuşak bir şekilde çenemin üstünde gezdirdi.

Çenesini kasmış ve gözlerini kısmıştı, iradesinin sınırlarında gibiydi. Bense onun keskin bakışlarıyla sanki büyüleniyor ve dengemi kaybediyordum.

Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri arkama takıldı. Birden ateşe değmişçesine elini yüzümden çekti. Tekrar bana çevirdi gözlerini, tiksinircesine bakarak konuşmaya başladı: "Bir daha sakın karşıma çıkma!"

Dolan gözlerimi saklamaya çalışarak cevap verdim: "Merak etmeyin, bir daha benim gibi basit ve ucuz bir kızın yüzünü asla göremeyeceksiniz!"

Yutkunarak kolumu bıraktı ve başını çevirdi.

Hızla arabadan indim ve dışarıda beni bekleyen Ömer'i gördüm.

Son olarak Kadir'e baktım ve "Teşekkürler," dedim.

Kadir bana başını sallayarak karşılık verdi ve arabaya bindi. Arabanın çalışma sesi gelince tekrar arabaya bakmak istedim ama yapamadım, kalbim paramparçaydı ve içim çok buruktu.

Ömer'e doğru yürüdüm. Araba çoktan hareket edip gitmişti. Hızla Ömer'e sarıldım ve ağlamaya başladım. Ömer bana sarılarak beni teselli etmeye başladı.

"Şşşt, ne oldu benim fındık kurduma? Sakin ol, güzelim benim. Anlat bana, kim üzdü seni?"

Daha çok ağlamaya başladım çünkü güven kokuyordu Ömer, kardeş kokuyordu...

Tam beş gün olmuştu o otelden çıkalı.

Bu geçen beş günün her ânında Uygar Bey aklımdan bir kez olsun çıkmamıştı.

O gün Ömer ve Derin'e yorgunluktan bayıldığımı ve Uygar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bey'in beni yakın bir hastaneye gönderdiği yalanını uydurmuştum. Ömer inanıp iç çekerken Derin ise beni odaya çekerek ona doğruyu anlatmamı istemişti. Mecburen her şeyi Derin'e anlatmak zorunda kalmıştım.

Derin çıldırarak bağırmıştı: "Polisi neden aramadın ki?" diye bana söylenerek Uygar Bey'e bir sürü küfür yağdırmıştı.

Sonrasında da elimdeki poşette içinde yüklü miktarda para olan bir zarf bulmuştum; aslında parayı iade etmek istesem de mecburen annem için kabul etmiştim. Öğleden sonra da Ömer ve Derin'le hastaneye gidip annemi taburcu ettirmiştik. Annem çok şükür şimdilik iyiydi.

Şimdi ise işe gitmek için otobüs durağında oturmuş otobüsün gelmesini bekliyordum. Soğuk hava iyice bastırmıştı. Başımdaki bereyi iyice çekip kulaklarımı örttüm.

İçimdeki kırgınlıklar bu soğuktan daha keskindi ve daha çok üşütüyordu ruhumu.

Birden karşı yolda duran araba dikkatimi çekti. Bu siyah arabayı tanıyordum, arka koltuğuna bakınca nefesim kesildi. Sanki yer ayağımın altından çekildi ve yavaşça ayağa kalktım.

Gelen oydu.

Gelen, keskin bakışlarında kaybolduğum adamdı...

Bazen zaman durur insan için...

Saniyeler, dakikalar önemini ve anlamını yitirir. Etrafın kalabalıktan boğulsa bile sen tek bir çift göze tutsak edersin gözlerini.

İşte şimdi öyle bir anın tutsağıydım.

Neden buradaydı, neden?

O değil miydi bana "Karşıma çıkma!" diyen?

O değil miydi anlamsız sebeplerle kızan, bağıran ve yerden yere vuran.

Bu nasıl bir çelişkiydi?

Bomboş bir şekilde bana bakıyordu. Ona söylediğim son sözleri anımsadım. Tekrar çınladı o sözler kulaklarımda. "Merak etmeyin, bir daha benim gibi basit ve ucuz bir kızın yüzünü göremeyeceksiniz!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tutacaktım sözünü...

Çünkü Uygar Ezeloğlu böyle istemişti. "Sakın karşıma çıkma!" demişti.

Öfkeyle başımı çevirdim. Nihayet otobüs geldiğinde dönüp ona bakmamak için kendimle savaş veriyordum ama başardım!

Neden geldiğini bilmediğim bu acımasız adama dönüp bakmadım bile.

Aradan günler geçti...

Her gün işe gidiyor ve akşamları otobüs durağında beklerken onu düşünmemeye çalışıyordum. Nasıl bir lanetse ruhuma bulaşmıştı ve her an her dakika zihnimde canlanarak kendisini bana hatırlatıyordu.

"Hadi ama Zeynep, söz vermiştin! Hem Derin de çok istiyor; zaten uzun zamandır bir araya gelmedik." Ömer'in sesiyle kendime geldim.

Elimdeki son tabağı da bulaşık makinesine koyup çalıştırma tuşuna bastım ve cevap verdim: "Ben gelmesem Ömer? Biliyorsun, annem daha yeni toparlandı. Hem ben ne anlarım eğlenmekten ve gece kulübünden..."

Ömer başını sağa sola sallayarak karşı çıktı: "Asla kabul etmiyorum! Hem ne demek, eğlenmekten ne anlarım? Okulun mezuniyetinde ne kadar eğlenmiştik, hatırlasana. Ne kadar içmiştim öyle ya?"

Ömer'in bu memnuniyetsiz haline gülerek baktım ve konuşmaya başladım: "Hiç unutur muyum? Salonun ortasında 'Seviyorum lan!' diye bağırmış ve sonrada kusmaya başlamıştın."

Sonrada kahkahalarla gülerek devam ettim: "Ya Ömer, kimdi o sevdiğin kız? Ne olur söyle artık!"

Ömer yaptığı aptallıklar aklına geldikçe yüzünü buruşturdu ve konuyu değiştirdi.

"Hatırlatmasan olmazdı değil mi? Hem neyse, boş ver sen onu bunu da akşam Derinlerden alacağım sizi. Annenden izin işini de sen bana bırak; ayrıca masraflar da benden, tamam mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömer'e sevgiyle bakarak cevap verdim: "Peki tamam."

Ömer yanağımdan makas alıp "Süpersin fındık kurdum, saat tam dokuzda alıyorum sizi. Hadi ben kaçtım," dedi ve sonrada hızla uzaklaştı.

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım ve işime kaldığım yerden devam ettim...

Uygar

Holdingin en üst katındaki odamda oturmuş, elimdeki kalemi ritmik hareketlerle masaya vuruyordum.

Gözlerimi odanın büyük penceresine dikmiştim. Gelecek olan fırtınanın habercisi olan kara bulutlara bakıyordum. Günlerdir yoğun bir şekilde spor yapıyordum, özellikle kum torbasını yumruklayarak içimdeki öfke ve hırsı içimden atmaya çalışıyordum.

Öfkem ve hırsım aslında kendimeydi.

O kız yüzünden hiç yapmadığım bir şekilde saçmalamış ve resmen irademle savaşmıştım. Aslında kızın bir suçu yoktu ve bunu ben de biliyordum. Derdim neydi benim, neden bu kız aklımdan çıkmıyordu?

Kız hakkında detaylı bir araştırma yaptırmıştım. Öğrendiğim bilgilere bakılırsa basit ve sıradan bir hayatı olan asosyal bir kızdı. Ben masum insanlara, özellikle kadınlara asla böyle davranamazdım. Ama neyin öfkesiydi bu? Yoksa pişman mıydım? Kızın arabadan inerken bana söylediği sözleri düşündüm.

"Bir daha benim gibi basit ve ucuz bir kızın yüzünü asla göremeyeceksiniz!"

Elimdeki kalemi hırsla kırdım ve masaya fırlattım. Başım ağrımaya başlamıştı, şakaklarımda bir zonklama hissediyordum. Ellerimi alnıma koyup derin bir nefes aldım. Birden kızın o büyüleyici kokusunu anımsadım. Bu kokuyu daha önce kokladı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğım hiçbir şeye benzetip tanımlayamıyordum, insanın dengesini bozan ve içine işleyen büyüleyici bir kokuydu ve resmen beni bir canavara çevirmişti. Bu kız kesinlikle akla zarardı!

Kızı görebilmek için tüm kurallarımı yıkarak o izbe mahalleye gitmiştim. Boynundaki morluğu gördüğüm an âdeta çıldırmış ve hemen araştırma yaptırmıştım. Ben de ona çok sert davranmıştım ve ilk defa kendimden nefret ediyor ve ilk defa yaptığım bir şeyden utanıyordum. Ona böyle davranmaya hakkım yoktu, her şey bir yana onu dinlememiştim bile. Avuçlarımı sıktım. Ona şiddet uygulayan biri vardı ve yaptıklarıma rağmen bu benim asabımı bozuyordu.

Kimin yaptığını az çok tahmin edebiliyordum ve o şerefsiz adamı parçalara ayırmak istiyordum. Hakkında yaptırdığım araştırma sayesinde işe gideceği saati ve nasıl gittiğini öğrenmiştim.

O soğukta eski bir mont ve mavi şapkasıyla ısınmaya çalışan hali geldi gözlerimin önüne, o hâliyle bile ne kadar da güzeldi. Yeşil gözleri ve ürkek bakışlarıyla masum bir hâli vardı. Belki de bu kadar masum olması beni korkutmuştu.

Aslında kıza görünmeden oradan geçip gidecektim ama onu görünce birden Kadir'e, "Sağda dur!" diye bağırdım.

Araba durunca pencereyi açtım ve kızı daha net görmek istedim. Tabii o izbe mahallede benim arabam dikkat çekmişti ve kız da beni hemen fark etmişti. Belki de amacım buydu, saçmalıyordum ve bu beni deli ediyordu ama ilk defa bu kadar keyif vermişti bana.

Kız beni görünce birden ayağa kalktı ve kırgınlıkla gözlerime baktı. Sonra hırsla başını çevirdi ve gelen otobüse binip gitti. Kızın bu mağrur ve gururlu tavrı istemeden gülümsetti beni.

Sonra ne yaptığımın farkına varıp sildim gülümsememi, ben gülmezdim çünkü. Ben herkesin korkuyla baktığı Keskin'dim! Bu kız bana ne yapıyordu böyle? Sadece birkaç kez görmeme rağmen aklımdan bir an olsun çıkmıyordu.

Ne olursa olsun bir daha o kızı görmek istemiyordum çünkü ben Uygar Ezeloğlu'ydum ve hayatımda hiç kimseye yer yoktu.

Çalan telefonla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Telefonu

elime aldım ve sert bir şekilde cevap verdim: "Söyle Cansu?" Asistanım resmi bir şekilde cevap verdi: "Efendim, beklediğiniz misafirler geldi." Kaşlarımı çattım ve cevap verdim: "İçeri al."

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. İçeri Kadir ve diğer iki adamım girdi. Kadir oturdu ve hemen konuşmaya başladı: "Ağabey, Oktay'ın casusluk yaptığı adamları bulduk. Majo gece kulübünün sahibi Davut ve Casino Royal'in sahibi Kemal. Adamları alalım mı?"

Öfkeyle çenemi sıktım ve cevap verdim: "Onun da sırası gelecek koçum; ama önce kendimizi hatırlatalım. Belli ki hafızaları zayıflamış."

Sonra işaretparmağımı sallayarak, "Gemisini havaya uçurun!" dedim.

Kadir ne söylemek istediğimi anlamıştı.

Kadir başını sallayarak cevap verdi: "Anlaşıldı ağabey!" Sonra adamlara kapıyı işaret ederek ayağa kalktı. Tam odadan çıkarlarken onları durdum ve son sözlerimi söyledim: "İçeride tek bir masum kişi kalmasın, hata istemiyorum Kadir! Tek bir kişinin kılına zarar gelirse hepinizi yakarım!"

Kadir başını salladı, bunu zaten biliyordu. Ben asla masumlara dokunmazdım, kuralım buydu. Kadir planı uygulamak için odadan çıktı. Başını çevirip gözlerimi kısarak yağan yağmura baktım.

Zeynep

Derin sinirle elindeki elbiseyi yere attı ve söylenmeye başladı: "Zeynep, yeter artık! Onu giyinmem bunu giyinmem, o açık bu kısa. Kızım sen direkt rahibe falan ol, bu ne ya!"

İş çıkışı eve gidip eşyalarımı almış ve hazırlamak için buraya gelmiştim.

Tabii ki Derin giyineceklerimi görünce memnun olmamış ve

söylenmeye başlamıştı: "Bunlarla asla gidemezsin! Buna asla izin veremem!"

Şimdi ise bana dolabından kıyafet seçmem için uğraşıyordu. Gözlerimi devirerek ona baktım. Sonunda dolaptan deri siyah bir pantolon ve siyah kayık yaka bir badi çıkardı: "Hemen bunları giyiniyorsun, itiraz istemem! Anlaşıldı mı Zeynep?" dedi. En azından pantolon diye sevinerek gülümsedim ve cevap verdim: "Tamam, pantolon olur."

Bedenlerimiz neredeyse aynıydı. Derin modayı yakından takip eder, parasını hep kıyafete ve aksesuarlara harcardı, benim gibi maddi sıkıntı çekmiyordu.

Babası çalışıyordu ve Şükran Teyze'ye ailesinden iki dükkân ve bu ev kalmıştı. Dükkânları kiraya vermişler ve o sayede rahata kavuşmuşlardı. Derin'in babası Selim Amca fabrikada işçi başıydı ve sevgi dolu bir adamdı.

Hemen giyindim ve aynada kendime baktım. Sonra sinirle Derin'e dönerek, "Allah aşkına, bu badinin devamı nerede Derin?" diye sordum.

Derin beğeniyle gülümsedi ve cevap verdi: "Hiç çemkirme! Harika görünüyorsun, sakın çıkarayım deme Zeynep. Bak vallahi yolarım o saçlarını!"

İç çekerek isyan ettim: "Ama ben üşürüm böyle." Derin ise gözlerini devirerek cevap verdi: "Haklısın canım çünkü dışarıda kazı çalışması yapacağız!"

Sonra gözlerini devirerek elindeki krem rengi kabanı bana fırlattı, çaresiz bir şekilde kabul ettim çünkü Derin'den kurtulmak imkânsızdı. Derin benim kıyafetime benzer bir kıyafet giyinmişti. Saçlarımızı açık bırakıp doğal bir makyaj yaptık.

Son olarak elimdeki yağ karışımını kulaklarımın arkasına sürdüm ve Derin'in bana verdiği bağcıklı siyah botu giyindim. Giyindiğim bot çok şükür ki rahattı. Derin kendisine hardal rengi spor bir bot seçmişti. Beline bağladığı koyu mavi kareli gömlekle de harika bir görünüm yakalamıştı, bu kız kesinlikle modadan anlıyordu.

Kabanlarımızı giyinerek evden çıktık. Ömer aşağıda bekliyordu ve o da son derece şıktı. Bizi görünce yaslandığı arabadan

kalktı ve yanımıza yaklaşıp selam verdi: "Merhaba hanımlar. Vay, çok şıksınız!"

Derin gülümseyerek cevap verdi: "Teşekkürler Ömer Bey, siz de çok şıksınız!"

Ömer utanarak başını eğdi, o hep böyleydi ama ona bu mahcup haller yakışıyordu. Konuşmaya devam etti: "Ya, söylemeyi unuttum! Okuldan iki arkadaşım da bizimle gelecek, sorun olur mu? Zeynep zaten Ali'yi tanıyor."

Derin suratını büzüştürdü ve söylendi: "Bu da nereden çıktı şimdi? Hani yalnız gidecektik Ömer?"

Ömer üzgün bir şekilde cevap verdi: "Affedersiniz, haklısınız; size sormadan hareket ettim. Hemen arayıp iptal ediyorum."

Derin, "Bence de et," dedi.

Hemen kolumla Derin'in koluna vurdum, sonra Ömer'e dönerek, "Lütfen yapma Ömer! Çok ayıp olur. Hem ne olacak ki, gelsinler," dedim.

Ömer, Derin'e dönüp baktı. O da başını sallayınca aramaktan vazgeçti ve yola çıktık.

Geldiğimiz gece kulübü tek kelimeyle muhteşemdi. Rengârenk ışıkları ve özel localarıyla göz kamaştırıyordu. İçerisi tıklım tıklım doluydu ve hâlâ sırada bekleyen kişiler vardı. Birlikte locaya yürüdük, Ömer bizi resmen ablukaya almıştı. Etrafına sert bakışlar atıyordu, her zaman bizi böyle korurdu. Locaya geldiğimizde Ömer, Derin'in yanına oturdu ve Ali'yi aradı. Derin hemen kabanını çıkarıp kenara bıraktı ama ben çıkarmaya utanıyordum.

Derin kulağıma eğilerek sert bir şekilde söylendi: "Senin derdin ne? Çıkar şunu yoksa üstünde parçalarım!" Oflayarak üstümdeki krem rengi kabanı çıkardım ve kenara koydum. Kendimi resmen çıplak hissediyordum, kollarımı önümde bağlayarak göbeğimi kapatmaya çalıştım. Derin gözlerini devirerek söylenmeye devam etti: "Yeminle sen müzelik bir kızsın!"

Ömer konuşması bitince bize döndü ve şoke oldu. Bizi böyle görmek onda sanki kurşun etkisi yaratmıştı ve hırsla bağırmaya

başladı: "Ne bu hâl, giyecek başka bir şey bulamadınız mı? Gidiyoruz, hemen gidiyoruz!"

Kolundan tutarak Derin'i yerinden kaldırmaya çalıştı. Derin öfkeyle cevap verdi: "Ne varmış halimizde? Bırak kolumu. Ben gitmiyorum. Sen Zeynep'ten de geri kafalısın. Ya bıraksana kolumu!"

İçerideki gürültü bir yana Derin'in bağırtısı bir yana, resmen dehşete düşmüştüm. Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken onları ayırmaya çalıştım.

"Sakin olsanıza! Herkes bize bakıyor. Ya yapmayın! Keşke gelmeseydik, resmen rezil olduk. Bar kim biz kim!"

Ömer pes ederek, "Allah'ım, kafayı yiyeceğim. Günahım neydi benim?" dedi ve ellerini açarak başını yukarı kaldırdı. Şaşkın bir şekilde Ömer'e bakıyordum. Derin gözlerini devirerek konuştu: "Kafayı yedi, geçmiş olsun!"

Gece devam ederken kendimize bira söyledik. Aslında her zaman içmezdim ama arada Derin'le biraz içer ve hemen sarhoş olurdum.

Ali ve adının Banu olduğunu öğrendiğimiz kız geceye katılınca masada sıcak bir sohbet başladı. Banu gözlerini Ömer'den alamıyordu, belli ki ondan hoşlanıyordu ve bunu belli etmekten hiç çekinmiyordu.

Bu bakışlar Derin'in de dikkatini çekmişti ve istemsizce rahatsız oldu. Kız Ömer'e baktıkça sinirleniyor ve huzursuz oluyordu. Derin bardağındaki son yudum birayı içerek samimiyetsiz bir şekilde konuştu: "Eee, Banu, siz Ömer'le nasıl tanıştınız?"

Banu gülümseyerek Ömer'e baktı ve cevap verdi: "Aynı sınıftayız. Ömer sağ olsun bana derslerde çok yardım etti. Okulun ilk günleri bayağı yoğundu ama Ömer sayesinde atlattım."

Derin imalı bir şekilde cevap verdi: "Öyle mi, ne kadar da hoş! Ömer hep öyledir."

Sonra kulağıma eğilerek söylenmeye başladı: "Ben bu kızı yolarım. Kendi tipine bakmadan dolamış diline, Ömer de Ömer!"

Gözlerimi devirdim ve cevap verdim: "Ne var bunda Derin? Belli ki Ömer'i beğeniyor, hem Ömer beğenilmeyecek bir çocuk değil ki. Yakışıklı ve başarılı bir erkek. Ayrıca kız da pek tipsiz gibi gelmedi bana!"

Derin sinirle söylendi: "Aman, bir şey demedik! Hem bana ne!"

Sonra Ali'nin bana olan bakışlarını yakalayınca sinsi sinsi gülerek konuşmaya devam etti: "Bu arada, Ali sana yiyecekmiş gibi bakıyor. Baksana, gözleri hep sende!"

Tekrar gözlerimi devirerek cevap verdim: "Abartma Derin, çok fesatsın!"

Ali gelir gelmez bana yine çok sıcak davranmıştı. Otelde yaşanan olayı sorunca ona da kayboluş yalanını anlatmak zorunda kalmıştım.

Gece çok güzeldi. Bardağımı bitirince de iyice çakırkeyf olmuştum, tüm sıkıntılarım bir anda silinip gitti. Kendimi çok iyi hissediyordum, hatta herkes dansa kalkınca ben de kalktım. Önce çekinsem de sonra Derin'e ayak uydurup her şeyi unuttum. Ortam çok güzeldi ve gerçekten çok eğleniyorduk.

Bir süre sonra midem bulanmaya başlayınca kendimi lavaboya zor attım. Hemen tuvalete girip midemi boşalttım. İçki bana yaramıyordu, niye içmiştim ki sanki? İçki içmek benim neyimeydi?

Birden içeriden çığlık sesleri yükseldi. Önce kavga olduğunu düşünerek önemsemedim, sonra zaten bağrışmalar kesildi. Toparlanarak kabinden dışarı çıktım. Elimi ve ağzımı yıkadım, başım dönüyordu. İçtiğime gerçekten çok pişmandım, artık eve gitmek istiyordum.

Derin bir nefes aldım ve lavabodan çıkmak için kapıyı açmak istedim. Fakat kapı kilitliydi ve açılmıyordu. Telaşla kapıya vurmaya başladım ve açılmayınca korkuyla bağırmaya başladım: "Kimse yok mu? Yardım edin! Orada kimse var mı?"

Ses gelmeyince bir kez daha bağırdım: "Yardım edin lütfen? Burada kilitli kaldım, kimse yok mu?"

Ama yine hiç ses yoktu. Acaba Ömer ve Derin yokluğumu

fark etmemişler miydi? Kapıya bir kez daha vurdum ve bağırdım: "Yardım edin! Kimse yok mu?"

Ama yine hiç cevap alamadım. Müzik de kesilmişti. Telaşla kapıya vurmaya devam ettim. "Yardım edin!"

Aradan geçen zaman belirgin bir hâl alınca gözlerim doldu. Kapıya vuruyor ve delicesine bağırıyordum. "Açın kapıyı! Kimse yok mu?"

Yere çöktüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım, birden bir erkek sesi duydum: "Zeynep!"

Ağlayarak ayağa kalktım ve deli gibi kapıya vurmaya başladım. Sonra da tüm gücümle haykırdım. "Buradayım! Yardım edin, ne olur çıkarın beni!"

Tanıdık gelen ses cevap verdi: "Sakin ol, seni oradan çıkaracağım. Sakın ağlama, sen sakin ol yeter. Şimdi kapının arkasından çekil!"

Hemen kapının arkasından çekildim ve bağırdım: "Tamam çekildim. Ne olur çabuk olun, dayanamıyorum!"

Birden sert bir şekilde kapıyı tekmeledi. Açılmayan kapı bir daha tekmelenince sertçe kırılarak açıldı ve yere düştü. Yere düşen kapıdan bakışlarımı çektim ve beni kurtaran kişiye baktım. O an gördüğüm kişiyle derinden sarsıldım.

Çünkü kapıyı kıran kişi oydu, Uygar Bey...

Uygar

Holdingin işlerini bitirip kafamı dağıtmak için otelin gece kulübüne gidiyordum. Yoğun bir gün olmuştu, önemli bir toplantının sonunda Mısır'da açılacak yeni otelimin yerine ve mimarisine karar verip imzayı atmıştım.

Otele girdim ve etrafıma baktım. Resepsiyonda beni bekleyen Eda'yı görünce kaşlarımı çattım. Ben istemedikçe hayatıma girmek kimsenin haddi değildi. Yanıma yaklaştı ve gözlerime baktı. Sinirle sordum: "Ne işin var senin burada?"

Cilveli bir şekilde gülümseyerek cevap verdi: "Seni görebilme umuduyla geldim ve galiba bu gece oldukça şanslıyım!" Dolgun dudaklarını dişlerinin arasına alarak konuşmaya devam etti: "Seni çok özledim Uygar."

Normalde kolundan tuttuğum gibi dışarı atardım ama son günlerde kafam çok doluydu, belki biraz rahatlamak iyi gelirdi. Kafamı boşaltmama ihtiyacım vardı. Ellerini ceketimin yakalarına koyarak hafifçe okşadı ve baştan çıkarıcı bir şekilde, "Hadi ama Uygar, inan bana pişman olmayacaksın!" dedi.

Bakışlarım ellerine kaydı ve asansörü işaret ettim. Sinsice güldü ve arkamdan gelmeye başladı. Bana ait olan süit daireye girdiğim an burnuma gelen kokuyla birden sarsıldım, sanki o kızın kokusu odama sinmişti ya da beynim bana oyun oynuyordu. Zihnimde kızın yüzü belirdi ve avuçlarımı sıkmaya başladım. Bu kız sürekli beynimdeydi ve olmadık anlarda ortaya çıkıyordu.

Yatağa baktım. Onu son gördüğüm ânı düşündüm. Bana bakan o ürkek gözlerini, teninin o enfes kokusunu ve titreyen dolgun dudaklarını hatırladıkça kendime öfkeleniyordum. Başımı sağa sola salladım ve bu düşüncelerimden kurtulmak istedim. Ama olmuyordu, bu saçmalıktı. Hırsla başımı çevirdim. Kendime bir viski doldurmak için bara gittim, bu kızı aklımdan atmam lazımdı. Ne oluyordu bana böyle? Sadece birkaç defa gördüğüm bir kıza karşı hissettiğim bu istek beni şaşırtıyordu. Ben duygusuz bir adamdım, bu saçmalık artık bitmeliydi!

Eda zaman kaybetmeden yanıma yaklaşarak elimdeki viski bardağını aldı ve bir yudum içti. Burnunu boynuma yaklaştırıp ateşli bir şekilde fısıldamaya başladı. "Kokunu özledim Uygar, birlikte geçirdiğimiz o ateşli geceleri özledim."

Ona cevap bile vermeden viski şişesini alarak yatağa oturdum. Eda peşimden gelerek kravatımı gevşetip çıkardı ve önümde diz çöktü. Birkaç düğmemi açarak dudaklarını köprücükkemiğime bastırdı. Sonra yine fısıldayarak, "Kokuna bayılıyorum, beni baştan çıkarıyor!" dedi.

Onu tutup sertçe yatağa yatırdım ve üzerine uzandım. Elleri-

mi elbisesinden taşan dolgun göğüslerinde gezdirince gülümsedi ve gözlerini kapatıp inledi. Birden aklıma yine Zeynep geldi, boynundaki morlukları gördüğüm o ânı düşündüm. Ona birinin zarar verdiğini düşündükçe daha fazla öfkelenmeye başladım ve dişlerimi sıkarak bağırdım: "Lanet olsun!"

Olmuyordu! Lanet olasıca kızı zihnimden atamıyordum. Şaşkın bir şekilde bana bakan Eda'ya bağırdım: "Git buradan!"

Eda dolmuş gözlerle bana bakıyordu, burnunu çekerek sordu: "Neden, ne yaptım ki?" Onun sesine bile tahammül edemez bir hâldeydim.

Tekrar bağırdım: "Sana git dedim!"

Dişlerimi sıkıyordum, o kızı beynimden çıkaramıyordum. Eda'nın gitmesiyle yerimden kalkarak duvara sert bir yumruk atıp haykırdım: "Yeter artık, çık aklımdan!"

Aynı anda telefonum çalmaya başladı ama cevap vermedim. İçmek ve unutmak istiyordum. Elime viski şişesini aldım ve yatağa oturdum.

Telefonun tekrar çalınca ayağa kalktım ve arayana baktım.

Kadir arıyordu. Bu gece intikam gecemdi, kesin rapor vermek için arıyordu. Hemen telefonun açma tuşuna bastım ve cevap verdim.

"Söyle koçum."

Hızla konuşmaya başladı ve sesinde garip bir telaş vardı.

"Ağabey, Majo bardayız, her şey ayarlandı. Bomba yarım saat içinde patlayacak ama galiba bir sorun var."

Ne saçmaladığını anlamayınca öfkeyle bağırdım: "Geveleme lan bana! Düzgün anlat!"

Kadir telaşla konuşmaya devam etti: "Aslında emin değilim ağabey. Salonu ihbarla boşalttık ve insanların arasına karıştık ama o herifi görünce..."

Kadir susunca kaşlarımı çattım ve tekrar bağırdım: "Geveleme dedim Kadir! Adam gibi anlat, kim bu herif?"

Kadir hemen devam etti: "Ağabey, Zeynep Hanım'ı evine bırakırken gördüğümüz genç burada. Yanında da bir kız var ve Zeynep Hanım'ı arıyorlar, kulübe birlikte gelmişler ama anla-

dığım kadarıyla Zeynep Hanım ya erken çıkmış ya da bilmiyorum ağabey. Arkadaşı ağlıyor!"

Onun adını duyduğum anda hissettiğim panik, yabancısı olduğum ve belki de çoktan unuttuğum duyguları da beraberinde getirdi. Endişe ve korku...

"Zeynep!" dedim sessizce.

Bu duygu sanki kor olmuş bir ateşte yürümek gibiydi.

Öfkeyle hırlayıp bağırdım: "Bulun onu! Hemen bulun."

Telefonu kapattım ve odadan hemen çıktım. Hızla otelden ayrılarak arabama bindim ve oraya doğru sürmeye başladım.

Sanki yol bitmiyordu.

Hırsla direksiyona vurdum, sonra tekrar ve tekrar vurarak bağırdım: "Neredesin kadın?"

Telefonu elime alıp Kadir'i aradım ve açar açmaz endişeyle sordum: "Buldunuz mu onu?"

Kadir telaşla cevap verdi: "Arıyoruz ağabey, bombanın patlamasına yirmi dakika kaldı."

Kullandığımız patlayıcı küçük çaplı bir bombaydı ama durdurulamıyordu.

Endişe içimi kuşatırken dişlerimin arasından âdeta Kadir'e tısladım: "Kızı bulamazsanız o kulüpten siz de çıkmayın!"

Kadir telaşla cevap verdi: "Anladım ağabey!"

Biliyordu, benim şakam yoktu. Hızla telefonu kapattım ve oraya doğru sürmeye devam ettim.

Nihayet oraya vardığımda kalabalıktan göz gözü görmüyordu. Arabadan inerek adamlarıma baktım, korkudan yüzüme bakamıyorlardı bile. Başımı çevirerek etrafı inceledim.

Uzakta ağlayan bir kız vardı, yanında otelde ve evin önünde gördüğüm o genç duruyordu. Sinirle gözlerimi kısıp yürümeye başladım. Hemen kulübe girdim ve Zeynep'i aramaya başladım, deli gibi bağırdığımın farkında bile değildim: "Zeynep! Zeynep! Neredesin Zeynep?"

Adamlarım etrafa dağılmıştı. Kadir'e, "Nerelere baktınız?" diye sordum. Telaşla anlatmaya başladı: "Ağabey, adamlar zaten her yeri boşalttı. Davut odasına bağlı. Herkesin çıktığına

emin olunca kimse tekrar girmesin diye her yer otomatik bir sistemle kilitlendi. Sistemi devre dışı bırakmak tehlikeli olur, içeriye birileri girebilir."

Zeynep bir yerlerde kilitli kalmış olabilirdi, öfkeyle bağırdım: "Hemen sistemi devre dışı bırak!"

Kadir başını sallayarak cevap verdi: "Tamam ağabey."

On dakika kalmıştı ve onu bulmak zorundaydım, hemen lavaboların olduğu tarafa koştum. Lanet olasıca kulüpte bir sürü oda vardı, elimi alnıma koyarak var gücümle bağırdım: "Zeynep!"

Hiç ses yoktu. Tekrar delicesine bağırdım: "Zeynep!"

O an ince bir ses duydum ve hemen oraya koştum.

"Buradayım! Yardım edin, ne olur çıkarın beni!"

Oradaydı...

Lavaboda kilitli kalmıştı ve ağlıyordu. Ağladığını bilmek içimdeki ateşi daha da körükledi...

Ellerimi kapıya dayadım ve sakin olmaya çalışarak konuştum: "Sakin ol, seni oradan çıkaracağım. Sakın ağlama, sen sakin ol yeter. Şimdi kapının arkasından çekil!"

Sakinleşmesini istiyordum.

Zeynep cevap verdi: "Tamam çekildim. Ne olur çabuk olun, dayanamıyorum!"

Hırsla kapıya vurdum, kapı çelikten değildi ve kırmak çok zor olmayacaktı. Zeynep'in ağladığını ve korktuğunu düşündüm ve daha büyük bir hırsla vurdum.

Kapı büyük bir şiddetle kırılarak yere düştü. Zeynep önce korkuyla kapıya baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Yaşadığı şok gözlerinden okunuyordu.

Durdum, sadece ona bakıyordum. Bir mıknatıs gibi beni kendisine çekiyordu. İçimdeki kor hâlindeki ateş bedenimi sararak alevlendi. Günlerdir bir virüs gibi beynimi kemiren kadın karşımdaydı. Nasıl bu kadar etkileyici olabiliyordu? Hayatımda birine ilk defa böyle yakıcı duygular hissediyordum ve bu gerçekten benim için sıra dışıydı.

Zeynep

Buradaydı işte!

"Bir daha sakın karşıma çıkma," diyen adam buradaydı...

Gözlerindeki ateş yine yakıyordu beni ve keskin bakışları esir almıştı gözlerimi. Ne işi vardı burada, neden gelmişti?

Anlayamıyordum...

Yavaşça bana yaklaştı ve ellerini yanaklarıma koydu. Gözlerime derin bir şekilde ve gözlerini kısarak baktı, sonra yavaşça alnını alnıma dayadı.

Titriyordum ve midemde garip kasılmalar hissediyordum. Bu his de neyin nesiydi böyle? Heyecana daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım, o an kulağıma fısıltıyı andıran boğuk sesi geldi: "Senin bana kastın ne be güzelim?"

Nefes alamadım, bana *güzelim* mi demişti gerçekten? Yoksa bu bir rüya mıydı?

Cevap veremedim, o ânın büyüsüne kapılmıştım. Kolumdan tutarak beni hızla çekmesiyle büyü bozuldu, dışarıya çıktığımızda dehşete kapıldım. Gece kulübü bomboştu, bir saat önceki kalabalık tuz buz olup havaya karışmıştı.

Derin ve Ömer neredeydi?

Uygar Bey beni kolumdan sürükleyerek arka kapıya yöneldi. Telefonunu eline alıp kulağına koydu, hiçbir şey anlamıyordum. Neler oluyordu böyle?

Hani derler ya, "Ağaçtan düşen yaprak rüzgârın oyuncağı olurmuş. Sonrası, rüzgâr nereye, sen oraya," diye... İşte ben de Uygar'ın rüzgârına kapılmış bir yaprak gibiydim.

Telefondaki kişiye bilgi verdi: "Kız benimle. İki dakika kaldı, hemen dışarı çıkın!"

Ne demekti bu sözler, bu telaş neyin nesiydi? Beni arka kapıdan dışarı çıkardı. O sırada dışardan gelen bağrışmaları duydum. Çığlıklar, siren sesleri...

Allah'ım, neler oluyordu böyle?

Hava buz gibiydi. Uygar kıyafetime baktı ve öfkeyle bağırdı: "Bu nasıl bir kıyafet? Bütün gece bu hâlde mi dolaştın sen?"

Sinirle ceketini çıkararak üstüme giydirdi. Oyuncak bebek gibiydim, sanki vücudum tüm fonksiyonlarını yitirmişti. Beni hızla arabaya bindirdi ve gaza bastı.

Telefonunu çıkarıp kulağına koydu ve tekrar konuşmaya başladı: "Çıktınız mı? İyi, kızın arkadaşına gidin ve bulunduğunu söyleyin. Sonra da dağılın!"

Bu sözlerin anlamı neydi? Konuşamaz olmuştum!

Birden büyük bir patlama oldu. Korkuyla çığlık atarak arkama baktım. Gece kulübü alev alev yanıyordu. Uygar'a baktım, hiç tepki vermiyordu.

Tekrar arkama baktım.

Derin ve Ömer oradaydı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve haykırdım: "Dur!"

Bana cevap vermiyordu, tekrar bağırdım: "Sana dur dedim!"

Parmak boğumları bembeyazdı, çenesini sıkmıştı ve keskin gözlerini yola dikmişti. Sessizliğine dayanamıyordum: "Dur diyorum lanet olasıca! Arkadaşlarım orada!"

Hıçkırarak ağlıyordum. Uygar Bey birden direksiyona vurup, "Kes sesini!" diye bağırdı.

Derin ve Ömer oradaydı. Eğer Uygar gelmeseydi, ben de şimdi alevler içinde olacaktım. Allah'ım, neydi bu başımıza gelenler?

Gelmeyecektim aslında ama Ömer çok istemişti. Onun o şefkatli yüzü geldi aklıma. Düşündükçe içim daha çok yandı ve "Ömer!" diye inleyerek ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu. Uygar sertçe direksiyona vurdu ve haykırdı: "Derdin bu mu? Derdin o şerefsiz mi? Az kalsın ölüyordun, derdin hâlâ o mu?"

Sanki kontrolden çıkmıştı, Ömer'e bu kadar hakaret edecek ne derdi vardı anlamıyordum.

Ben de öfkelendim. Ömer belki de zarar görmüştü. O benim kardeşim, ağabeyim gibiydi. O masumdu ve buna izin veremezdim.

Ben de bağırmaya başladım.

"Kes şunu! Ömer'e hakaret edemezsin!"

Araba ani bir frenle durdu, az kalsın dışarı fırlayacaktım. Uygar Bey bana döndü ve yavaşça çenemi tutarak âdeta tısladı: "O itin adını ağzına alma! Ayrıca bana bir daha bağırma? Anladın mı?"

Ben korkuyla bakarken o daha şiddetli bir şekilde bağırdı: "Anladın mı dedim?"

Korkuyla yutkunarak başımı salladım. Tek kaşını kaldırdı ve cevap verdi: "Aferin!" Sonra bakışlarını dudaklarıma indirdi, birden gözlerini kıstı ve yutkunup beni bıraktı, sanki canı yanıyordu. Ellerini direksiyona koydu ve parmaklarını sıktı, derin derin nefesler alıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu adamın benimle derdi neydi? Hareket etmeden önüne bakıyordu, beyninden neler geçtiğini anlamak o kadar zordu ki...

Derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştırıp sürmeye devam etti. Bakışlarımı yola çevirdim. Derin nasıldı acaba?

Onlara bir şey olursa yaşayamazdım. Zifiri karanlık yola öylece dalmıştım. O an nereye gittiğimizi çözmeye çalıştım ve sordum: "Nereye gidiyoruz?"

Ama cevap vermedi.

Yorgunluk beni esir alırken gözlerim yavaş yavaş kapandı.

Bir boşluk hissediyordum. Bir hafiflik ve muhteşem bir koku hissettim, yemyeşil ormanların ferah kokusu gibiydi. O kadar yorgundum ki gözlerimi açamıyordum.

Bir an uçuyormuşum gibi geldi bana, yumuşacık bir yere bırakıldım. Bu ferah koku beni mest etmişti. Birden boynumda bir ağırlık oluştu. Gıdıklanır gibi oldum ve gülümsedim, biri derin nefesler alıyor gibiydi. Ardından saçlarımda bir el hissettim ve o el sonra dudaklarımı da okşadı.

Bu his, bir tüy gibi hafifti...

Kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Uykuya yenilen duyularım kapanırken son duyduğum, kısık kısık söylenen şu sözlerdi: "Sen başıma çok fena bela olacaksın!"

Bitmesini istemediğim bir rüya görüyordum. Ferah bir ormandaydım ve bahar çiçeklerinin ortasında oturmuş, kendime o çiçeklerden taç yapıyordum. Kuşların huzur veren sesleri eşliğinde buram buram baharı kokluyordum. Yüzüme vuran güneş yumuşacıktı ve tenim ışıl ışıl parlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gülümseyerek yeni doğan güne gözlerimi açtım; ama açmaz olaydım.

Yüzümü buruşturarak etrafıma baktım. O tatlı rüya etkisini hızla kaybedip yerini büyük bir şoka bırakmıştı.

Gözlerimi kapatıp bir daha açtım. Görüntü değişmeyince dehşet içerisinde yerimden kalktım.

Allah'ım, neredeydim ben böyle? Hayal kurmaya bile cesaret edemeyeceğim güzellikteki bir yatak odasında, tavandan sarkan dev avizeye bakıyordum.

Acaba ölmüş müydüm? Yoksa bunun başka bir açıklaması olamazdı, yerimden kalkmaya korkuyordum.

Başımı çevirerek yanımdaki pencereye baktım, bir ormana bakıyordu.

Endişe hızla kanıma karışırken nihayet yerimden doğrularak kalkmayı başardım. Hayır, ölmüş olamazdım. Belki de bu bir rüyaydı. Elimi bacağıma götürüp kendime bir çimdik attım. Ağzımdan çıkan iniltiyle rüyada olmadığımı anladım.

Peki neredeydim ben?

Yavaş yavaş kendime gelerek olanları düşündüm. Zihnime gece yaşadıklarım gelince kalbimde derin bir acı hissettim.

Derin ve Ömer o patlamada zarar görmüş olabilirdi. Hızla yataktan kalkıp odadan çıktım. Bu ev galiba Uygar Bey'in eviydi, peki ben burada ne arıyordum? Beni neden buraya getirmişti?

Odadan çıkmıştım ama bu koskoca evde nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bulunduğum yeri inceleyerek ilerledim.

Bu ev bir şato gibiydi. İleride bir merdiven gördüm ve hemen oraya yürüyüp inmeye başladım. Ortalıkta hiç kimse yoktu, bu koca ev sanki terk edilmişti. Merdivenin son basamağına gelince durdum ve önümdeki büyük salona baktım.

Muhteşem bir mimariye sahip olan bu yer, resmen modern bir sarayı andırıyordu. Etrafıma çaresizce bakınıp ne yapacağımı düşünüyordum, böyle beklersem belki birisi beni bulurdu.

Yukarıdan gelen bağırma sesiyle kendime geldim: "Nerede o? Hemen bulun onu!"

Bu sesi tanıyordum, Uygar Bey'e aitti.

Merdivenlerden gelen gürültüye bakarken birden salonun bahçe kapısından içeri adamlar girmeye başladı. Hangi tarafa bakacağımı bilmiyordum, donup kalmıştım.

Kendimi kapana kısılmış minik bir kuş gibi hissediyordum, kalbim resmen ağzımda atıyordu.

Başımı tekrar merdivenlere çevirdiğimde yukarıdan telaşla inen Uygar Bey'i gördüm. Beni görünce önce durdu ve derin bir nefes aldı. Sonra adımlarını hızlandırarak yanıma doğru ilerledi. Tam karşıma gelince önce durup bana baktı. Bir şey söylemem gerekiyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendimi zorlayarak konuşmaya çalıştım: "B-ben..."

Kahretsin ki heyecandan sesim titriyordu. Adamlar da yerlerinde durmuş bana bakıyorlardı. Başımı çevirip onlara baktım ve sonra bakışlarımı tekrar Uygar Bey'e çevirdim.

Ama o üstümdeki kıyafete ve açıkta kalan göbeğime bakıyordu. Dişlerini sertçe sıktı ve öfkeyle adamlarına bağırmaya başladı: "Nereye bakıyorsunuz siz lan? Çıkın dışarı!"

O kadar şiddetli bağırmıştı ki korkuyla yerimden sıçradım. Adamlar telaşla başlarını çevirip dışarı çıkmaya başladı. Uygar Bey beni kolumdan tuttu ve merdivenlerden yukarı hızla çıkardı.

Yine kendimi oyuncak bir bebek gibi hissediyordum. Bu alışık olmadığım tavırlar âdeta bende deprem etkisi yaratıyordu. Hızla beni uyandığım odaya soktu ve deli gibi bağırmaya başladı: "Bu hâlde hangi akla hizmet dışarı çıktın sen?"

Şoke olmuştum, küçümseyen bakışlarla vücuduma baktı ve bağırmaya devam etti: "Adamlara göz zevki mi olmak istiyorsun? Bu ne hâl?"

Söylediği sözler bende bıçak etkisi yaratmıştı, sinirle bağır-

maya başladım: "Ne saçmalıyorsunuz siz? Ne demek bütün bunlar?"

Ama o sakinleşmek yerine daha da öfkelendi ve göbeğimi göstererek bağırmaya devam etti: "Saçmalayan sensin, baksana şu hâline!"

Tamam, ben de bu hâlimden memnun değildim ama ona neydi Allah aşkına?

Gözlerimi kıstım ve ben de bağırmaya devam ettim: "Sizi ilgilendirmez. İstediğim gibi giyinirim."

"Giyinemezsin!"

"Giyinirim!"

"Giyinemezsin Zeynep. Giyinemezsin!"

"Size ne bundan?" diye haykırdım.

Yüzü birden değişti, kudurmuş gibiydi. Eline aldığı abajuru hırsla duvara fırlattı ve bana yaklaşmaya başladı, ben de korkuyla geri adımlar atmaya başladım. Üstüme geliyordu, son adımda duvara yapıştım. Ellerini duvara koyarak beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı ve başını eğdi. Dudaklarımız birbirine çok yakındı, nefesini hissedebiliyordum. Önce burnunu yanağıma değdirdi ve derin bir nefes aldı, sonra da gözlerini dudaklarıma çevirdi. Çenesi kaskatı olmuştu, kendisini sıktığı dişlerinden belliydi. Yutkunarak tekrar gözlerime baktı ve ardından gözlerini kapatıp fısıldadı: "Aklımı sınıyorsun! Yemin ederim aklımı sınıyorsun!"

Tekrar dudaklarıma bakarak elini sertçe duvara vurdu, sonra da kapıyı çarparak odadan dışarı çıktı.

Donmuştum!

Resmen nefes alamıyordum. Bu adam tam bir dengesizdi ve benim de dengemi altüst etmişti.

Yavaşça pencereye yaklaştım, kollarımı bağlayarak dışarıya baktım. Derdi neydi bu adamın? Resmen benimle oyun oynuyordu, kuklası olmuştum.

Bana yaklaştığında kalbim duracak gibi oluyordu. O kadar çekiciydi ki nefesimi kesiyordu. Peki neden buradaydım?

İşte bu sorunun cevabını bilmiyordum.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden öylece bekledim, eve gitmek istiyordum ve duş almaya ihtiyacım vardı.

Derin ve Ömer neredeydi? Bu düşünceler bana ağır geliyordu artık.

Kapının vurulma sesiyle kendime geldim, tekrar vurulunca gözlerimi devirdim. Yok artık, kapıdaki bunu bekliyor olamazdı, değil mi? Gözlerimi kapatıp mecburen bağırdım: "Gel."

Kapı açılınca tekrar gözlerimi devirdim. *Hadi ama,* böyle şeyler sadece filmlerde olmuyor muydu?

İnce bir kız sesi duyunca arkamı dönüp baktım. Yirmili yaşlarında olan kız yüzüme bile bakmadan konuşmaya başladı: "Efendim, Uygar Bey size bunları gönderdi ve size yardımcı olmamı istedi."

Elindeki kâğıt poşetlere bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Kız konuşmaya devam etti. "Kahvaltı için sizi bekliyor. Giyinmenize yardımcı olmamı ister misiniz?"

Gözlerimi açıp şok içinde kıza baktım. Bütün bu olanlar kesinlikle bir şakaydı. Boğazımı temizleyerek cevap verdim: "Gerek yok, yani çok teşekkürler. Ben kendim hallederim, zahmet etme sen."

Kız şaşırır gibi olsa da gülümseyerek cevap verdi: "Nasıl isterseniz. Masadaki telefon mutfağa ve hizmetli odasına bağlı. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Kahvaltı bir saat sonra, müsaadenizle."

Arkasından bakarken sessizce söylendim: "Şaka, vallahi de şaka!"

Gözlerim konsolun üstündeki kâğıt poşetlere takıldı. Normalde kesinlikle giyinmezdim ama deri pantolon resmen bacaklarıma yapışmıştı ve üstümdeki badiyle kendimi savunmasız ve çıplak hissediyordum.

Çantamı, eşyalarımı ve en önemlisi arkadaşlarımı deli gibi merak ediyordum. Bir an önce buradan çıkıp gitmeliydim. Hemen poşetlere doğru yürüdüm.

Ünlü markalara ait poşetlere anlamsızca baktım. İçlerinde yok yoktu. Bu ne saçmalıktı böyle, ne gerek vardı bütün bunlara? Zaten evime gidecektim.

Rasgele elime ne gelirse alıp odadaki banyoya girdim. Gördüğüm banyoyla gözlerimi devirdim. Bugünlük şaşırma kotam dolmuştu ve bu gereksiz lüksün içinde kendimi fazlasıyla eğreti hissediyordum.

Banyo dolaplarını açıp bir havlu aradım. Daha kullanılmadığı belli olan havlulardan birini aldım ve hemen üzerimdekileri çıkardım. Kıyafetleri katlayıp kenara bıraktım ve duşakabine girip suyu açtım.

Sıcak suyu tenimde hissedince kendimi biraz daha sakin hissediyordum, kullandığım şampuanın kokusu bana huzur vermişti. Saçlarımı iyice yıkayıp duruladım.

Kendimi arınmış hissediyordum. Suyu kapatıp dışarı çıktım ve havluyu vücuduma sardım.

Hemen kurulandım, mavi kot pantolonun üstüne beyaz bir tişört giyindim ve kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttum.

Aynanın karşısına geçtiğimde yüzümde bir tebessüm oluştu. Doğal ve temiz görünüyordum.

Dünden kalma botlarımı da giyip kirli eşyaları hemen başka bir poşetin içine yerleştirdim, sonra da bu güzel odaya son kez bakarak aşağı indim.

Aşağıda beni yanıma gelen kız karşıladı, "Uygar Bey sizi bekliyor. Bu taraftan efendim," dedi. Başımı sallayarak onu takip ettim. Bu evde her şey bir merasimdi.

Yemek salonuna girince Uygar Bey'i pencerenin önündeki yemek masasında otururken buldum. Bir eli şakaklarında yere doğru bakıyordu, çok dalgın görünüyordu.

Geldiğimi fark edince başını çevirip bana baktı ve hemen gözlerini kıstı, bakışlarını benden ayırmıyordu. Üstünde şık bir takım vardı ve nefes kesici görünüyordu.

Utançtan yüzüm kızarmaya başlamıştı. Yanımdaki kız gülümseyerek bana yerimi gösterdi: "Buyurun." Gösterdiği yere oturdum. Uygar Bey hâlâ bana bakıyordu. Bir an elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim, bu adamın benimle derdi neydi?

Kahvaltı servisi yapıldı ve bizi yalnız bıraktılar. Konuşup konuşmama arasında kalmıştım ama başka çarem yoktu. Ona ba-

karak söze başladım: "Her şey için teşekkür ederim Uygar Bey. Aslında kahvaltıya gerek yoktu, bir an önce gitmem gerekiyor."

Önce cevap vermedi. Önünde bulunan kahve fincanıyla oynuyordu. Sonra birden sertçe konuştu. "Kahvaltını yap!"

Şaşkın bir şekilde baktım ve cevap verdim: "Aslında pek aç değilim, bir an önce gitmem lazım!"

Sertçe ellerini sıktı ve sonra bana bakıp sahte bir gülümsemeyle cevap verdi: "Bu ne acele? Yoksa seni bekleyen o iti mi özledin?"

Şoke olmuştum, bu kadarı fazlaydı. Hırsla ayağa kalktım ve ellerimi masaya koyarak resmen tısladım: "Sizin derdiniz ne? Ömer'e it diyemezsiniz!"

Çenesini oynattı ve burnundan nefes vererek fısıldadı: "Derim! Hatta boynunu bile kopartıp köpeklere yem ederim. Şimdi otur ve kahvaltını yap!"

Bir an karnıma darbe almış gibi hissettim, artık bu evde beş dakika bile duramazdım. Hızla arkamı dönüp salona doğru yürümeye başladım. Bu dengesiz adam artık çok olmuştu.

Birden kolumdan tutarak beni kendisine çekti ve dişlerinin arasından nefretle konuşmaya başladı: "Sen kendini ne zannediyorsun? Kime bu tavrın? Kimsin sen? Sakın, sakın bir daha aynı hareketi yapma; yoksa yeminle acımam, o iti gebertirim."

Gözlerim dolmuştu. Büyük bir hırsla onu ittim ve nefretle haykırdım: "Dokunmayın bana! Tehditlerinizden bıktım artık. Asıl siz kimsiniz? Rahat bırakın beni!"

Sesim resmen evde yankılanmıştı. Uygar Bey nefretle kolumu tuttu ve çekiştirerek dış kapıya doğru götürdü.

Öfkeyle kapıyı açıp dışarı çıkardı. Kapıda bekleyen adamlar benim o hâlime bakınca daha beter kudurarak resmen hırladı: "Dönün lan önünüze!"

Beni çekiştirerek Kadir'in yanına götürdü ve nefretle konuştu: "Al şunu, hangi cehenneme istiyorsa götür, yoksa bir zarar vereceğim."

Sonra da arkasını dönerek eve doğru yürüdü.

Ağlıyordum. Kimse görmesin diye başımı kaldıramıyordum. Hava buz gibiydi ve üşüyordum. Kadir çaresiz bir şekil-

de bana bakıyordu. Bakmasam da bunu hissedebiliyordum, sonra sesini duydum: "Buyurun Zeynep Hanım, gidelim!"

Başımı sallayıp onu takip ettim, arabaya binince sordu: "Aynı adrese mi?"

Başımı salladım. Derin'e ihtiyacım vardı. Nihayet araba hareket etti. Arka koltuğa oturmuş, sessizce ağlıyordum. İçimdeki cam kırıkları artık resmen kalbime batıyordu...

İnsanoğlu en büyük ve en zor mücadelesini kalbiyle verirmiş. Hayatın adil olmadığını zaten biliyordum ama bu üzüntüler neden hep tek kişilikti?

Biri üzer ve gider; diğeri ise üzüntüsünün acısıyla kavrulup dururdu!

Kendimi suçluyordum. Evet, kesinlikle suçlu bendim. Tanımadığım bir adamın beni oradan oraya savurmasına ve aşağılamasına müsaade etmiştim.

Şimdi ise Derin'in yatağına uzanmış, saçlarımı okşayan şefkatli ellerinin sakinliğine sığınmıştım. Ruhum ve bedenim yıpranmıştı, artık iyileşmek istiyordum.

Yol boyunca gözlerimi pencereden bir an olsun ayırmadan sessizce ağlamıştım, arada bir Kadir'in bana baktığını hissediyordum ve açıkçası umurumda bile değildi. Ne de olsa onun gözünün önünde küçük düşürülmem ilk defa olmuyordu.

Bir ara telefonu çaldı.

"Anladım ağabey! Beklerim," deyip kapattı.

Derin'in evine gelince sessizce arabadan indim. İnerken Kadir'in yüzüne bile bakmamıştım. Ama apartmana girerken arkamı dönerek ona baktım, bekliyordu. Bu nasıl bir saçmalıktı? Uygar Bey kesinlikle bir ruh hastasıydı, artık olanlara tahammül edemiyordum.

Derin kapıda beni bu halde görünce şoke oldu ve bana sarılıp ağlamaya başladı. Ben de ağlıyordum.

Kimse görmeden beni odasına alıp sakinleşmemi bekledi.

Biraz daha sakinleşince ona her şeyi anlattım. Beni dinlerken yaşadıklarıma inanamıyordu.

Biz sıradan hayatları olan insanlardık. Bu yaşananlar bize göre olağandışıydı!

Acı bana yabancı bir duygu değildi. Ama hayatımda ilk defa sebepsiz yere gururum incinmiş, bir adam tarafından basit ve ucuz kız damgasını yemiştim.

Bana bu damgayı vuran adam ne yazık ki Uygar Bey'di.

Üvey babamın beni sürekli dövmesi bile Uygar'ın bu iki sözü kadar içimi acıtmıyordu.

İkisi farklıydı!

Biri bedenimdeki acıydı ve geçiyordu; diğeri ise ruhuma işleyen bir acıydı ve telafisi yoktu!

Hayat beni daha çok küçük bir yaştayken acıyla harmanlayıp olgunlaştırmış ve bana mücadeleyi öğretmişti. Ben gerçek bir savaşçıydım, elbet bunu da atlatacaktım!

Derin'in anlattığına göre o gece dans ederlerken yapılan anonsla herkesin dışarı çıkması söylenmişti. Kulaktan kulağa içeride bomba olabileceği söylentileri yayılınca da büyük bir hengâme yaşanmıştı.

Ömer ve Derin'in dışarıya zorla çıkarılırken beni aradıklarını, hatta Ali ve Ömer'in güvenlik görevlileriyle kavga bile ettiğini duyunca şoke olmuştum.

Sonrası zaten tam bir kaostu...

Çığlıklar, tartışmalar, birbirini bulmaya çalışan insanlar...

Anlattığına göre beni bulamayınca Derin sinir krizi geçirmiş ve Ömer bir an olsun onun yanından ayrılmamıştı.

Sonra birinin onları kenara çektiğini söyledi. Güvenlik olduğunu tahmin ettikleri adam, benim iyi olduğumu ve içeride kilitli kaldığımı, güvenlik nedeniyle alıkonduğumu ve ancak yarın serbest bırakılacağımı söylemişti.

Sonra zaten bomba da patlayınca etrafı büyük bir korku tufanı sarmış, oluşan panik nedeniyle birçok insan da sinir krizi geçirmişti.

Daldığım düşüncelerden Derin'in sesiyle sıyrıldım: "Biliyor musun Zeynep? Bence bu adamın o bombayla bir ilgisi var.

Yani düşünsene, senin orada kilitli olduğunu nereden biliyordu? Hem ilk karşılaştığınız gece sokakta silahlar patladı demiştin! Bana kalırsa bu adam pek tekin biri değil."

Gözlerimi kapatarak cevap verdim: "Bilmiyorum Derin. Kafamda o kadar çok soru işareti var ki, inan bilmiyorum."

Derin konuşmaya devam etti: "Bir de bana garip gelen şey adamın tavırları. Seni resmen takıntı haline getirmiş, Ömer için söyledikleri çok acımasızca. Bana kalırsa bu adam seni resmen kıskanmış... Bence bu adam senden hoşlanıyor."

Gözlerimi açıp Derin'e baktım ve cevap verdim: "Saçmalama Derin, adam beni neredeyse yerden yere vurdu. Bana basit ve ucuzsun dedi! Bu nasıl bir hoşlanma şekli Allah aşkına?"

Derin konuşmaya devam etti: "Peki neden içeride patlamak üzere olan bir bomba varken ölmeyi bile göze alarak seni orada aradı? Adam resmen seni kurtarmak için oraya gitmiş. Hem sonra sana yakınlaşması ve giyimine karışması garip. Yok yok, kesinlikle bu adam senden etkilenmiş. Ah, Zeynep! Bence sen çok safsın."

Evet, bunlar gerçekten garipti belki; ama yine de Uygar Bey'in benden etkilendiğine inanmıyordum. Bütün bu olanlar kesinlikle dengemi bozmuştu.

Başımı sallayarak konuşmaya devam ettim: "Boş ver Derin, böyle adamlar âşık olmazlar. Uygar Bey sadece kontrol manyağı ve dengesiz herifin teki! Her şey bir yana, böylesine çekici bir adam etrafında o kadar güzel kadın varken neden benden etkilensin ki? Bu çok saçma, yani sıfırın altında sıfır ihtimal. Hem oteldeki davete yanında sevgilisiyle geldi ve kadın gerçekten harikulade bir kadındı."

Derin beni dinliyordu, düşünceli bir şekilde bana cevap verdi: "Bilemezsin Zeynep! Hem kendini küçümseme, sen de çok güzel bir kızsın!"

Cevap vermedim, artık düşünmek istemiyordum. Bütün bu olayları unutmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Zaten öyle bir adamın sevgisini de istemiyordum, benden uzak durması çok daha iyiydi.

Kucağından kalkarak, "Artık eve gitmem gerekiyor, annem merak etmesin. Aradığımda yemeğe yetişmemi söyledi," dedim.

Anlayışla başını sallayıp boynuma sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Tamam canım. Sen de düşünme artık, inan bana her şey çok güzel olacak," dedi ve beni uğurladı.

Eve girdiğimde annemi mutfakta elinde tahta kaşıkla öylece dalıp gitmiş bir şekilde buldum. Gözleri penceredeki yağan yağmur damlalarındaydı, belli ki babamı düşünüyordu.

Ödenen bedellerin acısı geçince sevgiler de eskir derler, koca bir yalandı! Gerçekten sevdiysen eğer, sevgiler eskimiyordu...

Korkutmadan ses yaptım. Gözleri beni bulunca ışıldadı. Hemen yanına giderek boynuna sarıldım, yine mis gibi kokuyordu. Yanağımdan öperek konuşmaya başladı: "Zeynep'im! Hoş geldin mis kokulum."

Gözlerim dolmuştu. O an aradığım huzuru yüreğimde hissettim. Ona sarılınca dinmişti ruhumun ateşi. İhtiyacım olan şey buydu, annemin huzurlu kolları...

Birden üvey babamın o iğrenç sesini duydum. Yüzüm ekşidi ve başımı çevirip baktım, kapıda durmuş bizi izliyordu.

"Ooo! Küçük hanım teşrif etmiş. Bir de gece gezmesi çıktı başımıza. Çok mu paran var da gidiyorsun lan gezmeye?"

Annem araya girmek isteyince elimle müdahale ettim ve konuşmaya başladım: "Senden izin alacak değilim! Zaten kazandığım bütün parayı sana veriyorum. Her zaman çıktığım mı var?"

Öfkelendi ve bağırmaya başladı: "Dilin çok uzamış senin! Ver lan haftalığını."

O parayı veremezdim, annemin ilaçlarını alacaktım. O spreyler olmazsa annem astım krizi geçiriyordu. Başımı dikleştirerek cevap verdim: "Param yok, harcadım."

Yanıma gelerek saçlarımı tuttu ve çekmeye başladı.

"Ne demek lan param yok? Gebertirim seni!"

Sonra beni duvara fırlattı ve boğazımı sıkmaya başladı: "Ver lan parayı!"

Annem o pisliğin elini tutarak beni kurtarmaya çalışıyordu: "Bırak kızımı, bırak! Dokunma kızıma!"

Haykıran anneme baktı ve beni hırsla yere fırlattı ve sonra haykırarak anneme sert bir tokat attı. Tokatın sesini duyunca içim resmen yangın yerine döndü, annemin narin bedeni yere düşmüştü.

Kalkmaya çalıştım ama başımı masanın kenarına vurmuştum. Başım döndü ve bir an kalkamadım. Yüzümden boynuma doğru dağılan bir sıcaklık hissedince sersemledim.

Kendimi zorlayarak kalkıp anneme doğru yürüdüm, yerde öylece ağlıyordu.

Üvey babam çantamı açarak içinde para aradı. Bulamazdı çünkü parayı saklaması için Derin'e vermiştim. Bulamayınca daha beter öfkelendi ve yanıma gelerek karnıma tekmeler atmaya başladı.

Son tekmeyi attı ve "Bir daha eve parasız gelirsen seni daha beter ederim," dedi, sonra da kapıyı çarparak çıktı.

Karnımdaki ağrıyla nefes alamaz hâle gelmiştim. O sırada annemin nefesi daralmaya başladı, yine kriz geçiriyordu. Zorlukla ayağa kalkıp yanına gittim, hiç iyi görünmüyordu. Daha kötü olunca odaya koştum. Başım dönüyordu ve etrafa tutunuyordum.

Annemin spreyini alarak geri döndüm, hemen spreyi ağzına sıkmaya başladım. Ellerim titriyordu. Sprey etki etmeyince korkuyla ne yapacağımı düşündüm, sonra hemen telefonu alıp eve ambulans çağırdım.

Anneme eğilerek, "Anne dayan!" dedim. Gözyaşlarım yağmur gibiydi.

On dakika sonra ambulans geldi. Görevliler annemi solunum cihazına bağlayıp bizi hastaneye götürdüler. Bütün mahalle sokağa dökülmüş, bizim perişan halimize bakıyordu.

Ayakta duramaz haldeydim, yaşadıklarıma ve yediğim darbelere dayanamadım, ben de kendimi karanlığa bıraktım...

Bir haykırış duydum ve gözlerimi açmaya çalıştım ama yapamıyordum.

Algılarım açıktı fakat vücudum felçli gibi hissizdi. Bir bağırış daha duydum ve şiddetli bir ses daha geldi.

"Ne demek gidemez? Ona mı soracaktım? Onu burada bırakacak değilim!"

Bu sesi tanıyordum. Ama olamazdı değil mi? Uygar Bey burada olamazdı!

"Çıkamazmış! Sen arabayı aşağı çek."

Gözlerimi açmaya çalıştım ama üzerimde sanki bir ağırlık vardı. Kapının açılma sesini duydum, sonra derin bir sessizlik...

Saçlarımda bir el ve alnımda sıcak bir baskı. Birden kollarım ve bacaklarımdan tutularak kaldırıldım. Başım sert bir omza değdi ve o an burnumdaki o kokuyu hissettim. Bu kokunun hiçbir dilde tarifi olamazdı, ona özgü bir kokuydu.

Öylece durduk ve sonra boynumda hissettiğim ağırlıkla beni kokladığını anladım. Kokumu derin derin içine çekiyordu. Allah'ım, bu kesinlikle rüya olmalıydı. Duyularım kapanırken duyduğum sözler gerçek miydi rüya mıydı bilmiyordum?

"Kokusunda can bulduğum!

Sen benim uçurumum olacaksın..."

Uygar

Hayatım boyunca kimseye eyvallah etmedim ben...

Bu saatten sonra da edecek hâlim yoktu.

Güç, iktidar, servet, para... Hepsi avuçlarımdaydı ve peşimde bir sürü kadın vardı. Ama hiçbiri umurumda değildi. Ben Uygar Ezeloğlu'ydum!

Ötesi yoktu...

Önümdeki kum torbasını delicesine yumruklarken bunları söylüyordum kendime.

Kum torbasına vurdukça içimdeki öfkenin geçmesini bekliyordum.

Sonunda hırlayarak son bir kez daha vurdum ve hızla yere tükürdüm.

Lanet olsun, geçmiyordu! Zeynep bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Sanki kanıma enjekte edilmiş bir zehirdi ama öldürmüyordu. Resmen benliğimi yakarcasına damarlarımda dolaşıyordu. Zihnim ve ruhum âdeta bir bağımlı gibi onu arzuluyordu.

Elimdeki eldivenleri hırsla yere fırlattım ve spor salonundan çıkıp odama gittim. Üstümdeki ıslak tişörtü çıkartıp telefonumu elime aldım ve Kadir'i aradım. Telefon ilk çalışta açıldı ve o daha konuşmadan söze başladım: "Eve çıkana kadar bekle ve sonra da adamları peşine tak. Nereye giderse haberim olacak. Gerekirse orada sabaha kadar beklesinler, anlaşıldı mı!"

Hemen cevap verdi: "Anladım ağabey, beklerim."

Telefonu kapatıp banyoya girdim. Üstümdeki kot pantolonu umursamadan duşa girip soğuk suyu açtım. Vücudum alevden bir kor gibiydi, soğuk su bile etki etmiyordu. İçimde hızla yayılan bir zehir vardı ve ne yazık ki o zehrin tek ilacı da yine o kızdı.

Gözlerimi kapattım. Elimi başıma dayayarak yanımdaki mermere yaslandım, sabahki hâli geldi gözlerimin önüne.

Nasıl da asi ve mağrur bir kızdı! Çoğu zaman benden korktuğu için bazı şeylere boyun eğmek zorunda kalsa da sınırlar aşıldığında resmen yırtıcı bir aslana dönüşüyordu.

Suyu kapattım, hızla hazırlanıp holdinge gitmek üzere odadan dışarıya çıktım. Gözlerim Zeynep'in kaldığı karşı odaya takıldı.

Zeynep bu eve giren ilk kadındı. Onu bu eve neden getirdiğimi ben de bilmiyordum. Değişmez kurallarım vardı benim ve o kurallara uymayanlara acımazdım; ama şimdi saçma sapan sebeplerle o kuralların dışına çıkan yine bendim.

Zeynep benim kurallarımı bana sorgulatan ilk insandı. Bu da benim ona olan öfkemi körüklüyordu. Ama yine de dayanılmaz bir merakla nerede ve ne yapıyor, bilmek istiyordum. O kız resmen kanıma karışan bir zehirdi fakat ben buna asla izin vermeyecektim.

Hırsla başımı çevirip merdivenlerden indim. Aşağı indiğimde beni evin emektar çalışanı İhsan Efendi karşıladı. İhsan Efendi bu evin demirbaşı ve ölen dedemin bana emanetiydi. Küçük bir çocukken ne zaman sıkılsam soluğu onun yanında alıyordum. Tabii o zamanlar duygularım olan bir çocuktum ama büyüdükçe hepsini yitirdim ya da beni öyle olmaya zorladılar.

İhsan Efendi beni severdi, bunu biliyordum fakat ben hiçbir zaman resmiyeti aramızdan kaldırmadım.

Yanıma yaklaştı ve beni saygıyla selamlayarak konuştu: "Efendim, bir isteğiniz var mı?"

Ciddiyetle cevap verdim: "Yok İhsan Efendi, akşam burada olmayacağım. Ona göre yemek hazırlansın."

İhsan Efendi başını sallayarak cevap verdi: "Nasıl isterseniz. İyi günler efendim."

Başımı sallayıp evin çıkışına yürüdüm ve şirkete gitmek üzere arabama bindim.

Bugün önemli bir gündü. Bu gece benim mekânıma casus sokmaya cesaret eden o Kemal itinin hesabını kesecektim. Davut şerefsizini kendi kulübünde havaya uçurmam mafya dünyasında büyük yankı uyandırmıştı. Herkes benim gücümün farkındaydı, bana boşuna Keskin demiyorlardı.

Telefonum çalmaya başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım ve hemen cevap verdim: "Söyle koçum."

Arayan Kadir'di ve hemen rapor vermeye başladı: "Ağabey, Zeynep Hanım'ı arkadaşına bıraktım. Söylediğin gibi yukarı çıkana kadarda bekledim ve kapıya da Ferhat'ı diktim. Peşinden ayrılmayacak."

Sormak konusunda kararsızdım ama nedensizce merak ediyordum. Boğazımı temizledim ve duygusuz bir şekilde sordum: "Nasıldı?"

Önce ses gelmedi, belli ki Kadir şaşırmıştı. Ben kimseyi merak etmezdim, kimsenin nasıl olup olmadığını sormazdım. Kadir için de bu bir ilkti ve afallaması normaldi. Sonra hemen kendini toparlayarak cevap verdi: "Perişandı ağabey!"

Kaşlarımı çatarak yumruklarımı sıktım. Sonra da tepkisiz bir şekilde cevap verdim: "Anladım! Sen hemen şirkete geç. Ben de geliyorum."

"Tamam ağabey," dedi ve kapattı.

Başımı pencereye çevirdim. Zeynep perişandı, kimbilir, belki de hâlâ ağlıyordu. Kesin o it şimdi yanına giderdi. Teselli edeceğim ayağına belki de Zeynep'e sarılırdı.

Nefretle sıktım dişlerimi ve sinirden arabayı kullanan adamıma bağırdım: "Daha hızlı sür lan şu arabayı!"

Adam önce afalladı ve gaza yüklenerek arabayı sürmeye devam etti. İçimdeki nefret ateşi geçmiyordu.

Şirkette kalan tüm işlerimi hallettikten sonra Kemal olacak şerefsizin hesabını kesmek için adamlarımla Casino Royal'e gittim. Adamlarım önceden gidip Kemal'in adamlarını etkisiz hâle getirmişlerdi.

Kemal odasında kilitliydi.

Kapıya ayağımla tekme atınca kapı yerle bir oldu. Kemal korkuyla bana bakıyordu. Koltukta oturmuştu.

O da biliyordu, benim gazabımdan kurtuluş yoktu. Yanına yaklaşıp sert bir şekilde konuşmaya başladım: "Sana iki seçenek sunacağım. Bunu herkese yapmam! Ya şimdi kendi silahınla kafana sıkarsın ya da bu işi ben seve seve yaparım!"

Çaresizdi. Konuşmuyordu. Yere bakıyor ve pişmanlığını yaşıyordu, kötü kalpli bir adamdı Kemal. Organ mafyası için çalıştığının söylentileri duyulmuştu.

Yeraltı dünyasında bir söylenti asla yalan olmazdı. İhanetten çok, günahsız insanlara zarar verdiği için hesabını kesecektim. Kuzgun'un koyduğu kuralları çiğnemişti.

Kaşlarımı çatarak konuşmaya devam ettim: "Zaman doldu Kemal! Şimdi silahı bırakıp gidiyorum. Ya beynine sıkıp kendini öldürürsün ya da on dakika sonra patlayan bombayla paramparça olursun! Seçim senin."

Sonra da kapıyı kapatarak dışarı çıktım.

Beşinci adımım dolmadan odadan tek el silah sesi duyuldu.

Adamlarımdan biri içeri bakarak, "Kafasına sıkmış efendim!" dedi.

Şeytanca gözlerimi kısıp, "Doğru seçim!" dedim ve çıkışa doğru yürüdüm. Boş olan kumarhane beş dakika sonra patlayacaktı.

Arabaya binip Kadir'e, "Ali Dayı'nın meyhanesine sür. Canım rakı çekti be koçum!" dedim. Kadir gülümseyerek cevap verdi: "Hemen ağabey!"

Her içkiyi içmezdim ben. Viski ve rakı içerdim sadece.

Viskiyi iş ortamında, rakıyı da sadece canım istediği zaman içerdim ve bugün nedense rakı içmek istiyordum.

Burası küçük bir meyhaneydi. Beni görünce saygıyla selamlayarak her zamanki masama aldılar. Burada mevki, şöhret, para ya da insan ayrımı yoktu!

Burada herkes birdi. Herkesin acısına, sevincine ve sevdasına içilirdi.

Meyhane sahibi ihtiyar Ali Usta yanıma gelerek oturdu ve konuşmaya başladı.

"Oo! Hoş geldin Keskin'im, hangi rüzgâr attı seni buralara?"

Beni tanırdı. O herkesi tanırdı.

Ama dediğim gibi onun da kuralları vardı. Burada para, mevki, güç konuşulmazdı!

Acı, sevinç ve sevda konuşulurdu...

"Öylesine be Ali Usta, bana her zamankinden hazırla," dedim.

"Eyvallah!" dedi ve kalktı.

Başımı pencereye çevirip simsiyah görünen denize baktım. Deniz hırçınlığını dalgalarından çıkarıyordu, benim ona yaptığım gibi. Dişlerimi sıktım.

Zeynep amansızca düştü yine aklıma.

Ne yapıyordu şimdi acaba?

Rakım gelince hemen bir kadeh içtim. İçeride bulunan yıl-

lanmış bir gramofonda eski bir alaturka çalıyordu. Gözlerim yanan şömineye takılmış, sanki Zeynep'i arıyordu ve şarkı sanki onu anlatıyordu:

Şarkılar seni söyler, dillerde nağme adın.
Aşk gibi, sevda gibi huysuz ve tatlı kadın.[1]

Birden meyhanenin kapısı açıldı ve gözlerimi oraya çevirdim.

Kadir telaşla içeriye girince kaşlarımı çattım, hızla yanıma koşarak konuştu: "Ağabey, Zeynep Hanım!"

Onun adını duyduğum an ayağa kalktım ve Kadir'in yakalarını tutarak haykırdım: "Ne olmuş lan Zeynep'e!"

Kadir telaşla anlatmaya başladı: "Ağabey, ambulansla hastaneye gitmişler. Üvey babası darp etmiş."

Duyduğum sözler içimdeki canavarı ortaya çıkardı. Onu sertçe itip hemen arabaya koştum. Kadir'i beklemeden arabayı çalıştırıp sürmeye başladım. Sert bir şekilde direksiyona vurarak bağırdım: "Zeynep!"

Hemen telefonu çıkardım ve Kadir'i aradım. Telefonu açınca direkt sordum: "Hangi hastanede?"

"Bahçeli Devlet Hastanesi'nde, ağabey," dedi.

Yüzümü buruşturarak konuşmaya devam ettim: "O babası olacak şerefsizi depoya alın ve ben gelene kadar dokunmayın. Onun eceli ben olmazsam adam değilim!"

"Tamam ağabey," dedi.

Hemen telefonu kapatıp hastaneye sürdüm. Hastaneye nasıl vardım bilmiyordum.

Arabayı gelişigüzel park edip içeri girdim ve danışmaya yaklaşıp: "Zeynep. Zeynep Maral," dedim.

Kız beni süzerek inceden gülümsedi: "Bir dakika beklerseniz..."

Sözünü keserek nefretle bağırdım: "Değil bir dakika, bir saniye bile beklemem! Şimdi hemen söyle: Zeynep nerede?"

Kız gözlerini şok içinde açarak konuşmaya devam etti: "Lütfen düzgün konuşun! Bu şekilde size yardımcı olamam."

1 *Huysuz ve Tatlı Kadın* - Muzaffer İlkar

O an sinir beynime sıçradı. Danışmadaki saksıyı yere fırlatarak, "Nerede lan Zeynep!" diye bağırdım.

Kız telaşla bilgisayara bakarak cevap verdi: "İkinci kat. 203 numaralı oda."

Hemen merdivenlerden çıktım ve odayı bulunca hızla içeri girdim.

Zeynep hastane yatağında baygın bir şekilde uyurken genç bir doktor kalbini dinliyordu. Gözleri Zeynep'in yüzündeydi.

Zeynep'e bakarak sordum: "Durumu nasıl?"

Adam afalladı. Ayağa kalkarak hesap sormaya başladı: "Hemen çıkın dışarı, buraya izinsiz giremezsiniz!"

Sakin olmam lazımdı, Zeynep bu hâldeyken olay çıkaramazdım. Derin bir nefes alıp tekrar sordum: "Ben yakınıyım doktor. Size durumu nasıl diye sordum."

Kaşlarını çatarak cevap verdi: "Her önümüze gelene bilgi verecek değiliz. Ben nereden bileyim yakını olup olmadığınızı?"

Dişlerimi sıktım ve cevap verdim: "Ya bana durumu hakkında bilgi verirsiniz ya da onu alıp giderim!"

Şok içinde bana baktı ve hızla dışarı çıktı. Duvara yaslanıp derin bir nefes aldım. Sakin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

O ara Kadir de hastaneye geldi. Hemen yanıma koşup bilgi verdi: "Ağabey, adam tamam. Depoya aldık."

Başımı salladım ve altdudağımı ısırdım. Onun Zeynep'e dokunan ellerini kızgın demirlerle yakmazsam nefes almak bana haramdı!

Kadir, Zeynep'in çıkış işlemleriyle ilgileniyordu, bense sakinleşmeye çalışıyordum. Kısa süre sonra Kadir geldi. "Ağabey, Zeynep Hanım hastaneden gidemezmiş. Doktoru yoğun darp edildiği için izin vermiyor!" dedi.

Bunu duyunca sinirle yerdeki çöp kovasına tekme attım ve danışmada duran doktora doğru bağırdım: "Ne demek gidemez! Ona mı soracaktım? Onu burada bırakacak değilim!"

Kadir'e dönerek konuşmaya devam ettim: "Çıkamazmış! Sen arabayı kapıya çek!"

Hızla odaya girdim, yanına yaklaştım ve yüzüne baktım.

Alnında bir bant vardı, saçları dağılmıştı ve bir melek gibi uyuyordu. Ellerimi saçlarında gezdirerek alnındaki yarayı öptüm.

Hareketlerim benden bağımsızdı. Yüzüne bir daha baktım ve onu hemen kucağıma aldım.

Bir an kokusu doldu burnuma. Sanki bir bağımlı gibi burnumu boynuna gömdüm ve derin derin kokladım.

Aklım yerinden çıkıyordu. Bu koku için dünyayı yakabilirdim.

Dayanamadım ve kulağına eğilerek sessizce fısıldadım:

"Kokusunda can bulduğum!

Sen benim uçurumum olacaksın..."

Zeynep

Acılar içinde açtım gözlerimi. Yediğim darbelerin yaraları bedenimde ve ruhumda derin izler bırakmıştı. Yüzümü buruşturarak doğrulmak istedim. Karnımdaki darbelerin acısı şiddetli bir şekilde kendini hatırlattı ve dayanamayarak sesli bir şekilde inledim.

Susuzluktan kavrulan dudaklarım bir yudum suya muhtaçtı âdeta. Etrafıma baktım. Bir hastane odasındaydım. En son ambulansa binerken bayıldığımı hatırlıyordum, sonrasıysa derin bir karanlık.

Annem...

Aklıma gelen acı görüntüler bir balyoz darbesi gibi çöktü yüreğime. Hemen annemi bulmam lazımdı, mis kokulu annem kim bilir ne hâldeydi?

Ne zaman bitecekti bu acılar...

Bazı insanların kaderinin yazısı kara yazılıyormuş, biz bunun en iyi örneğiydik. Gözlerimi pencereye çevirdim, kar yağıyordu. Ağlamaya başladım.

Ne yağan kar ne bitmeyen yağmur söndürüyordu kalbimde-

ki yangınları. Kendimi zorlayarak yanımdaki düğmeye dokundum, bir dakika içinde içeri genç bir hemşire girdi.

Gülümsedi ve elimdeki serum iğnesini kontrol ederken sordu: "Nasıl hissediyorsunuz Zeynep Hanım?"

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkunmaya çalışarak cevap verdim: "Ağrım var biraz ve çok susadım. Bana biraz su verir misiniz?"

Gülümseyerek cevap verdi: "Tabii, hemen!"

Yanındaki şişeyi açarak bardağa su doldurdu ve bana uzattı, hemen elinden alıp içtim.

Elimdeki bardağı alarak konuşmaya devam etti: "Doktor Hanım birazdan burada olur."

Hemen merakla sordum: "Annem de bu hastanede. Onu görmek istiyorum. Durumu nasıl? Bana bilgi verirseniz sevinirim."

"Öyle mi? Emin misiniz?" dedi.

"Evet, dün ambulansla buraya getirilirken ben bayılmıştım. Annem astım krizi geçiriyordu ve çok merak ediyorum. Hangi odada yatıyor bir bakar mısınız lütfen?" dedim.

Kaşlarını çatarak elindeki dosyaya baktı ve cevap verdi: "Sizi buraya ambulans getirmemiş, ayrıca kliniğimizde astım krizi geçiren bir hasta yok."

Korkuyla titremeye başladım, ne diyordu bu kadın? Ne kliniğinden bahsediyordu? Telaşla konuşmaya devam ettim: "Neresi burası? Ne kliniğinden bahsediyorsunuz siz? Ben annemle geldim, ne saklıyorsunuz benden?"

Kesin anneme bir şey olmuştu. Dudaklarım titredi ve gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Hemşire halime acıyarak cevap verdi: "Ben Doktor Hanım'ı çağırayım, siz sakin olun lütfen!"

Nasıl sakin olabilirdim ki...

Anneme kötü bir şey olduğunu düşündükçe delirecek gibi oluyordum, gözlerimi kapatıp dua etmeye başladım: "Allah'ım, bu hayattaki tek huzur kaynağımı da alma benden."

Kapı açıldı. İçeriye otuz yaşlarında narin bir kadın girdi ve gülümseyerek konuşmaya başladı: "Zeynep Hanım, ben dokto-

runuz Öznur Ateş. Sizinle ben ilgilendim. Aldığınız darbelerden kaynaklı kanama riskiniz vardı ama atlattınız, yine de bir gece daha burada kalacaksınız."

Bunlar benim umurumda bile değildi, başımı sağa sola sallayarak sordum.

"Annem... O nerede? Bizi dün gece ambulansla bu hastaneye getirdiler ve sonrasını hatırlamıyorum. Kendisi astım krizi nedeniyle geldi."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve bana açıklama yaptı: "Sizi dün gece kliniğimize Uygar Bey getirdi ve kendisi de sabaha kadar başınızda bekledi. Bir saat önce de acil gelen bir telefonla gitmek zorunda kaldı ama tahminimce birazdan burada olur. Anneniz hakkında bir bilgim yok, kendisi burada bulunmuyor."

Kadının anlattıklarını dehşetler içinde dinledim. Ne demekti bütün bu olanlar? Sinir katsayım artık tavan yapmıştı. Bu adam çok olmuştu, hayatıma canı isteyince giriyor ve istemeyince hayatımdan çıkıyordu.

Beni her seferinde yerden yere vuruyor, aşağılıyor ve savurup atıyordu, yetmişti artık...

Bu hakkı kendinde nasıl buluyordu? Daha dün sabah beni resmen evden atmıştı, bu sefer izin vermeyecektim. Sakin olmaya gayret edip numara yaptım:

"Öyle mi... Bilmiyordum. Acaba bir telefon edebilir miyim?"

Doktor anlayışla başını sallayarak cevap verdi: "Tabii edebilirsiniz. Ben zaten şimdi Uygar Bey'i arayacağım, bu konuda kesin emri var. Size çok değer verdiği belli."

Yalandan gülümseyerek başımı salladım. Kadın elindeki dosyaya bir şeyler yazarak bana baktı ve "Telefonu gönderiyorum," dedi. Hemen ardından da hemşire gelip bana telefonu verdi.

Hemşire çıkarken seslendim: "Pardon, hangi klinik burası?"

Bana söylediği klinik adını zihnime kazıyarak gülümsedim.

Kız çıkar çıkmaz da hemen Derin'i aradım ve her şeyi anlattım, Ömer'le gelerek beni buradan almasını istedim. Kapatmadan önce de bana birkaç parça kıyafet getirmelerini ve acele etmelerini söyledim.

Yirmi dakika içinde kendimi zorlayarak yataktan kalktım ve lavaboda elimi yüzümü yıkadım. Berbat hâldeydim, alnımda bir bant vardı ve gözlerimin altı çökmüştü, ayrıca saçlarım da karışmıştı. Yüzümü ekşiterek banyodan dışarıya çıktım.

Nihayet Ömer ve Derin gelmişti. Derin, Ömer'e aşağıda beklemesini söyledi ve hızla giyinmeme yardım etti. Arada bana bakan gözleri hüzün ve yaşla doluydu. Hızla odadan çıktık ve aşağıya inip hastaneden ayrıldık. Her şey yarım saat içinde olup bitmişti, çok şükür ki kimseye görünmemiştik.

Annemi görmek için gittiğim hastanede, annemin Uygar Bey tarafından özel bir rehabilitasyon merkezine yatırıldığını öğrendim. Bu da başka bir yıkımdı. Çünkü gittiği yer Eskişehir'deydi. Söylediklerine göre annem oraya özel bir helikopterle sevk edilmişti. Uygar bana sormadan hayatımla ilgili önemli kararlar almıştı, çok öfkeliydim.

Peki ama neden? Bu hakkı kendinde nereden buluyordu? Bizi tanımıyordu bile...

Şimdi ise Ömer'in evindeydim, burada kalmaya karar vermiştim. Kendimi kimsesiz hissediyordum. Uygar, Derin'in evini biliyordu ve orada kalamazdım. Eve de gidemezdim, o adam vardı. Mecburen bu gece burada kalacaktım. Üstümde Ömer'in tişörtüyle onun yatağında yatıyordum. Benim yüzümden düzenleri bozulmuştu, yarın eve dönmeye mecburdum.

Ömer ve Vedat Amca beni yormamak için hemen bu odaya almış ve dinlenmem için yalnız bırakmışlardı. Zaten çok da geç olmuştu ve herkesin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Geceye sessizlik hüküm sürerken gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu.

Birden kapının yumruklamasıyla gözlerimi açtım. Dış kapıya vurulan yumruklar evde bir şok etkisi yaratmıştı, sonra kapının şiddetle kırılma sesi duyuldu.

Yatağımdan telaş ve korkuyla kalkarken karnıma giren sancıyla soluğum kesildi. Ömer'in sesi geliyordu ve kavga ediyordu, başı dertteydi.

Büyük bir zorlukla doğrularak oturdum. Daha kalkamadan bulunduğum odanın kapısı şiddetle açıldı ve gördüğüme inanamadım. Gelen Uygar Bey'di ve öfkeyle bana bakıyordu.

Kudurmuş bir köpek gibi hızla üstüme gelerek beni kucağına aldı ve hızla odadan dışarıya çıkardı. Arkaya baktığımda Ömer'i gördüm. Uygar Bey'in adamları onu tutuyordu. Anne ve babası şok içindelerdi.

Çırpınmaya başladım.

"Bırak beni. Bırak!"

Uygar Bey hiçbir tepki vermiyordu. Beni kucağında resmen sımsıkı sarmış ve hapsetmişti. Hızlı bir şekilde arabaya yürüyordu.

Kadir arabanın arka kapısını açmış, yüzündeki dehşet ifadesiyle bizi bekliyordu. Uygar Bey hızla arabaya bindi, bense hâlâ kucağındaydım. Beni o kadar sıkı tutmuştu ki hareket edemiyordum. Kadir hızla arabaya binip hemen gaza bastı ve araba karanlık yolda hızla ilerlemeye başladı.

Deliye dönmüştüm. Bu adamın benimle derdi neydi Allah aşkına? Burnumdan soluyarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Birbirimize çok yakındık ve bu yakınlık kendimi garip hissetmeme neden oluyordu ama hareket edemiyordum. Başım boynuna değiyordu ve bu yakınlık çok gereksizdi. Sinirle bağırmaya başladım: "Sizin derdiniz ne? Bırakın artık beni, bırakın. Yeter artık! Yetti."

Ben kıpırdandıkça çenesi kasılıyordu. Derin derin nefes alıyordu, birden boğuk sesiyle konuşmaya başladı: "Biraz daha hareket edersen olacaklardan sorumlu değilim!"

Ne demekti bütün bunlar? Koyulaşmış gözlerine baktım. Çok başka bakıyordu bana, gözleri dudaklarıma takıldı. O an beni daha fazla sıktığını hissettim.

Sinirle sordum: "Ne demek istiyorsunuz siz?"

Gözlerini kapattı ve başını arkaya doğru yaslayarak yutkundu. Gözlerim boynundaki âdemelmasına takıldı. Allah'ım, ne kadar da çekiciydi bu adam...

Bu kadar mükemmel bir erkek daha önce hiç tanımamıştım.

Boğuk sesiyle ve o kadar sessiz bir şekilde konuştu ki ben bile söylediklerini zor duydum: "Safsın, o kadar safsın ki! Bana ne yaptığının farkında bile değilsin."

Donmuştum resmen. Yutkundum ve hemen Kadir'e bak-

tım. Ama tepkisiz bir şekilde yola bakıyordu, hareket etmeye korkuyordum. Bu adam beni gerçekten aptallaştırmıştı. Sakin olmaya çalışarak tekrar konuştum: "İndirin beni kucağınızdan. Lütfen!"

Beni yavaşça yan koltuğa bıraktı. Utanarak gözlerimi kaçırdım, o ise benden daha tepkisizdi ama kaskatı olduğu belliydi.

Araba Uygar Bey'in evine geldiğinde bahçedeki demir kapı otomatik olarak açıldı ve araba evin giriş kapısının önünde durdu. Dışarıda bekleyen adamlardan biri koşarak Uygar'ın kapısını açtı. Hemen indi ve benim bulunduğum tarafa doğru yürüdü. Hızla kapıyı açtı, beni tekrar kucağına aldı. Panikle konuştum: "Buna gerek yok, bırakın beni!"

Tabii dinlemedi. Adamlardan utanıyordum, başımı çevirerek etraftaki adamlara baktım. Ama nedense hepsi yere bakıyordu ve kimse başını kaldırıp bize bakmıyordu. Sadece Kadir'in yüzünde muzip bir gülümseme vardı. *Ah! Biri beni vurabilir miydi?*

Eve girdiğimizde kapıda bekleyen yaşlı bir adam gördüm. Üzerinde son derece şık gri bir takım elbise vardı. Yüzündeki şaşkın ifadeyle bize bakarak konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz efendim. Emrettiğiniz gibi oda hazırlandı. Başka bir arzunuz var mı?"

Uygar yürümeye devam ederken cevap verdi: "Yok İhsan Efendi, sen yatabilirsin."

Hızla merdivenlerden çıktı ve beni ilk kaldığım odaya getirdi. Beni yavaşça yatağa bıraktı ve arkasını dönerek dolabı açtı. İçinde kıyafetler asılı olan bu dolap tıka basa doluydu, hızla bir şeyler çıkardı.

Öylece ona bakıyordum. Sanki bir yere yetişmesi gerekiyor gibi hızla hareket ediyordu. Elleri kan içindeydi ve parmak boğumları parampara olmuştu. Bense şoktaydım, hareket edemiyordum.

Yanıma gelip yeniden beni kucağına aldı ve banyoya girdi.

Gözlerimi kocaman açarak bağırmaya başladım: "Bırakın beni! Ne yapıyorsunuz?"

Beni dinlemeden banyoya soktu. Deli gibi çırpınıyor ve göğsüne vuruyordum.

"Bırak beni! Bırak!"

Ama hiç etkilenmiyordu bile.

Duşakabine girince beni yere indirdi ve kapısını çekerek kapattı. Ardından söylenerek Ömer'in tişörtünü üstümden çıkardı ve tiksinerek yere fırlattı. Sonra da sinirle söylenmeye başladı: "Bir de o şerefsizin tişörtünü giymiş!"

Resmen kendi kendiyle konuşuyordu.

Üzerimde sadece sutyenle kalınca utanç içinde ellerimi karnıma bağlayıp vücudumu kapatmaya çalıştım. Beni görmesin diye yan dönerek yere baktım, utançtan bayılmak üzereydim ve bir kedi yavrusundan hiçbir farkım yoktu. Hayatımda ilk defa bir erkeğin karşısında bu şekilde duruyordum ve titremeye başladım.

"Yüzüme bak," dedi.

İnatla bakmıyordum ve artık çırpınmıyordum da...

Hâlâ ellerimle kendimi saklamaya çalışıyordum. Bu kez sesi sakindi: "Yüzüme bak Zeynep, korkmana gerek yok."

Yavaşça başımı çevirdim ve gözlerinin içine baktım, bana bakıyordu. Hüzünle yutkundu ve elini kaldırarak yanağıma dokundu, bana bakan o gözlerde ilk defa öfke yoktu.

Yatakta oturmuş pencereye bakıyordum, kar yağıyordu. Bembeyaz kar taneleri acımasız bir rüzgâra kapılmış, rüzgârın kendilerini oradan oraya savurmasına boyun eğiyorlardı. Kendime benzettim onları, ben de öyle değil miydim? Uygar Bey de beni tıpkı bu kar taneleri gibi oradan oraya savurup durmuyor muydu? Gözlerimi kapatarak üç gece önce yaşadıklarımı düşündüm.

O gece gözlerine baktığımda onun keskin bakışlarının altında çok farklı şeyler gördüm. Yanıma yaklaştı ve yavaşça ellerimi karnımdan çekti. Bakışları gözlerimden karnıma doğru ininceye utançla ürperdim. Karnımda yediğim darbelerin derin izleri vardı. Kasığımdan göbek deliğime doğru dalga dalga yayılan yeşil morluklar fazlasıyla belirgindi.

Yumruklarını sıktı ve çenesini oynatarak sessiz bir şekilde konuştu: "Ona artık zarar veremez. Ona artık hiç kimse zarar veremez ve hiç kimse ona dokunamaz. Ona dokunanı öldürürüm, hem de gözümü bile kırpmadan!"

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Benden mi yoksa başka birinden mi bahsediyordu? Kesinlikle anlaşılmıyordu. O kadar kısık ve boğuk bir şekilde konuşuyordu ki ben bile sesini zor duyuyordum, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Suyu açtı. Sıcak su başımdan aşağıya dökülmeye başlayınca ürperdim. Eline biraz şampuan alarak saçlarıma sürdü ve köpürttü. Şefkatle saçlarımı yıkamaya başladı. Şampuanın ferah kokusu etrafa yayılmaya başlayınca gözlerimi kapattım, nasıl da güzeldi.

Buna neden izin verdiğimi ben de bilmiyordum. Uygar beni sarhoş ediyor ve âdeta büyülüyordu.

Saçlarım köpüğünden arınınca ellerini kaldırıp yanaklarımı tuttu ve alnını alnıma dayayarak öylece durdu, sonra boğuk sesiyle fısıldadı: "Zeynep!"

İsmim ağzından öyle bir şekilde çıkmıştı ki eridiğimi hissettim, vücudum daha önce hiç tanımadığı tepkiler veriyordu. Karnımda hissettiğim kasılmalardan tuhaf bir şekilde haz alıyordum. Bu haz bir yangın gibiydi ve bu yangın beni içine çekerken yanacağımı bile bile bundan zevk alıyordum. Boğuk bir sesle konuşmaya devam etti: "Teninde başka bir erkeğin kokusuna tahammülüm yok!"

Dudaklarını köprücükkemiğimde hissedince nefesim kesildi. Bu adam bana ne yapıyordu böyle? Titrediğimi o da hissedince hafifçe gülümsediğini fark ettim, adi herif resmen bu halimden keyif alıyordu.

Beni son bir kez kokladı ve öyle biraz daha durduktan sonra tekrar gözlerime baktı. Islak bakışları beni günaha davet eder gibiydi. Sonra birden büyük bir hızla duştan çıktı ve odanın kapısının kapanma sesi geldiğinde gittiğini anladım.

Öylece kalakalmıştım, sanki bütün duyularım fonksiyonlarını kaybetmişti. Sonra kendime gelip suyu kapattım ve hemen havlu alıp vücuduma sardım.

Bu sıcacık banyoya rağmen bedenim buz kütleleri arasında kalmış gibi titriyordu. Uygar'ın dudaklarının dokunduğu yere titreyen ellerimi koyarak derin bir iç çektim. *Allah'ım, neler oluyordu bana böyle?*

İşte o geceden sonra âdeta sarhoş gibiydim. Şimdi ise esir tutulduğum bu odada oturmuş, yağan karı boş bakışlarla seyrediyordum. Aradan geçen bu üç güne rağmen Uygar'ı bir kez bile görmemiştim. Hiç eve gelmiyor ve benim gitmeme kesinlikle izin vermiyordu. Olmadığı bu evde resmen gölgesi var gibiydi.

Evin çalışanları bana çok kibar davransa da ne kadar mutsuz olduğumun farkındalardı. Onlara Uygar'ı sormaya cesaret edemiyordum.

Geçen akşam İhsan Efendi'ye yemek yemek istemediğimi söyleyince bana şefkatle bakarak konuştu: "Lütfen küçük hanım. Uygar Bey'in kesin emri var, beni zor durumda bırakmayın."

Daha öfkeyle söyledim: "O kontrol manyağı dengesiz herifin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum!"

Zavallı adam önce şoke olsa da sonra başını sallayarak gülümsemiş ve bana yemeğimi getirmek için gitmişti.

Birkaç defa kaçmaya çalışsam bile her seferinde yaptığım planlar boşa çıkmış ve yakalanmıştım. Kendimi altın kafese kapatılmış bir kuş gibi hissediyordum ve buradan bir an önce gitmezsem aklımı oynatacaktım. Gözlerim bu düşüncelerle kapanırken kendimi uykuya teslim ettim.

Saçlarımda hissettiğim yumuşacık dokunuşlarla uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyordum. Yatağımda bir çökme oldu, sırtımda bir ağırlık...

Kendime gelsem bile gözlerimi açmadım. Uygar buradaydı.

Alkolle karışmış kokusu yine tüm benliğimi sararak beni ele geçirmişti. Bu kokuyu asla tarif edemiyordum. O *kadar güzeldi ki...*

Başını başımın arkasına alarak burnunu saçlarımın arasına gömdü ve beni derin derin koklarken çok kısık bir şekilde fısıldamaya başladı: "Kaçamıyorum senden. Kaçamıyorum!"

Sonra omuzlarıma dudaklarını sürtmeye başladı. Öpmüyor, sadece dokunuyordu. Bir an onun yangınını hissettim ve bu

yangın ne yazık ki beni de sarıyordu. Sarhoştu, ne yaptığının ve ne söylediğinin farkında bile değildi. Konuşmaya devam etti: "Bana ne yaptın sen Zeynep? Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım kendimi yine sana çekilirken buluyorum."

Titriyordum ama o kadar sarhoştu ki bunu fark etmiyordu...

"Eriyorum kadın! Kokunda can buldukça eriyorum!"

Bu söyledikleri beni derinden sarsmıştı. Uygar benden etkileniyor ve bunu kabullenmek istemiyordu.

Birden kalktı ve kapıyı çarparak gitti. O an nefes alamadığımı fark ettim. Ayağa kalktım ve pencereyi açtım. Bu olamazdı, Uygar bana âşık olamazdı.

Bu sadece hayal olabilirdi. Soğuk hava, yangınıma çare olamuyordu, hastalıklı gibi titriyordum. Zorlukla pencereyi kapatarak yatağıma döndüm ve uyumaya çalıştım.

Sabah erkenden kapımın tıklanma sesiyle uyandım. Zaten sabaha karşı uyuyabilmiştim ve gözlerim yanıyordu. Kapı tekrar vurulunca bağırdım: "Girin lütfen!"

İçeriye Ayşe girdi. Ayşe bu eve ilk geldiğim gün bana eşya getiren kızdı. Çok konuşmasak da arada bir sohbet etmiştik. Yetimhanede büyüdüğünü söylemişti, sonrada Uygar'ın ona sahip çıkarak okulu için burs verdiğini anlatmıştı. Onun da bunun altında kalmamak için öğlene kadar burada temizlik ve servis işlerinde yardım ettiğini öğrenmiştim. Tatlı bir kızdı.

"Günaydın Ayşe," dedim.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, kaşlarımı çatarak ona baktım: "Zeynep Hanım, Kadir Bey aşağıda ve sizi evinize götürmek için bekliyor. Hazırlanmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak acı bir şekilde gülümsedim ve cevap verdim: "Gerek yok Ayşe, gidebilirsin."

Bana acıyla bakarak başını eğdi ve dışarı çıktı. Elimde olmadan acı bir kahkaha attım, sonrada gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzüldü. Uygar beni gönderiyordu.

Ne bekliyordum ki...

Gerçekten bana değer vermesini mi? O kesinlikle dengesiz bir adamdı.

Gözyaşlarımı silerek banyoya gittim ve yüzümü yıkadım. Uygar'ın hayali her yerdeydi. Hırsla başımı çevirerek dışarı çıktım.

Bu sefer ağlamayacaktım. Bu sefer yıkılmak yoktu. Onu kendi silahıyla vuracaktım, umursamaz olacaktım.

Mecburen dolaptan bir şeyler alıp giydim ve aşağı indim. İhsan Efendi beni kapıda bekliyordu ve bana bakan gözlerinde hüzün vardı. Bana her zaman sıcak davranan bu ihtiyar adama sevgiyle bakarak: "Bana gösterdiğiniz yakınlık için çok teşekkür ederim," dedim.

Bana yaklaşarak, "Kendine iyi bak kızım," dedi ve bir baba şefkatiyle sarıldı.

İçim yine yangın yerine döndü, ben de ona sarıldım.

Sonra başım dik bir şekilde dışarı çıktım ve beni bekleyen arabaya bindim. Kadir bana bakıyordu ama ben tepkisiz bir şekilde ona bakmamaya çalışıyordum. Kimse yıkık ve çaresiz göremeyecekti artık beni...

"Nereye gideceksiniz Zeynep Hanım?" dedi, sesinde hüzün vardı.

"Evime!" dedim yine tepkisiz ve ruhsuz bir şekilde.

Araba evden yavaşça uzaklaşırken, kendime bir daha Uygar'a boyun eğmeyeceğime dair yemin etmiştim. Uygar bir daha beni savurup atamayacaktı.

Giden bendim belki ama yenilen kesinlikle oydu ve artık oyun bitmişti.

Bu artık son perdeydi...

Bir ay sonra...

Elimdeki ders notlarını kenara bırakıp dumanı tüten sıcak kahvemden bir yudum aldım. Kantinde oturmuş, Ömer'i bekliyordum. Bugün üniversitede ilk günümdü ve oldukça heyecanlıydım.

Ön masaların birinde oturan birbirine âşık bir çifte takıldı gözlerim. Birbirlerine aşkla bakan gözleri zamanı ve mekânı unutmuş ve her şeyi es geçmiş gibiydi. Çocuk kızın saçlarına usulca dokununca kalbimde buruk bir acı hissettim. Uygar'ın

hayaleti peşimi bırakmıyordu ve her an, her yerde karşıma çıkıyordu.

Neler yaşamıştım bu geçen bir ayda... Evime döndüğüm o günü hiç unutamam. Eve girince ağlamamak için zorladığım gözlerim bana ihanet etmiş ve eve girdiğim o ilk anda bırakmıştı zehrini. Bomboş evde yankılanan hıçkırıklarımı sadece eski duvarlar duymuştu...

İki gün boyunca kendimi eve hapsetmiş, ne kimseyi aramış ne de dışarı çıkmıştım. Çok şükür ki üvey babam da eve gelmemişti.

İkinci günün sonunda nihayet kendime gelmeyi başarmış, telefonumu açıp Derin'i aramıştım, o da hemen Ömer'i alarak yanıma gelmişti.

Teselli neye yarardı? Hem ne için?

Terk mi edilmiştim? Hayır.

Peki bu acı niyeydi?

Kim içindi?

Uygar mıydı bütün bu acının sorumlusu? Peki Uygar kimdi? Neyimdi ki benim? Sevgilim, ailemden biri, dostum? Hayır!

Hiçbiri değildi, o sebeple teselli anlamsızdı benim için.

Derin ve Ömer o geçen sürede benim can yoldaşım olmuşlardı. Beni bir an olsun yalnız bırakmamışlar, kendimi toparlayana kadar bana kol kanat germişlerdi.

Ömer'in anlattığına göre üvey babam, kim olduğu bilinmeyen biri ya da birileri tarafından kurşuna dizilmişti. Bütün parmakları kırılarak feci bir şekilde öldürülmüş ve cesedi de bir çöplükte bulunmuştu.

Üzüldüm desem yalan olurdu ama kimsenin bu şekilde öldürülmesini istemezdim. Kafamda bir sürü soru işareti vardı, acaba Uygar'ın bu işte bir parmağı var mıydı?

Derin'e göre bu olay kesinlikle onun işiydi. Uygar'ın bana değer verdiği için böyle bir şey yapabileceğine inanıyordu. Ama ben, benim için böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermiyordum çünkü bunu yapması için bir sebebi yoktu.

Zaten bana değer veriyor olsaydı beni bu şekilde evden atmazdı.

O son gece söyledikleri bir an Uygar'ın bana âşık olabileceğini hissettirse de o gecenin sabahı beni evden gönderip bir kez olsun aramamıştı ve düşüncelerimde yanıldığımı anlamıştım.

Derin hâlâ ısrarla Uygar'ın bana âşık olduğunu söylese de ben buna inanmıyordum. Bana göre aşk böyle olmazdı, aşk uzak kalamamaktı ve o benden uzak kalmayı seçmişti. Söylediği sözler ise sadece sarhoşken öylesine söylenmiş duygusuz sözlerdi.

Peki ben ne hissediyordum? İşte bunun cevabını ben de veremiyordum ama yine de acı çektiğim buz gibi bir gerçekti.

Sonraki günlerde Vedat Amca'nın ısrarıyla üniversitede dondurduğum kaydı geri alıp okula tekrar başlama kararı almıştım.

Annem bir ay sonra dönecekti. Hatta beni aramış ve çok iyi olduğunu söylemişti. Orada ona özel bir oda verildiğini ve çok iyi bakıldığını anlatmıştı. Bu benim tek tesellimdi, Uygar'a bu anlamda minnet borçluydum.

O gelene kadar evde annemi bekleyecek ve kafede çalışmaya devam edecektim çünkü para kazanmaya mecburdum. Ama kafeden kazandığım para artık okul masraflarıma ve diğer giderlerime yetmiyordu. Bu sebeple ek bir iş arıyordum. Ömer benim için uygun bir iş bakıyordu.

Uygar'a gelince, âdeta ortadan kaybolmuştu. Önceleri yolda gördüğüm herkesi ona benzetiyor, hatta duvarlarda ve kaldırım taşlarında bile onu arıyordum. Her kokuyu onunla kıyaslıyor ve o kokuya delicesine ihtiyaç duyuyordum.

Ama sonra bundan da vazgeçtim...

Uygar o kısacık zamanda âdeta içime işlemişti ama ben onu içimden söküp atacaktım.

Ömer'in sesini duymamla düşüncelerimden uzaklaştım: "Yine nerelere dalmış benim fındık kurdum?" Her zamanki Ömer'di ve iyi ki vardı.

Gülümsedim ve cevap verdim: "Dalmışım Ömer."

"Anlat bakalım. Nasıl geçti ilk gün, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim: "Her şey yolunda ama bu masraflar beni aşıyor. Acilen ek bir iş bulmam lazım!"

Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Anlıyorum canım. Sen merak etme, ben bakınıyorum ama hep gece işleri var Zeynep. Gündüz zaten kafedesin. Gece işleri kazançlı ancak olmaz. İzin vermem."

Hüzünle cevap verdim: "Olsun Ömer. Çalışmak zorundayım, bana ek gelir lazım. Burs için de başvurdum ve gerekirse gece de çalışırım."

Düşünceli bir şekilde anlatmaya başladı: "Gece işi zor olur Zeynep! Her yerde çalışmana izin verememem. Nezih bir yerde garsonluk işi bulursam hemen sana haber vereceğim. Hem niye bu kadar dert ediyorsun ki? Biz varız Zeynep, sen benim kardeşimsin."

Sağ olsun Vedat Amca bana çok destek oluyordu. Ayrıca Derin'in ailesi de bana sahip çıkmıştı, onların yardımı sayesinde üniversiteye tekrar başlayabilmiştim ama daha fazla yük olamazdım.

Minnetle gülümsedim ve cevap verdim: "Sağ olun Ömer, iyi ki varsınız. Hadi gidelim artık, Derin bekliyor."

O an resmen Ömer'in gözleri parladı.

Son günlerde bu dikkatimi çok çekiyordu. Ne zaman Derin'in adını duysa bakışları değişiyor ve ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Eskiden bunu fark etmesem bile Uygar'dan sonra bu konularda çok hassas olmuştum.

İşin ilginç yanı, Derin de çoğu zaman Ömer'e dalıp dalıp gidiyordu. Sık sık ondan bahsetmek istiyor ve Ömer'i resmen Banu'dan kıskanıyordu.

Acaba bunlar birbirlerine âşık mı olmuşlardı? Bu ihtimal bile beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Tam kalkarken Ali yanımıza geldi, beni görünce gözleri gülüyordu. Bunun farkındaydım ama benim kalbim bu aralar aşka kapalıydı.

Ali bana tatlı bir şekilde gülümseyerek selam verdi: "N'aber Zeynep?"

Ben de ona gülümsedim. Ona karşı nasıl davranacağımı bilmiyordum. Boş yere umutlanmasını ve benim yüzümden incinmesini istemiyordum. Gözlerimi kaçırarak cevap verdim: "İyi, ne olsun Ali. Her zamanki gibi. Senden n'aber?"

"Ben de iyiyim. Nereye böyle?" dedi.

Ömer hemen araya girdi: "Derin bekliyor, ona gidiyoruz. Hadi Zeynep, geç kalmayalım. Hava soğuk, kız üşümesin dışarıda."

Sesinde heyecan vardı, Ali'yle birbirimize bakarak gülmeye başladık. Birlikte okul çıkışına doğru yürürken Ömer, Ali'ye dönerek sordu: "Ne oldu senin iş, ne zaman başlayacaksın?"

"Haftaya başlıyorum. Biliyorsun Zeus yeni açılıyor, hazırlıklar bitti. Ama harika bir gece kulübü, resmen her yerden kalite akıyor," dedi.

Ömer beğeniyle cevap verdi: "Vay! İsme bak. Eleman arıyorlar mı? Güvenilir bir yerse, Zeynep gece işi bakıyor ama ben her yere göndermem fındık kurdumu. Ortam nasıl, sağlam mı?"

Ali heyecanla cevap verdi: "Vallahi süper olur. Dediğim gibi, çok kaliteli bir yer. Hem haftanın üç günü çalışacak kadın servis elemanları arıyorlar, isterseniz bir sorarım?"

Bu harika bir haberdi, en azından diğer günler annemle birlikte evde olurdum. Hemen cevap verdim: "Çok iyi olur Ali. Bu işe ihtiyacım var!"

Benden telefon numaramı alarak haber vereceğini söyledi. Birkaç saat onlarla gezinip sonra kafeye gitmiştim ve yoğun bir iş gününün ardından da nihayet evimdeydim.

Hava çok soğuktu ve evimiz oldukça eskiydi. Pencereler sağlam olmadığı için içeri soğuk giriyordu ve elektrik sobası evi ne yazık ki çok ısıtmıyordu. Banyoya girerek ısıtıcıyı çalıştırdım, duş almaya ihtiyacım vardı.

Su ısınana kadar evi biraz temizlemeye karar verdim. Temizlik bitince yıkadığım çamaşırları da astım ve banyoya girip sıcak bir duş aldım.

Saçlarımı kuruturken gözlerim pencereye takıldı. Sokaktan yine o siyah araba geçiyordu. Her gün aynı saatlerde bu siyah arabayı görüyordum. Burası eski bir mahalleydi ve buralarda bu kadar lüks arabalar olmazdı, açıkçası bu biraz garipti.

Ertesi gün erkenden üniversiteye gittim. Sabahki derse girdim ve öğlene kadar not topladım. Öğleden sonra kafeye gitmek için okuldan çıktım. Kafede çalışırken Ali aradı. İşi kabul ettiklerini, iki gün sonra açılışın olduğunu ve bizim de orada olmamız gerektiğini söyledi.

Bu gerçekten harika bir haberdi.

Eve gelince elektriklerin kesildiğini fark ettim. Bu aralar sık sık oluyordu, soğuklar başlayınca bu mahallede sürekli elektriklerin kesilmesi bir gelenekti. Bu nedenle evde her zaman mum bulunduruyorduk.

Bu gece mecburen odun sobasını yakacaktım. Odunları almak için dışarı çıktığımda köşe başında duran siyah arabayı fark ettim.

Bu her gün gördüğüm arabaydı, artık korkmaya başlamıştım. Büyük bir hızla odunları aldım eve girip kapıyı kilitledim.

Pencereye yaklaştım ve perdenin arkasından dışarı baktım. Araba hâlâ oradaydı, içinde kim olduğu görünmüyordu. Korku bedenimi ele geçirmişti. *Kimdi bu arabanın sahibi?*

Tekrar pencereye baktığımda arabanın gittiğini gördüm ve derin bir nefes aldım. Sobayı yakmam lazımdı, çok soğuktu ve üşüyordum.

Odunları tutuşturmak çok zor olmuştu, ne yazık ki odunlar çok nemliydi. Çünkü bu sene odun alamamıştık. Annem gelmeden bunun da çaresine bakman lazımdı.

Allah'tan işe başlayacaktım.

Sobanın sıcaklığı yüzüme vururken mum ışığının loşluğuyla bedenim iyice uyuşmuştu. Üstümdeki kalın battaniyeye iyice sarılarak gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Bir anda kapının yumruklanma sesine irkilerek uyandım. Mum bitmiş ve yerini derin bir karanlığa bırakmıştı. Sobadaki ateşin ışığı odaya vuruyordu. Kapı tekrar şiddetle yumruklandı.

Korkudan battaniyeye iyice sarıldım. *Allah'ım, kimdi bu saatte gelen?* Aklıma gördüğüm siyah araba gelince korkum ikiye katlandı. Yerimde oturmuş titrerken sesimi bile çıkaramıyordum.

Kapı yine yumruklanınca yavaşça ayağa kalktım ve sessizce kapıya yaklaşmaya başladım ama o anda kapı kırıldı.

Korkuyla yerimden sıçradım ve başımı kaldırıp kapıya baktım. O an resmen şoke oldum çünkü karanlığa rağmen onu tanıdım.

Gelen Uygar'dı ve zil zurna sarhoştu.

Ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

O da bana bakıyordu ve gözlerinde resmen yangın vardı.

Ayakta durmaya zorlanırken yanıma yaklaştı. Tam önüme gelince durdu ve acıyla gözlerime baktı. Yutkundu, başını sağa sola salladı ve sonra da boğuk sesiyle konuşmaya başladı: "Yakıyorsun be Zeynep! Alev alev, cayır cayır yakıyorsun!"

Uygar

Bir ay...

Tam otuz gündür yoktu Zeynep.

Bir karar vermiştim, Zeynep'ten uzak durmam gerekiyordu. Önceleri ona karşı olan hislerimi basıt ve geçici bir heves zannettim. Belki yanımda olursa bu duygular geçer dedim. Daha önce hiçbir kadını getirmediğim evime onu zorla getirdim ama fark ettim ki bu basit ve geçici bir heves değildi.

Zeynep beni yavaş yavaş ele geçiriyordu ve ben buna izin veremezdim, gitmesi gerekiyordu. O zaten hiçbir şeyin farkında bile değildi, evime onu neden getirdiğim konusunda bile hiçbir fikri yoktu.

Onu hiçbir açıklama yapmadan kibar bir şekilde evimden gönderdim ama kırıldığına emindim. Bir açıklamayı hak ettiği-

ni ikimiz de biliyorduk. Yapamazdım çünkü cesaret edemiyorum. Ben, herkesi dize getirmiş bir adam, bir kızla konuşmaya cesaret edemiyordum. Bu gerçekten inanılır gibi değildi.

Kendime bile itiraf edemediğim şeyler vardı.

Zeynep kokusunu alıp giderken arkasında bıraktığı enkazdan habersizdi.

Kaçtım ondan, içimde öyle bir yangın vardı ki bu yangının onu da yakmasından korkarak kaçtım. Onun yanında kontrolümü kaybediyor ve resmen bir canavara dönüşüyordum.

Çok narindi, o kadar masumdu ki ona dokunmaya bile kıyamıyordum. Çok fazla düşmanım, beni yerle bir etmek isteyen onlarca rakibim vardı ve eğer kendimi kontrol edemezsem ilk hedefleri Zeynep olacaktı. Böyle bir şeye asla müsaade edemezdim.

Hayatımda ilk defa bir kadının içinde kaybolmak, onun kokusuyla uyuyup uyanmak ve onu bir an olsun yanımdan ayırmamak için çıldırasıya bir istek duyuyordum.

Bu deli istek beni korkutuyordu. Zeynep farkında olmadan beni bir canavara dönüştürmüştü. Ona olan bu takıntılı hallerim normal değildi belki ama ben zaten normal bir adam değildim ki. Hele söz konusu Zeynep'se bütün dünyayı yakabilecek bir tutku doluyordu benliğime.

Her akşam içiyor, ortalığı yakıp yıkıyordum. Hırsımı düşmanlarımdan alıyor ve onlara dünyayı resmen dar ediyordum.

Zeynep bir hastalık gibi beni ele geçirirken her şeyden habersizdi. Peşine onlarca adam takmıştım, yanında yoktum belki ama nefesim ensesindeydi. Bir gölge misali her an onun peşindeydim.

Okula başlamıştı, o şerefsiz arkadaşı bir an olsun yanından ayrılmıyordu. Gidip onun boynunu kırmamak için âdeta kendimi yiyordum. Zeynep benimdi ve sadece benim kalacaktı. Ona dokunacak olan herhangi bir insanı parçalara ayıracak kapasite vardı benim ruhumda.

Yapardım da!

Yine bu gece çok içmiştim. Her gün evinin önünde sabahlıyor ve onu bir kez olsun uzaktan görebilmek için zaman kolluyordum. Ona muhtaçtım ve onu delicesine istiyordum.

Bu gece de elimdeki viski şişesiyle evinin önündeydim. Arabada oturmuş Zeynep'i düşünerek içiyordum, beni bu hâle getirebilen ilk kadındı.

Bir süre sonra evinin kapısı açıldı. Üstünde ince bir ceketle bir şeyler arıyordu. Bu izbe mahallede böylesine narin bir çiçeğin olabileceği kimin aklına gelirdi?

Ellerimi sıkmaya başladım. Lanet olsun, dayanamıyordum. Bir an arabayı fark edip baktı. Beni göremezdi ama bu bakışı bana son damla olmuştu. Kokusuna muhtaçtım, o an arabadan inip yanına gitmek istedim fakat çok kararsızdım. Hata yapıp onu kırmak istemiyordum.

Tam inmeye karar vermişken Zeynep ürkek bakışlarını çekerek hızla içeri girdi. Belli ki korkmuştu, haklıydı da. Bu mahallede böyle bir araba olması onun da dikkatini çekmişti. Zeynep içeri girince biraz bekledim ve sakinleşmek için arabayı çalıştırıp gaza bastım.

Yeni bir gece kulübü açıyordum. Gücüme güç katmayı seviyordum. Hızla arabayı oraya sürdüm.

Gece kulübünün açılışı iki gün sonraydı ve Kadir her şeyin eksiksiz olması için bu aralar hep oradaydı. İçeri girdiğimde yine herkesin gözü üstümdeydi. Alkollüydüm. Kadir yanıma koşarak bilgi verdi: "Ağabey, hoş geldin. Her şey yolunda gidiyor, açılış için tüm gereken önlemler alındı. Adamlar kuş uçurtmayacak."

Onun söyledikleri umurumda bile değildi.

"Viski gönder odama," diyerek üçüncü kattaki bana ayrılan odaya gittim. Bu oda bir ev gibi tasarlanmıştı. Hemen kendimi yatağa attım. Bir bağımlı gibiydim, sadece Zeynep'i istiyordum ve bununla baş edemiyordum.

Kapı çalınınca, "Gel!" dedim.

İçeri bir genç girdi ve viski şişesini bırakıp gitti.

Ayağa kalktım. Şişeyi alıp içmeye bıraktığım yerden devam

ettim. İçtikçe Zeynep'in hayali her tarafta belirmeye başladı, ona dokunmazsam ve koklamazsam delirecek gibiydim.

Bir saat sonra alkolün etkisiyle Zeynep'i sayıklar hale gelmiştim. Bu böyle olmayacaktı. Hızla ayağa kalkıp odadan dışarı çıktım ve Zeynep'e gitmek için arabama yürüdüm.

Yanıyordum, alev alev yanıyordum. Ona dokunmam ve onu görmem lazımdı.

Evinin önüne varınca etrafın fazla karanlık olduğunu fark ettim. Galiba elektrikler kesilmişti. Uzakta bekleyen adamlar beni görünce hemen saygı duruşuna geçtiler. Onları umursamadan Zeynep'in kapısının önüne geldim ve kapıyı yumruklamaya başladım.

Sanki buradan bile kokusunu alabiliyordum, açmayınca eski kapıya bir yumruk daha attım.

Bu ev güvenilir değildi.

Zeynep burada kalamazdı, onun yeri benim yanımdı. Yine açmayınca dayanamayıp kapıya sert bir tekme attım. Kapı şiddetli bir sesle kırılınca içeri adımımı attım.

İşte oradaydı...

Muhtaç olduğum kadın korkuyla bana bakıyordu.

Sanki ona biraz daha dokunmazsam ölecektim. Bu hastalıklı duygular beni ele geçirmişti, yavaş yavaş yanına gidip tam önünde durdum ve ona baktım.

O kadar güzeldi ki... Bir papatya gibi kırılgan ve narindi.

Bu eski evde bile ışıl ışıl parlıyordu. Şaşkın bakışlarıyla tam önümde durmuş bana bakıyordu.

O dolgun dudakları loş ışıkta bile âdeta bir güneş gibi parlıyordu. Ona baktıkça bedenimdeki yangın beni iyice sardı ve içimden geçenleri yakarırcasına söyledim: "Yakıyorsun Zeynep! Alev alev, cayır cayır yakıyorsun!"

Gözlerini açarak bana baktı ve yutkunarak kendine gelmeye çalıştı, sonra da sert bir şekilde bağırdı: "Git!"

Gidemezdim ki!

Bana kırgındı ve bunu biliyordum ama ona ihtiyacım vardı.

Zorlukla konuşmaya çalıştım. Sesim boğuk çıkıyordu ve alkolün etkisiyle de daha boğuk bir hâl almıştı. "Yapma Zeynep!"

"Çık dışarı diyorum. Bu ne rahatlık ya! Canın cehenneme, anlıyor musun? Rahat bırak artık beni."

Daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarına yapıştım. O dolgun dudaklarına dudaklarımı bastırdığım an ağzımda hissettiğim o enfes tatla aklım yerinden çıktı. Sesli bir şekilde hırlayarak onu daha fazla kendime çektim. Bu kadının kokusu ve tadı beni delirtecekti. Zeynep kesinlikle benim sonum olacaktı.

Nefes alamayınca mecburen araladı dudaklarını. Hemen dilimi kullanarak onun tadını daha fazla hissetmeye çalıştım. Doyamıyordum ona. Sonra onun da bana karşılık vermeye başladığını fark ettiğimde âdeta kendimi kaybettim. İkimiz de aynı anda inleyince sesimiz odaya yayıldı.

Zeynep ne yaptığını fark edince durdu ve beni hızla itip yüzüme sert bir tokat attı. Durup bana baktı ve bağırmaya başladı: "Lanet olsun sana! Defol git buradan!"

Ama ben artık cevabımı almıştım. Yüzümü yere eğip gülümsedim.

Sonra tekrar ona baktım: "Gidiyorum ama şunu bil, sen benimsin! Hele bu saatten sonra sadece ve sadece benim!"

Hızla arkamı dönüp evden çıktım. Yüzümde yıllar önce kendime haram kıldığım bir gülümsemeyle oradan ayrıldım.

Zeynep

İki gün sonra...

Kafeden eve dönerken otobüsün geçtiği yollardaki karlı kaldırımlara bakıyordum. Bomboştu. Herkes soğuktan kaçmak için kapalı mekânlara sığınmıştı ve kaldırımlar kaderine terk edilmişti.

İki gündür ruh gibiydim. Uygar yine bana yapacağını yap-

mış ve ortadan kaybolmuştu. İlk öpücüğümü almıştı benden. İstençdışı parmaklarımı kaldırıp dudaklarımın üstüne koydum, gözlerimi kapatıp o geceyi hayal ettim.

Uygar'ın dudakları kor gibiydi, dudaklarıma dudaklarını bastırdığı an kendimi dünyadan soyutlanmış hissettim. Çıldırmış gibiydi, çölde su bulmuş bir insanın kana kana su içmesi gibi öptü beni. Dayanamayıp onun öpüşüne karşılık verdiğime hâlâ inanamıyordum.

Alkolle karışmış kokusu baştan çıkarıcıydı. Allah'ım, resmen ona çekiliyordum. Onun başka kadınları da böyle güzel ve istekli öpmüş olduğunu düşününce öfkeyle yüzümü buruşturdum. Ne yani, şimdi de onu kıskanmaya mı başlamıştım?

Git demiştim ona, tokat atmıştım. Her seferinde beni oradan oraya savurmasına katlanamıyordum artık. Bana, "Benimsin," demişti, bu olanlara inanamıyordum.

Son durakta inip eve geldim. Uygar aynı gece kırdığı kapıyı tamir etmeleri için iki kişi göndermişti. Adamlar eski tahta kapıyı çıkararak yerine çelik bir kapı takmışlardı.

Kapıya bakınca gülümsedim. Duş alıp çıkacaktım, bugün açılış vardı ve ben işe başlayacaktım. Fazla zamanım yoktu. Hızla duş alıp hazırlandım ve evden çıkıp Ali'nin verdiği adrese gittim.

Muhteşem bir yerdi burası. Kapıda bekleyen korumalar beni içeriye almayınca mecburen Ali'yi aradım. Şükür ki iki dakika içinde geldi ve beni içeri aldı ama beni her gördüğünde hayran hayran bakması sinir bozucuydu. Ali benden hoşlandığını gizlemiyordu ve bu beni çok huzursuz ediyordu.

İçerisi daha boş sayılırdı. Hayatımda hiç böyle bir mekân görmemiştim.

Her şey inanılmaz, hatta mükemmeldi. Burası tam Ömer'e göre bir yerdi, çok heyecanlıydım.

Ali bana çalışacağım yerleri gösterip yapacağım işi anlattı, sonra da giyinmem için soyunma odasına gösterdi. Giyeceğim üniforma çok güzeldi. Yeşil ve kahve renkleri birbirine güzel bir uyum sağlamıştı ve pantolon olması da çok rahat bir detaydı.

Hemen hazırlandım ve yukarı çıktım. Ortam yavaş yavaş dolarken ben de keyifle çalışıyordum. Çalışanların çoğu benim gibi öğrenciydi ve herkes çok cana yakındı.

Artık mekân tıklım tıklım dolmuştu. Çok ünlü bir DJ eşliğinde insanlar çılgınlar gibi dans ediyorlardı, etrafta ünlü isimler bile vardı. Burası harika bir yerdi.

Açılış konuşmasını yapmak için anons edilen ismi duyduğumda elimdeki tepsi yerle bir oldu.

"Sayın misafirler, açılışını yapmak üzere kulübün sahibi Sayın Uygar Ezeloğlu'nu buraya davet ediyoruz."

Salonda alkışlar koparken bağıran genç kızları tek tek yolmak istedim.

Herkes başını kaldırıp merdivenlere bakınca ben de baktım.

Merdivenlerden inen Uygar kahretsin ki yine çok yakışıklıydı.

Bağıran kızlara dudaklarımı büzerek baktım. Uygar açılış konuşmasını yaptı ve tekrar soğuk bir şekilde merdivenlerden çıktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Her zaman her delikten çıkan kişi olmaktan bıkmıştım. Onu takip ediyor gibiydim ama bu kaderin bir oyunuydu.

Tekrar yukarı baktığımda terasa ellerini dayayarak pisti seyrettiğini gördüm. Çok kalabalıktı ve beni asla fark edemezdi, o kadar donuk bakıyordu ki. Sanki burada değildi. O sırada Kadir'i gördüm. Telaşla geldi ve Uygar'ın kulağına bir şeyler söyledi. Uygar hızla dönerek aşağı baktı ve keskin bakışlarıyla etrafı taramaya başladı.

Ben büyük bir telaşla arkamı döndüm ve lavaboya doğru yürüdüm. Nedense onun böyle etrafı taramasını üstüme alınmıştım.

Tekrar arkamı dönüp baktığımda Uygar'ın hızla merdivenlerden indiğini gördüm. Sinirle başımı sağa sola salladım. Çok kalabalıktı ve yürüyemiyordum.

Neden bu taraftan gelmiştim ki sanki?

Tam arka merdivenlere doğru varmak üzereyken kolumdan tutulup çekilmem bir oldu.

Göğsüm onun sert göğsüne çarptı ve yüz yüze geldik. Bana bakan gözleri dudaklarıma inince utançla başımı yere eğdim.

Kapana kısılmış minik bir kuş gibiydim ve kaçışım yoktu...

Göğsüm onun göğsüne çarpıyordu ve tam anlamıyla yüz yüzeydik. Nefesinin ferah kokusunu dudaklarımda hissediyordum ve sert bir şekilde kolumu tutuyordu ama kesinlikle sıkmıyordu.

Baştan çıkarıcı keskin gözleri ve kirli sakallarının gizlediği o büyüleyici yüzü ile âdeta insanı günaha davet ediyordu. Yüzümün her karesini ezberlemek ister gibi bana bakıyordu.

Bakışlarını tekrar dudaklarıma indirdiğinde gözlerimi kapatmak istedim. Bu adam resmen beni yakıyordu ve ben, yanacağımı bile bile ona karşı koyamıyordum.

Dudaklarıma bakarak konuşmaya başladı. Sesi her zamankinden daha boğuk çıkıyordu: "Ne işin var senin burada? Aç bir kurdun inine giren ürkek bir ceylan gibisin!"

Konuşamıyordum. Uygar beni bambaşka bir insan haline getiriyordu. Yüzüne baktım. Neden her seferinde böyle oluyordu, bu nasıl bir büyü çeşidiydi? Kendimi zorlayarak konuşmaya çalıştım: "Be-ben, be-ben bilmiyordum. Ya-yani şey, be-ben..."

Uygar tek kaşını kaldırınca içimden kendi kendime söylenmeye başladım. *Aferin Zeynep. Biraz daha saçmala da tam olsun.*

Neydi benim bu salak halim?

Uygar bir anda bileğimi tuttu ve yürümeye başladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Nereye gidiyorduk? Her seferinde bunu yaşamak benim kaderim mi olmuştu?

Koridorun sonuna geldiğimizde duvardaki gizli bir kapıyı açtı. Gözlerime inanmamıştım. O kadar güzel ayarlanmıştı ki fark etmek neredeyse imkânsızdı. Hızla içeri girdi ve arkasından beni de çekerek kapıyı kapattı. İçerde biri çıkış biri de asansör kapısı olmak üzere iki kapı vardı. Uygar asansöre binip en üst katın tuşuna dokundu.

Kolumu bırakmıyordu. Aldığı nefeslerin sesi asansörde yankılanırken gözleri kapıdaydı. Her tarafta aynalar vardı ve ben korkuyla ona bakıyordum.

Asansör durunca Uygar beni hızla çekerek dışarı çıkardı. Öyle hızlıydı ki ayaklarım onun hızına yetişemiyordu. Büyük siyah bir kapının önünde durdu. Kapının yanında minik bir ekran vardı, galiba güvenlik içindi. Oraya parmağını dokundurdu ve kapıyı açarak kendisiyle beraber beni de içeriye çekti.

Daha adımımı yeni atmıştım ki Uygar beni tuttu ve sırtımı kapıya yasladı. Sonra bana yaklaşarak ellerini kapıya dayadı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. O kadar yakından bakıyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum, gözlerindeki alevi resmen görebiliyordum.

Başını eğerek burnunu boynuma yaklaştırdı ve boynumu koklamaya başladı. Kokumu öyle derinden içine çekiyordu ki sanki karşımda bir bağımlı vardı.

Nefesim kesiliyordu ve çok heyecanlıydım. Gözlerimi kapattığımın farkında bile değildim, resmen kendimden geçmiştim. Başını kaldırdı ve dudaklarını yanağıma sürttü. Sonra da boğuk sesiyle kulağıma fısıldadı: "Özledim!"

Sesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki bir an midemdeki kasılmaları derinden hissettim. Sonra aynı tonda konuşmaya devam etti: "Zeynep, bana ne yapıyorsun böyle?"

Allah'ım, ölebilirdim. Onun yangını beni de sarmıştı. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Kanıma karışmış bir zehir gibisin. Öldürmüyor ama resmen süründürüyorsun!"

Saçlarımı koklayarak bir öpücük bıraktı. Dayanamıyordum, onun kokusu da beni sarıyordu. Kendimden geçiyordum. Vücudum büyük bir istekle âdeta kıvranıyordu ve bu istek beni utandırıyordu...

Köprücükkemiğimde dudaklarını hissedince irkildim. Titremeye başladım. Bunu yapamazdım. Birden kendime gelerek gözlerimi açtım. Ben ne yapıyordum böyle? Aklıma o otel odasında bana söylediği sözler geldi: "Senin gibi ucuz kadınları iyi tanırım. Masum ayaklarına yatma!"

Birden kurşun yemiş gibi oldum ve onu sertçe ittim. Ben ucuz değildim. Bunu bana o söylemişti. Acı içinde bağırdım: "Kes şunu. Dokunma! Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Basit ve ucuz bulduğun bir kızı koklayıp öpmek de ne demek!"

Şoke olmuştu, pişmanlık dolu gözlerle bana bakıyordu. Ama ben susmadım.

"Rahat bırak artık beni. Benimle oynamana izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Ben basit değilim! Ben ucuz değilim!"

Tam arkamı dönüp gidecekken birden belime sarıldı. Başını saçlarıma gömdü, derin derin koklayarak konuştu: "Yapma Zeynep, gitme. Değilsin! Sen bir melek gibi masum ve tertemizsin."

Onu dinlemeden ellerini ittim ve kapıyı çarparak odadan dışarı çıktım. Hızla merdivenlerden indim.

Kadir beni görünce bana doğru koşmaya başladı. Ben aşağıya inmeye devam ettim ve odadan eşyalarımı alıp hızla yukarı çıktım. O gizli bölmedeki kapıya doğru koştum ve kendimi dışarı attım. Hemen geçen bir taksiyi durdurdum ve binip evin adresini verdim.

Bu sefer izin vermeyecektim, beni bu şekilde kullanamazdı. Bana ucuz ve basit demişti. Bu sözleri kolay kolay unutamazdım, ona kırgındım. Ama lanet olsun bana ki galiba ona âşık oluyordum.

Taksi durunca parasını uzattım ve gözlerimden süzülen yaşları silerek taksiden inip hemen eve girdim.

İş hayallerim de yerle bir olmuştu. Orada onun emrinde çalışmam olanaksızdı. Kendime bir iş bulmam lazımdı. Telefonun sesi duyulunca eskimiş koltuğumuzdan kalkarak arayana baktım. Tabii ya, Ali'ydi. Beni bulamayınca kesin merak etmişti. Ne diyecektim ki şimdi ben ona? Tereddütle cevap verdim: "Alo?"

"Zeynep neredesin? Merak ettim, bakmadığım yer kalmadı."

"Merhaba Ali. Aniden çıkmak zorunda kaldım. Rahatsızlandım, başım ağrıyor. Kusura bakma lütfen, seni görüp de haber veremedim."

Ayaküstü uydurduğum bu yalanlar benim sonum olacaktı.

Zavallı Ali hemen cevap verdi: "Yok canım, sorun değil. Geçmiş olsun. Ben seni idare ederim. Dinlen. Pazartesi okulda görüşürüz."

Teşekkür ederek telefonu kapattım. Uygar hayatıma girdi gireli o kadar çok yalan söylüyordum ki artık sayısını unutmuştum.

Mutfağa girdim ve kendime bir kahve yaptım. Ev buz gibiydi. Hemen elektrikli sobayı açtım ve önüme çektim. Üşüyordum ama bu üşüme çok başkaydı, sanki onun dokunduğu yerler üşüyordu.

Acıyı yine kalbimde hissettim. Dayanamadım, sessizce ağlamaya başladım. Birini hem istemek hem de istememek! Bu nasıl bir ikilemdi?

Sakinleşince kalkıp üstümü değiştirdim. Kalın bir kazak ve yün bir tayt giydim ve tekrar sobanın karşına geçerek ısınmaya çalıştım. Üstümdeki battaniyeye sarıldım ve gözyaşlarımın verdiği ağırlığa dayanamayarak gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda saat gece ikiydi. Sobayı kapattım ve dişlerimi fırçalayarak odama girdim. Tam yatağıma girecekken telefonum çalmaya başladı. Bu saatte kim olabilirdi? Ekranda yazan numarayı tanımıyordum. Cevap vermeyince hemen mesaj geldi. Hemen tuşa dokunarak açtım. Mesajı okuduğumda içimi büyük bir panik kapladı.

Kapının önünde bekliyorum. Buraya gel.

Uygar

Allah'ım, yine buradaydı! Peşimi bırakmıyordu. Onunla baş edemiyordum ve ona karşı çok savunmasızdım. Söz konusu olunca resmen kendimi kaybediyordum. Hemen gidip pencereden dışarıya baktım. Kapıda siyah bir araba vardı, bu günlerdir gördüğüm arabaydı. Yeni bir şokla sarsıldım, demek Uygar her gün buradan geçiyor ve belki de beni sürekli takip ediyordu. Bu adamın takıntılı halleri beni artık ürkütüyordu.

Hemen cevap yazdım:

Git buradan! Seni görmek istemiyorum.

Mesajı yazarken ellerim titriyordu. Ona karşı olan hislerimin beni etkilemesini istemiyordum. O da bana hiç yardımcı olmuyordu. Telefonuma bildirim gelince hemen mesajı okudum.

Delirtme beni! Eğer gelmezsen ben gelip seni almasını bilirim ve inan bana olay çıkarmadan gitmem!

Korkumdan bir o yana bir bu yana gidip geliyordum. Olay çıkarırsa rezil olurdum. Yapardı da, deliydi.

Aradan geçen zaman beni daha fazla korkutmaya başlamıştı. Birden kornaya basmaya başladı. Gecenin bu saatinde çılgınlar gibi kornaya basıyordu! Allah'ım, rezil olacaktım!

Evden dışarıya koştum, korna sesi mahalleyi inletiyordu. Beni görünce durmadı. Eli hâlâ kornadaydı. Resmen gözü dönmüştü. Hızla arabaya bindim. Başını arabanın koltuğuna yaslamıştı. Gözlerini karşıya dikmiş boş boş bakıyor ve durmadan kornaya basıyordu. Elimi elinin üstüne koyup yavaşça direksiyonun üstünden çektim. Elleri buz gibiydi ve sarhoştu. Kimbilir ne kadar içmişti?

Elimi çekmek istediğimde bırakmadı. Yüzüme bakmıyordu. Şimdi daha sakindi ama tepkisizdi. Birden acı çeker gibi kaşlarını çattı ve konuşmaya başladı: "Hiçbir şeyin farkında değilsin değil mi?"

Acıyla gülerek başını salladı. Sonra birden durdu ve bana baktı. Yavaşça yaklaştı. Dudaklarımız birbirine çok yakındı. Yutkundu ve tane tane konuşmaya başladı.

"Sakın! Sakın Zeynep, sakın! Bir daha beni bırakıp gitme. İzin vermem, anlıyor musun? Yakarım bu şehri, yeminim olsun yakarım!"

Uygar'ın bu sözleri geceye damga vurmuştu. Bu sözler tehdit değildi, bu sözler onun yeminiydi. Ben daha bu sözleri hazmedemeden hızla gaza bastı. Eli elimde arabayı sürerken keskin bakışları yoldaydı.

O karanlık yola nereye gittiğimizi bilmeden bakarken artık hayatımın eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Uygar beni karanlığına kabul etmişti. Sonu ne olurdu bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı:

Bu yangında yanmak bizim için kaçınılmaz olacaktı!

Gece siyah örtüsünü yavaş yavaş çekerken geçtiğimiz yollardaki minik tepelere kış güneşinin kızıllığı vuruyordu.

Kapanmak için direnen gözlerim, bir damla uykuya muhtaçtı. Arabadaki sessizliğe artık tahammül edemiyordum. Nereye gidiyorduk böyle?

Korkumdan onu bile soramıyordum.

Yavaşça başımı çevirip Uygar'a baktım, keskin bakışlarını yola dikmişti. O kadar içmesine rağmen saatlerdir araba kullanıyordu ama hiç yorgun görünmüyordu. Bu sessizliğe daha fazla katlanamadım ve isyan edercesine sordum: "Bitsin artık bu yol, nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Direksiyonu sıkmaya başlayınca öfkelendiğini anladım. Ama susmayacaktım!

"Dayanamıyorum artık! Bir şeyler söyle. Ne yapmaya çalışıyorsun? Ne istiyorsun benden? Seni anlayamıyorum!"

Uygar arabayı ani bir frenle durdurdu. Durmanın hızıyla neredeyse koltuktan uçacaktım. Birden beni tutup kendisine çekti ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı: "Sen dayanamamak ne biliyor musun? Sen yakınımdayken sana dokunamamak ne biliyor musun? Bir insanın kokusuna müptela olmak ne biliyor musun? Şimdi, sus ve sesini çıkarma!"

Beni bırakıp arabayı çalıştırdı ve hızla gaza bastı. Bana karşı olan bu hastalıklı takıntı artık beni korkutmaya başlamıştı ama aynı zamanda da bu duygusunun sadece gelip geçici bir tutku olduğunu düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Araba yarım saat sonra başka bir yola saptı. On dakika sonra da bir çiftliğe geldik. Hemen arabadan indi ve benim bulunduğum tarafa doğru geldi. Kapıyı açıp elimden tuttu ve beni indirip eve doğru yürüdü, sanki kaçmamdan korkuyordu.

Bu dağ başında nereye kaçabilirdim ki? Kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

İçeri girince eve hayran kaldım, çiftlik evi muhteşem görünüyordu. Modern döşense de mistik bir havası da vardı. Tam anlamıyla kafa dinlemek için yapılmış bir evdi ama içerisi çok soğuktu. Uygar önce kapının arkasında bulunan kutuyu açtı ve iki düğmeye bastı, sonra da hızla şömineyi yakmaya başladı. Zaten hazır olan şömineyi yakması çok zor olmadı.

Çok fazla üşüyordum. Uykusuzluk ve heyecan bende sanki hastalık olmuştu. Titremeye başladım ve yavaşça koltuğa oturdum.

Aynı anda Uygar arkasını dönerek bana baktı. Titrediğimi anlamasın diye resmen kendimle savaş veriyordum. Şömineye bir odun daha attıktan sonra yanıma geldi.

Üstündeki ceketi çıkararak yanıma oturdu. Ben ne olduğunu anlamadan bacaklarımdan tuttu ve beni kucağına çekti. Önce direnmeye çalışsam da sonra pes ettim. Beni iyice sarıp sıcak ceketiyle örttü, beni minik bir bebekmişim sarmaya başladı.

Başım boynuna geliyordu. Sakallarını alnımda hissediyordum. O muhteşem kokusu beni sakinleştirdi ve yavaş yavaş titremem kayboldu.

Onun da beni kokladığını fark ettim. Saçlarıma yanağını sürtüyordu. Uygar tam anlamıyla muhteşem bir erkekti. Ne kadar kaçarsam kaçayım sonunda yine kendimi onun yanında buluyordum.

Sonra saçlarımdan öperken konuşmaya başladı: "Öyle müptelanım ki sana zarar vermekten korkuyorum!"

Zaten bana zarar veriyordu ama iyileştiren de yine kendisi oluyordu. Yanaklarımdan tutarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarıma bakarak fısıldadı.

"Dudaklarının bağımlısıyım Zeynep. Kokunun ve her zerrenin bağımlısıyım!"

Bunu duyduğum an istemeden alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Uygar bunu görünce bir anda inleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O kadar büyük bir açlıkla öpüyordu ki nefesim kesildi.

Nefes alamayınca mecburen dudaklarımı araladım. Uygar hırıltıyla beni daha çok kendisine çekti. Kendini o kadar kaybetmişti ki hırsla dudağımı dişlerinin arasına alarak ısırdı. Bu hazzın verdiği zevkle bende sesli bir şekilde inledim. Bu sesin benden çıktığına inanamıyordum!

Uygar yavaşça geri çekildi ve şişmiş dudaklarıma baktı. Sanki inanamıyormuşçasına kaşlarını kaldırıp başını sağa sola

salladı ve konuşmaya devam etti: "Sonum olacaksın kadın! Yeminle sonum olacaksın!"

Utanarak başımı saklamaya çalıştım. Bu halimi görünce şaşkın bir şekilde baktı ve birden ahenk dolu bir kahkaha attı. Onun kahkaha sesini duyunca gözlerimi açarak ona baktım. Uygar gülmüştü, ilk defa onu gülerken görüyordum.

Allah'ım, bir adam nasıl bu kadar güzel gülebiliyordu?

Beni tutarak birden ayağa kalktı ve burnunu boynuma gömerek fısıldadı: "Bu gece, bağımlısı olduğum kadınla uyumak istiyorum."

Daha ne olduğumuz belli bile değilken onunla nasıl uyurdum? Hele o bu kadar yakışıklı ve ben bu kadar tutku doluyken.

Şok içinde konuşmaya çalıştım: "Şe-şey, ben koltukta uyusam Uygar?"

Çenesini oynattı ve kaşlarını çatarak cevap verdi: "Yok öyle bir dünya!"

Hızla beni yatak odasına taşıdı.

Oda muhteşemdi. Kimse olmamasına rağmen her yer tertemizdi. Uygar şaşkın gözlerle etrafıma baktığımı fark edince hemen açıklama yaptı: "Bahçedeki evde kâhya ve ailesi yaşıyor. Çiftlikte atlarım var, kâhya da onların seyisliğini yapar. Karısı da evle ilgileniyor."

Söylediklerini duyunca bu temizliğin sebebini anlamıştım. Ama birden içime bir ateş düştü.

Kimbilir beni görünce hakkımda ne düşüneceklerdi? Uygar kimbilir daha önce buraya kimleri getirmişti?

O anda bana daha önce söyledikleri aklıma geldi. Zihnimden silemiyordum, panik içinde kucağından inmeye çalıştım. Uygar birden bana ne olduğunu anlamamıştı.

Şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Beni sabit tutmaya çalışıyordu.

"Neyin var Zeynep, ne oldu birden sana?"

Bağırmaya başladım: "Burada seninle uyuyamam. Ben senin daha önce buraya getirdiğin kadınlar gibi değilim, ucuz değilim ben. Basit değilim!"

Sanki bunları kendime söylüyordum. Uygar'ın şoke olmasından yararlanarak hemen kucağından indim ve koşarak kapıdan çıktım fakat Uygar beni kolumdan yakaladı ve kendisine doğru çekti. Başımı göğsüne yaslayarak saçlarımdan öptü ve konuşmaya başladı: "Değilsin! Sen basit değilsin! Ucuz değilsin! Özür dilerim Zeynep. Affet, unut söylediklerimi ama ne olur gitme! Arkanı dönme bana. Kokuna hasretim, mahrum etme beni kendinden!"

Söylediklerini duyunca kendime geldim. Ben de onun kokusunu içime çektim ama onunla uyuyamazdım. Bu etiket sanki bana yapışmıştı. Başımı sağa sola salladım ve cevap verdim: "Yapamam! Ne olur anla beni, yapamam!"

Derin bir nefes verdi ve beni tekrar koklayarak cevap verdi: "Peki, ne diyorsan o olsun, buna da peki. Lan yeminle kanser ettin beni!"

Başımı salladım. Tam salona gidecektim ki bana engel oldu, elimden tutup beni karşı odaya geçirdi. Burası misafir odasıydı ve diğer oda gibi harika döşenmişti. Uygar bana tekrar bakarak: "Korkarsan karşı odadayım," dedi.

Tereddüt içinde bana yaklaşıp boynuma bir öpücük kondurdu, yukarı doğru öpmeye devam etti. Kendimden geçiyordum ve inlememek için kendimi zor tutuyordum.

Tam dudaklarıma dokunacaktı ki geri çekildim. Gözlerini kıstı ve pes edip odadan dışarı çıktı.

Ben böyle şeylere alışık değildim, bunu anlaması gerekiyordu.

Odaların çok sıcak olması dikkatimi çekmişti. Uygar'ın eve girerken bastığı düğmelerden burada bir merkezi ısıtma sistemi olduğunu şimdi anlıyordum. Isıtma sistemi yere döşenmişti ve yerler sıcacıktı.

Üstümdeki yün kazağı çıkardım ve siyah askılı badimle kaldım. Sonra odadaki banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Dolabı açınca kullanılmamış bir diş fırçası buldum ve çok sevindim, hemen dişlerimi fırçaladım. Nihayet işlerimi bitirdiğimde yatağa girdim ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Boynumda hissettiğim sıcak dudaklarla uykumdan ağır ağır uyandım. Uygar buradaydı ve boynumda bulduğu her alana ıslak öpücükler bırakıyordu.

Yaşadığım şokla doğrulmaya çalıştım, bırakmadı.

Boğuk sesi baştan çıkarıcıydı, öpmeye devam ederken fısıldıyordu. Kendinden geçmiş bir haldeydi.

"Dayanamıyorum! Senden uzak kalamıyorum. Vücudunda ve ruhundaki her zerrene muhtacım Zeynep, doyamıyorum sana!"

Kollarımı okşaması beni mest ediyordu. O kadar güçlüydü ki ona engel olamıyordum, beni kendisine doğru çevirip ellerini yanaklarıma koydu. Başını başıma yasladı ve alnıma dudaklarını bastırdı, kendisini zor tuttuğu o kadar belliydi ki...

Zorlukla konuşmaya çalıştı: "İnan çok zor Zeynep! Kendimle mücadele ediyorum ama korkma! İnan bana sadece uyuyacağız. Sen istemediğin sürece ileri gitmem, tamam mı?"

Çaresizce başımı salladım. Sonra beni bırakıp yanıma uzandı ve beni kendisine çekip kollarının arasına aldı. Üstü çıplaktı ve güçlü kollarının arasında kaybolmuştum, şefkatle saçlarımı okşamaya başladı.

Sıcacıktı, huzur veriyordu. Teninin o enfes kokusu beni resmen çıldırtıyordu.

Yorgundum, Uygar'ın şefkatli ellerinin büyüsüne kapılarak gözlerimi kapattım. Kendimi uykuya teslim ederken bana söylediği sözleri duymuştum: "Ne yapacağım ben seninle? Artık çok geç, vazgeçemem senden! Sensiz olamam!"

Gülümsedim ve kendimi karanlığın kollarına bıraktım.

Gözlerimi açtığımda terden sırılsıklam olduğumu fark ettim. Uygar bana öyle bir şekilde dolanmıştı ki âdeta tek bir beden olmuştuk. Yavaşça kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Tekrar çıkmayı deneyince başardım, Uygar yavaşça arkasını dönüp uyumaya devam etti.

Uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Kesinlikle hâlâ uyuyordu. Çatık kaşlarına bakınca elimde olmadan gülümsedim ve dokunup düzeltmek istedim, sonra vazgeçip yataktan çıktım.

Ter içinde kalmıştım, duş almam gerekiyordu. Ayağa kalktım ve sessizce odadan dışarı çıktım.

Uygar'ın odasına gidip dolabından bir tişört aldım. Büyük olsa da en azından temizdi. Altıma giyecek bir şeyler aradım ama hepsi kocamandı. Vazgeçtim ve tekrar üstümdeki taytı giymeye karar verdim.

Uygar'ı uyandırmamak için onun odasındaki banyoyu kullanmam daha iyi olacaktı. Dolaptan havlu aldım ve üstümdeki terli eşyaları kenara bıraktım.

Hiç istemesem bile mecburen aynı iç çamaşırları giyinecektim.

Sonra hemen duşa girip suyu açtım. Sıcak su başımdan aşağı dökülmeye başlayınca gözlerimi kapattım ve huzuru hissettim. Uygar'ın şampuanının enfes kokusu her yeri sarmıştı. Güzelce yıkandım, suyu kapatıp dışarı çıktım. Havluyu vücuduma sardıktan sonra kurulanmaya başladım.

Bir anda dışardan gelen şiddetli bir bağırışla neye uğradığımı şaşırdım, ses Uygar'a aitti: "Zeynep!"

Bir şey olmuştu. Ne olduğunu anlamak için hızla banyodan çıktım ve odaya koştum. Salondan odaya doğru gelen Uygar'ın yüzündeki panik beni görünce birden son buldu.

Büyük bir hızla yanıma koşarak bana sarıldı: "Neredeydin? Gittin sandım!"

Yaşadığım şokla onun kaskatı olmuş vücuduna bakakaldım. Ellerim iki yanımdan sarkarken Uygar omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başladı, söylediği sözlerle onun yangınını bir kez daha yakından gördüm.

"Eğer gidersen ecel olurum, anladın mı beni? İşte o zaman dünya korksun benden!"

Uygar

Bir zamanlar bir adam tanıdım ben...

Kuzgun bakışlı korkusuz bir adamdı o. Hasan'dı adı. Ellerini kanla yıkamış bir ölüm makinesiydi, tüm yeraltı dünyasının çekindiği tek adamdı.

Ne kadar acımasız olsa da masum insanlara zarar vermez, hatta onları kollardı, Kuzgun derlerdi ona.

O zamanlar ben on sekiz yaşında asi bir gençtim. Gözümü intikam hırsı bürümüştü, ortalığı yakıp kavururken resmen ölümle dalga geçiyordum çünkü ölmekten korkmuyordum. Bu hayattaki tek hedefim annemin ve babamın intikamını almaktı.

Çok ünlü bir mafya liderini ellerimle boğarak öldürdüğüm bir gece buldu beni Hasan. Yaptığımın cezası belliydi, öldürdüğüm mafya liderinin ortakları ve ailesi beni sağ bırakmayacaklardı. Korkmuyordum; çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Annemi ve babamı gözlerimin önünde öldürmüşlerdi. Yıllarca beklediğim o gün gelmişti, nihayet intikamımı almıştım. Şimdi ölüm bile bana koymazdı...

Babam çok zengin bir adamın oğluydu; ama avukat olmayı seçmişti. Annemle fakültede tanışmışlar ve âşık olup evlenmişlerdi. İkisi de dişli birer avukattı.

Bir organ mafyasını çökertip liderini içeriye attırmışlardı. Annem çocukları çok seven, merhametli ve cesur bir kadındı. Organ tacirlerine meydan okuyup soluk aldırmadılar; ama bunun bedelini canlarıyla ödediler.

Parkta olduğumuz bir gün onları benim gözümün önünde kurşuna dizdiler. Okula yeni başlamıştım. Annem beni büyük özenle giydirmiş ve heyecanla okula hazırlamıştı. Çok seviyordu beni, gözlerinden okunuyordu. Ben de o yaşımda bile ona layık olmaya çalışıyordum, o üzülmesin diye üstümü kirletmemiştim bile.

O parkta, önlüğüme annemin ve babamın kanı bulaştığı an intikam yeminimi etmiştim. Bu yeminimden güç alarak zamanla

nefret dolu bir gence dönüşmüştüm. Sonunda intikamımı alınca huzura kavuşmuş ama kirli bir insan olmuştum.

Hasan tuttu elimden, yanına aldı beni. Arkamı kolladı, bana işi o öğretti. Mert bir insandı. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen daha otuzlarında gibiydi. Herkese meydan okuyordu ve başarıyordu da. Ama ne kadar kötü görünürse görünsün, asla masumları dokunmaz ve organ mafyasından nefret ederdi. O da benim gibi yalnız sayılırdı, tek akrabası amcasıydı ve ona saygıda kusur etmezdi.

Bir akşam meyhanede oturup içerken bir kadın gördü, orada şarkı söyleyen sıradan bir kadındı ama o an vuruldu kadına. Yanına aldı onu, kendine yâr etti. Öyle çok sevdi ki düşmanları kadının varlığından kısa zamanda haberdar oldular. Onu ve koyduğu kuralları yıkmak istiyorlardı ama ne yaparlarsa yapsınlar başarılı olamıyorlardı; çünkü önceden kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Ama bu kadının varlığı her şeyi değiştirdi, çünkü artık onunda hassas bir noktası vardı ve hedefleri belliydi. "Yapma Kuzgun," dedim, "Değer mi bir kadın için?"

Bana o gece söylediği sözlerin anlamını şimdi daha iyi anlıyordum.

Bir şömine başında içiyordu, ellerini dizlerine yaslamıştı. Gözümün içine bakarak dedi ki: "Yanmaya gör koçum, yanmaya gör! Esir eder seni, muhtaç eder bir bakışına. Kokusu yakar, delirtir! Kral olsan ne fayda, o ateşten gömleği giymişsindir artık. Vazgeçemem, ölsem de vazgeçmem!"

Bir gün haberi geldi.

Sevdiği kadını kaçırmışlardı, delirmişti.

Kendini savunmasız bir şekilde ortaya attı ve kadınını kurtarmaya gitti.

Çok aradım onu; ama bulamadım. On gün sonra iki ceset bulundu. Sahile vurmuş iki cesedin yüzlerini balıklar yemişti. Kuzgun aşkına sahip çıkmış ve sevdiği kadın için canını vermişti. Kuzgun'un intikamını aldım belki ama; öfkeliydim ona. Değmezdi çünkü, bir kadın için değmezdi.

Dedemin servetini kullanarak zamanla gücüme güç kattım, daha da büyüdüm ve iyice korkusuz oldum.

Ünüm tüm yeraltı dünyasına yayılmıştı. Öyle hızlı bir nişancıydım ki herkes şoke oluyordu. Bakışlarım en korkusuz adamı bile ürkütüyordu.

Bana Keskin demeye başladılar. Kuzgun'un öğrettiği gibi ben de masumları koruyup kolladım, onun koyduğu kuralları ben devam ettirdim.

Ama ben o sevda denilen o ateşten gömleği giymeyecektim, kimse benim hassas noktam olmayacaktı. Öyle de oldu...

O geceye kadar!

Zeynep'i durakta gördüğüm o gece onun benim dönüm noktam olduğunu hissetmiştim. Şimdi kollarımda onu sarsarken bunu bir kez daha derinden hissediyordum, korkuyla bana bakıyordu. Öfkeden kudurmuş bir boğa gibi onu hırpalıyordum. O an gözlerinden bir damla yaş aktı.

Çenesi titredi ve dudaklarını büzerek minik ellerini yanaklarıma koydu. Sinirim bir anda kaybolurken yaptığım hatanın farkına vardım: "Zeynep, ben..."

Diyecek bir şey bulamadım. Üstünde bir havlu vardı, çıplak teni ışık saçıyordu. Onu tuttuğum gibi kendime çektim ve o doyamadığım dudaklarına âdeta saldırdım. Kulağıma gelen iniltisiyle kendimden geçip onu duvara yapıştırdım.

Bu kadın beni öldürüyordu. Öpüşüme karşılık vermeye çalışıyordu ama o kadar deneyimsizdi ki... Bu hâli beni daha beter kudurtuyordu, azgın bir boğa gibi onu sömürüyordum. Nefes alamayınca kendini geri çekti, alnımı alnına yaslayarak gözlerimi kapattım. Sakinleşmem gerekiyordu. Dayanamayacağımı anlayınca onu orada bırakıp hemen banyoya gittim ve soğuk suyu açıp altına girdim. Zeynep beni sabrımla sınıyordu. O benimdi ve daima benim kalacaktı...

Yirmi dakika sonra duştan çıkıp giyindim. Aklım Zeynep'teydi. Dayanamadım, üstüme rasgele bir ceket giyinip salona yürüdüm. Onu görünce durup seyretmeye başladım. Ürkek bir ceylan gibi şömine başında oturuyordu.

Üstünde benim tişörtüm vardı, bu çok hoşuma gitmişti. Memnuniyetle gülümsedim, ona sadece benim olan yakışırdı. Yüzüne baktığımda kaşlarım istemsizce çatıldı.

Dalgındı ve boş bir şekilde ateşi seyrediyordu. Neyi düşündüğünü merak ettim. Nedense hep aklıma başka biri geliyor, öfkeden deliye dönüyordum. Ona karşı olan bu hastalıklı duygularımı kontrol etmek zorundaydım. Bazen bu hâllerim onu ürkütüyordu. Bunun farkındaydım ama elimde değildi.

Yavaşça yanına gidip oturdum. Başını kaldırıp bana baktı. Yavaşça belinden tuttum ve kucağıma çektim. Saçları hâlâ ıslaktı, bu şekilde hastalanabilirdi. Onu tutarak ayağa kalktım ve hemen odama götürdüm. Ürkse bile sesini çıkarmadı, lanet olsun ki onu korkutmuştum.

Banyodan saç kurutma makinesini alıp odaya döndüm. Şaşkın bakışlarıyla beni izliyordu, makineyi hemen fişe takarak saçlarını kurutmaya başladım. Saçlarının kokusu beni gülümsetti, ben gibi kokuyordu. Bu kadının her hâli bana güzel geliyordu. Ona çekiliyordum, bununla baş etmek zordu. Saçları kuruyunca başına bir öpücük kondurdum ve konuşmaya başladım: "Özür dilerim, seni korkutmak istemezdim. Bir an gittiğini zannettim. Yokluğun cehennem gibi Zeynep, katlanamıyorum!"

Beni dinledi. Gülümseyerek bana baktı, elimin üstüne dudaklarını bastırdı ve cevap verdi: "Önemi yok, unutalım."

O anda kapı çaldı. Zeynep korkuyla bana baktı, onu neyin korkuttuğunu anlayamamıştım. Sakinleştirmek için ona açıklama yaptım: "Gelen kâhyanın karısı. Ben aradım ve yiyecek bir şeyler istedim. Acıkmışsındır, hem ben de acıktım. Hadi gel," dedim ve elimi uzattım.

Ama o panikle, "Yok! Sen git, ben burada beklerim!" dedi.

Anlamıştım, utanıyordu.

Zeynep benim hayatta değer verdiğim tek kadındı; bu utanç değil, aslında gururdu.

Ben ne evime ne de çiftliğime daha önce bir kadını getirmiştim.

Bunu başaran ve hak eden tek kadın oydu, hâlâ bunun farkında değildi.

Ama bir gün o da bunu anlayacaktı.

Elini tutup onu çektim, karşı çıkmaya çalıştı: "Uygar, yapma! Kimbilir hakkımda ne düşünecekler? Ne olursun, izin ver burada bekleyeyim."

Dinlemedim. Dünya duysun, herkes bilsin ki benim kadınım oydu. Benden başka kimse ona yakışmaz ve yaklaşamazdı. Zaten eğer yaklaşan biri olursa eceli olurdum.

Kapıyı açtım, Zeynep'in eli elimdeydi.

Yaşlı kadın ikimizi o halde görünce önce şoke olsa da sonra gülümsedi. Zeynep'e beğeniyle baktı ve konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz Uygar Bey. Siz de hoş gelmişiniz hanımefendi."

Resmi olmaya çalışıyordu. Ben insanlara her zaman mesafeli olmuştum, kimseyle samimi sohbet etmeyi sevmezdim. Böyle büyüdüm, bana göre olması gereken de buydu. Başımı salladım ama Zeynep samimi bir şekilde cevap verdi: "Hoş bulduk teyzeciğim."

Önce garip gelse de sonra tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Sessiz bir şekilde konuşmalarını dinledim. Yaşlı kadın çok şaşırmıştı, bu samimiyete alışık değildi. Zeynep'e sevgiyle baktı.

"Yemek getirmiştim de!"

"Teşekkürler, sizi de öyle aniden yorduk. Ellerinize sağlık," dedi Zeynep.

"İsterseniz yardım edeyim."

"Gerek yok, sağ olun."

Yaşlı kadın onay ister gibi bana baktı, başımı salladım ve cevap verdim: "Gidebilirsin Hatice Hanım."

Elindeki malzemeleri alıp kapıyı kapattım. Zeynep hemen mutfağa geçip masayı hazırladı, ben de onu seyrediyordum. O bardak almak için uzanacakken hemen yanına gidip bardaklara ben uzandım ve ona yardım etmeye başladım.

Masaya oturduğumuzda Zeynep utangaç bir şekilde bana gülümsedi.

Önünden tabağını alarak tüm yemeklerden doldurdum.

Bana alışmasını istiyordum, tek istediğim yanımda rahat olmasıydı. Utanarak gülümsedi ve sordu: "Ne zaman yola çıkacağız? Aslında geç olmadan gitsek iyi olur."

Öfkeyle kaşlarımı çattım. Gitmek istemesi beni kızdırmıştı. Ben her saniyeyi onunla yaşamak isterken onun gitmek istemesi beni kurşun gibi yaralamıştı.

"Gitmiyoruz!" dedim sert bir şekilde.

"Ne demek bu? Gitmek zorundayım, yarın okulum var. Hem akşam kafede olmam gerekiyor. Ben öyle kafama göre davranamam Uygar."

"Okul da o lanet kafe de umurumda bile değil. Gitmiyoruz dedim!"

Onun çalışmasını istemiyordum.

Okumasına itiraz etmeye hakkım yoktu, tabii okuyacaktı. Ama Zeynep'in o itlerle arkadaşlık etmesine de katlanamıyordum. Bencillikse evet, bencildim. Ben onu gözümden bile sakınıyordum. Koskoca bir servetim vardı. Bundan sonra hak ettiği gibi lüks içinde yaşayacaktı, onun kimseye ihtiyacı yoktu. Benim gücüm ve imkânlarım sınırsızdı, benim olan her şey artık onundu!

Elindeki çatalı bırakıp ellerini masaya koydu ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı: "Senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda! Ayrıca o kafede benim sevdiğim insanlar var, bu şekilde konuşamazsın. Ben bugün gitmek zorundayım diyorsam gideceğim!"

Bunları duyunca öfkeyle masaya vurdum ve bağırdım: "Gitmeyeceksin anladın mı? O itler etrafında olmayacak! Çalışmayacaksın diyorsam çalışmayacaksın! Bundan sonra da benim yanımda kalacaksın. Ayrıca senin çalışmaya ihtiyacın yok, canın ne istiyorsa yapacak güçtesin!"

Zeynep ayağa kalktı ve o da bağırmaya başladı: "Bana emirler verip durma. O kafede çalışmaya mecburum, ayrıca senin yanında falan da kalmayacağım. Paran da servetin de umurumda bile değil. Çabuk götür beni buradan!"

"Zeynep, kudurtma beni! O lanet kafede çalışamazsın diyorum sana!"

"Çalışmaya mecburum! Sen de bunun neyini anlamıyorsun? Dünya senin etrafında dönmüyor. Senin paranı istemiyorum, ben güçlü bir kızım ve senden emir almak zorunda değilim. O okulda okuyan gençlere it diyemezsin! Herkes hayata tutunmaya çalışıyor ve herkesin bir ailesi var. Kes artık böyle konuşmayı, ben senin esirin değilim."

Sinirden âdeta kudurmuştum.

Nasıl ona sunduğum imkânları eliyle itebilirdi? Buna hangi kadın hayır diyebilirdi ki? Her şey tek bir emriyle ayağına kadar gelebilecekken onun bu tavrı anlamsızdı.

"Peki, tamam. O zaman benim yanımda çalışırsın, şirkete gelirsin ve asistanım olursun," dedim.

Zeynep inanamıyormuşçasına bana bakarak ellerini beline koydu.

Altdudağını dişlerinin arasına aldı, sakinleşmeye çalışıyordu. Ne kadar masum dursa da aslında dişli ve savaşçı bir kızdı. Onu takdir ediyordum. Bana söylediklerinde haklıydı, bunu kabul ediyordum ama onu yanımda istiyordum. Elimde değildi.

Saçlarını tek omzuna aldı ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Allah'ım, bu nasıl bir güzellikti! Ben onun için resmen eriyorken o hâlâ işten bahsediyordu. Başını sağa sola salladı ve cevap verdi: "Çıldırdın mı sen? Ben ne anlarım asistanlık işinden? Hem okulum var benim, sadece öğleden sonra ya da gece çalışabilirim."

Mecburen kabul ettim, kendimi kontrol etmek zorundaydım. Zeynep'i kırmak istemiyordum. Tam anlamıyla inatçı bir keçiydi, ayrıca haklıydı da. Bu kadar bencil olmaya hakkım yoktu.

"Peki Zeynep. Her şeyi kabul ediyorum, senin dediğin olsun. Ama herhangi bir sebeple bir erkek sinek bile yanına yaklaşırsa ellerimle yakarım o üniversiteyi, anladın mı? İnan yakarım! Ben alıp ben bırakacağım seni. İş olarak otelin resepsiyonunda çalışırsın. Orada da kimseyle samimiyet kurmayacaksın, tamam mı?"

Zeynep başını salladı.

Hemen hazırlanıp yola çıktık.

Araba karanlık yolda hızla ilerlerken onun benim gibi bir adama yaptırabildiklerine inanamıyordum, beni resmen değiştiriyordu. Tabularımı tek tek yıkıyordu. Bildiğim tek bir gerçek vardı, artık onun kokusu olmadan uyuyamazdım.

Anlamıştım ki ben onunla bir olmayınca yerle bir oluyordum...

Zeynep

Her genç kızın hayalini kurduğu bir kahraman vardır.

Hani beyaz atlı prens denir ya, işte öyle birisi. Kimisi çok güçlü birini isterken bir diğeri ise çok yakışıklı ve karizmatik birini hayal eder. Kimisi için önemli olan merhametli bir erkek olmasıdır çünkü merhamet bir erkeğe çok yakışır ve aslında her şeyden önemlidir.

Benim öyle hayallerim olmadı hiç!

Belki babam gibi mükemmel bir adam tanıdığım için ya da belki de kaybetmek nedir bildiğim için kaçtım öyle hayallerden. Babam gibi o prensi de kaybetmekten korktuğum için hep kaçtım. Kilit vurdum kalbime, yeni bir kayba hazır değildim çünkü.

Ama Uygar tam anlamıyla bir prens gibiydi, aniden girdi hayatıma. Işığıyla büyüledi ve ısıttı yüreğimi. *Ama zamansız gelen bahar ne kadar ısıtabilir ki bir insanı?*

Uygar o zamansız bahar misali benliğime dolarken korkuyordum. Ona alışmaktan ve onun güneşine kanıp ısınamamaktan korkuyordum ama kaçamıyordum da...

Birkaç ay içinde hayatım altüst olmuştu. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki o hıza yetişemiyordum.

Şimdi ise yeni bir iş ve yeni bir başlangıç yapmak için yollara düşmüştüm. Otobüs ineceğim durağa gelince derin bir nefes alıp indim ve karşımda duran ihtişamlı otele korkuyla baktım.

Bu otele geldiğim ilk günü unutamayacaktım, acı bir hatıra olarak zihnime kazınmıştı ve çıkarıp atmama imkân yoktu.

İçeri girmeye mecburdum çünkü Uygar'a bir söz vermiştim. Acıyla gülümsedim, acı hatıramın başkarakterine verdiğim sözü tutmak istememem nasıl bir ironiydi?

Dün gece beni eve bırakırken bugün buraya gelmemi söylemişti. Tüm ısrarlarına rağmen onunla evine gitmediğim için öfkeliydi. Beni evimin kapısına kadar götürdü ve mahallemizde elektrik olmadığını görünce bir sürü küfür sayarak bana isyan etti.

Önce içeri girdi ve tüm evi kontrol etti. Her şeyin güvenli olduğuna emin olduktan sonra da şansını bir kez daha denedi ve yine onunla birlikte evine gitmemi istedi.

Ben istemeyince bu sefer o benimle kalmak için ısrar etti ama ben onu da istemedim, kesinlikle kalamazdı. Zaten biri görecek ve laf çıkacak diye ödüm kopuyordu.

Giderken çok huzursuzdu, evimi güvenli bulmuyordu. Bunu biliyordum ama ben bu yaşantıma alışmıştım, o da alışmak zorundaydı.

Hem artık onun evinde kalamazdım. Ne bekliyordu ki benden? Neydik biz? Nasıl giderdim onun evine? Hangi sıfatla kalırdım onun yanında?

Yapamazdım ve yapmayacaktım da!

Otele girince etrafıma baktım. Burada çalışmayı tek bir şartla kabul etmiştim. Aramızdaki ilişkinin kesinlikle kimse tarafından bilinmesini istemiyordum. Bu şartım önce onu deli etse de sonra mecburen kabul etmişti, otelde iki yabancı gibi olacaktık.

Resepsiyona yürüyüp görevli kıza sordum: "İyi günler. Ben iş başvurusu için gelmiştim, yetkili biriyle görüşebilir miyim?"

Kız gülümsedi ve önünde bulunan dosyaya bakarak cevap verdi: "İsminiz Zeynep Maral mı?"

Şaşırmıştım ama belli etmemeye çalıştım ve başımı salladım. Kız bana çok kibar davrandı, hatta konuşma yapacağım odaya kadar bana eşlik etti.

Personel Müdürü Ethem Bey beni karşıladı, kısa bir konuş-

manın ardından hemen işe alındım. Ethem Bey bana işi anlattı ve madde madde kuralları saydı. Hatta Uygar'ın ne kadar titiz ve kuralcı biri olduğunu da altını çizerek dile getirdi.

Bu akşam resepsiyonda işe başlayacaktım. Her şey yolunda gitmişti ama ben çok huzursuzdum. Bunun doğru bir karar olup olmadığı konusunda hâlâ emin değildim. Bir yanım bunun doğru bir karar olduğunu söylerken diğer yanım büyük bir hata yaptığımı söylüyordu. Sıkıntıyla iç çektim ve çıkışa doğru ilerledim.

Otelden çıkar çıkmaz da otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Hava oldukça soğuktu ve ince olan montum artık beni ısıtmıyordu, daha hızlı yürümeye başladım.

Aniden önümde bir araba durdu ve büyük bir şok yaşadım. Ben şoku atlatamadan arabanın kapısı açıldı ve birisi beni kolumdan tutup içeriye çekti. Önce çığlık attım ama hemen ardından kendimi Uygar'ın sıcak kollarında buldum. Hemen beni kucağına çekti ve sıcacık ellerini yanaklarıma koydu.

Sonra derin bir nefes aldı ve başını alnıma yaslayarak fısıldadı: "Özledim!"

Boğuk sesi baştan çıkarıcıydı. Alnımı öptü ve dudaklarını yanağıma sürttü. Kokluyor mu öpüyor mu anlayamıyordum. Onun bu halleri içimi eritiyordu. Ellerimi öptü ve konuşmaya devam etti: "Çok üşümüş benim meleğim!"

Elimde olmadan gülümsedim.

Uygar gülümsediğimi fark edince tek kaşını havaya kaldırdı ve konuşmaya devam etti: "Bir de utanmadan halime gülüyor musun sen? Lan oyuncak ettin beni kendine, manyak ettin. Ergen sıpalara döndüm anasını satayım!"

Dayanamayıp kahkaha attığımda ağzı açık bana baktı. O kadar farklı bakıyordu ki...

Başını biraz daha yaklaştırıp kulağıma doğru fısıldadı: "Hastayım lan sana! Nesin sen, nasıl bir şeysin? Ölüyorum! Bitiyorum! Eriyorum!"

Bu sözlerle yüzüme kan sıçradı. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Utanarak konuşmaya çalıştım: "Utandırmasana beni, söyleme öyle şeyler!"

Tek kaşını kaldırarak cevap verdi: "Söyleme demesi kolay. Hem söyleyene değil söyletene bakacaksın güzelim!"

Kalbim yerinden çıkacaktı. Kızardığımı fark edince inanamayarak gülümsedi.

"Kızardın mı yoksa sen?"

Utanarak elimle yüzünü kapattım ve isyan ederek bağırdım: "Uygar kes şunu!"

O an onun o muhteşem kahkahası arabada yankılandı. Ellerimi yüzümden çekip onu izledim. Bu anı kaçırmak istemiyordum, muhteşemdi...

Bir adama gülmek nasıl bu kadar yakışabiliyordu? Onun bu muhteşem görüntüsü gerçek mi diye elimi kaldırıp yanağına dokundum çünkü gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Benim bu hareketimle ahenkli kahkahası kesildi. Elimi çekmek isteyince engel oldu. Elini elimin üstüne koydu ve dudaklarını elime bastırdı, bu etkiyle istemsizce yutkundum.

Derin bir nefes alarak gözlerime baktı ve hızla beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudakları önce üstdudağımı, sonra altdudağımı emerken dayanamayıp inledim. Bana ne yapıyordu bu adam?

Ben de ona karşılık vermeye başlayınca hırlayarak beni daha sert bir şekilde öpmeye başladı, öyle sertti ki ona karşılık veremiyordum. Nefes alamayacak hâle geldiğimi fark etti ve beni yavaşça bırakıp alnını alnıma yasladı. Erkekliğinin sert baskısını hissediyordum, sert bir soluk aldı ve acı çeker gibi bir ses tonuyla sordu: "Zeynep! Bana ne yapıyorsun sen?"

Konuşamadım. Benim hâlim de ondan farklı değildi. Bu heyecana daha fazla dayanamadım ve kendimi geri çektim ama aynı anda ondan garip bir ses çıktı. Dişlerini sıktı ve soluk soluğa konuşmaya çalıştı: "Kucağımdan inersen daha iyi olacak yoksa olacaklardan gerçekten sorumlu değilim!"

Atılıp hızla kucağından indim ama dudaklarından tekrar sert bir inleme sesi duyduğumda hata yaptığımı anladım. Başını sağa sola sallayarak derin bir nefes verdi, dişlerini sıktı ve gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı, sonra arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

Okula gitmek zorundaydım. Kızacağını tahmin edebiliyordum ama mecburen söyledim: "Dersim var. Beni okula bırakır mısın?"

Çenesi kasıldı, belli ki sinirlenmişti. Direksiyonu tutan parmakları beyazlamıştı. Arabanın gaz pedalına bastı ve sinirle cevap verdi: "Okuluna başlatma! Senden ayrı kalmak istemiyorum, bugün benimle kal. O it yuvasına bugünlük gitmeyiver."

Öfkeyle bağırdım: "Orası it yuvası değil! Dersim var, benim sorumluluklarım var. Bu konuda anlayış göster biraz bana."

Çenesini sıktı ve sinirle cevap verdi: "Daha ne yapmamı istiyorsun Zeynep? Sırf inadın yüzünden sana bir yabancı gibi davranmak zorunda bırakıyorsun beni. Ben senden bir dakika bile ayrı kalamazken sana o şekilde uzaktan bakmak ne demek farkında mısın? Bu anlayış değil mi? Bugün o lanet okula gitmiyorsun anladın mı? Gitmiyorsun!"

İnatla bağırdım. Bana böyle kurallar koymaya hakkı yoktu ve bunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Gitmek zorundayım dedim. Öyle kafama göre gitmemezlik yapamam. Sürekli hayatıma karışıp durma. Bıktım artık, anlıyor musun? Beni rahat bırak, boğuluyorum artık!"

Söylediğim sözlerin ağırlığı Uygar'da bir kurşun etkisi yaratmıştı. Söyledikten sonra çok pişman olsam da yazık ki artık çok geçti. Uygar yüzüme hayatım boyunca unutamayacağım bir kırgınlıkla bakarak konuştu: "Öyle mi, peki."

Hızla başını yola çevirdi ve arabaya gaz verdi. Okula geldiğimizde sert bir şekilde frene basıp durdu ve yüzüme bile bakmadan, "Git!" dedi.

Dişlerini sıkıyordu. Direksiyonu tutan parmakları sinirden bembeyaz olmuştu yine. İçimdeki pişmanlık hissi, bedenimi kızgın bir demirle dövüyorlarmış gibi acıtıyordu. Ona söylediklerim yanlış ve acımasızdı.

Dudaklarım büzüldü, bana bakmaması içimi yaktı. Onu böyle bırakarak nasıl giderdim? Sesim titreyerek konuşmaya çalıştım.

"U-uygar b-ben..."

Ama sözümü keserek bağırdı: "Git dedim!"

Ellerim titreyerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Araba acı bir ses çıkararak hareket etti ve hızla gözden kayboldu. Gözlerim dolu dolu etrafıma baktım. Neden bu kadar inat etmiştim ki? O sadece benimle birlikte olmak istiyordu; bense söylediğim sözlerle her şeyi mahvetmiş ve onu kırmıştım. Son zamanlarda yaşadıklarım beni bu hâle getirmişti. Nasıl söyleyebilmiştim o sözleri, nasıl?

İçimi hüzün kaplamıştı, üniversiteye yürüdüm. Derse bir türlü odaklanamıyordum. İçimdeki pişmanlık resmen beni yakıyordu, pes ettim ve dersten çıkıp kafeteryaya indim. Bir kahve aldım ve boş bulduğum bir masaya oturdum. Uygar'ı aramam lazımdı. Onu böyle kırdığım için canım yanıyordu ve artık dayanamaz hâle gelmiştim.

Hemen telefonumu çantamdan çıkardım ve onu aradım. Telefon çalmaya başladığında ellerim heyecandan titriyordu. Defalarca çalmasına rağmen cevap vermedi, hayal kırıklığıyla telefonu masaya bıraktım.

Önümdeki kahveye memnuniyetsiz bir şekilde bakarken Ömer ve Ali'nin sandalye çekip yanıma oturduklarını fark ettim. O kadar dalgındım ki geldiklerini görmemiştim bile.

"Fındık kurdum, hayırdır ya! Neyin var senin? Yoksa Karadeniz'de gemilerin mi battı? Hem neredesin sen? Vallahi Derin seni o batan gemilerin yanına postalayacak."

Derin'i üç gündür aramamış ve hatta gönderdiği mesajlara bile cevap vermemiştim. Ondan hiçbir şey saklamazdım ki ben.

Ama Uygar'ı ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Hem Uygar'la öpüştüğümü de ona anlatamazdım ki... Ama o kadar zekiydi ki konuşmamdan bile hemen anlayacaktı. Bundan utanıyordum. Ne diyecektim ki ona? Sevgiliyiz mi? Ya da sadece takılıyoruz mu? Ne denirdi ki?

Öpüşüyoruz ama daha ilişkimizin bir adı yok! Of! Bilmiyordum.

Ömer'e zorlukla cevap verdim: "İyiyim Ömer, biraz hastaydım. Hafta sonu dinlendim. Derin'i ben hallederim. Onu bir öperim hemen yumuşar."

Ben bunları söyleyince Ömer'in yüzündeki tuhaf ifade gözümden kaçmadı. Bunların arasında kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Sonra Ali'ye döndüm, her zamanki gibi bana çok anlamlı bakıyordu. Benimle göz göze gelince gülerek başını aşağıya indirdi. Benden hoşlandığını biliyordum ve çok üzülüyordum. Benim tüm benliğim Uygar diye sayıklarken asla ona umut veremezdim. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Şüpheci bir şekilde sordu: "Yarın Zeus'a geliyorsun değil mi? Merak etme, o gece ben seni idare ettim. Bir sorun çıkmadı."

Bir bu eksikti. Mecburen ona açıklama yaptım: "Aslında Ali, ben de seni arayacaktım. Davet gecesi otele yarı zamanlı iş için başvuru yapmıştım. Dün arayıp çağırdılar. Bu sabah gidip konuştum, beni hemen işe aldılar. Hatta bu akşam resepsiyonda işe başlayacağım. Sakin bir iş ortamı benim için daha uygun. Kusura bakma lütfen, senin arada kalmanı istemezdim."

Ali üzgün gözlerle bana bakarken Ömer şaşkın bir hâlde konuşmaya girdi: "Nasıl ya? O otel şu herifin oteli değil mi? Emin misin Zeynep? Herif biraz psikopat gibi geldi bana!"

Ali kaşlarını çatarak sordu: "Hangi herif? O otelin sahibi aynı zamanda bizim kulübün sahibi. Şu ünlü iş adamı, adı Uygar Ezeloğlu. Zeynep'le ne ilgisi var ki o adamın?"

Ömer şok içinde bağırdı: "Oha, adama bak! Ulan ne para var millette be!"

Ortalık karışmaya başlayınca hemen söze karıştım: "Benimle ilgisi yok. Otelde bayıldığım gece bana yardım etmişti, hem oteldeki işle onun bir ilgisi yok."

Kesinlikle cehennemde yanacaktım. Bu aralar söylediğim yalanları ömrümde söylememiştim. Ömer'in son sözleriyle Ali iyice gerildi. Ömer bugün ne kadar boşboğaz olmuştu...

"Vallahi Zeynep, o adam sana fena takmış bence. Neyse, ben kafeye gidiyorum. Sen de gel bari, hem babamla konuşup bu iş olayını anlatırsın."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Ali çok gergindi. Onunla pek göz göze gelmemeye çalışarak vedalaştım ve Ömer'le ka-

feye gittim. Sağ olsun Vedat Amca bana çok anlayış gösterdi, arada yardıma gitmem karşılığında sorun çıkarmadı.

Kafeden ayrıldıktan sonra da eve geldim. Hemen duş aldım ve hızla giyindim. Şimdi ise sobanın başında oturmuş iş saatini bekliyordum.

Uygar'ı defalarca aramama rağmen cevap vermedi. Kokusuna ihtiyacım vardı ve kendimi delirecek gibi hissediyordum, bir şekilde onun gönlünü alacaktım.

Saat gelince evden çıktım ve otobüsle otele gittim. Resepsiyonda çalışmak diğer işlere gerçekten benzemiyordu. Daha az yorucuydu ama dikkat istiyordu. Gözüm sürekli kapıda ve telefonda, bir umut Uygar'dan haber alırım diye bekliyordum ama beklediğim o haber gelmedi.

Günler hızla geçerken artık hastalıklı gibi olmuştum. Üçüncü günün sonunda Derin'in ısrarıyla bu gece onlarda kalmaya karar verdim. Evde biraz daha yalnız kalırsam delirecektim. Uygar beni bir kez olsun aramamıştı ve otele bile gelmemişti. Neredeydi bu adam, bu kadar mı kırmıştım onu?

Şans eseri Ece de resepsiyonda çalışmaya başlamıştı. Ondan öğrendiğim kadarıyla Uygar otele sık sık geliyor, hatta çoğu zaman da dairesinde kalıyordu ama üç gündür hiç uğramamıştı. Belli ki beni görmek istemiyordu. Bunun düşüncesi bile zehirli bir ok gibi kalbimi acıtıyordu.

Derin'e her şeyi anlatmıştım. Önce bir dünya azar işitsem de Uygar'a olan duygularımın farkında olduğu için mecburen sesini çıkarmadı, yine de benim için endişelendiğinin farkındaydım. Şimdi ise ne yapacağımı bilemeden elimdeki çay bardağına bakıyordum. Derin benim bu halime dayanamayıp konuşmaya başladı: "Yeter ama Zeynep! O da seni çok bunaltmış. Tamam sen de ağır konuşmuşsun ama bu kadar üzülme, eğer sana değer veriyorsa seni arayacaktır."

Ağlamaklı bir sesle cevap verdim: "Üç gündür hiç sesi çık-

madı Derin. Dayanamıyorum artık, nerede olduğunu bile bilmiyorum!"

Sonunda ağlamaya başladım. Hemen yanıma gelerek bana sarıldı. İç çektim ve konuşmaya devam ettim: "Özledim Derin, kokusunu özledim."

Derin bu hâlime inanamadı. Hüzünle yüzüme bakarak konuşmaya devam etti.

"Ona bu kadar çok mu âşıksın? Kızım madem bu kadar âşıktın, ne diye adama saydın o kadar lafı?"

Burnumu çekip cevap verdim: "Bilmiyorum. Galiba ona yakın olunca mantıklı düşünemiyorum. Ona alışmaktan çok korkuyorum, ya o da giderse diye korkuyorum Derin. Şu kısacık zaman içinde bile beni kendine bağlamayı başardı. Evet, çok sert bir adam ama benim yanımda öyle değil. Kendini kontrol etmeye çalışıyor. Benim için çaba gösteriyor Derin, bunu görebiliyorum ve bu çabasına saygı gösteriyorum."

Derin birden ayağa kalktı. Ellerini beline koydu ve odada turlamaya başladı. Sonra aniden bana döndü ve heyecanla bağırdı: "Kalk, gidiyoruz Zeynep. Madem o gelmiyor, o zaman biz ona gideriz. Hadi kalk dedim!"

Gözlerimi silip ona baktım. Ne dediğini anlamadım ve sordum: "Nereye gidiyoruz?"

Gözlerini devirip cevap verdi: "Nereye olacak, aslanın inine!"

Ben anlamayıp kaşlarımı çatınca Derin de sinsi bir şekilde gülerek tek kaşını havaya kaldırdı ve tekrar cevap verdi: "Tabii ki Zeus'a gidiyoruz!"

"Derin ben bunu giyemem!"

Derin bıkkınlık içinde gözlerini kıstı ve başını sağa sola salladı.

Bana verdiği beyaz şortlu tulum gereğinden fazla kısaydı ve ben tulumu giyinmemek için resmen direniyordum.

Omzunu sallayarak bana cevap verdi: "Giyme Zeynep! Hatta dur, sana annemin geçen sene Necla'nın düğününde giydiği elbiseyi getireyim. Hem elbise diz altı, rahat rahat giyinirsin oran buran da görünmez. Ama gece kulübünde o bebek gibi kızları görünce dövünme."

Sonra durdu ve dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti: "Kızım, adam taş gibi! Vallahi bu aşüfteler kapar taş gibi adamı, sen de öyle bakakalırsın!"

Derin'in sözleriyle avuçlarımı sıktım. Bir anda gece kulübündeki bütün kızlardan nefret ettim. Uygar oradaydı ve kızların ona nasıl yiyecek gibi baktığını açılış gecesi görmüştüm.

Birden elimdeki tulum gözüme çok güzel görünmeye başladı ve cevap verdim: "Hayır! Hayır Derin, bu tulum iyi. Şöyle alıcı gözüyle bakınca aslında o kadar da kötü olmadığını anladım."

Derin sinsi bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi: "İşte benim Zeynep'im! Meydanı o zillilere bırakacak hâlin yok. Hadi gidelim artık, Ömer aşağıda bekliyor."

Derin kesinlikle cin gibiydi. Hızla bir plan yaptı ve Ömer'i aradı. Ömer'e canımızın sıkıldığını söyleyerek bizi Zeus'a götürmesini istedi, tabii Ömer hemen kabul etti ve etmesi de normaldi. Derin konuşurken o kadar cilveli bir şekilde konuşmuştu ki hayretler içinde ona bakakalmıştım.

Çok heyecanlıydım. Uygar'ı görebilmek için her şeyi yapardım. Üstümdeki tulum oldukça kısaydı ama meydanı o kızlara bırakmayacaktım. Derin beni en hassas noktamdan vurmuştu.

Neyse ki dizlerime kadar gelen bir bot giyinmiştim, en azından bacaklarım biraz olsun kapanmıştı.

Hemen aşağı indik. Ömer yine harika görünüyordu ve gözleri Derin'deydi. Başımı çevirip Derin'e baktığımda onun da aynı şekilde Ömer'e baktığını gördüm. Artık kesinlikle emindim. Bunlar kesinlikle birbirlerine âşıktı.

Ortamı bozmak istemesem de bu soğukta daha fazla bekleyemezdim. Kabanımın altından giren soğuk hava bacaklarıma vuruyordu. Boğazımı temizleyerek onlara baktım, hemen kendilerine gelip toparlandılar.

Nihayet kısa bir selamlaşmanın ardından yola çıktık.

Zeus'a vardığımızda kapıdaki kalabalık bizi şok etti. Neredeyse bütün İstanbul buradaydı, öyle bir sıra vardı ki içeri girmek mümkün değildi. Hayal kırıklığı içinde Derin'le birbirimize baktık. Sıkıntıyla iç çektim. Ömer bize bakarak konuşmaya başladı: "Ben Ali'yi arayacağım, belki o bizi içeri sokabilir. Gelin, ön tarafta bekleyelim."

Ön tarafa yürüdük. Ömer telefonunu çıkardı ve Ali'yi arayıp konuşmaya başladı. Ben de umutsuzca kapıya bakıyordum. Birden kapının önünde bekleyen birkaç adam beni fark etti ve hızla bana doğru yürümeye başladı. Korkuyla Derin'in kolunu sıktım ve adamları işaret ettim. Derin adamlara baktı ve şok içinde bana *ne oluyoruz* der gibi bir işaret yaptı.

Adamlar tam önümüze gelince durdular. İçlerinden biri bana saygıyla selam verdi ve konuşmaya başladı: "Hanımefendi, hoş geldiniz. Kusura bakmayın, geleceğinizi bilmiyorduk. Lütfen sırada beklemeyin, sizi hemen içeriye alalım."

Derin ve ben ağzımızı bir karış açmış adamlara bakıyorduk. Derin bir an kendine geldi ve koluma vurdu. Başımı çevirerek ona baktım. Kaşıyla *yürü* der gibi işaret yaptı ve kulağıma eğilerek fısıldadı: "Üzümünü ye bağını sorma. Fırsat ayağımıza geldi. Adamlar seni tanıyor, bu fırsatı değerlendirelim. Hadi yürüsene!"

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ömer bizi o halde görünce koşarak yanımıza geldi ve sordu: "Ne oluyor burada?"

Derin bozuntuya vermeden Ömer'in kulağına eğilerek cevap verdi: "Zeynep daha önce burada çalıştığı için adamlar onu tanıdı, beklemeyin dediler. Hadi girelim Ömer, zaten ben çok üşüdüm."

Biz kesinlikle cehennemi garantilemiştik. Bunca yalanın sonu kesinlikle orasıydı.

Adamların arkasından ilerleyerek içeri girdik. İçerisi resmen muhteşemdi, dışarıda bir gram ses yokken içeride yer yerinden oynuyordu.

Ömer ve Derin'in soluğu kesilmişti. Derin heyecanla bağırdı: "Aman Allah'ım! Nasıl bir yer burası?"

Derin'in sesindeki hayranlığı duyunca gülümsedim. Ömer

de Derin gibi kulübe hayran kalmıştı. Adamlar bizi özel bir locaya götürdüler ve yerleşene kadar bekledikten sonra gittiler.

Ömer gülümseyerek konuşmaya başladı: "Vallahi Zeynep, iyi ortam yapmışsın. Baksana, bize en iyi localardan birini verdiler. Ama harbiden müthiş bir yermiş burası!"

Benim gözlerimse Uygar'ı arıyordu. Her bir köşeye bakmaya çalışıyordum ama bu kadar insanın arasında onu bulmam neredeyse imkânsızdı. Belki de burada bile değildi, çaresiz bir şekilde Derin'in kulağına eğilip fısıldadım: "Burada onu bulmamız imkânsız Derin, baksana şu kalabalığa!"

Derin bana baktı ve tek kaşını kaldırarak cevap verdi: "Dert etme sen. Gerekirse olay çıkarır, gene buluruz!"

Gözlerimi devirdim ama biliyordum ki yapardı. Biraz zaman sonra Ali locaya geldi ve gülümseyerek konuşmaya başladı: "Bu locayı nasıl kaptınız? Buraya herkesin oturmasına izin vermezler."

Ömer arkasına yaslanarak keyifle cevap verdi: "Zeynep sağ olsun! Yoksa hâlâ dışarıda bekliyorduk."

Ömer'in yine boşboğazlığı tutmuştu. Derin'in ayağına vurarak Ömer'i işaret ettim. Derin konuyu değiştirmek için hemen konuşmaya başladı: "Neyse ya! Sonuçta geldik. Ali, bize bira getirir misin? İçimiz yandı, burası çok sıcak!"

Ali şüpheyle bize baktı ve içeceklerimizi getirmeye gitti. Aradan bir saat geçmişti ve hâlâ Uygar'ı görememiştik, artık sinirlenmeye başlamıştım. Çaresizce önümdeki biradan bir yudum aldım ve tekrar etrafıma bakındım. O an kapıdan giren Kadir'i fark ettim. Heyecanla elimdeki bardağı masaya koyup Derin'e yaklaştım. "Bak, şu kapıdan yeni giren esmer adam onun en iyi adamlarından biri."

Derin, Kadir'e bakarak başını salladı ve fısıldadı: "Tamam. Nihayet bir gelişme oldu, ben Ömer'i oyalarken sen gidip adama Uygar'ı sor. Gerekirse sert konuş ama mutlaka onu bul! Eğer bulamadan gelirsen son çare olarak olay çıkaracağım. Bu akşam bu iş bitecek!"

Başımı salladım. Derin gülümseyerek Ömer'e baktı ve lavaboya gideceğini söyleyip kendisine eşlik etmesini istedi. Ömer

tabii ki onu yalnız bırakmazdı. Onlar gittikten sonra yavaşça yerimden kalktım ve Kadir'e doğru ilerledim.

Zor olsa da ona yaklaştım ama beni hâlâ fark etmemişti. Yanında bekleyen adama bir şeyler söyledi ve başını çevirdi, işte o an beni görmüş oldu. Şok içinde gözlerini açtı ve etrafına bakındı, sanki paniklemişti. Hızla yanına yürüdüm ve tam önünde durdum. Sonra başımı dikleştirip sordum: "Nerede o?"

Bana öylece bakıyordu ve çok şaşkındı. Hatta gözlerinde garip bir sevinç gördüğüme yemin bile edebilirdim. Hafif bir şekilde gülümseyerek cevap verdi: "Merhaba Zeynep Hanım, açıkçası çok şaşırdım çünkü sizi görmeyi hiç beklemiyordum!"

Artık anlamsız konuşmalar yapmak istemiyordum, tek ihtiyacım olan Uygar'ın kokusu ve kollarıydı. Sinirle tekrar sordum: "Uygar nerede Kadir?"

Kadir pes ederek cevap verdi: "Burada, ama yukarıda. Hemen sizi götüreyim."

Başımı sallayarak karşı çıktım: "Gerek yok! Yolu biliyorum."

Tam dönüp gideceğim sırada durdum ve tekrar arkamı döndüm. Şaşırarak bana baktı. Gülümseyerek, "Sağ ol Kadir," dedim.

O da bana gülümsedi ve başını salladı. Hemen arka taraftaki gizli kapıya doğru yürüdüm. Dairesinde olabileceğini ben nasıl akıl edememiştim?

Gizli kapıya varınca önce etrafıma bakındım. Kimsenin olmadığına emin olunca yavaşça kapıyı açtım ve içeri girip kapıyı kapattım. Hemen asansöre bindim ve üç numaraya bastım. Burası oldukça soğuktu ve kollarımı birbirine dolayarak üstümdeki şortlu tuluma isyan ettim.

Asansör durunca hızla koridora çıktım. Heyecan ve korkudan ellerim titriyordu. Beni görmek istemezse diye âdeta kendimi yiyordum.

Kapının önüne gelince hayal kırıklığı yaşadım. Kapı kilitliydi ve şifre istiyordu. Ne yapacağımı düşünürken aklıma şifre adları getirmeye çalıştım. Önce Uygar yazdım ama kabul etmedi.

Beşinci tahminim de sonuç vermeyince umutlarım söndü. Bir an şüpheyle Zeynep yazmaya karar verdim. Kilit devre dışı olduğunda resmen inanamadım; adımı odasının şifresi yapmıştı. Bu adam gerçekten takıntılıydı, gülümseyerek kapıyı açtım ve içeriye girdim.

Girer girmez Uygar'ın o enfes kokusu her yanımı sardı. O etkiyle kapıya yaslandım ve gözlerimi kapattım. Özlediğim kokuyu içime çekerek onu daha fazla hissetmeye çalıştım.

Nasıl da güzeldi...

Sonra kendime geldim ve gözlerimi açıp loş daireye baktım. Uygar ortalarda görünmüyordu ama boş içki şişeleri etrafa dağılmıştı.

Son çare yatak odasına girip yatağa baktım, orada da değildi.

Ne yapacağımı bilemeden yatağa oturdum ve düşünmeye başladım.

O sırada banyodan gelen su sesini fark ettim, daha çok damla sesi gibiydi. Şüpheyle o tarafa baktım. Kararsızdım ama yine de oraya doğru yürüdüm. Kapı aralıktı ve ortalık çok sessizdi. Ses yapmamaya dikkat ederek içeriye girdim. Ortam çok loştu.

O anda gördüğüm manzarayla âdeta şoke oldum. Uygar buradaydı, üstündeki kıyafetlerle banyo küvetine uzanmış, gözlerini kırpmadan tavana bakıyordu. Sanki dünyadan kopmuş gibiydi.

İçimdeki özlemin ateşi bedenimi sardı ve ne yapacağımı bilemeden öylece onu seyretmeye başladım. Sanki kara kış yerini sıcak bir bahara bırakmıştı, gözümden düşen bir damla yaşa engel olamadım.

Artık emindim, o benim baharımdı. Sessizce ona doğru ilerlemeye başladım. O sırada Uygar derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Bunu fırsat bilerek küvetin yanına diz çöktüm ve titreyen elimi ona doğru uzattım. Ona dokunmazsam ölecek gibi hissediyordum...

Ellerim yumuşak bir şekilde yanağına değince hemen gözlerini açtı, hızla başını bana doğru çevirdi. Kaşlarını acı çeker

gibi kıstı ve gözlerini kapatarak fısıldadı: "Gerçek olamayacak kadar güzelsin!"

O özlediğim ses acı doluydu. Hüzünle iç çektim ve cevap verdim: "Sen de!"

Bir anda kaskatı kesildi. Gözlerini sıktı ve elini elimin üstüne koydu. Yutkundu, hızla doğrulup gözlerini bana çevirdi. Sonra gözlerini kısıp sordu: "Zeynep! Sen buradasın, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım.

Uygar inanamayarak beni inceledi ve hızla kollarımdan tutarak yanına çekti. Soğuk su bedenime çarpınca titreyerek çığlık attım ve bağırdım: "Ne yaptın sen?"

Ellerini yanağıma koydu ve hayal olmadığıma emin olunca hızla bana sarıldı. Başını boynuma koydu ve kokumu içine çekerek fısıldadı: "Zeynep'im..."

Ben de ona sarıldım. Başını kaldırarak bana baktı ve inanamayarak konuşmaya devam etti. "Gerçekten buradasın, kokun gerçek!"

Ellerimi yanaklarına koyarak gülümsedim ve cevap verdim: "Buradayım! Sana geldim Uygar, sensiz yapamıyorum. Ne olur beni af..."

Uygar konuşmama engel oldu ve beni kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öyle açlıkla öpüyordu ki önce ne yapacağımı bilemedim, sonra ben de ona karşılık vermeye başladım. Gülümsedi ve beni kendisine daha fazla çekerek alt dudağımı ısırdı. Kendime hâkim olamadım ve inledim. Yavaşça boynuma doğru inmeye başladı, dudaklarında öyle bir yangın vardı ki kendimden geçiyordum.

Belimden tutarak kendisini bana bastırınca ikimiz de aynı anda inledik.

Zorlukla kendisini geri çekti ve alev almış yüzüme baktı. Dudağımı parmağıyla silerek tekrar gülümsedi, sonra ellerini yanaklarıma koyarak gözlerime baktı ve derin bir nefes alarak fısıldadı: "Kokusunda can bulduğum! Hoş geldin..."

Yemyeşil ormanların ferah kokusunu hissederek uyandım. Uygar'ın dairesindeydim, üstümde sadece iç çamaşırlarım vardı ve bu şekilde çok huzursuz olmuştum. Hemen ayağa kalkıp Uygar'ın dolabını açtım. Bulduğum kapüşonlu bir kazağı üstüme geçirdim. Odada yalnız olmam canımı sıkmıştı, Uygar neredeydi?

Dün gece Uygar'ın kucağında uyuyakalmıştım. Uygar, çok üşüdüğüm için sıcak suyu açıp üstümdeki tulumu tüm karşı koymalarıma rağmen çıkarmış ve minik bir kız çocuğuymuşum gibi şefkatle beni yıkamıştı. En son kucağında olduğumu ve elleriyle saçlarımı okşadığını hatırlıyordum. Gerisi huzur dolu bir karanlık...

Islak iç çamaşırlarım üstümde kurumuştu. Uygar'ın özlediğim sıcaklığı ve günlerdir uykusuz geçirdiğim gecelerin etkisiyle yorgun bedenim hiçbir şeyi hissetmemişti.

Birden Derin ve Ömer aklıma geldi. Aman Allah'ım, onları nasıl unutabilmiştim? Ne yapacağımı bilemeden etrafıma baktım, hemen Derin'in yanına gitmek zorundaydım. Çantam ve telefonum onun yanında kalmıştı, Derin'in öfkeli yüzünü görür gibiydim.

Dün giydiğim eşyaları almak için hemen banyoya koştum. Yerde olan tulumu elime alınca kaloriferin yanında olduğundan o kadar da ıslak olmadığını fark ettim. Yerde duran botları da alıp içeri geçtim ve hemen giyindim. Derin kesinlikle beni öldürecekti ve haklıydı da. Nasıl bu kadar düşüncesiz davranabilmiştim?

Kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça dışarı çıktım. Çok şükür ki kapı kilitli değildi. Hemen merdivenlerden inmeye başladım. Saat kaç olmuştu acaba? Her şey bir yana, Uygar neredeydi?

Geceki gürültü yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Etrafta sadece temizlik personelleri vardı. Bulunduğum yere çaresizce bakarken ileride bir masada oturan birkaç adam dikkatimi çekti. En azından bir telefon isteyebilirdim. Onlara doğru kararsız üç adım atmıştım ki sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Uygar burada görünmemden rahatsız olabilirdi ama

adamlardan biri beni fark etti ve hızla ayağa kalktı. Korkuyla arkamı döndüm ve merdivenlere doğru koştum. Benim koşmaya başlamamla adam da diğer adamlara seslenerek koşmaya başladı.

Merdivenlerin son basamağına gelince adam bana yetişti ve kolumdan tutmaya çalıştı. Yaşadığım panikle ayaklarım birbirine dolandı ve yere düştüm. Adam beni kolumdan tutarak yerde sürüklemeye başladı. Yere sürtünen dizlerimin parçalandığını hissedebiliyordum. Ben acıyla bağırırken adam beni dinlemiyor ve çekiştirmeye devam ediyordu.

Ortalığı bir anda saran bir kükremeyle âdeta yer yerinden oynadı. Başımı kaldırıp baktığımda asansör kapısından bize doğru koşan Uygar'ı gördüm. Resmen çılgına dönmüş bir boğa gibiydi, bir anda kolumdaki ağırlık kayboldu. Uygar adama öyle sert bir yumruk atmıştı ki çene kemiğinin kırılma sesini resmen duymuştum. Merdivenlerden çıkan diğer adamlar dehşetle Uygar'a baktı ve başlarını yere eğdi. Uygar beni çeken adamı yumruklamaya devam ederken âdeta gözünü kan bürümüştü. Boş kulüpte yankılanan sesi o kadar korkunçtu ki o an kulaklarımı kapatmak istedim.

"Öldürürüm lan seni! Yaşatır mıyım lan? Hangi ellerle, hangi cesaretle dokundun ona?"

Adamı yere öyle bir şekilde fırlattı ki adamın ağzından akan kan bacaklarıma sıçradı. Ellerim titriyordu, yaşadığım dehşetten dolayı sıtma geçiren bir hasta gibi üşüyor ve titriyordum. Uygar adamın karnına tekme atmaya başlayınca yerden destek alarak kalkmaya çalıştım, diğer adamlar seslerini bile çıkaramıyorlardı.

Uygar, yerde acıyla kıvranan adamın ellerine sertçe basınca adam hissettiği acıdan dolayı kendinden geçti. O anda bütün gücümü kullanıp bağırdım: "Ye-Yeter!"

Daha fazla dayanamayıp yere düşünce Uygar adamı bıraktı ve yanıma koştu. Gözyaşlarım hangi ara akmaya başlamıştı bilmiyordum.

Uygar hemen beni kucağına aldı ve ayağa kalktı. Üstüme

bakarak çenesini sıktı ve adamlarına dönerek bağırdı: "İndirin lan başınızı!"

Adamlar korku içinde başlarını yere indirdiler. Uygar büyük bir hızla beni dairesine götürdü. Kilide parmağını basıp kapıyı açtı ve hemen beni yatağa bıraktı.

Dizlerim kanıyordu ve sessizce ağlıyordum ama ağlamamın sebebi acı değildi. O adamın kanlar içindeki hâli gözlerimin önünden gitmiyordu, hepsi benim yüzümden olmuştu ve vicdan azabı çekiyordum.

Uygar eğilip saçlarımdan öptü ve banyoya gidip bir kutu getirdi. Çok sakindi, kesinlikle şok geçiriyor olmalıydı. Az önce bir adamın ellerini kırmış ve kan kusturana kadar tekmelemişti. Ben vicdan azabıyla kavrulurken onun buz gibi soğuk olması kesinlikle normal değildi.

Bacaklarımı kucağına aldı ve kaşlarını çatarak dizlerime baktı. Sonra yavaşça eğilip dizlerimdeki yaraya dudaklarını bastırdı. Yavaşça uzaklaştı, dizlerimi okşamaya başladı. Elleri sinirden titriyordu ama çok sakin görünüyordu. Başını çevirdi ve bana baktı. Korkuyla ona baktığımı görünce gözlerini kıstı ve buz gibi bir ses tonuyla sordu: "Neden bana hayalet görmüş gibi bakıyorsun?"

Sorduğu soruyla önce yutkundum. Ben de şok geçiriyor olmalıydım. Uygar'ı öyle görmek kanımı dondurmuştu. Aslında söylediği bir anlamda doğruydu. Onun bu soğukluğu bir hayaleti andırıyordu. Gözlerimi kaçırıp dolaba bakmaya başladım ama yaptığım bu hareket onu daha çok öfkelendirdi ve bağırdı: "Yüzüme bak."

Hemen başımı çevirdim ve ona baktım. Bakışlarım onu çok huzursuz etmişti. Benden bir şey söylememi bekliyordu ve cevap vermezsem daha beter olacaktı. Kendimi sakinleştirmeye zorlarken konuşmaya başladım: "Neden yaptın bunu? Bu kadarına gerek yoktu."

Nefretle yere bakarak cevap verdi: "Sana dokundu, kadınıma dokundu. Ben sana bakmaya bile kıyamazken o acımadan yaraladı, cezası az bile. Kimse ama hiç kimse sana dokunamaz.

Bırak dokunmayı, bakmaya bile cesaret eden olursa onun sonu olurum. Yaşatmam! Bu hiç bile, bundan beter ederim."

Söylediklerivle kendimi dondurucu bir soğukta kalmış gibi hissettim ama o tekrar eğilip dizlerimi öptü. Sonra yanındaki kutuyu açarak içinden bir sıvı çıkardı ve bana dönerek sordu: "Bu acıtabilir, dayanabilir misin?"

Başımı salladım. Tekrar dizlerime baktı ve yavaşça elindeki sıvıyı yaraya döktü, önce hissetmedim ama sonra yanmaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak yanmanın geçmesini bekledim. Bu tarz acılara üvey babam sayesinde alışıktım. Dizlerimde serinlik hissedince başımı çevirip baktım ve Uygar'ın oraya üflediğini gördüm. Bana baktı ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı: "Geçti meleğim, geçecek. Canını kimse yakamayacak, buna asla izin vermeyeceğim."

Sonra da kutudan krem alıp dizlerime sürdü ve bir bant yapıştırdı. Öyle şefkatle yapmıştı ki o adamı nasıl bu hâle getirebildiğine anlam veremiyordum.

Beni yavaşça kenara çekti ve odadan dışarıya çıktı. Biraz sonra elinde iki poşetle içeriye girdi. Gözlerini üstümdeki tuluma çevirdi ve tiksinircesine konuşmaya başladı: "Şu ne halt olduğu belli olmayan şeyi üstünden çıkar, bir daha da sakın giyinme. Bu hâlde nasıl gezdin o kadar itin içinde? Sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun Zeynep?"

Resmen ağzım açık kalmıştı. Ben bu kıyafeti Uygar'ı etkileyebilmek için giyinmiştim ama o beni beğenmemişti. *Ah Derin ah!*

Derin aklıma gelince yerimden kalktım ve poşeti alıp konuşmaya başladım: "Gitmem gerekiyor, Derin ve Ömer meraktan ölmüştür. Dün gece buraya onlarla geldim ve haber bile veremedim. Kimbilir ne haldelerdir..."

Uygar kaşlarını çatarak bağırmaya başladı: "Sen bu kıyafetle o herifin yanında mı gezdin? Zeynep sen benim aklımı mı sınıyorsun, şu haline bir bak. Lan bütün bacakların ortada, kimbilir kaç tane it sana bakarak iç çekmiştir. Lanet olsun!"

Şok içinde ona baktım ve ben de bağırmaya başladım: "Uygar kontrolü kaybetme benimle! Bağırma bana, yeter artık. Sakin ol. Ayrıca bana lan diyemezsin, anladın mı? Kendine gel artık Uygar."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve başını sallayarak cevap verdi: "Tamam. Haklısın, özür dilerim."

Uygar kesinlikle normal değildi, tam bir odundu. Gözlerimi devirerek banyoya yürüdüm. Arkamdan panikle sordu: "Nereye gidiyorsun?"

Ben de bezgin bir sesle cevap verdim: "İzin verirsen banyoya gidiyorum Uygar. Giyinmem gerekiyor!"

Gülümseyerek fısıldadı: "Burada giyinebilirsin."

Yok *artık yani*. Tamam, dün gece beni iç çamaşırlarımla görmüştü ama bu her dakika önünde soyunacağım anlamına gelmezdi.

Başımı dikleştirip cevap verdim: "Hayır, banyoda giyineceğim. Ayrıca sakin olmadığın ve bana lan dediğin sürece bu böyle olacak."

Uygar yerde duran kutuya tekme attı ve söylene söylene odadan dışarı çıktı. Sinirle gözlerimi kıstım, artık emindim: Uygar kesinlikle takıntılı bir manyaktı.

Çok şükür ki Derin bana korktuğum gibi bir tepki vermemişti, hatta anlattığına göre gece beni idare bile etmişti. Ömer'e benim bir arkadaşımı gördüğümü söylemişti. Ben belirli bir zaman sonra gelmeyince de yalandan bayılarak Ömer'le eve gitmişti. Sonra da yoldan beni arama numarası yaparak eve taksiyle gelmemi söylemişti. Zavallı Ömer zaten Derin'i böyle görmenin şokuyla beni unutmuştu.

Derin'den kesinlikle korkulurdu. Ona dün gece yaşadıklarımı anlatırken mest olmuş bir haldeydi. Hatta Uygar'ın bana kesinlikle körkütük âşık olduğunu bile söylemişti. Düşüncesi bile kalbimi titretiyordu, sevinç çığlıkları atmak istiyordum ama yine de korkuyordum. Çünkü Uygar bazen hiç normal davran-

mıyordu, onun kontrol edemediği bu takıntılı halleri beni ürkütüyordu. Yine de ona çok âşıktım ve onsuz yapamıyordum.

Otele doğru yürürken soğuk rüzgârı hissetmemeye çalıştım. Kesinlikle kendime kalın bir mont almam lazımdı yoksa bu gidişle zatürreye yakalanacaktım.

Otelin sıcak ortamına girince soğuktan moraran ellerimi ceplerimden çıkararak birbirine sürttüm, sonra hızla personel odasına girerek üstümü değiştirdim ve işimin başına geçtim. Geç kalmak istemiyordum.

Ece beni görünce tatlı ama bıkkın bir şekilde gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Hoş geldin Zeynep. Bugün çok yoğun bir gün. Uygar Bey'in Mısır'dan misafirleri gelecek. Herkes telaşla koşturuyor. Hele Ethem Bey'i hiç görme. Uygar Bey'e yaranacağım diye herkesi haşlayıp duruyor. Bugün işimiz iş vallahi."

Uygar hiç bundan bahsetmemişti, merakla sordum: "Otele kaçta giriş yapacaklarmış?"

Ece kıvırcık saçlarıyla oynarken cevap verdi: "Saat onda burada olacaklar. Anlayacağın bugün buradayız. Allah'tan sen varsın, tek başıma o Ethem domuzuna katlanamazdım."

Gülümseyerek başımı salladım. Ethem Bey gerçekten çok disiplinli bir adamdı ve işini mükemmel yapıyordu. Önümdeki dosyaya bakarak sordum: "Oldukça kalabalık bir liste, hepsi geliyor mu?"

Ece başını sallayarak cevap verdi: "Uygar Bey, Mısır'a oteller zinciri kurmak istiyor. İlk otelin açılışı da bir ay sonra, kesin onunla bir ilgisi vardır. Arap erkekleri de çok yakışıklı olur derler, görelim bakalım doğru mu?"

Ece'nin söylediklerini duyunca gülümseyip gözlerimi devirdim. Ece çok matrak bir kızdı, onu bazen Derin'e benzetiyordum.

Başımı çevirince Ethem Bey'in asistanıyla telaş içinde bize doğru yürüdüğünü gördüm. Ece'ye gözümle karşı salonu işaret ettim. Ece suratını büzüştürerek ayağa kalktı ve çaktırmadan kulağıma eğilerek fısıldadı: "Buyur işte, geliyor domuz. Allah bilir şimdi ne yumurtlayacak?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. Ethem Bey tam önümüzde durup telaş içinde konuşmaya başladı: "Kızlar, üstünüze başınıza çeki düzen verin. Uygar Bey otele giriş yapmak üzere, kendisi inanılmaz titiz ve sinirli bir insandır. Kesinlikle bir hata istemiyorum!"

Ece yavaşça ayağıma dokundu, sonra gayet resmi bir şekilde Ethem Bey'e cevap verdi: "Merak etmeyin efendim, sorun olmayacak. Uygar Bey'in ne kadar titiz olduğunu zaten biliyoruz."

Ethem Bey memnuniyetle başını salladı ve cevap verdi: "Çok güzel. Size soru sormadığı sürece konuşmayın, hatta gerekmedikçe kendisine bakmayın bile. Samimiyetten hiç hoşlanmaz. Umarım anlatabilmişimdir."

Gözlerimi kocaman açtım ve hayretler içinde karşımdaki adama baktım. Uygar'dan bu kadar çekinmesi beni şaşırmıştı. Ama sabah olanları gördükten sonra Ethem Bey'e hak vermemek elde değildi.

Otelin müdürü hızla yanımıza gelerek Ethem Bey'e haber verdi: "Uygar Bey geldi, hemen karşılayalım."

İkisi panikle girişe doğru ilerlerken ben ve Ece hayretler içinde onlara bakıyorduk. Nasıl bir telaştı bu böyle? Otelin girişine gelince âdeta saygı duruşuna geçtiler. Başımı çevirip kapıya baktım, çok heyecanlanmıştım.

O anda Uygar bütün ihtişamıyla kapıda belirdi. Arkasında beş adamı ve Kadir vardı. Ethem Bey ve müdür hemen yanına koşup saygıyla selam verdi. Ama Uygar aynı anda başını çevirerek resepsiyona baktı ve benimle göz göze geldi. Tek kaşını kaldırdı ve tekrar önüne döndü.

O kadar yakışıklıydı ki eridiğimi hissettim. Bakışları tekrar beni bulunca yutkunarak gözlerimi kaçırdım, resmen onu yiyecek gibi bakıyordum. Dayanamadım ve tekrar bakışlarımı ona çevirdim, ciddi bir şekilde müdürü dinliyordu.

Sessizce iç çektim. Tekrar bana doğru baktı. Adamlarından biri yanına yaklaşıp omuzlarındaki kabanı çıkardı. O ferah kokusunu burnumda hisseder gibi oldum ve gülümsedim. Bakış-

ları yine beni bulunca gülümsediğimi fark etti ve başını eğerek çaktırmadan o da gülümsedi. O an eridim. Bu adam kesinlikle bir afetti.

Hayatımıza giren her insanın bize kattığı bir anlam ve eğer görebiliyorsak bir yaşam dersi vardır. Kimse tesadüfen girmez hayatımıza, kimse iz bırakmadan gitmez...

Elimdeki kalemi ritmik hareketlerle masaya vururken Uygar'ın benim hayatımdaki yerini ve eğer bir gün giderse bırakacağı derin izleri düşünüyordum.

Her geçen gün içimde büyüyen, kökleri sağlam bir ağaç gibiydi. O sıradan bir adam değildi ve elbette ki benim hayatıma da tesadüfen girmemişti. Ama biliyordum ki eğer bir gün giderse ruhumda derin ve kapanmayan izler bırakacaktı...

"Hey! Zeynep, sana diyorum."

Ece'nin sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Başımı çevirerek ona baktım ve gülümseyerek sordum: "Efendim canım? Kusura bakma dalmışım, ne dedin?"

"Dedim ki hazır daha ortalık sakinken birer kahve içelim. Sen de içersin değil mi?"

Gülümseyerek cevap verdim: "Çok iyi olur. Kahve kokusuna bayılırım."

Ece kahvelerimizi söylerken telefonum titremeye başladı. Önce etrafıma bakındım, kimsenin olmadığına emin olduktan sonra telefonu elime alıp ekranı açtım.

Gelen bir mesaj bildirimiydi ve o göndermişti. Kalbim hızla atmaya başladı ve hemen mesajı okudum.

Seni bekliyorum. Çabuk buraya gel!

Gözlerimi devirdim. Her zamanki gibi kısa ve emir kipleri kullanmıştı. Gel, git, yap, et.

Uygar böyleydi. Evet sinir bozucuydu ama galiba onun bu hâllerine alışıyordum.

Kesinlikle gidemezdim. Hem Ece yalnızdı hem de yarım saat sonra Mısır'dan gelen misafirler otele giriş yapacaktı.

Her şey bir yana başımızda Ethem Bey gibi bir kara bela vardı ve kafama göre nasıl yukarıya çıkardım? Beni zor durumda bırakıyordu. Hemen cevap yazdım.

Gelemem Uygar! Burası çok yoğun.

Mesajı gönderdikten sonra Uygar'ın bozulacağını bilsem de elimden gelen bir şey yoktu, beni anlaması gerekiyordu. Telefon tekrar titredi.

Ya çabuk gelirsin ya da ben gelip seni almasını bilirim!

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim, biliyordum, yapardı! Buna kesinlikle izin veremezdim. Hemen bir çare aradım, aklıma gelen ilk fikirle Ece'ye sordum: "Canım, ben bir lavaboya gitsem olur mu? Beni idare edebilecek misin?"

Nefret ediyordum! Yalan söylemekten nefret ediyordum!

Uygar hayatıma girdiğinden beri sürekli etrafımdaki insanlara yalan söylüyordum ve buna bir son vermem lazımdı.

Ece gülümseyerek cevap verdi: "Tabii, sen merak etme. Ben idare ederim."

Kendimi çok kötü hissediyordum, ayağa kalktım ve arka taraftaki asansöre doğru yürüdüm. Asansörü çağırdım ve gelir gelmez binip en üst katın düğmesine bastım.

Kısa bir süre sonra Uygar'ın odasının önündeydim. Etrafta adamların olmamasına şükrederek kapıya vurdum.

Hızla kapı açıldı ve Uygar kolumdan tutup beni içeriye çekti. Şok olmuştum. Beni kapıyla arasına aldı ve ellerimi başımın üstüne birleştirdi. Gözlerime baktı ve kulağıma doğru eğilerek fısıldadı: "Dayanamam! Bu kadar yakınımdayken uzaktan bakmaya dayanamam!"

Ben daha cevap vermeden hızla eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öyle güzel öpüyordu ki zaman ve mekân kavramını unutuyordum. Dayanamadım ve ben de karşılık vermeye başlayınca hırıltılı bir ses çıkardı ve ellerimi bırakıp bacaklarımı okşamaya başladı. Hızla beni havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline sardı. Titriyordum, bu tutku başımı döndürüyordu.

Kendini bana bastırınca hissettiğim sertlikle aklım iyice başımdan gitmişti. Gittikçe derinleşen öpüşü beni benden alırken

titreyerek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Bu hareketimle kendine geldi ve zorlukla beni yere bıraktı.

Ayaklarım tekrar yere değince tutunacak yer aradım. Heyecandan başım dönüyordu ama o çok gergindi. Kendine hâkim olamıyordu, hırsla kapıya vurdu ve isyan etti: "Bilmiyorsun Zeynep! Bedenim sen diye bağırırken kendimi senden koparmak nasıl zor bilmiyorsun!"

Sonra hüzünle ona baktığımı fark edince sakinleşmeye çalıştı ve derin bir nefes alıp bana baktı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yanıma yaklaştı ve eğilerek elmacıkkemiğime dudağını bastırdı. Dudaklarını yanağımdan çekmeden konuşmaya devam etti: "Cayır cayır yanmak neymiş, sen öğrettin bana!"

Sözleri içime kazınmıştı. Sakallarına ellerimi koydum ve çenesini öptüm. Bu hareketimle sakinleşti ve bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu.

Gülümseyen yüzü o kadar güzeldi ki elimde olsa bu anı zihnime kazımak isterdim. Bu anı bozmak istemiyordum ama resepsiyona dönmek zorundaydım. İstemeyerek konuştum: "Artık gitmek zorundayım!"

Söylediğim bu cümle son damla oldu. Uygar başını salladı ve acı dolu bir ses çıkardı, sonra gözlerini kapattı ve isyan ederek konuştu: "Neden Zeynep, neden? Bak her şey benim! Benim olan da senin! Ben senden bir dakika bile ayrı kalamazken sana uzaktan bakmak niye? Sen benimsin! Alayı duysun, umurumda bile değil!"

Nedenini ben de bilmiyordum. Evet, onunla olmak benim için bir rüya gibiydi ama korkuyordum. Zamana ihtiyacım vardı, ben bile bu ilişkiyi daha hazmedememişken duyan herkeste bu büyük bir yankı uyandıracaktı.

Uygar herkes tarafından tanınan biriydi ve ben bütün bunlara hazır değildim. Ayrıca onun parası ve serveti beni ilgilendirmiyordu, çok zengin olduğu için ona âşık olmamıştım.

Beni anlamasını dileyerek cevap verdim: "Bana zaman ver Uygar! Lütfen anla beni. Bu ilişkiye daha yeni başladık, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Uygar boynuma eğildi ve derin bir şekilde kokladı. Sonra başını kaldırıp dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu ve cevap verdi: "Peki cennet kokulum. Ama uzamasın, inan bana dayanacak gücüm kalmadı!"

Başımı salladım ve arkamı dönüp kapıyı açtım. Son bir kez Uygar'a doğru döndüm ve gülümsedim. Uygar ellerini ceplerine koydu ve bana sevimli bir şekilde kaşlarını çattı.

Hemen kapıyı kapattım ve asansöre binip resepsiyon katına indim.

Yarım saat sonra otelde yine bir hareketlilik oluşmuştu. Herkes Mısır'dan gelen misafirleri karşılamak için bekliyordu. Limuzinler kapıya yanaşınca Uygar adamlarıyla asansörden inip kapıya doğru yürüdü. Üstündeki takım elbisesiyle o kadar asildi ki ona hayran olmamak elde değildi.

Kapıda beliren misafirler yavaşça içeriye girdikten sonra Uygar'la selamlaşmaya başladı. Uygar soğuk ama kibar bir şekilde hepsinin elini sıkıyordu.

Onu hayranlıkla incelerken gözlerim kapıdan içeriye giren bir kadını fark etti. Misafirlerden biri olduğunu anladığım bu kadın dolgun vücuduyla herkesin ilgisini üzerine çekmeyi başarmıştı. Bu muhteşem kadını görünce tırnaklarımı avucuma bastırdım. Kadın büyüleyici bir güzelliğe sahipti, kıvrımlı vücudu ve uzun siyah saçlarıyla tam anlamıyla bir Arap güzeliydi.

Kadın, Uygar'ın önüne gelince gözlerini onun gözlerine dikti ve ona büyüleyici bir şekilde gülümsedi, sonra elini uzatıp selam verdi. Uygar yine mesafeli ve kibardı ama kadın bununla yetinmedi ve bir şey söylemeyi bahane ederek Uygar'ın kulağına doğru eğildi.

Söyledikleri neyse artık, bir türlü bitmiyordu. Uygar'a resmen yapışmıştı ve bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Sinirden âdeta kudurmuştum. Gidip o yellozun saçlarını yolmamak için kendimle savaşıyordum. Lanet olasıca kadın konuşma bahanesiyle resmen Uygar'ı kokluyordu.

Kadın ahenkli bir kahkaha atınca tepem attı. Dudaklarım büzüldü ve derin bir nefes aldım. Ellerimi o kadar sıkıyordum

ki tırnaklarımın etime kazındığını hissettim, elime bulaşan kanı hissedince şok oldum. Bu derece kıskanç olduğumu ben de bilmiyordum.

Nihayet kadın Uygar'dan uzaklaşınca derin bir nefes aldım. Yavaşça resepsiyona doğru geldiler, kadın hâlâ Uygar'ın yanındaydı ve çekilmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Ece, kibar bir şekilde kalacakları odaların kartlarını verdi ve akıcı İngilizcesiyle oda numaralarını söyledi. Bense Ece'nin yanında durmuştum ve o tarafa hiç bakmamaya çalışıyordum. Eğer bakarsam sinirden ve öfkeden ağlayacaktım. Ece benden kalemi isteyince elimdekini ona uzattım. Kaleme elimden akan kan bulaşmıştı. Ece fark etmese bile ben fark etmiştim.

Bir anda Uygar yanıma doğru ilerledi ve elimi tutup çevirdi. Herkes şok içinde ona bakıyordu. Korkuyla elimi çekmeye çalıştım ama Uygar bırakmadı. Ece telaşla bana bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Uygar çenesini oynattı ve burnundan soludu. Sakin kalmaya çalıştığı gözlerinden belliydi, sert bir şekilde gözlerime baktı ve konuşmaya başladı: "Çabuk! Çabuk revire gidin."

Titreyen elimi onun elinden zorlukla çekerek başımı salladım. Meraklı bakışları arkamda bırakarak revire doğru yürümeye başladım. Gözyaşlarım akmak için direniyordu ve yaptığım aptallığa isyan ediyordum.

Revire girdiğimde ortalık sakindi. Doktora ellerimi gösterince hemen benimle ilgilenmeye başladı. Hiçbir şey sormasa da garip bakışları beni rahatsız etmişti. Bir mazoşist gibi kendime zarar vermiştim, hem de sebepsiz yere! Uygar'ı başka bir kadınla yan yana görmeye bile tahammül edemez olmuştum, ne oluyordu bana böyle?

Doktor elimi temizleyip sararken revirin kapısı birden açıldı. Uygar sinirle içeriye girdi ve doktora sert bir şekilde bağırdı: "Dışarı çıkın!"

Doktor şok içinde dışarıya çıktı ve hızla kapıyı kapattı.

Uygar hızla yanıma gelip elime baktı ve dişlerini sıkarak

bağırmaya başladı: "Bu ne demek Zeynep? Nasıl yaptın bunu kendine? Derdin ne senin?"

Konuşamıyordum, ne diyeceğimi bilemeden elime bakıyordum. Kendimi rezil etmiştim. Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, çok utanıyordum.

Uygar ağladığımı görünce hemen önümde diz çöktü. Yanaklarımı elleriyle tuttu ve başparmağıyla gözlerimdeki yaşı silip alnımdan öptü. Sonra daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı: "Şşt! Tamam güzelim, geçti. Ağlama ne olur, bağırdığım için özür dilerim!"

Burnumu çektim. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Onu çıldırasıya kıskanıyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya çalıştım: "Ben aptalın tekiyim! Seni o kadından kıskandım, sana bu kadar yakın olmasına tahammül edemedim!"

Uygar birden başını çekti ve şok bir ifadeyle bana baktı. Ne dediğimi anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Sonra gülümseyerek başını sağa sola salladı ve ellerimi göstererek sordu: "Beni kıskandın öyle mi? Yani bunları beni kıskandığın için mi yaptın?"

Utanarak başımı salladım. Uygar beni kucağına çekerek saçlarıma bir öpücük kondurdu, artık daha sakindi. Başımı kendisine doğru çevirdi ve gözlerime gülümseyerek baktı.

Ardından alnını alnıma yasladı ve derin bir nefes aldı. Hızla ona sarıldım. Gülümseyerek başını sağa sola salladı ve hayatım boyunca asla unutamayacağım o sözleri kulağıma fısıldadı: "Ben senin hasretinle sevişmeyi öğrenmiş adamım, kim alabilir ki bu saatten sonra beni senden!"

Son kalan işlerimi de halledip yerimi benden sonra gelen iş arkadaşıma bıraktım. Bu akşam herkes için fazlasıyla aktif geçmişti ve Mısır'dan gelen misafirler odaların da istirahate çekilmişti.

Nihayet o kargaşa, yerini huzurlu bir sakinliğe teslim etmişti.

Uygar'ı en son revirde görmüştüm. Bana söylediği o anlamlı sözlerden sonra ellerimi sarmıştı. Sonra gözlerime baktı ve bir daha böyle bir şey yapmayacağıma dair benden söz almıştı. Ona söz vermiştim, bir daha asla böyle bir aptallık yapmayacaktım.

Sonrası daha beterdi. Resepsiyona geri dönmüş ve merak içinde beni bekleyen Ece'ye yalan dolu bir açıklama yapmak zorunda kalmıştım. Yetmiyormuş gibi üstüne Ethem Bey'den daha dikkatli olmam yönünde uyarı almıştım ama nihayet her şey bitmişti. Artık evime gitmek istiyordum.

İnce montumu üzerime geçirdim ve çıkışa doğru ilerledim.

Ne yazık ki Uygar'a veda edemeden gitmek zorundaydım. Bugün dikkatleri fazlasıyla üzerime çekmiştim ve yeni bir heyecanı kaldıramazdım. Sessizce otelden çıktım ve otobüs durağına doğru yürüdüm.

Hava inanılmaz derecede soğuktu ve esen rüzgârı kemiklerimde bile hissediyordum. Montuma daha sıkı sarılarak otobüsün gelmesini beklemeye başladım. Şükürler olsun ki otobüs tahmin ettiğim gibi geç kalmadı.

Isınmak için eve girdiğimde içerinin dışarıdan hiçbir farkı yoktu. Rutubet kokan evimiz buz gibiydi. Hemen elektrikli sobayı odama aldım ve çalıştırdım ama soğuk içime işlemiş olmalı ki ısınamıyordum. O kadar üşüyordum ki beni sadece sıcak bir banyo kendime getirebilir diye düşündüm. Banyoya girip şofbeni açtım ve su ısınana kadar havlu ve eşyalarımı hazırladım.

Sıcak su kovaya dolarken içeriye dağılan buhar bile beni biraz olsun ısıtmıştı. Sıcak suya biraz soğuk su ekleyip bir tas suyu vücuduma döktüm.

Titremem yavaş yavaş kaybolunca kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Saçlarımı şampuanla güzelce köpürtüp durularken telefonumun sesi evde yankılanmaya başladı. Bu saatte sadece Uygar ararda ama annemin de olabileceğini düşündüm. Acaba bir şey mi olmuştu? Telefon tekrar çalmaya başlayınca içten içe panik yapmaya başladım.

Vücudumu güzelce duruladım ve havluyla sardım. Saçlarımın ıslak olmasını umursamadan direk odaya koştum. Ancak

daha telefonumu bile elime alamamışken şiddetle kapıya vurul ma başladı. Önce ne yapacağımı bilemeyip korkuyla bekledim. Gecenin bu saatinde üzerimde küçük bir havluyla kapıyı açacak hâlim yoktu. Korkudan ve soğuktan titrerken sessiz kalmaya çalışıyordum, o an şiddetli bir bağırtı duydum.

"Zeynep!"

Kulağıma gelen sesle derin bir nefes aldım, gelen Uygar'dı ama aynı zamanda artık kızmaya başlıyordum. Allah aşkına, ne işi vardı bu saatte benim kapımda? Burası küçük bir mahalleydi ve böyle giderse rezil olacaktım. Kapıya doğru yürüdüm, üstümde hâlâ havlu vardı ve bu şekilde kapıyı açamazdım.

Yavaşça seslendim: "Uygar! Ne işin var senin bu saatte kapımda? Bağırıp durma lütfen, rezil olacağım!"

Uygar kapıya şiddetli bir tekme attı ve bağırdı: "Aç şu kapıyı. O lanet telefonuna neden bakmıyorsun? Aç şu kapıyı diyorum, aç!"

Resmen delirmişti ve öfkesini kapıyı tekmeleyerek atıyordu. Daha fazla dayanamayıp dişlerimin arasından âdeta tısladım: "Delirdin mi sen? Evimin kapısıyla ne gibi bir derdin var? Rezil edeceksin beni, vurma artık şu kapıya!"

Kapıya bir tekme daha attı ve öfkeyle bağırdı: "Delirdim evet! Aç şunu diyorum sana!"

Allah'ım, resmen rezil olacaktım.

Mecburen kapının kilidini açtım ve Uygar'ın girmesi için araladım.

Uygar hızla içeri girdi. Tam bana dönüp bağırmaya başlayacaktı ki bir anda sustu, beni havluyla görmek onda şok etkisi yaratmıştı. Kapının önünde öylece durdu ve bana bakmaya devam etti. Başını sağa sola salladı ve yutkunarak bana doğru bir adım attı. Ellerimin arasındaki havluyu daha sıkı tutmaya başladım.

Tam önümde durunca ellerini çıplak kollarıma koydu ve ıslak saçlarıma burnunu sürterken sordu: "Sen beni delirtmeye yeminli misin?"

Elleriyle kollarımı okşamaya devam ederken alnıma dudaklarını yasladıktan sonra fısıldadı: "Üşümüşsün!"

Başımı kaldırdım ve koyulaşmış gözlerine bakarken sordum: "Ne arıyorsun bu saatte burada?"

Ceketini çıkardı ve omuzlarımın üstüne bıraktı. Yanaklarımı tutarak burnumun ucundan öptü ve boğuk sesiyle cevap verdi: "Seni! Sadece seni. Her zaman seni..."

Bir anda beni kucağına alıp havaya kaldırdı. Yaşadığım şokla çığlık attım. Lanet olsun, çıplaktım ve çok savunmasızdım. Uygar beni odama doğru taşırken havlum üstümden düşmesin diye dualar ediyordum.

Beni yatağıma bıraktı ve memnuniyetsizce etrafına baktı.

Odam eski bir odaydı ve diğer kızların odaları gibi değildi. Bir yatak ve eski bir dolap dışında pek bir şey yoktu ama yine de her zaman temizdi.

Uygar ellerini beline koyup odamı inceledi. Yerdeki sobaya ve eskimiş perdeme bakarak söylenmeye başladı: "Neden bu lanet yerde kalmak için direniyorsun? Burası buz gibi ve her yer rutubet kokuyor. Burada hasta olman an meselesi, kesinlikle buna izin veremem!"

Sinirlenmeye başlamıştım. Tamam, evim eski olabilirdi ama herkes ne yazık ki aynı şartlarda yaşamıyordu. Başımı dikleştirdim ve cevap verdim: "Burası benim evim ve evime lanet demeyi kes artık!"

Uygar kaşlarını çatarak bağırdı: "Senin evin benim! Sen de bunu anla artık."

Artık yorulmuştum, bıkkın bir şekilde nefes verdim. Uygar hâlimi görünce hemen yaklaşıp yanıma oturdu ve tek eliyle yanağımı okşayıp gülümsedi. Sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı: "Amacım seni üzmek değil. Eski olması sorun değil, sadece rutubetli bir evde yaşamanı istemiyorum. Senin olduğun her yer zaten cennet Zeynep'im ama ben seni pamuklara sarmak isterken senin bu rutubetli yerde yaşaman canımı yakıyor."

Elimi elinin üstüne koyup hafifçe okşadım ve cevap verdim: "Ben alışığım Uygar, kendimi bildim bileli bu evdeyim ve senin imkânların beni ilgilendirmiyor. Sana olan duygularım çok farklı. Ne olur araya parayı koyup ilişkimizi basitleştirme!"

Başını salladı ve derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti: "Peki! Yapacak bir şey yok. Madem öyle istiyorsun, bu yatağa bir şekilde sığmaya çalışacağız."

Gözlerimi açtım, tam ağzımı açıp itiraz edecekken beni susturdu ve kendisi konuştu: "Hiç itiraz etme Zeynep! Senden bir saniye bile ayrı kalamam, kokunla uyumaya ihtiyacım var!"

Pes etmiştim. Gülümseyerek başımı salladım. Kaşlarını çatarak üstüme ve ıslak saçlarıma baktı ve söylenmeye başladı: "Hemen saç kurutma makinesini getir. Hasta olmanı istemiyorum ve üstüne bir şeyler giyin. Bu şekilde beni fazlasıyla tahrik ediyorsun. Gerçi sen beni her halinle delirtmeyi başarıyorsun!"

Hızla yerimden kalkıp banyoya doğru koştum ve üzerimi giyindim. Saç kurutma makinesini yanıma aldıktan sonra odaya yeniden girdim. Uygar dalgın bir şekilde yerdeki sobaya bakıyordu. Burası ona göre bir yer değildi ama ne yapabilirdim, o böyle istiyordu.

Beni fark edince ayağa kalktı ve elimdeki makineyi alarak saçlarımı kurutmaya başladı. Ara ara eğilerek boynuma öpücükler kondurması o kadar güzeldi ki... Uygar resmen beni benden alıyordu.

Saçlarım kuruyunca Uygar yatağıma uzandı beni kucağına çekti. Alnıma alnını yaslayarak konuşmaya başladı: "Bir daha bana haber vermeden sakın gitme. Gecenin bir yarısında sokaklarda olmanı istemiyorum, gittiğini duyduğumda aklımı oynatacaktım."

Eğildi ve dudağıma bir öpücük kondurdu ama çekilmedi. Öpücüğü derinleşmeye başlayınca yavaşça küçük yatakta beni üstüne çekti. Öyle istekli öpüyordu ki ben de ona karşılık vermeye başladım. Dudağımı dudağıyla ezerek derin bir şekilde inledim. Başını çektiğinde yüzünde muhteşem bir ifade vardı.

Sarhoş bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Tadın o kadar güzel ki. Sadece öperken bile böyle hissediyorsam gerçekten tadına bak..."

Ellerimle ağzını kapatıp konuşmasını engelledim. Kahretsin, çok utanıyordum.

Elimin altından yayılan kahkaha sesini duyunca mest olmuş bir şekilde yüzüne baktım.

Ona baktığımı fark edince yavaşça eğildi ve elimi öperek konuşmaya devam etti: "Utan bakalım, o gün geldiğinde görüşeceğiz. Seni elimden kimse alamayacak!"

Başımı sert omzuna yaslayarak isyan ettim: "Kes artık şunu!"

Sonra başımı göğsüne yasladı. Saçlarımda dolanan ellerini hissederken gözlerimi huzurla geceye kapattım...

Zaten geri kaldığım derslerin günden güne ağırlaşması canımı sıkıyordu. Kesinlikle daha sıkı ders çalışmak zorundaydım, gün boyunca toplayabildiğim kadar ders notu topladım. Bugün üniversitede bir konferans vardı. Ben de fırsattan istifade etmek için not toplamıştım. Planım kütüphanede sessizce ders çalışmaktı. Başka türlü hiç zamanım olmuyordu. Haftaya Derin'in doğum günü vardı ve daha gidip Ömer'le ona hediye alacaktık. Biraz ders çalışabilmem için bana iki saat yeterdi, sonra rahat rahat Ömer'le alışveriş merkezine gidebilirdim.

Elimde çantam, dosyalarım ve kahvemle yürümeye çalışırken ortalık çok sakindi. Bütün öğrenciler konferans salonunda toplanmıştı.

Tam köşeyi dönüp merdivenlerden çıkacaktım ki birden karşıma çıkan bir adamla kafa kafaya çarpıştık.

Elimdeki kahve onun koyu renk takım elbisesine dökülürken benim de üstüme desen şeklinde izler bırakmıştı.

Allah'tan kahve çok sıcak değildi ama yine de beyaz gömleğimin üstündeki lekeler içimi acıtmıştı. Aklıma çarpıştığım adam gelince başımı kaldırıp baktım.

Kumral, yeşil gözlü, en fazla yirmilerinin sonunda görünen adam ayakta dikilmiş bana bakıyordu.

Üstü başı kahve olan bu adam bana o kadar dikkatli bakıyordu ki ne yapacağımı bir an bilemedim. Etrafıma bakınıp adama tekrar döndüm ama adam hâlâ bana bakıyordu.

Dayanamayıp konuşmaya başladım: "Çok affedersiniz, inanın istemeden oldu. Umarım yanmamışsınızdır."

Adam kendine geldi ve gülümsemeye başladı. Sonra üstüne bakarak cevap verdi: "Sorun değil, yanmadım. Biraz üstüm kirlendi, o kadar. Siz iyi misiniz?"

Ayağa kalkmaya çalışınca hemen bana elini uzattı, kararsız kalsam da mecburen elimi verdim. Zaten adamın üstünü mahvetmiştim, bir de kaba davranmak istemiyordum.

Adam konuşmaya devam etti: "Ben Selim Sayar. Sayar Holding'in yönetim kurulu başkanıyım. Bugün buraya konferansta konuşma yapmak için geldim ama trafikten dolayı geç kaldım. Aceleyle yürüyordum, yani ben de dikkatsiz davrandım."

Adamın anlattıklarını dinleyip başımı salladım. Geç kalmıştı ama hâlâ bana açıklama yapıyordu. Yüzüne bakınca kendimi tanıtmamı beklediğini fark ettim ve cevap verdim: "Anlıyorum. Ben Zeynep, yani adım Zeynep. Burada öğrenciyim."

Kısa kestim. Adamın dikkatli bakışlarını üstümde hissetmek beni rahatsız etmişti. Adam tekrar bana baktı ve gülümseyerek konuşmaya devam etti: "İyi ki trafik yoğunmuş!"

Gözlerimi açıp bir an kaçacak delik aradım, resmen tehlike çanları çalıyordu. Adama karşı kibar olmaya çalışarak veda ettim: "Size iyi günler. Benim gitmem gerekiyor. Tekrar özür dilerim."

Adam şaşırarak sordu: "Konferansa gelmiyor musunuz?"

İçimden *sana ne* diye bağırsam da nazikçe gülümseyerek cevap verdim: "Hayır. Ders çalışmam gerekiyor. Hem artık gitseniz iyi olacak, yoksa yetişemeyeceksiniz."

Elini cebine koydu ve çıkardığı kartı bana uzattı. Sonra da, "Haklısınız! Bu benim kartım, ararsanız çok sevinirim. Bekleyeceğim Zeynep," dedi ve kartı elime bırakıp uzaklaştı.

Adamın arkasından resmen hayretler içinde baktım, sonra elimdeki kartı çöp kutusuna hızla attım.

Zengin ve yakışıklı erkeklerin bu cüretkâr hâllerinden nefret ediyordum. Tamam, Uygar da zengin ve yakışıklıydı ama o kesinlikle asildi. Onu kimseyle kıyaslayamıyordum. O kart

vermezdi; o tutar, çeker ve alırdı. Zorbalık bile onda şekil değiştiriyordu, kendi kendime gülümseyerek kütüphaneye yürüdüm.

Kütüphaneden sonra nihayet Ömer'le alışveriş merkezine gidip Derin'e hediye alabilmiştik. Ömer, Derin'e muhteşem inci bir kolye aldı ve harika bir paket yaptırdı. Ben de şal ve bere takımı aldım ve üstünde ikimizin resmi olan bir yastık yaptırdım. Ömer kafede ona sürpriz bir doğum günü partisi hazırlıyordu. Derin'e olan aşkı o kadar belliydi ki hayran olmamak elde değildi.

Ömer beni otele bıraktı; ben de hemen soyunma odasına gidip üstümü değiştirdim.

Uygar'ı en son sabah görmüştüm.

Beni okula bırakıp gitmiş ve bu saate kadar hiç aramamıştı.

Hemen çantamı açtım ve içinden telefonumu çıkardım ama telefon ne yazık ki yine kapanmıştı.

Telefonum eski bir modeldi ve oldukça yıprandığı için sık sık kapanıyordu. Hemen açma tuşuna basıp bekledim. Telefon açıldığı an Uygar'dan gelen mesajlara şaşırarak baktım.

Aman Allah'ım, kesin Uygar deliye dönmüştü. Mesajların hemen hemen hepsi öfke doluydu.

Çaresizce ona mesaj yazmayı düşündüm ama biliyordum ki bu mesaj ona yetmeyecekti. Yüz yüze konuşmak çok daha iyi olacaktı.

Saate baktım ve hızla resepsiyona çıktım. Ece her zamanki gibi işinin başındaydı. Beni görünce içtenlikle gülümseyerek konuştu: "Zeynep! Hoş geldin canım. Ay, neler kaçırdın neler! Otelde bir dedikodu tufanı var, aklın durur!"

Kaşlarımı çatarak gülümsedim ve sordum: "Ne kaçırdım ki?"

Hemen anlatmaya başladı: "Şu Mısırlı afet resmen kafayı Uygar Bey'e takmış. Anlattıklarına göre bütün gün adamın yanından bir an olsun ayrılmamış. Akşam yemeği için Uygar Bey ve misafirleri az önce yemek salonuna geçtiler; ama Zeynep, kadını görme. Muhteşem bir elbise giymişti. Yemek salonundan Yelda'nın anlattığına göre, kadın masada özellikle Uygar Bey'in yanına oturmuş. Gözlerini Uygar Bey'den bir an olsun ayırmı-

yormuş. İş falan bahane, kadın takmış kafayı Uygar Bey'e. Belli ki istediğini almadan da gitmeyecek!"

Ece büyük bir iştahla dedikoduları anlatmaya devam ederken her şeyden habersizdi. Benim içimdeki sakinlik yerini şiddetli bir fırtınaya bırakmıştı ve resmen ruhum savruluyordu.

Ece tam yeni bir şeyler daha anlatırken arkamdan gelen melodik sesle başımı o tarafa çevirdim: "İyi geceler, Uygar odasında mı?"

İçimde bir şeyler daha kırıldı ve yanımdaki masaya tutunma ihtiyacı hissettim. Çünkü bu ses, davet gecesi Uygar'ın dans ettiği sarışın kadına aitti.

"Uygar odasında mı?"

Sarışın kadın, bakışlarımdan ve tepkisizliğimden rahatsız olmuşçasına yineledi sorusunu.

Yine cevap vermedim. Ece'nin beni dürtmesiyle bakışlarımı ona çevirdim ve boş boş baktım.

Benim cevap vermememem üzerine şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı ve o konuşmaya başladı: "İyi akşamlar. Uygar Bey odasında değil efendim, kendisinin toplantısı var. Başka bir bilgi verme yetkim ne yazık ki yok."

Kadın, Ece'nin söylediği sözlerle kaşlarını havaya kaldırdı ve şaşkınlığını gizleyemedi, bozulduğu belliydi. Sonra hızla kendisini toparladı ve çenesini dikleştirip cevap verdi: "Ben sıradan biri değilim, Uygar'ın sevgilisiyim. Ayrıca beni kendisi buraya çağırdı, hem siz de benim buraya ve onun odasına defalarca geldiğimi biliyorsunuz. Uygar bana olan bu tavrınızdan hiç memnun kalmayacak."

Kadının söylediklerileyle yıkılmıştım, bu sözler yüreğime kor gibi oturdu. Ece korkuyla cevap verdi: "Sizi tabii ki tanıyoruz Eda Hanım. Kendisi yemek salonunda, Mısır'dan gelen misafirleriyle yemek yiyor. İsterseniz siz de oraya buyurun."

Kadın küçümseyerek bize baktı ve alay eder gibi gülüm-

sedi. Sonra omzunu silkti ve konuşmaya devam etti: "Gerek yok. Yemeğe katılacağını zaten biliyordum ama beni odasında bekleyecekti. Sorun değil, belli ki acilen çıkmış. Ben kendisini ararım. Yemeğe geç katılarak misafirlere saygısızlık etmek istemem!"

Ece kadının yumuşamasından sonra rahat bir nefes alıp başını salladı ve cevap verdi: "Nasıl isterseniz Eda Hanım, iyi akşamlar."

Kadın arkasını dönüp otelden uzaklaşırken arkasında bıraktığı enkazdan habersizdi. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Uygar bu kadar adi olamazdı değil mi? Ama kadın yalan söyleyecek bir kadın da değildi ve konuşurken kendisinden çok emindi. Hatta oteldeki çalışanlar bile bu kadının Uygar'la olan ilişkisinden haberdardı, zaten ben de onları gözlerimle görmemiş miydim?

Nefesimin bana yetmediğini hissettim. Buradan gitmek istiyordum çünkü ağlamam an meselesiydi. Kendimi ilk defa bu kadar basit hissediyordum ve bu duygu beni yıkmıştı. Dolan gözlerimi saklamaya çalıştım, hemen buradan çıkmak zorundaydım. Ama böyle bir anda nasıl çıkıp gidebilirdim?

Ece'nin kolumu tutmasıyla başımı ona çevirdim, amansız bir titreme sarmıştı bedenimi.

"Zeynep, iyi misin canım? Rengin bembeyaz oldu."

Kadının söylediklerinin zehri yavaş yavaş kanıma karışıyordu ve bir an önce buradan çıkmazsam sinir krizi geçirecektim. Zorlukla cevap verdim: "Ben i-iyi d-değilim E-Ece."

Titriyordum, sıtma geçiren bir hasta gibiydim. Uygar'ın o kadınla hâlâ görüşmesini kabullenemiyordum. Aslında ben de onları önce sevgili zannetmiştim ama sonra davete birlikte katıldığı sıradan bir kadın diye düşünüp sormaya bile gerek duymamıştım.

Şimdi öğrenmiştim ki kadın sıradan biri değildi ve Uygar'ın odasında defalarca sabahlamıştı; her şey bir yana, hâlâ görüşüyorlardı. Ben kesinlikle tam bir aptaldım.

Ece bana destek olmaya çalıştı çünkü ayakta zor duruyor-

dum. Titrememin sebebi ağlayamamamdı. Eğer içimdeki zehri akıtırsam belki biraz rahatladım. O anda yemek salonunun kapısı açıldı, Uygar ve misafirleri dışarıya çıktı.

Uygar'ın üzerinde vücuduna tam oturmuş gece mavisi bir takım vardı. Kahrolası adam bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Yanındaki kadın da resmen onun dibinde yürüyordu. Sinirle gözlerimi kıstım, üzerinde kırmızı mini bir elbise vardı ve çok çekici görünüyordu. Uygar salondan çıkar çıkmaz gözlerini resepsiyona çevirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Başımı hızla yere indirdim, onunla göz göze gelmek istemiyordum. Kafam karmakarışıktı. Bu gece duyduklarım bana fazlasıyla yetmişti. Uygar'ın yanında yürüyen kadının attığı ucuz kahkahayı duyunca elimdeki kalemi daha da sıktım.

Uygar'ın resepsiyonun önünde durduğunu Ece'nin gerilmesinden anladım. İnatla başımı kaldırmadım.

Ona bakmadığım için çılgına dönmüştü, bunu biliyordum ama bakarsam ağlamaya başlayacaktım.

O anda kulağıma sert sesi geldi: "Odama kahve getirin, hemen!"

Başımı yerden kaldırmadan başımı salladım. Öfkeli gelen sesi onun âdeta bir boğaya dönüştüğünün kanıtıydı. Hızla asansöre doğru yürüdü. Başımı kaldırınca Kadir'le göz göze geldim, aramızdaki ilişkiden sadece onun haberi vardı. Yüzüme bakarak neyimin olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ece'ye doğru döndüm, bana bakan merak ve endişe dolu bakışlarını görünce gülümsemeye çalıştım.

Ece başını Kadir'e çevirip sordu: "Bir isteğiniz mi var Kadir Bey?"

Kadir başını sağa sola sallayarak uzaklaşırken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ece'ye dönerek yalvaran gözlerle baktım ve konuşmaya çalıştım.

Bir şeylerden şüphe ediyordu ve haklıydı. Uygar sert ve soğuk bir adamdı ve otel çalışanlarıyla asla muhatap olmuyordu ama üçüncü kez bana yaklaşmış ve garip tavırlar sergilemişti. Bu da doğal olarak Ece'ye garip gelmişti. Ama bana sormaya cesaret edemiyordu. Dayanamadı ve güçsüz bir sesle sordu: "İyi misin

Zeynep? Bak, konuşmak istersen bana güvenebilirsin. Tamam daha yeni tanışıyoruz ama inan sen benim için çok başkasın."

Gülümsemeye çalıştım ve cevap verdim: "Pek iyi değilim. Bu şekilde çalışmayacağım, kahveyi bir başkası götürsün. Evime gitmek istiyorum, sonra konuşuruz olur mu?"

Ece panikle yüzüme baktı ve sordu: "Ama Uygar Bey kahveyi senden istedi, gönderin demedi. Senin götürmem lazım, eğer bu şekilde gidersen çılgına döner ve işini kaybedebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Bunu biliyordum, kuduracaktı. Ama bu şekilde onunla konuşursam, daha sonra çok pişman olacağım şeyler söyleyecektim. Derin bir nefes alıp cevap verdim: "Biliyorum Ece, sen merak etme. Hem ne olacaksa olsun! Ben her şeyi göze aldım."

Ece çaresizce başını salladı, çok üzgün olduğu belliydi. Ama artık burada bir saniye bile durmak istemiyordum. Telefonum çalmaya başladığında arayanın Uygar olduğunu biliyordum ama cevap veremedim. Hemen eşyalarımı almak için soyunma odasına gittim. Hızla giyindim ve otelden dışarı çıktım. Gördüğüm ilk taksiyi çevirip şoföre Derin'in evinin adresini verdim.

Yol boyunca çalan telefonuma tahammül edemeyince hızla meşgule attım ve tam olarak kapattım, kafamı toparlamam gerekiyordu.

Derin beni kapıda bu halde görünce hemen içeriye aldı. Odasına geçtik. Yüzüme baktı ve merakla sordu: "Ne oldu yine güzelim?"

Ona tüm olanları anlattım, şu an ihtiyacım olan tek şey onun dostluğuydu. O benim gibi değildi, daha soğukkanlıydı. Bana sadece o yardım edebilirdi. Anlattıklarımı dinledikten sonra düşündü ve cevap verdi: "Bak canım, Uygar çok karizmatik ve zengin bir adam. Etrafında bir sürü kadın olması normal. Senin hayatındaki ilk erkek o, evet; ama sen onun hayatındaki ilk kadın değilsin. Tabii ki bu onun suçu değil. Sen zaten bunu biliyordun. Her şey bir yana, sana ne kadar değer verdiği de belli. İyi ki sakinleşmek için buraya gelmişsin, daha önceki gibi bir hata yapıp yanlış şeyler söyleseydin sonra çok pişman olurdun."

Hüzünle iç çektim ve cevap verdim: "Ama Derin, kadını oraya o çağırmış. Hem bu kadın hangi cesaretle yalan söyleyebilir? Ayrıca neden söylesin? Zaten otele sürekli gelen bir kadınmış."

Derin suratını ekşitti, sinirle konuşmaya devam etti: "Kızım, böyle kadınlar amaçlarına ulaşmak için her yolu dener, herkes senin benim gibi değil. Belki yalandır, bana saçma geldi bu olanlar. Önce Uygar'ın nerede olduğunu soruyor, sonra yemekten haberi varmış gibi davranıyor. Saçmalık! Hem Uygar'ı aramak varken niye size soruyor ki? Sakinleş ve bence böyle sinirlenmek yerine Uygar'la konuş. Adam da haklı yani Zeynep, artık çık ortaya da bu leş kargaları avucunu yalasın."

Bu en doğru karardı ama içimi yiyip bitiren kurtlar bana huzur vermiyordu. Uygar'ı o kadınla aynı yatakta hayal ettikçe çıldıracak gibi oluyordum.

Derin bana şefkatle sarılıp, "Hadi, geç sıcak bir duş al. Annem çorba yapmıştı, ısınırsın biraz. Sonra yine durum değerlendirmesi yaparız," dedi.

Başımı sallayıp duşa girdim. Duş alıp çıktıktan sonra daha sakindim.

Çorbamı içerken Derin yüzüme bakıp sordu: "Daha iyi misin? İstersen birkaç gün burada kal, hem kafanı toplarsın. Sonra da Uygar'la konuşursun."

Bu çok iyi olurdu, Derin'e ihtiyacım vardı. Bu sürede izin alıp otele gitmeyecektim. Kimse umurumda değildi. "Peki Derin, haklısın galiba. Öylesi daha iyi ola..."

Ben daha sözümü bitirmeden kapı şiddetle yumruklanmaya başladı. Panikle ikimiz de ayağa kalktık. Dış kapıya doğru yaklaşarak korkuyla birbirimize baktık.

"Zeynep!"

Korku ve heyecan içimi sardı ve kapıyı göstererek konuştum: "Gelen o Derin! Şimdi ne yapacağız? Annenler şimdi uyanacak. Allah'ım, rezil olacağım."

Derin şok içinde etrafına bakarken kapı daha sert yumruklanmaya başladı. Derin bana korkuyla bakarak konuştu: "Öküz herif resmen kapıyı kıracak! Annemler uyanmadan kapıyı açarsan iyi olur Zeynep, hadi!"

Başımı salladım ve kapıya koştum. Kapı hâlâ yumruklanıyordu, kolunu tutarak aşağıya indirdim. Kapı hızla açıldı. Uygar kolunun birini kapıya koymuştu ve başını koluna dayamıştı. Boşta kalan eli havada kalırken başını kaldırarak bana baktı.

Gözleri öfkeden kan çanağı gibi olmuştu. İçki kokuyor ve burnundan soluyordu. Birden koluma asıldı ve hızla beni çekmeye başladı. Çırpınırken başımı çevirdim ve Derin'e baktım, bir eliyle ağzını kapatmış, şok içinde bana bakıyordu.

Bağırmaya başladım: "Bırak beni Uygar, bırak kolumu!"

Uygar beni tuttuğu gibi omzuna atınca baş aşağı kaldım. Derin çığlık atarak bize doğru koştu ama Uygar durmadı ve merdivenlerden inmeye başladı. Dışarı çıktığımızda buz gibi hava iliğime işledi, midem resmen ağzıma gelmişti.

Hızla arabaya yürüdü ve kapıyı açtı. Beni fırlatır gibi arabaya savurdu ve emniyet kemerimi taktı. Resmen burnundan soluyordu. Hemen kapıyı kapatıp arabaya bindi ve gaza bastı. Araba hızla ilerlerken Uygar büyük bir hırsla direksiyona vurdu ve hırladı, sonra tekrar ve tekrar aynı şeyi yaptı.

Korkuyla ona baktım ve içimden dua etmeye başladım. Bu adamın gazabı beni yakacaktı, tek bildiğim gerçek kesinlikle buydu.

Konuşmuyordu. Konuşmuyordum. Arabada sadece onun soluk sesleri duyuluyordu. Bir süre sonra araba evine varınca çaresizce dışarıda bekleyen adamlara baktım. Üzerimde Derin'in ince kırmızı kazağı ve siyah bir tayt vardı, ayağımda ayakkabım bile yoktu, nasıl inecektim arabadan? Utanç içinde başımı önüme eğdim. Uygar arabadan inerek öfkeyle adamlara bağırdı: "Kaybolun lan hepiniz!"

Adamlar panikle arka tarafa yürürken Uygar gelip kapıyı açtı ve beni kucağına aldı, hızla eve yürüdü. Kapıyı İhsan Efendi açtı, beni o hâlde ikinci defa görmesinden utandım ve resmen ölmek istedim.

Uygar hiçbir şey söylemeden merdivenlerden çıktı ve bu kez kendi odasına girdi. Beni yatağın üstüne sertçe atınca korkuyla çığlık attım.

Uygar işaretparmağını kaldırıp dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Senin derdin ne lanet olasıca, benim sabrımı mı sınıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Ne demek bütün bunlar Zeynep?"

Hırsla yatağa doğru geldi ve beni tutup kendisine doğru çekti. Yüzüm yüzüyle aynı hizaya gelince durdu. Sadece yüzüme bakıyordu. Ellerinin biri başımı tutarken diğeri kolumdaydı. Bakışlarını gözlerimden çekti ve dudaklarıma indirdi, sonra hırsla beni itti ve haykırdı: "Lanet olsun!"

Sonra elini sıktı, öfkeyle dolabın aynasına yumruğunu geçirdi. Ayna tuz buz oldu, korkuyla karışık acı bir çığlık attım. Uygar sert bir şekilde başını çevirip bana baktı. Bense dehşet içinde eline bakıyordum. Elinden yere sızan kan sanki benim kalbimden damlıyordu.

Şokla titrerken ayağa kalkmaya çalıştım. Uygar bana sert bir şekilde bakmaya devam ederken gözlerini kapattı ve yeniden haykırdı: "Sakın, sakın yaklaşma! Sana zarar vermek istemiyorum!"

Yerime çakıldım, bu olanlara inanamıyordum. Uygar dişlerini sıktı ve hızla odadan dışarıya çıktı. Kapının çarpma sesi gelince korkuyla sıçradım. Deli gibi titrerken, hangi ara bu kadar ağladığımı ben de bilmiyordum...

Gece, yerini kasvetli bir sabaha bırakırken gözlerimi bir an olsun kırpmamıştım. Cenin pozisyonunda yatağa uzanmıştım. Kuruyan gözyaşlarım yanaklarımla âdeta bütünleşmişti.

Yere savrulan ayna parçaları gecenin öfkesini yüzüme vuruyordu, Uygar'ın odadan çıkarken söylediği son sözler âdeta beni yatağa mıhlamıştı.

Nasıldı acaba?

Bakışlarımı halıya çevirdim. Elinden akan kan halının üstünde kuruyup bir desen gibi olmuştu. Kalbim bir kez daha yandı ve yeni bir damla yaş yanaklarımdan boynuma doğru süzüldü.

Bir gecede nasıl bu hale gelmiştik? Ben ona olan öfkemi içime atıp sırf yanlış bir şey söylememek için ondan kaçarken, farkında olmadan daha beter bir fırtınaya sebep olmuştum.

Saat acımasız bir şekilde ilerliyordu ve güneş zayıf ışıkları-

nı sırtıma vuruyordu. Yavaşça doğrulup ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Uygar'ı bulmam lazımdı, onu delicesine merak ediyordum.

Yataktan güç alıp ayağa kalktım. Saatlerce aynı pozisyonda yatmaktan her yerim tutulmuştu. Kapıya doğru ilerledim ve yavaşça dışarı çıktım. Etrafta derin bir sessizlik vardı, bu koskoca evde onu nerede bulacaktım ki ben?

İhsan Efendi'ye sormayı düşününce merdivenlerden indim. Önce yemek salonuna baktım. Kimseler yoktu ama kahvaltı için servis açılmıştı, demek ki çalışanlar uyanmıştı. Mutfağa doğru giderken Ayşe'nin elinde tepsiyle salona girdiğini fark ettim. Beni görünce gülümseyerek baktı ve konuşmaya başladı: "Günaydın Zeynep Hanım. Kahvaltı birazdan hazır olur."

Benim solgun yüzümü ve şişmiş gözlerimi görünce gülümsemesi yüzünde dondu ve endişeyle sordu: "İyi misiniz Zeynep Hanım? Yoksa hasta mısınız?"

Etrafıma bakındım ve cevap verdim: "Şey, Ben Uygar'ı arıyordum. Nerede olduğunu biliyor musun Ayşe?"

Ayşe şaşkın bir şekilde bana bakarak cevap verdi: "Bilmiyorum, bugün kendisini hiç görmedim ama yatak odasında olabilir. Oraya baktınız mı?"

Utanarak başımı eğdim, "Orada değil," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti: "Belki spor salonundadır ya da çatı katındaki kapalı havuzda da olabilir. Bir bakın isterseniz. Gidip benim bakmamı ister misiniz?"

Başımı sağa sola sallayıp cevap verdim: "Ben bakarım Ayşe, çok teşekkürler." Hemen arkamı döndüm ve merdivenlerden çıktım. Çatı katındaki havuzda değildi. Havuz dört yanı cam pencerelerden yapılmıştı ve ormana bakıyordu. Gerçekten muhteşem görünüyordu. Onu bulamamanın yarattığı hayal kırıklığıyla tekrar aşağı indim.

Spor salonunda olacağını sanmıyordum. Zaten nerede olduğunu bile bilmiyordum ki. Hüzünle düşündüm, eli kimbilir ne hâldeydi? Çaresizce odaya geri dönmeye karar verdim. Daha önce benim kaldığım odanın önünden geçerken kapıya bulaşan

kan lekelerini gördüm. Hemen oraya yürüdüm ve kapıyı açtım.

Oda boş görünüyordu, tam arkamı dönüp gidecekken onu fark ettim. Yere oturmuştu, perişandı ve resmen dağılmıştı. Bir dizini kendisine çekmişti ve bomboş bir şekilde karşıya bakıyordu. Elindeki yaraya baktım, kurumuştu ve üstündeki kan lekeleri siyahlaşmıştı. Yerde duran boş viski şişesinden sabaha kadar içtiğini ve uyumadığını anladım. Yüzüne vuran güneş ışığı onun güzelliğine güzellik katıyordu. Bu hâliyle bile öyle muhteşemdi ki ona doğru çekildiğimi hissettim.

Yavaşça yanına doğru ilerledim ve tam önünde durup yere oturdum. Titreyen ellerimi eline doğru uzattım. Bana bakmıyordu ve buna dayanamıyordum.

Eline dokunduğum an kaşlarını çattı. Acıttığımı düşünerek elimi çekmek isteyince diğer eliyle elimi tutarak beni hızla kendisine doğru çekti.

Öylece durup yüzüme bakarken tekrar gözlerini kıstı ve birden bana şiddetle sarıldı. Sırtımdaki elleri beni kendisine daha çok bastırıyordu. Sonra başını boynuma gömdü ve beni koklamaya başladı. Gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan süzülüyordu. Boynumda hissettiğim dudaklarıyla canımı daha fazla yakmaya başladı. Sonra kulağıma doğru fısıldayan sesini duydum, boğuk sesi acı doluydu: "Etme Zeynep, böyle cennet gibi kokma! Cennetini bana bu dünyada gösterdin sen, bana arkanı dönme. Tekrar beni karanlığa mahkûm etme."

Sözleri kalbime bir bıçak darbesi gibi etki etti. Başımı çektim, yanaklarına ellerimi koydum ve gözlerine baktım. Sonra yavaşça eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce şoke olsa da hemen karşılık vermeye başladı.

Beni kucağına çekti ve saçlarımdan tutarak beni daha arzulu bir şekilde öpmeye başladı. Altdudağımı dudaklarıyla ezince dayanamayıp ağzına doğru inledim. Çıkardığım sesle hafifçe gülümsedi. Utanıp başımı mis gibi kokan boynuna gizledim. Bu hareketime sesli bir şekilde güldü.

O an aklıma yaralı eli geldi ve yerimden kalkmaya çalıştım ama bırakmadı. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı, neden kalkmak istediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi.

Gülümsedim ve açıklama yaptım: "Hemen döneceğim. İzin ver."

Elleri baskısını azaltınca hızla banyoya doğru koşup dolapta gördüğüm ilk yardım çantasını aldım. Bir sargı bezi çıkardım ve ılık suyla ıslatarak tekrar içeri koştum.

Uygar elindekilere bakarak itiraz etti: "Gerek yok. Ben hallederim."

Gözlerimi kısarak yatağı gösterdim: "Yerden kalk ve yatağa otur. Yarana ben bakacağım."

Hafifçe gülümsedi ve ayağa kalkıp sordu: "O elindeki ne için?" dedi.

Şaşkın bir şekilde elimdeki sargı bezine bakarken cevap verdim: "Yaran kurumuş ve kanı temizlemem lazım. Hem neden sorup duruyorsun? Otursana şuraya!"

Uygar yavaşça üstüme doğru gelip tam önümde durdu. Kaşlarımı çatarak neden böyle davrandığını anlamaya çalışırken birden eğildi ve beni kucağına aldı.

Yaşadığım şaşkınlıkla büyük bir çığlık attım ve elimdeki malzemeler yere düştü. Yüzümü buruşturdum ve yeri göstererek bağırdım: "Delirdin mi sen? Bak, her şey yere düştü. İndir beni Uygar."

Tabii ki umursamadı. Hafifçe gülümsedi ve tek kaşını havaya kaldırarak cevap verdi: "Sen söylemedin mi elindeki kanı ben temizleyeceğim diye? Tamam işte, seve seve kabul ediyorum."

Anlamayan gözlerle ona baktım ve sordum: "Bu şekilde nasıl yapmamı önerirsiniz acaba Uygar Bey?"

Uygar gülerek başını sağa sola salladı ve hızla banyoya yürüdü. Çırpındım ve korkuyla gözlerimi açtım, oralı bile olmadı. Kucağında beni taşırken duşa girip suyu açtı. Bu adam tam anlamıyla bir kaçıktı. Çırpınmam işe yaramayınca tehdit dolu gözlerle ona baktım, o ise tek kaşını havaya kaldırıp dudağıma minik bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Hadi bakalım hemşire hanım, şimdi elimi temizleyebilirsin."

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Delirdin sen, kesinlikle delirdin. O yüzden sana iğne vurmam lazım çünkü aklın başında değil senin!"

Uygar beni yavaşça yere indirdi ve üstümdeki kazağı çıkarıp cevap verdi: "Delirdim evet. Delirttin lan beni, manyağın ettin. Akıl mı bıraktın bende? Ama iyi, zaten gerek yok. Bana sen lazımsın. Kokun lazım."

Söyledikleri beni benden almıştı, yanaklarım kızarmıştı. Sadece sutyenle kalmaktan utanıp arkamı döndüm. Uygar yavaşça yanıma yaklaşarak ellerini belime sardı ve omzumun üstüne bir öpücük kondurarak konuşmaya devam etti: "Utanma benden, alış bana güzelim. Sen benimsin, her şeyin sadece benim. Ben de senin olmak istiyorum artık. Bana dokunmana ihtiyacım var. Lütfen Zeynep, kaçma, korkma benden artık. İnan sen istemediğin sürece sana sahip olmam. Bu canımı acıtsa bile yapmam. Sadece dokun bana! Buna ihtiyacım var."

Söyledikleri bitince yavaşça arkamı döndüm. Uygar gülümseyerek başını salladı ve kendi tişörtünü de çıkarıp yere attı. Gördüğüm manzara tam anlamıyla hayal gibiydi. Allah'ım nasıl yaratmıştı bu adamı? Bu adam resmen dünyaya aykırı doğmuştu.

Titreyen ellerimi kaldırıp ona doğru uzattım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ellerim onun sert göğüs kaslarına değdiği an Uygar derin bir nefes aldı. Vücudunun bana verdiği tepkiye şaşırdım. Bu garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Bu kadar güçlü bir adamın tek bir dokunuşumla nefesinin kesilmesi bana çok büyük bir haz vermişti.

Yavaşça ellerimi omuzlarına doğru kaydırdım ve ona biraz daha yaklaştım. Göğüslerim onun bedenine değdiği an Uygar başını arkaya doğru kaldırarak gözlerini kapattı. Sonra ellerimi sert karın kaslarında gezdirmeye başladım. Uygar sert bir şekilde yutkundu ve ellerimi tutarak acı çeken bir hasta gibi konuşmaya başladı: "Yapma, bu kadarı yeter. Kendimi çok zor tutuyorum. Şimdi çabuk banyodan dışarı çık güzelim, yoksa inan olacaklardan sorumlu değilim."

Hızla elimi çektim. Utançtan yüzüne bakamıyordum bile. Hemen havlu alıp vücuduma sardım ve banyodan çıktım. Hızla kapıyı kapattım ve heyecandan kapıya yaslanarak elimi kalbi-

min üstüne koydum. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sonra elimde olmadan gülümsedim, başımı sağa sola sallayarak kendime gelmeye çalıştım.

Sonra kıyafet dolabına doğru yürüdüm ve kendime uzun beyaz bir kazak ve siyah yün çorap alarak Uygar'ın odasına gittim. Giyindikten sonra Uygar'ın yatağına oturup beklemeye başladım. Gözlerim yerdeki kırık ayna parçalarına takılmıştı, çok huzursuzdum. O Eda olacak kadının söyledikleri beni yiyip bitiriyordu. Uygar'a sorsam eminim ki normal tepkiler vermeyecekti, yine aynı şeyleri yaşamaktan deli gibi korkuyordum.

Saçlarımda hissettiğim yumuşacık dokunuşlarla kendime geldim. O kadar dalmıştım ki onun geldiğini bile fark etmemiştim. Başımı çevirdim ve ona baktım. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Bu dalgın hâlim onu deli ediyordu, bunu biliyordum. Öfkelenince bir canavara dönüşüyordu ve maalesef buna defalarca şahit olmuştum.

Beni kendisine çekti ve göğsüne bastırdı. Başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve konuşmaya başladı: "Aklında benden başka hiçbir düşünceye tahammülüm yok. Ne takıldı kafana güzelim, kim ne yaptı? Anlat bana, böyle boş boş bakmana dayanamıyorum."

Ona daha sıkı sarıldım, kokusu ve varlığı benim tek mutluluğumdu. Onu kaybetme korkusu yüreğimi dağlıyordu, ama eğer anlatırsam delirecekti. Yine yıkacak ve savurup atacaktı önüne gelen her şeyi. Bu korku bana engel oluyordu, çaresizce yalan söyledim: "Aklımda sadece sen varsın. Sadece seni kaybetmek istemiyorum o kadar. Korkuyorum! Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum Uygar."

Aslında bunlar yalan değildi ama bazı şeyleri saklamam lazımdı. Uygar başımı tuttu ve alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra burnunu saçlarıma dayayarak bana cevap verdi: "Sen Uygar Ezeloğlu'nun kadınısın, hiçbir şeyden korkmayacaksın. Bana huzur veren tek şey sensin. O huzuru elimden almak isteyenin eceli olurum Zeynep. Gücüm sınırsız, Allah'tan başka kimseden korkum yok."

Sonra gülümseyerek başını sağa sola salladı ve konuşmaya devam etti: "Bir tek gücüm sana yetmiyor Zeynep. Sen bana sırtını döndüğünde sanki yüzlerce kurşun saplanıyor bedenime, öyle bir acı ki tarifi yok. Seni kaybetmeyi göze alamam çünkü senin olmadığın her yer cehennemden beter. Sen benim dokunmaya kıyamadığımsın."

Söyledikleri öyle güzeldi ki...

Başımı boynuna gömdüm ve onu kokladım, gülümsedi.

Bunu hissetmiştim. Dayanamayıp ben de gülümsedim. Sonra çekinerek konuşmaya başladım: "Artık gitmem lazım Uygar, dersim var. Hem otelden o şekilde çıktığım için çok huzursuzum, Ethem Bey'le konuşmam lazım."

Bir anda gerildi. Çenemden tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve işaretparmağını sallayarak konuşmaya başladı: "Kimseyle hiçbir şey konuşmayacaksın. Kim lan o? Kim ne diyebilir benim kadınıma? Yeter Zeynep. Bu kadarı yeter. Oyuncak ettin lan beni. On gün sonra yılbaşı balosu düzenleyeceğim. O balo-da yanımda olacaksın, elin elimde olacak. Kokun benim, tenin benim. Sen bir tek bana aitsin. Alayı duysun lan, var mı ötesi?"

Şok içinde ona baktım. Aslında Uygar'ın ne kadar haklı olduğunu artık ben de biliyordum. Ben de herkesin Uygar'ın benim sevgilim olduğunu bilmesini istiyordum, çevresindeki kadınlardan bıkmıştım artık. Ama buna hazır mıydım, işte bunu bilmiyordum.

Tabağımdaki sıcak tostu elime alıp isteksiz bir ısırık kopardım. Aslında hiç yiyecek hâlde değildim ama Uygar'a yiyeceğime dair söz vermiştim ve tutmak zorundaydım. Onu evden apar topar çıkardım, derse yetişebilmek için acele etmem lazımdı. Bu yüzden ikimiz de kahvaltı yapamamıştık.

Yol boyunca Uygar'ın okula ve erkek öğrencilere ettiği onlarca yaratıcı küfrü hayretler içinde dinledim. Bu da yetmezmiş gibi derse bile yetişemeden soluğu kafeteryada almıştım.

Uygar giderken bana kendisinin holdingde olacağını söyledi ve en ufak bir sorunda onu aramam gerektiğini sözlerine ekledi. Son olarak da eğer bir şeyler yemezsem gelip bana zorla yedireceğine dair tehditler savurdu ve gitti. Bu takıntılı hallerini artık umursamıyordum, Uygar böyleydi ve galiba ona alışıyordum.

Telefonum Derinlerde kaldığı için hemen Ömer'i bulmam gerekiyordu. En azından Derin'i arayarak iyi olduğumu söylemeliydim. Allah bilir nasıl merak etmişti.

Sıcak çayımdan bir yudum alıp içimi yakmasına izin verdim. Çay ve kahve içmek benim için bir keyifti. Tostumdan bir ısırık daha aldım ve çiğnemeye başladım. Ömer'i görebilmek için etrafıma bakınıyordum. O sırada kafeteryanın girişinde içeriye bakan Derin'i görünce sevinçle ayağa kalktım ve bağırdım: "Derin! Buradayım!"

Derin'in bir anda gözleri parladı. Biliyordum, beni merak etmiş ve buraya gelmişti. O benim kardeşim gibiydi. Üç gün sonra doğum günüydü ve Ömer ona sürpriz bir parti hazırlıyordu ama onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Ona söyleyemediğim için içim gitse de Ömer'in sürprizini asla bozamazdım. Hızla yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı ve konuşmaya başladı: "Ah! Zeynep, nasıl merak ettim seni! İyisin şükürler olsun. Nasıl sabah ettim bir bilsen... Uygar seni öyle çuval gibi sırtına alıp götürünce resmen ödüm koptu Zeynep, bildiğim bütün duaları okudum. Adamın resmen gözü dönmüştü. Bence Uygar sana körkütük âşık. Kızım, bu adam artık seni bırakmaz. Anlatsana ne oldu, ne yaptı sana?"

Derin'in hiç durmadan konuşmasına hayretler içinde bakıyordum, gözlerimi devirdim ve cevap verdim: "Otur da anlatayım Derin, bir susmadın ki. Ama önce sana bir kahve alayım ben."

Hemen gidip Derin'e bir kahve aldım ve yanına döndüm. Ona gece olanları ve sabah onu ne hâlde bulduğumu anlattım. Derin her şeyi öğrenince şoke oldu. Tabii banyo kısmını anlatamamıştım ama onu öptüğümü ağzımdan kaçırmıştım. Derin sinsi bir şekilde gözlerini açarak kahkaha atmaya başladı. Sonra

bana bakarak konuşmaya devam etti: "Adamı öptün mü? İnanamıyorum sana. Vallahi bu adam senin içindeki kadını ortaya çıkardı, helal olsun be! Yeminle Uygar gözüme girdi. Adam resmen idol! Sert ama tuttuğunu koparıyor."

Utanarak başımı eğdim. Derin keyifle gülerken dayanamayıp isyan ettim: "Ya sana o kadar şey anlattım ve sen sadece Uygar'ı öpmeme mi takıldın Derin?"

Derin gülmeye devam ederken ben dudaklarımı büzerek ona bakıyordum...

O sırada arka taraftan bir erkeğin adımı söylemesiyle ikimiz de başımızı oraya çevirdik. Bu geçen gün çarpıştığım adamdı, ne arıyordu ki burada? Yanıma yaklaşıp selam verdi: "Zeynep! Merhaba, ben de seni bulurum ümidiyle gelmiştim."

Derin gülmeyi kesti ve sertçe dizime vurdu. Belli etmemeye çalıştım ve gözlerimi kısarak ona kötü kötü baktım, sonra da başımı tekrar adama çevirdim. Beni bulmak ümidiyle gelmek de neyin nesiydi Allah aşkına? Soğuk bir şekilde başımı salladım. Adı neydi ki bu adamın? Aklıma gelen ilk ismi onaylayarak konuşmaya başladım: "Merhaba Serkan Bey. Bir sorun mu vardı?"

Adam bozulmuş bir şekilde kaşlarını çattı ve yumruklarını sıkarak cevap verdi: "Selim! Selim Sayar."

Mahcup bir şekilde kaşlarımı havaya kaldırdım, bir yandan da adamın bu kadar öfkelenmesini garipsemiştim.

Derin şaşkın bir şekilde adama baktı ve hemen konuşmaya başladı: "Sayar Holding'in sahibi Selim Sayar mı? Merhaba. Birkaç ay önce bizim üniversitemizde bulunmuştunuz ama ben ne yazık ki konferansa katılamadım. Bir sürü stajyer sizin şirketinizde staj yapabilmek için sıraya girmiş bekliyor. Güzel bir tesadüf oldu. Oturmaz mısınız?"

Derin'e döndüm ve gözlerimi kısarak baktım. Kesinlikle Ömer ve Derin'in çenesi düşüktü. Derin bana *ne var* der gibi baktı ve adama tekrar dönüp gülümsedi. Selim Bey tepkisiz kalarak bana döndü. Tam anlamıyla ukala kendini beğenmiş herifin tekiydi. Sonra kendinden emin bir şekilde sordu: "Biraz konuşabilir miyiz Zeynep, mümkünse baş başa?"

Bu kadar senli benli olmasına iyice sinir oldum. Kendini ne sanıyordu bu adam? Nedense çok huzursuz olmuştum ve konuşmak istemiyordum. Kaşlarımı çatarak cevap verdim: "Kusura bakmayın ama mümkün değil. Biz de gidiyorduk, işlerimiz var. İstersen gidelim artık Derin."

Derin'e bakarak gözlerimi açınca tabii hemen yalanıma ortak oldu: "Evet. Unutmuşum ben de, işlerimiz vardı. Sohbete daldık, zamanın nasıl geçtiğini unuttuk. Evet, gidelim artık Zeynep, Selim Bey'i tutmayalım."

Selim Bey tabii ki inanmamıştı, öfkeyle bana bakıp kaşlarını çattı. Bu adamın derdi neydi böyle? Derin'le ayağa kalktık.

Ona yalandan gülümsedim. Tam yanından geçecekken kolumu sıkı bir şekilde tuttu ve beni kendisine çekti. Sonra eğildi ve kulağıma sertçe fısıldadı: "Bu kadar kolay kurtulamazsın. Yarın yine geleceğim ve konuşacağız, anladın mı?"

Kolumu sertçe çektim ve cevap bile vermeden kafeteryadan dışarıya çıktım. Bir bu Selim eksikti. Neden bu aralar mıknatıs gibi belayı üstüme çekiyordum ben?

Derin gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Kız senin kısmetin açıldı. Koskoca Selim Sayar ayağına kadar gelmiş ama adamın bakışlarından hoşlanmadım. Nasıl tanıştınız ki siz?"

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim ve cevap verdim: "Ne kısmeti Derin, adamdaki tavırlara bak. Sadece çarpıştık diye adam benimle senli benli olmuş. Kendini beğenmiş, ne olacak. Yarın yine gelecekmiş, Uygar bunu duyarsa inan olay çıkarır."

Derin başını sallayarak konuşmaya devam etti: "Haklısın. Uzak dur bence. Ben de hoşlanmadım bu adamdan. Neyse kuzu, ben gidiyorum artık. Ömer'i göremedim ama geç kalmak istemiyorum. Kendine dikkat et."

Derin bana çantamı ve telefonumu verip gitti, sonra hemen derse girdim. Ders aralarında ise Ömer'in isyanlarını dinledim. Derin'in buraya kadar gelip onu görmeden gitmesine sinir olmuştu. Aslında haklıydı. Derin'e âşık olduğunu biliyordum ama Selim'in gelmesi hiç hesapta yoktu ki. Bunu ona anlatamazdım. Derin'e bir mesaj yazarak Ömer'i aramasını söyledim ancak o Ömer'in gönlünü alırdı.

Çıkışta annemi arayıp uzun uzun konuştum. Yakında geliyordu. Sesi çok canlıydı ve bayağı toparlanmış gibiydi. Telefonu kapattıktan sonra onu ne kadar özlediğimi anladım ve iç çektim.

Okulun çıkışına doğru ilerlerken karşı kaldırımda duran bir araba dikkatimi çekti. Arabanın kapısı açılınca içinden Selim denen adam indi. Bu adam çok oluyordu artık. Kaşlarımı çattım ve ona baktım. O sırada önümde başka bir araba daha durdu, siyah pencere açılınca arabanın içinde Kadir'i gördüm.

Bana gülümseyerek baktı ve konuşmaya başladı: "Merhaba Zeynep Hanım. Beni Uygar Bey gönderdi ve sizi almamı istedi. O da zaten bekliyor, buyurun lütfen."

Derin bir nefes alıp arabanın kapısını açtım. Başımı çevirip Selim'e baktığımda hırsla ellerini sıktığını gördüm. Hızla arabaya bindim, bu adamın tavırları artık beni korkutmaya başlamıştı. Uygar bunu öğrenirse olacakları düşünmek bile istemiyordum, bu adama haddini kesinlikle ben bildirecektim.

Belli etmemeye çalışarak Kadir'e döndüm. Koyu renk saçları ve sert bakışlarıyla tam bir delikanlıydı. Uygar'a olan bağlılığı ona saygı duymama sebep oluyordu.

Gülümseyerek sordum: "Nasılsın Kadir?"

Resmi bir şekilde cevap verdi: "İyiyim Zeynep Hanım, siz nasılsınız?"

Gözlerimi devirerek konuşmaya devam ettim: "Bana Zeynep diyebilirsin, bu kadar resmi olmana gerek yok."

Kadir burnunu kırıştırarak cevap verdi: "Üzgünüm ama diyemem; açıkçası daha o kadar canıma susmadım."

Dayanamayarak kahkaha attım. O da başını sağa sola sallayarak gülmeye başladı ve konuşmaya devam etti: "Biliyor musunuz Zeynep Hanım, Uygar Bey size çok değer veriyor. Ben onun yanında büyüdüm sayılır. İlk defa bir kadına bu kadar farklı davranıyor. Siz onun için her şeyden önemlisiniz."

Bu söyledikleri benim içime güneş gibi doğmuştu. Mahcup bir şekilde konuşmaya devam etti: "Lütfen bu söylediklerim aramızda kalsın. Hatta hiç konuşmamış olalım."

Başımı sallayarak cevap verdim: "Tabii ki. Bana güvenebilirsin, lütfen rahat ol."

Sonra konuşmaya devam etti: "Bir şey daha var. Balo gecesi size karşı olan davranışlarımdan dolayı özür dilerim." O geceyi hatırlayınca garip bir ürperti hissetsem de belli etmemeye çalışarak başımı salladım.

Araba nihayet durunca geldiğimiz dev binaya baktım. Korkuyla Kadir'e baktım. Holdinge gelmiştik. Tereddütle konuştum: "Ben buraya geleceğimizi düşünmemiştim."

Kadir çaresizce cevap verdi: "Uygar Bey'in kesin emri var. Kendisi sizi bekliyor, lütfen buyurun."

Başımı çevirdim ve üzerinde altın harflerle Ezeloğlu Holding yazan binaya baktım. Hayatımda ilk defa bir holdinge girecektim. Kadir arabadan indi ve benim kapımı açtı, mecburen arabadan indim. Üniformalı bir adam gelip arabayı Kadir'den aldı ve başka bir yere götürdü.

Kadir yürümeye başladı, ben de çaresizce Kadir'i takip etmeye başladım. Ayaklarım resmen geri geri gidiyordu. Tam anlamıyla salaklaşmış bir hâldeydim ama içeriye girdiğim an her şeyi unuttum. Burası muhteşem bir yerdi.

Genelde koyu renklerin kullanıldığı bir giriş salonu vardı. Asansörde altın, masalarda ise krem rengini kullanmışlardı. Tavan olduğu gibi camdan yapılmıştı, hatta içeri bazı botanik bitkiler bile konulmuştu. Ortam çok ferahtı ve kocamandı, iki büyük asansör kapısı vardı.

Kapıdaki güvenlikler bizi görünce selamlayarak kenara çekildiler. Kadir beni asansöre doğru yönlendirerek yanımda yürümeye devam etti. Herkes bize bakarak bir şeyler fısıldaşıyordu, bu beni çok huzursuz etmişti. Başımı eğerek kıyafetime baktım.

Üzerimde Uygar'ın evindeyken giydiğim siyah bir pantolon ve gece mavisi bir kaban vardı. Çok soğuk olduğu için Uygar boynuma kendi dolabından bir atkı takmıştı. Acaba herkese atkı mı tanıdık geldi diye düşünmeye başladım, sonra bu saçma sapan kuruntuları kafamdan atmaya çalıştım.

Asansöre bindik. Kadir en üst katın tuşuna bastı ve asansör hızla çıkmaya başladı. Asansör on ikinci katta durunca indik. Burası aşağıya göre daha sakindi, birkaç oda ve tam karşıda

büyük bir masa vardı. Masada bir kadın oturuyordu. Duvara monte edilen dev ekranlara baktım, holdingle ilgili reklam filmleri dönüp duruyordu.

Masaya yaklaşınca gözlüklü kız ayağa kalkarak bize selam verdi ve bana bakarak hafifçe gülümsedi. Yüzünde garip bir ifade vardı, bana bakmak istiyor ama çekiniyor gibi gözlerini kaçırıyordu. İçtenlikle konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz efendim. Ben Cansu, Uygar Bey'in asistanıyım. Kendisi içeride ve sizi bekliyor. Lütfen buradan buyurun."

Kızın bir hamlede söylediklerini dinledim ve başımı salladım. Beni büyük bir kapının önüne getirdi, kapının üstünde altın harflerle *Uygar Ezeloğlu* yazıyordu. Tekrar dönüp kıza baktım. Bana hâlâ garip bir şekilde bakıyordu. Dayanamayıp sordum: "İyi misiniz Cansu Hanım?"

Kız kendine gelerek cevap verdi: "İyiyim efendim, affedersiniz. Siz içeriye girin lütfen, Uygar Bey içeri yalnız girmenizi istedi."

Başımı sallayarak kapıya vurdum. Ses gelmeyince yavaşça açarak içeriye girdim. Gözüme ilk çarpan büyük camların önünde bulutları seyreden Uygar oldu. Kapının kapanma sesiyle hemen arkasını dönerek baktı. Yüzündeki ciddi ifade bir anda silinip kayboldu ve yerini gülümseyen bir ifadeye bıraktı. Ben de ona gülümsedim.

Hızla bana doğru yürümeye başladı ve tam önümde durduğunda ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü yakından incelemeye başladı. Yüzü aydınlanmıştı. Beni kendisine çekerek hızla sarıldı ve saçlarımı kokladı, sonra kulağıma eğilerek fısıldadı: "Bir insan bu kadar mı özlenir ya? Bu kadar mı ya?"

Gülümsedim, o güzel seven adamlardandı. Ellerimi ceketinin altından beline dolayarak o enfes kokusunu içime çektim. Elini çeneme koydu ve havaya doğru kaldırdı. Sonra birden eğildi ve dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Önce yavaş olan öpüşü bir anda şiddetlendi ve hızla beni kapıya dayadı. Bu sefer de ben dayanamayıp onun altdudağını dişlerimin arasına aldım. Sert bir şekilde inledi ve ellerimi kapının üstünde birleştirdi. Beni daha derinden öpmek için başını yana doğru yatırdı ve dilini

ağzıma itti. Allah'ım, bu inanılmazdı. Nefes alamayacak hâl-deydim ama onu bırakamıyordum.

Yavaşça çekildi. Yüzüme baktı ve gülerek dişlerini yanağıma geçirdi. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım, bu bana değişik bir haz vermişti. Başını boynuma gömerek beni derin derin kokladı. Boğuk ve baştan çıkarıcı nefesi kasıklarımda ince bir sızı etkisi yaratıyordu. Sonra kulağıma dudaklarını sürterek fısıldadı: "Nasıl bir şeysin sen? Doyamıyorum, inan kendimi tanıyamıyorum Zeynep. Sana şurada sahip olmak istiyorum ve inan şu an can çekişiyorum."

Kendisini bana doğru bastırdığı an hissettiğim sertlikle aklım yerinden çıktı. Kendimi ona doğru itmemek için savaş veriyordum. Kendime hâkim olabilmek için avuçlarımı sıktım. Beni biraz daha kokladıktan sonra başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Zorlandığı nefes alıp verişinden belli oluyordu.

Gülümseyerek ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım. Etrafıma bakınıp konuşmaya çalıştım: "Bu-burası çok güzelmiş." Salak gibi kekeleyince, içimden kendime isyan ettim. *Bu kadar belli etmek zorunda mıydım?*

Yanıma yaklaşıp elimi tuttu ve beni pencereye doğru çekti. Bulutlar sanki çok yakındı ve muhteşem görünüyordu, hayranlıkla fısıldadım: "Büyüleyici!"

Boynumdan öperek cevap verdi: "Senin kadar değil."

Sonra ellerini belime dolayarak sordu: "Anlat bakalım, günün nasıl geçti? Bir sorun yok değil mi?"

O an elimde olmadan kaskatı kesildim. Belli etmemeye çalışarak cevap verdim: "İ-iyiydi. Her şey yolunda." Kahretsin, yine kekelemiştim.

Uygar şüpheyle beni kendisine çevirip yüzüme baktı. Sakin durmaya çalışıyordum. Kaşlarını çatarak çenesini oynattı ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Bir şey olmuş, belli. Bakışından, duruşundan belli. Anlat Zeynep. Biri sana bir şey mi dedi, ne oldu? Anlat bana!"

Korkuyla ona bakarken ne söylemem gerektiğini düşünüyordum.

Uygar'ın koluma dolanan parmakları beni sarsarken yaşadığım panikten sıyrılarak diğer elimi onun boşta olan koluna koydum. Kolum acımıyordu belki ama onun en ufak bir şeyde kendini bu kadar kaybetmesi beni ürkütüyordu.

Sert bir şekilde onu uyardım: "Bırak artık kolumu, sakin ol lütfen. Kendine hâkim olayı öğren artık!"

Uygar bir anda kendine geldi ve hızla başını indirip tuttuğu koluma baktı. Sanki elektrik çarpmış gibi kolumu birden bıraktı. Yüzüme pişmanlık içinde bakarak acıyla konuştu: "Zeynep, ben..."

Söyleyecek bir şey bulamayınca arkasını dönerek pencereden dışarı bakmaya başladı. Onun bana asla bilerek zarar vermeyeceğini biliyordum. Canımı yaktığını zannediyordu ve onun da canı yanıyordu, bunun farkındaydım. Şu an yaşadığı üzüntüyü ben de kalbimde hissediyordum. Ona yaklaşarak başımı sırtına yasladım.

Bir an gerilse de derin bir nefes alarak konuşmaya başladı: "Sana zarar vermekten korkuyorum. Söz konusu sen olunca kendimi kaybediyorum ama lütfen anla beni. Sana biri benim gözümle bakacak diye ödüm kopuyor. Kokunu benden başka bir erkek fark edecek diye kendimi yiyorum."

Yavaşça bana dönüp ellerini yanaklarıma koydu ve konuşmaya devam etti: "Zeynep, ben senin için ölürüm de öldürürüm de... Ve inan, bunu gözümü bile kırpmadan yaparım. Sana karşı hissettiğim duygular öyle büyük ki tarifi yok."

Sözleri bende bir kurşun etkisi yaratmıştı. Uygar'ı kaybetme korkusu kurşun yarası gibi kalbimi acıtırken elimde olmadan titremeye başladım.

Beni kendisine çekerek başımı öptü ve başımı göğsüne bastırdı. Kokusu benim tek huzur kaynağımdı ve onu kaybedersem yaşayamazdım. Bu yüzden onun ne demek istediğini anlıyordum.

Ona sıkıca sarılarak cevap verdim: "Merak edilecek bir şey yok Uygar, düşünme bunları artık. Canımı yakmıyor, hatta benim canıma can katıyorsun."

Tekrar saçlarıma bir öpücük kondurdu ve sordu: "Benim meleğim acıkmıştır. Yemeğe gidelim mi?"

Konunun değişmesi çok iyi olmuştu. Başımı salladım ve gülümseyerek cevap verdim: "Ama işe geç kalmak istemiyorum. Yetişebilir miyim?"

Uygar başını havaya kaldırdı ve gözlerini kapatarak nefes verdi. Sonra isyan edercesine konuştu: "Hâlâ iş diyor kadın. Hay işine de oteline de! Tövbe tövbe, deli edeceksin beni."

Sonra başını indirdi ve cevap verdi: "Yetişirsin o soktuğumun işine. Zeynep, aklında fikrinde bir tek ben olmalıyım. Zaten son gidişin o boktan işe, görüşeceğiz bakalım."

Dudaklarımı büzerek ona bakıyordum. Gülümsedi ve birden eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Hadi gidelim, yoksa dayanamayıp seni yiyeceğim."

Elimi tutup kapıya doğru yürüdü. Elimi çekersem kuduracaktı ve buna cesaret edemezdim. Kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Cansu bizi görünce hızla ayağa kalktı, ellerimize baktı ve inanamamış gibi gözlerini açtı. Ben utanarak başımı saklarken Uygar onun yüzüne bile bakmadan asansöre doğru yürüdü.

Asansöre bindik ve hızla indik. Uygar dimdik bir şekilde yürümeye devam ederken ben kıpkırmızı bir halde yere bakarak onu takip ediyordum. Başımı kaldırıp etrafıma bakınca herkesin şok bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Kadınların gözlerinde kıskançlık görürken erkeklerin gözlerinde ise şaşkınlık vardı, aslında haksız da sayılmazlardı. Başımı tekrar çevirince çıkış kapısında Kadir'i gördüm.

Yanımıza doğru gelip memnun bir şekilde elimize baktı. Sonra gülümseyerek sordu: "Gelmeme gerek var mı ağabey?"

Uygar her zamanki gibi kaşlarını çatarak cevap verdi: "Yok koçum. Sen sana söylediklerimi hallet, sonra da otele geç. Sorun istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Kadir başını sallayarak "Anladım ağabey," dedi. Uygar beni çekip arabaya doğru yürüdü, rüzgâra kapılmış bir yaprak gibiydim.

Arabaya önce ben bindim. Uygar kemerimi bağladı ve sonra

kendisi de binip hızla gaza bastı. Arabanın içinde bile güven veren bir koku vardı. Uygar her yere ve her şeye bir şekilde sinmeyi başarıyordu.

Yola bakmaya devam ederek konuşmaya başladı: "Bu akşam otelde Mısır'dan gelen misafirler için küçük bir davet veriyorum. İstiyorsan bugün gitme, yoğun olacak, ya da istersen davete benimle katılabilirsin. Emin ol hiç hayır demezdim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Mısır'dan gelen kadının yüzünü ve Uygar'a yaptığı cilveleri düşündüm. O davetkâr kahkahasını hatırlamak yüzümü buruşturmama sebep oldu. Lanet olası kadın resmen Uygar'a kur yapıyordu, onu Uygar'la yan yana düşünmekten bile nefret ediyordum.

Kıskançlığın verdiği sinirle birden sordum: "Ne zaman gidiyor o lanet olasıca kadın?" Ama sonra kendime hâkim olamadığım için hemen pişman oldum.

Uygar bir anda bana baktı. Keyifle kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi, sonra tekrar yola bakarak tepkisiz bir şekilde sordu: "Kim? Sahra Hanım mı?"

Bilerek yapıyordu, beni bilerek çıldırtıyordu. Ellerimi sıktım ve cevap vermedim. Bir anda Uygar'ın o muhteşem kahkahası arabada yankılandı, hızla başımı çevirdim ve ona baktım.

Uygar başını sallayarak altdudağını dişlerinin arasına aldı ve konuşmaya başladı: "Benim minik kedim pençelerini de çıkarırmış."

Sonra yüzü ciddileşti ve konuşmaya devam etti: "Boş yere kuruntu yapma. Benim gözüm senden başkasına kör. Kimse umurumda bile değil, baktığım her yerde sadece sen varsın."

Ne olursa olsun o kadından nefret ediyordum ama belli etmemeye çalışarak cevap verdim: "Kuruntu falan yapmıyorum, o uyuz kadın umurumda da değil. Otelde olacağım ve çalışacağım, öyle bir anda da davete seninle katılamam."

Uygar çenesini sıkarak konuştu: "Peki Zeynep Hanım, öyle olsun bakalım ama yılbaşı balosunda yanımda olacaksın. İnan, gerekirse seni o baloya zorla götürürüm. İtiraz hakkın bile yok."

Cevap vermedim. Derin bir nefes alıp yola baktım. Bir süre

sonra araba şık bir restoranın önünde durdu. Uygar inip anahtarı valeye teslim etti. Hemen benim kapımı açtı ve elimden tutarak inmeme yardım etti. Soğuk hava nefesimi kesmişti, hızla içeri girdik.

Oldukça şık olan bu restoran göz kamaştırıyordu, girişte bekleyen garson Uygar'ı görünce başını saygıyla eğerek konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz Uygar Bey. Geleceğinizi bilmiyorduk, buyurun efendim."

Uygar ciddi bir şekilde başını salladı. Garson bizi çok güzel bir masaya yerleştirdi. O anda içeriden çıkan bir adam masaya yaklaşırken ceketini iliklediği ve Uygar'a selam verdi: "Hoş geldiniz Uygar Bey, bu ne şeref. Geleceğinizi bilseydim sizi kapıda karşılardım efendim."

Sonra bana dönerek gülümsedi ve konuşmaya devam etti: "Siz de hoş geldiniz küçük hanım."

Uygar bana bakarak kaşlarını çattı, sonra adama dönüp sert bir şekilde konuştu: "Anladık yeter, yalnız bırak artık bizi."

Uygar'ın kabalığından ben utandım. Adamın yüzüne bile bakamadım ama adam hiç bozuntuya vermeden cevap verdi: "Haklısınız efendim, kusura bakmayın. Afiyet olsun, bir emriniz olursa ofiste olacağım."

Adamın verdiği cevabı duyunca resmen oturduğum yerde şoke oldum.

Adam hızla gitti. Ben sinirle Uygar'a baktım, dirseklerini masaya dayamış bana bakıyordu. Bakışlarımız birleşince sordu: "Ne oldu güzelim?"

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "İnsanlara karşı bu kadar kaba olmak zorunda mısın? Herkes işini yapmaya çalışıyor Uygar; adam sadece sana selam vermek istedi."

Tek kaşını kaldırarak konuştu: "Zorundayım evet. İnsanları tanımıyorsun Zeynep. Bu adamların ne işlerle uğraştığını bilsen böyle söylemezdin. Hepsi samimiyetsiz ve sahte; ayrıca benim yanımda seninle konuşmasını asla müsaade etmem."

Dehşetle yüzüne baktım ama o hiçbir şey olmamış gibi sordu: "Ne yersin? Canının istediği bir şey var mı Zeynep'im?"

Yaşadığım şoku üstümden atmaya çalışarak gözlerimi devirdim ve cevap verdim: "Bilmiyorum. Aslında balığı çok severim, rahmetli babam balıkçıydı ve çok güzel balık pişirirdi. Balık yiyelim mi?"

Uygar gülümseyerek cevap verdi: "Tabii yiyelim ama baban kadar güzel pişireceklerini sanmıyorum." Sonra gözlerini kıstı ve, "O zaman balık yiyoruz," dedi.

Gülümseyerek başımı salladım. Uygar siparişleri verdikten sonra bana baktı ve çocukluğumdan bahsetmemi istedi. Ben de ona yaptığım yaramazlıkları, babamın balıktan dönüşünü ve yazın sahilde nasıl kamp yaptığımızı anlattım.

Hayranlıkla beni izliyordu.

Balıklarımız gelince sustum ve hemen yemeye başladık. Balık gerçekten çok lezzetliydi. Dayanamayıp çatalı bıraktım ve elimle bir parça balık aldım. Tam ağzıma doğru götürürken Uygar hızla elimi tutarak bana baktı ve kaşlarını çattı. Gözlerimi korkuyla ona çevirdim, kızmıştı. Dudaklarımı büzüp gözlerimi kaçırdım. Balığı elimle yemenin büyük bir hata olduğunu anladım ve çok pişman oldum.

Ama Uygar elimi çekerek dudaklarına götürdü ve parmağımdaki balığı ağzına alıp çiğnemeye başladı, sonra parmağımı öpüp bıraktı ve bana göz attı.

Allah'ım, ölebilirdim. Bir insan nasıl bu kadar çekici olabiliyordu? Yanaklarım kızardı ve etrafıma baktım. Havada kalan elimi çekerek tekrar önüme döndüm.

Titreyen elimle yeniden bir parça balık aldım ve ağzıma götürdüm. Uygar'ın yüzünde arsız bir gülümseme vardı ve bu adam kesinlikle beni deli ediyordu.

Yemek sonrası otele doğru giderken açıkçası biraz huzursuzdum. Ece'ye ve Ethem Bey'e açıklama yapmak zorundaydım. Uygar'a belli etmemek için direniyordum çünkü öfkelenmesini istemiyordum.

Araba otelin özel park yerine girince başımı çevirip ona baktım. O da bana bakarak gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Rahat ol, kim sana ne diyebilir ki? Hadi, önce sen git. Ufacık bir sorun olursa da hemen beni ara."

Gülümseyerek başımı salladım. Tam arabadan iniyordum ki kolumu tuttu ve beni çekerek boynumu koklayıp oraya bir öpücük kondurdu.

Dayanamayıp güldüm ve başımı sağa sola salladım, sonra da arabadan inip otele girdim. Direkt personel odasına gittim ve üniformamı giydikten sonra resepsiyona çıktım. Ece beni görünce sevinçle ayağa kalktı. Boynuma sarılarak konuşmaya başladı: "Hoş geldin Zeynep, seni çok merak ettim. Neler oldu bir bilsen... Gel de anlatayım."

Beni çekiştirerek sandalyeye oturttu ve anlatmaya başladı: "O gece sen gittikten sonra Uygar Bey tekrar buraya geldi ve seni sordu. Çıktığını söylediğimde masadaki abajuru yere fırlattı. O kadar öfkeliydi ki! Ah Zeynep, inan korkudan ölecektim. Sonra odasına çıktı ve bir daha da görmedim. Tabii o Ethem domuzu da bütün hıncını benden aldı."

Şaşkınlıkla ona baktım ve sıkıntıyla cevap verdim: "Üzgünüm canım, her şey benim yüzümden olmuş."

Gülümsedi ve konuşmaya devam etti: "Dert değil, sen iyi misin Zeynep?" Ben de gülümsedim ve cevap verdim: "İyiyim. Aslında Ece, sana anlatmam gereken bazı şeyler var, yani artık bilmen gerekiyor çünkü sen benim arkadaşımsın."

Ece başını eğerek sözümü kesti: "Tahmin edebiliyorum Zeynep. Uygar Bey ve sen... Yani şey, en başından beri Uygar Bey'in sana olan tavırları bana zaten çok garip gelmişti ama o gece burada öfkeden deliye döndüğünde emin oldum."

Sevinçle ellerini çırparak bağırdı: "Uygar Bey sana deli gibi âşık!"

Hızla etrafıma bakarak Ece'nin ağzını kapattım. Ece gözlerini açarak sinirle elimi ağzından çekti ve konuşmaya devam etti: "Deli misin kızım sen? Bunu gizleyecek misin? Akıl yok sende. Adamın peşinde bir kadın ordusu var. Uyan artık uyan, kaç kişi bu adamın hayalini kuruyor haberin var mı? Zeynep, kendine gel lütfen. Bu resepsiyonda ne işin var senin? Ben önceden bilseydim o Eda kaltağının ağzının payını verirdim de neyse, başka zamana artık!"

Dudaklarımı büzerek ona bakıyordum, o sırada asansör

kapısı açıldı. Ece kapıya bakarak söylendi: "Al işte, bir kaltak daha. Geldiğimden beri on kere aradı. 'Uygar Bey geldi mi? Ne zaman gelir?'"

Başımı çevirdim ve üstünde zümrüt yeşili muhteşem bir elbiseyle bize doğru yaklaşan kadına baktım. Simsiyah saçları ve kırmızı rujuyla dolgun vücudunu sergilemekten hiç çekinmiyordu. Önümüzde durdu ve kırık bir Türkçe ile konuşmaya başladı: "Mirhaba. Uygar geldi me?"

Ece yüzünü buruşturarak bana baktı, bense başımı dikleştirerek sert bir şekilde cevap verdim: "Hayır gelmedi, hem Uygar Bey kendisi hakkında bilgi verilmesinden hoşlanmaz. Neden soruyorsunuz?"

Artık bu kadına tahammül edemiyordum. Ece çaktırmadan gülerken kadın gözlerini kıstı ve tek kaşını havaya kaldırarak konuşmaya devam etti: "Tavrinizi sevumedim. Uygar da sevmuecek eminim!"

Yüzünü buruşturdum, resmen Türkçeyi katlediyordu. Uygar'la İngilizce konuşup bizimle neden Türkçe konuştuğuna anlam veremedim. Yüzüne meydan okuyarak baktım ve cevap verdim: "Bitti mi? İzninizle, daha önemli işlerimiz var."

Kadın öfkeyle gidince Ece eğilerek kulağıma fısıldadı: "Ben yumruğu çakardım. Sen yine sabırlısın."

Gözlerimi devirerek masada duran listeye bakmaya başladım. O sırada Ethem Bey yanımıza gelerek bana ters bir şekilde baktı ve konuşmaya başladı: "Oo, Zeynep Hanım... Demek gelebildiniz. Lütfen odama geçin ve beni bekleyin."

Gözlerimi Ece'ye çevirdim, üzgün gözlerle bana bakıyordu. Kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı: "Uygar Bey'i ara. Bunlara katlanmak zorunda değilsin!"

Yapamazdım. Uygar'ın tepkileri hiç normal değildi. Çaresizce yerimden kalktım ve personel dairesine gittim. Kapıyı çalıp içeri girdim, kimse yoktu. Bir sandalyeye oturdum ve Ethem Bey'in gelmesini bekledim.

Biraz zaman sonra Ethem Bey gelip masasına oturdu ve gayet sert bir şekilde konuşmaya başladı: "Bakın Zeynep Hanım,

ben burada çalışanlardan ciddiyet beklerim. Öyle kafanıza göre davranamaz ve kuralları ihlal edemezsiniz. Az önce hakkınızda bir şikâyet aldım. Otelimizde bulunan saygın bir hanıma saygısızlık yapmışsınız. Siz kim olduğunuzu zannediyorsunuz, bu cüreti kim veriyor size? Bu şartlar altında burada çalışmanıza müsaade edemem, lütfen eşyalarınızı alın ve oteli terk edin. İşinize son veriyorum."

Titreyen ellerimi saklamaya çalışarak konuşmaya çalıştım: "Ben..."

Bir anda konuşmam yarım kaldı ve kapı sertçe açıldı. Uygar öfkeyle içeri girip bana baktı ve Ethem Bey'e dönüp haykırdı: "Ne oluyor lan burada?"

Korkuyla ona bakıyor ve olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Uygar'ın öfkesi bulunduğumuz odayı sararken ne yapacağımı bilemeden ona bakıyordum. Ethem Bey hızla ayağa kalkarak açıklama yapmaya başladı: "Merak etmeyin efendim, ben duruma müdahale ettim. Sahra Hanım adına da gerçekten çok üzgünüm, Zeynep Hanım'ın yaptığı büyük bir saygısızlık. Zaten ben de kendisinin işine hemen son verdim. Böyle saygısız bir insanın otelimizde çalışması büyük bir hata olmuş."

Sonra bana döndü ve kapıyı göstererek son sözünü söyledi: "Lütfen hemen bu odayı terk edin, bir daha sizi bu otelde görmek istemiyoruz!"

Ben hayretler içinde ona bakarken Uygar'ın büyük bir hışımla Ethem Bey'in üstüne yürümesi ve şiddetli bir yumruk atması bir oldu.

Ethem Bey hızla yere düşünce çığlık atarak ayağa kalktım. Uygar bununla yetinmedi, masadan atladı ve Ethem Bey'i yakalarından tutarak burnuna sert bir şekilde bir kafa attı.

Adamın burnundan kanlar fışkırınca dehşetle elimi ağzıma koydum. Uygar adamın saçından tutarak kafasını masaya vurdu ve bağırmaya başladı: "Kim lan saygısız! Kime dedin? Kedu serim senin dilini. Benim kadınıma ne dedin sen? Kimi kimin otelinden kovuyorsun sen, it!"

Resmen delirmişti. Ellerim ağzımda tir tir titriyorken Uy-

gar'a yaklaşarak durdurmaya çalıştım: "Yapma Uygar, yeter! Bırak artık adamı."

Durmuyordu. Onu durduramıyordum. O anda kapıdan giren Kadir'i fark ettim. Olayı görünce koşup Uygar'ı tutmaya çalıştı ama kahretsin ki Uygar çok güçlüydü.

Kadir onu çekmeye çalışarak konuşmaya başladı: "Ağabey tamam, sen bana bırak. Hem zaten adam bayılmış. Bak, Zeynep Hanım korkmuş ve titriyor!"

Uygar hızla başını çevirip bana baktı ve adamın kafasını bırakarak yanıma yürüdü. Beni kendisine çekti ve başımı öperek fısıldadı: "Korkma güzelim! Kimse sana hiçbir şey diyemez. Geçti."

Konuşamaz olmuştum. Uygar'ın gömleğine sıçrayan kanın kokusu burnuma gelince başımı çektim. Uygar bu tepkime şaşırdı ve bana bakmaya çalıştı ama gözlerim hâlâ gömleğindeki kan lekelerindeydi. Yanaklarımdan tutarak başımı kaldırdı ve yüzüne baktım. Gözlerimdeki korkuyu görünce tekrar beni kendisine çekmeye çalıştı ama inatla geri çekildim. İstemiyordum! Onun o ferah kokusuna bulaşan bu yabancı kokuya tahammül edemiyordum.

Uzak durmama daha fazla dayanamayıp beni kucağına aldı ve dışarı çıktı.

Asansöre doğru yürüdü ve beni hemen odasına çıkardı. Ellerim titriyordu, Uygar'ın gömleğine sıkıca tutunmuştum. Bu olanlara inanamıyordum.

İçeri girince kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve beni yavaşça yatağa bıraktı. Hemen üstündeki ceketi çıkararak yere attı ve gömleğinin düğmelerini koparark üstünden çıkardı. Sonra hızla yanıma geldi ve tekrar beni kucağına aldı. Başımın üstünü öptü ve konuşmaya başladı: "Kaçma Zeynep'im. Bak, kan yok artık. Kaçma benden, korkma!"

Korkudan kanım çekilmişti, dayanamayıp ağlamaya başladım. Uygar söz konusu ben olduğum zaman gerçekten bir canavara dönüşüyordu ve bu da beni ürkütüyordu. Korkumdan ona hiçbir şey söyleyemiyordum, bana zarar verip vermemesi

bir şeyi değiştirmiyordu; etrafımdaki herkesi yakıp yıkıyordu.

Yanaklarımdaki yaşı silerek fısıldadı: "Ağlama! Kıyamam ben sana kadın."

Derin bir nefes alıp konuşmaya çalıştım: "Neden böylesin Uygar? Az kalsın adamı öldürecektin. Yapma ne olursun, böyle olma."

Uygar boynuma eğilerek beni derince kokladı ve kısık bir ses tonuyla cevap verdi: "Öyleyim ben, değişemem! Hele konu sensen daha beter deliriyorum. Söyledim sana, kim sana en ufak bir laf ederse eceli olurum. Senin için ölürüm ve öldürürüm. Ötesi yok!"

Sonra beni kucağına çekti ve yatağa uzandı. Saatler yavaşça ilerlerken Uygar'ın kucağında olanları unutmaya çalışıyordum. O sırada Uygar'ın telefonu çaldı.

Beni öpüp yavaşça bıraktı ve telefonuna cevap verdi: "Söyle!"

Uygar konuşan kişiyi dinledi. Kaşlarını çatarak bana baktı ve cevap verdi: "Ben katılmayacağım, siz idare edin."

Bu gece davet olduğunu hatırladım ve doğrulup Uygar'ın elini tuttum. Başını çevirdi, konuştuğu kişiye "Tamam, beni haberdar et," dedi ve telefonu kapattı.

Sonra bana gülümsedi ve elime bir öpücük kondurdu. Ben de ona gülümsedim ve konuşmaya başladım: "Lütfen davete katıl, benim yüzümden gitmemezlik etme Uygar."

Uygar saçlarımı okşarken cevap verdi: "Yemişim daveti! Seni bu hâlde bırakır mıyım?"

Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve öptüm. Gülümsedi, sonra elimi yanağına bastırdım ve tekrar konuştum: "Git Uygar, o davete katıl. Bunun önemli olduğunu biliyorum."

Bu davet Mısır'daki projesi için gerçekten çok önemliydi. Uygar kaşlarını çatarak cevap verdi: "Hiçbir şey senden daha önemli olamaz. Ben canım ne istiyorsa onu yaparım. Kimseye hesap vermem ve bu gece sadece sana sarılıp uyumak istiyorum Zeynep, gerisi umurumda bile değil. O proje öyle ya da böyle olacak zaten."

Yatağa uzanıp beni göğsüne çekti. Elleri saçlarımı okşarken duvardaki düğmeye dokundu ve ışıkları kapattı. Uygar'ın şefkatli elleri ve o muhteşem kokusu ruhuma karışırken yavaşça gözlerimi kapattım ve kendimi karanlığa teslim ettim.

Gün ışığı odayı aydınlatırken izlendiğimi hissederek yavaşça gözlerimi açtım.

Uygar gülümseyerek beni seyrediyordu, yavaşça yaklaşarak burnumun üzerine minik bir öpücük kondurdu ve konuşmaya başladı: "Ve dünyanın en güzel kadını uyanır. Günaydın. Ama hâlâ yorgun gibi bir hâlin var, istersen sen biraz daha uyu." Gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Ben de bu enfes manzarayı biraz daha seyredeyim."

Ben de gülümseyerek doğruldum ve cevap verdim: "Ben de isterdim ama okula gitmek zorundaydım. Bugün önemli bir dersim var."

Uygar başını sağa sola sallayarak cevap verdi: "Ne söylersem söyleyeyim vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Ben de gülerek fısıldadım: "Cevabını bildiğin şeyleri bence sorma."

Uygar kaşlarını çatarak birden üstüme çıktı ve ellerimi başımın üstünde birleştirerek cevap verdi: "Ya benim farklı ikna yeteneklerim varsa?"

Gözlerimi kıstım. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ve burnunu yavaşça boynumda gezdirmeye başladı. Ardından köprücükkemiğime ıslak bir öpücük bırakarak oraya doğru üfledi.

Aklım yerinden çıkmıştı, gözlerimi kapatarak kıvranmaya başladım.

Bana tam olarak yaklaşmamıştı ama bu konularda o kadar ustaydı ki bu ufacık hareketi bile beni kendimden geçirmeye yetmişti.

Pes etmedim ama nefes nefeseydim: "Beni kandıramazsın!"

Uygar tek kaşını kaldırarak cevap verdi: "Gün gelecek ve bu sözlerini sana hatırlatacağım. O zaman seni elimden kimse ala-

mayacak ve inan o müthiş gün geldiğinde bana durma diyen sen olacaksın!" Göz kırparak üstümden kalktı ve banyoya girdi.

Şaşkın bir şekilde gidişini izledim ve yutkundum. Bedenim büyük bir istekle sızlıyordu, derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım.

Kısa bir süre sonra banyodan gelen su sesinden Uygar'ın duşa girdiğini anladım.

Yavaşça doğrulup ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım ve etrafıma baktım. Kıyafetlerim personel odasındaki dolaptaydı ve oraya gitmem gerekiyordu. Ama şimdi gidersem Uygar kesinlikle delirecekti. Artık onun vereceği tepkileri önceden tahmin edebiliyordum.

Bir anda odanın kapısı tıklanınca şaşırarak başımı kapıya çevirdim. Buraya kimsenin izinsiz çıkamayacağını biliyordum. Kapı tekrar vurulunca endişeyle yerimden kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapı tekrar tekrar vurulunca, önce açıp açmama konusunda tereddüt ettim ama sonra dayanamayıp yavaşça kapıyı araladım.

Kapıdaki kişiyi görünce açtığıma bin pişman oldum. Çünkü, üstünde saten kırmızı bir sabahlık ve elinde iki kahve fincanıyla Sahra aşüftesini görmeyi hiç beklemiyordum. Bu kadın artık çok olmuştu. Sinirle dişlerimi sıktım ve sordum: "Ne işin var senin burada?"

O da şaşkınlığını kenara bırakarak cevap verdi: "Sem asil ne arıyorsan burada?"

Kulağıma gelen iğrenç Türkçesi ve sıktığı ağır parfüm kokusuna tahammül edemiyordum, suratımı buruşturdum. Sonra gözlerimi devirdim ve tek kaşımı kaldırarak sordum: "Sence?"

Şok içinde bana baktı ve sorumu cevapladı: "Bem bilmiyorim."

Bu ne pişkin bir kadındı böyle? Öfkeyle üzerine yürüdüm ve elimle omzuna vurarak konuşmaya başladım: "Bana bak! Şimdi hemen defol git buradan, Uygar'ın peşinde dolanma, anladın mı beni? Bir daha ona yaklaştığını görmeyeyim. Eğer görürsem seni parçalarım. Hadi şimdi defol git kendi çöplüğüne artık!"

Geri çekildim ve kapıyı suratına çarptım.

Sinirle arkamı döndüğümde beline sardığı havluyla bana gülümseyerek bakan Uygar'ı gördüm. Göğsünden süzülen su damlalarına bakarak yutkundum ve tekrar yüzüne baktım.

Yüzüme bakarken altdudağını dişlerinin arasına aldı ve tek kaşını kaldırarak sordu: "Hayırdır sevgilim, kim gelmiş?"

Bilerek yapıyordu, beni resmen kudurtuyordu. Tek kaşımı kaldırıp ona doğru yaklaştım ve cevap verdim: "Çöpçü gelmiş! Çöpleri aldı ve defolup gitti."

Uygar birden ahenkli bir kahkaha atarak başını sağa sola salladı, sonra yanaklarımı tutarak bağırdı: "Hastayım lan sana!" Bir anda dudaklarıma yapışarak beni öpmeye başladı. Ben de dayanamayıp ona karşılık verdim. Beni kaldırarak duvara yasladı ve dudağımı emmeye başladı. Her hareketiyle eriyordum ve onun hırıltıyla karışık sesi beni daha beter çıldırtıyordu. Öpüşü derinleşirken ona karşılık vermekte zorlanıyordum, son olarak altdudağımı ısırarak çekildi. Utanarak ona gülümsedim.

O da bana gülümsedi. Yavaşça onun boynuna doğru eğildim ve o muhteşem kokusunu içime çektim ve kulağına eğilerek fısıldadım: "O baloya geleyim de herkes sahibinin kim olduğunu artık anlasın!"

Uygar yine ahenkli bir kahkaha attı, sonra gözlerini kısarak bana baktı ve bağırdı: "İşte benim kadınım!"

Dersleri tamamlayıp Ömer'le yarınki doğum günü işini konuşmak için kafeteryaya indim. İçeri girdiğimde Ömer ve Ali'yi bir masada otururken görünce yanlarına doğru ilerledim.

Beni görünce Ali hemen ayağa kalkarak selam verdi: "N'aber Zeynep? Nerelerdesin sen? Kaç gündür seni arıyorum." Aslında buralardaydım ama hep Ali'den kaçıyordum, bana olan duygularının farkındaydım ve onu üzmek istemiyordum.

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim: "İyiyim. Dersler ve iş yoğun olunca görüşemiyoruz."

Ömer beni çekerek yanına oturttu ve sordu: "Fındığım, kahve alayım mı sana? Ya da açsan yiyecek bir şeyler alayım?"

Ona sarıldım ve cevap verdim: "Yok Ömer, hiçbir şey istemiyorum. Sen anlat, her şey tamam mı?"

Ömer memnuniyetle cevap verdi: "Her şey yolunda, yarın Derin'i oraya getirme işi sende. Aman gözünü seveyim belli etme. Derin çok zekidir, vallahi hemen çakar."

Bu sözlerine kahkaha atıp, "Bilmez miyim? Sen hiç merak etme," dedim.

Onlarla biraz daha sohbet ederek zaman geçirdim. Sonra da vedalaşarak eve gitmek için üniversiteden çıktım.

Hava buz gibiydi ve hızla otobüs durağına doğru yürüdüm.

Bir an sanki takip ediliyor gibi hissedince durup etrafıma baktım ama etrafta kimseler yoktu. İyice paranoyak olmuştum.

Otobüs gelince bindim ve kulağıma kulaklıklarımı takarak müzik dinlemeye başladım. Son durakta otobüsten indim ve hızla eve doğru yürüdüm. Vardığımda ev öyle soğuktu ki odun sobasını yakmaya karar verdim, yoksa ev ısınmayacaktı. Odun sobasını tutuşturdum ve evin ısınmasını beklerken mutfağa gidip kendime bir bitki çayı yaptım. O sırada evin kapısı çalmaya başlayınca şaşırıp elimdeki fincanı masaya bıraktım.

Kapı ısrarla tekrar çalınınca kapıya yaklaştım yavaşça açtım.

Gördüğüm kişiyle şoke oldum ve korkudan titremeye başladım.

Gözlerimi kocaman açtım ve endişeyle bağırdım: "Ne işin var senin burada?"

Bazen fırtınalar hiç umulmadık anlarda ortaya çıkar. Hayatım zaten bir fırtınanın esiri olmuşken yeni bir fırtına sessiz ama şiddetli bir şekilde bana doğru yaklaşıyordu, belki garipti ama bunu hissedebiliyordum.

Selim kapıda bana bakarken beni evime kadar takip edebilme cesaretini nasıl gösterdiğine bir türlü anlam veremiyordum. Öfkeyle kaşlarımı çatarak sorumu tekrar sordum: "Size dedim ki ne işiniz var burada?" Yine cevap vermedi. Sonra

tek kaşını kaldırarak garip bir şekilde sırıttı. Çarpıştığımız o günkü sıcak ve samimi adamın bu soğuk ve ürkütücü tavırları beni çok tedirgin ediyordu. Sanki o yakışıklılığının altında gizlediği başka bir yüzü vardı.

Selim hâlâ yüzüme tepkisiz bir şekilde bakarken bu saçmalığa daha fazla katlanamayıp kapıyı kapatmaya çalıştım ama eliyle engel oldu. Başımı kaldırdım ve soğuk bir şekilde yüzüne baktım. O da ellerini beline koyarak derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı: "Unuttun galiba Zeynep, bugün bana bir sözün vardı."

Ne saçmalıyordu bu adam Allah aşkına? Ne sözünden bahsediyordu? Sinirle bağırdım. "Ne sözünden bahsediyorsunuz siz? Ben size söz falan vermedim!"

Selim burnundan soluyarak bağırmaya başladı: "Bugün konuşacaktık, beni aramanı bekledim ama aramadın. Benden kaçıp duruyorsun, lanet olsun."

Eliyle sertçe kapıya vurdu ve konuşmaya devam etti: "Günlerdir senden başka bir şey düşünemez oldum." Sonra sakinleşmeye çalışıp, "Bak, sadece konuşacağız tamam mı? Beni daha fazla kızdırma, hadi yürü," dedi ve koluma uzanmaya çalıştı.

Hırsla kolumu çekip bağırdım: "Bırakın beni, ben söz falan vermedim. Hiçbir yere gelmiyorum ve aramızda konuşulacak bir şey de yok. Lütfen gidin buradan. H-hem birazdan babam da gelir, rica ederim beni zor durumda bırakmayın."

Yalan söylemiştim, evde yalnızdım ve bu adam hiç tekin biri değildi.

Selim bir anda çıldırdı: "Senin derdin ne? Konuşacağız diyorsam konuşacağız. Yürü dedim."

Sonra kolumdan zorla tutup ve çekmeye başladı. O panikle ben de kolumu çekmeye çalışarak bağırmaya başladım: "Bırak beni, bırak!"

Selim bir anda durdu ve bileğimi öyle bir sıktı ki nefesimin kesildiğini hissettim. Sonra beni tutarak kendisine çekti ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Bak, sana zarar vermek istemiyorum ama beni buna sen zorluyorsun. İlk defa bir kızın

ayağına kadar geliyorum. Beğendim ve hoşlandım senden, anlamıyor musun? Ben sıradan biri değilim Zeynep, bana yalan söyleyip durma artık!"

Söylediklerinyle şoke olmuştum. Selim hâlâ var gücüyle sıkmaya devam ediyordu. Acı içinde inledim: "Bırakın artık beni!"

Bu adamı bir şekilde başımdan savmam gerekiyordu ama böyle davranarak bunu başaramayacaktım. Onu öfkelendirmek çare değildi, sakin konuşmaya karar verdim. "Tamam konuşalım, ama önce bırakın kolumu lütfen."

İkna olunca yavaşça kolumu bıraktı, derin bir nefes aldım ve bileğimi tutarak konuşmaya başladım: "Bakın Selim Bey, ben size hiç ümit vermedim. Hem zaten benim hayatımda birisi var ve sizinle asla bir birliktelik yaşayamam. Ben başka bir adama âşığım ve ondan da asla vazgeçmem!"

Selim alay eder gibi bir kahkaha attı ve tiksinircesine yüzüme bakarak cevap verdi: "Demek o arabasına bindiğin adam sevgilin, öyle mi? Sen sevgilinin nasıl tehlikeli bir adamın yanında çalıştığını biliyor musun?" Öfkeyle altdudağını dişlerinin arasına aldı ve etrafına baktı, sonra da konuşmaya devam etti: "Ama şunu bil ki Zeynep, ben asla pes etmem. Hayatıma ilk defa birini bu kadar istiyorum ve alacağım, bu da sana son sözüm. Şimdilik gidiyorum ama sadece şimdilik. Görüşeceğiz bakalım."

Aman Allah'ım, Uygar'ı tanıyordu. Üstelik beni Kadir'in sevgilisi zannetmişti. Titreyen elimi ağzımın üstüne koydum ve arkasından korkuyla baktım, sonra hızla arkamı dönüp eve girdim ve kapıyı kilitledim. Uygar'ı tanıyordu, belki de Uygar da onu tanıyordu. Vücudum tir tir titrerken bir yere tutunma ihtiyacı hissettim.

Elimi kapıya dayadım ama o anda hissettiğim acıyla gözlerimi kıstım ve şiddetli bir nefes verdim. Kolumun sızısına dayanamayıp hemen mutfağa koştum ve dolaptan buz çıkardım. Lanet olası adamın parmaklarının izi bileğimde belirgin bir şekilde çıkmıştı ve kesinlikle moraracaktı. Bu adam çok tehlikeliydi ve kesinlikle başıma bela olacaktı.

Korkuyordum ama Uygar'ın bunu duyması beni daha çok urkütüyordu. Büyük olaylar çıkacaktı, neden hiç huzur bulamıyordum ki ben? Çaresizce ağlamaya başladım.

Ne yapacağımı düşünürken telefonumu elime alıp Derin'i aradım. İkinci çalışında telefona cevap verdi: "Efendim fıstığım?"

İç çekerek cevap verdim: "Derin, buraya gelebilir misin?"

Derin endişeyle sordu: "Ne oldu Zeynep, neredesin sen?" Ağlayarak cevap verdim: "Evdeyim. Ah Derin, bir bilsen! Selim denen adam buraya geldi. Düşünebiliyor musun, beni takip etmiş! Bir sürü saçma sapan şey söyledi ve Uygar'ı da tanıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum!"

Derin telaşla bağırdı: "Olamaz, delirmiş mi bu adam? Sakin ol güzelim, ben hemen geliyorum. Sakın korkma ve kapıyı da kimseye açma. Birkaç gün bende kalırsın. Hemen gelip seni alacağım, Uygar'ı da ara istersen. Ya da bekle, önce bir konuşalım."

Telefonu kapatınca düşünmeye başladım. Uygar'ı arayamazdım. Delirirdi, daha kötü şeyler olmasından korkuyordum ve Uygar'ın benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum. Hemen odama gidip birkaç parça eşya hazırladım ve Derin'i beklemeye başladım. O sırada telefonum çaldı. Arayan Uygar'dı.

Ağladığımı belli etmemeye çalışarak telefona cevap verdim: "Efendim canım?"

Uygar'ın huzur kokan sesi geldi kulağıma: "Zeynep'im!"

Sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Ulan yemişim okulu! Burnumda tütüyorsun kadın! Bitti mi dersin, neredesin?"

Beni bu hâlde görmesi hiç iyi olmayacaktı.

Belli etmemeye çalışarak cevap verdim: "Ben de seni çok özledim. Ders bitti, eve geldim. Derin'i bekliyorum. Beni almaya gelecek, belki birkaç gün orada kalırım."

Umarım sorun çıkarmazdı. Bir süre Uygar'dan ses gelmeyince bunun o kadar kolay olmayacağını anladım. Aslında ben de delicesine ona muhtaçtım ama onun her tepkisi aramızda bir deprem etkisi yaratıyordu ve ikimiz de zarar görüyorduk.

Uygar boğazını temizledi ve soğuk bir şekilde cevap verdi: "Eğer şaka yapıyorsan Zeynep, bilesin ki böyle şakalardan hiç hoşlanmam. Şimdi oraya gelip seni alıyorum ve ait olduğun yerde, yani benim yanımda kalıyorsun. Senden değil birkaç gün, bir saat bile ayrı kalmaya tahammülüm yok, anladın mı?"

Söylediklerine dudaklarımı büzüp gözlerimi kapattım. Biliyordum, ben gerçekten lanetlenmiştim. Uygar eğer bileğimi bu hâlde görürse cehennem yeli olup esecekti. Bir şekilde onu ikna etmeye mecburdum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Benden cevap almayınca öfkeyle bağırdı: "Zeynep! Ne bok dönüyor orada? Kim var yanında?"

Panikle cevap verdim: "Sakin ol, bağırma bana. Hiç kimse yok! Yarın Derin'in doğum günü ve ona söz verdim. Ne olur Uygar, her şeyi büyütme bu kadar. Sadece ufak bir kutlama yapacağız o kadar, zaten hiç görüşemiyoruz."

Uygar biraz daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı: "Tamam, tabii gideceksin, ya da istersen birlikte gideriz. Hatta gelip kulüpte kutlasınlar ama benden ayrı kalamazsın! Buna asla izin vermem."

Ne yapacağımı bilmiyordum, şansımı tekrar deneyip sordum: "Sadece bir gece, çünkü söz verdim. O benim kardeşim gibi Uygar, onu doğum gününde yalnız bırakamam! Lütfen anlayış göster."

Uygar'dan önce ses gelmedi ama sonra ikna olmuş bir şekilde cevap verdi: "Peki, ama sadece bu gece. Eğer bir sorun olursa beni ara. Zeus'ta olacağım, tamam mı?"

Rahatlayarak nefesimi verdim ve "Tamam, iyi bak kendine," dedim.

Uygar söylenerek telefonu kapatırken ben vicdan azabı içindeydim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum, Uygar benim âşık olduğum adamdı. Ama en azından bir gece sakin kafayla düşünmem lazımdı, belki Derin bana bir akıl verebilirdi, üzüntüyle beklemeye devam ettim.

Nihayet dışarıda taksi durdu. Hemen çantamı alıp evden çıktım. Derin taksiden inip bana sarıldı ve sordu: "İyi misin ca-

nım?" Ona baktım ve başımı salladım. Derin etrafına bakarken konuşmaya devam etti: "Hadi gidelim buradan."

Taksiye binip evine gittik. Derin bileğime merhem sürerken Selim'e ağza alınmayacak küfürler saydırıyordu. Bileğimi ince bir bandajla sardı ve yüzüme bakarak konuşmaya devam etti: "Zeynep, bu adam manyak! Tam bir psikopat. İyi ki koparmamış bileğini, Uygar'a anlatmak zorundasın! Bak, bu adam daha kötü şeyler yapabilir."

İç çektim ve çaresizce cevap verdim: "Biliyorum Derin, ama Uygar daha manyak ve üstelik Selim, Uygar'ı tanıyor. Sen onu bilmiyorsun, kesinlikle adamı öldürür. Daha önce şahit oldum, bir canavara dönüşüyor. Benim yüzümden zarar görürse inan yaşayamam."

Derin gözlerini devirerek başını salladı ve isyan ederek bağırdı: "Al birini vur ötekine, nereden buluyorsun böyle manyakları anlamıyorum ki! Ee, peki ne olacak şimdi? Bileğin maşallah ayna gibi parlıyor, görürse sana daha beter kızacak. Bence söyle ve rahat et, o Selim iti de bulsun belasını."

Selim tehlikeli bir tipti. Aklını benle bozarsa gerçekten kötü olacaktı. Ama belki de tam tersi olur ve benden yüz görmeyince vazgeçerdi. Kütüphaneye gittiğim o gün için kendime lanet ettim. Derin gülümseyerek beni teselli etmeye çalıştı: "Hadi ama! Düşünme artık. Hem bak, annem karnıyarıkla pilav yaptı. Gel yemek yiyelim de aklımız biraz çalışsın, sonra buluruz bir çare."

Derin böyleydi işte, onu seviyordum. Gülümserken başımı salladım.

Yemeklerimizi yedikten sonra bulaşıkları makineye dizerken Derin'e dönüp sordum: "Yarın Vedat Amca beni kafeye çağırdı, eminim ki bana öfkelidir. Hiç arayıp sormadım. Yalnız gitmeye çekiniyorum, benimle gelir misin Derin?"

Onu bir şekilde oraya götürmem gerekiyordu.

Derin tereddütle cevap verdi: "Ben gelmesem... Belki işlerim olur, yani hani öylesine işler falan."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve ciddi görünmeye çalıştım. Unuttuğumu zannediyordu. Önemsemiyormuş gibi ya-

parak sordum: "Ne işin var ki? Hem sadece yarım saat. Ne olur Derin!"

Derin pes edip başını salladı, üzülmüştü. Ben de başımı çevirdim ve gözlerimi yukarı kaldırarak içimden oh be dedim.

Birlikte sohbet ederek zaman geçirdik. Derin'e çaktırmadan Ömer'le ilgili sorular sorup durmuştum. Her seferinde belli etmemeye ve kızaran yanaklarını saklamaya çalıştı, artık onları yan yana görmek istiyordum. Saat gece iki olunca dişlerimizi fırçalayıp uyumaya geçtik.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki telefonum çalmaya başladı. Derin yerinde kıpırdanarak sordu: "Kim yine bu saatte?"

Sıcak yataktan kalkmak istemiyordum, telefona baktım. Kalbim bir anda hızlı çarpmaya başladı çünkü arayan Uygar'dı. Derin'e bakıp, "Uygar arıyor," dedim ve hemen telefona cevap verdim: "Alo."

Önce bir sessizlik oldu ve sonra Uygar'ın boğuk sesi geldi: "Aşağı gel." Sesi garipti, sanki sarhoş gibiydi.

Ne yapacağımı bilemedim ve konuşmaya çalıştım: "Ama şey..."

Uygar öfkeyle sözümü kesti ve bağırdı: "Başlatma şeyine meyine! Gel işte, gel diyorsam gel yoksa ben geleceğim!"

Birden telefonu kapattı. Derin bana merakla bakarken kabanımı giyiniyordum. "Aşağıda! Beni çağırdı, gitmezsem o gelir. Ben bir bakıp hemen gelirim."

Başını salladı, hızla evden çıkıp aşağı indim.

Kapıda bekleyen arabaya yürüyüp hemen bindim. Uygar başını koltuğa yaslamış, yarı baygın bir şekilde bana bakıyordu. Yine çok içmişti. Birden uzanarak beni kucağına çekti ve burnunu boynuma gömerek fısıldadı: "Özledim!"

Gülümsedim. Ben de ona sarılıp yanağımı yanağına bastırdım. Dudaklarını boynuma değdirdi ve konuşmaya devam etti: "Olmuyor Zeynep! Sabah olmuyor. Ulan ne hâle getirdin beni?"

Geri çekildi ve baygın gözlerle bana baktı, sonra yanaklarımı tuttu. "Bir daha seni benden ayıracak sözler vermek yok, anladın mı beni? Bak, senin yerin burası," dedi ve sargılı elimi tutarak kalbine bastırdı.

Bileğimin acısıyla gözlerimi kıstım. Uygar hızla gözlerini elime çevirdi ve hemen kabanımın kolunu yukarı çekti. Ortaya çıkan sargılı bileğimi görünce öfkeyle bana bakarak sordu: "Ne bu? Ne oldu bileğine? Ne saklıyorsun sen benden Zeynep?"

Çaresizce ona bakıyordum ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum...

Uygar'ın ateş saçan gözleri gözlerimi âdeta yakıyordu. Gözlerimi kaçırdım ve yutkunarak cevap verdim: "B-Ben bugün eve gittiğimde o geldi. Y-yani komşu teyze geldi. Kapıyı açtım, şey getirmiş, börek. Kapı rüzgârdan kapandı, yani bileğimin üstüne kapandı. Kaza yani. Bir şey olmadı!"

Bir sürü saçmalığı arka arkaya sıralamıştım ve kesinlikle inanmayacaktı. Kaşlarını çattı ve dişlerini gıcırdatarak cevap verdi: "Demek komşu teyze şey getirdi ve sokuk kapı bileğine kapandı, kaza, öyle mi?"

Söylediğim saçmalıklara lanet ettim ve sessizce başımı salladım.

Uygar önce kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle?" dedi. Ama bir anda direksiyona sert bir yumruk attı. Korkuyla yerimden sıçradım, yüzüme baktı ve şiddetle bağırmaya başladı: "Sen çocuk mu kandırıyorsun Zeynep? Bu saçmalıklara inanacağımı mı zannediyorsun, ne çeviriyorsun sen?"

Çenem titredi ve dolan gözlerimi saklamaya çalıştım. Uygar bana baktı ve dişlerinin sıkarak bağırdı: "İn arabadan! Çabuk in arabadan!"

Donup kalmıştım. Elimi yanağına uzatarak açıklama yapmaya çalıştım: "U-Uygar, b-ben..."

Ama Uygar başını çekti ve sözümü kesip âdeta kükredi: "Sana in arabadan dedim!"

Çaresizce başımı salladım. Yavaşça kucağından kalktım ve titreyen elimle kapıyı açıp yavaşça arabadan indim. Ağlıyordum. Son bir kez daha Uygar'a bakmak istedim ama o ben daha kapıyı kapatmadan gaza bastı ve hızla çekip gitti.

Elim havada kaldı ve dudaklarımı büzüp gittiği yola öylece bakakaldım.

Soğuk hava yüzüme vuruyordu ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek akmaya devam ediyordu. Orada ne kadar durduğumu ve gittiği yola boş boş baktığımı hatırlamıyorum.

Sonra birinin buz tutmuş kolumu tutmasıyla kendime geldim. Başımı çevirdim, Derin şaşkınlıkla bana bakıyordu. Derin'e yolu göstererek konuşmaya çalıştım: "Git-gitti. Beni bırakıp gitti Derin. Öylece bırakıp gitti!"

Derin beni kendisine çekerek sarıldı ve cevap verdi: "Tamam canım, sakin ol! Gel yukarı çıkalım, bak donmuşsun burada. Hadi güzelim, her şey düzelecek. İnan bana!"

Boş boş yüzüne baktım. Beni zorla çekti ve yukarı çıkardı. Odaya vardığımızda beni hemen banyoya soktu ve üstümdeki eşyaları çıkararak sıcak suyun altına geçirdi. Boş boş ona bakıyor ve sadece, "Gitti!" diyordum.

Sonrası ise sadece kalbimde hissettiğim bir yangından ibaretti.

Sabaha kadar uyumadan Derin'e sarılarak ağladım. Uygar zarar görmesin diye gerçekleri saklamıştım ama bu kadar acı çekeceğimi hesap etmemiştim.

Sabah olmuştu ve Derin daha yeni uykuya dalmıştı. Benim yüzümden doğum gününü kötü hatırlamasını istemiyordum. Sessizce yataktan kalktım. En azından onun birkaç saat uyuması için sessiz bir şekilde pencerenin kenarındaki koltuğa oturdum ve düşünmeye devam ettim. Uygar ne yapıyordu acaba? O da benim kadar perişan bir halde miydi? Söylediğim saçmalıkları düşündükçe yüzümü buruşturuyordum. Ben tam anlamıyla bir salaktım, iflah olmaz bir salak.

Öğleden sonra Derin'le evden çıkıp otobüs durağına gittik. Bir saat sonra kafede olmamamız gerekiyordu. Ömer bana mesaj yazıp durmuştu. Derin eldivenlerini takarken gözü bendeydi. Yüzüme memnuniyetsiz bir şekilde bakarak konuşmaya başladı: "Zeynep, iyi değilsen Vedat Amca'yı ara ve gelemeyeceğini söyle. Uyuman lazım, ağlamaktan gözlerin ne hâle geldi."

Gülümsemeye çalıştım. Ne olursa olsun Derin'in doğum gününü berbat etmeyecektim, o bunu hak etmiyordu. Gülümsememi genişletip cevap verdim: "Ben iyiyim canım. Geçti, inan bana. Gidip konuşalım, sonra istersen dans bile edebiliriz."

Hatta inansın diye yerimde sallandım ve ona göz attım. Derin şaşkın bir şekilde bana baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ben de aynı şekilde kahkaha attım, iyi olduğuma inanması lazımdı, yoksa beni kafasına takacak ve eğlenemeyecekti.

Aslında berbattım. Tek istediğim gidip Uygar'ı bulmak ve ona sarılıp *beni bırakma* diye yalvarmaktı. Derin bir nefes alıp Allah'tan sabır diledim.

O sırada yanımızdan siyah camlı son model bir araba geçti. Şoför arabayı öyle hızlı kullanıyordu ki ikimizde hayretler içinde baktık, bu hızla kaza yapması muhtemeldi. Derin beni kenara çekti ve giden arabaya bakarak söylendi: "Allah'ın belası, resmen canına susamış. Gel kenarda duralım Zeynep, durduk yere canımızdan olmayalım."

Başımı salladım. Bir süre sonra gelen otobüse bindik ve kafeye yakın bir durakta indik. Kafeye vardığımızda Derin bana dönüp sordu: "Şey, acaba Ömer burada mıdır Zeynep? Yani birkaç gündür beni aramadı, tabii ki aramak zorunda değil ama iyi mi diye merak ettim."

Derin saçmalıyordu ve ben bu hâline bayılmıştım. Ömer'e âşıktı ve bunu benden bile gizlemeye çalışıyordu. Ona biraz gaz vermek için, "Bilmem!" dedim. Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi yapıp konuşmaya devam ettim: "Aslında Ömer'i dün okulda gördüm. Gayet iyiydi, zamanı olmamıştır. Biliyorsun, Ömer bayağı popüler bir genç. Kızlar peşini bırakmıyor, hele Banu, resmen Ömer'in aşkından ölüyor."

Derin dudaklarını büzdü ama sonra hemen kendini toparlayarak cevap verdi: "Aman neyse! Yürü hadi, dondum burada."

İçimden gülerken bir yandan da onu üzdüğüm için pişmanlık duyuyordum ama artık Derin'in Ömer'e karşı olan duygularını biraz belli etmesini istiyordum.

İçeriye girince etrafımıza baktık. Derin kafenin boş olmasına şaşırdı ve sordu: "Vah! Vedat Amca resmen sinek avlıyor Zeynep. Buraya ne olmuş böyle? Kafe iflasın eşiğine gelmiş resmen!"

Çaktırmamaya çalışıp cevap verdim: "Evet ya, öyle olmuş!"

Derin'i büyük salona götürmem gerekiyordu. Tepkisiz davranıp konuşmaya devam ettim: "Gel, büyük salona bakalım. Vedat Amca genelde orada olur."

Hızlı adımlarla içeriye girdik. Kapıyı çekerek açtım ve hemen kenara çekildim. Çok karanlıktı ve Derin ürkek bir şekilde bağırdı: "Zeynep!"

O anda ışıklar yandı ve balonlarla süslü salon bütün ahengiyle ortaya çıktı.

Ömer ve ortak bütün arkadaşlarımız, "Sürpriz!" diye bağırmaya başladı.

Derin ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu. Herkes coşkuyla şarkı söylerken Ömer tam ortada durmuştu, çok yakışıklıydı ve büyük bir aşkla Derin'e öylece dalıp gitmişti.

Derin kendine geldi ve bir anda koşarak onun boynuna sarıldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve hayranlıkla onlara bakıyordum. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarına o an bir kez daha şahit oldum. İkisi bana döndü ve gülümseyerek el salladı. Hemen çantamdan telefonumu çıkardım ve fotoğraflarını çektim. Bu ânı ölümsüzleştirmek istedim, o kadar güzel görünüyorlardı ki... Sonra ben de koştum ve onlara sarıldım çünkü onlar benim ailem gibiydi.

Parti herkes için çok güzel geçiyordu ama ben sandalyede oturmuş, kalbimdeki acıya dayanmaya çalışıyordum.

Uygar'sız olmak benim için resmen bir azaptı. Onu arama ya cesaret edemiyordum, yanına gitmeye korkuyordum çünkü beni tekrar gönderirse bu acıya dayanabilecek gücüm yoktu.

Ali yanıma geldi ve yanıma oturdu. İçten içe sıkılsam da ona belli etmemeye çalıştım. Bana baktı ve gülümseyerek konuşma-

ya başladı: "Hasta mısın Zeynep? Neyin var? Çok durgunsun, geldiğinden beri yüzün hiç gülmedi."

Bu soruları cevaplamak istemiyordum. Neden beni rahat bırakmıyordu? Sadece yalnız kalmak istiyordum. Kendimi zorladım ve gülümsemeye çalışarak cevap verdim: "İyiyim Ali. Sana öyle gelmiş, sadece yorgunum."

Şüpheyle yüzüme baktı ve başını salladı. Sonra da konuşmaya devam etti: "Zeynep, biliyorum zamanı değil ama seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var." Ben de bundan korkuyordum. Onu kırmak istemiyordum fakat artık buna mecburdum.

Ona baktım ve oturduğum sandalyede dikleştim, sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladım: "Dinle Ali. Sen çok iyi ve tatlı bir gençsin. Konuşmak istediğin konuyu tahmin edebiliyorum ama önce şunu bil ki benim bir ilişkim var ve ben o adama delicesine âşığım. Lütfen konuşacağın şeyleri ona göre seç!"

Ali hayal kırıklığıyla yüzüme baktı ve sordu: "O, değil mi? Yani... Uygar Ezeloğlu, ona âşıksın." Ondan saklamayacaktım. Zaten başıma ne geliyorsa her şeyi birilerinden saklamaktan geliyordu. Kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

Ali gülerek başka bir yöne doğru baktı ve sonra canımı acıtmak istercesine konuşmaya devam etti: "Zeynep, sen buna aşk mı diyorsun? Herkes gibi sen de ona sadece hayransın. O adam seni koluna takıp gezer mi? Hayır! Yanlış anlama sakın, sen çok güzel ve harika bir kızsın ama o adamın etrafı kadın dolu. İki gün eğlenecek ve hevesini alınca seni bir kenara atacak. Seni üzecek Zeynep. Her şeyi bir yana bırak, duyduğuma göre adam bir mafya lideriymiş. Böyle adamların düşmanı çok olur. Benimle ol diyemem ama şunu bil ki o adamdan sadece zarar göreceksin!"

Masadan hızla kalktı ve gitti. Çenem titredi ve dudaklarımı büzerek başımı çevirdim, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Dün olanlardan sonra bunları duymak bana çok ağır gelmişti. Uygar bir mafya lideri olamazdı, değil mi? Ali'nin söyledikleri yalandı ve ben Uygar için sadece bir heves değildim.

Dayanamayıp kalktım ve hava almak için dışarı çıktım. Ka-

raran hava yıldızları ortaya çıkarmıştı, mutsuz bir şekilde onları seyrettim. Soğuk hava içimdeki ateşi söndürmüyordu, Uygar mafya lideri olamazdı ve bana değer veriyordu, bundan emindim. Gözümden süzülen bir damla yaşı elimle sildim.

Başımı çevirip karşı yola bakınca bir anda şoke oldum. Sabah durakta gördüğümüz siyah araba orada duruyordu, bu kadarı tesadüf olamazdı. Bu araba resmen bizi takip ediyordu.

Hemen geri çekildim. O sırada omzuma birinin dokunduğunu hissedince korkuyla çığlık attım. Hızla arkamı döndüm ve bana telaşla bakan Ömer'i gördüm, kaşlarını çatarak sordu: "Fındığım! Sakin ol, korkutmak istemedim ama sana iki kere seslendim ve duymadın."

Derin bir nefes alıp Ömer'e sarıldım ve cevap verdim: "İyiyim Ömer. Sadece dalmışım, kusura bakma. Galiba hasta oluyorum, eve gitsem iyi olacak."

Ömer elini telaşla alnıma koydu ve konuşmaya devam etti: "Bir hastaneye gidelim o zaman Zeynep, sanki ateşin de var."

Gülümsedim ve cevap verdim: "Hayır Ömer, sen Derin'le kal. Bak nasıl da mutlu. Ben bir taksiyle eve giderim, sadece bir taksi çağırırsan iyi olur. Gerisini ben hallederim."

Ömer burnumu sıkarak itiraz etti: "Yok artık! Ben eve bırakırım seni. Hadi git giyin sen, ben arabayı getiriyorum."

Giyindim ve Derin'le vedalaştım. Önce huysuzlansa da bütün gece uykusuz olduğumu bildiği için kabul etti ama yine de kendi evime gitmeme izin vermedi ve kendi evine gitmemi istedi. Ben de zaten yalnız kalmaktan korkuyordum, orada kalmam daha iyi olacaktı.

Ömer beni Derinlere bıraktı ve bir şey olursa aramamı tembihleyerek gitti. Derin'in anne ve babası bu akşam bir yere davetli oldukları için ev boştu. Hemen odaya gittim ve kendimi yatağa attım. Gerçekten ateşim vardı ve boğazım ağrıyordu, üstelik çok uykusuzdum. Öylece pencereye bakarken bir anda kapı çalmaya başladı.

Korkuyla doğrulup oturdum.

Kapı tekrar tekrar çalınınca sessiz bir şekilde gelen kişinin

gitmesini bekledim ama kahretsin ki gitmiyordu. Telefonu elime alıp Ömer'i aramaya karar verdim ama tam o anda dışardan Uygar'ın sesi geldi: "Zeynep!"

Duyduğum ses içimdeki yangını bir anda söndürdü ve sevinçle kapıya koştum. Ona deli gibi muhtaçtım, özlem artık ruhumdan taşıyordu. Gülümseyerek kapıyı açtım.

Ama onu o hâlde görünce yüzümdeki gülümseme âdeta söndü.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, ayakta bile zor duruyordu.

Hatta düşmemek için kapıya tutunuyordu. O kadar çok içmişti ki kendisini kaybetmişti.

Bana tiksinircesine bakarak konuşmaya başladı: "O itle düşüp kalkmak için miydi bütün bu yalanlar? Sizi izledim. Ona sarılırken, o sana dokunurken sizi uzaktan izledim. Ben acı içinde kıvranırken sen o itle sarmaş dolaş keyif yapıyordun!"

İçimdeki özlem yerini hayal kırıklığına bıraktı, öfke beni ele geçirmişti. Ben de ona aynı şekilde bakarak bağırdım: "Doğru konuş benimle, Ömer benim kardeşim!"

Uygar sinirle ellerini sıktı, beni tutup kendisine çekti ve garip bir şekilde sordu: "Kardeşin, öyle mi?" Gözlerime baktı ve acı içinde gözlerini kıstı, sonra gözleri dudaklarıma indi.

Omuzlarımı tutan elleri titriyordu. Bir anda sertçe yutkundu, başını sağa sola sallayarak şiddetle hırladı ve beni yavaşça arkaya doğru itti.

Hastalık ve uykusuzluk nedeniyle dengemi sağlayamadım ve sırtımı duvara çarptım. Hissettiğim acıyla gözlerimi kıstım ve inledim.

Uygar bir anda kendine geldi. Pişmanlık içinde bana baktı ve yanıma koştu. Hızla beni kendisine çekti, göğsüne bastırdı ve deli gibi sayıklamaya başladı: "Canını yaktım, lanet olsun bana! İstemeyerek oldu Zeynep'im, özür dilerim. Yokluğuna dayanamıyorum, affet beni. Canını yaktım!"

Dünden beri yaşadıklarıma artık dayanamıyordum. Onu itmeye çalıştım ve bağırmaya başladım.

"Bırak beni! Defol git buradan. Dokunma artık bana!"

Uygar beni daha fazla kendisine bastırarak başını sağa sola salladı.

Nefes alamaz hale gelmiştim.

Ateşim de iyice yükselmişti ve daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım ve kendimi karanlığa bıraktım.

Tek hatırladığım şey, Uygar'ın pişmanlık dolu sözleriydi.

"Bu hayatta beni en çok yakan şey sana uzaktan bakmak oldu. Canını yakmak istemedim. Affet beni!"

Sıcak...

Sanki kordan alevler bedenimin her yanını sarmış kavuruyordu. Gözlerimi açamıyordum, hissettiğim tek şey bana dokunan eller ve burnumu sızlatan ferah bir kokuydu.

Uygar yanımdaydı, bunu biliyordum. Gözlerimi açamasam da bu kokuyu tanıyordum. Üstümdeki tişörtü yavaşça çıkarınca hissettiğim boşlukla bedenim bir anda titremeye başladı. Gözlerimi açmak istedim ama yapamıyor, Uygar'a engel olamıyordum.

Sonra saçlarımı boynumun altından çıkardı ve omzuma sakallarını sürerek beni derin bir şekilde koklamaya başladı. Kulağıma gelen boğuk sesini yüreğimde hissettim. Anlamaya çalışıyordum ama kalbimin sesi buna engel oluyordu, boğazımda ki acı dayanılmaz bir hâldeydi.

Uygar'ın ellerini pantolonumda hissedince kendimi zorlayarak ellerimi oynatmaya çalıştım ama tek yapabildiğim tir tir titremek oldu. Pantolonum yavaşça ayaklarımdan sıyrılınca tam anlamıyla savunmasız kalmıştım.

O an Uygar'ın dudaklarını tam göbeğimin üstünde hissettim. Ellerini belimin altından geçirdi ve beni kendisine doğru çekti. Başını karnıma dayadı ve mırıldanmaya başladı. Bu kez söylediklerini tam olarak duymuştum: "Hasretim sana Zeynep, susuz kalmış gibiyim. Sana başkasının dokunma ihtimali bile beni deli ediyor, sensiz yapamıyorum."

Söylediği sözlerle içim daha beter yandı. Titrememem kontrolden çıkmıştı ve nefes alamaz bir hale gelmiştim. Uygar bir anda başını karnımdan çekti ve bağırdı: "Kahretsin! O kadar çok ateşin var ki, resmen yanıyorsun!"

O an beni kucağına aldı ve hızla yürümeye başladı. Vücudum sanki bana ait değildi, bir oyuncak bebek gibiydim. Kendimi zorladım ve elimi kaldırarak ona tutundum, çenem titriyordu. Çok soğuktu, inanılmaz derecede üşüyordum.

Uygar alnıma dudaklarını bastırdı ve fısıldadı: "Şşşt, sakin ol güzelim. Ben buradayım, hepsi geçecek. Söz veriyorum."

Acı içinde yutkundum ve onun sıcaklığına sığındım. Onun da üstü çıplaktı ve göğsünden yayılan sıcaklık benim tek sığınağımdı, işte oraya sığındım.

Ama bir anda kendimi soğuk suyun içinde buldum, korkuyla Uygar'a yapışıp haykırdım: "Soğuk!"

Deli gibi çırpınmaya başladım, Uygar beni daha sıkı tuttu ve daha kuvvetli bir şekilde göğsüne bastırdı. Bir küvetin içindeydik ve su bana çok soğuk geliyordu. Uygar beni suya batırıp çıkarıyordu, sonra yavaşladı. Suya oturdu ve beni kendisine çekerek kucağına hapsetti.

Sonra da sakin bir şekilde konuşmaya başladı: "Dayanmak zorundasın, sakin ol. Ben yanındayım güzelim, seni asla bırakmam."

Çaresizce ağlamaya başladım. Başımı onun boynuna bastırdım ve sakinleşmeye çalıştım. Titrememem yavaşça azaldı, Uygar'ın kokusuna ve sıcaklığına sığınmıştım, sanki yeniden doğuyordum.

Uygar elleriyle sırtımı okşarken bir yandan da beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Kulağıma dolan o mükemmel sesi bir güneş gibi içimi ısıtıyordu. Onu dinledim: "Hani bana babanın balıktan dönüşünü anlatmıştın, o sıcak yaz akşamlarını, birlikte söylediğiniz şarkıları... O şarkıları bir gün bana da söyleyecek misin, beni affedebilecek misin Zeynep?"

Kaskatı olmuş vücudum söylediği sözlerle bir anda gevşedi ve yavaşça gözlerimi açarak ona baktım. Başını arkaya yasla-

mıştı, tam karşıya bakıyor ve parmaklarıyla sırtımda daireler çiziyordu, çenesi kasılmıştı. Özellikle sırtımdaki aynı bölgeyi okşamasının sebebini o anda anladım. Beni duvara ittiği için Uygar vicdan azabı çekiyordu.

Böyle hissetmesi beni çok üzdü. Uygar bana bilerek zarar vermezdi, bunu elbette biliyordum. Sadece bana söylediği sözleri kabullenemiyordum, Ömer benim kardeşim gibiydi ve beni onunla düşüp kalkmakla suçlamıştı. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu.

Gözlerini indirip bileğime baktı. Çenesini iyice sıktı ve burnundan soludu. Vücudu yine kasılmıştı, bir anda değişiyor ve öfke onu bambaşka bir insan yapıyordu. Ali'nin söylediği sözleri hatırlayınca huzursuzluk yine içimi sarmıştı. Uygar'ın kötü işler yapıyor olma ihtimali beni ürkütüyordu. Saldırgan hâlleri bu ihtimali kanıtlar gibiydi, derin bir iç çektim.

Uygar aynı anda yüzüme baktı. Gözleri gözlerimle buluşunca yutkundu. Sonra gülümseyerek elini kaldırdı ve yanağımı okşadı, sonra da sakin bir şekilde konuşmaya başladı: "Ateşin düşmüş. Evimdeyiz. Doktor çağırdım, birazdan burada olur. Galiba soğuk almışsın."

Tepkisiz bir şekilde ona bakıyordum. Beni arabadan kovduğu o geceyi düşündüm, sonra kafenin önünde bekleyen arabayı. Uygar'ın evdeki hâlini ve Ali'nin o acımasız sözlerini...

Uygar benim ona tepkisiz bir şekilde bakmamdan rahatsız oldu ve kaşlarını çatıp huzursuz bir nefes verdi. Sonra beni kendisine doğru çekerek sarıldı, başını boynuma bastırarak acı içinde konuşmaya devam etti: "Susma! Bana böyle bakmanı istemiyorum, pişmanım anlasana. Benden bir şeyler gizlemen beni deli etmişti ve o it sana dokununca öfkeden deliye döndüm."

Sürekli Ömer hakkında böyle konuşması sinirlerimi bozuyordu, ben kendisine âşıktım ve bana güvenmesini istiyordum. Derin bir nefes aldım ve boğazımın acısını umursamayarak cevap verdim: "Ömer hakkında böyle konuşmayı kes artık, o benim kardeşim gibi ve kimse onun hakkında bu şekilde ko-

nuşamaz! Her şey bir yana, ben sana âşığım, anlamıyor musun bunu?"

Uygar yüzüme baktı ve altdudağını dişlerinin arasına alıp ısırdı. Sonra gözlerini kapattı ve sakin olmaya çalışarak cevap verdi: "Sen öyle görebilirsin, peki ya o? O böyle görmüyor. Sana kimse dokunamaz Zeynep, buna tahammül edemiyorum. İnan bana, kendimi zorluyorum. Seni incitmemek için öyle çaba harcıyorum ki anlatamam. Benden kaçmandan korkuyorum. Hayatımda ilk defa bir şeyden korkuyorum Zeynep ve maalesef bu benim elimde değil."

Elimi kaldırıp yanağına dokundum ve gülümseyerek cevap verdim: "O Derin'i seviyor Uygar, Ömer çok iyi bir genç. Lütfen onu suçlayıp durma artık."

Uygar bir anda kaşlarını çattı ve bana bakarak sordu: "Yani o diğer kızı seviyor, öyle mi?"

Yavaşça başımı salladım. Bakışları bir an yumuşar gibi olsa da sonra yine sertleşti ve konuşmaya devam etti: "Olsun. Yine de sana dokunamaz."

Gözlerimi devirdim ve başımı iki yana salladım. Uygar gerçekten hastalıklı bir şekilde kıskançtı, artık fazla oluyordu.

Ona baktım ve kendimden emin bir şekilde konuşmaya başladım: "Seni affetmemi istiyor musun? Her şeyi unutmamı istiyorsan tek bir şartım var, yoksa seni asla affetmem Uygar. Bir daha yüzümü bile göremezsin."

Uygar kaskatı kesildi, bir anda yüzü değişti ve çenesini oynattı. Sonra burnundan nefes alarak başını sağa sola salladı ve dişlerini sıkarak sordu: "Şartın ne?"

Gözlerimi kıstım ve cevap verdim: "Her şeyi unutmamı ve seni affetmemi istiyorsan yılbaşı balosuna Ömer ve Derin'i de davet edeceksin."

Gözlerini kıstı ve burnundan soluyarak cevap verdi: "Demek öyle? Peki tamam, gelsin bakalım. Senin kime ait olduğunu o da herkes gibi görsün artık."

Derin'in heyecanla beni çekiştirip durması artık dayanılmaz olmuştu. Uygar söz verdiği gibi onların adreslerine birer özel konuk davetiyesi göndertmişti.

Derin ve Ömer doğum günü gecesi birbirlerine olan aşklarını itiraf etmişlerdi ve ikisinin de ayakları resmen yere basmıyordu. Ömer bu davete önce anlam veremeyip gitmek istemese de Derin'in onu ikna etmesi hiç de zor olmadı. Ömer de artık benim Uygar'la birlikte olduğumu biliyordu, kafasında soru işaretleri olsa da benim mutluluğumu gördüğü için susmayı tercih etti.

Şimdi ise Derin'le Uygar'ın bizi gönderdiği özel butiğe gelmiştik. Uygar'ın toplantısı olduğu için bizi butiğe Kadir bıraktı. Hiç içime sinmese de Uygar benim için iki tane elbise alıyordu.

Yılbaşı gecesi önce oteldeki baloya ve sonra da Zeus'taki davete katılacaktık. Uygar bu konularda çok titizdi ve her şeyin eksiksiz olmasını istiyordu. Butik gerçekten inanılmaz derecede lüks görünüyordu, elbiseler özel tasarımdı ve bir eşi daha yoktu.

Bizi karşılayan modacı resmi bir şekilde gülümseyerek bize baktı, yüzündeki soğukluktan hiç hoşlanmamıştım. Derin beni dürttü ve kulağıma eğilerek fısıldadı: "Şuna bak, suratı resmen sirke satıyor. Kıskanç şıllık!"

Gözlerimi açıp ona baktım. Tamam, ben de kadından hoşlanmamıştım ama bu kadar da belli etmemize gerek yoktu. Kadın yanımıza geldi ve bizi baştan aşağı süzüp enteresan bir tavırla konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz. Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu kadının derdi neydi Allah aşkına? Derin burnundan soluyarak cevap verdi: "Bizi beklediğinizi zannediyorduk, Uygar Bey sizi aramış olmalı."

Kadın bir anda afalladı ve garip bir şekilde tavrı değişti. Gülümseyerek Derin'e baktı ve konuşmaya devam etti: "Öyle mi? Pardon, sizi öyle görünce... Yani ilk defa gördüğüm için tanıyamadım. Uygar Bey sizinle geleceğini, hatta gerekirse bizim eve gelmemiz gerektiğini emretti Zeynep Hanım."

Evet, Uygar eve gelmelerini istemişti ama Derin bütün elbiseleri yakından görmek istediği için butiğe gelmeye karar

vermiştik. Gülümseyerek cevap verdim: "Zeynep benim, öyle olması gerekti."

Kadın bir anda bana döndü, kıskançlık dolu sahte bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti: "Affedersiniz! Buyurun lütfen, Uygar Bey sizin için nasıl bir elbise istediğini açık bir şekilde anlattı. Bu konu da katı kuralları var, belli ki size çok değer veriyor."

Bu nasıl bir saçmalıktı? Elbiseyi ben giyecektim ve kendim seçmek istiyordum. Derin tek kaşını kaldırıp bana *sakın* der gibi bir işaret yaptı. Gözlerimi kısarak kadına baktım ve cevap verdim: "Görelim bakalım Uygar Bey'in istediği elbiseleri!"

Beş kişiden oluşan bir ekip bizi içeriye aldı ve özel paketlenmiş elbiseler getirildi. Beni giyinme odasına aldılar, Derin içerideki salonda beni bekliyordu. Kesinlikle böyle hayal etmemiştim, ben elbiselerimi Derin'le seçmek ve onun yardımıyla giyinmek istiyordum.

Bir mücevher gibi özel paketlenmiş ilk elbise kutudan çıkarılınca hayal kırıklığı içinde baktım. Kadife kumaştan, sıfır yaka, uzun kollu ve önünde dize kadar yırtmaçlı siyah elbise çok kaliteli olsa da kesinlikle benim tarzım değildi. Kadına baktım ve bunu istemediğimi anlatmaya çalıştım: "Bu elbise çok kapalı, ayrıca ben siyah giymek istemiyordum."

Kadın yalandan gülümsedi, sahte bir hüzünle yüzüme bakarak cevap verdi: "Üzgünüm Zeynep Hanım, Uygar Bey böyle olmasını istedi. Dikkat çekici renklerin kullanılmasını da kesinlikle istemedi. Lütfen deneyin."

Yanıma yaklaştı ve elbiseyi bana resmen zorla giydirdi. Hayal kırıklığıyla aynaya baktım ve üstümdeki elbiseyi parçalamak istedim. Kadın memnun gözlerle bana bakarak memnuniyetini dile getirdi: "Harika, tam anlamıyla Uygar Bey'in istediği elbise, eminim kendisi de çok beğenecek."

Ben daha karar vermeden fermuarı açmaya yeltendi. Kaşlarımı çatıp kenara çekildim ve itiraz ettim: "Daha arkadaşım görmedi, lütfen onu buraya çağırın."

Kadın başını salladı, gitti ve Derin'i getirdi. Derin ağzı açık

bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden beğenmediğini hemen anlamıştım, yüzünü buruşturarak sordu: "Bu sence çok kapalı değil mi Zeynep? Ayrıca seni çok boğmuş."

Hüzünle başımı salladım, Derin kadına doğru döndü ve sordu: "Daha canlı renkler yok mu? Yani sonuçta yılbaşı balosu, siyah olmasın lütfen."

Kadın çaresizce cevap verdi: "Kusura bakmayın, Uygar Bey'in kesin emri var, iki elbiseyi de o seçti, canlı ve gösterişli renkler de özellikle istemedi. Siyah ve beyaz olmasını istedi."

Bu kadın çok olmuştu artık, dayanamayıp bağırmaya başladım: "Elbiseyi ben giyeceğim, Uygar değil. Ayrıca bu elbiseyi hiç beğenmedik. Hem cenazeye gitmiyoruz, baloya gidiyoruz. Sizin derdiniz ne? Geldiğimizden beri tavırlarınız bir garip, kendinize gelin ve haddinizi bilin lütfen!"

Sonra Derin'e dönüp konuşmaya devam ettim: "Yürü Derin, gidelim buradan yoksa kavga edeceğim."

Sinirle soyunma odasına girdim ve soyundum. Kadının itirazlarına aldırmadan hızla butikten çıktık. Derin sinirle söylenip duruyordu, sonra bana döndü ve konuşmaya başladı: "Üzülme! Bu işe ben el koyuyorum, hadi hemen gidelim."

Üzgün gözlerle ona bakarak sordum: "Nereye gidiyoruz?"

Derin gözlerini kıstı ve cevap verdi: "Tabii ki Ramon'a gideceğiz, yani Ramazan'a. Bizim okulda moda tasarımı okuyor, çok iyi çocuktur. Minik bir butiği var, geçen gün yaptığı tasarımların resimlerini gösterdi. Hepsi harika ve fiyatları da çok uygun. Seni çekici bir afet yapsın da başta o Uygar danası olmak üzere herkes kıskançlıktan gebersin."

Kesinlikle haklıydı, artık ben de hırslanmıştım. Derin'le taksiye bindik ve Ramon'a doğru yola çıktık. Taksi yolda ilerlerken balo gecesini düşünüyordum, zorlu bir yola giriyordum ve artık geri dönüş yoktu.

Kendimi savaşa çıkacak bir asker gibi hissediyordum. Yara alsam da bu savaşı kazanacaktım, bunun başka bir yolu yoktu!

Karşımda oturan gözleri boyalı, saçları o biçim ve her yanına enteresan takılar takan adama hayretler içinde bakarken Derin dirseğiyle karnıma vurarak beni uyardı. Hemen kendimi toparlayıp boğazımı temizledim ve oturuşumu düzelttim.

Ramon bana küçümseyen bakışlarla baktı ve suratını büzüştürerek konuşmaya başladı: "Ay, o uğursuz gözlerinle yedin bitirdin beni be yavrum! Tövbe tövbe!"

Söylediklerivle ağzım bir anda açık kaldı ve gözlerimi kısıp Derin'e baktım.

Derin bana omuz silkerek kaş göz yaptı. Sonra da Ramon'a döndü ve gülümseyerek konuşmaya başladı: "Bırak onu bunu da Ramo, işimiz düştü sana. Bu sosyete olacak kurtlar kazanından ancak sen anlarsın."

Ramon tek kaşını kaldırıp sinsi sinsi güldü ve dudaklarını büzerek cevap verdi: "Kız, vallahi doğru adrese geldiniz. Ama önce bir şartım var. Ay, ama önce her şeyi bir bir anlatın bana, çatladım şurada! Kim bu adam, ay yoksa çok mu yakışıklı?"

O an Ramon'daki cilve ve nazı kıskandım ve bende yarısı bile olmadığı için kendimi resmen vurmak istedim. İnanılmaz derecede farklıydı ama bir o kadar da sıcakkanlıydı. Butiği lüks değildi fakat tam anlamıyla bize göreydi, samimi ve sıcak bir ortamdı. Cansız mankenlerin üstüne giydirdiği elbiseler bile o siyah elbiseden daha iyi duruyordu.

Derin, Ramon'a her şeyi üstünkörü anlatırken Ramon'un yüzü şekilden şekle giriyordu. Her şeyi dinledikten sonra bana döndü ve dövünmeye başladı: "Kız yeminle kıskandım seni. Ah, böyleleri neden beni bulmaz ki? Bir sana bak bir de bana! Biri soğuk bir hayalet, diğeri ateşli bir panter!"

Bana soğuk hayalet derken gözlerini bayışı çok komik görünüyordu. Bu hâli o kadar tatlıydı ki ister istemez o haline gülümsedim. Ramon birden ciddileşti ve konuşmaya devam etti: "Bana bak yavrum! Bu Uygar olacak kaya parçasını elinde tutmak istiyorsan önce bu ruhsuz halinden çık. Yemin ederim

nenem gibisin. Aslında nenemin bile senden daha çekilir bir hâli var ama neyse. Konuya dönersek, seni o baloya öyle bir şekilde göndereceğim ki herkesin dibi düşecek kız. Ama saçına, takılarına ve makyajına bile ben karar vereceğim, kabul diyorsan cennetin kapıları açılır. Yok dersen gidersin o boklu moda evine, seni bilerek maskara etmelerine izin verirsin! Anlaştık mı beybisi?"

Derin benden önce atlayarak bağırdı: "Anlaştık! Seninleyiz beybisi!"

Ben de gülüp, "Anlaştık," dedim.

Ramon keyifle gülümserken bir yandan da takma tırnağını masaya vuruyordu.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Hemen çantamdan telefonu alarak yan odaya geçtim, arayan Uygar'dı. Telefona cevap verdim: "Efendim canım?"

Uygar'ın kükreyen sesi telefonu inletince gözlerimi kısıp telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, sonra tekrar kulağıma koyarak dinlemeye başladım: "Neredesin sen? Buraya geldim, apar topar çıktı dediler. Ne oldu? Beni neden aramadın?"

Açıkçası Uygar'la kavga etmeye hiç niyetim yoktu, onun için bozuntuya vermeden cevap verdim: "Sakin ol! Ben de tam seni arayacaktım, oradaki elbiseleri beğenmedim, ayrıca o kadından da hiç hoşlanmadım. Ben de Derin'le kendi tanıdığım bir modacıya gelmeye karar verdim."

Uygar bir anda öfkelendi ve bağırmaya başladı: "Benim kadınıma saygısızlık mı yaptılar? Canını sıkacak bir şey mi söylediler yoksa? Yakarım lan ben burayı!"

Telaşlanarak cevap verdim: "Hayır! Saygısızlık yapmadılar. Uygar, lütfen sakin ol. Sadece kendimi rahat hissetmedim o kadar."

Uygar kesinlikle manyağın tekiydi ve dediğini yapardı. Bunu artık net bir şekilde anlamıştım. Söylediklerimi dinledikten sonra sordu: "Hem sen neredesin Zeynep? Kim bu modacı?" Sonra bir anda konuşmasını kesip, "Yoksa erkek mi?" diye sorduğunda resmen artık bana gına gelmişti.

Derin bir nefes alarak cevap verdim: "Erkek evet, ama ruhu değil. Yani dışarıdan bakıldığında tam anlamıyla erkek ama emin ol, ben onun ilgi alanına girmiyorum."

Söylediğim saçmalıklara içimden lanet ederek konuşmaya devam ettim: "Lütfen Uygar, güven bana. Senden sadece biraz güven istiyorum."

Uygar derin bir nefes aldı ve cevap verdi: "Sakın kıyafet ayağına oranı buranı ellemeye çalışmasın, yoksa o ne olduğu belli olmayan iti gömerim. Öyle açık saçık şeyler de kesinlikle istemiyorum, anladın mı beni Zeynep?"

Sonra daha sakin bir şekilde konuşmaya devam etti: "İstersen Paris'e gidelim. Oradan seçeriz elbiselerini. Hem biraz da baş başa kalırız."

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Hayır Uygar, burada iyiyim ben. Elbiseleri Ramon hazırlayacak. Zaten öyle bir şey yapacak biri değil, ayrıca kıyafetlerimi kendim seçmek istiyorum."

Uygar söylenmeye başladı: "Ramon! Demek elbiseleri Ramon hazırlayacak, göreceğiz bakalım o Ramon'u."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve konuyu değiştirmek için, "Ben buradan çıkınca okula gideceğim, sonra seni ararım olur mu? Şimdi kapatıyorum canım," dedim.

Telefonu kapatırken Uygar'ın hâlâ Ramon'a küfürler saydırdığını duyuyordum, eminim ki Ramon'u görse delirirdi. Yeniden gözlerimi kapattım, başımı sağa sola salladım ve içeri döndüm.

Ramon beden ölçülerimi alıp üç gün sonra gelmemiz için bize randevu verdi ama elbiseler hakkında hiçbir bilgi vermedi. Nedense ona çok güveniyordum, umarım pişmanlık yaşamazdım.

Öğleden sonra okula gidip derslere girdim. Sene sonu olduğu için hocalar bizi biraz rahat bırakıyordu. Boşluktan yararlanıp kafeteryaya inmeye karar verdim. Bir kahve alıp boş bir masaya oturdum.

O sırada içeri giren Ali'yi gördüm ve kaşlarımı çatarak başı-

mı çevirdim. Ona çok kırgındım ve konuşmak istemiyordum. Bile bile canımı acıtmaya çalışmıştı.

Yanıma geldiğini hissedince çantamı aldım ve gitmek için ayağa kalktım. Ali hemen önümde durdu, pişmanlık ve çaresizlik dolu gözlerle bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çok yorgun görünüyordu. Yalvarırcasına konuşmaya başladı: "Lütfen Zeynep. Gitme! Ben günlerdir yatamıyorum. Biliyorum, seni incittim ve çok pişmanım. Seni deli gibi seviyorum Zeynep, seni ilk gördüğüm o ilk günden beri seviyorum ve buna engel olamıyorum. Benimle konuşmamana dayanamam. Ne olursun affet beni, yeniden arkadaş olalım."

Söyledikleri beni şoke etmişti. Bir an ona ne cevap vereceğimi bilemedim, Ali iyi bir çocuktu ama bana karşı olan hislerine asla karşılık veremezdim. Ben Uygar'sız yapamazdım ve bunu anlaması gerekiyordu.

Ona gülümsemeye çalıştım ve cevap verdim: "Ali, insanlar âşık olacakları insanı ne yazık ki seçemezler. Aşkına saygı duyuyorum, bu sebeple seni suçlayamam. Ama sen de beni suçlama ve Uygar'a olan aşkıma lütfen saygı duy. Seni üzmek istemiyorum ve yeniden arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum ama lütfen benden uzak durmaya çalış. Böylesi inan daha iyi, umarım beni anlamışsındır!"

Üzgün bir şekilde başını salladı. Çantamı alıp oradan çıkarken onu o masa başında öylece bıraktım. Buna mecburdum. Ali'ye yakın olmam ona sadece zarar verirdi.

Ben kimseyi üzmek istemedikçe üzülen hep ben oluyordum ve Uygar'la aram bozuluyordu. Buna artık izin vermeyecektim.

Son derse girmek istemedim. Çıkışa doğru yürüdüm. Eve gitmeye karar vermiştim, duş almak ve dinlenmek istiyordum.

Otobüs durağında hem otobüsü bekliyor hem de soğuktan kızaran ellerimi ısıtmaya çalışıyordum. Duyduğum sesle başımı kaldırdım. Bir araba sert bir fren sesiyle önümde durmuştu, arabanın içinden Selim'in indiğini görünce şaşkınlık ve korkuyla geriye doğru bir adım attım.

Selim bana yaklaşarak konuşmaya başladı: "Güzelim! Ne

o, yoksa beni özlemedin mi? Hâlbuki ben günlerdir senin hasretinle yanıp tutuşuyorum."

Onun bu konuşma şeklinden nefret ediyordum. Tiksinircesine yüzüne baktım ve cevap verdim: "Git buradan. Rahat bırak beni!" Ondan hem korkuyor hem de iğreniyordum, yakışıklılığı ve zenginliği umurumda bile değildi!

Selim sahte bir şekilde gülerek cevap verdi: "Bak bu olmadı, insan ileride kocası olacak adamla hiç böyle konuşur mu? Oysa ben her an seni hayal ederek yaşıyorum. Benim olacaksın ve seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım sevgilim!"

Midem bulandı. Selim kesinlikle takıntılı bir ruh hastasıydı. Başımı dikleştirip, "Asla! Beni rahat bırak. Seni görmek bile istemiyorum," dedim ve gelen otobüse doğru koşmaya başladım.

Ben koşarken Selim'in arkamdan, "Göreceğiz bakalım! Yine görüşeceğiz güzelim!" diye bağırdığını duydum. Umursamamaya çalışıp otobüse bindim.

Eve vardığımda resmen titriyordum. Hızla kapıları kilitledim, Selim buraya gelebilirdi. Ondan her şey beklenirdi. Sessizce koltuğa oturdum ve düşüncelere daldım.

Bir süre sonra çok üşüdüğüm için sobayı yaktım. Sonra da banyoya gidip şofbeni açtım. Su ısınana kadar da kendime bir omlet hazırladım. Çok huzursuzdum ve duyduğum her tıkırtı beni inanılmaz derecede ürkütüyordu.

Duşumu aldıktan sonra sessizce odamda oturmaya başladım. Diğer oda çok büyüktü ve elektrikli soba orayı yeteri kadar ısıtmıyordu. Evde yalnız kalmak gerçekten artık dayanılmaz olmuştu, annemin bir an önce gelmesini istiyordum.

Elime bir kitap alıp okumaya başladım. Üç sayfa okuduktan sonra elektrikler kesildi. Normalde korkmazdım ama Selim olayından sonra tam anlamıyla paranoyak olmuştum. Yavaşça doğruldum ve ayağa kalktım. Telefonun ışığından yararlanarak mutfağa yürüdüm, hemen çekmeceden bir mum çıkardım ve kibriti tutuşturup mumu yaktım.

O an dışarıdan bir ses geldi, korkuyla etrafıma baktım. Karanlık beni daha fazla ürkütüyordu. Aynı ses bir daha gelince yutkundum ve titreyen ellerimi göğsüme bastırdım. Birden dışarıda bir şeyin devrilme sesi gelince çığlık atarak kulaklarımı kapattım ve yere çökerek oturdum.

Orada kesinlikle biri vardı. Kısa bir süre sonra kapı vurulmaya başladı, korkudan telefonu elime aldım ve Uygar'ı aramak istedim ama kahretsin ki bozuk olan telefon yine kapandı. Çaresizce kulaklarımı kapattım. Kapı şiddetle vurulmaya devam ediyordu ve çok korkuyordum. Başımı sağa sola sallayarak ağlamaya başladım.

O anda salonun camının kırıldığını ve birinin içeri atladığını duydum. Gözlerimi kapatarak deli gibi çığlık atmaya başladım. Birden biri beni hızla yerden kaldırdı ve kendisine doğru çekti. Şiddetle çırpınmaya başladım, aklımı oynatıyor gibiydim.

"Zeynep! Kendine gel güzelim, bana bak. Yüzüme bak. Benim, Uygar. Meleğim yüzüme bak!"

Duyduğum ses ve burnuma dolan huzurlu kokuyla gözlerimi açtım ve korkularım aynı anda uçup gitti. Uygar buradaydı, ona daha sıkı sarıldım ve ağlamaya devam ettim. Beni göğsüne bastırdı ve sırtımı okşamaya başladı.

O benden beter durumdaydı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu ve bedeni kaskatı olmuştu. Başımı öpüp beni kucağına aldı ve içeri girip koltuğa oturdu. Burnumu çekerek anlatmaya başladım: "Dışarıdan ses geldi, çok korktum Uygar. Telefonum da kapandı ve seni arayamadım. Orada biri vardı."

Uygar derin nefes aldı ve konuşmaya başladı: "Korkma artık güzelim, sana bir şey olmasına izin vermem. Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın ve bir daha böyle korkmayacaksın! Ben hep yanındayım, kimse sana zarar veremez. Bu boktan eve de bir daha gelmeyeceksin!"

Sonra burnunu boynuma gömdü ve beni derin derin kokladı. Ben biraz daha sakinleşince başını kaldırıp dudağıma minik bir öpücük kondurdu ve boğuk sesiyle konuşmaya devam etti:

"Senin yuvam benim! Senin ışığın benim! Ben sensiz nefes bile alamıyorum ve ben de artık ışığımı hep yanımda istiyorum!"

O geceden sonra annem gelene kadar Uygar'ın evinde kalmaya karar verdim. Aslında Derinlerde de kalabilirdim ama Uygar bu fikrime kesinlikle karşı çıkmıştı.

Bugün son prova vardı ve elbiselerim harika olmuştu. Ramon bu işte ne kadar profesyonel olduğunu bize kanıtlamıştı, beğeniyle bana baktı ve başını salladı, sonra Derin ve bana bakarak konuşmaya başladı: "Harika oldun bebeğim. O sosyete cadıları kıskançlıktan kuduracak. Ay gebersinler, götümün sosyeteleri. Sen onlardan çekinme yavrum, bırak onlar senden çekinsin. Dik dur ve hafifçe gülümse ama abartma, sonra soytarı muamelesi görürsün. Ben ekibimle saat tam on ikide otelde olacağım. Sana soğuk falan dedim ama çok sevdim seni kız! Hadi kızlar, göreyim sizi."

Derin'le koşup ona sarıldık. Ramon'la tanışmak büyük bir şanstı.

Butikten çıktığımızda kapıda bizi bekleyen Ömer'i gördük. Derin koşarak onun boynuna sarıldı. Ömer onu boynundan öptü: "Asırlardır görmüyor gibiyim."

Derin'in utanarak başını saklaması ve Ömer'in mutluluktan parlayan gözleri özlemini çektiğim bir manzaraydı. Onları böyle görmek o kadar güzeldi ki...

Birden tam arkamızda başka bir araba durdu. Başımı çevirdim ve arabaya baktım. O an nefesim kesildi çünkü gelen Uygar'dı. Arabadan indi ve kaşlarını çatıp butiğe baktı. Burayı nasıl bulmuştu?

Üstündeki gri spor takım tam üstüne oturmuştu ve her zamanki gibi çok yakışıklıydı, iç çekerek ona baktım. Gözlerime baktı ve hafifçe gülümserken altdudağını ısırdı. Bu adam resmen aklımı zorluyordu.

Yanıma geldi ve belimden tutup beni kendisine çekti, sonra kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı: "Güzelim!"

Gülümseyerek cevap verdim: "Sevgilim!"

Uygar gözlerini kısarak bana baktı: "Senin o sevgilim diyen ağzını yerim ben."

Başım dönüyordu, koluna tutundum ve kendime gelmeye çalıştım. Sonra aklıma Ömer ve Derin geldi ve boğazımı temizleyerek Uygar'a onları işaret ettim.

Kaşlarını çatarak başını sağa sola salladı, ben de gözlerimi kısarak ona tehdit dolu bir bakış attım.

Uygar söylenerek onların yanına yürüdü ve kaşlarını çatarak konuşmaya başladı: "Merhaba, ben Uygar Ezeloğlu. Nasılsınız?" Derin önce bana baktı ve sonra Uygar'a bakarak heyecanla cevap verdi: "Merhaba, ben de Derin, Zeynep'in kardeşi sayılırım. Memnun oldum."

Ömer kaşlarını çatıp Derin'i yanına çekti ve sert bir şekilde cevap verdi: "Merhaba, ben de Ömer. Memnun oldum." Uygar, Ömer'in Derin'i sahiplenmesinden memnun olmuştu, gülümsedi ve başını salladı.

Hep birlikte bir öğlen yemeği yedik, nihayet Ömer ve Uygar'ın arasındaki buzlar biraz erimişti... Belime dolanan eller ve boynuma üflenen sıcacık bir nefes... Dışarıda yağan kara inat beni ısıtan bir can vardı uyandığım yatakta.

Uygar derin uykuda olmasına rağmen bedenime sımsıkı sarılmaya devam ediyordu, kokusunu içime çektim. Gece bu muhteşem kokuyla uyuyup sabaha yine aynı kokuyla uyanmanın verdiği mutluluk tarifsizdi benim için. Onu seviyordum, onu canımdan bile çok seviyordum.

Yavaşça doğruldum ve kalkmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Başımı çevirip yüzüne baktım. Uykuda olmasına rağmen kaşları çatıktı. Kendime engel olamadan eğildim ve dudaklarımı kaşlarının çatık olduğu bölgeye bastırdım.

Mümkünmüş gibi kaşları daha çok çatılırken tek gözünü açarak bana baktı. Ardından gülümseyerek çenemin altına burnunu sürttü ve boynuma derin bir öpücük kondurdu. Sonra da boğuk sesiyle konuşmaya başladı: "Her güne böyle uyanmak istiyorum, kokun içime işlesin."

Gülümsedim ve cevap verdim: "Her yeni güne seninle başlamak istiyorum, kokun kokuma karışsın."

Uygar keyifli bir şekilde güldü ve beni yatağa çekti. Sonra hızla üstüme uzandı ve konuşmaya devam etti: "Bunu sevdim. İstekleriniz benim için bir emirdir küçük hanım. Madem emir büyük yerden, ben de seve seve itaat ederim."

Kollarımı başımın üstünde birleştirdi ve dudaklarını köprücükkemiğime değdirdi. Gülümseyerek onu itmeye çalıştım, bırakmayınca gözlerimi devirerek cevap verdim: "Artık hazırlanmam gerekiyor, Derin'le buluşup otele gideceğiz. Kalkmaya mecburum. Saat on olmuş Uygar."

Uygar söylediklerimden memnun değildi, kaşlarını çattı ve söylendi: "Ne demek mecburum? Hiçbir şeye mecbur değilsin, tek mecbur olduğun şey benim. Benimle olmaya ve bana hayat vermeye mecbursun, gerisinin canı cehenneme, anladın mı beni?"

Bezginlikle yine gözlerimi devirdim. Biz kadınlar neden erkekler kadar rahat olamıyorduk? Gözlerimi kısarak cevap verdim: "Eğer kafanı ütülememi istemiyorsan bırak beni Uygar çünkü gerçekten çok işim var. Saat on ikide otel de olmam lazım. Ramon ve ekibi gelecek ve geç kalmak istemiyorum." Sustum, sonra utana sıkıla konuşmaya devam ettim: "Şey, bizim için bir oda ayarlatabilir misin? Hazırlanmak için bir odaya ihtiyacımız var ama eğer sorun olursa Derinlerde de hazırlanabiliriz..."

Uygar bir sürü küfür sayarak beni bıraktı ve bağırdı: "Ne demek oda ayarlamak Zeynep? Benim olan her şey aynı zamanda senin, hâlâ bazı şeylerin farkında değilsin sanırım?"

Başını sağa sola salladı ve bezginlikle bir nefes verdi. Sonra hızla bana bakarak konuşmaya devam etti: "Hem neden o

adam oraya geliyor ki? Şimdiye kadar dayak yemediyse sana dua etsin. Eğer açık saçık bir elbise hazırlamışsa, beni değil sen, ferişteler gelse tutamaz, bunu aklına sok." Ayağa kalktı ve söylenerek banyoya girdi.

Aradan geçen bir saatin ardından hazırlanıp evden çıktık. Kahvaltı etmeyi reddettiğim için Uygar'ın siniri resmen tavan yapmıştı. Derin'i aldığımızda çaktırmadan Derin'e Uygar'ı işaret ettim ve başımı salladım. Yol boyunca onlarca tehdit ve uyarı dolu sözleri dinledikten sonra nihayet otelin garajına girdik.

Yolun bittiğine bin kez şükrettim, Uygar çok gergindi ve bu hâli çekilmiyordu. Kimseye görünmeden asansöre binip Uygar'ın dairesine çıktık. Derin hayranlıkla etrafını seyrederken ben Uygar'ı daha fazla öfkelendirmemek için sesimi bile çıkarmıyordum.

Derin daireye girdi, ben de asık suratla arkasından yürüdüm. Ama Uygar beni kolumdan çekerek sırtımı duvara yasladı ve yanaklarımı tutarak burnumun ucunu öptü. Sonra çattığım kaşlarımı eliyle düzeltti ve gülümseyerek konuşmaya başladı: "Balonun canı cehenneme. İstersen gidelim, nereye gitmek istersen oraya, yeter ki iste. Bu balo canımı sıkmaya başladı, seni benden uzak tutacak her türlü şeye kılım zaten. Asma artık suratını."

Tepkisiz bir şekilde ona baktığımı görünce gülümseyerek başını sağa sola salladı ve dudağımın üstüne minicik bir öpücük kondurup konuşmaya devam etti: "Baş başa olalım, sadece sen ve ben. Evet dersen hemen uçağı hazırlatayım. İnan sadece seninle olmak istiyorum. Öfkem ve kızgınlığım senden ayrı kalmak istemediğim için sadece, affet beni. Seni üzmek istemedim."

Gülümsedim. Ona sarılarak başımı omzuna yasladım ve cevap verdim: "Anlıyorum ama hayır Uygar. O kadar hazırlık yapıldı, bu şekilde kaçamam. Hem artık herkes bu ilişkiyi bilsin istiyorum."

Uygar derin bir nefes alıp başını salladı ve konuşmaya de-

vam etti: "Tamam, haklısın. Bunu ben de istiyorum; ama gece saat on ikide baş başa olacağız. Sadece sen olacaksın yanımda, yeni yıla girerken yalnız olacağız. Sana bir sürprizim var, anlaştık mı?"

Heyecanla ona baktım, gözleri parlıyordu. Gülümseyip başımı salladım: "Anlaştık. Benim de sana söylemek istediğim bir şey var."

Uygar gözlerini kıstı ve altdudağını dişlerinin arasına aldı, sonra boğuk sesiyle fısıldadı: "Seni bırakıp gitmek istemiyorum." Dudaklarımı büzerek yalvaran gözlerle ona bakınca da pes ederek söylendi: "Tamam tamam, gidiyorum. Ama fazla uzamasın, anladın mı?" Başımı salladım. Göz attı ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurup gitti.

Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki heyecandan neredeyse yerimde duramıyordum. Uygar bize muhteşem bir kahvaltı göndertmişti, kendisi de kral dairesinde hazırlanıyordu.

Kahvaltının ardından Ramon'un gelmesini bekliyorduk. Derin bana bakıp iç çekti ve konuşmaya başladı: "Bu olanlar inanılmaz, yani sen ve Uygar, bu otel ve balo hayal gibi. Çok mutluyum Zeynep, Ömer'e âşığım. Bunca zaman onsuz nasıl yaşadığıma inanamıyorum. İlk defa bir yıla bu kadar güzel gireceğiz, inanabiliyor musun?"

Ben de inanamıyordum. Gülümseyerek cevap verdim: "Ben de çok mutluyum ama bir yandan da çok korkuyorum Derin. Her şeyin bozulmasından ve Uygar'ı kaybetmekten çok korkuyorum."

Derin gözlerini devirerek söylendi: "Uygar sana âşık, seni deli gibi seviyor. Bu kötü düşünceleri at artık kafandan ve keyfine bak."

Kesinlikle haklıydı ama elimde değildi, korkuyordum. Odanın telefonu çalmaya başlayınca hemen cevap verdim, arayan resepsiyondan Ece'ydi. Benim konuşmama fırsat vermeden söze başladı: "Zeynep. Ah, inanamıyorum! Nasılsın? Her şey yolunda mı? Bugün büyük gün, bütün medya ve herkes bu geceyi konuşuyor."

Ece'nin heyecanla konuşmasına gülerek cevap verdim: "Merhaba Ece. Evet canım, bugün büyük gün. İnan ben de çok heyecanlıyım ve seni çok özledim. Bir ara yukarı gel, olur mu?"

Ece kahkaha attı: "Aslında yukarıya çıkmak yasak ama emir büyük yerden olunca mecbur geleceğim. Bu arada bir tip geldi, Kadir Bey şimdi onları yukarıya çıkarıyor. Çok güldüm, ne acayip biri. Modacınmış, Kadir Bey'e hayran hayran bakıyordu."

Arkadan gelen seslerle sustu ve sonra hızla konuştu: "Neyse canım, gelen var. Ben kapatıyorum."

Ramon gelmiş olmalıydı, aynı anda kapı da tıklanınca Derin'e bakarak, "Geldiler!" dedim. Koşup kapıyı açtım. Kapıda dört kişilik bir grup vardı. Kadir'e hayran hayran bakan Ramon neredeyse bayılacak gibiydi.

Başımı çevirip Kadir'e baktım, burnundan soluyordu. Başını sinirle sağa sola sallayınca gülmemek için kendimi zor tuttum ve selam verdim: "Hoş geldiniz, buyurun lütfen."

Ramon iç çekerek cevap verdi: "Biz burada iyiydik bebişim." Gözlerimi kısıp boğazımı temizledim. Ramon sıkkın bir halde bana baktı ve içeri girdi.

Kadir tek kaşını kaldırdı ve bana doğru eğilerek sinirle fısıldadı: "Bunu gebertirim ben. Uzak dursun benden ve dua edelim ağabeyim şunu görmesin, yoksa balo yerine bu sokuğun cenaze törenine gideriz."

Söylenerek arkasını döndü ve gitti. Gözlerimi devirdim ama haklıydı çünkü Uygar'dan her şey beklenirdi. Kapıyı kapatıp içeri girince Ramon iç çekerek bana baktı ve konuşmaya başladı: "Ay, adam resmen taş! Allah'ım, neler yaratıyorsun? Sanki ılık bir yaz yağmuru, içim gitti şurada."

Gülümseyip başımı iki yana salladım, Ramon dünyanın en tatlı insanıydı. Doğaldı ve içtendi. Bize bakarak gülümsedi ve etrafı inceledi. Ardından el çırparak konuşmaya devam etti: "Burası harika kızlar. Ee hadi ne duruyoruz? Hazırlıklar başlasın!"

Sonrası tam anlamıyla muhteşem bir hazırlık süreciyle geçti. Ramon bizimle yakından ilgileniyor ve her şeyin eksiksiz olması için resmen kendini paralıyordu. Bir yandan Derin'in bir yan-

dan benim makyajım yapılırken Ramon başımızdan bir an bile ayrılmadı.

Saçlarıma keratin sürüldü ve fön çekildi, sonra yüzüme bakım ve maske yapıldı. Özel besleyicilerle cildim ışıl ışıl parlıyordu ve kendi cildime hayran kalmıştım. Makyajım bittiğinde aynada kendimi inceledim, tam anlamıyla muhteşem görünüyordum. Ramon kesinlikle bu işte ustaydı.

Her şey bittiğinde Ramon bana hayranlıkla baktı: "Sonuç inanılmaz. Bir tanrıça gibisin be yavrum, işledikçe ışıldayan bir mücevherden farkın yok!"

Minnetle ona baktım. Sonra başımı çevirdim ve ekibine de gülümsedim. Bana bakarken bütün ekibin resmen gözleri parlıyordu. Bakışlarımı Derin'e çevirdiğimde resmen hayran kaldım, tam anlamıyla Barbie bebek gibiydi. Sarı saçları yarım toplanmıştı ve çok doğal bir makyaj yapılmıştı.

O da bana aynı şekilde bakıyordu, koşarak ona sarılıp bağırdım: "İyi ki varsın Derin, her şey senin sayende oldu." Ramon da yanımıza geldi ve bize sarıldı: "Ay ağlayacağım şimdi. O Kadir'i getirin bana, teselliye ihtiyacım var."

Derin'le birbirimize baktık ve kahkahalarla gülmeye başladık.

Her şey tamamlanınca Ramon yorgun bir şekilde, "Ben artık dinlemek istiyorum şekerler," dedi. "Akşama katılmam gereken bir yılbaşı partisi var ama merak etmeyin, ekip Zeynep'i hazırlamak için tekrar gelecek, onlara gereken her şeyi söyledim. Ben de uğramaya çalışacağım. Şimdi içim rahat bir şekilde gidebilirim. Bundan sonra top sizde. Sakın kendi kalenize gol atayım demeyin."

Sonra bizimle vedalaştı ve ekibini alıp gitti. Bir süre sonra Derin saate baktı ve "Benim de artık inmem gerekiyor Zeynep, Ömer gelmiş ve beni bekliyor. Zaten aynı masadayız, orada buluşuruz. Sakin ol, çok güzelsin ve eminim ki herkes sana hayran kalacak," dedi ve bana sarıldıktan sonra aşağı indi.

Artık yalnız kalmıştım, endişe ve heyecandan ellerim buz gibiydi. Aynada kendimi incelerken kapı tıklandı. Heyecan sol

yanımdan tüm vücuduma yayılırken derin bir nefes alarak yürüdüm ve kapıyı açtım, gelen Uygar'dı.

Siyah bir takım elbise giyinmişti ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Uygar bana bakıp önce kaşlarını kaldırdı, sonra başını sağa sola salladı ve beni baştan aşağı süzüp yutkundu. Derin bir nefes alıp boğazını temizledi ve boğuk sesiyle konuşmaya başladı: "Nasıl bir şeysin sen? Buna hakkın yok, bu kadar güzel olmaya hakkın yok. Melekleri küstürme kendine."

Yüzüne bakamadım. Gülümsemeden kızaran yanaklarımı gizlemeye çalıştım. Bana doğru yürüdü, tam ona cevap verecektim ki beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elleri elbisemin saten kumaşında gezmeye başlayınca dayanamayıp inledim. Bir anda hırladı ve beni kendine daha çok bastırdı. Karşılık vermeye başladım, ıslak dudakları baştan çıkarıcıydı. Bir süre sonra Uygar kendisini zorlayıp geri çekti, derin derin nefes alıyordu. Alnını alnıma dayadı ve kulağıma doğru acı çeker gibi bir sesle fısıldadı: "Kanıma işliyorsun Zeynep. Bir uyuşturucu gibi bedenime ve ruhuma karışıyorsun, kendime hâkim olamaz bir hâldeyim."

Gözlerine baktım, bana bakan gözlerinde birçok duygu vardı. Aşk, acı, sevgi, hayranlık, tutku...

Ben de ona aynı şekilde baktığımdan adım gibi emindim. Hızla ona sarıldım ve cevap verdim: "Ne olursa olsun beni bırakma. Sensiz olamam Uygar, seni kaybetmekten korkuyorum. O zaman yaşayamam, anlıyor musun beni?"

Uygar başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve fısıldadı: "Sana olan güvenim sonsuz. Sana olan sevgim beni bile aşarken nasıl giderim? Sakın beni hayal kırıklığına uğratma, o zaman bir canavara dönüşüm. Seni kaybedersem ruhum ölür. Bana bağlı kaldığın ve beni istediğin sürece asla senden ayrılamam."

Uzaklaştı ve gülümseyerek yüzüme baktı. Elimi tuttu ve beni dışarıya çıkardı, elim Uygar'ın elinde sırtım dik bir şekilde asansöre bindim.

Uygar keskin gözleriyle beni seyrederken çenesini sıktı ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Kimseye bakma. Hiç-

bir erkeğin eli sana değmeyecek, sana el uzatan olursa bile el vermeyeceksin. Yanımdan ayrılma, sana değen gözleri oymak zorunda bırakma beni."

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Her zamanki Uygar'dı. Asansör durunca Uygar tek kaşını kaldırdı ve sordu: "Hazır mısın meleğim?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım ve heyecanımı dizginlemeye çalışarak cevap verdim: "Hazırım!"

Asansörün kapısının açılmasıyla bir an neye uğradığımı şaşırdım. Patlayan flaşlar gözlerimi kamaştırıyordu, korumalar etrafımızda etten bir duvar örmüştü. Uygar elimi bırakıp belimi sıkı bir şekilde kavradı ve beni kendisine doğru çekerek açıklama yaptı: "Korkma! Salona girene kadar görüntü almalarına izin verdim, bir iki fotoğraf çekecekler o kadar. Sakin ol ve sordukları sorulara cevap verme. Yanındayım, seni asla bırakmam!"

Titriyordum, yutkunarak başımı salladım. Uygar yüzüme bakıp bana cesaret vermeye çalıştı. Zaten korumalar bize kimsenin yaklaşmasına izin vermiyorlardı, yavaşça ilerlemeye çalışırken etrafıma baktım. Otelin giriş salonunda resmen bir kaos yaşanıyordu. Açıkçası bu kadarını beklemiyordum ve Uygar'ın buna neden izin verdiğine anlam veremiyordum ama mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Fotoğraf çekimi için hazırlanan özel bir köşeye geldiğimizde Uygar korumalarla göz göze geldi ve başını salladı. Kadir, Uygar'ın hemen solunda ellerini önünde birleştirmiş bekliyordu. Kulağındaki kulaklığıyla etrafına dikkatle bakıyor ve tabiri caizse ortalıkta kuş uçurtmuyordu, sonra eğilip Uygar'ın kulağına bir şey söyledi. Uygar başını sert bir şekilde salladı ve beni kendisine daha çok çekip dikleşti.

Korumalar önümüzden çekilince nefesim kesilir gibi oldu. Sorulan soruların ve patlayan flaşların etkisiyle şok oldum ve titreyen elimle Uygar'ın koluna dokundum. Uygar bakışlarını

bana çevirip baktı ve gergin hâlimden rahatsız oldu. Hemen Kadir'in kulağına eğilerek bir şeyler söyledi, sonra şefkatle gözlerime baktı ve kulağıma doğru eğilerek konuştu: "İstersen hemen bitirelim güzelim, hiçbir şeyin seni yıpratmasını istemiyorum."

Aslında beni bıraksalar bu salondan hemen kaçar giderdim ama Uygar'la bir yola çıkmıştım ve pes etmeyecektim.

Gülümseyerek cevap verdim: "İyiyim, ne olması gerekiyorsa olsun."

Uygar kaşlarını çatarak başını salladı ve elimin üstüne elini koyup başını medya çalışanlarına çevirdi, ben de sorulan soruları dinledim.

"Uygar Bey, ilk defa görüntü almamıza izin verdiniz, nedeni ilişkinizin ciddi olması mı?"

"Evleneceğiniz söyleniyor, bir açıklama yapar mısınız?"

"Hanımefendinin daha önce otelinizde çalıştığı doğru mu, bu gizemli hanımla nasıl tanıştınız?"

"İlişkiniz ne zaman başladı? Hanımefendinin hamile olduğu doğru mu?"

Sorulan sorular karşısında şoke olup yutkundum, Uygar tek kaşını kaldırdı ve konuşmaya başladı: "Saçma sapan söylentilere verilecek cevabım yok. İlk defa görüntü almanıza izin verdim çünkü Zeynep Hanım hayatıma giren ilk ve tek özel kadındır. Kendisinin daha önce bu otelde çalıştığı doğrudur ama benim için bunlar önemsiz ayrıntılar."

Sonra bana döndü, sert bakışları bir anda yumuşarken gözlerimin içine bakarken konuşmaya devam etti: "Kendisi benim için çok değerlidir."

Sonra tekrar gazetecilere geri döndü, sesinin tonu sertti: "Onun hakkında yazılan ve söylenen tüm sözleri bana söylenmiş sayarım. Onu üzecek saçma bir yorum görürsem karşınızda beni bulursunuz ve bunu isteyeceğinizi hiç sanmam, umarım anlatabilmişimdir!"

Korumaların bir kısmı tekrar önümüze geçti ve diğerleri de medya ekibini otelden dışarı çıkardı.

Salon boşalınca başımı çevirip resepsiyona baktım ve bana

hayranlıkla bakan Ece'yle göz göze geldim. Yukarı gelmemesinin sebebi bu kalabalık olmalıydı, ona gülümseyerek başımı salladım. Aslında yanına gitmek istiyordum ama şimdi ne yazık ki mümkün değildi.

Uygar, "Hadi güzelim," deyip beni balo salonuna doğru çekti. Tam salonun önüne geldiğimizde aklıma davet gecesi geldi: Salonda yaşadıklarım, Uygar'ın Eda denen kadınla içeri girişi ve dans edişi... Bir anda içimi hüzün kapladı ve boğazım düğümlendi. Acaba onu da sevmiş, benim gibi kıskanmış mıydı?

Uygar düşüncelerimden habersiz elimi tutarak dudaklarına götürdü ve bana aşkla bakarak gülümsedi. Yapılan anonsun ardından korumalar eşliğinde içeri girdik ve yavaşça salona doğru ilerledik. Kadınların kıskançlık ve erkeklerin hayranlık dolu bakışlarının benle Uygar arasında gidip gelmesini umursamamaya çalışırken dik bir şekilde yürümeye devam ettim.

Uygar'ın daha önce davette yaptığı gibi beni masaya bırakıp konuşma yapacağını düşünüyordum ama o benimle masaya geçip önce benim oturmama yardımcı oldu, sonra da Derin ve Ömer'e selam verdi. Ardından sandalyesini bana yaklaştırıp oturdu ve belimi kavrayarak beni kendisine doğru çekti.

Derin yavaşça kulağıma eğildi: "Muhteşemsiniz, ne kadar güzel göründüğünüzü anlatamam."

Ona ve Ömer'e bakarak cevap verdim: "İyi ki yanımdasınız."

Ömer göz kırptı ve gülümseyerek konuştu: "Benim fındığım ister de yanında olmaz mıyız hiç? Biz bir aileyiz, Derin ve ben her zaman yanında olacağız."

Gülümseyerek başımı salladım. Herkesin gözünün üstümüzde olması beni fazlasıyla germişti, yanaklarım kızarmıştı ve başımı eğmiş ellerimi seyrediyordum. Bu şekilde kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Uygar yavaşça elimi kavrayınca başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bana gülümsedi ve yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına aldı.

Sonra da işaretparmağının tersiyle yanağımı okşadı ve ko-

nuşmaya başladı: "O kadar güzelsin ki... Bu iğrenç insanların arasına yakışmıyorsun. Sen değil, onlar senin ışığından kaçırsın bakışlarını. Özür dilerim, seni bu gerginliğe katlanmak zorunda bıraktığım için beni affet." Bir an ağlamak istedim, gözlerine bakıp cevap verdim: "Dileme! Senin için her şeye değer Uygar."

Dans müziği çalmaya başladı. Uygar gözlerini kısarak altdudağını dişlerinin arasına aldı ve sordu: "Benimle dans eder misin? İnan şu an bunu her şeyden çok istiyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. Uygar yavaşça kalktı ve bana elini uzattı ve salonun ortasına doğru el ele yürüdük. Bana döndü ve belimi kavrayıp beni kendisine çekti. Ellerim onun omuzlarında yerini alırken Uygar alnını alnıma dayadı ve öylece durdu. Sonra beni biraz eğerek alnıma bir öpücük bıraktı. Hareketleri o kadar yumuşaktı ki uyum sağlamak hiç zor değildi. Her adımı bana uygundu, onunla dans etmiyor, sanki uçuyordum.

Çalan şarkı İspanyolcaydı ve kadın şarkıyı büyük bir tutkuyla söylüyordu. Şarkının sonuna doğru Uygar beni tutup belimi aşağı doğru eğdi ve hızla beni kendisine çekti. Alnı alnımdayken gözlerimi kapatmıştım.

Müzik bitmişti ama başım dönüyordu. Hayatımda ilk defa gerçekten dans etmiş gibi hissediyordum. Yavaşça çekilince gözlerimi açtım, Uygar beni selamladı ve tek kaşını kaldırıp seksi bir şekilde güldü. Bu adam kesinlikle beni yoldan çıkarıyordu, ben de ona aynı şekilde güldüm ve bana uzattığı eli tuttum.

Masaya doğru yürümeye başladık. Karşı tarafa bakınca bir an dünyam kararda, tam arka masamızda Selim oturuyordu ve öfkeyle bana bakıyordu. Yaşadığım şokla bir anda sendeledim. Uygar bana baktı, kaşları çatıktı: "İyi misin? Neyin var?"

Yutkunup nefes almaya çalıştım. Bir anda üşümeye başlamıştım, korkudan titrerken zorlukla cevap verebildim: "İ-İyiyim, sadece heyecan."

Selim'e bakmamaya dikkat ederek Uygar'ın tuttuğu san-

dalyeme oturdum. Selim'in o iğrenç bakışlarını sırtımda âdeta bıçak gibi hissediyordum. Lanet olasıca adam, ne işi vardı ki burada? Masada yalnız değildi, demek ki davetli gelmişti.

Uygar yerine oturdu ve yüzüme şüpheyle baktı. Tepki vermemeye çalışıyordum ama mümkün değildi. Sıtma geçiriyor gibi titriyordum ve eminim ki rengim de atmıştı. Uygar sinirle tekrar sordu: "Ne oluyor Zeynep, seni bu hâle getiren ne?"

Çaresizce ona baktım ve yavaşça elini tuttum. Gülümsemeye çalışarak cevap verdim: "Sana âşığım ve ilk defa dans ettik. Çok heyecanlıyım o kadar, ben sensiz olamam Uygar."

Uygar ikna oldu ve bana şefkatle bakarak cevap verdi: "Ben de olamam ki. Lan sana köpek gibi âşığım! Bırakmak için kalbimi yerinden sökmem lazım. Ben senin kokuna müptela olmuşum. Hiç sensiz yaşayabilir miyim?"

Elini yanağıma koydu ve sevgiyle okşadı. Gülümseyerek ona baktım ve utanıp başımı eğdim ama arkamızdan gelen sesle büyü bozuldu. Uygar yanağımdaki elini çekti ve başını sesin geldiği tarafa çevirdi: "İyi akşamlar Uygar Bey."

Selim'in o iğrenç sesi kulağıma gelince bir an midem bulandı. Derin'in bacağıma dokunduğunu hissedince gözlerimi ona çevirdim. Bana çaresiz gözlerle baktı ve fısıldadı: "Aman Allah'ım! Nereden çıktı bu domuz?" Ömer ne olduğundan habersiz bize baktı ve mırıldandı: "Neyiniz var? Kim bu herif?"

Derin yutkunarak bana baktı sonra Ömer'e dönüp gülümsedi ve cevap verdi: "Anlatırım canım, merak edilecek bir durum yok. Sakin ol."

Uygar keskin bakışlarıyla kendisine uzatılan eli sıktı ve konuşmaya başladı: "İyi akşamlar Selim Bey."

Selim sahte gülüşüyle konuşmaya devam etti: "Her zamanki gibi harika ve göz kamaştırıcı bir balo, sıcacık bir ortam."

Sonra bakışlarını bana çevirerek konuşmaya devam etti: "Bu arada tebrik ederim, hanımefendi de çok güzel ve zarif görünüyor."

Bir anda Uygar çenesini sıktı ve nefretle Selim'e baktı. Elimin üstündeki eli kaskatı kesilmişti, sert bir şekilde cevap ver-

di: "Sanırım söyleyecekleriniz bitti. İyi eğlenceler Selim Bey. Bu arada, içerinin sıcak olmasına aldanmayın, dikkat edin de dışardaki soğuk hava sizi çarpmasın. Yazık, babanız çok üzülür sonra."

Uygar bu sözleri öyle bir şekilde söylemişti ki aklı varsa bir daha bana yaklaşmaya cesaret edemezdi. Selim'in gülüşü bir anda yüzünde dondu ve başını sallayıp yanımızdan ayrıldı. Uygar çenesini oynatarak âdeta hırladı: "Şerefsiz piç!"

Korkuyla Derin'e baktım. Derin yutkunup konuşmaya başladı: "Şey... Zeynep, istersen lavaboya gidelim. Biraz makyaj tazeler geliriz." Başımı sallayıp cevap verdim: "Tamam, gidelim."

Tam ayağa kalkacakken Uygar bileğimi tuttu ve ayağa kalkıp söylendi: "Ben de geliyorum. Sağına da soluna da bakma; baksana, ortalık şerefsiz piçlerle dolu!"

Uygar'ın kalktığını gören Ömer de ayağa kalkınca Derin gözlerini devirerek itiraz etti: "Biz yalnız gideceğiz. Merak etme Uygar, kimse bize yaklaşamaz. Zeynep benim yanımda. Ömer, sen de otur canım, hem biraz sohbet edersiniz."

Uygar memnuniyetsizlikle bana baktı, resmen burnundan soluyordu. Ona gülümsedim: "Hemen döneceğiz."

Uygar başını salladı ve cevap verdi: "Tamam ama Kadir peşinizde. Kimsenin size yaklaşmasını istemiyorum!"

Derin'le yürürken herkesin bakışları üzerimizdeydi. Salondan çıkarken arkama baktım ve Kadir'in arkamızdan geldiğini gördüm. Açıkçası bu iyi bir şeydi, en azından Selim bize yaklaşmaya cesaret edemezdi. Arka taraftaki lavaboya girdik, burası daha sakindi.

Derin hemen konuşmaya başladı: "Zeynep, bu adam çok tehlikeli! Uygar'a her şeyi anlatmak zorundasın, kesinlikle bilmeli. Selim'in resmen gözü dönmüş, lütfen dinle beni ve her şeyi Uygar'a anlat."

Başımı sallayıp onay verdim: "Evet Derin, haklısın. Her şeyi anlatacağım, ne olacaksa olsun. Uygar'la aramızda hiçbir şey gizli kalmamalı. Bu gece her şeyi öğrenecek. Selim denen adamdan beni sadece Uygar koruyabilir!"

Sonra dudaklarımı büzerek konuşmaya devam ettim: "Uygar'ı seviyorum Derin, o olmadan yapamıyorum. Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum!"

Bir anda lavabonun kapısı açıldı. Derin'le gelen kişiye baktık, şaşırsam da başımı dikleştirmeyi başardım. Eda nefret dolu bakışlarla bana bakarak bağırmaya başladı: "Seni fahişe! Anlamalıydım, Bir yılan gibi Uygar'ın etrafında dolanmandan anlamalıydım!"

Delirmiş gibiydi. Onun bu baloya neden davet edildiğini anlayamamıştım, üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Burnumdan soluyarak cevap verdim: "Sensin fahişe! Ne işin var senin burada, Uygar'ın peşinde olan asıl sensin!"

Eda sinsi bir şekilde cevap verdi: "Beni Uygar davet etti, hâlâ olanları anlamıyorsun değil mi? Yoksa, yoksa sen..." Şiddetli bir kahkaha attı, sonra da konuşmaya devam etti: "Sakın bana Uygar'ın senin gibi basit bir kıza âşık olduğu saçmalığına inandığını söyleme. Uygar yıllardır benimle, benim tenimde defalarca kez kendini kaybetti, onunla gecelerce zevkin doruklarına çıktık. Son zamanlarda aramız bozuk diye beni kıskandırmaya çalışıyor. Onun bebeğini doğurmadığım için bana öfkeli o kadar ama senin gibi bir aptalı seçmesine açıkçası çok şaşırdım!"

Söyledikleri canımı yaksa da taviz vermedim. Uygar'a güveniyor ve bu kadının söylediklerine asla inanmıyordum. Derin benden önce davranarak haykırdı: "Defol git! Yolarım senin o takma saçlarını, yalancı sürtük!"

Eda tam çıkarken arkasını dönüp son sözlerini söyledi: "Peki beni bu baloya neden davet etti sence? Gerçekten çok aptalsın küçük kız, ne yazık ki çok üzüleceksin!"

Kapıyı çarparak gitti. Gerginlikten dengem bozuldu ve duvara tutundum. Derin yanıma koşarak beni tuttu, bu olanlara dayanacak gücü artık kendimde bulamıyordum...

İkilem...

Her iki durumda da büyük olaylar yaşanacağını biliyordum. Uygar'ın her şeyi öğrenince Selim'i öldürmekten beter edeceğini daha önce yaşadığım benzer olaylardan tahmin edebiliyordum.

Bir insanın bile bile canına kast etmek benim kişiliğime aykırı bir hareketti. Ama eğer anlatmazsam Selim daha da ileri gidecek ve belki de bana zarar verecekti. En kötüsü de Uygar'ın güvenini kaybedebilirdim, işte buna dayanamazdım, onsuz yaşamayı göze alamazdım.

Ne olursa olsun bu gece Uygar'a tüm olanları anlatacak ve onunla aramda gizli hiçbir şey bırakmayacaktım. Bir de Eda mevzusu vardı tabii ki, onun buraya davet edilmesi beni çileden çıkarıyordu.

Uygar elini sırtıma koydu, sonra eğildi ve gözlerime bakarak sordu. "Yemeğine dokunmadın ve çok durgunsun, seni üzen bir şey mi var Zeynep'im?"

Eda'nın sözlerinin aksine Uygar'ın aklı hep bendeydi. Her an benimle ilgileniyor, bana dokunmadan ve beni koklamadan duramıyordu. Beni kullandığına inanmıyordum. Sevgisinden şüphem yoktu elbette ama Eda'nın burada ne işi olduğunu merak ediyordum.

Gözlerimi kaçırarak cevap vermeye çalıştım: "Şey..."

Uygar gülümsedi ve işaretparmağının tersiyle yanağımı okşadı, sonra da beni taklit etti: "Evet, şey! Ama o şey ne?"

Ben de gülümsemeye çalıştım ama sahte olduğu çok belliydi. Sonra bütün cesaretimi topladım: "Uygar, bilmen gereken bir şey var. Lavaboda Eda'yı gördüm ve bana buraya onu senin davet ettiğini söyledi, bu doğru mu? Neden? Neden böyle bir şeye gerek duydun?"

Uygar bir anda kaşlarını çattı ve gözleriyle salonu taradı, sonra çenesini sıktı ve öfkeyle cevap verdi: "Yalan söylemiş, geldiğinden haberim bile yok. Sana başka ne söyledi? Seni üzecek ne yaptı? Neden dinledin onu Zeynep? Seni etkilemesine neden izin verdin? Lanet olsun, yanından ayrılmamalıydım!"

Birden ayağa kalktı. Başını çevirip arka tarafta bekleyen Ka-

dir'e baktı ve hızla salondan ayrıldı. Dudaklarımı büzerek arkasından bakarken Derin'in elime dokunduğunu hissettim. Başımı çevirip üzgün gözlerle ona bakınca o da bana aynı şekilde bakarak iç çekti: "Ne oldu, yine niye delirdi bu adam? Ne gece be! Kız yeminle bizim evde oturup tombala çevirseydik daha iyiydi, mayın tarlasından beter burası. Ay şiştim artık."

Haklıydı. İç çekip başımı salladım ve çaresizce konuşmaya başladım: "Eda'yı anlattım. Baksana Derin, Uygar'la normal konuşulmuyor. Eda'nın benimle konuşmasına izin verdiğim için delirdi, Selim'i anlatınca ne olacak Allah bilir. Ah, Derin... İnan bilmiyorum artık. Uygar'ın tepkileri çok sıra dışı, korkuyorum!"

Derin başını salladı ve cevap verdi: "Haklısın, ama mutlaka anlat Zeynep, buna mecbursun. Bu konu çok önemli, isterse delirsin ama mutlaka bilsin."

Ömer bize yaklaşınca sustuk. Ömer bize baktı ve sessiz bir şekilde konuşmaya başladı: "Biz Derin'le gece kulübüne erken gidelim, bu kodaman tipler sıktı beni. Lan bir bok varmış gibi herkes de bize bakıyor anasını satayım, sanki masada film oynuyor. Bir rahat yemek yiyemedik. Hatırınız olmasa vallahi iki dakika durmam."

Derin'le birbirimize bakıp gülmeye başladık. O anda arka masadan kırılma sesi duyulunca gülmemiz yarım kaldı. Üçümüz de başımızı çevirip arkaya baktık. Elindeki kırık bardakla bana bakan Selim'i görünce âdeta şoke oldum. Selim elindeki kanlı bardağı masaya atıp ayağa kalktı ve salonu terk etti. Ardından masada oturan diğer adamlar da kalkıp salonun çıkışına doğru yürüdü ama aralarındaki yaşlı bir adamın bana nefretle baktığını fark ettim. Kesinlikle bugün benim kabul günümdü, bir mıknatıs gibi belayı üstüme çekiyordum.

Bir süre sonra Uygar salona girdi. Onu görenler ayağa kalkıp yanına gidiyor ve onunla sohbet edebilmek için âdeta can atıyordu. Uygar resmi bir şekilde onlarla konuşurken başımı çevirdim ve etrafındaki kadınlara baktım. Çoğu Uygar'ın dikkatini çekebilmek için yırtınıyordu. Kimisi elini boynunda gezdiriyor, kimisi saçıyla oynuyor ve kimisi de gözlerini ondan ayırmadan

bakıyordu. Erkeklerin derdi işti ama kadınlar resmen Uygar'ın kendisini istiyorlardı, hepsini gidip yolmak istedim.

Bir süre sonra Uygar başını sallayıp onlardan müsaade istedi. Sonra da masaya doğru yürüdü, oturmadan önce eğilip başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Gülümsedim.

Sonra oturdu ve o da gülümsedi: "Saat on ikide bana bir sözün vardı, umarım unutmamışsındır." İçkisinden bir yudum aldı ve konuşmaya devam etti.

"Ve bu arada, senin ne olduğu belirsiz modacın yine birilerini göndermiş, resepsiyonda bekliyorlar. İstersen Derin ve Ömer'i gece kulübüne gönderelim. Orası daha hareketli, burada daha fazla sıkılmasınlar. Sen de hazırlan, saat on ikiden sonra biz de oraya geçeceğiz."

Derin ve Ömer'e bakıp başımı salladım, sonra hep birlikte ayağa kalktık. Uygar elimi tutarak çıkışa yürürken kadınların bana nefret dolu bakışlarını umursamamaya çalışıyordum.

Derin ve Ömer gece kulübüne gittikten sonra Uygar beni odaya çıkardı. Sonra o da hazırlanmak için kendi odasına gitti, benim de hazırlanmam için ekibi odaya aldılar.

Kızların yardımıyla hızla elbisemi değiştirdim ve oturup yeni makyajımın yapılmasını bekledim. Saçlarıma tepeden mini bir topuz yapıldı. Her şey tamamlandıktan sonra aynada kendime baktım, o kadar beğenmiştim ki neredeyse küçük bir çocuk gibi alkış yapacaktım. Zümrüt yeşili olan elbise uzun kolluydu, üstüne siyah bir dantel geçirilmişti ve karın kısmında dantel dekoltesi vardı.

Ramon kesinlikle bu işlerin insanıydı. Ekibe teşekkür edip onları uğurladıktan sonra annemi arayıp yeni yılını kutladım. O da rehabilitasyon merkezinin hastaları için düzenlediği küçük bir eğlenceye katılmıştı, yemek yediğini ve birazdan dinlenmek için odasına geçeceğini söyledi. Birbirimize iyi seneler dileyip kapatırken gözlerim dolu doluydu.

Geçen yılbaşında Derinlerde yemek yediğimiz için ikimiz de üvey babamdan dayak yemiş ve ceza olarak da bizi kilitlediği soğuk odada sabaha kadar birbirimize sarılarak ısınmaya ça-

lışmıştık. Yaşadığım acılar kapanmayan yaralar gibiydi, unutmam imkânsızdı. Her zaman kendisini hatırlatacak bir sebep buluyordu.

Yeni yıla yarım saat kala kapım çalındı. Koşarak kapıyı açtım ama gelen kişi Uygar değil, Kadir'di. Her zaman olduğu gibi ciddi bir şekilde konuşmaya başladı: "Kusura bakmayın Zeynep Hanım, beni Uygar Bey gönderdi, sizi bekliyor. Oraya kadar size ben eşlik edeceğim, hazırsanız buyurun gidelim!"

Mini zümrüt yeşili el çantamı ve siyah kürk boleromu alıp dışarıya çıktım. Kadir'le asansöre binip bekledik, durunca önce ben indim. O da arkamdan inerek eliyle bana sağ tarafı gösterdi. Bu katta sadece sayılı daireler vardı, kral dairesinin önüne gelince durduk.

Kadir bana bakıp gülümsedi: "Mutlu yıllar Zeynep Hanım, umarım mutluluğunuz daim olur. Uygar Bey içeride sizi bekliyor." Ben de ona gülümsedim ve cevap verdim: "Sana da mutlu yıllar dilerim Kadir, çok teşekkürler."

Kadir başıyla selam verip yanımdan ayrılınca titreyen elimle kapıyı çaldım. Ses gelmeyince yavaşça kapıyı açıp içeri girdim.

Odaya girdiğim anda heyecandan kalbim duracak gibi oldu, elimi kalbimin üstüne koyup nefes almaya çalıştım.

Mumlarla süslü karanlık odaya bakarken gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan süzülüyordu. Yerde kocaman kırmızı bir yazıyla *Benimle evlenir misin?* yazıyordu, işte bunu beklemiyordum. O anda Uygar yavaşça yanıma geldi ve elini kalbimin üstünde duran elimin üstüne koydu.

Bir anda havai fişekler patlamaya başladı, saat tam 00.00 olmuştu ve yeni yıla girmiştik. Islak gözlerim Uygar'ın gözleriyle birleşince bana yaklaştı ve ellerini yanaklarıma koydu, sonra gözlerime baktı ve konuşmaya başladı: "Hayatımda kimseyi sevmedim ben, kimse için yanmadım. Kimseyi bu kadar arzulamadım ve kıskanmadım. Yüzünde oluşan her çizgide yanında olmak istiyorum Zeynep, birlikte yaşlanmak ve ömrüm bitene kadar yanında olmak istiyorum. Benimle evlenir misin? Bu zorlu yolda yanımda olur musun? Ben karanlık

bir adamım Zeynep, seni karanlığıma çekmeye hakkım yok, bunu biliyorum ama sensiz de yapamıyorum."

Dünya durdu. Zaman saniyeler içinde kaybolurken gözyaşım süzülerek akmaya devam ediyordu. Yanağımda duran elini tuttum ve dudaklarıma bastırdım, sonra kendimi zorlayarak cevap verdim: "Aşkı sen öğrettin bana. Sonunda senin olmak varsa eğer, ölüm olsa bile varım. Seninle evlenirim Uygar, sonsuza kadar evet!"

Sonra ona bir adım daha yaklaştım ve gözlerine bakarak fısıldadım: "Seni seviyorum, seni canımdan bile çok seviyorum."

Uygar'ın gözleri parladı ve bir anda beni çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Üstdudağımı emerken eli belimi kavradı ve beni kendisine bastırdı. Sonra başını biraz çevirdi ve dili dilimle buluştu. Bir anda sertçe hırlayarak beni kucağına aldı ve yatağa götürdü.

Sırtım yatakla buluşunca bir an ürperdim. Uygar üstüme uzandı ve boynuma diliyle daireler çizmeye başladı. Eli göğsümü kavradığı an aldığım hazla inledim. Dudakları elbisemden taşan göğsümü talan ederken resmen zevkten kıvranıyordum. Beni öperken kendi kendine konuşuyordu: "Seni istiyorum, sana muhtacım."

Sonra elbisemin eteğini yavaşça yukarı doğru çekti ve fısıldadı: "Sıcaklığını hissetmek istiyorum, dayanacak gücüm kalmadı." Elleri bacaklarımı okşarken fısıldamaya devam ediyordu: "Kokuna ihtiyacım var Zeynep..."

Bir an elini iç çamaşırımın üstünde hissedince vücudum yay gibi gerildi, elimi elinin üstüne koyup çekmeye çalıştım.

Uygar derin bir soluk aldı ve dişlerini sıkıp konuşmaya çalıştı: "Zeynep! Dayanamıyorum, sadece sana dokununca bile kendimden geçiyorum!"

Sertçe inledi ve nefes nefese kendini yatağın diğer tarafına bıraktı. Elini alnına yaslayarak başını sağa sola salladı, kendi kendine sayıklar gibi bir hali vardı. Elini sertçe alnına vurarak kendine isyan etmeye başladı: "Nasıl bu kadar iradesiz oldum ben? Bir türlü anlam veremiyorum. Aklım çıkacak gibi oluyor, kendimi tanıyamıyorum."

Titriyordum. Toparlanmaya çalışarak elbisemi düzeltim, vücudum büyük bir ihtiyaçla sızlıyordu ve bu hisler bana yabancıydı. Ben de kendimi tanıyamıyordum.

Uygar hızla beni kendisine çekti ve sarıldı. Alnımı öptü ve gözlerini kısarak fısıldadı: "Özür dilerim, bir an kendimi kaybettim."

Elimi yanağına koydum ve cevap verdim: "Ben de istedim, kendini kaybeden sadece sen değilsin."

Onu rahatlatmaya çalışıyordum, kendisini suçlamasını istemiyordum. Uygar kızaran yanaklarıma baktı ve nefes alıp cevap verdi: "Artık gidelim yoksa olacaklardan sorumlu değilim!"

Ayağa kalktı ve elimden tutup beni de kaldırdı. Çantamı alıp banyoya girdim. Aynaya baktığımda çok şükür ki hâlim o kadar dağınık değildi. Sadece göğüs çizgimde beliren hafif bir morluk vardı, onlar da eğilmezsem görünmüyordu. Rujumu tazeledim ve dışarı çıktım.

Uygar kapının önünde beni bekliyordu. Işığa çıktığım anda Uygar elbisemi inceledi, kaşlarını çattı ve öfkeyle bağırmaya başladı: "Bu nasıl elbise lan? Hiç giyinmeseydin Zeynep? Hangi beyinle hazırladı o şerefsiz sana bu elbiseyi? Hayır, böyle gidemezsin. Lan katil mi edeceksiniz beni?"

Bezginlikle gözlerimi devirdim, Uygar tam anlamıyla paranoyak olmuştu. Başımı dikleştirip cevap verdim: "Ben bu elbiseyle gidiyorum, bağırıp durma artık. Ya bu elbiseyle giderim ya da hiç gitmem."

Uygar tek kaşını kaldırarak bana meydan okudu: "Öyle mi? Tamam, gitme. Benim canıma minnet, ben de gitmem. Zaten ben baş başa kalalım istiyordum, iyi oldu böyle olması."

Dudaklarım büzüldü ve çaresizce ona baktım, ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonra gözlerimi kaçırıp, "Ama ben ilk defa yanımda sevdiğim adamla yeni yıla girecektim," dedim. "Yazık, şimdi ayrı odalarda uyuyacağız. Neye niyet neye kısmet. Neyse o zaman ben seni tutmayayım, odama gidip uyuyayım. Mutlu yıllar canım."

Uygar'ın bakışları bir anda değişti ve çene kemiğini oynattı. Sonra gözlerini kısıp fısıldadı: "Çok tehlikeli bir kadınsın!"

Elbiseme baktı, sinirle soludu ve işaretparmağını sallayarak konuşmaya devam etti: "Yanımdan iki dakika ayrılırsan dağıtırım orayı. Kimseye bakmayacak ve kimseyle konuşmayacaksın, anladın mı beni?"

Gözlerimi devirerek başımı salladım. Uygar boleromu giydirip elimi kavradı ve elbiseme bakarak isyan etti: "Yürü bakalım keçi. Ulan ne hallere düştüm, resmen oyuncak ettin beni. Yapmayacağım şeyler yaptırıyorsun bana, Allah yardımcım olsun."

Zeus'un o muhteşem atmosferi bizi tam anlamıyla sarmıştı. İnsanlar çılgınlar gibi eğleniyordu. Derin ve Ömer'le bize ayrılan locada oturuyorduk. Loca biraz daha tenha bir köşedeydi ve kalabalıktan göz gözü görmüyordu.

Uygar bir şahin gibi beni kanatlarının altına almıştı, elinde kadehiyle geriye doğru yaslanmış, keskin bakışlarıyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Tüm ısrarlarıma rağmen bir bardaktan fazla içki içmeme izin vermemişti. Her şey bir yana, ne benimle dans ediyor ne de benim dans etmeme izin veriyordu. Ben de çaresizce çılgınlar gibi dans eden Ömer ve Derin'i seyrediyordum. Tekrar şansımı denemek için Uygar'a döndüm ve gözlerine bakarak sordum: "Biraz dans etsem olmaz mı? Lütfen Uygar."

Uygar kaşlarını çatıp başını sağa sola salladı ve cevap verdi: "Bu kadar sarhoş piçin arasında dans edemezsin, boşuna olay çıkmasın. Beni deli etme! Hele bu kıyafetle asla dans edemezsin, bunu sen istedin!"

Burnumdan soluyup gözlerimi devirdim. Tam anlamıyla kıskanç ve saplantılı bir manyak olduğunu zaten biliyordum, sormam benim kabahatimdi.

Bezgin bir şekilde başımı çevirince bardan beni seyreden Ali'yle göz göze geldim, gözlerini kıstı ve hızla başını çevirdi. Ben de hemen başımı çevirip Uygar'a belli etmemeye çalıştım. Ali burada çalışıyordu ve bu işe ihtiyacı vardı, benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum. Onu üzdüğümü biliyordum ve

bu beni de üzüyordu. Ama ben tüm kısıtlamalarına ve kıskançlıklarına rağmen sadece Uygar'ı seviyordum.

Etrafıma bakındım. Çevredeki kızların her fırsatta Uygar'a bakması sinirlerimi bozuyordu. Bu kadar ilgi çekici olmasından nefret ediyordum, istemsiz olarak Uygar'ın elinin üstüne elimi koydum. O anda Uygar'ın o muhteşem kahkahasını duydum ve hemen başımı çevirip ona baktım.

Uygar başını sağa sola sallayarak konuşmaya başladı: "Beni kıskanmana deli oluyorum. Beni kendine saklamana ölüyorum ama boşuna kuruntu yapma. Senden başka hiçbir kadın ilgimi çekmiyor güzelim!"

Utanıp başımı eğdim, her seferinde ona yakalanmaktan nefret ediyordum. Benimle böyle konuştuğu zaman eriyordum. Kadir'in hızla bize doğru yürüdüğünü gördüm ve Uygar'a baktım. Uygar yolunda olmayan bir şeyler olduğunu anlayıp kaşlarını çattı. Kadir eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Uygar tek kaşını kaldırdı ve sinirli bir şekilde konuşmaya başladı: "Kadir, sen Zeynep'i yukarı çıkar. Odanın başına bir adam dikin, kılına zarar gelirse hepinizi yakarım. Sonra ne yapacağını zaten biliyorsun."

Sonra bana döndü ve yanağımı okşarken açıklama yaptı: "Ben gelene kadar odada bekle, kimseye de kapıyı açma. Önemli bir işim çıktı. Merak etme, hemen dönerim. Seninle ilgili bir durum yok. Seni odaya göndermek istememin sebebi sadece önlem almak, anladın mı beni güzelim?"

Panikle ona baktım ve korkuyla sordum: "Neler oluyor? Ne demek önlem alıyorum? Açık konuş lütfen Uygar."

Uygar şefkatle gözlerime baktı ve gülümseyerek cevap verdi: "Korkma meleğim, merak edilecek bir şey yok. Ben gelene kadar bekle, gelince her şeyi anlatacağım."

Çaresizce başımı salladım. Uygar, Kadir'e dönüp beni işaret etti ve hızla ayağa kalkıp çıkışa yürüdü. Kadir bana baktı: "Gidelim Zeynep Hanım!"

Hemen ayağa kalktım, Derin ve Ömer'le vedalaştım. Uygar'ın bir işi çıktığını ve acilen gitmemiz gerektiğini söyledim. Derin önce mızmızlansa da sonra mecburen kabul etti.

Kadir kulağındaki kulaklığa bir şeyler söyledi ve hızla merdivenlerden çıktık. Odanın önüne geldiğimizde şifreyi yazdım ve içeri girdim. Garip şeyler oluyordu ve ben her şeyden habersiz bir şekilde bu odada beklemek zorundaydım.

Bir o yana bir bu yana yürürken endişelenmemeye çalışıyordum ama geçen bir saatin ardından Uygar hâlâ gelmeyince sanki boğuluyor gibi hissetmeye başladım.

Bir anda kapı çalındı, korkuyla kapıya baktım. Gelen Uygar olamazdı, o kapının şifresini biliyordu ve bana kapıyı kimseye açmamam gerektiğini söylemişti. Aklıma dışarda bekleyen adam geldi, acaba kapıya vuran o olabilir miydi?

Lanet olsun ki telefonum çantamda kalmıştı.

Ne yapacağımı düşünürken dışarıdan bir ses geldi: "Zeynep Hanım, ben Uygar Bey'in adamıyım, kendisi aşağıda sizi bekliyor."

Korkudan kalbim titriyordu ama tabii ki adama inanıp kapıyı açmadım.

Uygar gelecek olsa kendisi gelir ya da Kadir'i gönderirdi, sessizce oturdum ve cevap vermedim.

O anda adam tekrar konuşmaya başladı: "Zeynep Hanım, beni duyuyor musunuz? Ne yazık ki Uygar Bey bir çatışmada yaralandı ve Kadir Bey başında, lütfen çabuk olalım!"

Bu sözlerle bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, demek Uygar yaralıydı.

Koşup kapıyı açtım, Uygar'ın bana ihtiyacı vardı. Ne olursa olsun burada duramazdım.

Dışarı çıktığım an yaşadığım şokla bir adım geriledim, Selim sinsi bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu. Arkasında da Uygar'ın adamı duruyordu ve yüzü gözü kan içindeydi ancak adam çok tepkisizdi ve beni korumuyordu.

Resmen tuzağa düşürülmüştüm. Titreyen avuçlarımı sıkarak onlara bakarken Selim beni kolumdan tuttu ve hızla kendine çekti, sonra yanındaki adama dönüp konuşmaya başladı: "Benim biraz işim var, sen Uygar'ı ara ve planladığımız gibi hareket et!"

Adam başını sallayarak yanımızdan uzaklaşırken Selim hızla beni odaya geçirdi ve kapıyı kapattı, deli gibi çırpınıyor ve ondan kurtulmaya çalışıyordum: "Bırak beni lanet olasıca, bırak!"

Selim beni iterek yere fırlattı. Yere düştüm ve başımı çevirerek korkuyla ona baktım. Bir anda bakışı değişti, yanıma yürüdü ve beni tutup hızla kendisine çekti.

Sonra da sarılarak saçlarımı okşamaya başladı: "Sana zarar vermek istemiyorum. Buna beni zorlama! Sana söyledim, benden başkasının olmayacaksın dedim! Sen ne yaptın, kendini o adamın kollarına attın. Uygar güçlü olabilir ama beni çok hafife aldın! Seni ona bırakmam, sen benimsin. Biliyorum, sen de aslında beni istiyorsun. O lanet olasıca adam seni korkutmuş. Korkma sevgilim, bak yanındayım artık!"

Saçlarımı okşayan ellerini kırmak istedim. Selim resmen kafayı yemişti ve mantıklı düşünemiyordu. Hızla onu ittim ve bağırdım: "Asla! Ben Uygar'ı seviyorum. Seni istemiyorum, rahat bırak beni. Delirmişsin sen! Uygar seni sağ koyar mı sanıyorsun? Bunca zaman sustum ama artık ona her şeyi anlatacağım, bunu sen istedin!"

Selim sinirle üstüme geldi, beni tutup sarsmaya başladı: "Seni zehirlemiş, aklına girmiş. Asıl deliren sensin!" Sonra bir anda durdu ve bana bakarak acı içinde haykırdı: "Beni seviyorsun sen! Sadece mantıklı düşünemiyorsun. Sana ihtiyacım var, aklımda sadece sen varsın! O adamı senin yanında görünce delirdim, Uygar Ezeloğlu bile olsa vazgeçmen senden. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Benim olacaksın, anladın mı beni?"

Korku içinde ona bakarken bir anda beni kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Önce şoke oldum ama sonra içime dolan kusma isteğiyle başımı çevirmeye çalıştım. Ben Uygar'dan başkasına bedenimi haram kılmıştım. Yaşadığım yıkım inanılmaz acılı ve sarsıcıydı. Kendimi ne kadar çekmek istesem de lanet olasıca o kadar güçlüydü ki karşı koyamıyordum. Beni kendisine daha fazla çekip eliyle ellerimi kavradı, göğsümün üstünde birleştirdi ve sırtımı duvara yasladı. Gözyaşlarım hızla akıyordu, saçımı tutan eli yüzünden hareket edemiyordum. Ne-

tesim kesilmeye başlayınca boğazımdan acı dolu bir inilti çıktı.

O anda bir haykırma sesi duydum ve Selim birden üstümden çekildi. Uygar yaralı bir hayvan gibi gözlerini açmış, nefes alıp veriyordu. Can çekişir gibi kükredi. Hızla Selim'in üstüne gitti ve yerden kaldırıp karşı duvara fırlattı. Ben Allah'a şükrederek duvara tutundum ve dudaklarımı silmeye çalıştım.

Uygar, Selim'i öldüresiye dövüyordu ve ona engel olmuyordum. Ben de Selim'den ölesiye nefret ediyordum, bunu sonuna kadar hak etmişti. Uygar, Selim'e art arda tekmeler atarken resmen öfke kusuyordu. Bir anda bana döndü. Burun deliklerini açarak yumruklarını sıktı ve hızla üstüme gelmeye başladı, kaşlarımı çatarak ona baktım.

O sırada Selim'in o iğrenç sesi odada yankılandı: "Ezeloğlu! Sevgilime dokunursan seni yaşatmam, bunu bilesin!"

Bu sözlerle âdeta kanım dondu. Uygar yerine çakıldı ve tiksinerek bana baktı. Bense hızla Uygar'a doğru koştum, Uygar'ın öfkeden titreyen eline dokunmak istedim ama hızla elini çekti ve âdeta haykırdı: "Dokunma! O iğrenç yüzünü artık görmek istemiyorum!"

Kurşun yemiş gibi oldum. Yaşadığım yıkımla gözyaşlarım yanağımdan süzüldü ve havada kalan elimi çektim, sonra ona bakarak konuşmaya çalıştım: "Y-Yalan! Yalan söylüyor. Uygar bana bak, b-ben..."

Uygar sözümü yarıda kesti ve dişlerini sıkarak haykırdı: "Ne yalan lan! Seni öptüğü mü yalan, onu bu odaya çağırman mı yalan? O iti daha önceden beri tanıdığın mı yalan? Yoksa seni öperken inlemen mi yalan? Yalan ne biliyor musun? Asıl yalan olan sensin! Bir fahişeden hiçbir farkın yok!"

Âdeta yıkıldım. Kurşun yesem canım bu derece acımazdı. Kükredi ve duvara bir yumruk atarak konuşmaya devam etti: "Lan sevdim seni! Sana güvendim. Hayatımda ilk defa bir kadını canımı bile verecek kadar sevdim."

Hemen kanayan elini tuttum ve ona anlatmaya çalıştım: "Uygar, inan bana ben onu çağırmadım! Beni zorla öptü, kapıda bekleyen adamla anlaşmış. Sana her şeyi anlatacaktım, peşi-

mi bırakmıyordu ama korktum. Senin zarar..."

Uygar sözümü yarıda keserek hızla beni yere fırlattı. Sırtım hızla yatağın kenarına çarpınca acıyla inledim. Uygar arkasını dönüp ellerini sıktı ve nefretle konuştu: "Kes artık! Sesini duymak bile istemiyorum. Defol git buradan yoksa katilin olurum!"

Kendimi zorlayarak kalkmaya çalıştım, deli gibi titriyordum. Yaşadığım yıkımın ve Uygar'dan duyduğum sözlerin acısına katlanamayıp başımı sağa sola sallıyordum.

Sinir krizi geçiriyordum çünkü Uygar bana inanmıyor ve beni suçluyordu.

Selim yavaşça doğruldu ve o iğrenç sesiyle konuşmaya başladı: "Zeynep beni seviyor! Senden korktuğu için yalan söylüyor, uzun zamandır birlikteyiz. Birkaç gün önce beni eve çağırdı ve senin yüzünden kavga ettik. O sinirle bileğine zarar verdim ve bu sebeple benimle küsmüştü. Bu gece de..."

Bu sözlere dayanamayıp saçlarımı çektim ve deli gibi bağırdım: "Yalan Uygar! Yalvarırım inanma ona, bu adi adam yalan söylüyor. Evime kadar beni takip etmiş, onu reddedince beni hırpaladı. İstersen Derin'e sor, Uygar ne olur inanma!"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Delirmiş gibiydim. Selim yanıma geldi ve ben çırpınırken kollarımdan tutmaya çalıştı. O an kulağıma bir el silah sesi geldi ve Selim birden yere düştü. Şok içinde Uygar'a baktım, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Sonra silahı bana doğrulttu. Artık biliyordum, ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim, gözlerine bakarak bekledim.

Uygar hızla nefes alıp verirken kendini sıkmaktan damarları patlayacak gibiydi. Sonra kaşlarını çattı ve acı içinde haykırdı: "Lanet olsun! Yapamıyorum." Elindeki silahı hızla duvara fırlattı. Titreyen elini kaldırdı ve işaretparmağını bana doğru sallayarak konuşmaya başladı: "Bir daha sakın karşıma çıkma! Sen gerçekten basit ve ucuz bir kadınmışsın, iğreniyorum senden."

Bu sözler bana attığı son darbeydi ama buna rağmen son gücümü toplayarak arkasını dönüp giden Uygar'a bağırdım: "Dur!"

Uygar bir anda durdu ama arkasını dönmedi. Derin bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak konuşmaya başladım: "Eğer bana inanmayıp gidersen ne olursa olsun geri dönme. Çünkü hatanı anlayıp geri dönersen beni asla bulamayacaksın! İnan bana bir daha asla senin olmam, ölsem bile olmam!"

Uygar titreyen ellerini sıktı ve birkaç saniye bekledi, ardından hızla kapıdan çıkarak gitti.

Ağlayarak gidişine bakarken yaşadığım yangının acısına dayanamayarak kendimi karanlığa bıraktım. Uygar öfkesine yenilip arkasında çok büyük bir enkaz bırakmıştı. Bu acıya dayanabilir miydim bilmiyordum. Bildiğim bir gerçek vardı: Uygar'ı asla affetmeyecektim.

Üç ay sonra...

Anne karnından çıkmış bir bebek nasıl yaşamayı yeni öğreniyorsa ben de geçen bu üç ayda yeni doğmuş bir bebek gibi her şeyi yeniden öğreniyor ve onsuzluğa alışmaya çalışıyordum.

O odada beni terk ettiği gece belki bedenimi öldürmeyip azat etmişti ancak ruhumu acımadan öldürmüş ve arkasına bakmadan çekip gitmişti. Artık onun adını bile anmıyor, aklıma geldiği her an kendime zarar vermekten korkuyordum. Kâbus dolu sinir krizi geçirdiğim geceler az da olsa azalmış ve toparlanmıştım ama bende iyileşmesi mümkün olmayan derin yaralar bırakmıştı.

O gece Kadir'in beni kucağına alıp Derin'e getirdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Kadir'in defalarca kez kapıya gelip beni sorduğundan ve her seferinde kovulup gitmesine rağmen tekrar tekrar geldiğinden eminim ki onun haberi bile yoktu. Kadir'in bile benim masum olduğuma inandığına adım gibi emindim ama yine de bana onu hatırlatacak hiç kimseyi hayatımda istemiyordum.

Selim'e ne olduğunu hiç bilmiyordum, açıkçası ölmüşse bile umurumda değildi. Bir daha karşıma asla çıkmasını istemiyordum. Bedenime ve ruhuma büyük yaralar açmışlardı ve ne yazık ki açtıkları yaralar kapanmıyor, sürekli kanayıp duruyordu.

Ama yine de bana en büyük zararı veren oydu, onu asla affetmeyecektim. Bana güvenmemiş ve beni dinlememişti, ettiği hakaretler kulaklarımda çınlıyordu. Beni öylece ardında bırakıp gitmesinin acısı, yerini öfke ve nefrete bırakmıştı...

Ocak ayında güzel annem nihayet evine döndü, o zamana kadar Derinlerde kaldım. Derin bir anne, bir kardeş gibi yaralarımı sarıp beni iyileştirmeye çalışmış ve bana hayat vermişti. Bu sancılı dönemlerde yanımda olan ve beni bir an olsun yalnız bırakmayan arkadaşlarım Derin, Ömer, Ali ve özellikle Ramon'a büyük minnet borçluydum.

Güzel annemin gelişiyle az da olsa huzura kavuşmuştum, ona her şeyi anlatıp onun şefkatli kollarına sığınmıştım.

Ona gelince, nerede, nasıl ve kiminle olduğunu hiç bilmiyor, bilmek de istemiyordum...

Ali'nin yardımıyla çok şık ve nezih bir restoranda işe başlamıştım. Gündüzleri okula gidiyor, akşamları işe gidip onu düşünmemeye çalışıyordum. Ali gece kulübünden ayrılıp benimle aynı restoranda işe başlamıştı. Beni seven insanların hatırına yaşamaya çalışıyordum ama içinde yüzdüğüm bir acı denizi vardı. O benim tüm benliğime kazınmış ve âdeta damarımda gezen kan gibiydi.

Ama unutacaktım. Ne olursa olsun onu unutacaktım...

Kadir

Bir tufan, bir savaş, bir sel...

Koca bir enkaz vardı gözlerimin önünde. Ölmeden ölür mü bir insan? Ölürmüş, evet. Zeynep'in ardından ağabeyim dediğim insan bir enkazdan farksızdı. Yaşayan bir ölü gibi her gün içiyor, yeraltı dünyasının inine tek başına giriyor ve önüne kim gelirse acımadan harcıyordu. Herkese kan kusturuyordu, konuşmaz olmuştu. Boş boş bakan ve eminim ki baktığı her yerde sevdiği kadını arayan bir adam olup çıkmıştı...

Evine, otele ve gece kulübüne gitmiyordu. Kendisine hemen bir daire aldı ve orada kalmaya başladı, Zeynep'in izlerinin olduğu her yer ona azap veriyordu. Eriyordu!

Ağabeyim gözlerimin önünde resmen mum gibi eriyordu...

Çok içtiği bir gece kendini kaybetmişti. Sinir krizi geçirerek önüne gelen her şeyi parçalamış ve sonunda sadece onun adını sayıklayarak sabahı zor etmişti. Fark etmese bile etrafından bir an olsun ayrılmıyor, çaresizce kendini öldürmeye çalışmasına göz yumuyordum. O benim babam, ağabeyim ve olmayan ailemdi!

O lanetli gecede, bir ihbarla bize otele bomba konduğunun bilgisi gelmişti. Zeynep Hanım'ı odaya çıkarıp hızla otele gitmiştik ama yapılan ihbar asılsızdı. Dönüşte Zeynep Hanım'ın odasının başına diktiğimiz adam bizi arayıp Zeynep'in odaya sevgilisini aldığını ve gelen adamla bir olup kendisine para teklif ettiklerini söylemişti. Parayı kabul etmeyen adamımız dayak yiyerek etkisiz hale getirilmiş ve ellerinden kurtulur kurtulmaz bizi arayıp olayı rapor etmişti.

Ağabeyim deliye dönmüştü çünkü adamın söyledikleri gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Zeus'a vardığımızda önce adama işini iyi yapamadığı için sert bir yumruk attı ve bana dönüp, "Burada kal!" diye bağırdı. Hızla yukarıya koştu, sonrası ise yukarıdan gelen tek silah sesi geldi...

Delicesine yukarı koştum. Ağabeyime zarar gelmesin diye çırpınırken onu yıkık dökük bir halde kapının önünde bulduum, sanki nefes alamıyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum. Bana baktı ve "Götür onu buradan," dedi, zaten söylediği son sözler de bu oldu...

Odaya girdiğimde yerde yatan Selim'i ve acı içinde sayıklayan Zeynep'i görünce inanamadım. Zeynep, ağabeyimi seviyordu ve bu işte kesinlikle bir pislik vardı. Selim'e baktım, hâlâ yaşıyordu. Adamları aradım ve onu evinin önüne atmalarını emrettim. Ağabeyim onu bilerek öldürmemişti ve eminim ki bunun bir sebebi vardı.

Zeynep'i incitmekten korkarak kucağıma aldım, perişan bir haldeydi. Zaten o kadar kırılgan ve temiz bir kızdı ki ona bir de ben kıymak istemedim. Ağlıyordu, ancak seven bir kadın bu kadar ağlardı. Zeynep kesinlikle tuzağa düşürülmüştü.

Onu arkadaşının evine bıraktım ve günlerce ağabeyimden habersiz oraya gidip durumunu sordum, her seferinde kovulsam bile yine gittim. O kız ağabeyimin değerlisi ve tek sevdiğiydi, kesinlikle suçsuz olduğuna inanıyordum ve bunu bir şekilde ortaya çıkaracaktım.

İkinci ayın sonunda ağabeyim Mısır'daki otelin açılışına gitmişti ve yaklaşık bir aydır oradaydı. Bugün dönecekti ve biraz olsun toparlanmış olacağını umuyordum. Bense durmadan Selim olacak o adam hakkında araştırma yaptırıyor ve o gece Zeynep'in kapısında bekleyen adamı takip ettiriyordum. Ağabeyim çektiği acıdan mantıklı düşünemez bir hâldeydi ve ben ona her şeyi bir şekilde ispat edecektim.

Özel uçağı havaalanına iniş yapmıştı ve dışarı çıkmasını bekliyordum, kısa bir süre sonra çıkış yaptı. Oldukça zayıflamıştı ve her zamanki gibi kaşları çatıktı. Yine de gittiği günkü hâline göre daha iyi görünüyordu. Bir iki adım gerisinde yürüyen kadını görünce istemeden ben de kaşlarımı çattım. Sahra Hanım'ın ağabeyimin yanında ne işi vardı?

Yanına yaklaşıp elindeki çantayı aldım. Ağabeyim elini omzuma koydu ve tepkisiz bir şekilde sordu: "Nasılsın koçum?"

Acıyla yüzüne baktım ve cevap verdim: "İyiyim ağabey, sen nasılsın?"

Yüzüme baktı, sonra derin bir nefes alıp başını salladı. Biliyordum, iyi değildi. Zeynep'in hayali onu bir gölge gibi takip ediyordu. Nereye giderse gitsin onunla gidiyor ve bir an olsun aklından çıkmıyordu.

Sahra Hanım'a baktım ve resmi bir şekilde başımı salladım. Birlikte arabaya yürüdük, yola çıktığımızda aynadan ağabeyime baktım. Yanındaki kadın umurunda bile değildi, dalgındı. Elini çenesine dayamıştı ve çenesiyle oynuyordu, dünyayla bağlantısını kesmiş gibiydi.

Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Bir süre sonra boğazımı temizleyerek sordum: "Otele mi ağabey?"

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp bana baktı ve pencereden dışarıya bakarak bir süre yolları seyretti. Biraz zaman sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Beni sahile yakın bir yerde bırak koçum, sonra Sahra Hanım'ı otele bırakırsın."

Şaşırdım. Direksiyonu tutan parmaklarımı sıkıp yutkundum, sonra cesaretimi toplayıp cevap verdim: "Nereye gideceksin? Ben de geleyim ağabey!"

Yola diktiği bakışlarını bana çevirmeden sert bir şekilde cevap verdi: "Ne diyorsam onu yap."

Mecburen başımı salladım, onu sahile yakın yerde bıraktım. Sonra da memnuniyetsiz bir şekilde oflayan bu süs bebeğini otele götürdüm.

Anlamıştım ki ağabeyim iyileşmemişti. Ruhu acıdan kıvranıyordu ve ilacını istiyordu, acılarını dindirebilecek tek kişi Zeynep'ti, bunu o da biliyordu ama gururu buna müsaade etmiyordu. Ağabeyim o olmadan yaşayamıyordu...

Zeynep

İki hafta sonra...

"Zeynep, dokuz numaralı masanın siparişlerini sen alır mısın? Ben de iki numaraya şaraplarını servis edeyim."

Bu akşam oldukça kalabalıktı ve yetişemiyorduk. Ali'ye başımı salladım ve masaya doğru ilerledim, bir grup vardı. Başımı sallayarak selam verdim. Siparişleri alırken içlerinden biri bana bakarak konuşmaya başladı: "Bir arkadaşımız gelmek üzere, onu bekleyeceğiz." Kadın kapıya baktı ve konuşmaya devam etti: "Zaten o da geldi, bir dakika beklerseniz siparişleri vereceğiz."

Gülümseyerek başımı salladım ve arkamı dönerek gelen kişiye baktım ama o an şoke oldum. Gelen Eda'ydı, önce o da şaşırdı, sonra bana alay dolu gözlerle bakarak masaya geçti. Kendimi toparlamaya ve güçlü durmaya çalıştım. Eda tek kaşını kaldırarak arkadaşlarıyla konuşmaya başladı: "Ben pek bir şey yemeyeceğim canlarım. Zaten bir randevum vardı, Uygar'la beraberdik." Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve sert bir şekilde emretti: "Bir kadeh beyaz şarap getir bana!"

Kalbim yeniden kanarken titreyen elimi saklayıp masadan uzaklaştım. Hazırlanması için siparişleri verip hızla soyunma odasına koştum, gözyaşlarımı tutamıyordum. Zaten öyle hassas ve öyle yaralıydım ki rüzgâr esse canımı yakıyordu. Üstelik bu kadın benim aylardır adını bile anmaya korktuğum adamın ismini söylemişti.

Demek ben acılar içinde kıvranırken Uygar kendini hemen Eda'nın kollarına atmıştı ve gününü gün ediyordu. Oysa beni sevdiğine o kadar inanmıştım ki...

Demek ki her şey sadece koca bir yalandan ibaretti. Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Sonra dışarı çıktım ve hazırlanan siparişleri masaya götürdüm.

Eda gözlerini üzerime dikmiş, alay eder gibi beni izliyordu. O sırada masadaki bir arkadaşı konuşmaya başladı: "Uygar Bey'in Mısır'a bir otel açtığını duyunca hemen araştırdım. İnternette otelin resmini gördüm, harikaydı. Resmen kaliteyim diye bağırıyor. Barışmanıza çok sevindim Eda, siz de artık takın şu yüzükleri. Hep anlatıyorsun ama bir kez bile bizimle tanıştırmadın."

Ayakta zor duruyordum, nefes bile alamıyordum. Bedenim alevler içinde kalmışçasına kavruluyordu. Eda sesli bir kahkaha attı ve cevap verdi: "Uygar'a kalsa hemen evlenelim diyor, biliyorsunuz dargındım ona. Kavgalı olduğumuz bir dönemde beni kıskandırmak için zavallı bir kızı kullandı. Sonra dayanamayıp onu aradım ve barışmak için çağırdım. Bir sebep bulup zavallı kızı sokağa atmış! Yazık, üzüldüm kıza. Uygar böyledir, gözü dönünce yapamayacağı bir şey yoktur."

Elimdeki bardak yerle bir oldu, başım döndü ve masaya tutundum. Bu duyduklarım toparlanmaya çalışan ruhuma deprem etkisi olmuştu. Ali koşarak beni kucağına aldı ve sordu: "Zeynep iyi misin?"

Başımı onun göğsüne yaslayarak ağlamaya başladım. Eda'nın kahkahaları kulağımda çınlıyordu. Uygar bilerek bana oyun oynamıştı, Eda'ya dönmek için Selim'i bahane etmişti, çok aptaldım. Beni sevdiğine inandığım için, beni kullanmasına izin verdiğim için çok aptaldım.

Ondan nefret ediyordum, ölesiye nefret ediyordum.

Uygar

Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibiydim, ne yaparsam yapayım bu kapandan çıkamıyordum.

Bu kapanın adı Zeynep'ti.

Tüm yaptıklarına rağmen ona koşmak, ona sarılmak, onu öpmek ve sadece onunla olmak istediğim için kendimden nefret ediyordum...

Dudaklarına bir başkası dokunmuştu, benim gözlerimin önünde o adamla öpüşmüştü. Onu öldüremediğim için kendime lanetler yağdırıyordum.

Kokusuna hasret, kokusuna müptelaydım.

Delirecektim, aklımı yitirmek üzereydim. Defalarca evinin yolundan geri dönmüştüm. Onu unutmak ve delirmemek için içki şişelerine sığınıyordum.

Maalesef içki de işe yaramıyordu, sanki içtikçe daha çok beynimde yankılanıyordu o muhteşem sesi...

Bir canavar gibiydim, önüme kim gelirse harcıyordum. Hata yapan kim olursa olsun acımıyor ve cezasını kesiyordum. Eskiden beter olmuş ve sıkıyönetim ilan etmiştim. Unutamamanın faturasını düşmanlarımdan çıkarıyor ama yine de tatmin olmuyordum.

Bütün cesaretimi toplayıp arabayı kendi evime sürdüm. Aylardır oraya gitmemiştim çünkü onun hayali oradaydı. Onun kokusunu az da olsa hissetmezsem kendime zarar verecektim artık, bu nasıl bir işkenceydi? Arabayı evin önüne park ettim ve hızla içeri girdim. Ne adamlar ne de ev çalışanları umurumdaydı. Herkesi görmezden gelip merdivenlerden yukarı koşarak çıktım ve direkt onun odasına girip kapıyı kapattım. Nefes alamıyordum, tüm bedenime iğneler batıyor gibiydi.

Önce etrafa baktım, her şey bıraktığı gibiydi. Başımı yukarı kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Yokluğu ateşten bir gömlek gibiydi, ne çıkarabiliyor ne de bu acıya katlanabiliyordum. Sıkıntıyla alnımı kaşıdım ve giyinme odasına yürüdüm. Eşyaları hâlâ buradaydı. Koltuğun üstünde duran yeşil şalı alarak burnuma bastırdım ve istemsiz bir şekilde gözlerimi kapattım, o kokuyordu. Artık daha sakinlemiş hissediyordum. Gözlerimi açtığımda aynaya yansıyan zavallı halime baktım ve öfkeyle elimdeki şalı yere fırlattım. Hırsla ayağa kalktım. Zeynep beni ne hâle getirmişti? Eğer uzaktan bile olsa, onu son bir kez daha görmezsem kesinlikle delirecektim.

Neredeydi, kiminleydi, beni düşünüyor muydu; bilmiyordum! Onu görebilme umuduyla evinin yakınına gitmeye karar verdim. Artık dayanamıyordum, bugün pazardı ve belki de evdeydi.

Arabaya bindim ve o ezberlediğim yola doğru sürdüm. Aylardır verdiğim savaşı kaybetmiştim. Tamam, onu asla affetmeyecektim ama bir kere görsem belki bana yeterdi.

Arabayı evlerine yakın bir yere park edip gözlerimi eve diktim, geçen zaman umurumda bile değildi. Ne kadar sürerse sürsün, elbette eve gelecekti. Acıyla gülümsedim çünkü bu izbe mahallede olmak bile bana iyi gelmişti. Kendime delicesine kızsam bile bu bir gerçekti.

Saatler sonra evin kapısı açılınca heyecanla oturduğum yerde doğruldum. Kalp ritim değiştirmişti. Elinde bir halıyla dışarı çıkan bir kadın gördüm, Zeynep'in annesiydi. Gördüğü tedavi bitmiş, iyileşince evine dönmüştü. Garip bir şekilde bu beni sevindirmişti, Zeynep'in o evde yalnız olması beni deli ediyordu.

Sonra saçmaladığımı fark edip yeniden kendime öfkelendim. Beni aldatan bir kadının kapısında bekliyordum. Hâlâ onu düşünecek kadar gurursuz olduğum için kendime lanet edip arabayı çalıştırdım ve gaza bastım.

Direksiyona attığım yumruklar bile beni sakinleştirmeye yetmiyordu. Öfkeyle hırladım ve arabayı kenara park ettim. Bu böyle olmayacaktı, biraz hava almam lazımdı. Arabadan indim ve sahile doğru yürüdüm, hava güzel olduğu için her yer kalabalıktı. Denizin tuzlu kokusunu içime çekerken sakinleşmeyi diledim. Onu unutmak istiyordum. Belki de bu koca bir yalandı, belki de bütün bu olanlara rağmen onu yanımda istiyordum. Başımı kaldırıp insanlara baktım, herkes coşkuyla gezerken ben azap çekiyordum!

Eski bir duvara yaslanarak elimi ağrıyan başıma bastırdım. Uyuyamadığım için sürekli başım ağrıyordu, gözlerimi kapattım ve güneşe baktım. Zeynep'i istiyordum. Onun gülüşünü, utandığında kızaran yanaklarını ve onu öptüğümde hızlı atan kalbinin sesini yeniden duymak istiyordum. Kahretsin ki gerçek buydu. İç çekip başımı çevirdim ve deniz kenarına baktım. Bir an kalbim yerinden oynadı.

Havada kalan elime hâkim olamadım ve yumruklarımı sıktım. Bu hayal olamazdı, resmen gerçekti. Zeynep sahilde durmuş denizi seyrediyordu. Ruhum açlıkla kıvranırken bedenimi kontrol etmeye çalışmak nasıl bir cezaydı? Rüzgâr sanki bu kadar mesafeye rağmen kokusunu getirmişti bana. Rüzgârdan uçuşan saçlarını düzeltti ve etrafına baktı, sonra derin bir nefes alarak denize bakmaya devam etti.

Oradaydı işte, aylardır beni cayır cayır yakan kadın oradaydı. Uzansam tutacak gibiydim ama asla bu kadar gurursuz olup yanına gidemezdim. Öylece dalıp gitmişti. Onu gözlerimde biriktirmek istercesine doya doya seyrettim, belki de bu onu son görüşüm olacaktı.

Zeynep

Boşluk...

Sanki bu dünyaya ben onunla gelmiştim ve şimdi yokluğu zehir gibiydi. Evde duramadım ve kendimi sahile attım. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Sonunda bir kenara çekilip denizin kokusunu içime çektim. Babamın kokusu gibiydi ve bu kokuyu çok seviyordum ama yine de Uygar'ın kokusu bambaşkaydı çünkü o koku beni ben yapıyordu.

Derin bir nefes alıp etrafıma baktım. İnsanlar koşturup duruyordu ama kimse benim içimdeki yangını görmüyordu, bunu hisseden sadece bendim. Çünkü yanan benim yüreğimdi. Gerçekten ateş düştüğü yeri yakıyor derler ya, bu kesinlikle doğruydu.

Bir an garip bir şekilde izlendiğimi hissedip etrafıma baktım, artık iyice paranoyak olmuştum. Yanıldığımı anlayınca biraz daha denizi seyrettim ve işe gitmek için otobüs durağına gittim. Tuhaf bir huzursuzlukla yeniden etrafıma baktım, kimse görünmese de bu tuhaf his beni ürkütmüştü. Telefonum çalmaya başlayınca korkuyla yerimden sıçradım, hemen telefonu alıp cevap verdim. Arayan Ali'ydi. "Efendim Ali?"

Ali hemen konuşmaya başladı: "Merhaba Zeynep, bugün izinlisin. Patron dinlenmeni söyledi. Yarın gelirsin, onu haber vermek için aradım. Sen nasıl oldun?"

Gülümseyerek cevap verdim: "Teşekkürler Ali, iyiyim. Aslında izine gerek yoktu. Yine de teşekkürler, o zaman ben eve geri döneyim. Yarın gelirim."

Ali içtenlikle yanıtladı: "İyi olmana sevindim. Olsun, dinlen sen. Müşteri geldi, kapatmam lazım. Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa beni mutlaka ara."

Gülümseyerek telefonu kapattım ve eve geri dönüp bütün günü annemle geçirdim. Ona temizlik işlerinde yardım ettim. Onun yanında olduğum zamanlarda sırf üzülmesin diye rol yapıyordum, zaten çok hassastı ve benim için endişelenmesini istemiyordum.

Ertesi gün yine yoğun bir gündü. Okuldan sonra Derin'le buluşup biraz gezdik. Şimdi ise restorandaydım, çok kalabalıktı ve ben bir saatliğine mutfağa yardım ediyordum.

Bir saat sonra Ali telaşla yanıma geldi, rengi atmıştı. Resmen hayalet görmüş gibiydi. Kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştım, elimdeki tepsiyi hızla aldı ve panikle konuşmaya başladı: "Zeynep, istersen sen bugün sadece mutfağa yardım et. Servise ben bakarım ya da izin al eve git. Hâlâ toparlanmadın. Zaten ortalık bayağı sakinleşti. Eğer çekiniyorsan bana söyleyebilirsin, ben patrondan senin için izin alırım."

Ali'nin bu telaşına anlam verememiştim. "Ben iyiyim Ali, mutfağın işi bitti. Şimdi servise geçeceğim. Asıl senin neyin var? Hayalet görmüş gibisin. Ayrıca izin istemiyorum, zaten patronun gözüne çok battım. Ver o tepsiyi bana!"

Ali önüme geçti ve bana engel olmaya çalıştı: "Zeynep, dinle beni. Git, ne olur eve git! İçeri girmeni istemiyorum."

Şaşırmıştım. Şüpheyle gözlerimi kıstım ve başımı dikleştirdim: "Kim var içeride? Çekil önümden!" Önüme geçti, hırsla onu itip salona girdim. Etrafıma bakınarak Ali'nin telaşının sebebini anlamaya çalıştım. O sırada özel kısımdaki masaların birinde oturan Eda'yı gördüm ve bir anda kalbim yerinden sökülür gibi oldu.

Çünkü Eda yalnız değildi, onunla gelmişti. Aylardır unutmaya çalıştığım adam buradaydı ve Eda'yla oturuyordu. Eda beni fark edince sinsi bir şekilde gülümsedi ve ona bir şeyler söyledi, o ise tepkisiz bir şekilde dışarıya bakıyordu. Yüreğimin acısı içimi yaktı ve gözümden bir damla yaş süzüldü.

Bilerek gelmişlerdi, canımı yakmak için buradaydılar. Onlara istediklerini vermeyecektim, güçlü olacaktım. Hemen gözümdeki yaşı silip etrafıma baktım. Omzumda hissettiğim elle başımı çevirdim.

Bana hüzünle bakan Ali'ye gülümsemeye çalışarak açıklama yaptım: "Endişelenecek bir şey yok. İyiyim, merak etme. Hadi işimize bakalım!"

Ali başını sallayıp onların masasına gitti, ben de diğer masa-

ya içki servisi yaptım. Ona bakmamak için savaş veriyordum, her şeye rağmen ona olan özlemim sol yanımı talan ediyordu. Çaktırmadan ona bakmak istedim ama Ali'nin gözleri üzerimdeydi, hemen gözlerimi kaçırdım ve işime baktım.

İçeriden patron gelip Ali'ye liste verdi ve ikimize bakıp Uygar'ın masasını işaret etti.

"Aman çocuklar, dikkat edin. Özel kısımda Uygar Bey var, kendisi çok özel bir misafirdir. Saygıda kusur etmeyin, başımı belaya sokmayın. Ali, sen servisi Zeynep'e ver ve hemen bu listeyi hazırlat, sonra işine dönersin!"

Ali telaşla bana baktı. Ona cesaret vermek için gülümsedim ama ellerim titriyordu. Elindeki tepsiyi aldım ve derin bir nefes alıp özel kısma yürüdüm. Eda sinsi bir şekilde bana bakarken o hâlâ pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu. Masaya vardığımda burnuma dolan kokusuyla içim titredi. *Ah, nasıl da özlemiştim bu kokuyu!*

Eda elini uzattı ve Uygar'ın eline dokunup cilveli bir şekilde konuşmaya başladı: "Hadi ama Uygar, bak burası nasıl da güzel!"

Nefretle soludum ve içkileri vermek için eğildim. Önce Eda'nın içkisini önüne koydum, sonra da titreyen elimle Uygar'ın içkisini önüne koydum. Bir anda garip bir şekilde soludu ve hızla başını kaldırıp bana baktı. Hemen gözlerimi kaçırdım. Çünkü ona bakarsam dayanamazdım. Nefes alıp verişim hızlanmıştı, bana baktığını hissediyordum ama ben kesinlikle yüzüne bakmıyordum. Nefes alıp verişinden onun da zorlandığını hissediyordum çünkü elleri titriyordu. Ellerine baktığımı görünce titreyen elini saklamak istedi ve hızla hareket ettirdi. O an eli elime değdi ve ateşe değmiş gibi oldu, hızla ellerimizi çektik. Yaşanılan panikle önündeki içki masaya döküldü. Ona bakmamak için delicesine savaş veriyordum. Titreyen sesime hâkim olmaya çalışıyordum: "Affedersiniz, hemen temizlerim!"

Elimdeki bezle masayı silerken ona hiçbir şekilde bakmamaya çalışıyordum. Sesi çıkmadan öylece bana bakıyordu,

bunu hissedebiliyordum. Neydi bu adamın derdi, bu telaş niyeydi? Sevgilisini bilerek buraya gelen o değil miydi?

Eda'nın sesli bir şekilde bağırdığını duyunca kendime geldim: "Dikkatli olun biraz!"

Ona dönüp başımı salladım ve yeni bir içki hazırlatmak için bara yürüdüm.

Barda beklerken sırtım onlara dönüktü ama aynadan bana baktığını görüyordum. Deli gibi titriyordum, ağlamamak için kendimi tutmaktan boğazım ağrımaya başlamıştı. O anda Ali imdadıma yetişti ve omzumdan tutup beni teselli etmeye çalıştı: "Sakin ol canım, geçecek! Gerisini ben hallederim, sen diğer masalara bak."

Titriyordum, başımı salladım. Terleyen elimi önlüğüme sildim ve diğer masaya yemeklerini götürdüm. Servisi yaptıktan sonra başımı kaldırıp etrafıma baktım. Bana baktığını bilsem de bilerek ona bakmıyordum. Dayanamayıp lavaboya yürüdüm, hızla yüzümü yıkayarak sakinleşmeye çalıştım. Bembeyaz olmuştum, artık bu acıya dayanacak gücüm yoktu.

Sonra dışarı çıktım ve işimin başına geçtim. On dakika sonra bardaki aynadan Uygar'ın hızla restorandan dışarı çıktığını gördüm, daha yemekleri bile servis edilmemişti. Eda olacak yılan da arkasından gidiyordu, demek ki bana tahammül edemiyordu, yine gözlerim doldu. Ne kadar uzak olursam olayım sanki hâlâ ona muhtaçtım.

Paydos olmuştu. Ortalık sakin olduğu için patron bana baktı ve "Sen çıkabilirsin," dedi.

Ali'nin daha işi vardı, onunla da vedalaşıp restorandan çıktım.

Bahar gelmesine rağmen hava serindi. Deri ceketimin fermuarını çekip otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Çok üzgün ve kırgındım. Onunla böyle yabancı gibi olmak ölümden beterdi. Başka bir kadınla olduğunu bilmek beni kahrediyordu ama dayanmaya çalışacaktım, elbette bu acılar bir gün dinecekti.

Dalgın dalgın yürürken bir anda bir araba frene basarak

yanımda durdu. Korkudan neye uğradığımı şaşırmıştım, arabanın kapısı açılınca şok içinde gözlerimi açtım ve titremeye başladım. Elimdeki çanta hızla yere düştü.

Gelen oydu. Ne işi vardı burada? Ayakta bile duramıyordu. Arabanın kapısına tutunarak indi, arka cam parçalanmıştı ve eli yine kan içindeydi. Yalpalayarak yanıma geldi. Devrilmek üzereydi ve elleri titriyordu.

Donakalmıştım, ona bakıyordum; aylar sonra ilk defa karşımdaydı. Kan çanağına dönmüş gözleriyle gözlerime baktı ve acı çekercesine gözlerini kısıp başını sağa sola salladı. Sonra da yutkundu ve işaretparmağını bana doğru sallayarak konuşmaya çalıştı: "S-Sana bir daha karşıma çıkma demiştim!" Sustum, gözlerini kapatarak acı içinde haykırdı: "S-sana bir daha yüzünü görmek istemiyorum demiştim!"

Öylesine bağırmıştı ki sözlerinin kulağımda uğuldadığını hissettim. Girdiğim şoktan çıkmaya çalışarak yutkundum, sonra gözlerine baktım ve cevap vermek yerine yürümeye devam ettim.

Kolumdan tutup yürümeme engel oldu ve beni kendisine çekti. Derin derin nefes alıyordu, konuşmak için ağzını açtı ve sonra vazgeçti. Eğilip başını boynuma yaklaştırdı ve gözlerini kapattı, elleri delicesine titriyordu. Boynumu koklarken acı içinde fısıldadı: "Sana benden uzak dur dedim!"

Kapanan gözlerimi açıp kendime geldim ve yaşadıklarımı düşünerek hızla onu ittim. Ardından başımı dikleştirdim ve nefretle bağırdım: "Sakın, sakın bana dokunma!"

Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim. Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu. Sesim duyulmasın diye elimle ağzımı kapattım ve içimden bizi bu hâle getiren kadere lanetler ettim. Beni o odada bıraktığı gibi ben de onu o karanlık sokakta yalnız bırakıp arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Derin gözlerini açtı ve var gücüyle bağırdı: "Ne demek o geldi Zeynep? Geveleme de anlat olan biteni."

Bıkkın bir ruh haliyle iç çektim ve cevap verdim: "Bir hafta önce çalıştığım restorana geldi ve yanında Eda da vardı."

Sonra dudaklarım büzüldü ve gözlerim dolmaya başladı ama konuşmaya devam ettim: "İçki servislerini bile ben yaptım. Biliyor musun Derin, anlamıyorum. Beni görünce yaşadığı şokla içki kadehini devirdi, elleri titriyordu. Ya gerçekten iyi bir oyuncu ya da benim orada çalıştığımı bilmiyordu. Büyük bir ihtimal de sevgilisinin oyununa geldi."

Derin kaşlarını çatarak yanıtladı: "Ben onların sevgili olduğuna inanmıyorum, o Eda yılanının seni sinir etmek için öyle söylediğine eminim. Uygar seni seviyor Zeynep, sana deli gibi âşık. Eminim ki o da senin gibi acı çekiyor, belki de senden daha fazla. Sen bizlerle konuşup içini dökebiliyorsun, ama o Uygar Ezeloğlu. Kimseye anlatamaz. Acısını içinde yaşıyor olmalı." Sonra elimi tuttu ve konuşmaya devam etti: "Konuş onunla. Öfkesi geçmiştir, doğruyu anlat ve bitsin artık bu acılarınız."

Gözümden süzülen yaşı silerek cevap verdim: "Yapamam Derin, bana ettiği hakaretleri ve arkasını dönüp gittiği geceyi unutamam. Beni dinlemeyen, bana güvenmeyip Selim'e inanan adama geri dönemem. Bana doğrulttuğu silahı unutamıyorum."

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Derin bana acıyla baktı ve hızla sarılıp teselli etmeye çalıştı.

"Şşşt, sakin ol. Seni anlıyorum ama onu seviyorsun ve inan Uygar da seni çok seviyor. Herkes hata yapar Zeynep, zaten çok sevdiğinden öyle davrandı. Eminim ki o da senden beter yanıyordur ve çok pişmandır. Her şey düzelecek, inan bana."

Her zamanki gibi yaralarıma merhem olmaya çalışıyordu.

Sonra yanaklarımı tutup konuşmaya devam etti: "Hadi artık güzelleşelim biraz. Ramon'un doğum günü partisine bu hâlde gidersek ikimizi de yolar. Özellikle güzel olun diye tembihledi. Hem Ömer de gelmek üzere ve çene yapmaktan giyinemedik."

Burnumu çekip başımı salladım. Derin her zamanki gibi ikimizin kıyafetlerini seçmişti, gerçekten zevkli bir kızdı ve çok güzel olmuştuk.

Ömer de gelince doğum gününün kutlanacağı mekâna git-

tik. Ramon çok sevdiği dostlarını bu geceye davet etmiş ve tabii ki bizi de unutmamıştı. Bize ayrılan masada güzel bir sohbet vardı ve neredeyse yirmi kişiydik.

Nedense sürekli etrafıma bakıyor ve paranoyak gibi sürekli izleniyormuşum gibi hissediyordum. Artık böyle gece kulüplerinden nefret ediyordum ama bu gece Ramon'un gecesiydi ve onun için her şeye değerdi.

Herkes hem içiyor hem de dans ediyordu. Ramon yanıma gelerek oturdu ve sordu: "Nasılsın bebişim? Daha iyi görünüyorsun ama bakışların hâlâ ölü balık gibi. Aşk böyledir işte be yavrum, insanı beter eder."

Gülümsemeye çalıştım ve önümdeki biradan bir yudum alarak cevap verdim: "Beni bırak Ramon, sen eğlenmene bak. Ayrıca bu gece harika görünüyorsun."

Onun doğum gününü mahvetmek istemiyordum. Gerçekten bu gece çok klas giyinmişti, hatta o kadar yakışıklıydı ki mekândaki birçok kız ona bakıyordu.

Ramon gözlerini kısarak cevap verdi: "Biliyorum yavrum ama buraya yalı kazığı gibi oturmaya mı geldik? Hadi gel dans edelim de millet dans görsün." Bir anda beni kolumdan tuttu ve piste çekti.

Biranın da etkisiyle kendimi ona bıraktım. Ramon inanılmaz derecede seksi bir şekilde benimle dans ediyordu. Salondaki diğer insanların bizi sevgili zannettiklerine emindim çünkü Ramon çok yakışıklı bir adamdı, ama tabii bizim bildiğimiz tatlı Ramon'du.

Şaşkınlıkla arkama baktı ve beni kendisine çekti, sonra da sıkıca kendine yapıştırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kulağıma eğildi ve çaktırmadan konuşmaya başladı: "Sakın bana kızma yavrum ama bunu yapmaya mecburdum."

Şüpheyle kaşlarımı çatıp sordum: "Ne demek istiyorsun Ramon?"

Mahcup bir şekilde burnunu kırıştırdı ve cevap verdi: "Bu kadar önemli değil be yavrum! Sadece senin haberin olmadan bir plan yaptım, şimdi sakin ol ve sakın panik yapma çünkü

senin taş burada. Salona yeni girdi, yanında adamları ve Kadir var. Bir de bir yelloz var, gerçi o planda yoktu ama olsun."

Şok içinde ona baktım. Cevap vermeme fırsat vermeden belimi yay gibi eğdi ve bana gülümsedi, ellerim titriyordu. Ramon neyden bahsediyordu böyle? Arkama bakmamak için resmen kendimle savaş veriyordum. Onun burada ne işi vardı? Yanındaki kadında Eda olmalıydı.

Ramon bana bakıp gözlerini kıstı ve bir âşık gibi gülümseyerek anlatmaya devam etti: "Otele gittim ve Kadir'i buldum, önce bağırdı çağırdı ama ona doğum günümden ve senden bahsedince yelkenleri hemen suya indirdi. Ona rica ettim, Uygar'ı bir bahaneyle buraya getirmesini istedim. Amacım birini bulup seninkini kudurtmak ve pişman etmekti ama Kadir rol de olsa sana kimsenin yaklaşmasına izin vermedi. Ben de ona başka bir yol bulacağımı söyledim, tabii ki o da kabul etti. Sonra düşündüm ve kendimi kullanmaya karar verdim. Beni tanımıyor ve ona göre giyindim, nasıl fikir ama?" Sonra arkama baktı ve heyecanla kulağıma eğilip fısıldadı: "Ay gözleri şu an, ateş saçıyor. Oh olsun, hiç acımıyorum."

Sonra da iç çekti heyecanla konuşmaya devam etti: "Ah! Şu an eridim. Kadir bana güldü ve başını sağa sola salladı, yani bu demek oluyor ki oyunda o da var. Hadi senin şu meteoru delirtelim. Ay, azıcık kadın ol be yavrum, pili bitmiş saat gibisin. Salla kıçını azıcık sağa sola, merak etme, kesinlikle tipim değilsin. Ama o Kadir yok mu, işte o benim için yaratılmış."

Başımı dikleştirip sordum: "Yanına gelen kadını tarif et bana."

Ramon iç çekti ve tarif etmeye başladı: "Vallahi nasıl desem, at gibi bir şey. Uzun siyah saçlı ve koca popolu bir kadın. Bence sen daha güzelsin ama kadın da acayip bir parça be yavrum. Ne bileyim Arap gibi geldi bana sanki, Lübnanlı gibi."

Sonra arkaya baktı ve suratını ekşitip çemkirdi: "Ay götüm! Seninkine bir bakışı var sanki leş kargası mübarek ama sen merak etme, seninki şu an transta. Ay kudurma transı! Gözünü bizden ayıramıyor, yanındaki kıçını açsa bakmaz."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kısıp, "Sahra," dedim.

Sonra da tek kaşımı kaldırıp sordum: "Bize bakıyor mu gerçekten?"

Ramon eliyle kolumu okşarken cevap verdi: "Bakmak ne kelime yavrum, koltuğa bile yarım oturmuş durumda. Ay, Allah sonunu hayır etsin. Bana beni yiyecekmiş gibi bakıyor."

Konuşmasıyla hareketleri şu an öyle farklıydı ki ben bile uzaktan görsem böyle yakışıklı bir çocuğu kapan kıza imrenirdim. Gülümsedim ve kollarımı kaldırıp omzunu tuttum. Bir elimle ensesini tutup saçını okşadım. Ramon gülerek beni havaya kaldırdı ve hızla etrafında döndürdü. Birden hareketli müzik çalmaya başladı ve ben sırf intikam olsun diye iyice havaya girdim. Ramon tek elini belime koydu ve sallanmaya başladı, ben de ona uyup kalçalarımı salladım. Ramon elimi tutup beni uzaklaştırdı ve hızla kendisine çekerek hafifçe eğildi. Saçlarım aşağıya doğru süzülürken Ramon beni kaldırıp ellerini yanaklarıma koydu. Derin ve Ömer her şeyden habersiz kahkahayla gülerken herkes coşkuyla bizi alkışlıyordu. Ramon tek gözünü kırpıp eğildi ve dudağını alnıma dayarken fısıldadı: "İşte bu kadar!"

Bir anda kolumdan tutuldu ve hızla geri çekildim. Başımı çevirip yüzüne baktım, bir boğa gibi soluk alıp veriyordu. Tam yumruğunu kaldırıp Ramon'a vuracakken Kadir onu tuttu ve önüne geçip konuştu: "Ağabey, ben hallederim. Sen bana bırak, onu doğduğuna pişman edeceğim!"

Hemen öne çıkıp bağırdım: "Bırakın onu. Dokunmayın ona!" Benim bağırmam onu daha da öfkelendirmişti, öfkeyle hırladı ve beni omzuna atıp çıkışa doğru yürüdü. Ömer ve Derin bağırıp öne çıkmaya çalıştı ama adamlar önlerine geçip beni kurtarmalarına engel oldu. Sahra yılanı da ayağa kalkmıştı ve nefretle bize bakıyordu.

Deli gibi çırpınıyor ve çığlık atıyordum: "Bırak! Lanet olsun sana, bırak beni!" Son kez başımı kaldırıp baktım ve Ramon'un bana gülerek el salladığını gördüm, ona uyduğum için bin pişman olmuştum.

Beni dışarı çıkardı ve arabasına yürüdü, sonra kapıyı açtı ve beni omzundan indirdi. Omuzlarımdan tuttu ve yüzüme baktı,

hızla nefes alıp veriyordu ve sinirden elleri titriyordu. Başımı dikleştirip konuşmaya başladım: "Hâlâ ne istiyorsun benden?"

Cevap vermedi. Sinirle bağırdım: "Cevap versene! Benim gibi basit ve ucuz bir kadından hâlâ ne istiyorsun dedim sana?"

Dişlerini sıkıp bağırmaya başladı: "Kes artık! Bütün bunların sorumlusu sensin! Ama lanet olsun bana ki..." Sonra sözünü tamamlamadan başını sağa sola salladı ve beni hızla arabaya bindirdi.

Kendisi de bindi ve hızla gaza bastı, o kadar hızlı sürüyordu ki koltuğa tutundum. Başımı çevirip ona baktım, çenesini sıkmıştı ve kendiyle savaşıyor gibiydi. Nefes nefeseydi. Birden şiddetle direksiyona vurdu, korkuyla yerimden sıçradım.

Bir süre sonra araba lüks bir siteye girdi. Hızla park edip arabadan indi ve benim tarafıma geldi, kapıyı açıp kolumu tuttu ve beni indirdi. Etrafıma bakıp bağırdım: "Neden buradayız? Evime gitmek istiyorum, seninle artık asla hiçbir yere gelmem. Rahat bırak beni, karşıma çıkma diyen sensin ama beni rahat bırakmayan yine sensin!"

Yine cevap vermedi ve kolumu tutup beni çekiştirmeye başladı. Ona engel olmaya çalışıyordum ama hiç faydası yoktu, sonunda çırpınmama sinir oldu ve durdu. Hızla beni kaldırdı ve tekrar omzuna attı. Sonra da sinirle söylenmeye başladı: "Şu hâline bak. Sen giyindiğini mi sanıyorsun? Resmen her yerin ortada!"

Var gücümle haykırdım: "Sana ne!"

Asansöre bindi ve on ikinci kata bastı. Aynadan kendime bakınca sinirle gözlerimi devirdim. Asansör durunca dışarı çıktı ve ilk dairenin önüne yürüdü. Hızla kapıyı açtı ve bir odaya girdi, beni yatağa attı. Sonra da ellerini sıkıp yüzüme baktı. Kuduz bir köpek gibi burnundan soluyordu, işaretparmağıyla beni gösterdi ve o sinirle konuşmaya çalıştı: "Sen, sen!"

Sonra durdu, kendine hâkim olmaya çalışıyordu, yine sözünü yarıda bırakıp arkasını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Dudaklarımı büzerek etrafıma baktım. Ellerimle yatağın örtüsünü sıktım ve gözlerimi kapatarak Allah'tan sabır diledim.

Ne yapmaya çalışıyordu? Neden peşimi bırakmıyordu? Her gün bir kadınla geziyor, sonra da utanmadan beni kısıtlıyordu.

İçeriden kırılma sesleri gelince titredim ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü, yine kendine zarar veriyordu. Neden bu hale gelmiştik biz? Onu asla affetmezdim, zaten onun da öyle bir isteği yoktu. Öyleyse neden buradaydım? Eve gitmek zorundaydım, annem merak ederdi. Doğruldum ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

Aradan geçen bir saatin ardından yerimden kalkıp kapıya yürüdüm. Kapıyı açtım ve salona doğru yürüdüm. Terasın kapısı açıktı, oraya yöneldim. Teras boğaza bakıyordu ve manzara inanılmaz derecede güzeldi. Dışarı çıkıp etrafa bakındım, bir köşeye çökmüş oturuyordu. Elinde bir viski şişesi vardı ve neredeyse bitmek üzereydi. Gömleğindeki kan lekelerini görünce ellerine baktım ama elindeki yara kuruydu, sonra dirseğinden damlayan kanı fark ettim.

Yanına koştum ve önüne oturdum, elindeki şişeyi almak istedim. Yüzüme boş boş baktı ve önce vermedi, elimi elinin üstüne koyduğunda gözlerine baktım. Gözlerini kıstı ve sımsıkı olan eli gevşedi, nihayet şişeyi bırakmıştı ama birden elleri titremeye başladı. Başımı kaldırarak yüzüne baktım, gözlerini dikmiş beni izliyordu. Gömleğinin kol düğmesini açıp yavaşça sıyırdım, dirseğinde derin bir yara vardı. Kaşlarımı çattım ve isyan ederek bağırdım: "Neden kendine bunu yapıyorsun? Bu yara çok derin ve eminim ki canın yanıyordur."

Acı bir şekilde gözlerini kıstı ve çenesini oynattı, derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Acı, öyle mi? Acı ne biliyor musun? Acı senden uzak olmak, senin kokun olmadan yaşamak. Acı sana dokunamamak!"

Birden kolunu çekti ve yüzüme nefretle bakarak resmen haykırdı: "Acı, tüm yaptıklarına rağmen kendimi sadece sende bulmak. Acı, seni başka bir erkekle öpüşürken görmek ve gursuz bir köpek gibi yine sana koşmak."

Başını duvara yasladı ve gözlerini kapatarak acıyla haykırmaya devam etti: "Acı dediğin bu yara mı sanıyorsun? Acı seni

deli gibi öpmek isteyip bunu istediğim için kendime lanet etmek. Acı sevdiğin kadına silah doğrultmak ve suçlu olduğunu bilsen de yaptığından utanmak ve bin pişman olmak! Şimdi sus ve konuşma artık!"

Söylediklerinyle bir kez daha yıkıldım. Kaskatı olmuş bedenimi zorlayarak ayağa kalktım. Bu hareketimle yutkundu ve bakışları değişti. Biliyordum artık, gitmemi istemiyordu. Hatta gitmemden korkuyordu ama gururu yüzünden bana gitme diyemiyordu. Beni her fırsatta suçlayacaktı ve adi bir kadınmışım gibi benden hep tiksinecekti, bu iftira bana yapışmıştı ve kendimi aklayamıyordum.

Onu canımdan bile çok seviyordum ama çaresizdim. Bana güvenmeyen bir adamla hayatıma devam edemezdim. Zaten olanlardan sonra onu affedebileceğimi zannetmiyorum. Yavaşça arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Birkaç adımdan sonra belimi kavrayan ellerle durduruldum. Sonra kulağıma yalvaran sesi geldi: "Sadece bu gece kal, aylardır uyuyamıyorum! Sadece bir gece, ne olursun Zeynep. Sadece tek bir gece kal."

Sakallarını boynuma sürtüyor ve bir bağımlı gibi kokumu içine çekiyordu. Kendisiyle savaştığı belliydi. Ama eğer kalırsam yarın yine beni incitecek ve kıracaktı.

Sürekli aynı şeyleri yaşamaktan bıkmıştım, şu anda sarhoş olduğu için gerçek duygularını söylüyordu ama uyandığında yine aynı Uygar olacaktı çünkü onu aldattığıma inanıyordu. Bir tarafı benden nefret ediyor, diğer tarafı beni çıldırasıya yanında istiyordu.

Kalamazdım! Ona geri dönemezdim ama gerçekleri bilmesi gerekiyordu. Onu aldatmamıştım ve bu şekilde suçlanmayı hak etmiyordum. Yutkunup birkaç adım attım ve onun kollarından sıyrıldım. Arkamı dönüp yüzüne baktım. Şaşkındı ve gerçekten çok çaresiz görünüyordu.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama yine de konuşmaya çalıştım: "Aslında bu açıklamayı hak etmiyorsun Uygar. Beni dinlemek için çok geç kaldın sen ama yine de yapaca-

ğım. Çünkü eğer gerçekleri öğrenmezsen hayatın boyunca hep beni suçlayacaksın."

Gözlerini kısarak beni dinliyordu, sanki bu açıklamayı dinlemeye ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya devam ettim: "Seni hiçbir zaman aldatmadım ben! Sana asla ihanet etmedim. Oyuna getirildim, o Selim denen manyağı tanımıyorum bile. Sadece bir kere çarpıştık ve üstüne kahve döktüm, o kadar. Evet, bana kartını verdi ama hemen yırttım ve çöpe attım. O günden sonra peşimi bırakmadı. Beni evime kadar takip ettiği bir gün kapıma dayandı. Beni Kadir'in sevgilisi zannetmişti. Kaçmaya çalışınca beni hırpaladı. Kafasında kurduğu olaylar vardı, onu sevdiğime inanmak istiyordu. Beni takıntı haline getirmişti. Söyleyemedim, sana zarar gelsin istemedim. Çünkü söz konusu ben olunca deliriyordun. Korktum, anlıyor musun?"

Sonra ellerimi yüzüme koyup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ve haykırarak konuşmaya devam ettim: "Ama sen bana inanmayı bırak, beni dinlemedin bile! Arkanı dönüp gittin, o Eda olacak kadınla gününü gün ettin. Ah, yoksa Sahra mı demeliydim?"

Sonra başımı dikleştirdim ve gözlerine baktım. Tek kaşımı kaldırıp konuşmaya devam ettim: "Hayır, kalmayacağım! Sana söylemiştim, eğer bana inanmayıp gidersen bir daha geri dönmem demiştim. Artık bitti, anladın mı? Bir daha seni görmek istemiyorum! Bana böyle uzaktan bakmaya devam edeceksin ve gerçeği öğrendiğin gün, bugünden beter kahrolacaksın!"

Arkamı döndüm ve koşarak evden çıktım. Asansörde hıçkıra hıçkıra ağlarken bir yanımı yukarıda onun yanında bırakmıştım ve ne yazık ki bundan sonra hep eksik yaşayacaktım...

Uygar

Bazen insan öyle çok sever ki kaybetme korkusundan incitir sevdiğini. Şimdi avuçlarımın arasındaki küçük kırlangıcın uçuşunu seyrediyor gibiydim. Elimden uçmasın, benden kaçmasın diye çaba gösterdikçe en büyük kötülüğü aslında ona ve kendime yapmıştım.

Zeynep'in gidişini çaresizce seyrederken onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun bir damla gözyaşı için dünyayı yakardım ama lanet olası gururum beni engelliyordu.

Telefonumu elime alıp günlerdir iletişim içinde olduğum adamımı aradım. Cevap verir vermez sert bir şekilde sordum: "Bir gelişme var mı?"

Erdinç açıklama yaptı: "Uygar Bey, ben de sizi arayacaktım. Tam tahmin ettiğiniz gibi, bazı bilgiler ortaya çıktı. Haydar'ın sizin bilginiz dışında başka bir banka hesabı daha varmış ve oraya yüklü bir para yatırılmış. Parayı yatıran kişi Selim Sayar değil ve bağlantısı da yok fakat Haydar bu parayı hak edecek ne yapmış olabilir? Ayrıca para olay gecesinden iki gün sonra yatırılmış, bu da tahminlerinizi doğru kılıyor. Selim Sayar hâlâ İsviçre'de. Kurşun omuriliğine isabet etmiş, şimdilik yürüyemiyor. Babası olayı bilse de sizinle karşı karşıya gelmeye sanırım cesaret edemiyor. Öğrendiğim kadarıyla Selim Sayar ciddi anlamda depresyonda ve ciddi krizler yaşıyor, onu ölmekten beter hale getirmişsiniz."

Doğruydu. Bilerek onu öldürmemiş, tam omuriliğine sıkmıştım. Ölmek onun için kurtuluştu. Amacım onu her gün yeniden öldürmekti. Gözlerimi kısarak nefretle soludum ve cevap verdim: "Beter olsun it. Adamı depoya alın, ben geliyorum. Her şeyden haberim olacak Erdinç. Sayar ailesinin iş yaptığı bütün şirketlerle bağlantı kurun, onlara Keskin adını verin ve işleri bana devretmelerini isteyin. Bütün işlerinin durdurulmasını sağlayın. Onların çöküşünü izlemek istiyorum, bunun için bir ayınız var. Kabul etmeyen olursa hemen bilgim olacak."

Erdinç cevap verdi: "Anlaşıldı Uygar Bey. Kimse Keskin'le

karşı karşıya gelmek istemeyecektir, adamı çekiyoruz efendim."

Öfkeyle telefonu kapattım. Keskin adının geçtiği hiçbir yerde hayır bir cevap olamazdı! Ben Keskin demişsem bunun anlamını herkes bilirdi, artık Zeynep'siz kalamazdım ve kalmayacaktım da.

Olmuyordu, ne Uygar olarak ne Keskin olarak gücümü yitirdiğim tek insan oydu. Evden çıkıp Kadir'i aradım, hemen cevap verdi: "Efendim ağabey."

Hızla arabaya bindim. "Zeynep eve vardı mı, takipteler değil mi?"

Kadir cevap verdi: "Evet ağabey, zaten kapıda görür görmez adamlar peşine düşmüşler. Taksiye binip eve geçmiş. İki adam kapısında bekliyor, ben de Sahra Hanım'ı otele bıraktım."

Arabayı çalıştırdım ve sinirle sordum: "O dans ettiği herif kim, Zeynep'le bağlantısı neymiş?"

Kadir boğazını temizleyerek cevap verdi: "Ağabey, o olay değişik. Sana anlatacağım, neredesin?"

Şüpheyle kaşlarımı çatıp konuşmaya devam ettim: "Açık konuş Kadir. Geveleme!" Burnumdan soluyordum. "Depoya geç. Bu gece uzun olacak, artık yanlış istemiyorum. Lan yakarım herkesi! Bu ne gevşeklik?" diye haykırıp direksiyona sert bir yumruk attım.

Kadir hemen cevap verdi: "Anladım ağabey, hemen geliyorum. Sana yanlış yapacağıma ölürüm ağabey, sen canımdan bile değerlisin."

Biliyordum. Kadir mert bir adamdı, benim kardeşimdi ve ona güveniyordum.

Telefonu kapattım ve hızla depoya sürdüm. Arabayı rasgele park edip içeri girdim. Adamlar kenara çekilip başlarını eğdiler. Üstümdeki gömleği yere fırlattım ve sandalyeye bağlı olan adama yürüdüm. Tiksinircesine suratına baktım ve yüzüne şiddetli bir yumruk attım. Zeynep'imi almışlardı benden, nefesimi almışlardı. Kokusuna hasret kaldığım her gece için bir yumruk daha attım.

Adam acı içinde bağırdı: "Affet ağabey, zorladılar." O an

zaman durdu, Zeynep'e doğrulttuğum o silah sanki benim ruhumda patladı. Ona yaptığım haksızlık, içimde deprem etkisi yaratarak tüm bedenimi âdeta yaktı. Eriyordum, kavruluyordum...

Acıyla haykırarak silahımı çıkardım, sonra arkamı dönüp diğer adamlara bağırdım: "Hepiniz bakın, ben Keskin'im, Azrail'in ta kendisiyim. Bana ve kadınıma bir yanlış yapan olursa onun eceli olurum. Benzin döker yakarım. Sakın ortaya çıkmam, yakalanmam demeyin. Sadık olanın hayatını yaşatırım ama kalleş olanın cezası budur."

Silahı doğrulup adamın beynine sıktım. Olmuyordu, acım geçmiyordu. Öfkem dinmiyordu. Silahı tekrar tekrar ateşledim.

O anda Kadir elimi tuttu ve koluma sert bir baskı uyguladı. Başımı çevirip yüzüne baktım, deli gibi titriyordum. Kadir derin bir nefes aldı ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Git ağabey, Zeynep Hanım'a git. Yoksa aklından olacaksın."

Elimdeki silahı alıp konuşmaya devam etti: "Zaman kaybetme. Adam buldu belasını, diğerleri de bulacak!"

Başımı salladım ve hızla dışarı çıktım. Artık değil onsuz durmak, onu yanımdan ayırmaya bile niyetim yoktu. Arabanın bagajından bir tişört alıp giyindim ve arabaya binip müptelası olduğum kadına doğru sürdüm. Ona muhtaçtım, sevmek sözü basit kalırdı çünkü ben onsuz nefes alamıyordum. Bundan ötesi yoktu, yenilmiştim. Pişmandım ve gerekiyorsa seve seve ayaklarına kapanacaktım.

Zeynep

Eve girdiğimde annem telaşla yüzüme baktı ve sordu: "Ağladın mı sen meleğim?"

Koşarak ona sarıldım. Bilmiyordum, onu nasıl unutacağımı ve onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Artık iyiymişim gibi

rol yapamaz olmuştum. İçim o kadar doluydu ki kendimi tutamıyor, hemen ağlamaya başlıyordum. Onun kokusu, onun şefkatli ve tutkulu elleri olmadan yaralarım kapanmayacaktı.

Annem hüzünle ellerini yanaklarıma koydu ve konuşmaya başladı: "Güzel kızım benim, anlat ona. Madem bu kadar seviyorsun, mutluluğunun peşinden git. Senin için madem o kadar fedakârlık yapmış, ben yokken yanından ayrılmadan sana aile olmuş, affet onu. Seni sevdiğine ve onun da acı çektiğine eminim. Bana anlatıldığına göre isminin gizli kalmasını isteyen biri hastaneyi her gün aramış, durumumla yakından ilgilenip en uzman profesörleri hastaneye göndermiş. Önce anlam veremedim ama sen anlatınca o olduğunu anladım. Seni sevmese bunları yapar mıydı? İnan bana hatasını anlayacak!"

Ağlamalarım iç çekişlere dönmüştü. Her şeye rağmen beni sevdiğini biliyordum ama artık her şeyin düzeleceğine inanmıyordum.

Annem beni iyi hissettirmek için gülümsedi ve konuşmaya devam etti: "Hadi kahve yap, ben de falına bakayım. Bakalım ne çıkacak?" Gülümseyip başımı salladım. Annem arada falıma bakardı ve nedense hep inanır, gözlerimi açıp onu dinlerdim.

Kahveden sonra falıma bakıp onun geri döneceğini ve pişman olduğunu söylemişti. Beni avutmaya çalıştığını biliyordum. Zaten dönmesi sorun değildi ki. Sorun, yaptıklarından sonra onu asla affedemeyecek olmamdı.

Saat epeyce geç olmuştu. Annem beni öptü ve uyumak için odasına geçti. Işığı kapatıp yatağa uzandım ve onu düşünmeye başladım. Acaba ne yapıyordu? Hâlâ içiyor muydu? Yarası nasıl olmuştu? Yoksa o Sahra olacak kadının yanına mı gitmişti?

Kendime kızıyordum. Bana yaptığı onca şeyden sonra oturmuş hâlâ bunları düşünüyordum.

Sıkıntıyla iç çektim. O anda telefonum çalmaya başladı, elime aldığımda ekranda onun adını gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Titreyen ellerime hâkim olamadım ve aramayı reddettim. Aslında yanlışlıkla olmuştu ama iyi de olmuştu.

Bir yanım acı içinde kıvranıyordu ama diğer yanım, "İyi oldu, geç kaldı artık," diyordu.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca ne yapacağımı bilemedim, yatakta doğruldum. Aniden evin önünde bir araba frene basarak durdu. Korkuyla pencereden dışarıya baktım. Allah'ım, gelen oydu. Eğer telefona cevap vermezsem kapıya kadar gelecekti. Ellerim titrerken aramaya cevap verdim: "E-Efendim?"

"Çabuk buraya gel," dedi, nefes nefeseydi. Sanki kilometrelerce yol yürümüştü ve nefes alamıyordu. Ne yapacağımı düşünürken birden bağırdı: "Sana çabuk dışarı gel diyorum!"

Sonra derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ve konuşmaya devam etti: "Ne olur Zeynep. İnan gelmezsen yapamayacağım hiçbir şey yok. Sana ihtiyacım var ve ölecek gibiyim, yalvarırım gel."

Etrafıma bakındım ve başımı iki yana sallayarak cevap verdim: "Hayır, gelmiyorum. Utanmadan bana bağırıyor musun? Git buradan Uygar. Her şey bitti, neden anlamıyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "Demek gelmiyorsun! Tamam, peki. Sana söylemiştim, yakarım bu dünyayı demiştim. O zaman bu mahalleden başlayalım!"

Telefonu kapatınca öylece kalakaldım. Yutkundum ve korkuyla pencereye koştum. Arabadan indi ve bagajı açıp bir bidon çıkardı, sonra arabaya dökmeye başladı. Şok içinde elimle ağzımı kapattım. Tüm benzini arabaya döktü ve başını çevirip bana baktı, sonra da cebinden bir çakmak çıkardı.

Hızla arkamı döndüm ve kapıyı açıp kendimi dışarıya attım ama Uygar durmadı. Bana bakarak elindeki çakmağı yaktı ve hızla arabanın üstüne fırlattı.

Araba birden alev almaya başladı, bu olanlara inanamıyordum. Korku içinde koşup bahçeden hortumu aldım ve suyu açtım. Su alevlerle buluşunca çok şükür ki büyümeden söndü, elimdeki hortum yere düştü. Şok içinde ona baktım. Gerçekten yapamayacağı hiçbir şey yoktu, o tam anlamıyla bir manyaktı...

Gözlerini kısarak bana bakıyordu. Hızla nefes alıp veriyordu, sanki gözü dönmüştü. Yavaşça bana doğru yürümeye baş-

ladı. Gözleri gözlerimi esir almıştı ve onu ilk defa böyle görüyordum.

Önümde durdu ve titreyen elini kaldırıp yanağımı tuttu, sonra acı içinde yutkunarak başparmağıyla yanağımı okşadı ve konuşmaya başladı: "Affet beni! Sana söylediklerimi, o gece olanları affet. Ne olur bana geri dön Zeynep'im. İnan ölecek gibiyim. Değil bu araba, dünyayı bile yakabilirim çünkü sensiz nefes alamıyorum. İlk günden beri sana yaptıklarımdan utanıyorum, bin kere pişmanım. Affet beni!"

Başını eğdi ve burnunu saçlarımın üstünde gezdirip derin derin nefesler aldı, sonra fısıldar gibi konuşmaya devam etti: "Hayatımda hiç kimseye bu kadar muhtaç olmadım. Hasretinle yanıp tutuşan bu adama ne olur geri dön, bittim Zeynep'im. İnan bittim artık, yenildim. Sana olan sevdama yenildim!"

Acıyla gözlerime baktı ve bir anda beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ruhum ve bedenim istekle onun adını sayıklarken titreyen elimi onun göğsüne koydum. Dudaklarıma büyük bir açlıkla saldırmıştı ve bırakmıyordu, ona karşılık vermek için kalbim ve beynim âdeta savaş veriyordu.

Beni daha derin hissetmek için başını yana doğru yatırdı ve altdudağımı açmam için zorladı. Çıkardığı tahrik edici seslere dayanamayıp gözlerimi kapattım ve onu kendimden uzaklaştırmak için elimle omuzlarına baskı uyguladım.

Başını sağa sola salladı ve soluk soluğa dudaklarımın üstüne doğru fısıldadı: "Yapma!"

Onu çok sevsem bile bu kadar kolay affetmeme imkân yoktu.

Bana güvenmesini istiyordum ve çok kırılmıştım. Onu Eda ve Sahra'yla yan yana gördüğüm o anlar zihnimde belirince içimdeki sinir tavan yaptı ve sertçe onu ittim.

Gözlerini kapattı ve altdudağını emdi. Sonra gözlerini açtı ve gözlerime bakarak konuşmaya başladı: "Ne olursa olsun benimsin! Bu tat sadece bana özel kalacak, istesen de istemesen de benim kadınım olarak kalacaksın. Ayrılamam senden, anladın mı?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve öfkeyle ona meydan okudum: "Bu dünya senin etrafında dönmüyor! Kendini ne zannediyorsun sen? Canımı yaktın ve seni affedemiyorum. Git şimdi. Kime istersen ona git, Eda'ya ya da Sahra'ya. Bizi bu hâle senin bana güvensizliğin getirdi. Artık canımı yakmana izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Söylediğin o hakaretleri ve beni ardında bırakıp gidişini unutamam, o kadar kolay değil!"

Hızla arkamı döndüm ve eve yürüdüm. Arkamdan gelerek belimi kavradı ve beni kendisine bastırdı, sonra da kulağıma dudaklarını sürterek konuşmaya başladı: "Haklısın! Ne söylesen haklısın ama bırakma beni. Hayatıma girdiğin günden beri elimi başka bir kadına sürmedim ve süremem! Sadece seni hayal ediyorum Zeynep. Başka bir kadınla değil birlikte olmak, yüzlerine bile bakmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum, bedenim sana aç ve sana susuz. Seni asla aldatmadım! Sahra iş için burada ve umurumda bile değil. O akşam toplantıdan dönüyorduk ve Kadir beni seninle ilgili acil bir durum olduğunu söyleyerek oraya çağırdı."

Omzumu öptü ve konuşmaya devam etti: "Eda'ya gelince, sen hayatıma girdikten sonra ona ne dokundum ne dokunurum. Bir akşam beni aradı. Son kez konuşmak istedi. O gün seni takip etmiştim, yüreğim yanıyordu. Ona hesap sormak için gittim. Sana yalan söylediği için tiksindiğim bir kadın o, seni benden uzaklaştıran herkesi öldürebilecek kapasite var bende."

Sonrada dudaklarını boynuma sürttü ve yalvardı: "Gitme ne olur! Beni sana karşı zor kullanmak zorunda bırakma çünkü sensiz olamam ve gerekirse onu da yaparım! Bilmiyorsun Zeynep, içimdeki yangının beni nasıl yaktığını tahmin bile edemezsin. Ayrılamam senden. Bitmez, bitemez!"

Çıldırmış gibiydi. Anlattıklarından sonra Eda'nın söylediklerinin yalan olduğuna emin olmuştum. Uygar'ın bana olan aşkından emindim ama bana güvenmeyi ve kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Bunu da ona, onu bensiz bırakarak öğretecektim.

Arkamı dönüp yüzüne baktım. Acı içinde yutkunarak yüzüme baktı. Sokak lambası yüzüne vurmuştu. Üstünde beyaz bir tişört vardı ve muhteşem görünüyordu. Allah'ım, ben bu adama çıldırasıya âşıktım ve bu da bana eziyetti. Kendimi zorlayarak konuşmaya çalıştım: "Bana zaman ver, sadece zaman istiyorum. Karar verebilmek için buna ihtiyacım var!"

Kaşlarını çattı ve çenesini sıkarak bağırdı: "Seni görmeden duramam! Aylardır verdiğim savaş yetti artık. Lan âşığım diyorum, özledim diyorum! Kadın zaman diyor!"

Başımı dikleştirip cevap verdim: "Üzgünüm Uygar ama sana o kadar kolay dönemem. Düşünmek ve bir karar vermek için zaman istiyorum. Zor kullanıp beni incitirsen bir daha asla seni affetmem, işte o zaman her şey tam anlamıyla biter!"

Nefretle gözlerini kıstı ve derin bir nefes alarak bağırdı: "Lanet olsun! Hepsini doğduğuna pişman edeceğim, eğer seni benden uzak tutan herkesi cehenneme gömmezsem bana yaşamak haram!"

Son bir kez yüzüme baktı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Uygar karanlık yolda kaybolurken arkasından hüzünle baktım.

Aradan geçen iki gün boyunca ondan tek bir haber almamıştım.

Havalar ısındığı için okulun kampüsü kalabalıktı, herkes güneşin tadını çıkarıyordu, ben de boş bir ağacın gölgesinde otururken kulağımda kulaklıkla müzik dinliyordum. Gözlerimi kapatarak onu düşünüyor ve nerede ne yaptığını delicesine merak ediyordum. Son aylarda üzüntümden iyice kilo kaybetmiştim. Bir yanım ona koşup huzur bulmak için çıldırasıya bir istek duyarken diğer yanım sabırlı olmam için bana telkinlerde bulunuyordu.

Birden kulaklığım kulağımdan çekildi, gözlerimi açınca bana gülümseyerek bakan Ömer ve Derin'i gördüm. Gülümseyip doğruldum. Derin yanıma uzandı ve yanağıma sulu bir

öpücük bırakarak konuşmaya başladı: "Bak, siz olmadan yapamadım ve buraya koştum."

Ömer hemen onun bacağına uzandı ve mızmızlanarak suratını astı: "Beni bile böyle öpmedin Derin. Ben her saniye sadece seni öpmeyi hayal ediyorum ama elde avuçta sıfır. Yok arkadaş, Derin öpsün duasına çıkacağım yakında."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Derin dudaklarını sarkıttı ve Ömer'e söylendi: "Mızmızlanma! Hadi fotoğraf çekilelim Ömer ama sonra bütün resimleri sosyal medya sayfanda paylaşacaksın ve o kızları da sileceksin."

Ömer kahkaha attı ve cevap verdi: "Zaten hepsini sildirdin Derin, bir iki kuzenim dışında kim kaldı?"

Derin sinirle gözlerini kısıp sustu. Ömer de gülümsedi: "Peki peki, nasıl istersen ama bak peşin söylüyorum, öperim!"

Derin utanıp başını salladı ve Ömer'in yanına geçip oturdu, telefonunu çıkardı ve bir resim çekti. Tabii ki Ömer durmadı ve Derin'in yanağına sulu bir öpücük kondurdu.

İmrenerek onları izledim, öyle güzellerdi ki...

Biz neden Uygar'la böyle olamamıştık? Bizim aşkımız yangın gibiydi ve bana dokunduğu her an olayla bitiyordu. En azından dostlarım mutlu deyip kendimi avuttum.

Derin tekrar yanıma oturup bana sarıldı ve sordu: "Bir haber var mı?" Başımı sağa sola salladım ve üzgün bir şekilde cevap verdim: "Yok, Uygar iki gündür kayıplara karıştı."

Aslında bunu ben istemiştim ama yine de onun özlemine katlanamıyordum. Derin başını salladı ve konuşmaya devam etti: "Böylesi şimdilik daha iyi. O sensiz yapamaz, fırtına öncesi sessizlik bu. Bak, birden karşına çıkacak. Hatasını kabul etmiş zaten. Biraz sürünsün, sonra uzatma. Herkes hata yapar Zeynep, kafanı kırdırma bana. Bak kaparlar adamı sonra."

İç çekip gözlerimi devirdim. Bir anda etrafta bir hareketlilik oldu. Derin kaşlarını çatıp etrafı gösterdi: "Ne oluyor bu millete böyle, ne bu telaş?"

Ben de şaşırmıştım. Ömer doğruldu ve omzunu salladı:

"Bugün konferans var bildiğim kadarıyla ama her zaman olan şey. Bu telaşı ben de anlamadım!"

Etrafı inceledim. Özellikle kızların heyecanla konuşması dikkatimi çekmişti. Hep birlikte ayağa kalktık ve okula doğru yürümeye başladık. Yürürken yanımdan geçen bir grup kızın konuşmasına kulak misafiri oldum. Kızlardan biri heyecanla, "Aman Allah'ım ya, gerçekten inanamıyorum! Bu adamın geleceğini bilseydim bugün daha güzel giyinirdim, tam anlamıyla muhteşem!" dedi.

Diğer kız altdudağını dişlerinin arasına aldı ve "Ah, sadece bir gece verse bana!" dedi. "Adamın duruşu yeter ama kimseye yüz vermiyormuş ve çok sertmiş. Bizim Selin anlattı, adam dünya zenginleri arasında ve paraya para demiyor. Para bir yana, adamdaki karizma yeter. İlk defa bir üniversitede konferansa katılacakmış ve özellikle burayı seçmiş. Allah'ım şansa bak! Ne olur beni fark etsin. Nasıl öpüşüyor acaba?"

Şaşkınlıkla onları dinledim, Derin de hayretler içinde kalmıştı. Beni dürttü ve suratını buruşturup söylendi: "Anam, ne azgınmış bu grup! Ben Ömer'i yalnız bırakamam burada ya! Elin adamı için bu kadar yırtındılar, Ömer diplerinde; kimbilir neler yaparlar? Hem kim ki bu adam? Baksana şunlara, salyaları aktı resmen!"

Omzumu silktim: "Bilmem ki, ilk defa böyle bir telaş var. Bu kızlara bakma, okuldaki bütün kızlar böyle değil. Adamın kim olduğunu ben de merak ettim ama açıkçası gitmek istemiyorum, gerek de yok."

Ömer ve Ali kenara çekildi ve bana bakarak konuştular, yüzleri bir garipti. Ömer yanıma geldi ve konuşmaya başladı: "Zeynep, istersen girmeyelim. Hem çok kalabalık, baksana sanki pop star gelmiş anasını satayım! Şu rezilliğe bak."

O anda ortalığı ayağa kaldıran bir ıslık ve alkış sesi duyuldu. Ortalık resmen kaosa dönmüştü, okulun girişi ana baba günüydü. O kadar büyük bir itiş kalkış olmuştu ki mecburen kenara çekildik. Başımı kaldırıp kimin geldiğini görmeye çalıştım ama etrafı adamlarla çevrili işadamını görmek bile mümkün değildi.

Çünkü çoğu öğrenci fotoğraf çekmek ve kendilerini göstermek için âdeta yırtınıyordu, kalanlarsa bizim gibi şaşkınlıkla bu kalabalığı izliyordu.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken bir anda soluğum kesildi, ellerim buz kesti ve gözlerime inanamadım çünkü Kadir adamların başındaydı. Olamazdı değil mi, gelen kişi Uygar olamazdı?

Derin büyük bir şaşkınlıkla bana bakıp geleni gösterdi ve konuşmaya başladı: "Zeynep, üzgünüm ama kız grubunun kendilerini yırttıkları taş senin Uygar galiba!"

Yumruklarımı sıktım ve sinirle soludum. Merdivenlerden çıkmaya başladıklarında korktuğum başıma geldi. Uygar bütün karizmasıyla ortaya çıkmıştı ve güneş gibi parlıyordu, çığlık atan kızları o an tek tek yolmak istedim.

Herkes koşarak toplantı salonuna giderken başımı çevirip Derin, Ömer ve Ali'ye baktım, hepsi bana çaresizce bakıyordu. Hırsımdan dudaklarımı büzdüm ve avuçlarımı sıktım.

Ömer boğazını temizledi ve konuştu: "Canım girmek zorunda değiliz ki! Adama bak ya! Ya arkadaş millet delirmiş, ne Uygar'mış be! Tamam yakışıklı ve zengin anladık da, bu ne kudret anlamadım."

Derin önce beni dürttü, sonra Ömer'e baktı, "Tabii ki gireceğiz," dedi.

Ardından yavaşça kulağıma eğilip fısıldadı: "Bence biz de girelim. Aklını başına topla Zeynep, bu adam buraya tesadüfen gelmiş olamaz. Kesinlikle bir sebebi olmalı. İçeri girmezsek meraktan çatlarız."

Haklıydı, Uygar boşuna burayı seçmiş olamazdı!

Başımı kaldırıp Ömer'e baktım ve kendimden emin bir şekilde, "Evet gireceğiz, hem neden kaçalım ki? Ben giriyorum, siz isterseniz kalın," dedim.

Ali sinirle etrafına bakarken Derin başını dikleştirip bana cevap verdi: "Seni yalnız bırakır mıyım? Ben de geliyorum." Sonra Ömer'e dönüp tek kaşını kaldırarak sordu: "Ömer, sen geliyor musun yoksa içeri yalnız mı girelim?"

Ömer yutkundu ve çaresizce yanıtladı: "Benim sizi yalnız

bıraktığım nerede görülmüş? Hem bir sürü herifin içinde senin yalnız ne işin var? Adamı hasta etme Derin, ben de geliyorum."

Ali de mecburen başını salladı ve hep birlikte toplantı salonuna girdik ama kesinlikle yer yoktu, salon tıklım tıklımdı. Mecburen boş bulduğumuz bir duvara yaslandık ve beklemeye başladık. En ön sıralara baktım, bir sürü güzel kız oturuyordu. Üzüntüyle iç çektim.

Etrafı incelemeye devam ettim, kenarlarda bekleyen adamların bazılarını tanıyordum. Bu adamlar her zaman Uygar'ın etrafında olan adamlardı, sonra Kadir'i fark ettim. Kulağında küçük telsiz vardı ve sürekli konuşuyordu, eminim ki etrafta kuş uçurtmuyordu. Herkesin gözü Kadir'deydi, kızlar birbirlerine onu gösteriyorlardı ama onun umurunda bile değildi. Gözleriyle sürekli salonu tarıyordu, kaşları çatıktı ve çok huzursuz görünüyordu.

O an başını kaldırıp yukarı baktı ve beni fark etti, birden gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. Bana başıyla selam verdi ve telsizle konuşarak işini yapmaya devam etti.

Salonda alkış tufanı kopunca kendime geldim ve heyecanla sahneye baktım. O an sanki zaman durdu. Oradaydı işte, üzerinde kahverengi süet bir mont ve beyaz bir kot pantolon vardı. O kadar çekici olmasından bir kez daha nefret ettim. Keskin bakışlarıyla kenarda duran masaya yürüdü, her zamanki gibi tepkisizdi. Salonda bulunan bazı kızların iç çekişlerini duymak midemi bulandırsa da sabırlı olmam gerekiyordu.

Uygar sandalyeye oturmak yerine öne yürüdü ve masaya dayandı. Keskin bakışlarıyla salona baktı. Kahretsin ki kızlar haklıydı, etkileyici görünüyordu.

Sonra hafifçe eğildi ve o muhteşem sesiyle konuşmaya başladı: "Hepiniz hoş geldiniz!"

Onu uzaktan izlemek yabancısı olduğum bir durum değildi, evet ama şimdi ilk defa ona koşmamak için kendimle savaş veriyordum.

Uygar onu izlediğimden habersizdi ya da ben öyle zannediyordum. Herkese selam verdikten sonra bir süre bekledi, ardın-

dan kaşlarını çattı ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı: "Gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim. Birçoğunuz biliyor ki şirketimiz ve otellerimiz her sene yüzlerce gence staj imkânı sağlıyor. Elbette ki bu sene de bu üniversiteden stajyer alacağız. Çok konuşacak bir şey yok ama eminim ki sizin sormak istedikleriniz vardır."

Tabii salonda bir sürü el havaya kalktı. Birçok öğrenci staj imkânı için soru sormak istiyordu ama bazılarının niyeti sadece dikkat çekmekti. Mikrofon içlerinden birine verildi, kız ayağa kalktı ve gülümseyerek sordu: "Öncelikle merhaba, Ebru ben. Bir işadamı olarak oldukça dikkat çekici ve başarılısınız, çok katı kurallarınız olduğu söyleniyor. Başarınızı neye borçlusunuz ve normal yaşantınızda ve ilişkilerinizde de aynı şekilde katı kurallarınız var mı? Ayrıca söylemeden edemeyeceğim, çok çekicisiniz ve eminim ki yanınızda çalışan kadınlar için sizinle çalışmak çok zordur."

Derin kulağıma eğilip, "Al işte, pis sürtük! Şuna bak, resmen Uygar'a iş atıyor," dedi.

Dudaklarımı büzerek Uygar'ın tavrına baktım. Uygar ciddiyetini kaybetmeden cevap verdi: "Doğrudur. Laubali insanlardan hoşlanmam. Başarımı biraz buna ve hırslı olmama borçluyum. Aklıma koyduğumu yaparım ve günlük hayatımda da katı kurallarım vardır, bu benim yaşam biçimim. Yanımda çalışan kadınlar sadece çalışanım ve benimle ilgili düşüncelerini umursamıyorum. Çoğu işini ciddi yapan, başarılı kadınlardır, böyle kadınlara da sadece saygı duyulur. Ben de hepsine saygı duyuyorum, onlar da bana!"

Kız gülümseyip oturdu ve mikrofon elden ele gezerek Uygar'a iş hayatı ve başarıları ile ilgili bir sürü soru soruldu. Uygar hepsini aynı ciddiyetle cevapladı. Sonra bir kız mikrofonu aldı: "Peki ya aşk? Sizin için aşk nedir, hiç âşık oldunuz mu? Sizin gibi bir adamı kendisine âşık etmeyi başaran bir kadın oldu mu ve bunu nasıl başardı? Neden hiç gülmüyorsunuz?"

Derin hemen elini omzuma koydu. Ben de gözlerimi çevirip heyecanla Uygar'a baktım, vereceği cevabı ölesiye merak ediyordum.

Uygar önce yere baktı, sonra da başını kaldırıp, "Şu ışıkları biraz azaltalım, salonu göremiyorum," dedi. Işıklar azalınca başını kaldırıp salona baktı. İyice duvara yaslandım. Uygar gözleriyle etrafı taradı, sonra başını çevirdi ve Kadir'e baktı.

Heyecandan ellerim titremeye başlamıştı. O heyecana dayanamayıp salondan çıkmak istedim, sanki bayılacak gibiydim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve Derin'e bakıp, "Çıkalım Derin, iyi değilim!" dedim.

Derin üzgün bir şekilde başını salladı. Tam arkamı dönüp bir adım atmıştım ki Uygar'ın o muhteşem sesiyle yürümeyi bıraktım: "Hayatımda hiç kimseye âşık olmadım. Ne aşka inanan ne de bir kadın için her şeyi yapabilecek biri oldum, itiraf etmek gerekirse ilişkilerim genelde tek gecelik oldu."

O an yıkıldım. Bu sözler kurşun yarası gibi kalbimi acıttı, gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Dayanamayıp daha hızlı yürümeye başladım.

Sonra Uygar konuşmaya devam etti: "Ama bir gece tesadüfen bir durakta otobüs bekleyen bir kız gördüm, işten eve dönüyordu. Uzun saçları ve tarif bile edemeyeceğim menekşe rengi gözleriyle işte o gece tanıştım."

Durdum ve yavaşça arkamı dönüp ona baktım, bana bakıyordu. Gözleri, gözlerimi esir almıştı. Gözlerini kısıp konuşmaya devam etti: "Aşk ne biliyor musunuz? Yanmak, bir bakışın esiri olmak. Cenneti ve cehennemi bu dünyada yaşayabilmek! Ondan başkasına kör, sağır ve dilsiz olmak. Her güne onun hayaliyle başlamak ve her günü yine onun hayaliyle bitirmek, üşümek ve sadece onunla ısınmak... Sadece ve sadece onunla ve onun gözlerine bakarak gülebilmektir aşk, sabretmeyi ve emek vermek gerektiğini bilmek; onsuz paranın, servetin ve gücün hiçbir anlamı olmadığını öğrenmek ve gerekirse onun için her şeyden vazgeçeceğini anlamaktır. Yanındayken bile özlemek ve ayrı kalamamaktır. Aşk basit bir kelime aslında... Bu duygunun adı yok çünkü, öyle biri çıkarsa karşınıza asla vazgeçmeyin. Çünkü sonunda yansanız bile inanın buna değer..."

Bütün salon alkışlar ve ıslıklar içinde yankılanıyordu ama

o sadece bana bakıyordu. Ben de yaşlı gözlerle ona karşılık veriyordum.

Uygar yavaşça yerinden kalkıp arka tarafa yürüdü ve salondan çıktı. Herkes coşkuyla Uygar'ı alkışlarken Derin yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı.

Bütün gün ruh gibiydim, kendimi zorlayıp işe gelmiştim ve hiçbir şeye odaklanamıyordum. Söylediği o sözler kulaklarımda çınlıyordu ve ondan ayrı kalacak gücüm tükenmişti artık.

Paydos olunca giyinip dışarıya çıktım. Baharın kokusunu içime çekerek sakinleşmeyi diledim. Olmuyordu, onu kesinlikle bulmam gerekiyordu. Bu hastalığımın ilacı sadece oydu ama neredeydi?

Telefonu elime aldım. Derin bir nefes aldım ve bütün cesaretimi toplayıp onun numarasını aylar sonra ilk kez aradım ama kahretsin ki kapalıydı. Çaresizce yürümeye devam ettim. Sonra birden aklıma Kadir geldi ve hemen onu aradım. İkinci çalışta cevap verdi: "Zeynep Hanım."

Utanarak cevap verdim: "Merhaba Kadir. Şey, kusura bakma. Bu saatte seni rahatsız ediyorum."

İçtenlikle yanıtladı: "Ne demek, bir sorun yok değil mi?"

Derin bir nefes alıp konuşmaya çalıştım: "Kadir, beni ona götürür müsün?"

Önce bir sessizlik olsa da sonra hemen cevap verdi: "Hemen geliyorum."

Şaşırdım. "Nerede olduğumu sormadın, yani ben evde değilim," dedim.

"Nerede olduğunuzu biliyorum, siz bir kenarda bekleyin beni," dedi ve telefonu kapattı. Hemen telefonu çantama koyup etrafıma baktım. Benim nerede olduğumu nasıl biliyordu? Etraf sessizdi ve birkaç arabadan başka hiçbir şey yoktu. Hemen kenarda duran banka oturdum ve beklemeye başladım.

On dakika sonra önümde bir araba durdu ve Kadir camı

açıp gülümsedi. Yerimden kalkıp arabaya bindim. Kadir'e baktım ve kaşlarımı çatıp sordum: "Nerede olduğumu nasıl bildin Kadir?"

Mahcup bir şekilde arabayı çalıştırıp gaza bastı. Sonra da gülümseyerek cevap verdi: "Konu siz olunca her şey değişiyor. Ne kadar değerli olduğunuzu eminim ki tahmin bile edemezsiniz, bu da benim görevim diyelim."

Anlayamasam da uzatmadım. Araba yirmi dakika sonra salaş bir meyhanenin önünde durdu. Kadir'e baktım, eliyle meyhaneye işaret ederek konuşmaya başladı: "Masası her zaman aynıdır, en arkadaki denize doğru bakan masada onu bulursunuz. Geleceğinizi bilmiyor, söylemek istemedim. Eminim ki siz de böyle isterdiniz."

Acıyla tebessüm edip başımı salladım. Arabadan indim, yürüyüp meyhanenin kapısından içeriye girdim. Küçük ve eski bir meyhane olmasına rağmen oldukça temizdi, burnuma dolan rakı kokusu ve gramofonda çalan eski plak insana çok güzel duygular katıyordu. Plakta çalan şarkının sözleri içimi acıttı.

Gün gelir de beni unutursun demiştim, kalbindeki bu derdi uyutursun demiştim.[2]

Hüzünle iç çekip etrafıma baktım, masalar hemen hemen doluydu. Meyhanenin arka tarafında denize bakan masaya baktım, oradaydı. Arkası dönük olmasına rağmen bu küçücük meyhanede bile bir yıldız gibi parlıyordu. Yanıma yaşlı bir adam gelip konuşmaya başladı: "Hoş geldin kızım, birine bakmaya mı geldin?"

Gülümsedim ve başımı çevirip Uygar'a baktım. Adam da hemen baktığım yere baktı ve kaşlarını kaldırarak konuşmaya başladı: "Vay benim Uygar oğlum vay... Demek onu bu hale getiren kadın sensin. Hadi aklından olmadan git yanına kızım, iyi değil. Ben de sana bir kadeh rakı hazırlayım. Seni çok seviyor ve belli ki için için yanıyor, bak bu şarkıyı da o istedi."

Utanarak başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Elini başına dayamıştı ve masaya bakıyordu. Ceketini çıkarmış ama

2 *Unutamam Seni* - Şekip Ayhan Özışık

omuzlarında bırakmıştı, gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve belli ki yine çok içmişti.

Tam kenarda duruyordum ve heyecandan hareket bile edemiyordum. Yaşlı meyhaneci gelip bana baktı ve masaya yaklaşıp Uygar'ın tam karşısına bir kadeh rakı bıraktı. Uygar bir an kendine geldi, duruşunu bozmadan rakıya baktı ve sonra bakışlarını yaşlı adama çevirdi.

Adam tebessüm etti ve sonra masadan uzaklaştı. Yavaşça yürüdüm ve Uygar'ın karşısındaki boş sandalyeye oturdum.

Bir anda gözlerini kıstı ve elini hızla başından çekti ama heyecandan masadaki şişeyi devirdi. İkimiz de aynı anda düşen şişeyi kaldırmak için elimizi uzattık. Ellerimiz buluşunca ben elimi çekmek istedim ama o hızla elimi tuttu ve bırakmadı. Elleri titriyordu, sanki bir hayale bakar gibi yüzümü inceliyordu.

Birden elimi kaldırdı ve avuç içimi koklayarak öptü. Sonra da gözlerini kapatarak elimi yanağına bastırdı. Yanağını elime sürttü ve avucumun içine doğru fısıldadı: "Hoş geldin, nefes oldun ama çok uzak oturdun be Zeynep'im. Yanıma gelseydin, hasretim sana!"

Elimi yanağına bastırıp tenini okşadım. Uygar derin bir nefes aldı ve garip bir şekilde inledi. Sonra elimi çekip ayağa kalktım ve yanındaki sandalyeye oturdum. Hemen beni çekti, başımı boynuna koydu ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Uzun boyu ve yapılı vücudundan dolayı kendimi yanında küçücük hissediyordum.

Kokusunu içime çekerken çalan şarkıyı dinledim, Uygar saçlarımı okşayarak konuşmaya devam etti: "Eğer gelmeseydin kaybolurdum, artık gücüm kalmadı. Tükendim. En büyük acılar ve yaralar beni yıkamadı ama sana yenildim. Olmuyor Zeynep'im, inan sen olmadan nefes bile alamıyorum."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve gülümsedim. O da gülümsedi ve elini yanağıma koydu. Sonra elimi elinin üstüne koyarak içimde tuttuğum her şeyi söyledim: "Seni seviyorum Uygar, ben de sensiz yaşayamam. Ama ne olursun güven bana, bir daha arkanı dönüp gitme. Bunu bize yapma!"

Uygar söylediklerimle sarsılırken bakışlarını etrafta gezdirdi ve alnıma dudaklarını bastırdıktan sonra cevap verdi: "Sen bana yangın ol razıyım, yak ama uzak durma. Kim gider be! Sana değen ellere ecel olurum, bu konuda söz veremem. Kıskanırım, bu konuda da verecek bir sözüm yok ama canımı iste vereyim. Asıl ben sensiz yaşayamam, lan ben sana kurban olurum kadın!"

Gülümsedim ve başımı özlediğim omuza yasladım, o benim yuvamdı. O benim sevdiğim adamdı. Sonra elimi tutup ayağa kalktı ve dışarı çıkmadan meyhaneciye seslendi: "Bu gece kimseden hesap alma Ali Usta, hepsi benden."

Adam gülerek başını salladı ve bana bakarak, "Birbirinizi kaybetmeyin sakın, keyfiniz de aşkınız da bol olsun," dedi. Gülümsedim ve başımı salladım.

Birlikte dışarı çıktık.

Baharın kokusunu şimdi net olarak alıyordum, ben onsuz her şeye kördüm. Sanki Uygar da benim duygularımı okumuş gibi bana şu sözleri söyledi: "Her şey sadece seninle güzel. Şu deniz, şu taş, hatta aldığım nefes bile. Seviyorum lan, ölüyorum sana!"

Gözlerimi huzur dolu bir sabaha açmayalı aylar olmuştu, uyanmak istemiyordum. Derin bir nefes aldım. Bu kokunun dünya üzerinde hiçbir tarifi olamazdı.

Yemyeşil bir orman düşünün; taze fesleğen, kekik ve rezenenin boy verdiği ferah bir orman...

Yine de tarifi yoktu, onun teninin kokusuydu ve mis gibiydi. Boynuma değen nefesi ve bedenime dolanan ellerinden sıcacık ve saf sevgi akıyordu sanki bana. Ara ara kendine gelir gibi oluyor, beni kontrol edip kendisine daha sıkı bastırıyordu. Ellerinin arasından kaçacak bir kuşu tutuyor gibi sımsıkı tutunmuştu bana.

Gülümsedim. Gülümsemek, koşup şarkı söylemek ve hatta

deli gibi çığlık atmak istiyordum. Onun için bir şeyler yapmak ve onu mutlu etmek istiyordum.

Dün gece yeni tuttuğu daireye gelmiştik. Annemi aradım ve Derin'de kalacağım yalanını söyledim, içim huzursuz olsa da Uygar'sız kalmak istemiyordum.

Eve geldiğimizde beni kucağına alıp yatak odasına götürdü. Üzerimdekileri çıkardı ve bana kendi tişörtünü giydirdi, uzandı ve beni göğsüne bastırdı. Son hatırladığım şey saçlarımı okşarken söylediği sözlerdi: "Aylardır uyuyamıyorum, her şeyi denedim ama olmadı. Yokluğunun verdiği azabı bilemezsin, sana doğrulttuğum o silaha her gece lanet etmek ne demek bilemezsin! Ben senin saçının teline kıyamam Zeynep, affet beni!"

Ona daha çok sokuldum ve burnumu boynuna sürttüm.

Aylardır çektiğim acıları göklere savurdum ve kendimi huzur dolu bir uykunun kucağına bıraktım.

Şimdi ise uyanmıştım ve onu mutlu etmek için ne yapacağımı düşünüyordum. Öyle huzurlu ve derin uyuyordu ki...

Çatık kaşlarına bakarak gülümsedim. O an daha onun için hiç kahvaltı hazırlamadığım aklıma geldi, diğer evde görevliler vardı ve mutfağa hiç girememiştim. Tabii ya, ona enfes bir kahvaltı hazırlayacaktım!

Yavaşça doğrulup ayağa kalktım. Çok sessiz bir şekilde odadan çıkıp mutfağa yürüdüm. Boydan boya camlarla kaplı mutfağa girince ağzım açık kaldı. Bu kadar güzel bir daireye ilk defa geliyordum. Son derece modern olan bu daire rüya gibiydi. Boğaza bakan terası vardı ve insanın aklını başından alıyordu, kesinlikle kahvaltıyı buraya kuracaktım.

Dolabı açıp bakınca hayal kırıklığı yaşadım, bomboştu. Hatta dolapta su bile yoktu. Çaresizce etrafa bakındım ama evde erzak namına hiçbir şey yoktu, mecburen gidip almam gerekiyordu.

Hemen odaya dönüp eşyalarımı aldım ve banyoya girip giyindim. Sonra yüzümü yıkadım ve dolapta bulduğum diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı taradım ve hafif bir makyaj yaparak sessizce evden çıktım.

Burası İstanbul'un en lüks semtlerinden biriydi ve kesinlikle

yakınlarda market bulunurdu. Asansörden inip dışarıya çıktım ve taze bahar kokusu eşliğinde sitenin dışına yürüdüm. Yaklaşık yirmi dakika sonra bir alışveriş merkezi buldum. Böyle lüks semtlerde market sistemi kalkmıştı, etraf anlamsız butikler ve şık restoranlara doluydu.

Alışveriş merkezinde bulduğum bir yere girip bir alışveriş arabası aldım. Kahvaltılık reyonundan ihtiyacım olan şeyleri alıp arabaya koydum, sınırlı param vardı ve ne yazık ki seçici olmak zorundaydım.

Her şeyi aldıktan sonra kasada beklemek zorunda kaldım, aradan bir saat geçmişti. Uygar'ın uyanmamasını dilerken elimdeki poşetlerle eve yürüdüm.

Siteye vardığımda kapıda bekleyen adamlar dikkatimi çekti. Bazılarını tanıyordum, Uygar'ın adamlarıydı.

Beni tanımalarını istemediğim için kenarda durup güneş gözlüğümü taktım, o sırada içeri giren bir kreş grubunu fark ettim. Arkalarına takılıp çaktırmadan içeri girmeyi nihayet başarmıştım. Bu kreş anladığım kadarıyla siteye ait olan bir kreşti ve çocukları yürüyüşe çıkarmışlardı, öyle tatlılardı ki gülümsemeden edemedim.

Onlardan ayrılıp binaya girdim ve hemen asansöre bindim. Asansör durunca çantama attığım anahtarı elime alıp kapıyı açtım ve sessizce içeri girdim.

Gördüğüm manzara dehşet vericiydi, yerde kırık bir abajur vardı ve terasın penceresi kırılarak yerlere saçılmıştı, elimdeki poşetler bir anda yere düştü. Ne olmuştu burada böyle? Hemen içeri koşup yatağa baktım ama Uygar yatakta değildi. Korkuyla titremeye başladım. O an aklıma telefonum geldi, koşup çantamdan telefonu aldım ama kahrolası telefon yine kapanmıştı. Bir türlü kendime yeni bir telefon alamamıştım.

Ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım, aklıma aşağıdaki adamlar geldi. Hızla kapıya koştum ama tam kapıyı açmak için elimi uzatmıştım ki kapı şiddetle dışarıdan açıldı. Hızla savrulup yere düştüm, elim yerdeki cam parçasına geldi. Acıyla gözlerimi kıstım ve başımı çevirip kapıya doğru baktım.

Uygar şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gözlerini elime çevirdi ve bir anda şoktan çıkarak haykırdı: "Zeynep!"

Başımı çevirip elime baktım ve yere süzülen kanı görünce kesiğin oldukça derin olduğunu anladım, daha ne olduğunu anlamadan kendimi bir anda Uygar'ın kucağında buldum. Beni banyoya taşıdı, elimi oynatınca hissettiğim acıyla sesli bir şekilde inledim. Uygar yüzüme baktı ve banyoya girmekten vazgeçip hızla evden dışarı çıktı. Sinirden resmen titriyordu, ona neler olduğunu soramıyordum.

Asansör durunca dışarı koştu, başımı çevirip bakınca bize doğru koşan Kadir ve adamlarını gördüm. Kadir yaklaşıp panikle bana baktı ve Uygar'a dönüp sordu: "Bulmuşsun ağabey! Evde miydi?"

Uygar sinirle bağırdı: "Soru sorma! Arabayı getir, eli kesildi ve kan kaybediyor!"

Kadir şok içinde elime bakınca Uygar öfkeyle haykırdı: "Arabayı getirin lan!"

Korkuyla sıçrayınca bakışları bir anda beni buldu ve pişmanlık içinde bana bakarak gözlerini kapattı. Sonra beni kendisine bastırarak acı dolu bir şekilde konuşmaya başladı: "Özür dilerim! Seni gözümden sakındıkça sana zarar veriyorum, özür dilerim. Lanet herifin tekiyim işte, daha sevmeyi bile beceremeyen adamın biriyim. Pişman olup gittin, yine beni bıraktın sandım. Seni göremeyince deliye döndüm. İstemeden yine sana zarar verdim, ben sana kıyamazken en büyük zararı yine kendim veriyorum!"

Hayretler içinde ona bakıyordum, bu olanlara inanamıyordum. Titreyen sesimle açıklamaya çalıştım: "B-ben k-kahvaltı hazırlamak i-istedim. Ya-yani dolap boştu ve bir şeyler almaya gittim. S-sen mutlu ol istedim."

Uygar başını yukarı kaldırdı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, sonra birden haykırdı: "Araba nerede lan!"

Hastane tam bir kaostu. Uygar bana yapışık hâldeydi ve herkese bağırıyordu, hatta elime dikiş atan doktorla bile tartışmıştı. Kendini suçlamaktan ve özür dilemekten usanmamış, önüne kim geldiyse yıkıp dökmüştü.

Şimdi ise kendi evime gidiyordum, Uygar'la arabanın arkasında oturuyorduk. Kadir arabayı kullanıyordu. Bense dışarı dalmış, olanları düşünüyordum çünkü bu olanlar inanılmazdı. Uygar'ın benimle ilgili takıntısı kontrolden çıktığı zaman kesinlikle tanınmaz bir insan oluyordu, bunu kontrol etmezse biz bir türlü normal bir çift olamayacaktık.

Başımı çevirip ona baktım. Çenesi kasılmıştı, ellerini o kadar sıkmıştı ki parmak boğumları bembeyazdı. Pişmanlıktan resmen titriyordu, eğer sakinleşmezse kesinlikle birilerine zarar verecekti.

Birden başını çevirip bana baktı, gözleri acıyla doldu. Elime baktı ve hızla başını çevirdi, bir süre sonra sessiz bir şekilde sordu: "Yanımda kalsan olmaz mı?"

Ben daha cevap veremeden gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti: "Zeynep! Bu olanlar çok saçma. Çok saçma olduğunu kabul ediyorum ama değişemiyorum. İnan deniyorum ama konu seni kaybetmek olunca deliriyorum. Benden normal bir sevgi bekleme, sensiz yapamıyorum işte. Ne yapabilirim? Zaten manyak adamın tekiydim, şimdi tam bir psikopat oldum. Yanımda kal, seni bu hâlde bırakamam. Zaten seni her türlü bırakamıyorum. Hele bu hâlde delirir, yakar yıkarım!"

Bu hâli küçük bir çocuktan farksızdı. Gülümseyerek ona baktım.

Gözlerini kıstı ve tek kaşını kaldırıp konuşmaya devam etti: "Sen bana mı gülüyorsun? Beni bu hâle getiren sensin! Lan manyak ettin beni! Utanmadan bu hâlimle eğleniyor musun?"

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. Uygar şoke oldu ve beni hızla kendisine çekip kucağına aldı, sonra boynuma başını gömdü ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Bu kadar güzel gülünmez be! Ölüyorum sana kadın!"

Dayanamayıp yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Başını kaldırıp yüzüme baktı: "Bugün gitme, benimle kal!"

Kalamazdım. Annem dün yalnız kalmıştı, onu bırakamaz-

dım. Zaten haftaya Mersin'e gidecekti, babamın mezarını ziyaret etmek ve akrabalarımızı görmek için bir hafta Mersin'de kalmak istiyordu. Bugün eve gitmeye mecburdum.

Üzgün gözlerle Uygar'a baktım ve cevap verdim: "Eve gitmek zorundayım. Annem yalnız, birkaç gün sonra Mersin'e gidecek ve bir süre orada kalacak. O zaman kalırım. Sabırlı ol lütfen ama istersen bu akşam bize yemeğe gel. Annem seni tanımadan bile çok sevdi, inan çok mutlu olur."

Uygar tedirgin oldu ve yutkundu: "Beni biliyor mu? Gerçekten beni tanımak istiyor mu? Kızgın değil mi bana?"

Gergindi ve heyecanlanmıştı. Konuşmasından belliydi. Ona cesaret vermek için gülümsedim ve cevap verdim: "Evet, tabii ki istiyor. Annem sana kızgın değil, seni sevdiğimi biliyor ve senin sevgine de inanıyor. Gelecek misin?"

Önce gözlerini kısıp dışarı baktı, sonra da bakışlarını bana çevirip cevap verdi: "Ben hiç böyle bir ortama girmedim ama senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Akşam yedi uygun mu?" Sonra elime baktı ve konuşmaya devam etti: "Ama yorulmayın, isterseniz yemek işini ben hallederim."

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım: "Asla olmaz! Ne yorulması Uygar, seve seve yaparız. Hem annem duymasın çok bozulur, sen saat yedide gel yeter."

Ciddi bir şekilde başını salladı. Sonra iyice beni kucağına çekti ve saçlarımı okşadı. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi pencereye çevirdim. Araba eve varmak üzereyken yan koltuğa geçtim. Uygar, Kadir'e seslendi: "Evin yakınında olsunlar, bir sorun istemiyorum Kadir."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyordum. Bana döndü, kaşlarımın çatık olduğunu fark ederek derin bir nefes aldı. Böyle olmasını istemiyordum, Uygar'ın böyle tetikte olması beni geriyordu. Biz bu sebeple normal olamıyorduk.

Soran gözlerle yüzüne bakmaya devam ettim. Pencereye döndü ve dışarı bakmaya başladı. Dayanamadım: "Neden? Neden yapıyorsun bunu? Hep endişeli, hep tetikte olduğun için biz bu durumdayız."

Uygar çenesini oynattı ve yüzüme bakmadan cevap verdi: "Hayır Zeynep. Eğer seni o şerefsizden koruyabilseydim bu kadar acı çekmezdim, çekmezdik!"

Başını çevirdi ve şefkatle yüzüme baktı. Yaralı elimi tutarak dudaklarına götürdü, acıyla gözlerime bakarak konuşmaya devam etti: "Sana güveniyorum. Sorun zaten sen değilsin, sorun benim. Ben hayatımda hiç kimseye bu kadar delice bağlanmadım. Çok fazla düşmanım var. Seni benden alacaklar diye, hayatımda ilk defa korkuyorum. Seni gözümden bile sakınırım, ondan. Ne olur üzme beni, bırak bildiğim gibi yapayım."

Çaresizce başımı salladım. Araba durunca yüzüme bakıp, "Dikkatli ol. Yorma kendini, tamam mı?" dedi.

Gülümsedim, "Tamam, geç kalma sakın," deyip arabadan indim. Uygar gidişime söylenerek başını salladı ama umursamadım. Hemen eve koştum. Kapıya varınca dönüp arkama baktım, bekliyordu. Elimi sallayarak içeri girdim.

Annem elimi o şekilde görünce çığlık atarak yanıma koştu ama ben öyle mutluydum ki... Elim umurumda bile değildi. Anneme olanları anlattım ve Uygar'ın akşam yemeğe geleceğini söyledim. Elim içinse bardak kırdığım yalanını söyledim. Annem benim sevincime ortak olup hemen mutfağa koştu.

Telaşla dolabı açtı. "Ne yapsak acaba! Mantı sever mi? Ya da en iyisi çiğ börek yapalım," deyip malzemeleri çıkardı. Ben de üstümü değiştirdim ve mutfağa geçtim. Annem soğan soyarken bana döndü ve konuşmaya başladı: "Zeynep'im, dün sana bir mektup geldi, okuldandır diye açmadım. Odandaki dolaba koydum, bir bak istersen güzel kızım."

Merakla kaşlarımı çattım. Odaya gidip dolabı açtım ve beyaz zarfı elime alıp baktım. Üniversiteden değildi, sadece adım ve adresim yazıyordu. Korkuyla titredim ve zarfı yavaşça açtım, kâğıdı açıp okumaya başladım.

Okuduklarımla kâğıt elimden düştü. Korku ve panik içinde elimi ağzıma götürdüm. Bu mektup Selim'den gelmişti ve yazdıkları beni bir kez daha şok etmişti.

Sevgilim...

Aylardır hasretinle kavruluyorum. Biliyorum sen de beni merak ediyorsun. Çok zor günler geçirdim ama yakında sana kavuşacağım. O adamdan her şeyin hesabını soracağım, sakın beni merak etme. Sen benimsin ve benim kalacaksın!

Kendine iyi bak.

Görüşmek üzere.

Selim'in.

Huzur bana haramdı. Derin bir nefes alıp elimdeki tabağı masaya bıraktım ve börekleri almak için mutfağa gittim. Uygar birazdan gelecekti ama ben mutsuzdum, ona bu mektup olayını nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

Annem giyinmek için odasına geçmişti. Güzel annem mutluluğuma ortak olmak için bir sürü güzel yemek yapmıştı. Her şey bir yana, Uygar'a minnet borçluyduk. Annem çok şükür ki toparlanmıştı ve bunu Uygar sayesinde başarmıştı. Bizim o rehabilitasyon merkezinin masraflarını karşılamaya gücümüz yetmezdi ama Uygar hızır misali imdadımıza yetişmişti.

Börekleri de masaya koyup huzursuz bir şekilde odama geçtim. Elime mektubu alıp yeniden okudum, Selim kesinlikle ruh hastasıydı ve Uygar bu mektubu görünce eminim ki çılgına dönecekti.

Bu mektubun geceyi mahvetmesini istemiyordum, bu sebeple Selim'in mektubunu gecenin sonunda Uygar'a verecektim. Ayağa kalkıp aynaya baktım. Solgundum ama güçlü olmak zorundaydım. Saçlarımı düzelterek dudaklarıma biraz renk olsun diye pembe bir ruj sürdüm, şimdi çok daha iyi olmuştum.

Annem odasından çıkıp yanıma geldi ve bana şefkatle bakarak konuşmaya başladı: "Güzel kızım benim, seni mutlu görmek ne kadar güzel." Usulca saçlarımı okşamaya başladı. Keşke sabahki kadar mutlu olabilseydim, korkuyordum. Selim'in yapabileceklerinden, Uygar'ın öfkesinden ve gazabından

korkuyordum ama yine de annem anlamasın diye gülümsemeye çalıştım.

O sırada kapı çaldı. Annem heyecanla bana baktı ve saçlarımı okşamayı bırakarak konuştu: "Bak Uygar Bey oğlum da geldi. Hadi koş kapıyı aç, kapıda beklemesin oğlan."

Hemen kapıya koştum ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Uygar elinde bir demet çiçekle bana baktı, diğer elinde de bir kutu vardı. Şaşkınlıkla elindeki çiçeğe baktığımı görünce hafifçe gülümsedi ve bana göz kırptı. Kalbim yine yerimden oynadı çünkü bu adam tam anlamıyla muhteşemdi.

Ben de gülümsedim ve utanarak ona selam verdim: "Hoş geldin."

Uygar beni baştan aşağı süzerek yutkundu ve gözlerime hayranlıkla bakarak fısıldadı: "Karşımda bu kadar güzel bir kadın varken hoş olmamam mümkün değil!"

Utandım ve kızaran yanaklarımı saklamaya çalıştım. Bu hâlim ona keyif veriyordu, altdudağını dişlerin arasına aldı, başını sağa sola sallayarak güldü. Hemen elindeki çiçekleri ve kutuyu aldım ve onu içeri davet ettim. Uygar bu eve ilk defa gelmiyordu ama sanki ilk gelişiymiş gibi heyecanlıydım.

İçeri girince annem gülümseyerek bizi karşıladı. Uygar ciddiyetini kaybetmeden başıyla anneme selam verdi ve elini uzattı, sonra kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı: "İyi akşamlar efendim. Ben Uygar Ezeloğlu, sizinle tanışmak büyük şeref. Nasılsınız?"

Annem alışık olmadığı bu konuşma şekliyle önce afallasa da kendini hemen toparlayıp Uygar'ın elini sıktı ve cevap verdi: "Hoş geldin oğlum, sana da iyi akşamlar. Zeynep senden çok bahsetti, tanıştığıma çok memnun oldum. Doğrusu sana büyük bir teşekkür borçluyum."

Uygar önce anlamayarak kaşlarını çattı ve hemen bana baktı. Gülümsedim: "Hastane için."

Uygar anneme başını salladı ve tekrar bana bakıp anneme cevap verdi: "Böyle bir hazineyi ve bu kadar nadide bir çiçeği dünyaya getiren kadın bana teşekkür etmemeli. Ne yaparsam

az, asıl ben size minnet borçluyum. Sayenizde cenneti bu dünyada gördüm!"

Söylediği sözlerin etkisiyle ne yapacağımı bilemedim ve başımı çevirip anneme baktım. Annem böyle bir cevabı beklemediği için şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra kendini toparlayıp bana baktı ve içtenlikle gülümseyerek Uygar'a cevap verdi: "Bu güzel sözlerin için çok teşekkür ederim. Buyur oğlum, umarım aç gelmişsindir. Zeynep'le kararsız kaldık ama Zeynep sevdiğin yemekler için tahminlerde bulundu. Sonra da bu masa çıktı ortaya, hadi oturalım."

Uygar gözlerini kısıp bana baktı ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Tahmin ettin öyle mi? Benim elim değsin yeter deseydin ya!"

Utanmıştım, verecek cevap ve söyleyecek söz bulamıyordum. Uygar utandığımı fark edip güldü, sonra elini kızaran yanağıma koyup hafifçe okşadı. Daha sonra birlikte masaya geçtik, annem ikimize hayranlıkla bakarken derin bir iç çekti.

Uygar'ın tabağını aldım ve biraz çorba doldurdum. Heyecandan ve Uygar'ın bakışlarından ellerim titriyordu. O da bunu fark ederek gülümsedi ve elimdeki çorba tabağını aldı. Ben de oturdum ve hep birlikte yemeğe başladık. Çorbasını içerken Uygar'ı izledim. O kadar farklıydı ki yemek yerken bile asil ve muhteşem görünüyordu.

Ona hayran kalmamak mümkün değildi.

Çorbadan sonra börekten bir parça koparıp ağzına attı ve memnun bir şekilde gülümsedi. Anneme bakıp, "Ellerinize sağlık, daha önce bu kadar güzelini yememiştim," dedi.

Annem tabii çok memnun oldu ve keyifle cevap verdi: "Afiyetler olsun oğlum, bu börek Mersin'e özgü bir börektir, Zeynep'im de çok sever. Rahmetli eşim de çok severdi." Sonra küçüklüğümden ve yaptığım yaramazlıklardan bahsetti. Uygar büyük bir ilgiyle onu dinliyor ve sık sık bana bakarak gülümsüyordu.

Yemek çok güzel ama resmi bir sohbet eşliğinde geçti, sonra hep birlikte masadan kalktık ve eski ama temiz koltuklarımıza oturduk. Ben Türk kahvesi yaptım ve ikram ettim. Uygar

belli etmemeye çalışsa da çok heyecanlıydı. Kahvesini içtikten sonra boğazını temizledi ve ciddi bir şekilde konuşmaya başladı: "Efendim, biliyorsunuz ki Zeynep benim için çok ama çok değerli. Hatta inanın canımdan bile öte bir yerde. Ne yazık ki istenmeyen şeyler yaşandı ama ben onu sevmekten bir an olsun vazgeçmedim, vazgeçemem de. O benim bir parçam, hatta nefesim gibi. Onun değerlisi benim de değerlimdir, bu sebeple siz benim başımın tacısınız. Ben açık konuşmayı severim, niyetim belli. İzniniz olursa onunla evlenmek istiyorum."

Nefesim kesilmişti çünkü bunu kesinlikle beklemiyordum. Annem şoke oldu ve gözlerini bana çevirdi. Sonra sesi titreyerek konuşmaya başladı: "B-Ben, şey... Yani evlilik ciddi bir karar oğlum, bence çok hızlı karar vermeyin. Zeynep'im daha çok küçük, yani ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Hem daha okulu da var, bence önce birbirinizi tanıyın."

Uygar yerinde huzursuz bir şekilde kıpırdadı ve bana bakarak cevap verdi: "Ben okulunu bırakmasını istemiyorum ki. Evliliğimiz okumasına engel değil, her zaman onun en büyük destekçisi olacağıma emin olabilirsiniz. Ayaklarının üstünde duran, güçlü bir kadın olmasını ben de çok istiyorum. Siz hiç merak etmeyin. Zaten onun hiçbir şeye ihtiyacı yok, onu bir kraliçe gibi yaşatacağım. Zeynep'i seviyorum ve onu sizden ayırmaya hiç niyetim yok, lütfen bu konuda bana güvenin."

Annem huzursuz olmuştu ama cevap veremedi, sonra bana bakarak sessiz bir şekilde cevap verdi: "Kararı verecek olan kızım, ben onun arkasındayım. O nasıl isterse öyle olur, ben ona güveniyorum."

Ben şaşkınlıktan elimi kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum. Uygar'ın bu ani çıkışı beni biraz öfkelendirmişti. Bu konuyu önce ben annemle yalnız konuşmalıydım. Zavallı kadın neye uğradığını şaşırmıştı. Şimdi ne söylesem ya annemi ya da Uygar'ı arada bırakacaktım. Derin bir nefes aldıktan sonra yere baktım.

Uygar sessiz kalmamdan huzursuz olmuştu ama bu konuda bana sormadan hareket etmişti ve şimdi anlayışlı olması gerekiyordu. Uygar boğazını temizleyip konuşmaya devam etti: "Ben

artık gideyim. Her şey için teşekkür ederim, bu konuyu sonra konuşuruz."

Sesi gergindi ve belli ki bana bozulmuştu, üzgün gözlerle ona baktım. Bana bakmadan ceketini alıp ayağa kalktı. Anneme gülümseyerek baktı ve kibar bir şekilde elini sıktı.

Annem ve ben ayağa kalkıp onu yolcu ettik. Annem ona veda ederek içeri girdi, bense kapıda durmuş öylece ona bakıyordum. O da kaşları çatık bir şekilde bana baktı ve benden bir açıklama bekledi. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım: "Uygar, kızma bana! Bu konuyu önce annemle ben konuşmalıydım, senin böyle ciddi bir konuyu birden açman annemi de beni de şoke etti."

Uygar tek kaşını kaldırarak cevap verdi: "Zeynep, ben çocuk değilim. Açık ve net olmayı severim, bu kötü bir şey değil. Seni seviyorum ve artık senden ayrı kalmaya tahammül edemiyorum, seni yanımda istiyorum."

Gülümsedim ve başımı salladım. Sonra ona yaklaşıp sarıldım, onu anlıyor ve çok seviyordum. "Bana zaman ver. Ben de seni seviyorum."

O da bana sarıldı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Sonra yanağını yanağıma sürterek fısıldadı: "Peki ben seni bırakıp nasıl giderim şimdi? Sensiz uyuyamıyorum bile, beni ne hâle getirdiğinin farkında mısın?"

Gülümsedim ve sonra yavaşça çekildim. Bu güzel ânı bozmak istemesem de esas olan konuyu söylemek zorundaydım. Tedirgin bir şekilde yüzüne baktım, Uygar bu bakışımla tekrar kaşlarını çatıp sordu: "Ne oldu? Neyin var senin? Bir şey olmuş, anlat bana!"

Boğazımı temizleyip, "Aslında şey... Yani evet var ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Uygar, ne olur sakin ol ve bunun aramıza girmesine izin verme!" dedim.

Uygar dişlerini gıcırdattı, avuçlarını sıkarak burnundan soludu. Sonra dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Zeynep, geveleme! Aramıza girmek ne demek? Seninle aramıza girecek olanı yaşatır mıyım ben? Ne oldu anlat."

Dudaklarımı büzerek ona baktım. Sonra cebimden mektubu çıkararak ona uzattım. "Dün gelmiş, inan yazılanlar sadece saçmalık. Tamamen hayal ürünü," dedim.

Uygar hızla mektubu elimden aldı ve açıp okumaya başladı. Bir anda gözleri alev aldı ve nefretle yere tükürdü. Sonra elindeki kâğıdı avucunda sıkarak nefretle bağırdı: "Yaşatır mıyım lan! O dilini kesmezsem adam değilim, o parmaklarını tek tek kırmazsam yaşamak haram bana. Sevgilim ne demek göstereceğim o şerefsize!"

Sonra öfkeyle bana baktı ve kolumu tutup bağırmaya başladı: "Seni benden kimse alamaz! Sana benden başka kimse dokunamaz, anladın mı? Sana benim gözümle bakan olursa oyarım o gözleri, anladın mı beni?"

Korkuyla gözlerimi açıp ona baktım, gözü dönmüş bir katil gibiydi. Sonra Uygar gözlerimdeki korkuyu fark etti ve yutkunarak tuttuğu koluma baktı. Bir anda beni kendisine çekti ve bana sıkıca sarılarak fısıldadı: "Özür dilerim, korkma benden. Sana kıyamam ki ben, öfkem sana değil."

Titreyerek başımı salladım. Uygar benden biraz uzaklaştı ve alnıma dudaklarını bastırdı, sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Ben gitmek zorundayım. Sakın korkma, adamlarım burada. Benim kapatmam gereken bir hesabım var ve bu hesabı kapatmak için çok geç bile kaldım. Sonra seni arayacağım. Tamam mı?"

Gözlerine baktım ve telaşla cevap verdim: "Tamam, ama ne olur dikkatli ol. Seni seviyorum. Sana zarar gelirse yaşayamam!"

Gülümseyip elini yanağıma koydu ve başparmağıyla yanağımı okşayarak konuştu: "Dikkatli olması gereken kişi ben değilim. Sen beni düşünme, ateşe dokunan elbette yanar. Ben ateşin ta kendisiyim Zeynep. Benim gazabımdan korkmayan çekeceğine katlanır. Sen rahat ol güzelim!"

Hüzünle başımı salladım. Beni öptü ve içeri geçene kadar bekledi. Kapıyı kapattıktan sonra duvara yaslandım ve düşünmeye başladım. Ona söylediğim için pişman değildim, evet çok huzursuzdum ama artık ondan hiçbir şey saklamayacaktım...

Uygar

Zeynep'ime huzursuzluk veren her şeyi ortadan kaldırmak benim için kutsal bir görevdi, o iti öldürmediğim için kendime lanetler ederek Kadir'i aradım.

"Efendim ağabey?"

"Bütün yeraltı patronlarına haber verin koçum, Keskin'in selamı var deyin. Bir saat içinde büyük depoda olacağımı ve toplantı yapacağımı söyle, gelmeyen olmasın sakın! Eğer emrime karşı gelen olursa beni karşısına alır, affetmem!"

Kadir benim böyle toplantı istediğimde neler olacağını çok iyi bilirdi. Bu savaş demekti. Hepsinin lideri bendim, kimse karşımda duramaya cesaret edemezdi. Hemen cevap verdi: "Emrin olur ağabey! Sen ne dersen o. Kim karşı gelebilir, kim buna cesaret edebilir?"

Sinirle bağırdım: "Erdinç'i ara, o şerefsiz Selim'i istiyorum. Sağ getirin, ölümü benim elimden olacak. Kırılmadık bir kemiğini bırakırsam Keskin değilim. Leşini köpeklere yem edeceğim o gavatın. Zeynep'in evinin önünde ve çevresinde tek bir yabancı olmayacak, en iyi adamlarımı gönder. Eğer ona yaklaşan olursa yakarım lan herkesi! Anlaşıldı mı?"

Kadir korkuyla cevap verdi: "Anladım, emrin olur ağabey!" Telefonu kapatıp depoya sürdüm. Sayarların kalemini kırmıştım ve herkesin önünde bunu yapacaktım. Kadınıma değil yaklaşmak, yan gözle bakan olursa cezası belliydi. Değil yaşamak, ölmek için dua edecekti. Benim nefesimi elimden almaya çalışmak kimin haddineydi?

Depoya sürdüm, adamlarım arkamdan geliyorlardı. Benim hayatım böyleydi, Zeynep daha benim Keskin lakaplı bir mafya lideri olduğumu bilmiyordu. Bunu öğrenirse benden uzaklaşır diye ona söylememiştim. Onu bu hayata çekmek bencillikten başka bir şey değildi, zaten başından beri ondan uzak durmaya çalışmamın sebebi buydu ama kendime açtığım savaşı kaybetmiştim. Onsuz olamıyordum, kanıma karışmış ve benliğimi yavaş yavaş ele geçirmişti.

Bu saatten sonra liderliğimi de bırakamazdım, korkulan tek adam bendim ve eğer çekilirsem etraf organ ve uyuşturucu tacirlerine kalacaktı. Kuzgun'un kurallarını yaşatan benim gücümdü. Ben karanlık bir adam olsam bile günahsız insanlara ve özellikle de çocuklara asla dokunmaz ve dokundurmazdım.

Depoya vardığımda arabadan inip içeri girdim. Şimdiden birçok ünlü mafya lideri gelmişti, onları es geçip ofise girdim. Kendime viski doldurup koltuğa oturdum.

Gözlerimi kapatarak onu hayal ettim, öyle narin ve öylesine güzeldi ki. Cennetten kaçmış bir melek gibiydi, tutkum olmuştu. Aklım, ruhum ve varlığım sadece ona adanmıştı.

O şerefsizin de onu hayal ederek yaşadığını düşündükçe nefretle çenemi sıktım, yerimde duramaz haldeydim. Elimdeki bardağın kırıldığını hissedince gözlerimi elime çevirdim. Kanıyordu, artık acı hissedemez hâle gelmiştim. Umursamadım.

Zeynep'in dışında kimse bana acı vermezdi. Bu beni artık korkutuyordu, eğer bu hassas noktam düşmanlarım tarafından fark edilirse ilk hedefleri benim meleğim olacaktı. Elimdeki bardağın parçalarını duvara fırlatıp haykırdım: "Lanet olsun!"

O anda kapı vuruldu. Dişlerimi sıkıp, "Gel!" diye bağırdım. Kadir içeri girince önce elime baktı, sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Ağabey, herkes geldi. Eksik yok. Ama bir sorun var..." dediği anda sinirle haykırdım: "Ne sorunu lan! Geveleme bana, gebertirim lan hepinizi!"

Kadir yere bakarak, "Ağabey, Selim..." dedi. Hızla ayağa kalktım ve yürüyerek Kadir'in yakalarına yapıştım, sonra tek kaşımı kaldırarak âdeta tısladım: "Ne olmuş lan Selim'e? O onun bunun çocuğu nerede?"

Kadir gözlerini kaçırırken cevap verdi: "Kaçmış şerefsiz, yerine ona benzeyen bir adam koymuşlar. Oyuna getirildik ağabey, Zeynep Hanım tehlikede!"

Öfke fırtınası ruhumu kavururken kapıyı açtım ve toplantı salonuna yürüdüm. Hızla masanın başına geçtim ve yumruğumu masaya vurdum. Burnumdan soluyordum.

Herkes dehşet içinde gözlerini bana çevirdi, masanın üstüne tekrar vurdum ve doğrulup delicesine bağırdım: "Söyleyin lan! Ne zamandan beri benim arkamdan iş çevriliyor, bana yamuk yapmak ne demek? Hanginiz buna cesaret edebildi? Sayarların oğlu Selim şerefsizi hanginizden cesaret alıyor?"

Sonra hepsine tek tek baktım ve işaretparmağımı kaldırıp konuşmaya devam ettim: "Buraya sizi neden çağırdım?"

Herkes panikle birbirine baktı, köpek gibi korkuyorlardı. Hepsinden gençtim ama hepsinden daha yürekli ve acımasızdım. İçlerinden en yaşlı olan Talat Ağa yutkunup konuşmaya başladı: "Sakin ol Keskin'im! Seni biliriz elbet, kim cesaret ettiyse keseriz biletini. Benden yana için rahat olsun. Seni karşıma alacak kadar bunamadım daha."

Kaşlarımı çatarak diğerlerine baktım, kimse cesaret edip yüzüme bakamıyordu. Elime silahımı tiksinircesine aldım ve sert bir şekilde masaya attım. Sonra işaretparmağımla silahı gösterdim ve dişlerimin arasından konuşmaya başladım: "Silah hepinizde var, peki ya yürek? Bilirsiniz şakam yoktur, beni kudurtmayın. O Selim yavşağına yardım ve yataklık eden olursa yeminim olsun şu silaha gerek kalmaz, ellerimle sökerim ciğerini! Bu da size son sözüm ve son uyarımdır, ayağınızı denk alın!"

Sözlerim bittikten sonra hızla kapıya yürüdüm. Bu Selim şerefsizinin mutlaka işbirliği yaptığı birileri olmalıydı ve onu bulacaktım. O iti iğne deliğine girse bile bulacak ve Zeynep'ime göz koymak nedir ona gösterecektim.

Zeynep

Bir haftadır peşimde adamlarla yaşıyordum, sıkıntı içindeydim. Her an her hareketim izleniyor, Uygar'ın emriyle okuldan eve, evden okula gidip geliyordum. Artık iyice bunalmıştım ve hayatıma koyduğu kısıtlamalara bir anlam veremiyordum. Beni korumak istediğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim.

Şimdi ise Kadir ve onlarca adam eşliğinde havaalanına gelmiş ve annemi Mersin'e yolcu etmiştim. Derin'le buluşmak için sözleşmiştik ama Uygar arayıp beni yanına çağırmıştı. Bir an olsun yalnız olmama ve ondan başka biriyle plan yapmama katlanamıyordu. Bu son bir haftada öfkeli ve çok gergin bir adama dönüşmüştü.

Araba holdingin önüne gelince Kadir arabadan indi ve başıyla diğer adamlara işaret verip benim bulunduğum tarafa çağırdı. Yine onlarca adam eşliğinde gözlerimi devirerek arabadan indim, sanki etrafıma etten bir duvar örmüşlerdi.

Kadir bana yol göstermek için önden yürüyordu, bu durum artık dayanılmaz olmuştu. Sıkıntıyla derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Adamların bir bölümü dışarıda kaldı, Kadir ve üç adam benimle birlikte asansöre doğru yürüdü. Herkesin şaşkın bakışlarına artık alışmıştım, artık Uygar Ezeloğlu'nun sözlüsü sayılırdım. Herkesin imrenerek ve hayranlıkla baktığı ben, bu koca yükü artık taşıyamıyordum.

Asansörden indik ve Uygar'ın odasına yürüdük. Odanın tam önünde Kadir ve adamlar durdu. Kadir'e gülümsemeye çalıştım ve kapıyı açıp içeri girdim.

Uygar masasındaydı. Kapının çalınmadan açılmasına şaşırdı ve kaşlarını çatarak başını kaldırdı; ama beni gördüğü an bakışları değişti ve koltuğuna yaslanıp derin bir nefes aldı. Sonra gülümseyerek ayağa kalktı ve yanıma geldi. Onu çok seviyordum ama böyle esir gibi yaşamak beni çok üzüyordu.

Ellerini yanaklarıma koyarak gözlerime baktı, gülümsemeye çalıştım. Uygar çok zeki bir adamdı, bir sorun olduğunu

hemen anlamıştı. Hızla kaşlarını çatıp dikkatli bir şekilde beni inceledi, sonra da merakla sordu: "Neyin var Zeynep'im? Bir sorun mu var?"

Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım, Uygar çenesini sıkarak konuşmaya devam etti: "Zeynep, gözlerime bak güzelim. Neyin var, annenin gidişine mi üzüldün?"

Çenem titredi ve dudaklarımı büzerek gözlerine baktım, sonra da dayanamayarak konuşmaya başladım: "Her an peşimde adamlarla geziyorum. Bir markete bile giremiyorum. Kendimi özgür hissetmiyorum. Derin'le bile görüşemiyorum. Okulda, evde, her an her yerde peşimdeler, sıkıldım Uygar. Ne kadar sürecek bu esaret? Seninle bile dışarı çıksam sürekli etrafımızdalar. Niye bu önlem? Sadece Selim için olamaz. Bu kadar adam sırf beni Selim'e karşı korumak için etrafımda olamaz, açık konuş artık benimle Uygar."

Uygar dişlerini gıcırdattı ve burnundan nefes verdi. Sonra başparmağıyla yanaklarımı okşadı ve beni yavaşça kendisine çekip sıkı bir şekilde sarıldı. Başımın üstünü öptü ve cevap verdi: "Biliyorum zor, haklısın da. Ama buna mecburum, seni korumam lazım. Bilmediğin şeyler var, sana anlatamadığım ve anlatırsam beni bırakmadan korktuğum şeyler var. Dayan Zeynep'im, o iti bulur bulmaz her şey geçecek. Sen benim için canımdan bile ötesin, sana kimsenin yaklaşmasına izin veremem!"

Ne demek istiyordu? Benim bilmediğim ve onu korkutan şeyler neydi? Yavaşça ondan uzaklaştım ve gözlerine bakarak sordum: "Senden asla uzaklaşmam. Anlat bana ne olur, ne demek istiyorsun? Seni korkutan şeyler ne?"

Uygar gözlerini pencereye çevirdi ve yutkundu. Sonra da nihayet anlatmaya başladı.

"Peki, zaten anlatmak zorundayım. Bilmen ve karar vermen gerekiyor."

Sonra elimden tuttu ve koltuğa oturdu. Beni kucağına aldı, saçlarımı okşarken konuşmaya devam etti: "Annem ve babam öldüğünde küçük bir çocuktum, ikisi de başarılı iki avukattı. Bir organ mafyasını çökertip liderlerini içeriye attırdılar. Aradan

bir sene geçti, okula başladığım gün annem beni elleriyle hazırlamıştı. Okul sonrası beni okula yakın bir parka götürdüler. O kadar mutluydum ki... Ama o mutluluğu bana çok gördüler. Annem ve babam gözlerimin önünde o parkta kurşuna dizildi. Donmuştum. Bindiğim salıncaktan hızla indim ve koşarak yerde kanlar içinde yatan anneme sarıldım. Konuşmuyordu çünkü ölmüştü! O gün yemin ettim, onların intikamını bir gün alacağıma ant içtim ve aldım da. Ama her şeyin bir bedeli vardır, ben de mafyaya karıştım, o günden sonra güçlendim ve büyüdüm. Zamanla yeraltı dünyasının en büyük lideri oldum. Bana Keskin adını verdiler. Herkesin korkulu rüyası, acımasız bir adama dönüştüm. Estim, gürledim. Kimseden korkum yoktu. Ruhumu o parkta annemin ve babamın yanında ben de kaybettim."

Donmuştum! Anlattıkları korkunçtu. Uygar, Ali'nin söylediği gibi bir mafya lideriydi.

O parktaki küçük çocuğu düşününce gözyaşlarımı tutamayarak ağlamaya başladım. Nasıl dayanmıştı o kadar acıya? Hele ki o yaşta...

Uygar ağladığımı fark edince başımı kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri acı doluydu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken titreyen eliyle onları sildi ve gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Sonra sen çıktın karşıma, aklımı başımdan aldın. Önce kabullenemedim, ben âşık olacak bir adam değildim çünkü! Aşk zayıflıktı, bana öyle öğretmişlerdi. Kendimle çok savaştım, senden uzak durmaya çalıştım ama yenildim. Sen bana ruhumu geri verdin, yeniden gülmeyi ve sevmeyi öğrettin. Kokunda can buldum! Sensiz yapamam artık Zeynep. Sen yoksan hikâyem de yok, sen benim nefesimsin. Sana dokunanı değil, bakanı bile parçalara ayırmak istiyorum. Belki garip bir şey, belki hastalıklı bir duygu bu; ama zaten ben normal sıradan bir adam değilim ki. Benden toz pembe bir hayat bekleme, siyahım çok benim ama taparım sana. Canımı iste veririm. Ölürüm ve öldürürüm, ötesi yok. Ya her şeyi kabullenir, bu zorlu yolda benimle olursun ya da... İşte bunu düşünmek bile istemiyorum!"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben onu tüm siyahlarına rağ-

men büyük bir aşkla seviyordum. Gözlerime baktı, bakışlarında tedirginlik vardı. Onu bırakacağımı düşünüyor ve cevap ister gibi bakıyordu.

Ellerimi yanaklarına koydum ve aşkla gözlerine baktım, hızla dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce şaşırsa da sonra büyük bir açlıkla öpüşüme karşılık verdi. Beni kendisine çekti ve başını yana çevirip altdudağımı emmeye başladı. Ben de üstdudağını dişlerimin arasına alınca erkeksi bir hırlamayla geri çekildi. Altdudağımı dişlerinin arasına aldı ve gözlerini kıstı. Sonra beni koltuğa bıraktı, masaya uzanıp bir düğmeye bastı, o anda kapıdan kilit sesi geldi. Korkuyla ona baktım, o da gözlerime baktı.

Ardından gözlerini kısarak yüzüme yaklaştı ve üstüme uzanarak hızla dudaklarıma yapıştı, öyle vahşice saldırmıştı ki şaşırmıştım. Sanki açlığı dinmiyordu. Hızla ceketimle kazağımı çıkarıp yere fırlattı. Bunu beklemiyordum ama engel de olamıyordum.

İç çamaşırımla kalınca kızarıp ellerimle göğsümü örtmek istedim fakat Uygar iki elimi başımın üstünde birleştirdi ve fısıldadı: "Saklanma artık benden, her şeyinle benim ol. Ölüyorum sana, anlamıyor musun? Utanma benden! Aç gözlerini ve gözlerime bak. Senin için nasıl yandığımı ve eridiğimi gör, beni ne hâle getirdiğine bir bak!"

Yavaşça gözlerimi açıp ona baktım. Yutkunup yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti: "O kadar mükemmelsin ki sana sal-
dırıp zarar vermekten korkuyorum. Delirteceksin beni!" dedi
ve inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı.

Sonra da tekrar yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti:
"Korkma güzelim, sana burada sahip olacak değilim ama do-
kunmama izin ver yoksa gerçekten çıldıracağım."

Uygar'ın söylediği sözler başımı döndürüyordu, sesi boğuktu ve sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Elleri göğüslerimi kavrayınca bir yay gibi gerildim, gözlerimi kapattım ve heyecandan dişlerimi sıktım. O an telefon çalmaya başladı ve kendime geldim ama Uygar durmuyordu.

Telefon ısrarla çalınca Uygar başını kaldırıp bana baktı ve acı çeker gibi konuşmaya çalıştı: "Beni sakinleştirecek bir şey yap yoksa bu ofisi dağıtabilirim. Senden kopamıyorum, seni istiyorum Zeynep!"

Titriyordu, resmen titriyordu. Telefon tekrar çalmaya başlayınca bakışlarımı ona çevirip sakin bir tonla konuşmaya çalıştım: "İzin ver kalkayım. Sakin ol Uygar! Ne olur sakin ol, bırak da giyineyim. Hem böyle çok utanıyorum!"

Uygar bakışlarını vücuduma indirince arsız bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi: "Ben hiç şikâyetçi değilim, bu güzellikten mahrum kalmak istemiyorum."

Çaresiz bir şekilde ellerimle kendimi örtmek istedim. Uygar ahenkli bir kahkaha atarak eğildi ve köprücükkemiğime bir öpücük kondurdu, sonra kazağımı alıp bana uzattı.

Hemen kazağı elinden alıp giydim. Uygar yerden deri ceketimi alıp yanıma yaklaştı ve onu kollarımdan geçirdikten sonra saçlarımı dışarı çıkardı, sonra boynuma yaklaşıp fısıldadı: "Kokuna benim kokum karışmış, yakında her şeyinle benim olacaksın. O gün geldiğinde hiçbir güç seni elimden alamayacak!"

Telefon tekrar çalınca hızla masaya yürüdü ve öfkeyle telefona cevap verdi: "Ne var lan bu kadar? Ne oluyor?"

Az önce bana aşk cümleleri fısıldayan adam gitmiş, yerine sanki seri bir katil gelmişti. O bir mafya lideriydi. Bu düşünce beni titretirken korkuyla onu dinledim.

Bir şahini andıran keskin bakışlarını camdan dışarı çevirip cevap verdi: "Depoya alın. Çocukları hastaneye götürün, kontrol etsinler, sonra da yurda yerleştirin. Aileleri varsa haber verilsin. Polat Komiser'i ara, Keskin'in emanetleri var de. Ben depoya geliyorum, adamları bana bırakın."

Sonra bakışlarını bana çevirdi ve konuşmaya devam etti: "Zeynep benim dairemde olacak. Kuş uçarsa haberim olacak, adamları kapıya dik. Ben gelene kadar yanına bir sinek bile girmesin. Eğer ona bir şey olursa hepsini canlı canlı yakarım."

Ben yalnız kalmak istemiyordum. En azından Uygar gelene kadar Derin'le kalabilirdim. Uygar telefonu kapatınca yanıma

gelerek yanağımı okşadı ve yüzüme şefkatle bakarak açıklama yaptı: "Benim çok önemli bir işim var. Seni eve bırakacağım, geç kalmam. Tamam mı güzelim?"

Üzgün gözlerle ona baktım ve sordum: "Derin'e gitsem olmaz mı Uygar? Sen gelene kadar beklerim. Yalnız kalmak istemiyorum!"

Uygar beni kendisine çekti ve sıkıca sarıldı, sonra burnunu saçlarımın arasına koyarak derin bir şekilde kokladı ve cevap verdi: "Peki ama sakın dışarı çıkma. Seni oraya ben bırakır, oradan da ben alırım. Kapının önünde adamlar bekleyecek, ne olursa olsun beni ara."

İç çekip başımı çevirdim ve gözlerimi devirdim. Sonra ondan bir ses daha geldi: "O taptığım gözlerini de devirip durma."

Kesinlikle büyücü gibiydi, çaresizce başımı salladım. Sonra gülümsedi ve ayağa kalktıktan sonra beni de kaldırdı. Yerden çantamı alıp bana uzattı ve eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. Elimi tuttu ve kapıyı açtı.

Hızla asansöre doğru yürüdük. Asistanı kalkıp selam verdi, Uygar oralı bile olmadan asansöre bindi, gerçekten çok kabaydı! Asansör en alt katta durunca önce kendisi dışarı çıktı ve sonra beni çekti. Yine tüm çalışanlar bize bakıyordu, Uygar bütün ihtişamıyla yürürken ben yanında çok çelimsiz kalıyordum. Birçok kadının kıyafetime bakarak beni süzdüğünü görünce kendime artık yeni bir şeyler almaya karar verdim.

Uygar çok güzel giyiniyordu ve onun yanına yakışmak istiyordum, bu konuda Ramon'dan yardım alabilirdim.

Uygar beni Derin'in evine bıraktı ve yukarıya kadar çıkardı. Kapıda beni öptü ve son kez uyardı: "Ne olursa olsun beni ara! Sakın dışarı çıkma, tamam mı güzelim?"

Başımı salladım ve gülümseyerek cevap verdim: "Tamam, sen de kendine dikkat et!"

Uygar başını salladı ve kapıyı çaldı. Derin kapıda beni görünce hemen boynuma atladı, ben de ona sarıldım ve Uygar'la vedalaşıp içeri girdim.

Zaman Derin'le su gibi geçmişti. Ona Uygar'ın annemle ta-

nışmasını, gelen mektubu, yani olan biten her şeyi anlatmıştım. Birlikte mutfağa geçtik ve limonlu kek yaptık. Çaylarımızı içerken dedikodu yapıp kahkahalarla güldük. Tam ayağa kalkıp bardağı mutfağa götürecektim ki bardak elimden yere düşerek paramparça oldu, o an göğsümde garip bir sızı hissettim.

Bu kötü his tüm benliğimi sararken Derin ayağa kalktı. "Ben süpürge getireyim," dedi.

Benim hareketsiz durup elimi kalbimin üstüne bastırdığımı görünce konuşmaya devam etti: "Zeynep, sen iyi misin?"

Huzursuz bir şekilde yüzüne baktım ve kendimi toplamaya çalışarak cevap verdim: "İ-İyiyim!"

Saatler ilerledikçe huzursuzluğum artmıştı, Uygar çok geç kalmıştı. Belki onuncu kez onu aradım ama yine cevap vermiyordu. Saat gece iki olunca artık yerimde duramaz olmuştum. Derin beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ben Uygar'ı tanıyordum. O asla benim telefonlarımı cevapsız bırakmazdı, beni bu saate kadar habersiz bırakmazdı. O beni bırakmazdı, yapmazdı!

Panikle bir o yana bir bu yana yürürken birden telefonum çalmaya başladı. Koşup telefonu elime aldım ve ekrana baktım; ama arayan Kadir'di. Korkuyla Derin'e baktım ve ellerim titreyerek aramaya cevap verdim: "Kadir!"

Sessizlik... Kocaman bir sessizlik. Kadir konuşmuyordu. Dayanamayıp bütün gücümle haykırdım: "Cevap ver bana! Uygar nerede?"

Sonra acı dolu bir ses duydum: "Ağabeyim vuruldu Zeynep, hastanede."

Telefonun elimden kayarak yere düştüğünü fark ettim ama aynı anda yanağımdan süzülüp yere düşen yaşın farkında bile değildim.

Uygar

Birkaç saat önce...

Zeynep'i arkadaşına bıraktıktan sonra depoya gitmek için arabaya bindim. Telefonumu çıkarıp Kadir'i aradım, hemen cevap verdi: "Efendim ağabey?"

Arabaya gaz verdim ve konuşmaya başladım: "Hemen adamları ara. Ben gelene kadar Zeynep, Derin'de kalacak. Buraya gelsinler ve kapıdan ayrılmasınlar, saç teline zarar gelirse bile hepsini gebertirim! Eve ne giren ne çıkan olacak, ne kadar adam gerekiyorsa gönder. Ben depoya gidiyorum. Sen de çocukları alıp emniyete gönder ve sonra da depoya gel. Ailesi olan çocuklar ailesine teslim edilsin, geri kalanları bizim yurda götürsünler, yarın hepsiyle tek tek ilgileneceğim. Sorun istemiyorum, tek bir çocuğa zarar gelmesin. Anlaşıldı mı?"

Hemen cevap verdi: "Sen merak etme ağabey. Ben işleri halledip hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve arabayı hızla depoya sürdüm. Çok büyük bir organ mafyasını nihayet çökertmiştim. O kadar uyarmama rağmen arkamdan iş çeviren adamların cezası belliydi. Af benim defterimde yoktu, hele ki organ tacirleri için!

Depoya varınca arabadan inip içeri girdim. Nefretimin tarifi bile yoktu, kimbilir kaç masumun canına kıymış, kaç tanesinin organlarını almışlardı.

Adamlar sandalyeye bağlı oturuyorlardı. Çoğu yediği dayaktan tanınmayacak hâldeydi. Ellerimi pantolonumun cebine koydum ve tam önlerinde durdum, korkuyla bana baktılar. Tek kaşımı kaldırdım ve iğrenerek yere tükürdüm.

"Eee, nasıl ölmek istersiniz? Ciğerinizi mi sökeyim yoksa beyninizi mi deleyim? Yoksa tek tek parçalara ayırıp köpeklere yem mi edeyim sizi?"

Patronları olacak köpek yalvarmaya başladı: "Yapma Kesskin, affet! Bir daha girmem bu işlere, kurallar neyse onu uygularım. Konuşalım. Paraysa para, ne istersen veririm. Bağışla canımı."

Yanına yaklaştım ve tüm gücümle burnunun ortasına bir yumruk atarak bağırdım: "Lan sen bağışladın mı o çocukları şerefsiz? Sen baktın mı gözyaşlarına? Ya ölenler, o iğrenç paran kurtarır mı ölenleri?"

Başımı çevirip adamıma baktım: "Mahmut, benzin getir." Adamlar korkuyla yalvarmaya başladılar, dinlemedim bile. Üzerlerine benzin döküp çakmağı çaktım ve hepsinin yüzüne bakarak bağırdım: "Çocukların en küçüğü üç yaşında masada ölmüş! Size bu ölüm az bile, geberin lan!" Çakmağı üzerlerine fırlatıp dışarı çıktım.

Benim kitabımda affedilmeyecek cezalar vardı, masum bedenlere uzanan elleri kesmek annemden bana mirastı!

Sakinleşmeye ihtiyacım vardı, Zeynep'ime ihtiyacım vardı. Onun o mis kokusu benim panzehrimdi, güzel yüzünü düşünerek derin bir nefes aldım. Hemen ona gitmeliydim, daha şimdiden deli gibi özlediğim kadındı o. Benim gibi bir adamı bu duruma getirmesine inanamayarak başımı salladım ve hâlime gülerek arabaya bindim. Hızla çalıştırıp gaza bastım.

Araba yolda ilerlerken telefonum çaldı, hemen açtım. Arayan Kadir'di, depoya gelmemişti: "Söyle koçum?"

Kadir panik içinde konuştu: "Ağabey, bir sorun var. Çocukları depodan çıkarırken biri korkup kendini odaya kilitledi. Çocuk on üç yaşında, böbreği alınırken ölen üç yaşındaki çocuğun ağabeyiymiş. Herkesten korkuyor, psikolojisi berbat olmuş. Odada bir silah bulmuş ve açarsanız kendimi vururum diyor."

Kaşlarımı çattım. "Hemen geliyorum!" dedim ve telefonu kapatıp oraya doğru sürdüm. Şerefsizler çocukları ne hâle getirmişlerdi!

Arabayı rasgele bir yere park ettim ve eski binaya yürüdüm. Tezgâhlarını öyle bir yere kurmuşlardı ki burada organ taciri yapıldığı kimsenin aklına bile gelmezdi. Bu bina eski bir matbaaydı. Şerefsiz köpekler böyle dikkat çekmeyeceklerini zannediyorlardı ama benden kurtuluş yoktu. Onları enselemem hiç de zor olmamıştı.

Kapıda bekleyen ve peşimden gelen adamların eşliğinde alt

kata indim. Kadir bir odanın önünde durmuştu ve yanında üç adamla bekliyordu. Beni görünce hemen yanıma yürüdü ve açıklama yaptı: "Elinde silah var. İçeri girmek isteyince rasgele havaya sıktı. Ağabey, çocuk daha küçük, kendisine zarar verebilir. Onu organlarını almak için kandırdığımızı sanıyor. Yanımda iki polis var, diğer adam da psikolog. Kardeşini gözünün önünde öldürmüşler. Organları alındıktan sonra çocuğu resmen ölüme terk etmişler."

Dişlerimi sıkıyordum, nefretimin tarifi bile yoktu. Avuçlarımı sıkarak haykırdım: "Şerefsizler!" Odaya doğru yürüdüm ve Kadir'e sordum: "Çocuğun adı ne? Kapının kilit işini hallettiniz mi?"

Kadir hemen cevap verdi: "Adı Orhan. Evet, hallettik ağabey ama içeriye yalnız girme. Çocuk seni vurabilir."

Kapıya yaklaşıp kapının kolunu aşağıya indirdim ve açarak yavaşça içeri baktım. İçeriden ince bir ağlama ve hıçkırma sesi geliyordu. Sessizce içeri girip kapıyı kapattım ve etrafıma bakarak onu aradım. Sonra onu gördüm, masanın altında saklanmıştı ve ayakları çıplaktı. Dünyam yıkıldı. Hayatını mahvedenlere lanetler ederek ona doğru yaklaştım. Bir anda beni fark etti ve silahını doğrularak titreyen elleriyle bağırmaya başladı: "Yaklaşma! Yaklaşma dedim!"

Gülümsedim ve elimi havaya kaldırarak ona açıklama yaptım: "Korkma Orhan, benim adım Uygar. Sana ve kardeşine zarar veren adamları az önce yakaladım, artık sana zarar verezarar veren adamları az önce yakaladım, artık sana zarar verezarar veren adamları az önce yakaladım, artık sana zarar verez

Dudakları titredi ve gözyaşları içinde sordu: "Doğru mu bu ağabey?" Gülümseyerek başımı salladım ve ona elimi uzattım, o anda sevinçle ayağa kalktı ve bana doğru koştu ama heyecanla elindeki silahı unuttu ve tetiğe bastı. Silah ateş aldı.

O an tam göğsümün üstünde sıcaklık ve bir baş dönmesi hissettim. Çocuk donarak önce yüzüme, sonra üstüme baktı. Başımı eğerek beyaz gömleğime yayılan kızıllığa baktım. Nefesim yavaş yavaş kesilirken kendimi zorlayarak konuşmaya çalıştım: "Korkma koçum, iyiyim ben. Sakin ol!"

Orhan gözyaşları içinde yutkunarak yüzüme baktı ve koşarak yanıma geldi. O anda kapı açıldı, Kadir ve adamlar koşarak içeri girdi. Kadir üstümdeki kanı görünce dehşetle gözlerini açtı. Orhan telaşla arkama saklanırken bilincimi ve son kalan gücümü kullanmaya çalıştım: "K-kadir, Orhan'ın kılına zarar gelmesin. Onu emniyete gönder. Oradan da yurda geçsin." Sonra çocuğa dönerek son gücümle, "Oku ve kimseden korkma!" dedim.

Kadir telaşla yanıma koştu, dizlerim artık beni taşıyacak gücü kaybetti ve acı tüm benliğime yayıldı. Hızla yere düştüm. Kurşun kalbime yakın bir yere isabet etmiş olmalıydı, çok kan kaybediyordum.

Bilincim yavaşça kaybolurken Kadir'in haykırışını duydum: "Ağabey! Ağabeyim, dayan. Ambulans çağırın lan!"

Kendimi zorladım ve Kadir'in şok ve gözyaşı dolu yüzüne baktım. Nefes almaya çalışırken ağzıma dolan kanın keskin tadını dilimde hissettim. Kadir'in elini sıktım ve son gücümle konuşmaya çalıştım: "Zeynep! Zeynep'im bilmesin, duymasın. Üzülmesin. Koru onu! O sana emanet. Zeynep'e söy..."

Sözlerimi tamamlayamadan beni içine çeken karanlığa kendimi bıraktım. Aklımda son kalan şey Zeynep'in gülüşü ve güzel bakan gözleriydi.

Zeynep

"Uygar!"

Tek hatırladığım kesilen nefesim ve titreyen bedenimin sayıkladığı o isimdi. Uygar! Derin beni sarsarken transa geçmiş gibiydim. Uygar vurulmuştu, hastanedeydi. Beni almaya gelmemişti. O beni bırakmazdı ki! Belki de o ölmüştü. Ama Uygar beni bırakıp ölemezdi ki...

Derin bana bakarak bağırdı: "Zeynep, kendine gel! Bana bak güzelim."

Ona bakıp gözümden akan yaşı aldırmadan sayıklamaya devam ettim: "Uygar gelmedi! Uygar bana bekle beni dedi ama gelemedi, onu vurdular Derin!"

Gözyaşlarım yağmur gibiydi. Derin ağlayarak cevap verdi: "Sakin ol. Uygar çok güçlüdür, inan bana yaşayacak. Bak, Ömer de geldi. Hadi hastaneye gidelim, Uygar seni böyle görürse çok kızar. Ağlama artık."

Aklım başımda değildi, hastaneye nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Ömer belimi kavrayıp bana sarıldı ve arabadan indirip yürümeme yardım etti. Başımı çevirip arkama baktım, Uygar'ın adamları bir gölge gibi peşimizden geliyordu.

Burası özel bir yerdi, şehirdışında bir yerdeydik. Hastaneye hiç benzemiyordu. Asansöre binip üst kata çıktık. Bir kukla gibiydim, bedenim bana ait değildi sanki. Ağlıyordum. İçimdeki yangın sönecek gibi değildi, Uygar'ı istiyordum ve sadece ona ihtiyacım vardı. Onu kaybedersem ben de yaşayamazdım.

Yoğun bakım ünitesinin önündeki adamlar beni görünce ellerini önünde birleştirdi ve yere bakmaya başladı. Sadece Kadir yere çökmüş, perişan bir hâldeydi. Ellerini başına dayamıştı ve karşı duvara bakıyordu.

Ona baktığımı hissedip başını çevirdi ve bana baktı. Gözlerini kısıp yutkundu. Ona doğru yürüdüm, tam önünde diz çöktüm ve yere oturdum. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve antlatmaya başladı: "Koruyamadım! Canımı yolunda veremedim. Dinlemedi, o çocuk için içeriye girdi. O dünyanın en yürekli

adamı Zeynep. O ölürse yaşamam. Ona can borcum var. O benim ağabeyim, babam!"

Nefes alamadım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu ve ben bu yangına dayanacak gücü kendimde bulamıyordum. Yoğun bakım odasını işaret etti ve konuşmaya devam etti: "Son âna kadar senin adını sayıkladı. Seni korumamı söyledi ve üzülmemeni istedi. 'Zeynep'im duymasın,' dedi. Sana haber verdiğimi duyunca çok kızacak ama o seni seviyor, senin varlığını hisseder. Ölmez değil mi Zeynep?"

Başımı dikleştirip cevap verdim: "Ölmeyecek! O ölmeyecek!" Derin yanıma gelip beni yerden kaldırdı. O anda yoğun bakım odasından telaşla çıkan hemşirelere korkuyla baktık. Koşarak gelen doktorlar ve görevlilerin birinin önüne geçtim ve sordum: "Ne oluyor? Cevap verin! Uygar'a bir şey mi oldu?"

Hemşire içtenlikle cevap verdi: "Hanımefendi, lütfen sakin olun. Doktor Bey açıklama yapacak. Hastaya acil bir müdahale yapılıyor. Lütfen! İçeri girmem gerekiyor."

Ne olduğunu anlamaya çalışırken artık dayanamayıp Derin'e tutundum. Bir anda gözlerim karardı. O an Kadir'in koşarak yanıma geldiğini fark ettim, hızla beni kucağına aldı. Bense bu acıya dayanamayarak kendimi karanlığa teslim ettim.

Karanlık bir ormanda çıplak ayakla koşuyor ve onu arıyordum. Üstümde bir gelinlik vardı. Ayaklarıma bulaşan çamur umurumda bile değildi. Bir an durup etrafıma baktım, yoktu...

"Uygar!" diye bağırdım.

Bir an uzakta bir aydınlık fark edip oraya doğru koştum. Bir gölün kenarında gördüm onu, üstünde beyaz bir takım vardı ve elleri ceplerinde göle bakıyordu. Sanki bir an tüm dünya aydınlandı. Sanki ciğerlerim tekrar oksijenle buluştu, var gücümle bağırdım: "Uygar!"

Ama bana bakmadı, gölü seyretmeye devam ediyordu. Koşup ona sarılmayı istedim ama yürüyemedim, ayaklarıma bir

ağacın kökleri dolanmıştı. Onlardan kurtulmaya çalıştım, eğilerek koparmaya başladım ama yapamıyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. O da dönerek bana baktı. Göz göze geldiğimiz o anda gözyaşım yanağımdan süzüldü, ona elimi uzattım.

Kaşlarını çattı ve ayağıma dolanan köklere baktı. Kökler hızla bedenime dolanıyordu. Belimden yukarı doğru çıkmaya başlayınca Uygar bana doğru yürümeye başladı. Nefesim kesilmeye başlayınca dayanamayıp yere düştüm. Derin derin nefes almaya çalışırken Uygar yanıma geldi ve elini uzatarak belime dolanan köke dokundu. Dokunduğu yerdeki kökler kuruyarak yere düştü.

Sonra Uygar doğruldu ve bana gülümseyerek baktı, konuşmuyordu. Arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. Bütün gücümle haykırdım: "Gitme Uygar!" Ama durmadı, sonra tekrar bağırdım: "Gidersen yaşamam! Gidersen yok olurum, dayanamam!"

Bir anda durdu ve bana döndü, ama göğsünden kan akıyordu. Ben korkuyla titrerken o da benim göğsüme baktı. Başımı eğip baktığı yere baktım. Benim de göğsümde kan vardı ama acı hissetmiyordum. Ona elimi uzattım, acıyla bana bakıp gözlerini kapattı.

Deli gibi çırpınmaya başladım, ölesiye çığlık atıyordum...

Nefes nefese gözlerimi açtım. Rüyaydı, bütün gördüklerim rüyaydı. Kalbim ağrıyordu. Panikle ayağa kalkmaya çalışınca yanımdaki hemşire omuzumdan tutarak bana engel oldu. "Sakin olun Zeynep Hanım! Size sakinleştirici bir serum taktık, bitmesine çok az kaldı. Lütfen bitmesini bekleyin."

Yanan gözlerimi kapattım ve yutkunarak sordum: "Uygar, ona gitmeliyim. Durumu nasıl? Nerede? Ne olur beni ona götürün."

Hemşire alnımdaki teri silerek açıklama yaptı. "Uygar Bey'in kalbi yaklaşık iki saat önce ne yazık ki durdu ama yapılan elektroşok sayesinde tekrar atmaya başladı. Şu an durumu stabil ve yoğun bakımda."

Acıyla inleyerek gözümden akan yaşı sildim ve tekrar ettim: "Beni ona götürün!"

Hemşire başını sallayarak cevap verdi: "Merak etmeyin, serum biter bitmez götüreceğiz!"

Bir saat sonra Derin ve Ömer'in yardımıyla yoğun bakım ünitesine geldim ve hemen üstümü değiştirdim.

Doktor beni alıp içeri geçirdi. Sarhoş gibiydim. Odaya girince gözlerimi yatağa çevirdim. Oradaydı işte, benim kahramanım orada öylece yatıyordu. Acıyla inledim ve nefes verdim. Doktor bana bakıp, "Sadece beş dakika!" dedi ve dışarı çıktı.

Titreyerek ona yaklaştım, her yerine kablolar takmışlardı. Ağzında maske vardı ve göğsü sargılıydı, o acıyı kalbimde hissettim. Rengi solmuştu ve kan takviyesi yapıyorlardı.

Yanına yaklaşıp elini tuttum, buz gibiydi. Gözyaşım yanağımdan süzüldü ve inleyerek konuşmaya başladım: "Uyan! Sen olmazsan ben solarım. Beni bırakamazsın değil mi Uygar? Ne olur, gidersen beni de al ama gitme Uygar. Sana ihtiyacım var. Nefes alamıyorum. Ne olur uyan! Üşüyorum, çok ama çok üşüyorum. Sen benim üşümemden nefret edersin, dön bana ne olur! Isıt yüreğimi."

Bir anda elimde bir baskı hissettim ve başımı kaldırıp ona baktım. Makineden sesler gelmeye başlayınca korkuyla tekrar ona baktım. Kalbi hızlanmıştı, beni hissediyordu.

Bu inanılmazdı. Eğilerek eline dudaklarımı bastırdım, gülümsedim, tekrar ve tekrar öptüm.

Doktor içeri girdi ve gülümseyerek makineye baktı. Sonra bana bakarak, "Zeynep Hanım! Zaman doldu. Sizi dışarı almak zorundayım," dedi. Başımı salladım ve istemesem bile mecburen dışarı çıktım.

Üç gün boyunca orada Uygar'ın uyanmasını bekledim ama uyanmadı.

Bugün ilk defa hastaneden çıkıp eve gelmiştim, banyo yapmam gerekiyordu. Doktorlar hayati tehlikenin atlatıldığını ama çok kan kaybettiği için uyanmamasının normal olduğunu söylemişlerdi. Bunları duyduktan sonra derin bir nefes almıştım. Bugün uyanması bekleniyordu ve beni bu pis halimle görmesini istemiyordum.

Hemen duşa girip temizlendim. Vücuduma Uygar'ın çok sevdiği kokulu yağımdan sürüp saçlarımı kuruttum. Çok heyecanlıydım. Kadir birazdan beni almaya gelecekti. Giyinip dışarı çıktım. Uygar uyanmadan hastaneye dönmek istiyordum. Etrafıma bakınıp bahçe kapısına yürüdüm, Kadir daha gelmemişti.

Ama ben daha ne olduğunu anlamadan biri beni arkamdan tuttu ve ağzımı kapattı. Çırpınmaya başladım, kolumda keskin bir acı hissettim. Bedenim hızla uyuştu ve çırpınmam kesildi. Sonra bilincim kayboldu ve gözlerimi karanlığa kapattım.

Gözlerimi tanımadığım bir odada açtım. Korkuyla hemen etrafıma baktım, oldukça lüks bir odaydı ve yalnızdım. Ellerim ve kollarım bağlı değildi, sızlayan kolumu ovaladım. Gözlerimi kıstım, yaşadıklarımı düşünüyordum. Son hatırladığım, birinin ağzımı kapattığı ve koluma bir şey batırdığıydı, beni bayıltacak bir iğne yapmış olmalıydılar.

Panikle yatakta doğrulup ne yapacağımı düşündüm. Uygar'ın söylediği sözler aklıma geldi, bana çok fazla düşmanım var demişti. Kesinlikle onun bu hâlinden yararlanarak beni kaçırmışlardı. Dolu gözlerle odanın kapısına baktım.

Cesaretimi toplayarak ayağa kalktım ve kapıya yürüdüm. Başım felaket ağrıyordu ama dayanmak zorundaydım. Elimi uzatıp kapının kolunu indirdim, çok rahat bir şekilde açıldı. Kilitli değildi. Hemen dışarı çıkıp çıkışı aramaya başladım.

Biraz yürüdükten sonra oldukça şık bir salona vardım. Korkuyla etrafıma bakınırken arkamdan gelen sesle âdeta dünyam yıkıldı ve büyük bir şok yaşadım. Titreyerek arkamı döndüm ve

onunla göz göze geldim. Her zamanki gibiydi, hatta eskisinden daha sağlıklı ve formda görünüyordu. İçinde bir şeytan vardı ve o yakışıklı beden bunu çok iyi gizliyordu.

"Sevgilim!"

Korkuyla yutkundum. Lanet olasıca Selim tam karşıma geldi ve gözlerini kıstı. Bakışları bir psikopatı andırıyordu ve kesinlikle normal bir adam değildi. Ben ona nefretle bakarken o gözlerini kıstı ve beni baştan aşağı süzdü. Sonra memnuniyetsiz bir şekilde başını salladı ve konuşmaya başladı: "Canım benim. Yokluğuma o kadar üzülmüşsün ki ne kadar zayıflamışsın, baksana. Hadi gel kollarıma da bu hasret bitsin artık!"

Midem bulandı. Selim resmen kafayı yemişti, ruh hastasının tekiydi. Tiksinircesine yüzümü buruşturdum ve konuşmaya başladım: "Seni özlediğim falan yok. Hâlâ akıllanmadın mı? Ne sevgilisinden bahsediyorsun? Sevgilin falan değilim ben senin. Bırak peşimi, dolanma eteğimde artık. Ben Uygar'ı seviyorum, onunla evleneceğim. Seni istemiyorum. Seni sevmiyorum. Senden nefret ediyorum, anlıyor musun?"

Gözlerinde parlayan öfkeye aldırmayarak arkamı döndüm ve dış kapı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürüdüm ama bir anda saçlarımda hissettiğim acıyla şiddetli bir çığlık attım. Selim saçlarımı koparırcasına çekti ve beni hızla yere fırlattı. Korkuyla kalkmaya çalışırken yanıma geldi, saçlarımı tekrar kavradı ve başımı kendisine çevirip yüzüme doğru âdeta haykırdı: "Ne dedin sen? Ne dedin? Büyü yapmış sana o şerefsiz, ben bu numaraları yemem. Seni nasıl kandırdı? Sana ne vaat etti? Zenginliğine ve gücüne mi kapıldın yoksa? Yattın mı onunla, yoksa sana tecavüz mü etti?"

Dayanamayıp suratına tükürdüm. Sinirle gözlerini açtı ve beni saçlarımdan sürmeye başladı, delicesine çığlık atıyordum. Beni uyandığım odaya çekip içeri fırlattı ve yanıma gelip karnıma sert bir tekme attı. Nefesim kesilmişti, hissettiğim acıyla kıvranmaya başladım. Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu, hissettiğim acı azalsın diye ellerimi karnıma doladım.

Selim kapıyı çarpıp dışarıya çıktı. Bense ağlayarak yere

uzanmıştım ve cenin pozisyonunu almıştım. Uygar kendine gelir gelmez beni bu canavarın elinden kurtaracaktı, bunu biliyordum. Aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildim. Ağlayışlarım iç çekişlere dönüşmüştü, bir anda kapı açıldı ve korkuyla kendimi geriye çektim.

Selim üzerime doğru geldi, tam önümde diz çöktü. Elini saçlarıma uzatınca korkuyla yüzümü kapatmaya çalıştım. O iğrenç sesi kulağıma gelince söylediklerine inanamadım: "Affet beni! Ben sana zarar vermek istemiyorum, eminim ki sen de söylediklerine pişman olmuşsundur. Çok üzgünüm sevgilim, senin de aklın başında değil. O mafya bozuntusu kimbilir sana neler yaptı? Hem bak, benim sana bir sürprizim var."

Ayağa kalktı, yürüdü ve televizyona bir flaş bellek takıp uzaktan kumandayla ekranı açtı. Sonra bana bakarak gülümsedi ve, "Hazır mısın?" diye sordu. Titreyerek gözlerimi ekrana çevirdim. Ekran açıldı. Temiz bir oda görünüyordu. Kamera döndü ve odanın bahçeye açılan kapısına çevrildi. İleride bir sallanan sandalye görünüyordu. Kaşlarımı çatarak bakmaya devam ettim. Sandalyede biri oturuyordu ve yanında bir hemşire ayakta bekliyordu.

Kamera yaklaşınca korkuyla çığlık attım ve ağzımı kapattım. Oturan kişi annemdi. Gözlerini karşıya dikmişti ve sandalyede yavaşça sallanıyordu, sanki kendinde değildi. Baygın değildi ve gözleri açıktı, uyuşturulmuş gibi bir hali vardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ayağa kalkıp Selim'in yakasına yapıştım ve bağırmaya başladım: "Ne yaptınız anneme? Nerede o? Lanet olsun sana, annemi nereye götürdün? Ne istedin ondan, ne?"

Dayanamayıp yere düştüm. Hıçkırıklarım odayı inletirken elimle yüzümü kapatıp haykırmaya başladım: "Anne! Annem!"

Selim olacak pislik karşıya yürüdü ve boş olan koltuğa oturdu, ellerini çenesinin altına birleştirerek gözlerime baktı. Sonra sahte bir acıyla konuşmaya başladı: "Korkma meleğim, annemiz çok iyi. Ona oldukça iyi bakıyorlar. Ama tabii ki her şey senin elinde. Ya o adamı bırakarak benimle evlenirsin ya

da annene yapılan iğnenin dozunda küçük oynamalar yaptırırım. Ah tabii o doza dayanabilir mi, işte bunu bilmiyorum!"

Çaresizce başımı kaldırıp yüzüne baktım ve dişlerimin arasından konuşmaya başladım: "Yapamazsın! Uygar seni yaşatmaz, o beni bırakmaz. O bizi korur."

Selim kahkaha attı ve tiksinircesine yüzüme bakarak cevap verdi: "O Uygar olacak mafya bozuntusu çok güçlü, evet ama sen onu istemediğini ve beni sevdiğini söyleyince eminim ki gurur yapacak ve bizi rahat bırakacaktır. Ona onu kullandığını ve en başından beri aslında benimle birlikte olduğunu söyleyeceksin. Hatta beni kıskandırmak için onu seviyormuş gibi yaptığını anlatırsın ve bizi rahat bırakmasını söylersin. Karar senin Zeynep, iki gün sonra ya bana gelirsin ya da annen ölür. Eğer Uygar'a her şeyi anlatırsan anneni bir daha asla göremezsin. Şimdi seni hastaneye göndereceğim, Bundan sonra top sende. Seni seviyorum ve bekliyorum, bunu unutma!"

Nasıl yapardım?

Uygar yıkılırdı. Ya ben! Onu nasıl bırakır, onsuz nasıl yaşardım? Bu ölümüm olurdu. Peki ya annem? Selim gibi bir psikopatın elinden onu nasıl kurtarabilirdim?

Bir anda kolumdan tutuldum ve ayağa kaldırıldım. Tanımadığın bir adam beni dışarı çekerken Selim pisliğinin keyifli bakışlarını sırtımda hissediyordum.

Bezden bir bebek gibiydim. Siyah bir arabaya hızla bindirildim. Araba hareket edince başımı çevirip eve baktım ve pencerede kollarını birbirine bağlayarak bana bakan Selim'le bir kez daha göz göze geldim. Tek kaşını kaldırarak başını salladı, hemen bakışlarımı kaçırdım. Ona tahammül edemiyordum.

Nefesim daralıyordu. Karnımdaki keskin sızı bu yaşadıklarımın kötü bir kâbus olmadığının kanıtı gibiydi. Allah'ım, ne yapacaktım ben? Annemin o hâli gözümün önüne gelince avuçlarımı sıktım ve ağlamaya başladım. Ölmek istiyordum, bu çile yetmişti artık.

Araba hastanenin biraz uzağında durdu. Adam yüzüme bile bakmadan konuşmaya başladı: "Selim Bey hata istemiyor.

Şimdi inin ve ilerideki taksiye binin. Taksi zaten sizi bekliyor."

Titreyen elimle kapıyı açıp indim ve taksiye yürüdüm. Taksi hareket etti ve biraz ilerledikten sonra hastanenin bahçesine girdi. Taksiden inince Uygar'ın adamları koşarak yanıma geldiler, yüzlerindeki şaşkınlık çok belirgindi. Etrafımı sardılar ve hızla içeriye alındım. Hemen asansöre bindirildim ve hızla yukarı kata çıkarıldım. Her yerde adamlar vardı. Uygar'ın bulunduğu kata gelince kalbim yerine sığmaz olmuştu, ona ölesiye ihtiyacım vardı, özlemi sol yanıma sığmaz olmuştu. Şu dünyadaki tek sığınağım oydu. Koridorda yürürken bir anda kulağıma Uygar'ın haykırışı geldi. Heyecanla elimi kalbime koyarak sakinleşmeye çalıştım, uyanır uyanmaz herkese bağırmaya başlamıştı. O böyleydi ama onu seviyordum.

O sırada delicesine bir öfkeyle tekrar bağırdı: "Ne demek bilmiyorum lan? Nerede Zeynep? Bulun onu! Lan sahip çıkamadınız mı kıza? Getirin onu bana, çek sen de lan elini. Çıkıyorum ben, Zeynep'i bulmam lazım!"

Delirmiş olmalıydı, bana çok kızacağını biliyordum. Uyandığında yanında olamamıştım. Doktor olduğunu tahmin ettiğim bir erkek sesi duydum: "Uygar Bey, elinizdeki serum çok önemli, çıkarmayın lütfen. Daha yeni uyandınız ve çıkmanız mümkün değil. Çok riskli bir dönemdesiniz, dikişleriniz patlayabilir. İç kanama riski var."

Korkuyla adımlarımı hızlandırdım ve odanın kapısına geldim. O anda Uygar'ın öfkeli sesi tekrar odayı inletti: "Yemişim dikişi doktor, umurumda mı sanıyorsun? Defol git başımdan, Zeynep'i bulmazsam o zaman gör kanı sen!"

Titreyerek derin bir nefes aldım ve bütün cesaretimi toplayarak içeri girdim. Uygar kalkmaya çalışıyordu ve Kadir çaresizce yere bakıyordu. İçeride bir hemşire ve bir doktor vardı. Uygar sinirle elindeki serum iğnelerini çekerek yerinden çıkarınca nefesim kesildi.

Sinirle Kadir'e döndü ve bağırdı: "Arabayı ge..."

O anda beni fark etti ve sözünü yarıda kesti. Kaşlarını acıyla indirdi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp iç çekti ve son-

ra yutkunup tekrar yüzüme baktı. Donmuştum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken titreyen elimi kapının kolundan çekerek ona doğru yürüdüm. Uygar'ın öfkeli bakışları bir anda yerini hüzne bıraktı ve titreyerek fısıldadı: "Z-Zeynep!"

Yerinden kalkmaya çalışınca hızla yanına gittim ve omuzlarını tuttum, kaskatı olan vücudu bir anda gevşedi ve elimi tuttu.

Yavaşça elimi dudaklarına götürerek öptü ve gözlerini kapatıp yanağına bastırdı, sonra da fısıldayarak konuşmaya başladı: "Neredesin sen kadın? Canıma kastın mı var senin? Delireceğim sandım, kurşun yokluğun kadar yakmadı içimi."

Hızla beni kendisine çekti ve kollarını belime doladı. Küçük bir çocuk gibi başını karnıma dayayarak gözlerini kapattı. Tekmelenen yer sızladı, dişlerimi sıktım. Nefes alamıyordum ama Uygar anlamasın diye dayanmaya çalışıyordum. Uygar yavaşça çekildi ve başını kaldırarak yüzüme baktı.

Kaşlarını çattı ve çenesini sıkarak sordu: "Neyin var senin? Neden susuyorsun? Ne oldu sana Zeynep?"

Titreyerek derin bir nefes aldım ve o solgun ama muhteşem yüzüne özlemle baktım. Çenem titredi, dudaklarım büzüldü ve bir damla yaş süzüldü yanağımdan. Ağlarken konuşmaya çalıştım: "Be-ben seni öyle görünce..."

Daha fazla konuşamadım, Uygar beni yanına çekti ve saçlarımı okşarken konuşmaya başladı: "Şşt! Tamam ağlama, bağırmak istemedim. Geçti meleğim, sakin ol!"

Sonra başını çevirip odada bizi izleyenlere sertçe bağırdı: "Çıkın lan dışarı! Ne bakıyorsunuz?" Herkes hızla çıkarken Kadir'e baktım, başını eğerek burnunu çekti ve çaktırmadan güldü. Uygar'ın ona bu kadar bağırmasına rağmen hiç alınmıyordu, hatta onun sevincine ve hüznüne ortak oluyordu. Aralarındaki bu sevgi bağına tekrar imrendim.

Herkes gidince Uygar uzanmaya çalıştı ama ani yaptığı bu hareketle canı yandı ve dişlerini sıkarak sesli bir şekilde inledi. Kendime kızıp hemen kalkmaya çalıştım ama kolumu tutarak buna engel oldu ve konuşmaya çalıştı: "Gitme! Yanımdan bir

adım bile uzaklaşma. Bakma sen bana, bunlar hava cıva. Gel yanıma hadi, hasretim sana. Ölüyorum!"

Hüzünle gülümsedim. İçim yanıyordu, yaşadıklarımı bilseydi eminim çıldırırdı. Allah'ım, ben nasıl dayanacaktım her şeye? Yanına uzanıp yarasına baktım. Ona dokunmak ve onu koklamak istiyordum fakat annem aklıma geldikçe kahroluyordum.

Boynuna sarılıp kokusunu içime çektim, belki de bu son olacaktı. Gözyaşlarım yağmur gibi akarken Uygar dudaklarını başıma bastırdı ve beni koklamaya başladı.

Saçlarımı okşuyordu. Selim'in çektiği saçlarımın dipleri yanıyordu ve Uygar sanki bilmeden oraya ilaç sürüyordu, bu içimi daha beter yaktı. Uygar tekrar başımı öptü ve sordu: "Neredeydin? Kadir bulamadım dedi, evde de yokmuşsun."

Kendimden nefret ederek yalan söyledim: "Okula uğradım. Önemliydi, birkaç gündür gitmemiştim. Sonra taksiyle buraya geldim."

Kaşlarını çattı: "Keşke haber verseydin, Kadir seni götürürdü. Bir daha sakın böyle yapma, tamam mı güzelim?"

Başımı salladım, karnımdaki ağrılar Uygar'ın kokusuyla hafiflerken gözlerim yavaşça kapandı.

Ertesi gün Uygar çok daha iyiydi ve taburcu olmak istiyordu. Bir an olsun beni yanından ayırmıyor, hatta sanki yaralı olan benmişim gibi üstüme titriyordu. Çok huzursuzdum ve her geçen dakika huzursuzluğum artıyordu, annemin o hâli gözlerimin önüne geldikçe yerimde duramaz olmuştum.

Uygar son kontroller için içeri alınınca odada bir o yana bir bu yana gidip gelmeye başladım. Böyle olmayacaktı, belki de Uygar'a söylemeliydim. O bir yolunu bulur ve annemi kurtarırdı. Ama ya o bulamadan anneme bir şey yaparlarsa diye dürşündüm ve sinirden saçlarımı çektim. Uygarı da bırakamazdım çünkü onsuz yaşayamazdım.

O anda telefonuma bir mesaj geldi. Koşup çantamdan tele-

fonu çıkardım. Mesajı açınca ekranda annemin resmi çıktı ve âdeta yıkıldım. Zavallı annem bir yataktaydı ve gözleri kapalıydı. Yüreğimin acısı içimi yakarken gözümden bir damla yaş süzüldü.

Kimbilir ne veriyorlardı ona? Mesajın altındaki notu okuyunca ellerim buz kesti.

Son gün. Bu akşama kadar yanımda olacaksın, eğer gelmezsen olacakları biliyorsun prenses. Ayrıca annene verilen ilacın dozunu biraz arttırdık. Bak ne güzel uyuyor. Çabuk gel, seni özledim!

Çaresizce elimle ağzımı kapattım. Boğazımdan derin bir hıçkırık çıktı ve sessizce ağlamaya başladım. Uygar'ı canımdan bile çok seviyordum. Eğer konu benim canım olsaydı onun için seve seve verirdim ama arada annem vardı. Onu bu şekilde bırakamazdım. Gitmeye mecburdum. Eninde sonunda Uygar her şeyi öğrenecekti ve biliyordum ki bizi kurtaracaktı, o güne kadar sabırlı olmam gerekiyordu yoksa annemi kaybedecektim.

Hemen çantamdan bir kâğıt kalem çıkardım ve bir mektup yazmaya başladım. Ağlıyordum, çaresizdim.

Uygar...

Olmuyor, ben artık yapamıyorum...

Bunca zamandır seni seviyormuş gibi rol yaptım. Üzgünüm.

Ben en başından beri sadece Selim'i seviyorum, nihayet onu buldum ve ona gidiyorum.

Artık onsuz yapamıyorum. Beni unut ve bizi lütfen rahat bırak!

Beni affet...

Zeynep

Gözyaşlarım yağmur gibiydi. Sevdiğim adama bu satırları yazmak ölmekten beterdi, nasıl dayanacaktım bu acıya?

Mektubu masaya koyup hızla çantamı aldım ve odadan dışarıya çıktım. Kimseye görünmeden hastaneden nasıl çıkacağımı düşünürken aklıma gelen bir fikirle ilkyardım ünitesine girdim. Burası özel bir klinikti ve diğer hastaneler gibi yoğun değildi. Gözyaşlarımı silip etrafıma baktım. Hareket etmek üzere olan

bir ambulans vardı. Kimseye görünmeden arkasına binip saklandım. Beş dakika sonra ambulans hareket etti ve hastaneden çıkmayı başardım.

Ambulansın sireni acı acı çalıyordu. Yere çökmüştüm ve kalbimdeki acıyla hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Umarım Uygar beni öldürürdü, zaten o yapmazsa annem kurtulur kurtulmaz ben yapacaktım. O yoksa benim de olmamın hiçbir anlamı yoktu. Sevdiğim adamı yaralı bir şekilde geride bırakırken beni bekleyen karanlığa doğru ilerliyordum.

Tek kurtuluşum ölümdü!

Üç gündür bu odaya kendimi kapatmış bekliyordum. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum. Bu sessizlik büyük bir fırtınanın habercisiydi. Hastaneden kaçtıktan sonra ambulans İstanbul'un lüks bir semtinde durmuştu. Beni kimin göreceği artık umurumda bile değildi.

Görevlilerin şaşkın bakışlarını umursamadan ambulanstan indim ve bana mesaj gönderen numaraya yerimi söyledim. Yarım saat sonra Selim arabayla gelip beni oradan aldı. Konuşmadım, o da konuşmadı...

Beni başka bir eve getirdi. Burası diğer evden daha küçüktü. Aklınca Selim yeni bir başlangıç yapıyordu ya da kaçıyordu. Asla onun olmayacaktım, eğer bana zorla dokunursa onu ellerimle öldürürdüm.

İçeri girdik, gözü sürekli üstümdeydi. Benim gözümde sadece takıntılı bir pislikti.

Yüzüne tiksinerek baktım ve başımı dikleştirip konuşmaya başladım: "Asla! Asla bana dokunamayacaksın. Eğer bana zorla sahip olmaya kalkarsan kendimi öldürürüm, anlıyor musun? Seni hiçbir zaman sevmedim ve sevmeyeceğim. Ben sadece tek bir adamı sevdim ve ömrümün sonuna kadar da sadece onu sevceğim. Şimdi buradaysam bunun tek sebebi annemin hayatı. Artık annemi serbest bırak."

Selim yutkunup yüzüme baktı. Duyduklarından memnun değildi, gözleri doluydu ve bitkin bir şekilde bakıyordu. Bana yaklaşıp koluma dokunmaya kalkıştı, izin vermedim. Sonra acıyla bağırmaya başladı: "Ben de seni seviyorum. Neden anlamıyorsun? O şerefsiz yüzünden hayatım mahvoldu. Bana sıktığı kurşun yüzünden zaten sana dokunamam ama iyileşeceğim. Yeniden sağlıklı bir erkek olacağım. Sen yanımda ol yeter bana. Seni görünce bile kanım kaynıyor, sayende iyileşeceğim Zeynep. O şerefsiz de benim gibi kahrolacak. Seni yanımda gördüğü her an o da ölecek. Benim erkekliğimi aldığı o günün bedelini ödeyecek. Benim gibi o da sana dokunamayacak!"

Şoke olmuştum. Bu duyduklarım inanılmazdı. Demek ki Uygar'ın attığı kurşun onu bu şekilde yok etmişti. İşte buna çok sevinmiştim. Artık bana dokunamayacağından emindim, en azından bu korkum ortadan kalkmıştı.

Hiç tepki vermeden arkamı döndüm ve boş bulduğum bir odaya girdim. Bu üç gün boyunca da acı içinde kahrolarak ne yedim ne de içtim. Artık yataktan kalkamıyordum. Selim her gece odaya gelerek kenarda oturuyor ve beni izliyordu. Besin ve su eksikliği nedeniyle kuruyan vücudum daha fazla dayanamayıp uyku haline girmişti.

Uyku arasında kolumda bir acı hissettim. Gözlerimi açamıyordum ama konuşulan şeyleri duyuyordum. "Bir serum taktım ama mutlaka bir şeyler yemesi ve su içmesi gerekiyor, yoksa daha kötü olur. Susuz kalmış. Seruma vitamin de ekledim. Sorunun psikolojik olduğunu düşünüyorum, anladığım kadarıyla hasta bir travma yaşıyor. Depresyon belirtileri var."

"Anlıyorum. Annesi hasta ve o sebeple nişanlım bu durumda, teşekkür ederim. Siz gidebilirsiniz."

Doktor çağırmış olmalıydı. Annemin adını duyunca kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Selim başımda bekliyordu, konuşmaya çalıştım: "A-Annem!"

Selim gülümseyerek cevap verdi: "Annenin iyi olmasını istiyorsan bir şeyler yemen ve içmen lazım. Şimdi şu çorbayı iç ve bu vitaminleri al. Söz veriyorum, sonra annenin sesini duymana izin vereceğim, yoksa annenin sesini duyamazsın!"

Derin bir nefes alarak ağlamaya başladım. Uygar'ı istiyordum. Ona yazdıklarım beni kahrediyordu. Kimbilir ne haldeydi? Beni arıyor olmalıydı. Her şeyin kâbus olmasını ne kadar da isterdim.

Yavaşça doğruldum ve ayağa kalmaya çalıştım ama gücüm yoktu. Selim elini uzatınca resmen bütün gücümle haykırdım: "Dokunma bana!"

Selim öfkeyle beni tuttu ve oturtup, "Kes şunu artık, sabrımı zorlama," dedi, kaşıkla ağzıma çorba verdi. Nefretle yüzüne baktım. İkinci kaşığı uzatınca hırsla elinden aldım ve çorbayı kendim içmeye başladım.

Serum bittiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Kolumdaki iğneyi çekerek çıkardım ve yataktan yavaşça kalkıp odadaki banyoya yürüdüm. Aynada kendimi görünce bir an şok oldum. Gözlerimin altı mosmordu ve ceset gibiydim. Günlerdir yıkanmayan saçlarım karışmıştı. Umursamadan yüzümü yıkadım ve ihtiyaçlarımı giderip dışarı çıktım.

Dışarıda Selim bekliyordu ve elinde bir çanta vardı, onu bana uzattı ve açıklama yaptı: "Bu eşyalar senin. Şimdi hemen duş al ve sakın karşı gelme Zeynep, yoksa çok kötü şeyler olur."

Cevap vermeme fırsat vermeden kapıya yürüdü ve tam çıkmak üzereyken arkasını dönüp konuşmaya devam etti: "Senin o şerefsiz sevgilin ortalığı yıkmış. Babamın şirketini, evini bombalatmış. Bizi bulmak üzere. Giyin ve makyaj yap, onu sadece sen durdurabilirsin. Burayı bulması an meselesi. O gelince ne söyleyeceğini zaten biliyorsun, yoksa annen ölür Zeynep. İnan bana yaparım, hele bu saatten sonra gözümü bile kırpmadan yaparım."

Korkuyla ona baktım. Uygar çıldırmıştı, bunu zaten tahmin ediyordum. Ona yazarken bile elim titremişti. Yüzüne nasıl söylerdim, hele ki ona bu kadar delicesine âşıkken? Çaresizce ağlamaya başladım. Sonra Selim'in söylediği gibi hazırlandım ve beklemeye başladım. Penceredeki koltuğa oturmuş dışarı bakarken birden büyük bir gürültü koptu.

Uygar nihayet burayı bulmuştu, şimdi hesap zamanıydı.

Gözyaşım yanağımdan süzüldü ve titreyen ellerimi bedenime doladım. Onun o güzel gözlerine bakarak nasıl yalan söyleyecektim?

Bir anda odanın kapısı açıldı ve Kadir içeriye girdi. Başımı çevirip kapıya baktım. Şoktaydı ve çaresizce yüzüme bakıyordu. Yanıma yaklaşarak yutkundu ve yüzümü inceledi, sonra acıyla sordu: "Yalan de Zeynep. Yalan, değil mi? Sen yapmazsın, asla yanılmış olamam."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve cevap vermeden dışarı çıktım. Salona girince manzara tam tahmin ettiğim gibiydi. Selim kanlar içindeydi ve Uygar, Selim'in kanlar içindeki yüzüne nefretle yumruk atmaya devam ediyordu, günler sonra tekrar onu görüyordum.

Ona baktım. Can çekişiyor gibiydi. Yarası kanıyordu, dikişleri patlamış olmalıydı. Acıyla gözlerimi kıstım. Onu kendimden bile çok seviyordum. Geldiğimi hissetmiş olmalıydı, durdu ve başını bana doğru çevirdi. Perişan bir haldeydi ve dağılmıştı, benden bile beter görünüyordu. Acıyla haykırarak ayağa kalktı ve yanıma gelip kolumu tuttu. Yüzümü inceledi ve acıyla konuşmaya başladı: "Yalan! Sen bu kadar kahpe olmazsın, bana ihanet etmezsin. Sen benim meleğimsin, bana bunu yapmış olamazsın."

Konuşamadım. Kolumu tutan elini öpmek ve kurtar beni diye bağırmak istiyor ama yapamıyordum. Omuzlarımdan tuttu ve beni delicesine sarsarken bağırdı: "Konuş lan, yalan de bana!"

Gözlerimi kaçırarak yutkundum ve pencereye bakarak konuşmaya çalıştım: "Yalan değil, hepsi doğru. Git buradan ve bizi rahat bırak. Biraz gururun varsa beni artık aramazsın!"

Kusmak üzereydim, midem bulanıyordu. Bu yalan ruhuma bile acı veriyordu.

Uygar hayal kırıklığıyla gözlerime baktı, elini yanağıma koydu ve acıyla fısıldadı: "Yapma Zeynep, öldür beni ama bunu söyleme. Sevdim seni ben, güvendim sana. Beni sırtımdan bıçaklama, gel yuvamıza gidelim. Bu doğru olamaz. Gözlerin

yalan söyleyemez. Seviyordun beni, yapma bunu bana. Yoksa... Yoksa öldürürüm seni, yaşatmam. Anladın mı beni, Yaşatmam!"

Gözlerim doldu ve dudaklarım büzüldü, ben de gözlerine bakarak fısıldadım: "Keşke yapsan! Hadi durma. Öldürsene beni, çek silahını vur."

Uygar acıyla baktı ve elini beline attı. Silahını tuttu ama çıkarmadı, sonra yere baktı ve beni asıl öldüren o sözleri söyledi: "Yapamam ki... Kıyamam. Sevdim seni, bu sevgiyi hak etmesen de sevdim. Bundan böyle kahpeliğinle yaşa, lanet olsun sana!"

Sonra beni orada öyle bırakıp gitti. Adamlar peşinden çıkarken Kadir'in bana baktığını hissediyordum. Avuçlarımı sıktım ve tırnaklarımı etime geçirdim. Kapı çarpılırken elimden süzülen kan o günün mührü olmuştu ve Uygar beni söylediği sözlerle öldürmekten beter etmişti...

İki ay sonra...

Derler ki bir yerden sonra daha fazla acımaz gönül yarası. Yalan!

Hayatımda hiç bu kadar kendime acımamıştım, kendimi hiç bu kadar sefil ve kimsesiz hissetmemiştim.

Annem hâlâ rehindi ama haftada bir kere olsun sesini duyabiliyordum. Tek sığınağım Derin ve Ömer'di. Her şeyi bilen tek kişiydiler ve yaralarımı bir tek onlar sarıyordu. Annem rehin olduğu için onlarda susmak ve bu kirli oyuna göz yummak zorundalardı.

Selim iyice agresif bir hâldeydi; yüzüne bile bakmıyor, onunla tek kelime konuşmuyordum. Yaz sıcağı her yeri kavururken geçen zaman acımdan tek bir gram bile almamıştı.

Uygar...

Neredeydi bilmiyordum. Sadece internetten onu araştırıyor, onunla ilgili yapılan haberleri ve çıkan fotoğrafları takip ediyordum. Selim'in dediği gibi gururu yara almıştı ve bir daha ne benim ne de Selim'in karşısına çıkmıştı, onu can evinden vurmuştum.

Odanın kapısının birden açılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Selim içeri girdi ve gülümseyerek konuşmaya başladı: "Sevgilim nasıl bugün?"

Başımı dikleştirdim ve nefretle cevap verdim: "Kes şunu! Ben senin sevgilin falan değilim, bu odaya da öyle kapıyı çalmadan girme!"

İstemiyordum, onu görmeye bile tahammül edemiyordum. Söylediklerimin etkisiyle bir anda delirdi ve bağırmaya başladı: "Zeynep, beni sinirlendirme. Bitsin artık bu öfken, bana bir şans ver."

Deliye dönmüştüm, onun bu yüzsüzlüğü beni çıldırtıyordu. Ayağa kalktım ve öfkeyle haykırdım: "Asla! Bu ne yüzsüzlük? Senin yüzünden sevdiğim adam benden nefret ediyor. Annemi yaşayan bir ölüye çevirdin, aylardır onu göremiyorum. Nefret ediyorum senden. İğrenç herifin tekisin. Defol git buradan. Seni ellerimle öldürmek istiyorum, anlamıyor musun?"

Bir anda yanıma geldi ve boğazıma yapıştı. Sırtımı duvara çarptı ve sert bir şekilde sürttü, boğazımı sıkıp tekrar sırtımı duvara vurdu. Derin bir şekilde inledim ve gözlerimi kapattım. Tüm kemiklerim kırılmış gibiydi ve sürttüğü yerler yanıyordu. Selim bir anda yüzüme baktı ve hızla ellerini çekti. Acıyla yere düştüm. Selim panikle yere çöktü ve titreyen ellerini bana uzattı: "Zeynep!"

Nefesim kesilmişti. Elini itmeye çalıştım ama beni bırakmadan kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Yatağa değen sırtım biber gibi yanarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Tüm acılarım bir yana, bana dokunmasına dayanamıyordum, gücüm kalmamıştı.

Başını karnıma koydu ve sayıklamaya başladı: "Affet sevgilim, kendimi kaybettim. Sana zarar vermek istemiyorum. Lütfen beni buna zorlama, hadi toparlan. Akşam bir kokteyle katılacağız. Eğer itiraz edersen yarın annenle konuşamazsın. Bunu istemezsin değil mi? Hem annen daha yeni kendine geldi, tekrar bir iğne yapılması onun için tehlikeli olabilir. Dışarıda çantalar var, onları giy. Büyüleyici olmanı istiyorum."

Nefretle dişlerimi sıktım. Hızla ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Gözlerimi kapattım ve ağlamaya başladım. Onunla çarpıştığım güne her an lanet ediyordum. Hiçbir yere gitmek ve hiçbir yerde onunla görülmek istemiyordum ama söylediklerini yapmaya mecburdum. Bütün bunlara annem için katlanıyordum.

İki saat sonra hazırlanmış bekliyordum. Benim için seçtiği kıyafetlere iğrenerek baktım. Transparan beyaz bir gömlek ve deri mini bir etek. Onun dokunduğu her şey bana iğrenç geliyordu. Bu şekilde gitmeye mecburdum. Saçlarımı açık bırakmıştım ve solgun yüzümü canlı gösterecek bir makyaj yapmıştım. Hazırlanırken bile kendime ihanet ediyordum ama annem için her şeye dayanmaya çalışıyordum.

O an Uygar'ı düşündüm, zaten her an aklımda o vardı. Keskin bakışlarını, bana dokunduğunda alev alev yakan o biçimli ellerini, beni deli eden o dudaklarını ve şefkatle beni her şeyden korumasını hatırladım. Çenem titredi, gözlerimden büyük bir damla yaş süzüldü. Ateşten bir gömlek giyinmiştim ve bu acı beni bitirecekti.

Sırtımdaki sancıyla hafifçe doğruldum. Belirgin morluklar vardı. Görünmese bile ağrısı çok tazeydi, ani hareketler yapmamam gerekiyordu.

Birden odanın kapısı açıldı. Başımı kaldırıp ona bakmadım bile, gelen o pislikti. O iğrenç sesi kulağıma gelince avuçlarımı sıktım. "Sevgilim, yine muhteşemsin! Bu gece çok dikkatli olmam gerekecek çünkü bir meleği andırıyorsun."

Cevap bile vermedim. Ayağa kalktım ve onun yüzüne bile bakmadan çantamı alıp dışarı çıktım. Söylenerek peşimden geldi, gurursuz ve pişkin herifin tekiydi.

Sessiz geçen araba yolculuğunun ardından büyük bir villanın önünde durduk ve arabadan indik. Selim'i beklemeden yürümeye başladım. Selim hızla yanıma gelerek sertçe kolumu tuttu ve beni kendisine çevirerek sinirle konuşmaya başladı: "Bana bak! Elimi tut ve burada sakın suratını asma. Beni küçük düşürecek en ufak bir hareketin olursa olacaklardan sorumlu değilim, anladın mı beni?"

Nefretle yüzüne baktım. Cevap vermediğim için daha da öfkelenip "Anladın mı dedim?" diye bağırdı. Çaresizce başımı salladım. Elimi tutup yürümeye başladı. Nefret ediyordum, bana dokunmasına dayanamıyordum!

Davet villanın havuz kenarında yapılıyordu. Hoş bir müzik vardı ve oldukça kalabalıktı. Yaz ayı olduğu için hava sıcaktı ve havuz bile süslenmişti. Selim herkesle selamlaşıyor ve beni herkese nişanlısı olarak tanıtıyordu. Gülümseyemiyordum, bu iğrenç oyuna tahammül edemiyordum.

Yarım saat sonra bir masanın etrafında ayakta durmuş, dans edenleri seyrediyordum. Birbirlerine âşık bir çift vardı, birbirlerine sarılarak dans ettiklerini görünce onlara imrendim. Çocuk kızın başına bir öpücük kondurunca kız utanarak başını eğdi.

Gözlerim doldu, hızla başımı çevirdim. Herkesin bana bakarak aralarında fısıldaşmaları dikkatimi çekmişti. Selim elini belime koydu ve beni kendisine çekmeye çalıştı. Dişlerimi sıktım ve kendimi geri çekmeye çalıştım. O anda bu kokteyli düzenleyen işadamı panikle yanımıza geldi, önce bana baktı ve sonra da Selim'e dönüp konuşmaya başladı: "Bak Selim, olay istemiyorum. Seni davet etmedim ama madem geldin, kovacak değilim. Beni Keskin'le karşı karşıya getirme, zaten onunla aramı düzeltmek için bu kokteyli düzenledim. Tekrar bana sırtını dönerse mahvolurum. Zaten birazdan..." dedi ve arkasını dönüp bahçenin girişine baktı.

Şaşkınlıkla adama bakıyordum. Adam telaşla bize baktı ve konuşmaya devam etti: "Zaten o da geldi. Sakın onu sinirlendirme, hatta bence hemen burayı terk et."

Adam kibar bir dille bizi kovmaktan beter etmişti, utançtan yerin dibine girdim. Başımı kaldırdım ve bahçenin girişine baktım. O an sanki nefesim kesildi ve yer ayaklarımın altından çekildi. Hızla yanındaki masaya tutundum, çünkü o buradaydı.

Bir an başımın döndüğünü hissettim ve tekrar gözlerimi ona çevirdim.

Uygar'ı aylar sonra görmek beni sarsmıştı. Her zamankinden farklıydı. Sakallarını kesmişti, saçları uzayarak alnına dö-

külmüştü. Spor bir kıyafet giymişti ve bu hâli ona çok yakışmıştı, resmen nefes kesiyordu.

Ona duyduğum özlem içimi yakıyordu. Hüzünle onu izlemeye devam ettim. İçeri girmesiyle herkes etrafına toplanmıştı. Çoğu kadındı ve hayran hayran ona bakıyorlardı. Yalnızdı ve her zamanki gibi yüzü tepkisizdi, oldukça zayıflamıştı. Elini beline koydu ve düşen kot pantolonunu hafifçe yukarıya kaldırdı.

Sonra başını kaldırıp kokteylin yapıldığı bahçeye baktı. Bir anda bizi gördü ve eli belinde kaldı, donmuştu âdeta. Yavaşça elini belinden çekti ve yumruklarını sıktı. Hızla kaşlarını çattı, nefretle bana bakmaya devam etti. Gözleri gözlerimi esir almış gibiydi. Çenem titredi ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Sanki zaman durmuştu. Bana ne kadar nefretle bakarsa baksın umurumda bile değildi çünkü onu görmek bana iyi gelmişti. Aylar sonra ilk defa nefes aldığımı hissettim ve o an hiç bitmesin istedim...

Bir insan, ne kadar sevebilir?

Bu sorunun cevabı herkese göre farklıdır ama benim için belliydi, canımı isteseler hiç düşünmeden verirdim Uygar için.

Öylece durmuş birbirimize bakıyorduk ki yanına bir kız yaklaştı ve Uygar gözlerini çevirip ona baktı. Kız gece mavisi mini bir elbise giyinmişti, kahverengi saçlarını açık bırakmıştı ve gülümseyerek Uygar'a bir şeyler anlatıyordu. İnce bedeni ve bronz teniyle gerçekten göz alıcıydı. Kız eliyle işaret ederek Uygar'ı masasına davet etti.

Uygar başını sallayarak bir şeyler söyledi ve kızla beraber o masaya geçti. Yaşadığım hayal kırıklığının tarifi yoktu, olamazdı da. Çenem titredi ve çaresizce onlara bakmaya devam ettim. O anda Selim kolumu tutarak beni kendisine çevirdi. Öfkeliydi, tek kaşını kaldırdı, gözüyle karşı masayı işaret etti ve konuşmaya başladı: "Ne o? Herifi görünce eridin ama bak, o seni çabuk unutmuş. Yanında gördüğün o kız bu evin sahibinin kızıdır. Adı Özge, yakın arkadaşımdır. Kendisi mimar. Ne hikmetse geçen ay babasının şirketi dururken Uygar'ın yanında işe başladı. Babası sesini çıkarmıyor. Neden biliyor musun? Bu

salonda gördüğün bütün kız babalarının istediği gibi, kızını Uygar'la evlendirebilmek için. Hepsi onun köpeği olmuş, benim dışımda! Babam bile yaşına bakmadan Uygar'ın önünde köpek gibi başını eğip söz dinliyor. Mafya lideri olmak öyle bir şey; ama seni benden alamadı!"

Söylediklerinyle zaten yıkılmış olan bedenim daha fazla çökmüştü. Bir enkazdan farkım yoktu. Selim bunu bilerek yapıyordu. Gözlerim dolu bir şekilde başımı çevirdim ve karşı masaya baktım, Uygar kızla sohbet ediyordu. Bana bakmadığı ve başkasına baktığı her ana lanet ediyordum, önümdeki şaraptan hızla içtim. Şarap boğazımı yakarak geçti ve aç karnına içtiğim için hemen midem bulandı. Yüzümü buruşturarak derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp ona baktım. O an sanki vücudum alev aldı çünkü kaşlarını çatarak bana bakıyordu. O bakışlarda öyle derin ve gizli şeyler vardı ki kendimden iğrendim.

Yanındaki kız eğilerek kulağına bir şey söyledi. Uygar bana bakarak başını salladı ve kızın elini tutarak onu dans pistine getirdi. Kız heyecanla ellerini Uygar'ın boynuna doladı ve dans etmeye başladılar, diri diri toprağa girmiş gibi hissediyordum. Sanki her bir yanıma iğneler batıyordu. Bir yudum şarap daha içtim, acımı kesecek bir şeyler arıyordum ama acım dinmiyordu.

Şarap başımı döndürmüştü ve kendime hâkim olamıyordum. Ona çekildiğimi hissediyordum. Çenem titredi ve bir damla yaş yanaklarımdan boynuma doğru süzüldü, hızla arkamı döndüm, bir lavabo bulmak için eve doğru yürümeye başladım.

Dayanamıyordum, bu acı beni mahvediyordu. Ben zorlukla yürümeye çalışırken Selim peşimden geldi ve kolumu tuttu. Öfkeyle beni kendisine çekti ve sordu: "Nereye gidiyorsun sen?"

Kolumu çekmeye çalıştım ama o kadar sert tutuyordu ki başaramadım. Sonra çaresizce yalvardım: "Ne olur bırak, başım döndü. Lavaboya gidip yüzümü yıkamak istiyorum. Lütfen!"

Selim yüzümü inceledi, sonra telaşla sordu: "Neyin var senin? İstersen gidelim."

Bu nasıl bir çelişkiydi? Bana en büyük zararı veren kendisiydi. Uygar'ı delicesine sevdiğimi bile bile beni buraya getirmişti,

şimdi de benim için endişelenen yine oydu. Gerçekten Selim ruh hastasıydı. Gözlerimi piste çevirdiğim an Uygar'ın delice bakışlarıyla karşılaştım. Dansı bırakmıştı ve bize bakıyordu. Yüzünde nefret, acı ya da hayal kırıklığı aradım ama ilk defa bomboş bakıyordu...

Bakışlarımı Selim'e çevirdim ve cevap verdim: "Sadece lavaboya gidiyorum, midem kötü. Ondan sonra gideriz." İkna oldu ve başını salladı.

Arkamı döndüm ve eve yürüdüm. Boş salonda bir hizmetli görünce lavaboyu sordum, hemen bana yerini gösterdi. İçeri girdim ve yüzümü yıkadım. Ellerim titriyordu. Onu görmek ve uzaktan bakmak çok acıydı, hele başka bir kadınla yakınlaşmasını izlemek beni resmen bitirmişti.

Tekrar yüzümü yıkadım ve kurutup dışarı çıktım. İki adım attım, bahçeden içeri Uygar'ın girdiğini gördüm. Bu karşılaşmanın tesadüf olmadığı belliydi, yürümeyi kesip yerimde durdum. Sanki bulunduğum yere çakılıp kalmıştım.

Hırsının ve kırılan gururun bedelini bana ödetmek için gelmişti, bunu anlamıştım. Avuçlarını sıkıyordu, bir boğa gibi burnundan soluyordu. Öfkeyle yanıma yürüdü ve tam önümde durdu. Gözlerime derin bir şekilde baktı. Birden çenesini oynattı ve hırladı. Bana zarar vermesinden korkmuyordum, öldürmek istese kılım kıpırdamazdı ama onu başka bir kadına sarılırken görmek yüreğime balyoz gibi gelmişti. Hırsla kolumdan tuttu ve beni boş bulduğu ilk odaya çekti.

O hızla savruldum ve yere düştüm, ellerimle yere tutunmaya çalıştım. Saçlarım yüzümü kapatırken kısa olan eteğim iyice yukarıya sıyrıldı ve iç çamaşırım göründü. Doğruldum ve eteği indirmeye çalıştım ama Uygar tekrar kolumu tuttu ve beni ayağa kaldırıp bütün gücüyle sarsmaya başladı. Titriyordu, delicesine titriyordu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve elleri buz gibiydi. Nefret ve acıyla yüzüme bakarak konuşmaya başladı.

"Ne o, yoksa eteğin açılınca utandın mı? Yoksa sevgilin mi kızar? Şu hâline bir bak, zaten yarı çıplak değil misin? Erkeklerin sana yiyecek gibi baktığını görmek hoşuna mı gidiyor yok-

sa? O şerefsiz sen yanında böyle gezince benim kudurduğum gibi kudurmuyor mu yoksa? Peki söylemedin mi ona? Seni nasıl okşadığımı, nasıl öptüğümü anlatmadın mı ona? Yoksa güldünüz mü? Senin bir dokunuşunla nasıl eridiğimi, senin bu lanet olasıca kokuna nasıl taptığımı anlatıp hâlime güldünüz mü? Cevap ver lan, onu öperken de onunla sevişirken de, onu da beni inlettiğin gibi inlettin mi? Konuş lanet olasıca, konuş!"

Çenem titredi. Canı yanıyordu ve benim de canımı yakmaya çalışıyordu. Haklıydı da, ne diyebilirdim ki... Gözyaşlarım yağmur gibi akarken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Ben ondan başkasına kör, sağır ve dilsizdim. Uygar birden haykırdı ve beni hızla yatağa itti: "Konuş dedim!"

Sırtım yatağa sertçe değdiği an morluklar ve yaraların ağrısıyla, "Ah!" diye inledim ve gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım hızla akarken sırtımdaki yaraların acısına katlanmak için ellerimi sıktım.

Gözlerimi açınca bana dehşetle bakan Uygar'ı gördüm, anlamaya çalışıyordu. Hızla yürüyerek yanıma geldi ve beni kaldırıp yüzümü inceledi. Sonra yutkunarak konuşmaya çalıştı: "Be-ben..." Bir an sustu, sonra şüpheyle kaşlarını çattı ve beni ayağa kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlamadan hızla arkamı döndürdü ve gömleğimi yukarıya doğru sıyırdı.

O anda elleri kaskatı kesildi ve beni tekrar kendisine doğru çevirip yüzüme baktı. Gözlerinde acı vardı. Elleri öylesine titriyordu ki ikimiz de bir an kollarımı tutan eline baktık. Uygar ateşe değmiş gibi ellerini çekti ve avuçlarını sıkarak burnundan soludu.

Sonra öfkeyle haykırdı: "Ne bunlar? O mu yaptı sana bunları? Konuş Zeynep, konuş. Deli etme beni. Lan ben senin için ölürken, sana dokunmaya bile kıyamazken nasıl kıydı sana o şerefsiz? Nasıl söyle, nasıl?"

Ne diyebilirdim ki... Başımı indirip avuçlarımı sıktım. Uygar sinirle dolabın aynasına tekme atınca korkuyla sıçradım. Ayna parçalara ayrılarak yere savruldu.

Uygar yüzüme acıyla bakarak haykırmaya devam etti: "Lan

hiç mi sevmedin beni? Hepsi yalan mıydı? Tek sözün yeter Zeynep, yakarım burayı. Dünyayı yakarım. Ben sana taptım lan! Canın desen çıkarır verirdim. Neden Zeynep, neden? Neden susuyorsun? Konuş, bir şey söyle."

Sessizce ağlamaya devam ettim. Yanıma yaklaşarak çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Gözlerime baktı ve konuşmaya devam etti: "Sana ilk sahip olan erkeğin o olması umurumda bile değil, götür beni de yeter. Sadece söyle. Ben de biraz olsun sevdim de, pişmanım de, tek sözün yeter. Seni buradan götürmem için tek sözün bile bana yeter!"

Hızla beni kendisine çekti ve koklamaya başladı. Hıçkırarak ağlıyordum. İnleyerek kokumu içine çekti ve küçük bir çocuk gibi yalvardı: "Konuş be kadın! Sesine bile hasretim, konuş ne olur. Ne saklıyorsun benden? Neden bu kadar ağlıyorsun? Bu gözyaşları yalan olamaz. Anlat dedim, anlat!"

Titreyen ellerimi kaldırdım ve beline doladım. Bir anda irkildi ve sanki bunu bekliyormuş gibi beni kendisine daha çok çekerek başımın üstüne dudaklarını bastırdı.

Başımı göğsüne bastırdım, güven kokuyordu. Gözyaşlarımın akmaya devam ederken konuşmaya çalıştım: "Uygar!" Ama konuşamadım, Uygar bir anda kaskatı oldu, sonra yanağımı okşadı ve fısıldadı: "Aylardır adımı ağzından duymadım. Aylardır ben..."

Bir anda dışarıdan Selim'in sesi geldi: "Zeynep!"

Panikle titredim ve Uygar'dan ayrılıp kapıya doğru yürüdüm. Uygar hırsla kolumu tuttu ve beni kendisine çevirip konuşmaya devam etti: "Nereye gidiyorsun? Bırakır mıyım lan artık ben seni, ne korkuyorsun bu itten? Ne var Zeynep, anlat bana. Ne ile korkutuyor seni? Anlat bana güzelim, korkma! Güven bana. Gücüme güven, kimse sana hiçbir şey yapamaz."

Hızla nefes alıp verirken başımı çevirip kapıya baktım. Sonra dolu gözlerle Uygar'a bakarak anlatmaya başladım: "Uygar bilmiyorsun, o ruh hastasının teki. Gitmem gerekiyor. Annemi kaçırmış Uygar, eğer gitmezsem annemi öldürecek."

Uygar hızla kaşlarını çattı ve kaskatı bir şekilde, "Ne?" dedi,

sonra burnundan soluyup konuşmaya devam etti: "Annen güvende Zeynep, adamlarım sürekli kontrol ediyor. Evde olduğundan eminim."

Hızla başımı sağa sola salladım, sonra çaresizce konuşmaya devam ettim: "Evde olamaz. Gördüm onu, konuştum. Kendinde bile değil. Ona ilaç veriyorlar Uygar. Selim'in dediklerini yapmazsam annemi öldürecek. Hastanede olduğun gün beni kaçırdılar, gözümü açtığımda onun evindeydim. Annemi kaçırmışlardı ve ona uyuşturucu vererek bayıltmışlardı. Bana bir video izletti, çok korkunçtu Uygar. Korktum! Onu kaybetmekten korktum, aylardır neler çektiğimi bilemezsin!"

Sonra sustum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Uygar acıyla inledi ve beni göğsüne bastırdı, sonra saçlarımı okşayarak hırsla konuşmaya devam etti: "Sakin ol meleğim. Korkma artık, söz veriyorum anneni bulacağım. Nasıl bir pis oyun oynanıyor bilmiyorum ama bu gözyaşlarının bedelini onlara ödeteceğim. Hem öyle oyun oynamadan direkt gömeceğim hepsini!"

Dışarıdan tekrar ses gelince korkuyla titredim. Uygar yüzüme baktı ve şefkatle gülümseyerek yanağımı okşadı. Sonra gözyaşlarımı silerek fısıldadı: "Korkma dedim sana. Sen burada kal, gerisini ben halledeceğim. Kadir gelip seni buradan alacak. Seni ait olduğun yere, evimize götürecek. Anneni merak etme, bir daha o Selim şerefsizi sana dokunamayacak. Neden sakladın benden? Ben Keskin'im, senin için yaşıyorum. Gücümün sınırı yok, bunlar sinek vızıltısı. Yeter ki saklama benden."

Beni bıraktı. Elini beline atarak silahını çıkardı ve hızla dışarı çıktı.

Ağlayarak arkasından baktım, bir yanım ağlasa da diğer yanım ona tekrar kavuşmanın heyecanı içindeydi. Korksam da beklemeye mecburdum.

Yarım saat geçmeden odanın kapısı açıldı ve içeriye bahçede Uygar'la dans eden kız girdi. Karşısında beni görünce şaşırdı ve yere saçılan kırık ayna parçalarına baktı. Eliyle ağzını kapatarak tekrar bana baktı. Sonra yerdeki ayna parçalarını göstererek sordu. "Neler oldu burada? Hem sizin benim odamda ne işiniz var? Siz Selim'in nişanlısı değil miydiniz?"

Yavaşça ayağa kalktım, o sırada Kadir hızla odaya girdi ve beni görünce gülümseyip, "Zeynep!" dedi. Gülümsedim ve utanarak başımı eğdim, Kadir yanıma geldi ve konuşmaya devam etti: "Ağabeyim arayınca çok sevindim, senden emindim zaten. Neden sakladın Zeynep? Neyse, artık güvendesin, hemen gidelim."

Sevinçle başımı salladım, o sırada Özge denen kız Kadir'in önüne geçip sordu: "Bu kadının Uygar Bey'le ilgisi ne? Bu odada ne işi var? Hem Uygar Bey nerede?"

Kadir kaşlarını çattı ve cevap verdi: "Bu hanım Uygar Bey'in nişanlısı sayılır. Ayrıca Uygar Bey hakkında soru sormak bilirsiniz ki kimsenin haddi değil Özge Hanım! Uygar Bey duymasın, haddinizi bilin!"

Özge öfke ve kıskançlıkla beni baştan aşağı süzdü, sonra da memnuniyetsiz bir şekilde konuşmaya devam etti: "Enteresan! Geceye Selim'in nişanlısı olarak katıldı ama geceden Uygar Bey'in nişanlısı olarak ayrılıyor, hem de benim odamda. Ne tür bir kadınsa artık..."

Kadir söylenerek yürürken Özge'nin önünde durdum ve yüzüne baktım, sonra tek kaşımı kaldırdım ve dişlerimi sıkarak cevap verdim: "Kimse sana enteresan mı diye sormadı, o salak fikirlerini kendine sakla. Benim türüm belli canım, milyon versen de asla sahip olamayacağın türden bir kadınım ben. Gördüğün ve anladığın kesinlikle doğru. Senin o yanıp tutuştuğun adam var ya, işte o adam benim için yanıp tutuşuyor. Yani sen onun umurunda bile değilsin. Boşuna kendini yırtma ve bence otur ağla!"

Çenesi titredi, ona göz kırptım ve arkamı dönerek yürümeye başladım. Kadir tek kaşını kaldırıp başını salladı ve arsız bir şekilde gülerek fısıldadı: "Söyleyecek söz yok! Sonuçta hanım ağa dediğin de böyle olmalı."

Tebessüm ederek yürürken annemin kurtulması için içimden dualar ediyordum...

Uygar

"Zeynep!"

Elleri kolları bağlanırken bile Zeynep'in adını sayıklamasına dayanamayıp suratının ortasına tüm gücümle bir yumruk attım ve haykırdım: "O dilini keserim senin şerefsiz! Anma onun adını!"

Tahammül edemiyordum. Sevdiğim kadına dokunmuştu, benim dokunmaya bile kıyamadığım kadına kıymış ve zarar vermişti ama ne yazık ki Zeynep'in annesi bulunmadan onu öldüremezdim. Acıyla inledi ve sağa doğru dönen yüzünü tekrar bana çevirdi, ağzındaki kanı tükürdü ve gözlerimin içine bakarak bağırdı: "Zeynep!"

Var gücümle burnunun ortasına bir yumruk daha attım. "Anma dedim lan! Haram sana o ad! Yasak!"

Acı dolu bir kahkaha attı ve tiksinircesine konuşmaya başladı: "Yoksa sana geçirdiğimiz o muhteşem geceleri anlatmadı mı? O benim kadınım oldu, defalarca kez seviştik. Önce istemedi ama sonra öyle istekle..."

Sözlerine tahammül edemiyordum. Elime aldığım bir bıçakla yanağını boydan boya çizdim ve hırlayarak karnına bir tekme attım. Sandalye şiddetle arkaya düştü. Şerefsiz, çektiği acıya dayanamayıp bayılmıştı ama ben aldırmadım bile. Karnına tekmeler atmaya devam ettim.

Kadir'in geldiğini bile beni çekmeye çalıştığında fark ettim, onu sert bir şekilde masaya doğru ittim ve öfkeyle bağırdım: "Bırak lan! Derisini yüzeceğim bu götverenin, öldüreceğim bu şerefsizi! Eğer dişlerini sökmezsem adam değilim!"

Kadir koşup tekrar önüme geçti ve konuşmaya başladı: "Ağabey öldür, yak, parçala ama önce konuşturalım. Adamın yüzü dağıldı zaten, bilerek yapıyor şerefsiz! Yalan söylüyor, inanma sakın."

Kadir'i tekrar ittim, sonrada hırlayarak yanımdaki masayı kaldırdım ve hızla duvara fırlattım. Yok, bu böyle olmayacaktı.

Kadire döndüm ve haykırdım: "Konuşturun bu iti ama ölü-

mü benim elimden olacak. Eğer o dilini kopartıp ona yedirmezsem bana Keskin demesinler, anlaşıldı mı?"

Kadir telaşla başını salladı. O itin üstüne tükürdüm ve arkamı dönüp depodan dışarı çıktım. Öfke fırtınası ruhumu kavururken yumruğumu dişlerimin arasına aldım ve sertçe ısırdım. Delirecek gibiydim, Zeynep'in istemeyerek bile olsa o şerefsizle seviştiğini düşündükçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Biliyordum, söyledikleri kesinlikle yalandı. Kesin o puşt benim meleğime tecavüz etmişti. Onun güzel tenine o pis ellerinin değdiğini düşündükçe yumruk yaptığım elimi daha sert ısırarak haykırdım.

Kimbilir ne kadar canını yakmıştı. Ben koklarken bile solacak diye korkarken o acımadan koparmıştı benim çiçeğimi. Sırtını o şekilde gördüğüm ânı düşündükçe nefesim kesilir gibi oldu, arabaya sertçe tekme atmaya başladım.

Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa bu öfkeyle Zeynep'i ürkütecektim. Arabaya binip Zeus'a sürdüm. Belki içersem sakinleşirdim. Zeynep'in annesi bulunur bulunmaz o şerefsizi diri diri yakacaktım. Zeynep'ime dokunan o parmaklarını tek tek koparacaktım. Ben de eğer namıdiğer Keskin'sem her şeyi ona ödetecektim!

Zeynep

Saatlerdir salonda bir o yana bir bu yana gidip geliyordum. Uygar'ı deli gibi merak ediyordum. Neden daha gelmemişti, neden? Telefonlarıma bile cevap vermiyordu.

Kadir beni bıraktıktan sonra gitmişti, ben de duş alıp Uygar'ı beklemeye başlamıştım. Saatler geçmişti, gece üç olmuştu ama Uygar hâlâ yoktu.

Çaresizce yatak odasına gittim, o gelmeden kesinlikle uyuyamazdım. Hem annemi merak ediyordum hem de Uygar'a ih-

tiyacım vardı. Aylardır onun kokusu olmadan çektiğim azap beni bitirmişti. En azından onun kokusu sinmiştir diyerek yatağa uzandım. Başımı yastığa koyup onun o huzur dolu kokusunu içime çektim.

Mis gibiydi, nasıl ondan bu kadar uzak kalabilmiştim? Nasıl dayanabilmiştim onsuzluğa? Gözlerim yavaşça kapanırken Uygar'ın bir an önce gelmesini diledim, o benim huzur kaynağımdı.

Huzursuz bir şekilde gözlerimi yeni güne açtığımda yatağın diğer tarafı hâlâ boştu. Üzgün gözlerle doğrulunca karşı koltukta beni seyreden Uygar'la göz göze geldim. Önce sevindim ama orada oturup yanıma gelmemesi içimde bir hayal kırıklığı yarattı. Bana bakıp hafifçe gülümsedi. Yataktan ayaklarımı sarkıttım ve yanına yürüdüm. Önünde diz çöktüm ve yüzüne baktım ama gözlerinde acı vardı. Dayanamayıp sormaya karar verdim: "Uygar, neyin var senin? Neden koltuktasın? Yoksa anneme bir şey mi oldu? Seni çok aradım ama çıkmadın, neredeydin?"

Parmağının ucuyla gözümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına aldı. Belli ki çok içmişti ama neden? Neyi vardı bilmiyordum. Acıyla yüzünü buruşturdu ve konuşmaya başladı: "Zeus'a gittim, biraz fazla içtim galiba. Merak etme güzelim, annene bir şey olmayacak."

Şaşkındım, Uygar eve gelmek yerine Zeus'a gidip içmişti, hem de aylar sonra ve kavuştuğumuz gece. Acıyla yere baktım, ben yatakta uyurken yanıma bile gelmemişti. Kafamdaki kuşkular beni yerken bir anda Uygar'ın elini sırtımda hissettim. Yüzünü buruşturarak sordu: "Acıyor mu?"

Uzaklığından dolayı kalbim daha çok acıyordu ama belli etmeyip başımı sağa sola salladım. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra yutkundu. Âdemelmasına baktım. Öyle çekici duruyordu ki onu öpmek ve ona sarılmak istiyordum. Özlemiştim, bana dokunuşunu ve dudaklarını delicesine özlemiştim. Cesaretimi toplayıp ona doğru eğildim, bir anda yüzüme baktı ve elini yanağıma koyarak şefkatle okşadı. Sonra da ayağa kalkıp konuşmaya başladı: "Dinlen

meleğim, inan bana her şey geçecek. Benim çıkmam gerekiyor. Sen sakın yalnız dışarı çıkma, kapıyı da kimseye açma. İstersen Derin'i ara gelsin ya da Kadir seni oraya bırakır."

Şaşırmıştım, gidiyordu ve beni öpmek istememişti. Çenem titriyordu, ayağa kalktım ve arkamı döndüm. Gözlerim doldu. Pencereye yürüdüm, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir anda tişörtüm yukarıya doğru sıyrıldı, arkamı dönüp bakmak istedim ama Uygar izin vermeden açıklama yaptı. Elinde bir şey vardı ve sırtıma sürüyordu. "Merak etme güzelim, bu merhem yaralarına iyi gelecek. Seni bir daha kimse hiçbir şeye zorlayamayacak. Sana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim. Kimse sana..."

Söylediği sözleri yarıda bıraktı ve hızla dışarı çıktı. Ne demek istiyordu? Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Onun aniden böyle değişmesine ve uzaklaşmasına anlam verememiştim. Ona Selim'i yakalayıp yakalamadığını bile sormamıştım.

Bir anda aklıma davetteki kız geldi. İçime bir yangın düştü, yoksa Uygar o kızla birlikte mi olmuştu? Yoksa dün gece Zeus'ta o kız da mı vardı? Belki bana acımış ve şimdi de pişman olmuştu. Hayır olamazdı, Uygar beni seviyordu ve bütün bunlar benim kuruntumdu.

Bu düşüncelerle akşam olmuştu. Uygar gün içinde beni sadece bir kez arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Daha önce beni bir an olsun yanından ayırmaz ve defalarca kez ararda. Belki de şirkete gitmişti ve o Özge denen kızı görünce beni unutmuştu.

Kafamı dağıtmak için mutfağa girdim ve yemek yapmaya karar verdim. Dolapta fazla malzeme yoktu. Uygar'ın odasına gidip dolabından bir tişört aldım ve üstüme geçirdim. Altına da kendi dolabımda bulduğum siyah dar paça bir kot pantolon giyip markete gitmeye karar verdim ama param yoktu. Tekrar giysi dolabına koştum. Bu evde kaldığım o son gün yaralandığım için çantam burada kalmıştı. Dolapta duran çantamı açıp baktım, içinde az da olsa para vardı. En azından biraz tavuk alabilirdim.

Çantamı aldım ve dış kapıya yürüdüm. Kapıyı açtığım an

kapının önünde bekleyen adamlarla göz göze geldim. Şaşkınlıkla adamlara baktım, adamlar ellerini önlerinde birleştirdi ve içlerinden kıdemli olanı konuştu: "Bir emriniz mi var efendım?"

Yok artık diye iç geçirdim. Tamam, korumalar hep olurdu, buna alışıktım. Genelde ya bahçede ya da dışarıda olurlardı ama bu adamlar tam kapının önünde bekliyordu. Yutkunup cevap verdim: "Benim alışveriş yapmam gerekiyor, izin verin de geçeyim."

"Üzgünüm efendim. Dışarı Uygar Bey'in izni olmadan çıkamazsınız! Kendisiyle görüşün, izni olursa sizi biz götürelim ya da isterseniz liste yapın biz halledelim," dedi adam, bakışlarını yere doğrulttu.

Sinirle içeriye girdim ve kapıyı kapattım. Telefonu elime alıp Uygar'ı aradım, ikinci çalışında cevap verdi. Sesi nefes nefeseydi ve panikle konuşuyordu: "Güzelim! İyi misin? Yoksa bir sorun mu var?"

Bu paniğe ve sesinin öyle çıkmasına anlam veremedim, konuşmaya başladım: "Dışarı çıkamıyorum. Kapıda adamlar var ve izin vermediler. Alışveriş yapmam lazım çünkü sana yemek hazırlamak istiyorum. Hem sen neredesin? Sesin neden öyle nefes nefese geliyor? Yoksa şirkette misin? Yanında biri mi var?"

Sesim öyle güçsüz ve üzgün çıkmıştı ki kendim bile inanamadım. Uygar panikle sordu: "Adamlar seni üzecek bir şey mi söyledi güzelim, neden üzgünsün? Her şey geçecek, inan bana. İstersen bir psikoloğa gidelim, tabii eğer sen istersen. Kimse sana zorla bir şey yapamaz artık. Ben birazdan geliyorum. Yemeğe gidelim, hem kafan dağılır biraz."

Gözlerimi devirip elimi alnıma dayadım. Ne demekti bütün bunlar? Neden Uygar bana böyle davranıyordu? Sorularıma bile cevap vermemişti. Sessiz kalmam canını sıkmış olmalıydı ki endişeyle bağırdı: "Zeynep orada mısın? Neden susuyorsun?"

Tam cevap veriyordum ki arkadan bir kadın sesi geldi: "Ben de sizi bekliyordum. Dün geceden sonra aklım sizde kaldı."

Sanki boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunamıyor, hatta nefes bile alamıyordum. Gözlerim aynı anda dolarken ellerim de

titremeye başladı. Uygar kadına cevap verdi: "Zamanım yok Özge Hanım, iyi akşamlar!"

Özge adını duyunca yanımdaki duvara tutundum. Uygar konuşmaya devam etti: "Zeynep'im, sen giyin. Ben birazdan oradayım."

Gözyaşlarım yağmur gibi akarken konuşamadım. Telefonu kapattım ve terasa çıktım, hava almak istiyordum. Telefon tekrar çalmaya başlayınca umursamadım. Temiz havayı içime çektim ve başımı yıldızlara çevirdim.

O yapmazdı ki! Uygar beni seviyordu. Ama iki aydır ne yaşamıştı bilmiyordum. Belki de bu Özge denen kadından hoşlanmıştı. Dün gece birlikteler miydi? Bu iki ay içinde acaba Uygar onunla ne kadar yakınlaşmıştı? Sabah beni öpmeyi bile istememişti. Bu kadın Uygar'a kur yapıyordu ve çok da güzeldi. Kokteylde dans bile etmişlerdi, belki de kadına karşı kayıtsız kalamamıştı.

Ama bu sefer kaçmayacaktım, Uygar'ı o kadına kaptırmaya hiç niyetim yoktu. Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Telefon tekrar çalmaya başlayınca güçlü olmaya çalışıp içeri girdim ve telefonu elime aldım. O sırada telefonumun şarjı bitti ve kapandı. Gözlerimi devirip ofladım.

Hemen yatak odasına gittim ve dolaptaki kıyafetlerin içinden güzel bir şeyler aradım. Bu eşyaları diğer evden getirmişlerdi, hepsinin etiketi daha üstündeydi. Aklım annemdeydi ama bir yandan da güzel olmak istiyordum. Uygar beni beğensin istiyordum. Başka kadınlara bakmasın, sadece beni görsün istiyordum. Belki de yaşadıklarımdan etkilenmiştim çünkü bu düşüncelerim normal değildi.

Siyah yüksek bel kumaş pantolon ve siyah askılı bluz giymeye karar verdim.

Banyoya girdim ve hızla vücudumu yıkadım. Ardından kurulanıp vücuduma Uygar'ın çok sevdiği kokulu yağımdan sürdüm. Güzel bir makyaj yaptım ve saçlarımı atkuyruğu yapıp sırtıma dökülmesine izin verdim. Son olarak aynanın karşına geçerek kendime baktım. Gerçekten çok beğenmiştim, asil du-

ruyordum. Parlak küpeler ve ona uyumlu bir el çantasıyla görünüşüm tamamlanmıştı.

O anda dış kapının sertçe açıldığını ve Uygar'ın haykırarak, "Zeynep!" diye seslendiğini duyunca panikle odadan dışarı çıktım.

Uygar beni görünce durdu, nefes nefeseydi. Hızla yanıma gelerek sertçe kolumu tuttu ve bağırıp, "Neredesin sen? Neden telefonun kapalı?" diye sordu.

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Korkuyla ona bakarken Uygar birden beni kendisine çekti ve hızla sarılıp konuşmaya devam etti: "Deli edeceksin beni! Bende akıl fikir bırakmadın artık Zeynep. Yapma, lütfen yapma!"

Burnunu boynuma gömüp derin derin beni koklamaya başladı. Sonra yavaşça çekildi ve sıktığı koluma bakarak yutkundu. Eğilip koluma dudaklarını bastırdı ve fısıldadı: "Özür dilerim, seni korkuttum. Kendine bir şey yaptığını sandım. Ne yapacağım ben senle be kadın!"

Şaşkındım. Yutkundum ve titreyen elimle kolumun üstündeki başını okşadım. Gözlerini kapatıp tekrar kolumu öptü. Gülümseyerek ona baktım. Kararsız olsam da dayanamayıp sordum: "Dün gece neredeydin Uygar? Kimdi o telefondaki kadın? Dün gece hep seni bekledim ama gelmedin. Ve bu sabah... Şey, yani ben..."

Saçmaladığımı biliyordum ama artık bu kuşku beni deli edecekti. Yüzüme anlamayan gözlerle baktı. Sonra gözlerini kısarak cevap verdi: "Sana söyledim zaten, Zeus'a gittim. Gergindim, beni öyle görmeni istemedim. Telefondaki kadın da Özge'ydi. Tesadüfen karşılaştık o kadar." Sonra birden kaşlarını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi.

"Yoksa sen beni kıskandın mı?" Utanarak başımı eğdim ve aşağı yukarı salladım. Uygar'ın bir anda o muhteşem kahkahası odada duyulunca hemen başımı kaldırıp ona baktım. *Allah*'ım, *sen bu adamı nasıl yaratmıştın?* Sanki bahar kokusu sarmıştı çölleşmiş ruhumu, bu kadar güzel olunmazdı ki...

Sonra durdu ve derin derin gözlerime baktı. Elini yanağı-

ma koyarak şefkatle okşadı ve cevap verdi. Boğuk sesini sanki yüreğimde hissettim. "Seninle olmanın en güzel yanı ne biliyor musun? Bana asla yapmam dediğim şeyleri yaptırıyorsun. Yokluğun ateş gibi içimi yakıp kavursa da çektiğim acıya razıyım. Çünkü o ateşin aydınlığına bile muhtacım Zeynep. Rengin başka, tadın başka, kokun başka. Kalbimde aşkın olmadan geçirdiğim her gün kayıpmış. Seninle uyanmadığım günler aydınlanmıyor bile. Benim senden başka kimseyi gözüm görmüyor ki..."

"Nereye gitmek istersin güzelim? Canın ne yemek istiyor?"

Gözlerini kısarak yola bakıyordu, aslında canım sadece onun yanında olmak istiyordu. Ondan duyduğum her güzel söz bir pırlanta kadar değerliydi benim için. Beni sevdiğini biliyordum ama sebebini çözemediğim bir mesafe koymuştu aramıza. Soramıyordum. Daha önceleri beni öpmek için deli olan adam gitmiş, yerine daha mesafeli bir adam gelmişti. İç çekerek cevap verdim: "Bilmem ki, aslında o küçük meyhane olabilir."

Uygar kaşlarını çatarak kıyafetime baktı ve başını sağa sola sallayarak cevap verdi: "Bu hâlinle seni o meyhanenin kapısından bile geçirmem. Şu üstündekini ne akla hizmet giydin Allah aşkına! Boşuna adam dövdürme bana!"

Gözlerimi devirdim ve başımı sağa sola salladım. Kıyafetim gayet güzeldi, sadece biraz sırt dekoltesi vardı, o kadarı da normaldi. İç çekerek yola baktım. O sırada Uygar'ın telefonu çaldı. Telefonu açtı ve buz gibi bir sesle cevap verdi: "Söyle!" Sonra burnunu çekip çenesini sıktı ve sert bir şekilde bağırdı: "Ne yapacağınızı ben mi öğreteceğim size lan? Ne işe yarıyorsunuz siz? Olay çıkaran adamı odaya alın, ben de hemen geliyorum."

Söylenerek telefonu kapattı. Bana döndü ve şefkatle gülümseyip açıklama yaptı: "Yarım saatlik bir işim çıktı güzelim, Zeus'a gitmem gerekiyor. İstersen seni eve bırakayım, hem üstünü değiştirirsin. Sonra seni alırım ve meyhaneye gideriz, olur mu?"

Zeus adını duyunca huzursuz olmuştum, dün gece bensiz orada olduğunu bildiğim için hemen itiraz ettim: "Hayır. Ben de seninle gelmek istiyorum Uygar. Eve gitmek istemiyorum, seni orada beklerim."

Uygar tek kaşını kaldırdı ve garip bir şekilde bana baktı, sonra yine yola bakarak cevap verdi: "Zeynep, orada seni yalnız bırakamam, ortam it kopuk dolu. Sana değil dokunmak, baktıklarını düşününce bile deliriyorum zaten."

Yalvarırcasına ısrar ettim: "Bir kenarda dururum. Lütfen Uygar, senin yanında kalmak istiyorum."

Uygar çenesini sıkarak cevap verdi: "Tamam, ama adamlar etrafında olacak. Eğer biri asılmaya kalkarsa ciğerini deşerim. Şimdiden söylüyorum, sakın engel olmaya çalışma. Zaten bu soktuğum kıyafete kılım. Giyinme bir daha böyle şeyler, kıskanıyorum lan, var mı ötesi?"

Tam anlamıyla yontulmamış bir odundu, ama onu seviyordum. Çaresizce başımı salladım.

Zeus'a vardığımızda arabadan indi ve benim tarafıma yürüyüp kapıyı açtı. Elini tutarak indim, yine etrafımızı adamlar sarmıştı. Uygar söylenerek kıyafetime baktı ve adamlara bakarak bağırdı: "Dönün lan önünüze! İçeri girdiğimizde gözünüzü dört açın. Sorun istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Adamlar yere bakıp başlarını salladılar. Hayretler içinde kalmıştım. Derin bir nefes alarak, "Pes artık," diye fısıldadım. Uygar elini belime doladı ve kulağıma eğilerek fısıldadı: "Ne demek pes? Seviyorum, ölüyorum. Asıl buna pes!" Sonra da boynumu koklayıp konuşmaya devam etti: "Şu kokuyu biri fark edecek diye aklım çıkıyor zaten."

Söyledikleriyle bütün vücudum alev almıştı. Tüylerim diken diken olurken bir an nefes alamadım. Uygar tüylerime bakarak arsız bir şekilde sırıttı ve gözleriyle tüylerimi işaret edip başını sağa sola salladı.

Utanarak başımı eğdim, tek bir dokunuşu bile aklımı başımdan alıyordu. Ona karşı koyamıyordum. Bunu bu kadar belli ettiğim için kendi kendime isyan ettim.

Zeus'un önünde inanılmaz bir sıra vardı. İnsanlar içeriye girebilmek için resmen savaş veriyorlardı. Biz diğer kapıdan içeri girdik. İçerisi tam anlamıyla muhteşemdi ve oldukça kalabalıktı. Adamlar etrafımızda yürürken herkesin bakışları üzerimizdeydi. Uygar söylenerek beni kendisine çekti, âdeta yapıştırdı. Kendisine ayrılan locaya varınca hemen oturdum. Uygar önce sert bir şekilde etrafına baktı ve sonra eğilip konuşmaya başladı: "Dikkatli ol, ben gelene kadar burada bekle. Bir şey olursa hemen beni ara. Ne içmek ve ne yemek istersen yanındaki adamlar getirir, tamam mı güzelim?"

Başımı sallayıp ona baktım. Uygar keskin bakışlarıyla yanındaki adama bir şeyler söyledi, sonra da arkasını dönerek uzaklaştı. Yürüdüğü her yerde izini bırakıyor gibiydi, her zaman başı dikti ve kendinden emin duruyordu. Onu diğer erkeklerden çekici yapan özelliği de bence buydu, tüm kadınlar ona bakıyordu. Onun benim olduğuna inanamıyordum. Öylesine çekiciydi ki tarif edemiyordum.

Önüme konulan meyve kokteylinden bir yudum aldım. Sonra dans eden ve eğlenen insanları imrenerek seyrettim. O sırada kırmızı mini elbiseyle dans eden Özge'yi gördüm, yine buradaydı. Tam tahmin ettiğim gibi Uygar'ın peşindeydi. Sinir olmuştum, yine çok çekici görünüyordu ve etrafını bir sürü erkek sarmıştı.

Müziğin ritmiyle seksi bir şekilde dans ederken yanına yaklaşan genç bir adama kaş göz işareti yaptı. Adam hemen başını salladı ve uzaklaştı. Kaşlarımı çattım ve onun ne çevirdiğini anlamaya çalıştım. Özge etrafına bakarak birini aradı, her hareketini izliyordum. O sırada göz göze geldik, bir an şaşırarak durdu ama sonra kendisini toplayıp dans etmeye devam etti.

Beni gördüğü için huzursuz olmuştu, bu çok belliydi. Çünkü suratı asılmıştı. Biraz zaman sonra Uygar bütün ihtişamıyla merdivenlerden inmeye başladı. Başımı çevirip Özge'ye baktım, Uygar'a bakıyordu. Başını çevirdi ve az önceki adama Uygar'ı işaret etti, adam Uygar'a bakarak başını salladı, sonra da Özge'ye doğru yaklaştı ve belini tutup vücuduna dokunmaya başladı.

Özge bir anda sinirlenince gözlerimi kıstım ve şaşkınlıkla ona baktım. Hem adamı yanına çağırıyor hem de sinirleniyordu. Adam ısrarla kolunu tutunca Özge çığlık atmaya başladı ve o anda ortalık karıştı. Uygar durumu fark edip oraya doğru yürümeye başlayınca Özge başını bana doğru çevirdi ve tek kaşını kaldırarak yüzüme baktı. Artık anlamıştım, tam anlamıyla bir sürtüktü. Niyeti Uygar'ın dikkatini çekmekti ve bunu başarmıştı, bu benim için savaş demekti.

Adam Uygar'a bakıp Özge'yi kendisine çekti ve öpmeye çalıştı. Özge çırpınmaya başlayınca Uygar hızla Özge'yi geri çekti ve adama sert bir yumruk attı. Ben korkuyla yerimde sıçrarken Özge ağlayarak Uygar'a sarılmıştı. Hızla ayağa kalktım ve olanları izlemeye devam ettim. Adamlar yerde yatan genci dışarıya çıkarırken Özge sülük gibi Uygar'a sarılmış, timsah gözyaşları döküyordu. Her şey öyle hızlı olmuştu ki olanlara inanamıyordum. Bu kadarı yetmişti artık!

Ellerimi sıkıp nefretle ona baktım. Bir şeyler yapmazsam sinir krizi geçirecektim. Uygar, Özge'ye bir şeyler söyledi ve kolundan tutarak kenara çekti. Yalancı sürtük güya bir türlü sakinleşemiyordu ama Özge tam olarak istediğini alamamıştı. Birden bayılma numarası yapınca Uygar yere düşmesin diye onu kucağına aldı. Dudaklarım büzülürken artık olanlara katlanamayıp oraya doğru yürümeye başladım. Ama Uygar'ın adamlarından biri hemen önüme geçti ve konuşmaya başladı: "Lütfen burada kalın hanımefendi, Uygar Bey'i öfkelendirmek istemiyorum."

Sinirle dişlerimi sıktım ve konuşmaya başladım: "Çekil kenara. Senden izin alacak değilim, eğer çekilmezsen Uygar'a bana saygısızlık yaptığını söylerim."

Tabii ki söylemeyecektim ama eğer o Özge sürtüğünü yolmazsam rahat etmeyecektim. Adam korkuyla kenara çekilince oraya doğru yürüdüm. Dans pisti öyle kalabalıktı ki yürümek mümkün değildi. Sinirden kuduruyordum, başımı kaldırıp Uygar'a baktım. Merdivenlere doğru yürüyordu. Arkasını dönüp benim oturduğum locaya baktı. Beni göremeyince de öfkeyle

kaşlarını çattı ve panikle etrafına bakmaya başladı, yanındaki adama bağırarak bir şeyler söyledi ve adamlar panikle etrafa dağıldılar. Kalabalıktan sıyrılmaya çalışıyordum.

O sırada sinirden ayaklarım bir basamağa takıldı ve hızla yere düştüm. Alnım basamağa hafifçe değince hissettiğim acıyla elimi alnıma koydum. Bir bu eksikti diye düşünürken bir anda belimde hissettiğim ellerle ayağa kaldırıldım. Bana telaşla bakan genç bir çocuk, "İyi misiniz?" diye sordu.

Mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. Çocuk gülümsedi ve elini uzatarak alnıma dokundu. Sonra suratını büzüştürdü ve konuşmaya devam etti: "Ama alnın kanıyor güzelim, doktorun değilim ama yardımcı olmaya çalışırım. İstersen bir bakayım."

Ben daha cevap vermeden bir anda arkaya çekildim. Uygar çocuğun suratına bir yumruk attı ve öfkeyle haykırdı: "Sen kime dokunuyorsun lan?" Sonra sinirle bana dönerek bağırmaya devam etti: "Sen beni delimi edeceksin? Neden söz dinle..."

O anda alnıma baktı ve sözünü tamamlayamadı. Yutkunup elini kaldırdı ve sordu: "Ne oldu alnına? İki dakika yanından ayrılmayacak mıyım ben?"

Öfkesi bir anda kaybolmuştu, kendimi toparlamaya çalışıp konuşmaya başladım: "O kadın yalancı Uygar. Onu kucağına alınca dayanamadım. Alma o pisliği kucağına. Yaklaşmasın yanına. Dokunmasın sana. İstemiyorum, anlıyor musun? İstemiyorum!"

Sinirden doğru düzgün konuşamıyordum bile. Uygar ellerini yanaklarıma koyup cevap verdi: "Şşt, sakin ol. Almam. Dokunmam. Yaklaşamaz yanıma. Üzülme sen güzelim."

Yutkunup başımı salladım ve anlatmaya çalıştım: "Gördüm onu. O adamla anlaşmış, bilerek yaptı. O seni istiyor Uygar, senin peşinde o yılan."

Başımı göğsüne bastırdı ve saçlarımı okşarken cevap verdi: "Senin sinirlerin yıprandı. Kimbilir neler yaşattı sana o şerefsiz? Kimbilir nasıl acı çektin? Hepsi geçecek, inan bana. Gerekirse bir psikoloğa gideriz, gerekirse dünyanın öteki ucuna gideriz. Sen iyi olana kadar tatil yaparız."

Kendi kendine sayıklar gibiydi. Yavaşça çekilip gözlerine baktım ve konuşmaya devam ettim: "Uygar ben iyiyim. Söylediklerim doğru. Deli de değilim paranoyak da değilim. İnan bana!" Uygar başını sallayıp etrafına baktı ve beni yavaşça çıkışa doğru çekti.

Kapının önünde bekleyen Özge'yi görünce yine sinirlerim tavan yapmıştı. Kesinlikle pes etmiyordu. Başımı dikleştirdim ve tiksinircesine suratına baktım. Uygar yanına yaklaşan bir adamından mendil alıp alnımdaki çizikten sızan kanı sildi ve beni göğsüne bastırıp başımın üstünü öptü. Özge'nin gözleri kıskançlıktan alev almıştı. Bana nefretle baktıktan sonra gözlerini Uygar'a çevirip dudaklarını büzdü ve konuşmaya başladı: "Uygar Bey, size teşekkür etmeden gitmek istemedim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Her zamanki gibi yanımda oldunuz, iyi ki varsınız."

Aklınca masum numarası yapıyordu, Uygar tepkisiz bir şekilde başını salladı ve elimden tutup dışarıya yürüdü. Başımı çevirdim ve gözlerimi kısarak tekrar Özge'ye baktım, o da bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. Ben de ağzımı oynatıp fısıldadım: "Pislik!" Bu sözüm onu çıldırtmaya yetmişti. Burnundan soluyup yumruklarını sıkınca ben de keyifle gülerek önüme döndüm.

Uygar yürümeye devam ederken kulağıma eğilip fısıldadı: "Şu an seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Vahşi bir kediden hiçbir farkın yok ve bu hâline bayılıyorum."

Yüzüne baktım, gözlerini karşıya dikmişti ve arsız bir şekilde sırıtıyordu, eskiden olsa yer mekân dinlemez beni çekip öperdi. Dayanamayıp sordum: "Neden beni artık öpmüyorsun Uygar? Seni tutan kim, neden bana dokunmak istemiyorsun? Sana engel olan ne?"

Bunu gerçekten merak ediyordum. Uygar bir anda durdu ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sonra çenesi oynattı ve sert bir şekilde cevap verdi: "Engel mi? Sana dokunmayı istememek mi? Lan ölüyorum sana dokunmak için, içim gidiyor. Bedenim kavrula kavrula küle dönmüş. O dudaklarının tadına bir köpek gibi muhtacım, sen neyden bahsediyorsun?"

Sonra altdudağını dişlerinin arasına aldı ve hüzünle konuşmaya devam etti: "Ama seni incitmek istemiyorum, yaşadığın şeylerden sonra..."

Öylece bakakaldım. Ne demek istiyordu? Neden susmuştu? Konuşmama bile fırsat vermeden beni dışarı çekti ve arabaya bindik, sinirle gaza bastı. Araba büyük bir hızla karanlık yolda ilerlerken Uygar bir anda sinirine hâkim olamadı ve direksiyona sert bir yumruk attı. Korkuyla koltuğa tutundum ve ona baktım. Titreyen ellerimi bedenime doladım ve sessizce ağlamaya başladım.

Uygar başını bana çevirip yüzüme baktı ve pişmanlık içinde yutkunup konuşmaya başladı: "Özür dilerim. Ağlama güzelim, ben sadece kendimi kaybettim. Lanet herifin tekiyim, tekrar eskisi gibi olman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Elimi elinin üstüne koydum ve cevap verdim: "Ben iyiyim Uygar. Evet, Selim bana sert davran..." Bir anda sözümü kesti ve elimi tutup dudaklarına götürdü. Gülümseyip bana baktı ve fısıldadı: "Her şeyi biliyorum, anlatma meleğim. Üzme daha fazla kendini."

Üzgündüm ama onun üzülmesi beni daha çok üzüyordu. Eve vardığımızda hemen bir şişe viski aldı ve terasa çıkıp içmeye başladı. Kahroluyordum. Acı çektiğini bilmek beni kahrediyordu. Ona sarılmak ve artık tam anlamıyla onun olmak istiyordum fakat bunu ona söylemeye utanıyordum. Öylece onu seyrettim, üstündeki tişörtü çıkararak yere fırlattı. Ay ışığı üstüne vuruyordu. Öyle güzeldi ki onu seyretmek bile kan akışımı hızlandırıyordu.

Onu yalnız bırakıp duşa girdim, ılık bir duş belki bana iyi gelirdi. Güzelce duş aldıktan sonra havluya sarılıp odama geçtim. Saat gece ikiye geliyordu ve Uygar eminim ki hâlâ içiyordu. Yavaşça dışarı çıktım ve terasa yürüdüm. Bu gece onun olmak ve tam anlamıyla biz olmak istiyordum, titreyen ellerimle üstümdeki havluyu tutuyordum ve kahretsin ki çok utanıyordum.

Terasın kapısına varınca onun öfkeyle bağırdığını duydum, telefonla konuşuyordu. Delirmiş gibiydi, ne olduğunu

anlamak için birkaç adım daha attım ve dinlemeye başladım: "Öldüreceğim o ibneyi. O çenesini kendi ellerimle kırmazsam adam değilim. Ne demek lan sadece Zeynep'e söyleyecekmiş? Zeynep'in saçının telini gösterir miyim ben ona? Benden başka kimse yaklaşamaz ona artık. Bir boku beceremediniz, annesi neredeyse bulun. Gerekirse her taşın altına bakın, kolay değil öyle bomba patlatmak. Kendisinden haber alamayınca annesinin bulunduğu evi havaya uçuracak olsalardı şimdiye kadar zaten yaparlardı. Bence hepsi korkudan kaçıp bir deliğe saklandı. Evini arayın, Erdinç'e söyle, konuştuğu numaraları tek tek tespit etsin. Lan ben mi söyleyeceğim size her şeyi? Zeynep bilmeyecek Kadir. O Selim iti bir daha asla Zeynep'i göremeyecek. Annesinin yerini ben bulacağım, hemen geliyorum. Erdinç'e söyle beni depoda beklesin."

Tüm vücudum alev almıştı ama sanki donuyordum. Annemi öldüreceklerdi, hem de bombayla. Selim yerini sadece bana söyleyecekti. Titremeye başladım. O anda Uygar telefonu kapatıp arkasını döndü. Beni gördüğü an bakışları önce üstümdeki havluya kaydı. Yutkunup ıslak saçlarıma ve omuzlarıma baktı. Sersemlemiş bir şekilde başını sağa sola salladı, sonra yavaşça yanıma yaklaştı ve koyulaşmış bakışlarını gözlerime çevirdi.

Titreyen eliyle omzuma yapışmış bir tutam saçı eline aldı ve koklamaya başladı. Sessizce inledi ve gözlerini kapatıp konuşmaya başladı. Sesi öyle kısık, öyle acı çeker gibiydi ki içim titredi: "Aklımı, irademi mi sınıyorsun kadın? Bana ne kadar acı çektirdiğinin farkında mısın? Yetmedi mi artık? Sana dokunamamak ölümden beter."

Çenem titredi, bir damla yaş yanaklarımdan boynuma doğru süzüldü. Uygar bir anda şaşırdı ve panikle bana baktı: "Zeynep..."

Sözünü kesip konuşmaya başladım: "Beni Selim'in yanına götür Uygar, annemi kurtarmam gerekiyor. Eğer anneme bir şey olursa yaşayamam, anlıyor musun? Eğer Selim annemin yerini sadece bana söyleyecekse yanına gitmek zorundayım."

Uygar bir anda kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı ve başı-

nı dikleştirerek yüzüme baktı. Sonra kollarımdan tutarak beni sarsmaya başladı, aklını kaybetmiş gibiydi. Öyle gözü dönmüştü ki çıldırasıya bağırıyordu: "Ne? Ne dedin sen? Seni o herifin yanına götüreyim öyle mi? Sana bir daha baksın, öyle mi? Ellerimle ciğerimi sökerim ama seni o herifin yanına götürmem, anladın mı beni? Artık sana gözü değemez, uzaktan olsa bile kokunu içine çekemez. Aklından bile geçirme. Seni bir daha asla onun yanında görmeyeceğim, anladın mı? Asla!"

Korkuyla gözlerine bakıyordum. Titrememe hâkim olamadım ve avuçlarımın arasındaki havlu kayıp yere düştü. Dişlerimi sıktım ve onun gözlerine baktım, kalbim duracak gibiydi çünkü hayatımda ilk defa bir erkeğin karşısında tam anlamıyla çırılçıplaktım.

Titriyordum. Uygar bir buz kütlesi gibi hareketsizdi. Ne vücuduma bakıyor ne de kollarımı bırakıp kendimi kapatmama izin veriyordu. Öylece gözlerime bakıyordu ve boynunda bir damar seğiriyordu. Gözbebekleri koyulaşmış ve bakışlarının rengi değişmişti. Titrek bir nefes aldı ve yutkunup gözlerini çıplak kalan vücuduma indirdi. Ellerimle göğüslerimi kapatmak istedim fakat izin vermedi.

Onun da elleri titriyordu, yavaşça kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Allah seni aklımı başımdan alman için mi yarattı? Bunca suçun cezası mısın yoksa ödülü mü?"

Sonra boğuk sesiyle konuşmaya devam etti: "Dayanamıyorum! Sana öyle açım ki artık dayanamıyorum. Dokun bana, ne olursun Zeynep! Her hücrem sen diye haykırıyor. Bu açlığı sadece sen dindirebilirsin!"

Titreyen elimi kaldırarak göğsüne koydum, bir anda irkildi. Kendisini öyle sıkıyordu ki kaskatı olmuştu. Eğilip dudaklarımı omzuna değdirdim. İrkildi, beni havaya kaldırıp kucağına aldı. Gözlerimi kapattım ve beni salona taşımasına izin verdim. Sırtım duvara değdiği an gözlerimi açtım ve gözlerine baktım. Gözleri alev alev yanıyordu. Yutkundu ve konuştu: "Durdur beni! Sana zarar vermek istemiyorum, lütfen durdur. Ben artık kendime hükmedemiyorum!"

Hüzünle ona baktım ve fısıldadım: "Annemi kurtar Uygar, lütfen onu bana getir."

Gözlerime baktı ve dişlerini sıkıp cevap verdi: "Anneni sana getireceğim ve senin bedenine zorla sahip olan o şerefsizi ellerimle öldüreceğim. O gün gelene kadar sana dokunmak bana haram! O pisliğin ruhunda açtığı yaraları tek tek iyileştireceğim. Yeminim olsun meleğim, bir daha kimse sana zorla dokunamayacak!"

Kaşlarımı çattım ve ne dediğini anlamaya çalıştım. Ne demek istiyordu? Hemen cevap verdim: "Bana kimse dokunmadı. Ne demek bütün bunlar? Selim bana zarar verdi ama inan bana hepsini unuttum. Sana kavuştum ve bu bana yeter. Onun bedenimde açtığı yaralar iyileşti. Ben iyiyim Uygar, neden sürekli böyle şeyler söylüyorsun? Şu an sadece annem önemli. Gerisi umurumda bile değil."

Uygar alnını alnıma dayadı ve acı içinde yutkundu: "Her şeyi biliyorum, saklamaya çalışma. Ben de buna dayanmaya çalışıyorum ama inan bana senden beter acı çekiyorum. Senin isteyerek onunla birlikte olmadığını biliyorum, sana zorla sahip olduğu için dünyayı yakmak ve her şeyi parçalamak istiyorum. Sen kendi canımdan bile değerlisin, ilk erkeğin olmak umurumda bile değil. Ama sana acı çektirdiğini bilmek bedenimi yakıyor Zeynep."

Çektiği acı sesine karışıyordu, şoke olmuştum. Ne zannediyordu ki? Selim ona ne anlatmıştı? Uygar cevap vermeme fırsat bile vermeden beni yatak odasına götürdü ve dolaptan geceliğimi alıp başımdan aşağı geçirdi. Yüzüme bakmıyordu ama gözleri doluydu ve kaskatı kesilmişti. Tam arkasını dönüp gidecekken ayağa kalktım ve önüne geçip yüzüne baktım.

Uygar acıyla bana baktı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Başımı dikleştirip konuşmaya başladım: "Yüzüme bak!"

Gözlerini açtı ve yüzüme baktı: "Sana anneni getirmeye gidiyorum. Sen uyu, bir şeye ihtiyacın olursa kapıdaki adamlara söyle."

"Hayır, konuşacağız!" diye haykırdım. Sonra ellerimi göğ-

süne dayadım ve konuşmaya devam ettim: "O pislik sana ne anlattı? Hepsini bilmek istiyorum!"

Uygar sakin bir şekilde cevap verdi: "Tamam. Sakin ol, söz veriyorum sonra konuşacağız güzelim ama şimdi gitmem gerekiyor. Anneni sana getireceğim. O pisliğin ve yaptıklarının bir önemi yok! Sen hâlâ benim için el değmemiş bir pırlantasın, ne olursa olsun sana deliyim ben. Seni asla bırakmam! Şimdi lütfen biraz uyu. Anlaştık mı?"

Dudaklarımı büzerek ona baktım, sonra mecburen başımı salladım. Uygar gülümseyip beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Öyle güzel kokuyordu ki ömrüm boyunca onun kucağında kalabilirdim. Yavaşça örtüyü açtı ve beni yatağa yatırdı. Sonra eğildi ve çenemle dudağımın arasındaki boşluğa minik bir öpücük kondurdu. Ardından hızla banyoya yürüdü ve tekrar yanıma gelip alnımdaki minik çiziğe bir bant yapıştırdı.

Gülümsedi ve şefkatle konuşmaya başladı: "Sen uyanana kadar gelmiş olacağım. Yoruldun, üstelik nasıl becerdin bilmiyorum ama yaralandın. Dinlen ve hiçbir şey düşünme, anladın mı?"

Kendimi küçücük bir çocuk gibi hissediyordum. Öyle şefkatliydi ki sadece bu yönüne bile âşık olabilirdim. Gülümseyip başımı salladım. O sırada telefonu çalmaya başladı. Uygar ayağa kalkıp salona gitti. Artık gözlerime hâkim olamıyordum. Annemin kurtulmasını dilerken kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Uygar

"Küçük depodaki ofise alın, bakalım ne yumurtlayacak. Erdinç'e ne istediğimi söyle. Bir saati var, Zeynep'in annesi sabaha kadar bulunmazsa gözüme görünmeyin. Hata istemiyorum Kadir," dedim.

"Emrin olur ağabey!" diye cevap verdi. Telefonu kapattım ve hızla depoya sürdüm. Araba karanlık yolda hızla ilerlerken Zeynep'in bana söyledikleri aklıma geldi. Ondan uzak durduğum için üzülüyordu, dişlerimi sıkıp alnımı ovuşturdum.

Ona dokunmak için deli oluyordum, bir öpücüğü bile aklımı başımdan alıyordu. Bu nasıl bir işkenceydi böyle? Benim gibi bir adamın bu kadar büyük bir zaafının olması çok tehlikeliydi ama elimde değildi. Köpek gibi âşıktım ben bu kadına. Onun çıplak vücudunu görünce azgın bir boğa gibi ona saldırmak istemiş ve resmen kendimi kaybetmiştim. Neredeyse o duvar dibinde ona sahip olacaktım. Yıllarca bir sürü kadın sırf benimle bir gece geçirebilmek için her türlü marifetini sergilemişti ama Zeynep'in tek dokunuşuyla yarattığı etkiyi hiçbir kadın yaratamamıştı. Bu nasıl bir güçtü? Nasıl bunu yapabiliyordu? Farkında olmadan beni delirtmeyi nasıl başarıyordu? Bu güce hayran olmamak elde değildi. Ona muhtaçtım ve onsuz olamazdım!

Ona tecavüz eden o şerefsizi ellerimle öldürmeden ona asla dokunmayacaktım. Arabayı gelişigüzel bir yere bırakıp depoya yürüdüm. Adamlarım aynı şekilde arabalarından inip peşimden geldiler. Ofise girdim ve adamlara bakıp, "Burada bekleyin!" diye bağırdım.

İçeri girdiğim an Selim'in babası ve iki amcası ayağa kalkıp bana selam verdiler. Tepkisiz bir şekilde yüzlerine baktım ve masaya geçerek oturdum. "Ne istiyorsunuz?"

Selim'in babası yutkundu ve konuşmaya başladı: "Senin karşında konuşmak bile haddimiz değil. Biliyorum öfkelisin ve senin öfkenden hep çekinmişimdir. Beni tanırsın, sana hiç yanlış yapmadım. Ne dediysen o, ne istediysen baş üstüne dedim. Yürekli ve mert bir adamsın Uygar; sen bu âleme lazımsın, yoksa ortalık kan gölüne döner. Biliyorum sende af yoktur ama benim de bir tek oğlum var. Batmak üzereyim. Tüm işlerimi elimden aldın, sesim çıkmadı, çıkamaz! Ama oğlum benim canım. Eğer kabul edersen sana teklifim var. O hanımın annesini sana getireceğim, sen de Selim'i bana vereceksin ve bir daha da asla karşına çıkmayacak. Türk vatandaşlığını sildireceğim ve annesi gibi

İtalyan vatandaşı olacak. Bir daha ne senin ne de kadınının karşısına çıkacak. Ben kefilim, yeter ki oğlumun canını bağışla."

Tek kaşımı kaldırdım ve dişlerimi sıktım: "Bende af yoktur Rıza Bey! O şerefsiz oğlunun ölümü benim elimden olacak. Benim kadınıma dokunan adam yaşar mı lan? Acıların en büyüğünü yaşatacağım ona, teklif falan yok. Eğer kadınımın annesine en ufak bir zarar gelirse seni o şirketinle havaya uçururum!"

Rıza korkuyla sıçradı, sonra da başını eğip konuşmaya başladı: "Selim zaten aylardır acıların en büyüğünü yaşıyor. Hakkın var kadınını kaçırmış ama zarar vermemiş. Annesine bile zarar vermemiş, birkaç iğne vurmuşlar. Onu sana teslim edeceğim, zaten şimdi getiriyorlar. Ama kadınına en ufak bir zarar vermemiş. Evet, bir kere hırpala..."

Sözünü kesip masaya vurdum. Öfkeyle ayağa kalktım ve yakasına yapışarak nefretle haykırdım: "Lan şerefsiz! Kıza tecavüz etmiş, daha ne zarar verecek?"

Rıza önce kardeşlerine baktı, sonra da bana şaşkın bir şekilde bakıp cevap verdi: "Olamaz, yani yapamaz. Bir yanlış anlama var."

Amcası ayağa kalkıp koşmaya katıldı: "Uygar Bey, öfkenizi anlıyorum ama lütfen Rıza Ağabey'imi dinleyin."

Ne saçmalıyordu bunlar? Rıza'nın yüzüne tiksinerek baktım ve dişlerimin sıkıp bağırdım: "Konuş lan! Anlat!"

Rıza yutkundu ve konuşmaya başladı: "Selim'i vurduğun geceden sonra kısa bir dönem ayakları tutmadı. Selim bunun acısını yaşıyordu, yani biz öyle zannediyorduk. Depresyona girdi. Bir psikolog sayesinde aslında sorunun bacaklarında değil, erkekliğinde olduğunu öğrendik. Selim aslında yürüyebilirdi, o aslında erkekliğini kaybettiği için psikolojik olarak yürüyemiyordu. Bir sürü test yapıldı ama hiçbir çare bulunamadı. Selim o hanıma dokunmuş olamaz, yani bu imkânsız!"

Söylediklerini duyunca Rıza'nın yakasını bıraktım ve elimi başıma koyup şaşkınlıkla yaşananları düşündüm. Zeynep tecavüze uğramamıştı, hepsi yalandı! Arkamı dönüp masaya baktım ve hafifçe gülümsedim.

Zeynep'im tecavüze uğramamıştı, psikolojik olarak iyiydi. Onun bedenine kimse zorla sahip olmamıştı. Tekrar gülümsedim, sonra kendimi toparlayıp koltuğa oturdum. Ölüm sessizliği çöktü. Dilimi ön dişlerimin arasına alıp başımı salladım. Benim çiçeğime kimse dokunmamıştı. Başım bir an ağırlaştı, koltuğa yaslandım. Elimle masaya vurup içimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım.

Rıza kardeşlerine bakıp konuşmaya devam etti: "Biliyorum affın yok Uygar Bey ama yine de soruyorum. Selim'in canını bağışlayacak mısın?"

Sevinçten ellerimi sıktım ve sevincimi bastırmaya çalışıp söze girdim: "Beni iyi dinle Rıza Efendi! O oğlun olacak yavşak zaten her gün ölüyor, bu sana son sözümdür. Bir daha karşıma ya da kadınımın karşısına çıkmaya cesaret ederse yaşatmam. Al, hangi cehenneme göndereceksen gönder. Ben adam affetmem! Zaten şimdi de affetmiyorum, ona bu ceza yeter. Zeynep'in annesini de adamlarıma teslim et. Onun annesi benim annem demektir, bu böyle biline. Kılına zarar gelirse senden ve oğlundan bilirim."

Söylediklerim bitince ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Hemen cebimden telefonu çıkarıp Kadir'i aradım. Telefonu açar açmaz konuşmaya başladım: "Kadir, o Selim şerefsizini babasına teslim edeceksin. Zeynep'in annesi birazdan orada olacak, direkt kliniğe yatırın. Sağlık kontrolünden geçirilsin, ne gerekiyorsa yapılsın. Anlaşıldı mı?"

Şaşkın gelen sesi beni gülümsetti: "Emredersin ağabey!" Telefonu kapatıp hızla arabaya bindim ve gaza basıp eve sürdüm. Onu görmem ve ona sarılmam gerekiyordu. Aylar sonra ilk defa içten bir kahkaha attım, hemen Zeynep'e sarılmak istiyordum.

Arabayı rasgele park edip hızla binaya yürüdüm. Asansör durunca kapının önünde bekleyen adamlara başımla *gidin* işareti yaptım ve kapıyı açıp içeri girdim. Eve girdiğim an yine o muhteşem kokusu sardı her yanımı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve gülümseyip başımı sağa sola salladım. Bu

kadın bana neler yaptırıyordu? Hayali bile kanımın akışını değiştiriyordu, hızla yatak odasına girdim.

Koskoca yatakta parlayan bir peri gibiydi. Çok güzel ve bir o kadar da saftı. Benimdi ve sadece benim kalacaktı. Ben de onundum...

Üstümdeki tişörtü yere fırlattım ve yanına uzanıp onu kendime çektim. O ilahi kokusu bir uyuşturucu gibi ruhuma karışınca huzurla gülümseyip saçlarını öptüm. Mızmızlanarak suratını astı. Bu hâline dayanamayıp bir kahkaha daha attım. Belki herkese sözü geçen acımasız bir adamdım ama artık beni de dize getiren biri vardı. Zeynep benim ruhumun efendisiydi ve ben ondan gelecek her şeye seve seve razıydım.

Zeynep

Telaşla uyandım. Hava sıcaktı ve çok terlemiştim. Huzursuzca gözlerimi yatağın diğer tarafına çevirdim, Uygar daha gelmemişti. Oysaki gece bana dokunduğunu ve beni kokladığını hissetmiştim. Artık ona olan özlemim rüyalarıma bile yansımıştı. Derin bir nefes alıp iç çektim. Her şeyi ona anlatıp aramızdaki bu uzaklığı yok etmek istiyordum. Selim ona ne söylediyse inanmıştı ve her şeyi yanlış biliyordu.

Doğrulup kalktım ve banyoya girdim. Hemen dişlerimi fırçaladım ve üstümdeki terli geceliği çıkarıp duşa girdim. Önce soğuk suyu açtım ve serinledim. Güzelce duş aldıktan sonra vücudumu havluyla sardım ve odama geçtim. Nasıl olsa evdeydim, rahat bir şeyler giymeye karar verdim. Üstüme mini bir şort ve askılı badi seçip hemen giyindim. Sonra da makyaj koltuğuna oturup yüzüme krem sürdüm, soğuk su tenimi kızartmıştı ve domates gibi olmuştum. Saçlarımı fırçayla tararken burnuma gelen yemek kokusuyla şaşırdım ve ayağa kalktım.

Yavaşça kapıyı açtım ve sessizce mutfağa yürüdüm. Mutfa-

ğa eğilerek baktım ve gördüğüm manzara karşısında ağzım bir karış açık kaldı. Üstünde sadece beyaz bir iç çamaşırı vardı, Uygar kahvaltı hazırlıyordu. Sersemleyerek başımı salladım ve ona tekrar baktım. Allah'ım, bu nasıl bir adamdı? Her yanı ayrı bir çekici ve inanılmazdı. Sanki kadınların aklını başından almak için yaratılmıştı. O anda başını çevirip bana baktı ve çekici bir şekilde gülümseyip yanıma yaklaştı.

Yüzüme baktı ve tek kaşını kaldırdı. Artık nasıl baktıysam yüzümdeki ifade onu bile şaşırtmıştı. Yutkundum ve hâlâ açık olduğunu fark ettiğim ağzımı kapattım, sonra da onun vücuduna bakmamaya çalışarak konuşmaya çalıştım: "B-Ben... Y-yani şey... Demek istediğim... Günaydın."

Bravo! Ancak bu kadar belli edebilirdim. Uygar kaşlarını çatıp cevap verdi: "Ben, yani, şey ve günaydın, öyle mi?" Sonra hafifçe gülümseyip konuşmaya devam etti: "Günaydın. Sen heyecanlı mısın ya da hasta mı oluyorsun? Yanakların kıpkırmızı oldu." Sonra gözlerini kıstı ve arsız bir şekilde sordu: "Yoksa... Yoksa sen utandın mı?"

Tekrar yutkundum ve titreyen ellerimi saklamaya çalışırken cevap verdim: "Hayır. Sadece evde olduğunu bilmiyordum ve seni bu hâlde mutfakta, yani bu hâlde derken kahvaltı hazırlarken ve böyle, yani bu şekilde... Of!"

Söylediklerimin saçmalığına dayanamayıp gözlerimi devirdim. Uygar birden dişlerini sıktı ve ciddileşti, tepkisiz bir şekilde başını salladı. Sonra da aynı tepkisizlikle cevap verdi: "Anladım."

Arkasını döndü ve mutfağa doğru birkaç adım attı. Öyle arkasını dönüp gitmesine şaşırdım, belki de hâlâ gergindi. Kimbilir benim hakkımda neler düşünüyordu? Dudaklarımı büzerek avuçlarımı sıktım ve dayanamayıp ona seslendim: "Uygar, dur lütfen!"

Bir anda durdu ve arkasını dönerek yüzüme baktı, çaresiz bir şekilde konuşmaya başladım: "Böyle olmana dayanamıyorum. Dün akşam konuşuruz demiştin, lütfen artık konuşalım. Beni dinle ve aramızdaki bu mesafe bitsin artık!"

Uygar ciddiyetini kaybetmeden başıyla masayı işaret etti ve cevap verdi: "Peki, otur da konuşalım. Ne anlatacaksan anlat, madem öyle istiyorsun."

Bu ses tonu kalbimi dağladı. Başımı sallayıp masaya yürüdüm ve oturdum. Uygar tam karşıma geçti ve elini diğer sandalyenin üstüne attı. Sonra da yüzüme baktı. "Hadi, seni dinliyorum Zeynep."

Başımı salladım ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladım: "Selim sana ne anlattı bilmiyorum ama hepsi yalan. Beni annemle tehdit ederek istediklerini söyletti ama bana asla dokunmadı. Bana asla el sürmedi, yani ben hâlâ şeyim..."

Kahretsin, bu nasıl söylenirdi? Uygar tek kaşını kaldırdı ve dilini ön dişlerinin arasına alıp sırtını dikleşti. Sonra da boğazını temizleyip sordu: "Hâlâ nesin Zeynep?"

Gözlerimi devirdim ve elimi alnıma dayadım. Bilerek mi yapıyordu? Utanarak konuşmaya devam ettim: "Yani hâlâ ba-bakireyim. Selim bana tecavüz etmedi, edemezdi de. Selim hastaymış Uygar, bana anlattığına göre yediği kurşun yüzünden eskisi gibi değilmiş. Onun yanında olmam gerektiğini ve zamanla iyileşeceğini söyledi ama bana asla dokunmadı."

Uygar elini sıktı ve çenesi kasıldı. Sinirlenmişti, artık onu tanıyordum. Hemen konuşmaya devam ettim: "Bana dokunmasına asla izin vermezdim. Eğer bana zorla sahip olmaya çalışsaydı şu an yaşıyor olmazdım, buna dayanamazdım ve intihar ederdim. İnan bana Uygar, ben hâlâ senin ilk dokunduğun gibiyim. Senden başka hiç kimse bana dokunmadı, ben seni çok seviyorum."

Uygar kollarını birbirine bağlayıp bana baktı ve cevap verdi: "Demek öyle! Demek hepsi yalandı. Peki bu söylediklerini bana ispat edebilir misin?"

Âdeta şoke oldum. Bir an yutkunamadım ve etrafıma baktım. Tekrar yüzümü ona çevirdim ve tek kaşımı kaldırıp dişlerimin arasından konuşmaya başladım: "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Ne bekliyorsun benden? Bekâret testi falan mı? Bana dokunmadı diyorum, bunun neyini anlamadın? Sana hiç-

bir şeyi ispat etmek zorunda değilim, ister inan ister inanma. Açıkçası bu saatten sonra umurumda bile değil."

Hızla masadan kalktım, odaya girip kapıyı kapatmak istedim ama bir anda Uygar kollarını belime doladı ve beni hızla kendisine çevirdi. Önce şaşkınlık içinde yüzüne baksam da sonra toparlanıp başımı dikleştirdim. Ama o gülerek başını sağa sola salladı ve gözlerini kısarak konuşmaya başladı: "Ne buna inandığımda ne de gerçek olmadığını öğrendiğimde bekâret saçmalığı umurumdaydı. Kahrolmamın ve senden uzak durmanın tek sebebi acı çektiğini düşünmemdi. İlk erkeğin olmaktan daha önemli bir şey varsa o da senin benim ilk sevdiğim kadın olman. Değerini böyle saçmalıklara bağlayacak değilim çünkü yanımdayken bana hissettirdiğin duygular bundan çok daha değerli."

Şoke olmuştum. Cevap vermek istedim ama beni hızla kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Önce şaşkınla gözlerimi açtım ve öylece durdum. Ama öyle açlıkla öpüyordu ki ben de dayanamadım ve inleyerek ona karşılık vermeye başladım. Hızla beni yatağa sürükledi ve yatırdı. Rüya gibiydi, üzerime çıkarak altdudağımı emmeye başladı. Sonra dilini ağzımda hissettim. Ben de dayanamadım ve üstdudağını dişlerimin arasına aldım. Uygar o an hırladı ve beni daha şiddetli öpmeye devam etti. Ben kendimden geçerken Uygar inleyerek kendini bana bastırdı ve şiddetli bir nefes verdi. Hissettiğim sertlikle aklım başımdan gitmişti.

Yavaşça çekildi, derin derin nefes almaya başladı. Sonra şişmiş dudaklarıma bakıp minik bir öpücük kondurdu ve sayıklar gibi konuşmaya başladı: "Lan bütün gece şu tadı hissetmek için ölmüşüm. Sana zorla dokunmayım diye yanından kalkmışım. Her şey bir yana, hayatımda ilk defa bir kadına kahvaltı hazırlamışım. Sen karşıma geç, şey mey de! Yok dokunmadı yok bu!"

Şişmiş dudaklarıma bakıp altdudağını dişlerinin arasına aldı ve yutkunup konuşmaya devam etti: "Her şeyi biliyorum zaten, söylediğim gibi tersi olsa da değişmezdi. Tamam, yalan yok, böyle bir yükle yaşamak zorunda olmadığına sevindim. Ama bırak şimdi her şeyi, seni istiyorum kadın! Köpek gibi, kurt gibiyim. Açım lan sana, aç!"

Titreyen ellerimi yanaklarına koyup gülümsedim ve isyan ettim: "Çok kötüsün, gerçek sandım. Ama artık ben de seni istiyorum Uygar." Uygar gülümseyip başını sağa sola salladı ve saçımı öpüp fısıldadı: "Ama önce sana verdiğim sözü yerine getirmem lazım, anneni görmek ister misin?" diye sordu.

Bir an konuşamadım, gözlerim doldu ve sevinçle bağırdım: "Gerçekten mi Uygar? Kurtardın mı onu?"

Uygar gülümseyip başını salladı ve elimden tutup beni ayağa kaldırdı, sonra üstüme bakıp bir anda kaşlarını çattı, ters bir şekilde konuşmaya başladı: "Doğru dürüst gibi bir şeyler giyin, sonra çıkarız. Bu ne lan? Ne pislik buldularsa tıkmışlar o boktan dolaba."

Bense sevinçle bağırarak ona sarıldım. Uygar da beni sımsıkı sardı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı, sonra da yanağını yanağıma sürterek fısıldadı: "Kısa bir şey giyersen o dolaptaki her şeyi yakarım bilesin. Seni bekliyorum, on dakikan var."

Sevinçle gülerek başımı salladım. Koşarak giyinme odasına girdim ve bulduğum ilk beyaz yarım kol tişörtle diz boyunda deri bir etek giyindim. Sonra da koşarak banyoya girdim ve saçlarımı fönle şekillendirdim. Biraz makyaj yaptım ve çantamı alıp dışarı çıktım.

Uygar terasta telefonla konuşuyordu. Beni görünce önce kıyafetime baktı ve sonra konuştuğu kişiye, "Tamam koçum, sen artık biraz dinlen. Gece havaalanında görüşürüz," dedi ve kapattı. Sonra bana gülümsedi, yanıma yaklaşıp yanağımı tuttu ve başparmağıyla okşarken fısıldadı: "Beyaz yakışmış. Hadi kahvaltı yapalım, bir şeyler yemen lazım. Hem bak, ben hazırladım."

Başımı sallayıp gülümsedim. Uygar bana kahvaltı hazırlamıştı, nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Masadaki kahvaltılıkları görünce şaşırdım ve alışveriş yaptırdığını fark ettim. Uygar yüzüme bakarak sordu: "Neden öyle bakıyorsun güzelim?"

Gülümseyerek cevap verdim: "Aklıma daha önce benim de kahvaltı hazırlama girişimlerim geldi. Geneli hüsran olsa da

şimdi anlıyorum ki bugünü görebilmem içinmiş. Bundan sonra kahvaltıları sen hazırla, inan bana böylesi daha güvenli."

Uygar şaşkınlıkla bana baktı ve birden o muhteşem kahkahasını attı. Ben de gülmeye başladım. Sonra tabağımı aldı ve masadaki kahvaltılıklardan doldurdu, bir parça kaşarı ağzıma koydu ve bana göz kırptı. Gülümseyerek yedim, Uygar iç çekti ve konuşmaya başladı: "Senin de kahvaltı hazırlayacağın çok sabahların olacak ama haklısın, seni sevmek konusunda oldukça deliyim. Bazen ruhum bedenime dar geliyor. Bana da hak ver, patlamaya hazır bir bomba gibiyim ve ilk defa seviyorum. Ateş gibi bir kadın aylardır bütün ihtişamıyla yanımda ama hâlâ dokunamadım."

Utanarak başımı eğdim ve peynir bir anda boğazıma kaçtı. Öksürmeye başladım. Uygar geriye yaslanıp tekrar kahkaha attı ve başını sağa sola sallarken bana su verdi. Hemen içtim ve nefes aldım.

Dudaklarımı büzüp ona baktım ve isyan ettim: "Neden yapıyorsun şunu? Beni utandırma Uygar." Uygar omuz silkti ve ağzına bir tane zeytin attı. Yüzüme baktı ve dişlerini gıcırdatarak cevap verdi: "Söyleyene değil güzelim, söyletene bakacaksın. Hadi, beş dakikaya temizlikçiler gelecek, kahvaltını bitir."

Huzur dolu bir kahvaltıdan sonra nihayet Uygar'ın vurulduğunda getirildiği özel klinikteydik. Heyecandan ellerim titriyordu, annemi aylardır görmüyordum. Hemen bizi annemin bulunduğu odaya aldılar. Onu gördüğüm an gözümden bir damla yaş akarak boynuma doğru süzüldü.

Yatakta uyuyan bir melek gibiydi. Uygar elimi tutup beni kendisine çekti ve kulağıma eğilip sessizce konuşmaya başladı: "Güçlü ol, annen seni iyi bir halde görsün. Hem o da iyi ve nihayet kurtuldu ama psikolojisi çökmüş. Bir ay kadar özel bir terapi görecek. Onu psikolog eşliğinde özel bir dinlenme merkezine göndereceğim, sen de haftanın iki günü yanında olacaksın. Yanında ben de olacağım."

Başımı sallayıp gözlerimdeki yaşları sildim. Sonra da yavaşça yürüdüm ve annemin saçlarını okşadım. Annem korkuyla

gözlerini açarak bana baktı. O an gözleri sanki alev aldı ve mırıldandı: "Zeynep'im..."

Çok halsizdi. Annemin gözyaşları yanağından süzülürken bana aynı zamanda gülümsedi. Ben de hızla ona sarıldım. "Annem!"

Kendime hâkim olamıyordum, ağlamak insani bir duyguydu ve içim yanıyordu.

Annem saçlarımı okşarken beni teselli etmeye başladı: "Ağlama mis kokulum. Güzel kızım benim, iyiyim." Hâlâ beni düşünüyordu. Belimde hissettiğim ellerle ayağa kaldırıldım. Uygar dudaklarını boynuma bastırdı ve beni kendisine çekti. Sonra anneme bakarak gülümsedi ve yanına yaklaştı: "Merhaba efendim, iyi olmanıza çok sevindim." Annem de gülümsedi ve başını salladı.

Uygar doktorla konuşmaya gidince biz de annemle baş başa kaldık. Annem oldukça lüks bir odada kalıyordu ve her şey onun için özel olarak seçilmişti. Dolapta annemin bedeninde kıyafetler ve pijama takımları bile vardı. Banyoda her türlü kişisel bakım ve temizlik malzemesi dikkatimi çekmişti, yerde de kapalı bir valiz vardı. Uygar yine her şeyi düşünmüştü.

Annem başından geçenleri bana anlatırken şaşkın ve korkuluydu. En çok beni merak ettiğini ve benim için korktuğunu söyledi. Gelen yemeğini ona yedirirken yüzüme baktı ve gülümseyerek anlatmaya devam etti: "Ama biliyor musun Zeynep? Emindim, Uygar'ın ikimizi de kurtaracağına emindim. O mükemmel bir adam, umarım mutlu olursunuz kızım."

Gülümsedim ve başımı salladım: "Ben de biliyordum anne. Uygar'ı seviyorum ve ona güveniyorum, bana söz verdi ve seni kurtardı. Ona olan aşkım günden güne büyüyor. Ruhum onunla dolu. O evde hapisken bile sadece onun hayaliyle yaşadım. O benim kahramanım anne."

O an odanın kapısından bir ses geldi, annemle başımızı kapıya çevirdik. Uygar kollarını birbirine bağlamıştı ve gülümseyerek bana bakıyordu.

Utanarak başımı eğdim. Annem de sesli bir şekilde gülerek

elimi tuttu ve başını sağa sola salladı. Yakalanmıştım ama utanmıyordum. Herkes bilsin, herkes öğrensin istiyordum, ben ona âşıktım. Hatta bu aşktan öteydi, o benim nefesim gibiydi.

Uygar yanımıza yaklaştı ve annemin yanındaki sandalyeye oturdu. Sonra da anneme bakarak konuşmaya başladı: "Her şeyi biliyorsunuz, iki saat içinde özel bir dinlenme merkezine gönderileceksiniz. Orası sadece bir hastane değil, bir otel ve tatil kampı gibi. Valizinizi hazırlattım. Orada size bir kart verecekler, istediğiniz gibi alışveriş yapabilir ve istediğinizi alabilirsiniz. Bir ihtiyacınız olduğu anda hemen Zeynep'i arayın, valizde bir cep telefonu da var. Orada sizinle ilgilenecek bir kadın olacak. Siz sadece dinlenin ve iyi olmaya bakın."

Annem şaşkınlıkla bana baktı. Gülümseyip başımı salladım. Annem de gülümsedi ve cevap verdi: "Sağ ol oğlum, sana minnet borçluyum. Zeynep'im sana emanet."

Uygar elimi tutarak yüzüme baktı ve gülümseyerek fısıldadı: "Canımla kanımla eş değer bir emanet bu, rahat olun. O bana emanet!"

Annemle vedalaştıktan sonra arabaya bindik. İçim çok rahattı, annem artık emin ellerdeydi. Araba hızla giderken kendime geldim ve gittiğimiz yola bakıp şaşırdım. Bir süre sonra araba havaalanına girince heyecanla Uygar'a dönüp sordum: "Neden buradayız Uygar? Neden eve gitmedik?"

Uygar yüzüme baktı ve tek kaşını kaldırarak garip bir şekilde güldü, sonra da derin bir nefes alıp cevap verdi: "Gidiyoruz, baş başa kalacağımız bir yere. Tatile gidiyoruz güzelim, Mısır'a gidiyoruz. Hem yeni bir otel açmaya hem de birbirimizin olmaya gidiyoruz."

Şaşkınlıkla ona bakıp yutkundum, sonra itiraz ettim: "Ben gidemem Uygar. Hem benim pasaportum bile yok ve yanıma eşya almadım. Böyle, yani bu şekilde Mısır'a nasıl giderim? Yok hayır, asla gidemem."

Uygar tepkisizdi, arabadan inip benim bulunduğum tarafa doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve elimden tutup beni arabadan indirdi. Gözlerimi devirip isyan ettim: "Uygar, beni anlamıyor musun? Pasaportum yok diyorum sana!"

Ama sanki beni duymuyordu. Havaalanına girince yanımıza Kadir ve adamlar geldi. Uygar'la yürümeye devam ettim, normal yolcuların girmediği bir taraftan içeri girdik. Bizi bekleyen iki pilot ayağa kalktı ve saygıyla Uygar'a selam verdiler. Pilotlar bizi başka bir tarafa yönlendirdi ve beklemeye başladık. Kendimi çok garip hissediyordum ve oldukça gergindim. Hava kararmak üzereydi ve uçuş pistinden bulutlara doğru havalanan uçakları seyrediyordum. İç çekerek beklemeye devam ettim. Birkaç dakika sonra beklediğimiz salonun kapısına üç araba yaklaştı ve Uygar hemen beni içlerinden birine bindirdi. Şaşkınlıkla etrafıma bakınıyor ve karşı çıkmaya cesaret bile edemiyordum. Zaten karşı çıksam bile kimse beni dinlemiyordu. Uygar yanıma oturdu ve araba hareket etti. Biraz ilerledikten sonra arabalar özel bir jet uçağın önünde durdu.

Kadir hızla diğer arabadan indi ve Uygar'ın kapısını açtı. Birlikte indik ve merdivenlerden çıkıp uçağa bindik. Uçağın girişinde iki hostes vardı ve saygıyla bize selam verdi: "Hoş geldiniz efendim."

Gülümseyerek başımı salladım ve içeri yürüdüm. Uçağın içini görünce resmen ağzım açık kaldı, Uygar'a bakıp heyecanla bağırdım: "Uygar, bu uçak inanılmaz."

Uygar gülümseyerek başını sağa sola salladı ve beni kendisine çekip sarıldı. Girdiğim şoktan çıkıp konuşmaya devam ettim: "Uygar, burası gerçekten inanılmaz. Yani ben ilk defa uçağa biniyorum ama böylesi bir uçağa binmek benim için gerçekten çok inanılmaz."

Uygar kahkaha attı ve elini yanağıma koydu, şefkatle okşarken cevap verdi: "İnanılmaz olan sensin, senin bu saf hâlinle bile beni deli etmeyi başarman inanılmaz."

Utanarak başımı eğdim, Uygar elimi tutup bana uçağın içini gezdirmeye başladı. Harika bir yatak odası ve muhteşem bir banyo vardı, bu kadarını gerçekten beklemiyordum.

Sonra koltuğa oturduk ve kemerlerimizi taktık. Kadir uçağa bindi, yanımıza gelip Uygar'a bilgi verdi: "Her şey hazır ağabey. Zeynep Hanım'ın pasaportu burada. Otel için emrettiğin her

şey hazırlandı. Zeynep Hanım'ın annesi yola çıktı, iki saat içinde rehabilitasyon merkezine varmış olacak. Başka emrin yoksa ben iniyorum, yarın akşam ben de Mısır'da olurum."

Şaşkınlıkla pasaporta baktım, Uygar için engel diye bir şey yok gibiydi. Uygar, Kadir'e bakıp ciddi bir şekilde başını salladı ve cevap verdi: "Yok koçum, gidebilirsin."

Kadir başını sallayıp gülümsedi ve uçaktan indi. Uçak on dakika içinde havalanıp Mısır'a doğru giderken olanlara hâlâ inanamıyordum. Bir süre sonra heyecan ve yorgunluğa dayanamayarak gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Yanağımı okşayan bir el hissedince uyandım. Öylesine rahat bir yataktaydım ki hâlâ uçakta olduğumu sonra algıladım. En son koltukta oturuyordum, anladığım kadarıyla Uygar uyuyunca beni buraya taşımıştı. Başımı çevirip etrafıma bakınca onun yanımda olduğunu fark ettim. Yüzüme sevgiyle bakarak gülümsedi, sonra dudağıma minik bir öpücük kondurdu ve konuşmaya başladı: "Uçak on dakika içinde iniş yapacak, uyanman lazım güzelim."

Şaşırarak cevap verdim: "Nasıl uyumuşum ya? Ah, çok üzgünüm!" Uygar tek kaşını kaldırıp gülümsedi, sonra sır veriyor gibi kulağıma eğildi: "Birlikte uyuduk, hatta uyurken seni öpmüş bile olabilirim."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım ve gözlerimi kısıp bağırdım: "Fırsatçısın!" Uygar beni ayağa kaldırdı ve parmağını altdudağımda gezdirdi. Sonra yutkundu ve konuşmaya başladı: "İnkâr etmiyorum çünkü çok açım! Beni kendine nasıl esir ettiğini bilsen kendin bile şaşırırdın."

Utanarak gülümsedim. Sonra odadan çıktık ve içeri girdik. Uygar benden önce oturdu. Ben tam diğer koltuğa geçecekken kolumdan tuttu. Şaşkınlıkla ona baktım. Hızla beni çekip kucağına oturttu ve kemerini bağladı. İtiraz etmek isteyince elini dudaklarına götürdü ve *sus* işareti yaptı.

Utanarak hosteslere baktım ama şükürler olsun ki onlar bize bakmıyorlardı. Uygar beni göğsüne bastırdı ve saçlarımı okşarken konuşmaya başladı: "Utanma, başın her zaman dik olacak,

sen Uygar Ezeloğlu'nun sevdiği kadınsın. Sen benim nefesimsin, kimin haddine düşmüş konuşmak? Kim cesaret edebilir? Âşığım sana, var mı ötesi?"

Başımı salladım ve ona sarılarak uçağın inmesini bekledim.

Bir saat sonra Mısır sokaklarını seyrederken âdeta hayran kalmıştım. Mısır mistik ve büyüleyici bir ülkeydi.

Uygar beni kendisine çekerek anlatmaya başladı: "Burası Kahire güzelim, birazdan otele varacağız. Kahire'de çok fazla turist olur. Yerli halk turist görmeye çok alışık. Yarın sana her yeri gezdireceğim, Piramitler'i görmeni istiyorum. Hatta istersen deveye binerek bile gezebiliriz."

Heyecanla ona baktım ve cevap verdim: "Çok isterim! Kahire'nin böyle büyüleyici olduğunu bilmiyordum. Oldum olası Piramitler'i merak ederim ama benim için hayalden ibaretti, şimdi gerçekten buradayım. Çok teşekkürler Uygar."

Uygar kaşlarını çatıp cevap verdi: "Bana Uygar yerine sevgilim demeni tercih ederim. Artık bu resmi sözleri senden duymak istemiyorum, bana benden bile yakın olmanı ve her şeyinle sadece bana ait olmanı istiyorum. Çünkü benim her şeyim sadece senin güzelim."

O benim için çok değerliydi. Bunu ona hangi sözlerle ifade edeceğimi bile bilmiyordum, utanarak başımı eğdim ve cevap verdim. "Sen zaten benim için her şeyden ötesin. Ben zaten sana aitim, ruhum bile senin. Sen benim kahramanımsın, seni seviyorum."

Araba durdu. Uygar söylediklerimin etkisiyle yutkunup yüzüme bakmaya devam etti. Başımı çevirip geldiğimiz otele baktım, bir anda nefesim kesildi. Derin bir nefes alıp fısıldadım: "Burası büyüleyici."

Cevap gelmeyince başımı çevirip Uygar'a baktım, hâlâ bana bakıyordu. Yutkundu ve cevap verdi: "İnan bana senin kadar değil!"

Sonra başını hafifçe salladı ve boğazını temizledi. Elini uzatıp arabadan indi, bir anda etrafımızı bir sürü kalabalık sardı. Adamlar Uygar'a İngilizce ve Arapça selam verebilmek için âdeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Uygar beni kendisine çekti ve

başımın üstüne dudaklarını bastırdı, sonra yanındaki adamlardan birine İngilizce bir şeyler söyledi. Adamlar önümüzü açınca hızla otele yürümeye başladık.

Otelin içi dışından daha güzeldi. Resmen rüya görüyor gibiydim. Hayranlıkla etrafıma bakınırken bir anda gördüğüm kadınla suratım asıldı ve âdeta yerime çakıldım, tüm sevincim sanki kaybolmuştu.

Bu kadın tabii ki Sahra'ydı. Yöresel bir sarı kıyafet giymişti ve yine muhteşem görünüyordu. Bana nefretle baktıktan sonra Uygar'a yaklaşarak gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Hoş geldi Uygar Beyi."

O iğrenç Türkçesini duyunca tiksinerek gözlerimi devirdim. Kulağa ne kadar iğrenç geldiğini acaba kendisi biliyor muydu? Uygar başını sallayarak selam verdi ve İngilizce bir şeyler söyledi. Sahra bir anda aynı dille konuşmaya başlayınca sinirden ve kıskançlıktan dudaklarımı büzdüm. Pislik sanki İngilizceyle bile sevişiyordu.

Uygar ciddi bir şekilde başını salladı ve elimden tutup beni asansöre doğru çekti. Tüm sevincim uçup gitmişti, neden her yerde bir kadınla uğraşmak zorunda kalıyordum ki? Asansör hareket ederken benim suratım hâlâ asıktı.

Uygar elimi dudaklarına götürüp öptü ve gözlerini kısarak yüzüme baktı. Sonra büzdüğüm dudaklarıma bakarak gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Neyin var senin? Neden böyle büzdün o taptığım dudaklarını? Şu an nasıl çekici olduğun konusunda hiçbir fikrin yok değil mi?"

Başımı sağa sola salladım ve derin bir nefes alıp yere baktım. Uygar elini çeneme koyup başımı kaldırdı. Kaşlarını çatarak bana bakarken neyimin olduğunu anlamaya çalışıyordu. Asansörün kapısının açılmasıyla elini indirdi ve birlikte yürümeye başladık.

Yine en üst katta Uygar'a ait özel bir süit daireye girdik. Son derece modern olan bu daire resmen rüya gibiydi. Uygar kapıyı kapattı ve yanıma gelip beni bir anda kucağına aldı. Eğilip kulağıma sakallarını sürttü ve konuşmaya başladı: "Saatlerdir şu ânı bekledim, nihayet baş başa kaldık. Sana dokunmazsam

delireceğim artık güzelim, artık her şeyi unutalım ve birbirimizin olalım."

Sıcak nefesi bile beni kendimden geçirmeye yetmişti, elimi boynuna doladım ve gözlerimi kapattım. Uygar beni banyoya götürdü ve duşa girip suyu açtı, ılık suyun bir anda üstümüze akmasıyla çığlık attım.

Uygar kahkaha attı ve beni indirip duvara yasladı. Hızla tişörtünü yere fırlattı ve gözlerime bakarak fısıldadı: "Dokun bana, sadece dokun!"

Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı omuzlarında gezdirdim. Uygar gözlerini kapattı ve başını kaldırıp yutkundu. Âdemelmasına baktım ve dayanamayıp tam oraya dudaklarımı bastırdım. Bir anda kaskatı oldu ve sert bir soluk verdi: "Ne yapıyorsun sen bana? Aklımı başımdan alıyorsun, sana ihtiyacım var." Yeniden yutkundu ve yüzüme baktı: "Seni deli gibi istiyorum. Benim olur musun? Seviyorum seni, artık tam anlamıyla benim olacak mısın?"

Nefes nefese başımı salladım ve cevap verdim: "Ben de seni istiyorum. Ben de seni seviyorum."

Uygar kaskatı kesildi ve titreyen eliyle yavaşça tişörtümü çıkardı. Tam karşısında sadece sutyenimle kalmıştım, gözlerime baktı ve fısıldadı: "Nesin sen? Sana dokunmak Allah'ın bir lütfu sanki..."

Başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. Bir anda sutyenimin kopçasını açtı ve gözlerime bakarken sutyeni üstümden çıkardı, sonra yutkunup göğüslerime baktı. Utanarak elimle kendimi örtmek istedim ama Uygar izin vermedi.

Gözlerimi kapattım. Göğsümü okşayınca nefesim kesildi, kendimi daha önce hiç tatmadığım duygular içinde kıvranırken buldum. Resmen daha fazlası için kıvranıyordum.

Uygar elini pantolonuma götürüp düğmesini açtı ve yavaşça eğilip ayağımdan çıkardı. Başını kaldırırken köprücükkemiğimde dudaklarını hissettim. Bu zevke daha fazla dayanamayıp garip bir şekilde inledim. İstemsiz bir şekilde saçlarını hafifçe çektim.

Uygar bir anda başını kaldırdı ve beni bacaklarımdan tutup havaya kaldırdı. Dudaklarıma öyle bir hızla yapışmıştı ki sanki çılgına dönmüştü.

Beni belimden tutup kendisine bastırınca hissettiğim sertliğe bir an inanamadım. Hızla yürüyerek banyodan çıktı, beni yatağa bırakarak üstüme çıktı ve gözlerime bakarken fısıldadı: "Zeynep!"

Başım dönüyordu, Uygar beni sarhoş etmişti. Göğüslerimde yine dudaklarını hissettim ve kulağıma boğuk sesi geldi: "Dur de bana ya da bırak artık birbirimizin olalım ve yıldızları görelim. Ama şimdi dur demezsen bundan sonra duramam. Tadına bakmadan, derinlerinde kaybolmadan durdur beni." Elimi saçlarına koydum ve fısıldadım: "Durma! Senin olmak istiyorum."

Uygar bu cevaptan sonra bana hayatımda yaşayabileceğim en güzel dakikaları yaşattı. Dudaklarını bedenimin her köşesinde hissetmek aklımı başımdan almıştı, resmen daha fazlası için yalvarıyordum. İçimde ritmik bir şekilde hareket ederken çıkardığı sesler odada yankılanıyordu. Sona ulaşırken gerçekten yıldızları görmüştüm.

Uygar son bir defa haykırdı ve kendisini bana itti, sonra gözlerini kıstı ve titreyerek üstüme yığıldı.

Zorlukla başını kaldırıp gözlerime baktı. Nefes nefeseydi ama gözlerinin içi parlıyordu. Hafifçe gülümsedi ve gözlerime bakarak fısıldadı: "Muhteşemdi! Artık tam anlamıyla birbirimizin olduk ve sonsuza kadar birlikte olacağız! Sen dünyanın en güzel kadınısın."

Alnıma dudaklarını, boynuma başını bastırdı. Kendimi inanılmaz mutlu ve huzurlu hissediyordum. Bizim için yeni bir dönem başlıyordu, bu başlangıç eminim ki zor olacaktı. Ama ben Uygar için her şeye hazırdım ve biliyordum ki Uygar da benim için her şeyi yapardı, bundan sonra onsuz olamazdım. Artık o benim her hücreme karışmış ve benliğime kazınmıştı.

Kasıklarımda hissettiğim yoğun sancıyla gözlerimi açtım. Gözlerimi açar açmaz zihnime geceden kalma anılar düştü ve sanki yüzüme kan sıçradı. Bir yanım delicesine utanırken diğer yanım yaşadığım muhteşem geceyle sanki mutluluk dansı yapıyordu.

Allah'ım, o kız gerçekten ben miydim? Gözlerimi daha da sıkarak yorganı başıma kadar çektim ve kendime art arda küfürler saydım, o anda Uygar'ın o ahenkli kahkahası odada yankılandı. Yorganı yavaşça yüzümden çekip doğruldum. Uygar gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Gözleri bir anda vücuduma kayınca altdudağını dişlerinin arasına alarak sertçe bir soluk verdi. Hızla başımı indirip kendime baktım ve isyan ederek yorganı üstüme çektim. Uygar beni kolumdan tuttu ve hızla kendisine çekerek altına aldı. Sonra açıkta kalan göğsüme minik bir öpücük kondurarak yüzüme baktı, kendinden geçmiş bir şekilde konuşmaya başladı: "Artık saklama kendini benden, o taptığım vücuduna bakmamaya bundan sonra dayanamam. Sakın kendini esirgeme çünkü sana dokunmadan geçen her saniye eziyet benim için. Lan nasıl bir bağımlılıksın sen? Şu hâlime bir bak."

Gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdattı ve başını sağa sola salladı, sonra da boğuk sesiyle konuşmaya devam etti: "O dudaklarınla bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok ve bu çok tehlikeli. Benim gibi bir adam için uçurumun kenarında gözleri kapalı yürümek gibi ama öyle bir razıyım ki öl de ölürüm kadınım!"

Bu sözler içimi eritirken gözümden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. Uygar tam gözyaşımdan öperek başını çıplak göğsüme koydu. Elimi saçında gezdirirken hâlâ utansam da belli etmemeye çalışıyordum. Uygar sızlayan kasıklarımda elini gezdirerek sordu: "Canın çok yanıyor mu güzelim?"

Derin bir nefes aldım ve cevap verdim: "Hayır. Şey, yani iyiyim."

Bu konu beni utandırmaya devam ediyordu, bu sebeple sesim çok zayıf çıkmıştı. Uygar sesimin tonundan huzursuz

oldu, başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sonra endişeyle sordu: "Sen yoksa pişman mısın?"

Hızla başımı sağa sola sallayarak itiraz ettim ama o konuşmama fırsat vermeden konuşmaya devam etti: "Çok istedim seni, kendime hâkim olamadım. Tüm bedenim hâlâ delicesine seni istiyor Zeynep, sana zarar vermekten çok korkuyorum. Çünkü konu sen olunca kontrolümü kaybediyorum. Ben ilk defa ruhumla ve isteyerek seviştim, affet beni."

Dayanamayıp yanaklarından tuttum ve yaşadığım utancı umursamadan cevap verdim: "Asla pişman değilim. Öyle güzeldi ki kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Bana hayatımın en güzel dakikalarını yaşattın sen, nasıl pişman olurum? Senin kadının olmak ve seni hissetmek beni inanılmaz derecede mutlu etti. Canım acımadı ki." Sonra gülümseyerek devam ettim. "Yani tamam biraz canım yandı ama çok güzeldi, ben sadece biraz utanıyorum Uygar."

Uygar bir anda şaşırırken gözlerini kıstı ve birden kahkaha attı. Benim ağzım bir karış açık kalırken onun o muhteşem kahkahasına bakakaldım. Allah'ım, bu nasıl bir adamdı? Bir insan nasıl bu kadar çekici ve mükemmel gülebiliyordu?

Uygar birden durdu ve dudağıma minik bir öpücük kondurdu. Sonra başını sağa sola sallayarak bağırmaya başladı: "Seni seviyorum, seni canımdan öte seviyorum. Böyle bakmanı, kokunu ve tapılası bedenini seviyorum. Sevmek neymiş lan, eriyorum sana kadın, yanıyorum senin için."

Uygar beni kucağına aldı ve banyoya götürüp şefkatle yıkadı. Havluyu bedenime sarıp alnıma dudaklarını bastırdı ve gözlerime hayranlıkla bakarak fısıldadı: "İçeride tam sağ tarafta bir giyinme odası var, neye ihtiyacın varsa orada bulursun. Hepsi senin için alındı ama sakın açık saçık bir şeyler giyme. Beni delirtmek istemezsin değil mi güzelim?"

Kahkaha attım ve başımı hayır anlamında salladım. Uygar da güldü ve burnunum ucunu öperek fısıldadı: "İşte benim kadınım!"

Banyodan çıkıp odaya girdim. Önce aynaya yaklaşarak ken-

dime baktım, bambaşka bir insan olmuştum. Yanaklarım kızarmış ve tenim canlanmıştı. Göğüslerimde ve kasıklarımda oluşan ufak morlukları görünce istemsiz olarak garip bir haz duydum. Dolaba yürüdüm ve bordo rengi bir iç çamaşır takımını giyip kendime baktım. Gerçekten kaliteli ve pahalı olduğu belliydi. Saçımdaki havluyu çıkarıp saçlarıma şekil verdim ve aynaya bakarak gülümsedim. Bu mutluluğu yıllarca hayal etmiştim, Uygar beni ben yapmıştı.

Sonra dolabı açıp baktım. Ayak bileğinde biten kareli muhteşem bir elbise dikkatimi çekti, tam göğüs altında kuşağı olan bu elbise sanki benim için dikilmişti. Hemen onu askıdan çıkarıp giyindim ve beğeniyle kendime baktım. Ayağıma da ona uyan bir sandalet giyip hemen biraz makyaj yaptım. Her şey tamamlanınca harika olmuştum.

Odadan çıktım ve terasa gidip manzarayı seyrettim. Kahire oldukça sıcak ama muhteşem bir şehirdi. Bir süre sonra belime dolanan eller beni kendime getirdi. Uygar burnunu boynuma gömerek beni derin derin koklamaya başladı. Gülümseyip başımı ona yasladım, sonra fısıldadı: "Çok güzelsin. Bu kadar güzel olmana dayanamıyorum, sana değen her göz beni çileden çıkarıyor."

Arkamı dönüp ona baktım. Bir anda dudaklarım büzülürken çaresizce iç çektim. Bu adam kendini görmüyor muydu? Beyaz bir tişört ve siyah kot pantolonuyla âdeta bir güneş gibi parlıyordu.

Elimi tuttu ve gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Hadi önce kahvaltı yapalım, sonra da sana Kahire'yi gezdireceğim." Birlikte asansöre bindik ve önce lobiye indik. Herkes yine coşkuyla Uygar'ı karşılıyor ve onunla konuşmaya çalışıyordu ama herkesin beni görmezden gelmesine bozulmaya başlamıştım. Kendimi âdeta bir hayalet gibi hissediyordum. Uygar elimi tutup beni kendisine yapıştırmıştı, vahşi bir aslan gibi etrafına sert bakışlar atıyordu. Gözlerimi devirip derin bir nefes aldım. Zaten kimsenin beni umursadığı ya da bana baktığı yoktu.

Kahvaltı salonuna yürüdük ve garson neredeyse yere eğilip

bizi karşıladı. Bizi lüks bir locaya aldı ve Uygar'la İngilizce konuşup gitti. Suratım asıktı, etrafıma baktım. Neden insanlar beni görmezden geliyor ve bana bir merhaba bile demiyordu? Uygar elimi dudaklarına götürüp öptü ve sevgiyle gözlerime baktı. Suratımın asık olması dikkatini çekmişti: "Neyin var meleğim?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Beni sana layık bulmadılar galiba, ya da ciddiye bile almadılar. Baksana, benden bir selamı bile esirgediler. Neden böyle herkes?"

Uygar çenesini oynatıp burnundan soludu: "Yiyorsa biri baksın, yiyorsa biri selam versin. Gebertmezsem adam değilim!"

Hayretler içinde ona bakıyordum. Ne diyeceğimi bilemiyor, öylece durmuş ona bakıyordum. Uygar masaya baktı ve konuşmaya devam etti: "Ben hayatımda kimsenin elini tutarak gezmedim Zeynep, senin sıradan bir kadın olmadığını herkes biliyor. Ben bir yere gitmeden önce o yere kurallarım gider. Sana gözü değen olursa başına gelecekleri çok iyi biliyorlar. Yalan yok, seni deli gibi kıskanıyorum. Sana bakmayı bırak, yaklaşmaya cesaret edeni gebertirim."

İnanamayarak başımı salladım. O anda garson geldi ve masaya enfes gözüken kahvaltılıkları tek tek dizdi, çok tedirgindi; bunu titreyen elinden anlamıştım. Bana bakmamak için savaş verdiği belliydi. Son olarak çayımı bile sanki ben cüzzamlıymışım gibi Uygar'ın önüne koydu ve gitti.

Uygar çayı önüme bıraktı ve şeker atıp karıştırdı. İsyan ederek yüzüne baktım ve dişlerimin sıkarak konuşmaya başladım: "Bu kadarına gerek yok! Bu durum herkes için çok sıkıcı, bana güvenmek zorundasın. Bu kuralı koyarak insanların gözüne beni sokan sensin. Ben hayalet değilim Uygar!"

Uygar kaşlarını çattı ve cevap verdi: "Sana güveniyorum ama elimde değil, anlamıyor musun? Belki zamanla biraz düzelir ve geçer sandım ama geçmiyor. Hele dün geceden sonra..."

Ne demek istediğini anlamadım ve açıklama bekledim. Uygar ofladı ve pencereden dışarı bakarak konuşmaya devam etti: "Seni hissetmek ve sana tam anlamıyla sahip olmak beni daha

beter kudurttu. Seni elimden alacaklar diye aklım gidiyor. Çok güçlüyüm ve acımasız bir adamım, evet! Ama konu sen olunca savunmasız oluyorum. Dün gece benim içinde bir ilkti çünkü ilk defa sevdiğim kadınla seviştim. Bu zevki daha önce böyle şiddetli yaşamamıştım. Sana biri o gözle bakarsa deliye dönerim. Bir canavar gibi önüme kim gelirse parçalar atarım Zeynep. Sabah da dedim, benim gibi bir adam için bu duygu çok tehlikeli. Benden normal bir sevgi bekleme, şiddetli sever ve şiddetli kıskanırım. Bunu sorgulama ve buna alış."

Derin bir nefes alıp yere baktım. Uygar beni kendisine çekip sarıldı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı, sonra çayı gösterip konuşmaya devam etti: "Hadi kahvaltını yap meleğim, düşünme artık. Sen böyle olunca içim gidiyor."

Gülümsemeye çalıştım ve elime çatal alıp kahvaltı etmeye başladım. Uygar kahvesinden içerken beni izliyordu. Bir parça ekmek alıp tereyağı ve bal sürdüm ve ona uzattım. Kaşlarını çatıp elime baktı. Sonra da eğildi, parmağımdaki ekmeği aldı ve parmağımı öptü. Yanaklarım kızarınca Uygar gülümseyerek başını sağa sola salladı.

Tam o sırada "Gönaydin!" diye bir ses duydum ve gözlerimi devirdim. Tabii ki bu ses Sahra olacak yılanın sesiydi, tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Kolsuz leopar desenli bir badi ve yüksek bel kumaş pantolon giymişti. Uygar'a bakan o gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyordum. Uygar başını sallayarak karşılık verdi; ama Sahra tatmin olmamıştı ve sanki bana inat yapıyordu.

Hafifçe başını salladı, sonrada uzun gür saçlarını arkaya attı ve tatlı bir şekilde gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Bugün dört toplantısı hazır. Yusuf El Hazri Bey toplantıda olacak. Bilirsaniz beni kiramaz. Açılış öbür gün, heyecanlı ben. Size iyi gün diliyorum Uygar Beyi."

Sinirle soluyup elimi Uygar'ın dizine koydum. Uygar hafifçe gülümsedi ve alt dudağını ısırarak başını sağa sola salladı. O isterse gülebilirdi ama ben ciddiydim çünkü bu kadın resmen Uygar'a benim gözümün önümde kur yapıyordu. Üstelik

beni yoksayıyordu. Başımı dikleştirdim ve aynı şekilde saçlarımı savurup cevap verdim: "Sorduk mu? Şu an kahvaltı yapıyoruz ve kesinlikle rahatsız edilmek istemiyoruz. Ayrıca Uygar Beyi değil, Uygar Bey. İşinize bakın Sahra Hanım. Güle güle!"

Sahra mal gibi yüzüme bakarken Uygar elinin tersini ağzına dayayarak hafifçe kahkaha attı. Sonra başını sallayıp elini enseme koydu ve hafifçe saçımı çekip okşamaya başladı. Çok sinirliydim, neydi Allah için benim bu kadınlardan çektiğim? Ama Uygar haklıydı. Ben de dün geceden sonra daha beter kıskanç olmuş ve ona bakan her kadının saçını yolacak hâle gelmiştim.

Sahra omuzlarını dikleştirip uzaklaşırken Uygar beni kendisine çekip ensemi kokladı: "Beni inanılmaz derecede tahrik ettiğinin farkında mısın? Böyle hırçın olmana dayanamıyorum."

Öfkeyle ona döndüm ve cevap verdim: "Benim için koyduğun kuralları kendin içinde koy lütfen. Bu ne ya? Her yerde bir bela. Hanımefendi heyecanlıymış, sanki çok umurumuzda. Uyuz pislik!"

Uygar kahkaha attı ve elimi tutup ayağa kalktı. Hızla otelden çıkıp arabaya bindik ve Kahire'yi gezmeye başladık. Ben hayranlıkla etrafı seyrederken Uygar bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Araba bir çarşının önünden geçerken heyecanla bağırdım: "Uygar, ne olur buraya da geçelim. Lütfen Uygar, baksana ne kadar güzel mağazalar var."

Uygar başını sallayıp şoföre bir şeyler söyledi ve araba çarşının önünde durdu. Uygar indi ve elimden tuttu. Heyecanla indim ve yürümeye başladık. Hayranlıkla pırıl pırıl kumaşlara bakıyordum, muhteşem takılar resmen aklımı başımdan almıştı. Uygar elini belime doladı ve beni çekip şakağıma bir öpücük kondurdu. Ilık bir rüzgâr vardı, her şey çok güzeldi. Bir an gözüme yöresel bir kıyafet çarptı, taşlarla süslü elbise harikaydı. Hayranlıkla onu gösterdim ve sordum: "Bu elbiseyi deneyebilir miyim Uygar?"

Uygar gülümseyerek cevap verdi. "Seni kimse görmeyecekse deneyebilirsin. Sakın kabinden dışarı çıkma, ben içeri gelir

bakarım." Heyecanla el çırparak başımı salladım. Birlikte içeri girdik. Uygar kadına elbiseyi işaret etti ve Arapça bir şeyler söyledi. Kadın gülümseyip elbiseyi indirdi ve beni deneme kabinine geçirdi. Bu tarihi mağaza çok eski olsa da yöresel kıyafetler bir harikaydı. Dikkatli bir şekilde elbiseyi giyindim. Elbise biraz dekolteliydi, eski bir Mısır kraliçesi gibi olmuştum. Kadın bana hayranlıkla bakıp iç çekti ve başıma kıyafetin parçası olan altın renginde yapraklı bir taç taktı.

Kadın Arapça "Maşallah, maşallah," diyerek hızla beni kabinden dışarı çekince bir anda kendimi mağazanın içinde buldum. Ama gördüğüm manzaradan sonra çıktığıma bin pişman oldum.

Çünkü Uygar yalnız değildi. Yanında yöresel kıyafet giyinen genç bir adam vardı ve konuşuyorlardı. İkisi başlarını çevirerek bana baktı, Uygar önce yanındaki adama baktı ve hızla bana dönüp üstümdeki elbiseyi inceledi. Yutkundum, korkudan ne yapacağımı bilemedim. Çünkü Uygar'ın gözlerinde öfkeyle yanan bir ateş, adamın gözlerinde ise hayranlık vardı.

Terleyen ellerimi önümde birleştirip bakışlarımı Uygar'a çevirdim. Boynunda bir damar seğiriyordu ve yanında duran adama sert bir şekilde bakıyordu. Ben de gözlerimi adama çevirdim, en fazla otuz yaşlarında görünen bu esmer adam bana hayranlıkla bakmaya devam ediyordu.

Göz göze geldiğimiz anda yutkunup başını hafifçe sağa sola salladı ve sanki kendine gelmeye çalışır gibi gözlerini kapatıp açtı. O sırada dışarıdan gelen başka bir adam dikkatimi çekti. Kendisi gibi yöresel bir Arap kıyafeti giyen adam telaşla eğilip bana bakan adamın kulağına bir şeyler söyledi. Adam aynı anda kaşlarını çatıp başını salladı ve bakışlarını benden çekip Uygar'a döndü.

Uygar patlamaya hazır bir bomba gibiydi, onu tanıyordum. Vücudu hafifçe öne doğru eğilmiş ve çenesi kasılmıştı. Adam yutkundu ve elini kalbinin üstüne koyarak selam verdi. Sonra da arkasını dönüp yürümeye başladı. Uygar'ın bakışları tekrar

beni bulurken diğer adamın mağazanın önünde hafifçe durduğunu, sonra da hızla çıkıp gittiğini fark ettim.

Ne yapacağımı bilemiyordum, Uygar'a baktım. Hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Neden bu kadar gerildiğini anlayamıyordum, sonuçta üstümdeki kıyafet eski bir kostümden ibaretti ve her turist eminim ki böyle şeyler denemek isterdi. Adamın burada olduğunu bilmiyordum ki...

Uygar yavaşça yanıma doğru geldi ve tam önümde durdu. Korkuyla yüzüne baktım. Birden elini kaldırıp yanağımı tuttu ve hafifçe gülümsedi, kendini kontrol etmeye çalıştığını kaskatı kesilmiş çenesinden ve titreyen elinden anlıyordum. Sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Çok yakışmış. Çok güzelsin, bu elbiseyi alıyoruz. Melekleri kıskandıracak kadar güzel ve masumsun. Benimsin! Sadece ve sadece benim!"

Titreyen elimi kaldırıp göğsüne koydum ve gülümseyerek, "Sadece ve sadece tüm benliğime seninim!" diye cevap verdim.

Uygar elimi tutup dudaklarına götürdü ve bana sıkıca sarıldı. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "Ben de seninim. Hadi artık gidelim, daha gezecek çok yerimiz var. Ama üstündeki elbiseyi çıkar yoksa ben seve seve çıkarırım ve inan bana şu anda bunu yapmamak için kendimle savaşıyorum."

Gülümseyerek başımı salladım ama huzursuz olmuştum çünkü Uygar da huzursuzdu ve bunu hissedebiliyordum. Kabine girip üzerimi değiştirdim. Mağazadan çıkınca birlikte arabaya yürüdük. Uygar sessizdi ve bu beni çok üzüyordu. Arabaya bindiğimde şoförün getirdiği poşetler dikkatimi çekti. Sadece bir elbise alsam da şoförün elinde farklı farklı mağazaların poşetleri vardı. Uygar'a baktım, kaşları çatılmıştı, elini çenesine dayamıştı ve dışarı bakıyordu. Dudaklarım büzülürken çaresizce ne yapacağımı düşündüm, keşke o kabinden hiç çıkmasaydım. Belki de sorun başkaydı ama emindim ki o adamın bütün bunlarla bir ilgisi vardı.

Araba hızla hareket edince dayanamayıp Uygar'ın yanına yaklaştım ve başımı göğsüne koydum. Hemen beni sardı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Cesaretimi topladıktan

sonra ona sordum: "Neyin var senin, neden böyle sessizleştin? Bir sorun var ve ben bunu hissediyorum, sırf ben üzülmeyim diye susuyorsun. Lütfen Uygar, söyle bana. Nedir seni düşündüren?"

Uygar beni tuttu ve kucağına çekti. Saçlarımı okşadı ve yüzüme şefkatle bakarken cevap verdi: "Benim hayatımda sorun yoktur güzelim, sorun yaratmaya kimse cesaret edemez. Ha, eden olursa da her zamanki gibi kökten temizlerim. Sen bunları o güzel kafana takma. Yanımda ol. Benim ol. Kokundan beni mahrum etme çünkü bu boktan dünyada gerisi umurumda bile değil."

Suratımı büzüştürerek ona bakınca kaşlarını kaldırdı ve gülerek, "Ne? Boktan işte, yalan mı?" dedi.

Dayanamayıp kahkaha attım. Uygar dudağımı tutup hafifçe sıktı ve eğilip ısırdı. Utanarak şoföre baktım ama gözü yoldaydı. Uygar kulağıma eğilip sessiz bir şekilde konuşmaya devam etti: "Arkada kıyamet kopsa dönüp bakmazlar. Hepsi özel yetiştirilmiştir. Benim adamım olmak hata yapmadan çalışana lütuftur. Onları sahiplenir ve her şeyleriyle yakından ilgilenirim."

Omzumu silktim. "Kendini beğenmiş kontrol manyağı ne olacak," dedim ve der demez pişman oldum. Pişmanlıkla gözlerimi kocaman açtım, sonra da elimle hemen dudaklarımı kapattım.

Uygar şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu, birden başını arkaya yasladı ve muhteşem bir kahkaha attı. Sonra yanağımı okşadı ve "Kontrol manyağı öyle mi? Bakıyorum da senin dilin çok uzadı ama ben onu seve seve terbiye ederim güzelim," dedi.

Tam cevap veriyordum ki araba durdu ve Uygar bana fırsat vermeden arabadan indi, sonra da elimi tutup beni de arabadan indirdi.

Her şey öylesine güzeldi ki...

Asla unutamayacağım bir gün geçirmiştik. Sapsarı kumlara vuran sımsıcak güneş ve Uygar'ın aşkla beni seyretmesi birbirine uyan âdeta iki doğa olayı gibiydi.

Mısır Piramitler'i tarihin izlerini ruhumuza kazıyordu. Bel-

ki Uygar da eski bir Mısır tanrısıydı, bir an onu öyle hayal ettim ve iç çektim. Her şey sadece onunla güzeldi.

Tarih, güneş ve kavrulan kumlar...

Otele döndüğümüzde ruhumu o çölde bırakmış gibiydim. Uygar toplantıya katılacağını söyleyip beni odaya bıraktı ve duş aldıktan sonra gitti. Ben de duş aldım ve terasa çıkıp bir bardak buzlu çay içtim. Sonra yatağa uzandım, günün yorgunluğu ve kasıklarımdaki ağrı beni tatlı bir uykuya teslim etti.

Uyandığımda ilk iş Derin'i aradım, onun çığlıkları ve heyecanı beni gülümsemeye yetmişti. Tabii ona Uygar'la geçirdiğim geceyi anlatamazdım ama döner dönmez ilk anlatacağım kişi yine oydu. Sonra annemi aradım, sesi öyle güzel gelmişti ki Uygar'a bir kez daha minnet duydum.

Odada sıkılmıştım ve biraz otelde gezmek istiyordum ama Uygar'ın buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Telefonu eline alıp onu aradım. İkinci çalışında cevap verdi: "Efendim?"

Sesindeki resmiyet beni hemen gülümsetti, belli ki hâlâ toplantıdaydı. Hiç bozuntuya vermeden hemen sordum: "Biraz otelin içinde gezmek istiyorum Uygar, bir sakıncası var mı?"

Uygar boğazını temizledi ve önce sessiz kaldı, sonra resmi bir şekilde cevap verdi. Sesi tepkisiz olsa da huzursuz olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum. "Bir saat sonra toplantı bitecek, beklesen iyi olur."

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzüp cevap verdim: "Anlıyorum, peki." Uygar bir an sessiz kaldı ve ardından konuşmaya devam etti: "Hazırlan, Kadir'i gönderiyorum. Kuralı biliyorsun, kimseyle muhatap olmak yok. Bir saat sonra yanındayım."

Gülümsedim ve cevap verdim: "Tamam canım." Uygar boğazını tekrar temizledi ve derin bir nefes aldı, sonra fısıldadı: "Özledim!"

Sanki midemde kelebekler vardı, bir an nefes alamadım. Sonra sanki yanımda biri varmış gibi ben de fısıldadım: "Ben de!"

Uygar, "Tamam, dediğimi unutma," dedi ve telefonu kapattı. Yatakta uzanıp yorgana sarıldım. Yüzümde oluşan gülümseme artarken bu adamı nasıl delicesine sevdiğimi tüm dünyaya haykırmak istiyordum.

Hemen kalkıp giyinme odasına girdim, yerdeki poşetler dikkatimi çekti. Bunlar sabahki poşetlerdi, içlerinden birinde benim denediğim elbise vardı. Gülümserken elbiseyi elime aldım ve dolapların birine astım. Diğer poşetleri elime alarak içlerine baktım ve o an şoke oldum. Uygar o çarşıda elime alıp baktığım ne varsa hepsini satın almıştı. Renkli eşarplar, mistik takılar, ipek kumaşlar... Gerçekten inanılmaz bir adamdı, derin bir nefes alıp yerimden kalktım ve ne giyineceğime karar vermeye çalıştım.

Akşam olmuştu ve bir saat sonra akşam yemeği yenecekti. Kendime şık bir şeyler aradım, siyah parlak kumaştan yapılmış bir tulum dikkatimi çekti. Hemen elime aldım. Çok güzeldi ve oldukça iddialı görünüyordu, onu giymeye karar verdim.

Tulum ince bedenimi iyice sarmış ve çok hoş durmuştu. Altına yazlık ve ince topuklu bir sandalet giyinip aynaya baktım, gerçekten kaliteli ve havalı parçalardı ve muhteşem durmuşlardı.

O sırada kapı çaldı ve heyecanla çantamı alıp kapıyı açtım. Kadir tüm sevecenliğiyle gülüp başını salladı ve bana selam verdi: "Merhaba Zeynep."

Ben de gülümsedim ve heyecanla cevap verdim: "Hoş geldin Kadir, ne zaman geldin? Ah, gelir gelmez yine dert oldum başına!"

Kadir aynı sevecenlikle cevap verdi: "Olur mu? Hem bu benim görevim, sen benim yengemsin. Ağabeyimin kesin emri var Zeynep. Kimseyle konuşmak yok, hatta bence bakma bile. Yani ben öyle talimat aldım, en azından benim sağlığım için dikkat et. Bence sen ruh gibi gez."

Şaşkınlıkla ona bakıp yutkundum, sonra ikimiz birden kahkaha attık. Asansöre binip lobiye indik. Yanımıza iki adam daha geldi ve bizimle yürümeye başladı. Bu durumlar artık bana rutin geliyordu ve galiba alışmıştım.

Otelin içinde her şey vardı. Kuaför salonu, terzi ve hatta bir ibadethane bile vardı. Bir alışveriş mağazası görünce oraya girdim, Kadir sessizce yanımda yürüyor ve vahşi bir kaplan gibi etrafına bakınıyordu.

Mağazada gördüğüm bir kolye dikkatimi çekti, asil bir erkek kolyesiydi. Bir an onu Uygar'ın boynunda hayal ettim ve heyecanla fiyatına baktım. Ama oldukça pahalıydı ve şu an almam mümkün değildi.

O sırada Kadir yanıma yaklaştı ve bana bir kart uzattı, kaşlarımı çatarak ona baktım. Hemen açıklama yapmaya başladı: "Ağabeyime ait özel bir karttır, sana vermemi istedi. Sadece otel içinde kullanman için. Burası zaten onun Zeynep ve sen onun nişanlısı sayılırsın, yani bir anlamda kimlik gibi bir şey, bende de var. İstediklerini rahatça alabilmen için."

Yanaklarım kızarmıştı, utanmıştım. Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim: "Buna gerek yok." Uygar'ı çok seviyordum ve sanki imkânlarını kullanmak onu kullanmak gibiydi. Bu tabii ki saçmalıktı. Sonuçta üstümdeki kıyafetler bile bana ait değildi ama bile bile bu kartı almak bambaşka bir şeydi.

Kadir gülümseyerek cevap verdi: "Peki Zeynep, sen bilirsin." Birlikte mağazadan çıktık ve yemek salonuna yürüdük, bir saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Kadir beni sabah oturduğum özel locaya getirdi ve açıklama yaptı: "Ağabeyim toplantıdan çıkmış, birazdan burada olur. Sana bir kahve söyledim. Keyifli akşamlar Zeynep. Ben buralardayım."

Gülümseyip başımı salladım, bir süre sonra kahvem geldi. Garson yüzüme bile bakmadan kahvemi önüme koydu ve gitti. Saçlarımı tek omzumda toplarken gözlerimi devirdim. Her şey çok güzel olsa da insanların bu tavırları kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

Kahveden bir yudum aldım ve enfes kokusunu içime çektim. O sırada Sahra'nın yemek salonuna girdiğini fark ettim, uzakta olsa da uzun saçları ve çekici tarzıyla ben buradayım diyordu. Yanında bir adam vardı. Hemen tek kaşımı kaldırıp çaktırmadan onları izledim. Keşke Derin yanımda olsaydı, onunla dedi-

kodu yapmayı özlemiştim. Şimdi burada olsa ne güzel yorumlar yapardı.

Sahra sarı bir etek ve siyah bir gömlek giymiş, oldukça hoş duruyordu. Yanındaki adama bakarak kahkaha atınca oturduğum yerde gözlerimi devirerek sessizce kendi kendime söylendim: "Şırfıntı!"

Biraz daha yaklaştıklarında beni fark etti ve kıskançlıkla gözlerini kıstı. Ben de meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. Adam sandalyesini tutarak onun oturmasını bekledi ve ardından sandalyesine geçti. Adam başını kaldırınca bir an benimle göz göze geldi.

Ben şaşırıp kalırken adam benden beter halde yerine çakılmıştı, bu adam sabah mağazada gördüğümüz adamdı ve yine üstünde modern bir yöresel kıyafet vardı.

Hemen kendimi toparlayıp bakışlarımı pencereye çevirdim. Durduk yere sorun olacak hiçbir şey istemiyordum. Adamın bana bakarken kendinden geçer gibi olması çok saçmaydı, bu tavrı canımı sıkmaya başlamıştı.

Kahveden bir yudum daha alıp pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Hissediyordum, adam hâlâ beni izliyordu ve çok huzursuz olmuştum. Kesinlikle onunla göz göze gelmek istemiyordum.

Boynuma dokunan bir el hissetmemle korkuyla yerimden sıçradım. Başımı çevirip bakınca Uygar'ın şüpheyle bana baktığını gördüm. Kaşlarını çattı ve sordu: "Neyin var senin meleğim?"

Derin bir nefes alıp gülümsedim. Uygar yavaşça oturdu ve açıkta kalan boynumu koklayıp bir öpücük kondurdu, sonra koyulaşmış bakışlarını gözlerime çevirdi ve yutkundu. Kalbim yerinden oynuyordu. O bana dokununca bedenim sanki alev alıyordu. Aklımı başıma toplayıp cevap verdim: "Bir şeyim yok canım, sadece dalmışım."

Uygar beni baştan aşağı süzerken gözlerini kıstı. Sonra altdudağını dişlerinin arasına aldı ve bir tutam saçımı tutarak hafifçe çekti. Kulağıma eğilip kendinden geçmiş bir şekilde konuşmaya

devam etti: "Bu kadar güzel olman çok tehlikeli. İşime konsantre olamıyorum, toplantıdayken seni defalarca öptüğümü hayal ettim. Kokunun uzak olması bende sinir yaratıyor. Salona girip seni gördüğüm an kanıma alkol karışmış gibi hissettim, bütün gerginliğim bir anda kayboldu. Beni sarhoş ediyorsun kadın. Ben seninle ne yapacağım, söyle bana?"

Titreyen elimi saklamaya çalışırken yutkundum. Asıl sarhoş olan bendim, kesinlikle başım dönüyordu. Tam gülümseyip konuşacaktım ki beni izleyen bir çift gözle karşılaştım. Bir anda yüzümdeki gülümseme silindi. Adam gözlerini benden alamıyordu, üstelik bu durum Sahra'nın da dikkatini çekmişti.

Uygar'a sokulup iç çektim ve saçlarımla oynayan elinin sakinliğine sığındım. Elimi elinin üstüne koyup kucağıma aldım. "Bunun cevabı yok çünkü ben de sensiz nefes alamıyorum Uygar. Asıl sen söyle, ben seninle ne yapacağım?"

O an garson geldi. Utanarak geri çekilmeye çalıştım ama Uygar izin vermedi. Garson masaya çeşit çeşit yemekler bıraktı. Uygar onu hiç umursamadan beni kendisine çekerek iyice sarıldı. Garson saygıyla selam vererek gidince Uygar başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve konuşmaya başladı: "Öncelikle asla ve asla hiç kimseden utanma ve yanımdan ayrılma, bu kartı da al." Elime Kadir'in bana vermek istediği kartı verdi. Sonra gözlerime baktı ve yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydu, iç çekip konuşmaya devam etti: "Sen benim kıymetlimsin, bana ait ne varsa senin. Benim imkânlarından yararlanman bana hakaret değil, benim için ödül olur. Ben senin için yaşıyorum. Gücümün sınırı yok; senin kokunu ve gülüşünü, en önemlisi bana yaşattığın duyguları parayla satın alamam. Senin bunları benimle paylaşman ne kadar doğalsa benim servetimi seninle paylaşmak istemem o kadar doğal. Lan beni uyuşturulmuş bir kuklaya çevirdin, para neymiş? Şimdi kartı alıp çantana koyacak ve yemeğini yiyeceksin. Anlaşıldı mı güzelim?"

Utanarak başımı salladım ve kartı çantama koydum. Uygar yemeklerden tabağıma doldururken ona itiraz etsem de beni dinlemedi. Yemekten sonra kasıklarımda ağrı hissedince lava-

boya gitmek istedim. Uygar'a belli etmemeye çalışırken, "Lavaboya gitmem gerekiyor," dedim.

Uygar başını salladı ve elimden tutup ayağa kalktı, tam o sırada çalan telefonuyla kaşlarını çatıp yüzüme baktı. Karşı tarafı gösterdi ve açıklama yaptı: "Tam karşısı güzelim. Telefona cevap vermek zorundayım çünkü çok önemli. Kimseyle muhatap bile olma, eğer istersen direkt odaya çıkalım."

Sancı şiddetli değildi ama yine de bakmak zorundaydım. Yanıma ped almıştım ve dün geceden sonra ne olacağını bilmiyordum. Gülümseyerek başımı sağa sola salladım ve cevap verdim: "Sadece ellerimi yıkayıp geleceğim. Merak etme hemen geliyorum ve anlaşıldı, kimseyle konuşmak yok!"

Uygar memnun bir şekilde gülümsedi, sonra da telefonuna cevap verdi. Ben de hemen lavaboya gidip kendimi kontrol ettim. Tam tahmin ettiğim gibi biraz kanamam vardı, zaten bunu bekliyordum. Regl dönemim değildi ama sancıdan anlamıştım. Hemen pedi kullandım ve akıllılık ettiğim için kendimi tebrik ettim. Sonra elimi yıkadım ve rujumu tazeleyip dışarı çıktım. Tam bir adım atmıştım ki birden yabancı bir ses duydum: "Selamın aleyküm, yani merhaba. Bendeniz Yusuf El Hazri ve sizinle tanışmak büyük şeref olacak benim için. Çünkü ben ömrümde sizin gibi etkileyici ve masum güzellikte bir kadın görmedim!"

Başımı dikleştirip karşımda duran adama baktım. O an bu cesareti göstermesine mi yoksa Türkçeyi böylesine güzel konuşmasına mı şaşırsam bilemedim.

Ama bildiğim tek bir şey vardı, bu adam sıradan bir adam değildi ve Uygar'ın bu cesarete vereceği tepki de öyle sıradan olmayacaktı...

Adının Yusuf olduğunu söyleyen adama tepkisiz bir şekilde bakıp kaşlarımı çattım, sonra da cevap bile vermeden yürümeye devam ettim. Sonuçta Uygar'a kimseyle konuşmayacağıma dair söz vermiştim. Arkamdan bakakalmıştı, bunu hissedebiliyordum. Umursamadım bile. Hem bu ne cüretti?

Asıl sorun şuydu ki bunu Uygar'a nasıl söyleyecektim? Deli olacaktı ama artık ondan hiçbir şey saklamayacaktım. Yaşa-

dığım bunca kötü deneyim bana büyük ders olmuştu. Fakat ileri gidecek bir hareketi olmamıştı ve sebepsiz yere olay çıksın istemiyordum, ayrıntılara girmeden anlatmaya karar verdim.

Otelin yemek salonuna girip etrafıma baktım. Uygar biraz ileride durmuş Kadir'le konuşuyordu. Elleri ceplerinde, kaşları her zamanki gibi çatıktı. Bir sorun olup olmadığını merak ettim. Sanki benim orada olduğumu hissetti ve başını çevirip bulunduğum yere baktı, bir anda kaşları kalktı ve hafifçe gülümsedi.

Gülümseyerek ona doğru yürüdüm. O sırada bakışları arkama kaydı ve yüzündeki gülümseme bir anda soldu, ne gördüğünü tahmin ettim ve arkamı dönüp bakmadım.

Uygar hızla yürüdü ve yanıma geldi, sonra gözlerini yanımızdan geçen adamdan ayırmadan dişlerini sıktı ve konuşmaya başladı: "Tesadüflere inanmam ve hatta nefret ederim!"

Sonra gözlerini bana çevirdi ve sordu: "Bana söyleyeceğin bir şey var mı güzelim? Yoksa kendi yöntemlerimi mi uygulayayım?"

Yutkunarak başımı salladım ve cevap verdim: "Aslında sadece karşılaştık. Bana kendini tanıttı o kadar, ona cevap bile vermedim Uygar. Büyütecek bir durum olursa senden gizlemem. Lütfen olay çıkarma, her şey öyle güzel ki bu büyü bozulsun istemiyorum."

Uygar ölümcül bakışlarını gözlerime dikti ve çenesi sıkarak, "Anladım!" dedi.

Ağzından çıkan bu tek kelime beni huzursuz etmişti. Benim tanıdığım Uygar sadece bu kelimeyle yetinmezdi, ben de susmayı tercih ettim. Eğer adam ileri gider ve tekrar böyle bir şey yapmaya cesaret ederse o zaman Uygar istediğini yapabilirdi.

Elimden tutup yürümeye başladı. İçimden olay çıkmasın diye dualar ederken ona ayak uydurdum. Kesinlikle bu Yusuf denen adamla bir daha aynı ortamda bile bulunmayacaktım, gergin bir şekilde asansöre bindik.

Odaya vardığımızda Uygar'ın gerginliği artık gözle görülür bir hâldeydi. Kendisine viski doldurdu ve terasa çıkıp içmeye

başladı. Üzgün gözlerle ona baktım ve dayanamayıp yanına yürüdüm. Terasın kapısına tutunarak onu seyrettim. Gömleğinin üst düğmelerini açmıştı. Sıcak meltem ve ay ışığı sanki onunla bütünleşmiş ve ona daha ilahi bir güzellik katmıştı. Kokusu rüzgârla burnuma gelince daha fazla dayanamadım.

Yanına yaklaşıp yavaşça eğildim ve gömleğinin açıkta kalan kısmına dudaklarımı bastırdım. İrkilerek bana baktı, sonra da belimi kavrayıp beni kendisine çekti.

Gözlerime derin bir şekilde baktı. "Sen cennetin bir parçasısın, benim karanlığım senin ışığına muhtaç. Sensiz olamam!"

Gözleri parlıyordu, asıl o benim ışığımdı. Ellerimi sakallarında gezdirirken gülümsedim ve elindeki bardağı alıp kenara koydum. Tek kaşını kaldırmıştı ve sessiz bir şekilde hareketlerimi izliyordu, sonra hafifçe ona yaklaştım.

Yutkundu, koyulaşmış bakışlarını dudaklarıma indirdi ve bir anda teni ısındı. Sonra biraz daha yaklaştım, o an gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yaklaştım, yaklaştım ve yönümü değiştirip yanağına bir öpücük kondurdum.

Kapalı gözlerini bir anda açıp çenesini sıktı. Geri çekilip gözlerine baktım ve gülümsedim. Uygar altdudağını dişlerinin arasına aldı ve tek kaşını kaldırıp söylendi: "Demek öyle! Yani öyle diyorsun, peki o zaman."

Gülüşüm genişledi ve başımı salladım. O da başını sallarken manzaraya baktı ve dişlerini sıkarak, "Demek öyle!" dedi.

Sonra birden başını çevirdi ve hızla kaldırarak başımı tuttu ve beni kendisine çekip gözlerime baktı, sonra da boğuk sesiyle konuşmaya başladı: "Yok öyle bir dünya, anladın mı güzelim? O dudaklar bu kadar yaklaşmışken, kokusunu ve tadını defalarca kez tatmışken ve hele ki bedenim alev alev yanarken çekilmek öyle mi? Çek vur, kılım kıpırdamaz. Çek vur daha iyi ama böyle oyun oynama!"

Sert bir şekilde nefes verip konuşmaya devam etti: "Allah beni seninle sınıyor, bunun başka bir açıklaması olamaz. Aklımı başımdan aldın sen kadın!"

Gözlerim dehşetle açıldı. Bakışları tekrar dudaklarıma indi ve beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Alev almıştım. Altdudağımı dişleriyle ezince inleyerek ona karşılık verdim. Öyle istekle öpüyordu ki ayakta duramaz hâldeydim, sonra yavaşça çekildi ve dudaklarımın üstüne doğru mırıldandı: "İşte böyle, anladın mı şimdi beni?"

Transa geçmiş gibi başımı salladım, tek kaşını kaldırıp fısıldamaya devam etti: "Aferin kadınıma! Şunu bil ki sana şu an dokunmuyorsam dün geceden sonra canını yakmak istemediğim içindir çünkü konu sen olunca kendimi kaybediyorum ve görüyorsun ki nazik olamıyorum. İnan bana patlamaya hazır bir bomba gibiyim."

Bir anda uzaklaştı ve yanaklarımı tutup yüksek sesle haykırdı: "Ulan anamı ağlattın be! Bu nasıl bir yangın kadın?"

Korkuyla parmaklarımı dudaklarının üstüne koydum. "Sus! Bağırma, herkes duyacak!" diye söylendim.

Uygar parmaklarımı öptü ve cevap verdi: "Sence umurumda mı? Kim duyarsa duysun, hepsinin canı cehenneme!"

Suratımı büzüştürüp gözlerimi devirdim. Uygar gülerken beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Tulumun fermuarını indirdi ve çıkardı. Üstümde sadece leopar desenli iç çamaşırlarım kalmıştı. Vücuduma baktı ve çenesini oynatarak başını sağa sola salladı, sonra derin bir nefes alıp söylemeye başladı: "Yeminle aklımı sınıyorsun kadın, yeminle aklımı sınıyorsun."

Utanarak başımı eğdim, Uygar gömleğini çıkardı ve yatağa uzanıp beni kucağına çekti. Ona sarılıp kokusunu içime çektim, bu kokunun tarifi olamazdı. Saçlarımı şefkatle okşarken iç çekti ve konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar bir adam tanıdım ben... Kuzgun bakışlı, korkusuz bir adamdı o, Hasan'dı adı. Ellerini kanla yıkamış bir ölüm makinesiydi, tüm yeraltı dünyasının çekindiği tek adamdı. Ne kadar acımasız olsa da masum insanlara zarar vermez, hatta onları kollardı. Kuzgun derlerdi ona. O zamanlar ben on sekiz yaşında asi bir gençtim. Gözümü intikam hırsı bürümüştü, ortalığı yakıp kavururken resmen ölümle dalga geçiyordum çünkü ölmekten korkmuyordum. Bu hayattaki tek hedefim annemin ve babamın intikamını almaktı. Çok ünlü bir mafya

liderini ellerimle boğarak öldürdüğüm bir gece buldu beni Hasan, yaptığımın cezası belliydi. Öldürdüğüm mafya liderinin ortakları ve ailesi beni sağ koymayacaklardı. Korkmuyordum. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Annemi ve babamı gözlerimin önünde öldürmüşlerdi. Yıllarca beklediğim o gün gelmişti. Nihayet intikamımı almıştım, şimdi ölüm bile bana koymazdı ki... Babam çok zengin bir adamın oğluydu ama avukat olmayı seçmişti. Annemle fakültede tanışmışlar ve âşık olup evlenmişlerdi. İkisi de dişli birer avukattı. Bir organ mafyasını çökertip liderini içeriye attırmışlardı. Annem çocukları çok seven, merhametli ve cesur bir kadındı. Organ tacirlerine meydan okuyup soluk aldırmadılar ama bunun bedelini canlarıyla ödediler. Parkta olduğumuz bir gün onları benim gözümün önünde kurşuna dizdiler. Okula yeni başlamıştım. Annem beni elleriyle giydirmişti, o üzülmesin diye üstümü bile kirletmemiştim. O parkta önlüğüme annemin ve babamın kanı bulaştığı an intikam yeminimi etmiştim. Zamanla bu yeminimden güç alarak nefret dolu bir gence dönüşmüştü, sonunda intikamımı alınca huzura kavuşmuş ama kirli bir insan olmuştum. Hasan tuttu elimden, yanına aldı beni. Sırtımı kolladı, bana işi o öğretti. Mert bir insandı. Kırklı yaşlarında sonunda olmasına rağmen daha otuzlarında gibiydi. Bir akşam meyhanede oturup içerken, bir kadın görmüş, orada şarkı söyleyen sıradan bir kadınmış. O an vurulmuş ona. Yanına aldı onu, kendine yâr etti. Öyle çok sevdi ki düşmanları kısa zamanda kadının varlığından haberdar oldular. Onu yıkmak istiyorlardı ve artık hedefleri belliydi. 'Yapma Kuzgun,' dedim. 'Değer mi bir kadın için?' dedim. Bana o gece söylediği sözlerin anlamını şimdi daha iyi anlıyordum. Bir şömine başında içiyordu, ellerini dizlerine yaslamıştı. Gözümün içine bakarak dedi ki: 'Yanmaya gör koçum, yanmaya gör! Esir eder seni, muhtaç eder bir bakışına. Kokusu yakar, delirtir seni! Kral olsan ne fayda, o ateşten gömleği giymişsindir artık. Vazgeçemem! Ölsem de vazgeçmem.' Bir gün haberi geldi, sevdiği kadını kaçırmışlardı. Delirmiş. Kendini savunmasız bir şekilde ortaya atmış ve kadınını kurtarmaya gitmiş. Çok aradım onu

ama bulamadım. On gün sonra iki ceset bulundu. Sahile vurmuş iki cesedin yüzlerini balıklar yemişti. Kuzgun aşkına sahip çıkmış ve sevdiği kadın için canını vermişti. Onun intikamını aldım belki ama öfkeliydim ona. Değmezdi çünkü, bir kadın için değmezdi. Zamanla dedemin servetini kullanarak gücüme güç kattım, daha da büyüdüm ve iyice korkusuz oldum. Ünüm tüm yeraltı dünyasına yayıldı. Öyle hızlı bir nişancıydım ki herkes şoke oluyordu, bakışlarım en korkusuz adamı bile ürkütüyordu. Bana Keskin demeye başladılar. Kuzgun'un öğrettiği gibi ben de masumları koruyup kolladım. Onun koyduğu kuralları ben devam ettirdim ama ben o sevda denen o ateşten gömleği giymeyecektim. Kimse benim hassas noktam olmayacaktı, öyle de oldu... Ama büyük konuşmuşum Zeynep'im. Şimdi dünyayı yakarım senin için, para ve servet umurumda bile değil. Kuzgun haklıymış, keşke yaşasaydı da ona bunu söyleyebilseydim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bu hikâye beni derinden etkilemişti. Kimbilir neler yaşamışlardı, nasıl sevmişlerdi birbirlerini?

Uygar şaşırarak doğruldu ve yanaklarımdan süzülen yaşı silip alnıma dudaklarını bastırdı, sonra da beni teselli etmeye çalıştı. "Şşt, sakin ol meleğim. Bizim sonumuz öyle olmayacak, buna asla izin vermem. Asla! Güven bana."

Ben de Uygar için seve seve canımı verirdim, onsuz yaşamaktansa ölmeye razıydım. Burnumu çekip, "Kadının adı neydi?" diye sordum.

Tamam, alakasız bir soruydu ama nedense merak etmiştim. Uygar gülümserken cevap verdi: "Adı Yıldız'dı, Kuzgun ona Yıldız'ım derdi." Sonra iç çekti ve konuşmaya devam etti: "Hadi uyu güzelim, düşünme bunları. Öbür gün otelin açılışı var ve yarın buraya özel bir modacı gelecek. İstediğin elbiseyi seç, ne istersen alabilirsin. Tek şartım açık saçık bir şeyler olmasın. Yeminle açılış falan demem, parçalar atarım."

Korkuyla doğrularak ona baktım. Telaş yapmıştım, ben böyle konularda çok deneyimsizdim. Keşke Ramon burada olsaydı.

Panik içinde yutkunup konuşmaya çalıştım: "Ama Uygar, şey! Yani ben..."

Uygar gözlerini kapattı ve başını sağa sola sallayıp söylendi: "Yani, şey Uygar... Yani ben... Şey yani Uygar..." Sonra yorgun çıkan bir ses tonuyla devam etti: "Bakıyorum da hâlâ benimle böyle konuşmakta oldukça istikrarlısın. Şey ne anasını satayım?"

Bıkkınlıkla cevap verdim: "Daha önceki davete beni Ramon hazırladı ve çok memnun kaldım. O benim dostum, şimdi tanımadığım birine güvenemem!"

Uygar şaşkınlıkla bana bakıp iç çekti ve isyan etti: "Lan taptığım kadın, ben senin için Fransa'dan dünyanın en iyi modacısını getirtiyorum. Sen bana çemkirerek daha görmediğim ve ne olduğu bile belli olmayan o zibididen mi bahsediyorsun?"

Meydan okuyan bir şekilde cevap verdim: "Tabii, ne demezsin! Daha önce gördük senin o iyi modacı züppesini. Kesin bu modacı da aynı çıkar, ne talimat verdiysen artık. Beni seksenlerde yaşayan bir nene yapmak için ellerinden geleni yaparlar. Madem o Fransa'dan gelebiliyor, o zaman Ramon da Türkiye'den gelebilir. Ben Ramon'u istiyorum. Elbiseyi seçerken yanımda olsun, anlaşıldı mı?"

Uygar önce şaşkınlıkla gözlerini kıstı ve bana baktı, sonra da hızla beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Muhteşem bir öpüşmeden sonra yavaşça çekilip kulağıma eğildi: "Anlaşıldı kraliçem!"

Ben de gözlerimi kıstım ve fısıldadım: "Aferin benim kralıma."

Uygar kahkaha atarken bana sarıldı. Ona sokulurken merak ettiğim bir şey sordum: "Uygar, senin burcun ne?" Uygar hafifçe gülümsedi ve cevap verdi: "Akrep. Nereden aklına gelmişti şimdi burcumu sormak?"

Omuz silktim. "Sadece merak ettim, tam da sana yakışan bir burç," dedim.

Gerçekten de yakışıyordu. Uygar uykulu bir şekilde fısıldadı: "Bana en çok yakışan sadece sensin!"

Sonra da yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Ben de gülümseyerek gözlerimi kapattım. Tam uykuya dalmak üzereydim ki kulağıma yeniden Uygar'ın sesi geldi: "Yarın Kadir uçakla gider getirir. Tanıyalım artık şu ne olduğu belirsiz Ramon'u!"

Korkuyla gözlerimi açtım ve dudaklarımı büzerek düşünmeye başladım. Şimdi ben Kadire mi üzülsem yoksa Uygar, Ramon'u görünce işleyeceği toplu katliama mı üzülsem bilemiyordum...

Ramon yol boyunca Kadir'e kimbilir neler çektirecekti... O da yetmezmiş gibi, Uygar, Ramon'u bana asılan bir adam olarak tanıyordu ve görünce resmen kuduracaktı.

Mecburen kaderime razı oldum.

Yani en çok ne olabilirdi ki? O açılış için Ramon'un yardımına ihtiyacım vardı çünkü meydanı Sahra'ya bırakmaya hiç niyetim yoktu. Kimbilir nasıl seksi bir kıyafet giyecek ve Uygar'ın aklını başından almaya çalışacaktı. Yok, benim kesinlikle Ramon'a ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp olacakları düşündüm. Yapacak bir şey yoktu. Allah bizi Uygar'ın gazabından korusun diye dua ederken uykuya daldım. Son hissettiğim şey Uygar'ın boynuma değen sıcak nefesi ve belimi sımsıkı kavrayan güçlü elleriydi...

Uygar'ı uyurken odada bırakmanın telaşıyla resepsiyonda duran asansörden dışarı çıktım. Uygar uyanmadan odaya dönmek zorunda olduğum için hızlı olmalıydım, bu arada kimseye görünmemeyi hedefliyordum.

Hızlı adımlar atıp yürümeye devam ettim. Kimse beni tanımasın diye bir telaşım yoktu ama yine de temkinli olmakta fayda vardı çünkü her yerde Uygar'ın adamları vardı. Saçlarımı önüme aldım ve başımı eğerek aklımca kendimi gizledim.

Sonunda varmak istediğim yer görününce heyecanla gülümsedim. Burası dün girdiğim mağazaydı ve Uygar için be-

ğendiğim o kolyeyi almak istiyordum. Hemen kolyenin bulunduğu bölüme gittim ve baktım, o anda yaşadığım hayal kırıklığıyla dudaklarım büzüldü. Kolye satılmış olmalıydı çünkü yerinde değildi.

Üzgün gözlerle bulunduğum yerde beklerken görevli kız gülümseyerek yanıma yaklaştı ve konuşmaya başladı: "*Hello my lady, do you need any help?*"

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. İngilizceyi öğrenmek bir türlü kısmet olmamıştı, şimdi burada Ömer olsa ne güzel konuşurdu diye düşünmeden edemedim. Tabii ki tek bildiğim şeyi söyledim: "*I don't know English.*" Başka ne olabilirdi, sersem gibi İngilizce bilmiyorum demiştim.

Kız gülümseyerek sordu: "Türk müsünüz?"

Bir anda gözlerim parladı, sanki gurbette bir asır geçirmiş gibi kızın boynuna sarılmak istedim. Ellerimi çırparak cevap verdim: "Ah, evet! Siz de Türksünüz demek. Ne güzel bir tesadüf, çok sevindim."

Kız, benim göstermiş olduğum heyecana gülümsedi ve mutlulukla cevap verdi: "Evet Türküm, burada çalışan birçok insan da öyledir. Bu otelin sahibi de Türktür ve Mısır'da yaşayan Türklere iş alanında öncelik verdiği için gerçekten çok şanslıyız."

Uygar beni bir kez daha kendisine hayran bırakmıştı, böylesine duyarlı bir insana âşık olmak kesinlikle bir ayrıcalıktı.

İçtenlikle gülümsedim ve cevap verdim: "Biliyorum, yani onu tanıyorum. Kendisi benim sözlüm olur."

Kız bir anda kaskatı kesildi ve gözlerini kocaman açıp yutkundu, sonra boğazını temizleyip cevap verdi: "Ş-Şey, affedersiniz... Boş boş konuştuysam özür dilerim. Ben geldiğinizi duymuştum ama sizi daha önce hiç görmemiştim."

Kızın söyledikleriyle gülümsemem bir anda soldu, sonra kendimi onun yerine koyup hak verdim. Kimbilir ne şartlarda bu işi bulmuştu, yanlış bir şey söyleyip işinden olmak istemiyordu.

Ona cesaret vermek için tekrar gülümsedim ve elimi uzat-

tım: "Rahat ol lütfen, Zeynep ben. Ben de hem okuyor hem de garsonluk yapıyorum, heyecan yapmana gerek yok."

Gözleri parlayarak bana baktı ve elini uzatarak elimi sıktı: "Adım Başak, ben de öğrenciyim. Ne kadar samimi bir insanız, hâlbuki neler dendi... Kimse konuşamaz ve kimse yanınıza bile yaklaşamazmış. Öyle değilmişsiniz, çok sevindim. Ayrıca söylediklerinden çok daha güzelmişsiniz. Ah, inanamıyorum! Koskoca Uygar Ezeloğlu'nun sözlüsü bizler gibi birisiymiş."

Kahkaha atıp başımı salladım. Uygar'ın hâlâ uyuduğu aklıma geldi ve panikle kıza sordum: "Dün burada bir kolye vardı, bir erkek kolyesi. Bugün bulamadım, acaba satılmış olabilir mi?"

Kız kaşlarını çattı. "Nasıl bir kolyeydi?" Hemen anlatmaya çalıştım: "Gümüş zinciri vardı, ucunda ise koyu lacivert bir taştan yapılmış kanat şekli vardı."

Kız gülümseyerek başını salladı ve cevap verdi: "Tamam biliyorum, o özel bir kolyedir. Lapis taşının işlenerek şekil verildiği enerjik bir takı. Sadece parlatılması için göndermiştik, az önce geldi. Siz bekleyin, ben hemen getiriyorum."

Çok mutlu olmuştum, tam Uygar'a layık bir kolyeydi ve çok yakışacaktı. On dakika içinde kolyeyi alıp mağazadan çıktım ve hemen asansöre doğru yürüdüm. Asansöre binip en üst kata bastım ve şifre istedi. O kat Uygar'a özel bir süit olduğu için sadece şifreyle çıkılabiliyordu, hemen 11 numaraya bastım.

Asansör durunca kapısı açıldı ve dışarı çıktım. Ama çıkar çıkmaz asansöre binen Uygar'la çarpıştım. Ben ne olduğunu anlamadan hızla arkaya düşerken Uygar beni belimden tutarak kendisine çekti, sonra da öfkeyle bağırmaya başladı: "Neredesin sen nerede? Yoksa beni delirtmek mi istiyorsun? Neredeydin, söyle!"

Şoke olmuştum, titreyen ellerimi sıkarken cevap verdim: "Bağırma bana! Kes artık şunu!"

Derin bir nefes alıp dişlerini gıcırdattı, sonrada kulağıma doğru eğildi ve dişlerinin arasından öfkeyle sordu: "Neyi keseyim, seni ölesiye merak etmeyi mi yoksa yokluğunun verdiği azabı çekmeyi mi? Neyi? Şimdi söyle bana neredeydin?"

Dudaklarımı büzerek geri çekildim ve elimdeki kutuyu ona

uzattım. Kaşlarını çatarak elime baktı ve sonra sorgulayıcı bakışını gözlerime çevirdi.

"Senin için!" dedim ama sesimde hayal kırıklığı vardı. Uygar başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı, sonra da sıktığı yumruğunu dişlerinin arasına aldı ve sertçe ısırdı. Kutuyu es geçip beni kedisine çekti ve sıkıca sarıldı. Öylesine sıkıyordu ki nefesim kesiliyor gibi olmuştum.

Tekrar derin bir nefes aldı, kulağıma doğru eğildi ve fısıldamaya başladı: "Özür dilerim! Lanet herifin tekiyim işte, daha sevmeyi bile beceremiyorum!"

Başımı göğsüne yasladım ve onun o huzur dolu kokusunu içime çektim, sonra da biraz bezgin bir şekilde cevap verdim: "Bana güvenmek zorundasın, böyle hırçın olmana dayanamıyorum."

Uygar beni kendisine daha çok çekip başımın üstüne dudaklarını bastırdı, sonra da yüzüme şefkatle bakarak gülümsedi. Elimdeki kutuyu aldı ve gözlerini kısıp yüzüme baktı: "Bana. Sen, bana aldın, öyle mi?"

Hevesle başımı salladım. Uygar elimi tutup beni odaya götürdü ve koltuğa oturup kutuyu yavaş yavaş açtı. Kolyeyi görünce önce kaşlarını kaldırdı ve gülerek başını sağa sola salladı.

Heyecanla ona bakıyordum. Bana bakıp gülümsedi ve üstündeki gömleği çıkarıp yere fırlattı. Ben hipnoz olmuş bir şekilde yapılı vücuduna bakarken o, kolyeyi boğazından geçirip taktı.

Ah, Allah'ım neler yaratıyordu! Yutkunup kolyenin Uygar'la bütünleşmesine baktım, bu adam kesinlikle hayal gibiydi!

"Muhteşem!" dedi.

Asıl muhteşem olan oydu. Yanına yaklaşıp koltuğa oturdum ve elimi kaldırıp kolyeye dokundum. "Seninle bütünleşince muhteşem oldu."

Elimi dudaklarına götürdü ve koklayarak öptü. O sırada telefonu çalmaya başladı, kaşlarını çatarak telefona baktı ve cevap verdi: "Söyle koçum!"

Arayanın Kadir olduğunu anlamıştım çünkü sadece ona ko-

çum diyordu. Dinlerken başını salladı ve cevap verdi: "Tamam, aferin!"

Sonra da telefonu kapattı ve bana dönüp konuşmaya başladı: "Kadir Türkiye'ye varmış, senin şu Ramon'u almaya gitti. Öğleden sonra burada olurlar. Benim ayarladığım Fransız modacı da gelmiş, akşam ne seçeceksiniz seçin. Şimdi benim bir toplantıya katılmam gerekiyor, sen de odada dinlen ya da istersen masaj yaptır. Seni spa merkezine göndereyim!"

Sevinerek başımı salladım, daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım. Uygar gülerek kolyesine baktı ve konuşmaya devam etti: "Bundan sonra asla boynumdan çıkarmam! Böyle değerli bir hediyeyi ilk defa alıyorum. Ulan elin değmiş, gözün değmiş, daha ne olsun!" Çok mutlu olmuştum, Uygar'ı mutlu etmek bana huzur veriyordu.

Akşama kadar spa merkezinde zaman geçirmiştim, kendimi arınmış hissediyordum. Önce saunaya girmiş, sonra da sağlıklı taşlarla özel bir masaj yaptırmıştım. Otelde birçok Türk çalışan olması açıkçası işime yaramıştı.

Odaya çıktıktan sonra kendimi yatağa atıp bir saat uyudum. Uygar beni defalarca kez arayarak nasıl olduğumu sormuştu. O da açılacak olan otele gitmişti, her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Saat tam yedide odanın kapısı çalındı. Heyecanla koşup kapıyı açtım ve gördüğüm manzara karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim.

Ramon otuz iki diş sırıtarak bağırdı: "Ben geldim!"

Kahkaha atıp boynuna sarıldım. Ramon beni döndürerek bağırdı: "Ay sen çıtaya dönmüşsün be yavrum, yoksa bizim meteor sana iyi bakmıyor mu?"

Kucağından indim ve tam cevap verecektim ki Kadir'in ateş saçan gözleriyle karşılaştım. Gülmem yüzümde solarken mahcup bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Ramon da göz süzerek Kadir'e baktı ve iç çekip kendi kendine sayıkladı: "Bir asırlık sevap biriktirdim, Allah'ım sen bilirsin!"

Kadir yanıma yaklaştı ve kulağıma eğilip sessiz bir şekilde

konuşmaya başladı: "Al şunu başımdan yoksa bir asırlık döveceğim bu gavatı. Bu arada, umarım ağabeyim görünce cenaze namazımız kılınmaz. Hadi sana kıyamaz da, bari benimle bu gavatı ayrı yerlere gömsünler! Bir de ahirette bununla uğraşmayım."

Sonra dönüp Ramon'a baktı ve ellerini havaya kaldırarak söylendi: "Allah'ım ne günahım vardı?" Ardından hızla asansöre yürüdü. Ramon iç çekerek fısıldadı: "Taş gibi değil mi? Allah'ım, sen konuyu biliyorsun. Çok âmin!"

Hemen Ramon'u kolundan tutup odaya çektim. Ramon etrafına bakarak ellerini çırptı ve muhteşem bir enerjiyle konuşmaya başladı: "Soğuksun falan ama turnayı gözünden vurdun be yavrum! Cennette miyiz biz yoksa kız? O Kadir'i kapımda görünce dedim, tamam Ramon, hayat sana da gülmeye başladı. Sonra bana dedi ki asılmaya kalkma, açılış var ve seni Mısır'a götüreceğim. Ay dedim, seninle Afrika'ya bile gelirim. Düşün ben ve o Afrika'da aslan avında..."

Kahkaha atarak başımı sağa sola salladım. Ramon beni süzerek konuşmaya devam etti: "Seninki bir otel daha açıyormuş. Ay yaşadık vallahi! O açılışa bomba gibi gitmelisin yavrum! Ha bu arada, resepsiyonda şu Arap karısını gördüm, gözlerini belerte belerte bana bir bakışı var. Ay dedim götüm, kambersiz düğün olur mu hiç?"

Sonra bana işaretparmağını sallayarak çekilmeye başladı: "Sen de daha soğuk soğuk otur, bak senin meteordan yüz almadı diye Kadir'e yavşamaya başlarsa yırtarım onu vallahi. Gözünün yaşına bile bakmadan yırtarım!"

Hırsla gözlerimi kısarak cevap verdim: "Meydanı o Sahra şırfıntısına bırakacak değiliz. Gerekirse o silikonlu dudaklarını patlatmak bize ancak sevaptır. Merak etme Ramon, yanındayım!"

Ramon tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti: "Ay bizim kuzu kurt olmuş. Aferin kız, vallahi şimdi gözüme girdin. Tabii yavrum, senin yanında ben varım. O silikonlar patlayacak diyorsan patlatırız. Ablan kurban olsun sana!"

Onun enerjisiyle zaman nasıl geçti anlamamıştım. Ona gelecek olan modacıdan ve getireceği elbiselerden bahsedince tabii ki memnun olmadı ama yapacak hiçbir şey yoktu. Zaman dardı ve açılış yarındı.

Kapı çalınca hemen gidip açtım. Karşımda duran ince yapılı Fransız modacıya ve yanındaki görevliye gülümseyerek başımı salladım. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiler, kadın hafifçe eğilerek elimi sıktı. "*Bonjour madame*!"

Ramon da yanıma gelip kadına beğenmeyen gözlerle baktı, ardından kulağıma eğilerek söylenmeye başladı: "Şuna bak, nasıl da kasılıyor. Sanki Eyfel Kulesi'ni kendisi dikmiş haspam. Allah bilsin, bu çalı süpürgesi ne kadar para söğüşledi senin o meteordan..."

Sonra yapmacık bir gülümsemeyle kadına cevap verdi: "*Bonjour* yavrum, *bonjour*!"

Başımı eğip çaktırmadan güldüm ve ayağına vurarak onu uyardım. Ramon suratını ekşiterek modacıyı içeri buyur etti, yanında bulunan kız da bize bakarak açıklama yaptı: "Ben bu otelin tercümanıyım, beni size yardımcı olmam için Kadir Bey gönderdi."

Ramon iç çekerek cevap verdi: "Kendi geleydi ya!" Gözlerimi kısarak Ramon'u uyardım. Ardından tekrar kapı çaldı ve kız benden önce kalkıp, "Elbiseler ve Sonia Hanım'ın asistanı olmalı..." dedi ve kapıyı açtı.

Elbiseler özel paketlerinde beni beklerken Ramon tek tek elbiseleri inceliyordu. Ne kadar uçuk olsa da söz konusu iş olduğu zaman inanılmaz derecede ciddi oluyordu. Bir gün dünyanın sayılı modacılarından biri olacağını biliyordum, hatta buna emindim.

Memnuniyetsiz bir şekilde yanıma gelerek söylendi: "Bu elbiselerin ruhu yok be yavrum. Yani şöyle anlatayım bebeğim, burası Mısır. Mistik ve otantik bir ülke ve sen bir kraliçe sayılırsın. Bu elbiseler Fransa'nın sokakları gibi ruhsuz. Birini beğendim ama o da vasat. Neyse, sen denemeye başla. Ona göre karar verelim yavrum."

Giydiğim ilk elbise kırmızı ve modern bir elbiseydi. Göğsümü iyice sarmıştı ve alta doğru bollaşan elbise idare eder gibiydi. Dışarıya çıkıp onlara baktım. Fransız modacı iç çekti ve "*Suprêmement!*" dedi. Sonra da tercüman kıza bir şeyler söyledi.

Kız bana gülümseyip çeviri yaptı. "Hanımefendi fevkalade olmuş diyor. Bu elbisenin adı..." O sırada Ramon araya girdi ve "Dur bebeğim, ben tahmin edeyim." Düşünür gibi yaptı, sonra heyecanla bağırdı: "Hah, buldum! Kezban Paris'te!" Gülmemek için kendimi sıkıyordum. Kız da utanarak gülmemeye çalıştı.

Ramon bana baktı ve gözlerini kısarak söylendi: "Derin'in düğününe gitmiyorsun yavrum, çıkar şunu."

Başımı sallayıp içeriye girdim. İkinci elbise siyah, kayık yaka ve önden yırtmaçlı süet bir elbiseydi. Aslında güzeldi ama emin değildim. Dışarı çıktım ve tekrar onlara baktım. Fransız modacı tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve bu sefer: "*Noble et magnifique!*" dedi.

Tercüman kız boğazını temizleyip çeviri yaptı: "Hanımefendi çok asil ve muhteşem olduğunuzu söylüyor."

Ramon yanağını dişleriyle ısırdı ve tırnaklarına bakarak "Bu elbisenin adı neymiş? Dur yavrum, ben buldum zaten. Kezban fena hâlde yasta!" diye bağırdı ve bana dönüp, "Çıkar şu cenaze elbisesini yavrum, gebertmeyim seni," dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım ve kahkaha atmamak için arkamı döndüm. Elimle ağzımı kapatıp sakinleşmeye çalıştım, işe yaramayınca da giyinme odasına doğru koştum ve orada gülmeye başladım.

Diğer elbiseler de kezban temalı isimler eşliğinde geçmişti. Ramon sadece bir elbiseyi beğenmişti ama onu da kendisi yeniden tasarlamak için kadınla anlaşma yapmak istedi. Kadın önce bu teklifi kabul etmek istemese de sonunda mecburen kabul etti çünkü arada Uygar vardı.

Modacı ve ekibini uğurladıktan sonra içeri girdim. Ramon gülümseyerek yanıma geldi ve konuşmaya başladı: "Bana güven yavrum. Herkes, özellikle de o Sahra danası hasedinden çatlayacak."

Ben de gülümseyerek başımı salladım ve ona sarılıp, "Sana zaten güvenim sonsuz," dedim. O sırada kapı açıldı, başımı çevirip bakınca Uygar'ın ölüm saçan gözleriyle karşılaştım. Bir boğanın kırmızı rengi görmesi gibi kudurmuştu ve alev saçan bakışlarıyla bize bakıyordu. Öfke saçan gözlerinde hayal kırıklığı da vardı ve eminim ki şoke olmuştu. İçimden dualar ederek Allah'tan yardım diledim. Bildiğim tek şey vardı, bizim ölüm fermanımız kesinlikle imzalanmıştı...

Uygar'ın hayal kırıklığı içinde bana bakması içimi sızlattı. Selim'in bize yaşattığı o kötü günlerden sonra onu yine böyle görmek bana çok acı geliyordu. Derin bir soluk verip acıyla gözlerini kapatınca cehennem alevinin sıcaklığını bedenimin her yanında hissettim. Ramon kulağıma eğildi ve ağlamaklı bir sesle fısıldadı: "Bu manyak beni öldürecek olursa rica ederim Kadir'i de öldürsün de diğer tarafta sıkılmayım. Ay, günah bana be yavrum!"

Gözlerimi devirdim ve bezginlikle ona cevap verdim: "Merak etme, beni de sağ koyacağını sanmam. Orada ben seni oyalarım."

Ramon omuz silkti ve suratını ekşiterek itiraz etti: "Ay seni isteyen kim acaba? Uyuz uyuz oturacaksın başımda. Ben seninle orada daha çok sıkılırım be yavrum, mümkünse Kadir olsun."

Hayretler içinde gözlerimi devirdim ve başımı çevirip Uygar'a baktım. Hemen bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa canımız gerçekten de tehlikedeydi.

Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki âdeta patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Bir anda haykırdı ve hızla bize doğru yürümeye başladı. Ramon korkuyla arkama geçti ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Ay daha muradıma eremeden gidiyorum dostlar! Yetiş Kadir!"

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Aklımı başıma toplayıp hemen Uygar'ın önüne atladım ve kaskatı olmuş omuzlarını tuttum. Titriyordu, azgın bir köpek gibiydi. Onu sertçe itip konuşmaya çalıştım: "Uygar dur!"

Önce nefretle yüzüme baktı ama sonra bir anda bakışları de-

ğişti. Gözlerinde kırgınlık ve hayal kırıklığı vardı, bunu görebiliyorum. Ellerimi yanaklarına koyup başparmağımla okşadım ve daha sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Yalvarırım dinle beni. İnan düşündüğün gibi değil, sadece dinle. Bir kez olsun önce dinle. Sabahki gibi yapma Uygar. Anlatmama izin ver, sonra ne istiyorsan yaparsın. Olur mu?"

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve sert bir şekilde haykırdı: "Anlat!" Derin bir nefes alıp başımı salladım ve konuşmaya çalıştım: "Tamam, ama önce oturalım ve şey..."

Uygar sözümü yarıda kesti ve haykırdı: "Başlatma şeyine meyine, doğru düzgün anlat işte!" Dudaklarım büzüldü ve çaresizce fısıldadım: "Kadir. Yani önce o da gelsin, sonra söz anlatacağım."

Uygar'ın kaşları daha beter çatılırken Ramon koltuğun arkasına geçerek bağırdı: "Ay evet, Kadir de gelsin! Kadir gelmeden olmaz! Öleceksek birlikte ölelim." Uygar hırlayarak Ramon'a doğru bir adım atınca sert bir şekilde onu tutmaya çalıştım ve Ramon'a dönerek bağırdım: "Sen bir susar mısın?" Ramon kaşlarını kaldırarak başını sallayınca dönüp Uygar'a baktım ve sakin bir şekilde fısıldadım: "Ne olur sevgilim, güven bana. Benim hatırım için sakin ol ve Kadir'i çağır."

Uygar gözlerimin içine bakıp cebinden telefonunu çıkardı ve Kadir'i aradı. Gözlerimin içine bakmaya devam ederek telefona cevap veren Kadir'e bağırdı: "Çabuk! Çabuk yukarı gel!"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sonra sessiz bir şekilde beklemeye başladık. Zavallı Kadir kim bilir ne hâldeydi? Benim yüzümden zarar görmesine asla izin vermezdim. Kısa bir süre sonra kapı çaldı. Uygar önce nefretle Ramon'a baktı ve elimden tutarak kapıya yürüdü. Gözlerimi devirerek onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Kapı açılınca Kadir önce bana, sonra da mahcup bir şekilde Uygar'a baktı.

Uygar konuşmadı. Sadece başını kullanarak sert bir şekilde Kadir'e içeriyi gösterdi. Kadir başını salladı ve yavaşça içeriye girdi. Sonra da odanın ortasında elleri önünde bağlı bir şekilde beklemeye başladı.

Uygar kapıyı çarparak kapattı ve odanın ortasında bulunan koltuğa oturdu. Beni de hemen yanına çekti ve Kadir'e baktı, sonra nefretle konuşmaya başladı.

"Anlat lan! Ne bok dönüyorsa haberin varmış. Bu itin benim kadınımla aynı odada ne işi var? Ben bu herifi sana havale etmedim mi? Şimdi söyle o zaman, bu herifin Mısır'da, hele ki benim odamda ne işi var?"

Kadir çaresizce bana baktı kaşlarını çattı. Huzursuz bir şekilde hemen söze girdim: "Kadir önce otur lütfen. Ramon, sen de otur."

Uygar bir anda kaskatı kesildi ve sinirle bana dönerek sordu: "Ne? Kim dedin sen?"

Omuzlarımı kaldırdım ve üzgünce konuşmaya devam ettim: "Evet Uygar. O it dediğin kişi benim en iyi dostlarımdan biri ve evet, meşhur Ramon da o!"

Ramon hemen gülümseyerek lafa girdi: "Merhaba meteor. Ay, yani Uygar Bey demek istedim. Ben Ramon, senin bu sıskanın ve Derin'in dostu, sırdaşı ve biricik modacısıyım. Ay bak şimdiden söyleyeyim, Kadir masum, ben ayarttım onu!"

Kadir ve Uygar aynı anda bağırdı: "Ne diyorsun lan sen?"

Ramon gözlerini açtı ve ellerini havaya kaldırıp, "Ay teker teker gelin yani!" dedi, sonra da Kadir'e dönüp konuşmaya devam etti: "Aşk olsun yani Kadir. Benim gönlüm senin orada öyle yalı kazığı gibi dikilmene razı olmasın, sırf seni korumak için şurada kendi canımı ortaya atayım, sen ne yapıyorsun? Teşekkür edeceğine hâlâ bana çemkir. Ay gebertecek seni bu manyak. Bak, kudurmuş zaten!"

Uygar yerinden kalkmaya çalışınca hızla onu tuttum ve konuşmaya başladım: "Ne Ramon'un ne de Kadir'in bir suçu var. İkisi de bizi bir araya getirmek için bir oyun oynadılar. Ramon benim, Kadir de senin ne kadar acı çektiğini görüyordu. Onlar bizi bir araya getirdi Uygar."

Uygar şaşkınlıkla bana bakıyordu, ben de ona baktım ve elimi yanağına koydum. Uygar iç çekti ve gözlerini kapatıp açtı, sonra da elimi tutarak dudaklarına götürdü. O anda Ramon

alkışlarken konuşmaya başladı: "Vay! Ay soğuk moğuk dedim ama bebeğim, ortalık yangın yerine döndü. Eee biz çıkalım o zaman tatlışlar, hem benim daha hazırlamam gereken bir elbise var!"

Uygar gözlerime baktı ve çenesini sıkarak fısıldadı: "Bana ne dedi o? Lan bu herif mi dikiyor senin elbiselerini? Sabrımı mı sınıyorsun sen kadın? Hem gerçekten elinde oje mi var bu herifin?"

Gözlerimi açıp Ramon'u uyardım, sonra da Kadir'e baktım. Üzgündü, yere bakıyordu. Uygar'a dönüp Kadir'i işaret ettim. Uygar tek kaşını kaldırıp başını sağa sola salladı.

Gözlerimi kısıp tekrar Kadir'i işaret ettim. Uygar sessiz bir şekilde söylenmeye başladı: "Ulan ben mi dedim git bu herifi ayart diye? Ben ne diyeyim şimdi? Bulmuş zaten belasını. Hem de en ojelisinden!"

Sinirle dişlerimin sıktım ve cevap verdim: "Bir, Ramon'a herif deyip durma. O benim dostum ve tanıdığım en yetenekli insan. İki, Kadir bize sadece yardım etti ve üzgün kalırsa kendimi suçlarım, bir kez olsun gönül alsan ölmezsin."

Uygar sözümü yarıda kesti ve aynı şekilde karşılık verdi: "Sakın! Sakın beni kendinle tehdit etme. Ayrıca ben Kadir'i herkesten iyi tanırım, zaten o yüzden şaşırdım. İlk defa benden bir şey gizledi ve bu sebeple mahcup, böyle susması da ondan. Kendisi benimle konuşacaktır. Bırak kafasını toplasın. Kadir benim kardeşim gibidir. Bunu da en iyi o bilir, zaten bu sinirle konuşursa bu herifi kesin öldürür."

Üzgün gözlerle Kadir'e baktım. Belki de Uygar haklıydı, Kadir belki bizim yanımızda konuşmak istemezdi. Uygar ayağa kalktı ve Ramon'a doğru işaretparmağını sallayarak konuştu: "Sen, adın ne haltsa! Dost ayağına kadınıma asılmaya kalkma. Aynı şekilde en iyi adamıma da! Anladık işini iyi yapıyorsun; ama açık saçık şeyler istemem! Hata sevmem. Yapmazsan bundan sonra Zeynep'in özel modacısı olarak çalışacak ve dünyanın neresine giderse hazırlığı sen yapacaksın. Şimdi git ve ne işin varsa yap!"

Ramon gülümseyerek el çırptı. Uygar, Kadir'e döndü ve sakin bir şekilde konuşmaya devam etti: "Sen ofise git ve beni bekle, orada konuşalım koçum."

Kadir başını salladı ve Ramon'a dönerek söylendi: "Yürü lan sen de, başımın belası! Atölye istemişsin, seni bekliyorlar."

Hepsi gittikten sonra tek başıma kalmıştım. Biliyordum, Uygar, Kadir'i seviyordu ve kendine has bir şekilde bu durumu düzelecekti.

Duşa girdim ve üstümdeki gerginliği atmaya çalıştım. Kanamam kesilmiş sayılırdı, kurulanarak üstümü giyindim. Hava oldukça sıcaktı. Saçlarımı kurutmaya gerek duymadan terasta bulunan koltuğa uzandım. Sıcak meltemin ıslak saçlarıma değmesinin verdiği huzurla gözlerimi kapattım.

Boynumda hissettiğim dudaklar ve belimde hissettiğim ellerle huzursuz bir şekilde kıpırdadım. O sırada kulağıma Uygar'ın fısıltıyı andıran boğuk sesi geldi.

"Şşt! Uslu dur. Zaten bütün gün sana hasret kalmışım. Bırak bari gecem seninle dolu geçsin. Öyle kavruluyorum ki!"

Sonra bedenim saten çarşafla birleşti. Bu yumuşak hisle kollarımı yukarı doğru kaldırıp gerildim. Uygar kollarımı tam yukarda tuttu ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. Sonra inledi ve daha ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Elleri göğsümü kavrayınca panikle onu ittim ve bağırdım: "Hayır!" Uygar kaşlarını çatıp yüzüme bakınca açıklama yaptım: "Şey! Yani, Uygar..." Uygar sözümü yarıda kesip, "Ben ölüyorum burada sana, şey ne? Akıl bırakmadın yeminle bende. Eğer seni hissetmezsem çıldıracağım artık!" diye soludu. Dudakları elmacıkkemiğimden kulağıma doğru ilerlerken aynı heyecanı ben de hissediyordum ama bu gece olmazdı. Onu biraz daha iterken konuşmaya çalıştım: "Uygar, bu gece bana sadece sarılmakla yetineceksin çünkü ilk geceden sonra ben regl oldum."

Uygar bir anda durdu, sonra yüzüme baktı ve sinirle söylenmeye başladı: "Bir bu eksikti! Başka zaman bulamamış mı?" Gülümseyip kaşlarımı kaldırdım, Uygar başını sağa sola salladı ve kendini yatağa attı. Sonra beni kendisine çekerek

sarıldı ve sinirle soludu: "Buna da tamam anasını satayım. Yanımdasın ya, buna da tamam!"

Ben de ona sımsıkı sarıldım ve o muhteşem kokusunu içime çekip geceye gözlerimi kapattım.

"Ramon, bu elbise muhteşem olmuş. Sen kesinlikle bu iş için yaratılmışsın."

Ramon sözünü tutmuştu ve bana altın rengi muhteşem bir elbise hazırlamıştı. Dün akşam denediğim o elbiseden eser kalmamıştı. Elbise öyle değişmişti ki beni tam anlamıyla bir Mısır kraliçesi haline getirmişti. Ramon tek kaşını kaldırarak bana baktı ve gülümseyerek cevap verdi: "Malzeme iyi be yavrum, vücut taş. Ben sadece elçiyim. Ay sen de az değilsin yani! O cilveler, o nazlar, içinde bir Afrodit varmış da haberimiz yokmuş be bebeğim! Uygar da Kadir'den iyi olmasın ama Yunan heykeli gibi maşallah. Aklını kullan kızım, böylesi vallahi Şam'da kayısı. Ah, yeme de yanında yat."

Kahkaha atıp başımı sağa sola salladım. Ramon makyajımı yapan kıza bakınca yüzünü ekşitti: "Arabika yavruka, abartma be annem. Elbise çok cafcaflı zaten, kızı maskara ettin. Kıt mısın nesin? Bu kız asil! Senin o Sahra gibi mayası kaçmış hamura benzemez! Bizim kızımız daha taze."

Kız anlamayan gözlerle Ramon'a bakıp Arapça bir şeyler söyleyince Ramon gözlerini devirerek cevap verdi: "Ayva beğim ayva! Ver bana şu paleti de çekil şuradan, zaten manda gibisin. Kızı resmen gelinin kız kardeşine çevirdin. Sen git de otelin mutfağını boya, bu yetenekle seni ancak orası paklar yavrum."

Malzemeleri aldı ve makyajı kendisi yapmaya başladı. Gözlerime çekilen göz kalemine baktı ve kıza dönüp haykırdı: "Ay Allah kahretmesin seni, bu ne yavrum? Ekvator çizgisi çek demedik sana, göz kalemi çek dedik." Sonra bana döndü

ve fısıldadı: "Ay bu kız acaba geri zekâlı mı Zeynep? Yüzüme bakışına bak, sanki babasına göz koymuşum."

Kahkahalarla gülmeye başladım. Ramon hızla makyajımı bitirdi ve iç çekerek bana baktı çünkü sonuç tam anlamıyla muhteşemdi. Aynaya baktığım resmen zaman kendimi tanıyamadım, bu ben olamazdım. Son olarak saçlarım da ensede bir topuz yapıldıktan sonra hazırdım. Ramon bana bakarak gülümsedi ve ellerini çırparak bağırdı: "Ay, kız vallahi huri gibi oldun, senin o manyağın dibi düşmezse bana da Ramon demesinler!"

Aynaya döndüm ve kendime baktım. Şoke olmuştum, gerçekten bu kadarını beklemiyordum. Altın rengi elbise pırıl pırıl parlıyordu, bel kısımları güpürden olan elbise aslında iki parçaydı, yere kadar uzanan elbisenin önünde derin bir yırtmaç vardı. Yürüdükçe yırtmaç kendini belli ediyordu ve çok çekici duruyordu.

Kendime bakmaya o kadar dalmıştım ki Ramon elini gözlerimin önünde sallayarak fısıldadı: "Yavrum kendine gel. Anladık güzelsin ama bokunu çıkarma."

Kahkaha attım ve ona sarıldım. Ramon kollarına aldı ve etrafında döndürdü. Sonra yine aynaya baktık, Ramon gülümserken konuşmaya başladı: "Ama gerçekten çok güzel. Evet bebeğim, bu sensin. O mankenler halt etmiş senin yanında."

Ona bakarak gülümsedim ve tekrar boynuna sarıldım, sonra da yutkunarak konuşmaya çalıştım: "Bir fotoğraf çekip Derin'e gönderir misin? Sabahtan beri fotoğraf bekliyor."

Ramon gülümseyerek başını salladı ve fotoğraf çekip Derin'e gönderdi; o da çok beğenmişti ve bana kilometrelerce öteden sevgi mesajları gönderdi. Açılışa tabii ki Ramon da gelecekti. Hazırlanmak için odasına gidince ben heyecandan yerimde duramıyordum.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve Uygar muhteşem bir takım elbiseyle içeriye girdi. Başını kaldırıp bana baktı ve öylece kaldı. Utanarak gülümsedim. Uygar hafifçe kaşlarını çattı ve başını sağa sola salladı, sonra tekrar beni aşağıdan yukarıya süzdü.

Eli hâlâ kapıdaydı ve gerçekten çok komik görünüyordu. Başımı eğip gülümsedim ve sordum: "Orada öyle daha ne kadar durmayı düşünüyorsun?"

Uygar boğazını temizleyip kapıda duran eline baktı, hemen çekip bana doğru yürüdü. Tam önümde dururunca eliyle çeneme tutarak kaldırdı ve gözlerime hayranlıkla baktı, sonra başını sallayarak güldü. "Sen... Sen nasıl oldu da her hücreme bu kadar çabuk işleyebildin kendini? Bir kadının her bir zerresi mi bu kadar baş döndürücü olur?"

Gözlerine baktım, sanki alev alevdi! Parmaklarıyla zarif bir şekilde elbisenin üstünden tenimi okşadı. Dayanamayıp gözlerimi kapattım ve o anda dudaklarını dudaklarımda hissettim. Öyle yavaşça ve sanki su içer gibi öpüyordu ki eridim. Geri çekildiğinde başım dönüyordu, ona tutundum. Uygar altdudağını emerken inledi ve "Tadın başka kokun başka güzel. Aklımı başımdan alıyorsun, gözüm kimseyi görmüyor!" dedi. Sonra yanağımı okşadı ve konuşmaya devam etti: "Benimle evlenir misin Zeynep?"

Gözlerim dolarak gülümsedim ve başımı salladım, sonra birden Uygar beni kaldırıp etrafında döndürmeye başladı. Kahkahalarla bağırıyordum: "Yapma Uygar, saçım bozulacak. Bırak artık ne olur!"

Uygar bir anda durdu ve gözlerime bakarken konuşmaya devam etti. "Açılışta kimseyle muhatap olma, kim sana yaklaşmaya çalışırsa yeminle çeker vururum. Yanında zaten o ojeli de gelecek, o ve Kadir dışında kimseyle tek kelime bile etmeyeceksin, anladın mı beni?"

Gözlerimi devirerek cevap verdim. "Anladım Uygar, bin kere söyledin zaten." Nasıl oluyor da bir anda oduna dönüşüyordu, işte bunu anlayamıyordum.

Uygar kolunu kaldırdı ve gözlerime bakarken fısıldadı: "O zaman gidelim mi kraliçem?" Gülümseyerek koluna girdim ve cevap verdim: "Gidelim kralım." Ardından açılışa gitmek üzere otelden ayrıldık.

Yeni açılan otel resmen aklımı başımdan almıştı. Eski Mısır tapınaklarını andırıyordu ve gerçekten çok farklı bir konsepti

...ordu. Otelin girişinde gazeteciler oraya toplanmıştı ve Uygar bir...
...ondan tutup âdeta beni kendisine yapıştırmıştı. Farkeden flaş...
...ne rekasıyla ben de Uygar'a tutunuyordum.

Kimisi İngilizce kimisi Arapça olan sorular sorulmaya başlanmıştı. Uygar harika bir aksanla tüm soruları yanıtlıyordu ve herkesi kendine hayran bırakıyordu. Sorulan farklı bir soruyla başımı o tarafa çevirdim: "Hanımefendinin nişanlanacağı söyleniyor, bu doğru mu? Düğün ne zaman Uygar Bey?" diye sordu benim yaşlarımda bir genç.

Uygar beni kendisine çekip yanağıma dudaklarını bastırdı ve gazeteciye cevap verdi: "Söylenenler doğru, eğer kendimi kandırabilirsem bu ayın sonunda düşünüyorum."

Şoke olmuştum. Alkışlar ve ıslıklardan sonra gazeteci konuşmaya devam etti: "Hayırlı olsun. Nişanlınızın elbisesi oldukça dikkat çekti ve çok merak edilen bir soru var. Elbise hangi modacının imzasını taşıyor?"

Uygar kaşlarını çatarak hafifçe gülümsedi ve cevap verdi: "Eğer isterse bu soruya Zeynep Hanım'ın kendisi cevap versin."

Bilerek yapıyordu, başımı dikleştirerek gülümsedim ve kendimden emin bir şekilde cevap verdim: "Beğenilmesine çok sevindim, bu elbise özel bir tasarımdır. Hem çok yakın dostum hem de özel stilistliğimi yapan Ramon Soral tasarladı. Kendisi de bu gece zaten aramızda olacak."

Uygar tek kaşını kaldırıp başını sağa sola salladı ve hafifçe gülümsedi, onu şaşırtmıştım. Sonra herkese teşekkür ettik ve içeriye girdik.

Herkes coşkuyla Uygar'ı karşılıyor ve hayranlıkla bize bakıyordu. İçeri bir anonsla girdik ve salonun ortasına yürüdük. Uygar herkese başıyla selam verdi ve açılış başladı. Burası oldukça lüks bir kokteyl salonuydu, yemek daha sonra balo salonunda yenecekti.

Başımı çevirdim ve ortama baktım. İleride duran bir masada etrafı bir sürü kadınla çevrili olan Ramon'u görünce şaşkına döndüm. Büyüleyiciydi ve herkesi hemen etrafına topluyordu.

Bir anda bana delicesine bakan bir çift göz fark ettim. Yusuf

denen adam, ayaklı bir masaya dayanmış beni seyrediyordu ve gözlerinde onu ilk gördüğüm günkü ifade vardı: Hayranlık.

Elindeki şarap bardağını kaldırıp bana selam verdi ve bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Nefretle ona baktım. Bu adam artık çok oluyordu ve bakışlarındaki esrarengiz ifadeden anlıyordum ki bu adam engellenmezse daha ileri gidecekti.

Yusuf denen adamı görmezden geldim ve hızla arkamı döndüm. Uygar etrafındaki ilgili kalabalığın sorduğu sorulara cevap veriyordu. Kendinden emin ve asil duruşuyla etkisi altına alamayacağı hiç kimse yok gibiydi.

O an Uygar'ın yanına durup kendini göstermek için âdeta yırtınan Sahra'yı görmemle suratım düştü. Siyah payetli tuvaleti ve uzun siyah saçlarıyla lanet olsun ki çok çekiciydi. Gözlerimiz buluşunca sanki havada çakan şimşekleri görür gibi oldum.

Gözlerimiz buluşunca sanki havada çakan şimşekleri görür gibi oldum. O an kulağıma Ramon' un sesi geldi: "Ay götüm! Aklınca sana meydan okuyor bu siyah dana. Beni dinle yavrum, bu kadın resmen seni sinir etmeye çalışıyor. Sakın oyununa gelme bebeğim. Biz onu asil asil dehlemesini de biliriz. Yürü, meteorun yanına gidiyoruz. Merak etme bebeğim, yanındayım! Hatta gerekirse o şıllığın üstüne bile kusarım."

Başımı dikleştirip Ramon'a baktım. O da tek kaşını kaldırıp başını salladı ve onların yanına yürüdük. Uygar bizi görünce elini uzattı ve beni belimden kavradı, sonra gülümseyerek sordu: "Güzelim, var mı bir emrin?"

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Ramon yanıma yaklaştı ve ortamdaki herkese selam verdi: "Ladies and centilmen, selamın hallo!"

Uygar Ramon'a tiksinircesine baktı ve kulağıma eğilerek söylendi: "Lan bari bu gece silseydi boyalarını bu gavat, konuşmaya bak!"

Yüzüne baktım ve sert bir şekilde cevap verdim: "Onun tarzı bu ve bence ona çok yakışıyor. Ayrıca etrafında onca gavat varken Ramon'a çemkirmen hiç adil değil. Hem bence gayet hoş bir şekilde selam verdi, zaten herkes ya Arapça ya da İngilizce konuşuyor. Ramon orta yolu bulmuş oldu."

Uygar kaşlarını çattı ve önce etrafına göz gezdirdi, sonra da bana bakarak sordu: "Biri sana terbiyesizlik mi yaptı güzelim? Ne demek istiyorsun?"

Nefretle Sahra'ya baktım, gözü Uygar'ın belimi kavrayan elindeydi. Uygar bakışlarımı takip etti ve baktığım yere baktı, sonra da elini yanağıma koyup şefkatle okşadı.

Başımı çevirip gözlerine baktım, hafifçe gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Umurumda bile değil. Ne o ne de başkası! Senden başka herkese körüm ben, o kıyamadığım canını bunlarla sıkma."

Derin bir nefes aldım ve elimi yanağımı okşayan elinin üstüne koydum. Gülümsedi ve konuşmaya devam etti: "Ulan sevdamı dünyaya haykırdım, içime sığmıyor. Yetmeyip benden taşıyor, ötesi var mı?"

Başımı yere eğerek gülümsedim ve fısıldadım: "Yok." Uygar hafifçe kahkaha attı ve o da fısıldadı: "Yok, olamaz ki!"

O an Kadir yanımıza geldi ve eğilip Uygar'ın kulağına bir şey söyledi. Uygar başını salladı, sonra bana bakarak açıklama yaptı: "Hemen geliyorum, sen bu gavatın yanında kal!"

Suratımı büzüştürerek sordum: "Hangisinin?" Uygar başını sağa sola sallayarak gidince konuşmasına devam eden Ramon'u dinlemeye başladım.

O sırada Sahra, Ramon'a bakışlarını dikmişti: "Merhabı Ramon Beyi. İstanbul'da yer nerade olyar sizin?" Sahra'nın her zamanki gibi iğrenç olan konuşma şekline gözlerimi devirdim ve Ramon'a baktım. Ramon suratını büzüştürerek cevap verdi: "Ay midemde bir çalkalanma hissettim bir an. Yavrum sen var Türkçeyi nerede öğrenmek? Olmamak bebişim. Sen var Türkçeyi konuşamamak, sen var resmen Türkçeyi kusmak."

Sonra bana baktı ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Uygar'a yaranacak diye aklınca Türkçe öğrenmiş ucuz!"

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Sahra çok bozulmuştu, tek kaşını kaldırarak ters bir şekilde bize baktı ve meydan okudu: "Beni üç dil konuşabiliri. Siz ne sayı konuşmada?"

Tek kaşımı kaldırdım ve yapmacık bir hüzünle cevap ver-

dim: "Ah, ne oldu? Bozuldun mu yoksa canım? Ama bence sen Türkçeyi sayma. Yani eğer sayacaksan biz her dili böyle konuşabiliyoruz, yani katlederek!"

O dua etsin ki yanımızda insanlar vardı ve hiçbir şey anlamadıkları için yüz mimiklerimize bakıyorlardı. Kendimi asla Sahra'nın seviyesine düşürmeyecektim, hele ki böyle özel bir gecede.

Ramon omzunu silkti ve araya girdi: "Ay ben Arapça şarkı bile söylerim. Bir Fransızca sallarım ki eben şaşar be yavrum. İngiltere kraliçesini yoldan çıkarabilecek kadar İngilizce zaten bende var. Ayrıca kuşdili bile biliyorum ki o öyle her yiğidin harcı değildir! Hem sana bir sır vereyim mi? Senin konuşma şekline bizim oralarda Tarzanca denir. Tebrikler yavrum, Tarzancayı çok iyi öğrenmişsin!"

Sonra bana dönüp, "Gidelim mi leydim?" diye sordu. Gülümsedim ve başımı salladım. Ramon bir şey hatırlamış gibi Sahra'ya döndü ve yapmacık bir sevimlilikle konuşmaya başladı: "Unutmadan söyleyeyim bebeğim. Modacına söyle, elbisenin altına diktiği korse çok belli, daha dikkatli çalışsın. Bak rezil oldun be yavrum! Bir dahaki açılışta bari dikkatli ol. İnan Türkçeyi böyle güzel konuşuyorsun diye sana kanım kaynadı ve uyarayım dedim... Ay yüzün düştü kız!"

Ramon, Sahra'yla ne konuştuğumuzu anlamayan insanlara şaşırarak baktı ve konuşmaya devam etti: "Ay neye bakıyorsunuz siz acaba? Hadi millet, biz kaçar, hepinize iyi eğlenceler. Sıkıldık sizden. Ah, pardon! *I wish you good luck* bebişler."

Kendimize birer şarap alıp başka bir masaya geçtik. O sırada Kadir yanımıza geldi ve sert bir şekilde Ramon'a baktı, sonra bana döndü ve açıklama yaptı: "Merhaba. Ağabeyim on beş dakika içinde burada olacak, bir isteğiniz varsa bana söylemeniz yeterli."

Gülerek başımı salladım ama Ramon başını çevirerek *hıh* diye bir ses çıkardı. Kadir gözlerini yukarıya doğru kaldırıp derin bir nefes aldı ve "Ya sabır!" diyerek gitti.

Kadir gittikten sonra Ramon'a dönüp gözlerimi kıstım. Ra-

mon dudaklarını büzdü ve anlatmaya başladı: "Bakma öyle, ben ona küsüm. Konuşmuyorum artık onunla. Dün girişte bir sümüklüyle kahve içerken gördüm onu, ay resmen kudurdum!"

Başımı sağa sola salladım ve gözlerimi devirdim. Kadir yetişkin bir erkekti, tabii ki hayatında kadınlar olacaktı ama tabi Ramon açısından bakınca onu biraz anlayabiliyordum.

Ramon salonun girişine bakıp eliyle ağzını kapattı ve heyecanla bana orayı gösterdi: "Ay işte bu kadın! Şimdi de kancayı senin meteora takmış. Ay bu sümüklü çok oldu yavrum, yolarım ben bu aşüfteyi!"

Hızla başımı çevirip o tarafa baktım, sanki bir anda kan beynime sıçradı. Ramon'un bahsettiği kadın Özge'den başkası değildi. Saks mavisi bir tuvalet giymişti. Uygar ve Kadir'le konuşurken salonun ortasına doğru yürüyordu. Avuçlarımı sıktım ve sinirle tırnaklarımı etime geçirdim. Bu pisliğin burada ne işi vardı? Uygar elini kaldırdı ve bir adamını yanına çağırdı. Adam önünü iliklediği ve Uygar'ın kendisine verdiği talimatları dinlerken başını salladı.

Özge yanlarında tam kuğu gibi durmuştu ve onları dinliyordu. Delirdim, hatta çıldırdım. Ramon kollarını önünde bağladı ve dişlerini sıkarak öfkeyle fısıldadı: "Bu kesinlikle savaş demek yavrum! Senin için de benim için de!"

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve uzaktan onları izlemeye devam ettim. Uygar etrafına baktı ve Kadir'e bir soru sordu, Kadir hemen bizim olduğumuz tarafı gösterdi.

Uygar başını sallayıp Özge'ye veda etti ve Kadir'le bizim bulunduğumuz yere doğru yürüdü.

Yanıma varır varmaz eğildi ve yanağıma dudaklarını bastırdı, gülümsemeye çalıştım. Ama ne yazık ki hırsım buna engel oluyordu. Uygar çenemi tutarak havaya kaldırdı ve anlamayan gözlerle önce Ramon'a baktı, sonra da yanağımı okşayarak şefkatle sordu: "Neden buz gibisin güzelim?"

Etrafıma bakınarak yutkundum ve cevap verdim: "Sadece sıkıldım! Neredeydin?" Sesimi sakin tutabildiğim için kendimle gurur duymuştum çünkü salonun ortasına gidip Özge'nin üstü-

nü başını parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Uygar boğazını temizleyip ceketinin ön düğmesini açarken soruma cevap verdi: "Bir aksilik çıktı, onunla ilgilendim."

Ramon kendini tutamayarak hafifçe kahkaha atınca Uygar kaşlarını çatarak ona baktı.

Ben de Özge'ye doğru baktım, yanında bulunan grupla sohbet ediyordu ama gözleri her an bizdeydi. Bu kadın kesinlikle beni deli ediyordu.

Uygar beni kendisine çekip sarıldı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı, sonra sessiz bir şekilde konuşmaya devam etti: "Bir şey olmuş, hissedebiliyorum. Kalbin bir serçenin kalbi gibi atıyor. Kokun belirginleşmiş ve bu hâlin beni deli ediyor."

Ben de onun kokusunu içime çektim ve sakinleşmeyi diledim ama Özge'yi son gördüğüm günkü yaptığı entrikaları düşündükçe deli oluyordum. O anda yanımızdan gelen bir sesle başımı kaldırıp konuşan kişiye baktım: "Uygar Ezeloğlu! Muhteşem bir otel ve baş döndürücü bir hava, tebrikler. Ayrıca nişanlandığınızı duydum, tebrik ederim. Çok şanslısınız çünkü böyle muhteşem bir kadın her erkeğe nasip olmaz. Her şey bir yana, sadece otel için bile olsa sizinle ortak iş yapmak harika bir deneyim oldu."

Buz kesmiştim, bu adam kesinlikle kanına susamıştı. Yusuf, Uygar'ın gözünün içine bakarak resmen bunları söylemişti. Uygar bir anda kaskatı oldu, burun deliklerini açtı ve çenesini sıktı. Resmen fırtına öncesi bir sessizlik yaşanıyordu.

Ramon telaşla kulağıma eğilip fısıldamaya başladı: "Ay yeminle kan çıkacak yavrum! Adam resmen seni gözüne kestirmiş, biz de arada kaynamazsak iyi vallahi. Bu Mısır gezisi burnumuzdan gelecek, diyeyim bak sana! Ay daha Kadir'den intikam bile alamadım ki!"

Ramon'a döndüm ve susması için gözlerimi açtım. Uygar'la Yusuf'un arasındaki soğuk rüzgâr gerçekten belirgin bir hâldeydi. Uygar, Kadir'e baktı ve beni ona uzattı. Sonra Yusuf'a doğru iki adım attı. Önce dilini ön dişlerinin arasına aldı, tek eliyle Yusuf'un gömlek yakasını kavradı ve tiksinircesine konuşma-

ya başladı: "Beni dinle Yusuf El Hazri! Ben kural koyarım ve insanlar o kurala uyar! Ama sen ne yaptın? İkidir o kuralı hiçe sayıp çiğnedin. Lan sen kimsin ki benim kadınıma güzel diyorsun şerefsiz! İş, iş saatinde konuşulur. Tebrik edeceksen adam gibi et, oyarım lan senin gözünü. Ne baban ne de amcan seni elimden alabilir. Siktir git lan buradan! Bir daha o gözün kadınıma değerse yeminim olsun acımadan oyarım. O ortaklığı da alır senin götüne sokarım, umarım anlatabilmişimdir!"

Sanki zaman durmuştu. Yusuf şoke oldu ve sinirle dişlerini gıcırdattı, sonra da arkasını dönerek yürümeye başladı. Uygar öfkeyle başını çevirdi ve yanıma geldi, büyük bir hırsla elimden tutup yürümeye başladı. Arkamı döndüm ve çaresizce Ramon'a baktım, korkuyla bana bakıyordu. Hepimiz âdeta şoke olmuştuk!

Uygar'la asansöre binip yukarı çıktık, korkudan sesimi bile çıkaramıyordum. Asansör durunca indi ve beni de birlikte dışarı çekti. Odaya girip kapıyı çarptı ve birden haykırmaya başladı: "Ne sakladın benden? Sana dedim, benden hiçbir şey saklama dedim! Demedim mi lan!"

Şaşkınlıktan nutkum tutuldu, hırsla elimi çekip ben de bağırdım: "Hiçbir şey saklama..."

Uygar haykırarak sözümü kesti: "Lan adam gözüyle yemiş seni, daha ne saklamadın!"

İşaretparmağımı sallarken sert bir şekilde cevap verdim: "Yeter, anladın mı? Benimle doğru konuş! Ağzını topla biraz. Bu saçma sapan kuralları koyup beni insanların gözüne sokan sensin! Benim suçum ne? Bıktım anlıyor musun, bıktım! Kimseye bakma Zeynep! Kimseyle tek kelime etme Zeynep! Sana kimsenin gözü bile değemez Zeynep! Ya sen ne yapıyorsun? Benim sinir olacağımı bile bile ve sana olan zaaflarını bile bile o Sahra pisliğini de Özge yılanını da yanından ayırmıyorsun! Asıl sen kendine bak, önce kendini akla! Her seferinde bana bağırmaya hakkın yok! İnsanlara kölenmiş gibi davranmayı kes artık!"

Uygar hırsla nefes alıp yerde duran sehpayı kaldırdı ve duva-

ra fırlattı. Korkuyla sıçrayarak kulağımı kapattım. Uygar hızla odadan çıkıp giderken ben öylece kalmıştım.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, dayanamayıp gözlerimi kapattım ve derin derin nefes aldım. Dudaklarım büzülürken çaresizce yere çöküp ağlamaya başladım.

Uygar'ın her seferinde öfkesine yenilip beni yerle bir etmesine artık dayanamıyordum. Burnumu çekerken içki dolabına yürüdüm. Bir şişe viski alarak açtım ve dudaklarıma götürdüm. Kehribar renkli sıvı boğazımı yakarken gözümden yeni bir damla yaş daha süzüldü.

Yarım saat geçtikten sonra artık kendimi daha hafif hissetmeye başlamıştım. Telefonumu elime aldım ve Ramon'u aradım, hemen cevap verdi: "Yavrum!"

Kahkaha atarak konuştum: "Beni gelip bu odadan al. Kuş gibi hafif hissediyordum Ramon."

Ramon şaşkınlıkla cevap verdi: "Ay ne zıkkımlandın sen? Ah benim bebeğim, ah kadersiz yavrum!"

Yine kahkaha attım: "Dövünme be! Gel işte, odada bekliyorum seni. Asansör şifresi on bir!" Telefonu kapatıp yanımda duran şişeden bir yudum daha aldım ve Ramon'u beklemeye başladım. Beş dakika sonra kapı çaldı. Hıçkırarak ayağa kalktım, dengede durmaya çalışıyordum. Kendi halime kahkahalarla gülerek yürüdüm ve kapıyı açtım. Ramon gözlerini açarak beni süzdü ve elimdeki şişeyi görünce eliyle ağzını kapatarak öylece durdu, sonra tek kaşını kaldırarak dudaklarını büzdü ve çemkirdi: "Kız geberesice, bensiz nasıl içersin? Zaten Kadir domuzu beni dehlemiş. Gel benim odaya gidelim, orada devam ederiz. Öleceksek de birlikte ölelim be yavrum, sabahlar olmasın!"

Kahkaha atarak bağırdım: "Olmasın anasını satayım!" Kendimi inanılmaz derecede mutlu hissediyordum. Sallana sallana yürüyerek asansöre bindik ve ikinci katta indik. Ramon'un koluna tutanak yürüyordum. Kahkahalarla hâlime gülüyordum. Ramon ağzımı kapattı ve etrafına bakarken telaşla konuşmaya başladı: "Ay bir sus be yavrum! Ne o öyle bokunda boncuk bulmuş gibi, yakalanacağız şimdi!"

Gözlerimi açıp hıçkırdım ve başımı salladım. Nihayet odaya varınca etrafı kontrol ettik ve hızla içeri girdik. Önce yatağa oturduk ve Ramon saçlarımı açtı. Elbisem iki parçaydı ve bunalmıştım. Ramon dantel bölümünü çıkarınca elbise askılı kaldı ve rahat bir nefes aldım, sonra o da kendisine bir şişe viski aldı ve birlikte terasa çıkıp içmeye başladık.

Ramon'a her şeyi hıçkırarak anlatmaya başladım: "Beni boğuyor Ramon. Kurallar kurallar *hıuk*. Hem o Sahra şirfintısını yanında çalıştırıyor hem de Zeynep *hık* kimseyle konuşmayacaksın! Hem o Özge kaltağını buraya getiriyor hem de Zeynep *hıukk* sana kimse bakamaz! Sonra da benden ne sakladın, o Yusuf seni gözüyle yemiş oldu!"

Ramon da başını salladı ve şişeden bir yudum alıp sarhoş bir şekilde cevap verdi: "Haklısın be yavrum! Odunun önde gideni! Manda boku! Kadir de aynı ama o domuz pisliği. Hayır, yani bebeğim, esaret altında da yaşanır mı? Tamam, taş gibi adamsın. Tamam, her kadının hayalisin. Tamam, servetin bok gibi. Tamam, Yunan tanrıları senin yanında halt etmiş. Tamam, Allah için sana âşık ve seni deli gibi kıskanıyor. Tamam, adam sana bakınca eriyor. Ama o da bir yere kadar!"

Başımı sallayarak hıçkırdım: "Ee yani, ben esir değilim!" Sonra dudaklarım büzüldü ve gözlerim doldu ama gülümsedim: "Beni sevdiğini biliyorum *hıukk*. Tamam, annemi tedavi ettirdi. Tamam, çok güzel öpüşüyor da olabilir. Tamam, bana kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyor. Hatta tamam, bana hayatımın en güzel dakikalarını yaşattı," diyerek ağlamaya başladım. Sonra burnunu çektim ve içkimden bir yudum daha aldım. Hayatımda ilk defa bu kadar çok içmiştim ve hepsi onun suçuydu!

Ramon derin bir nefes alarak şarkı söylemeye başladı: "Ay ben sende tutuklu kaldım! Kendi hayatımdan çaldım, yedi cihan dolandım. Bana mısın demiyor be yavrum!"

Elimi çırparak bağırdım: "Yaşa Ramon!" Birden kapı yumruklanmaya başladı. Korkuyla kapıya baktık ama ikimiz de yerimizden kalkamıyorduk. Kapı tekrar tekmelenmeye başla-

yınca Ramon kahkaha atarak bana baktı ve balkon demirine tutunarak ayağa kalktı, elini beline koymuştu ve çılgınlar gibi gülüyordu.

Ben de kahkahalarla gülmeye başladım. Öyle gülüyorduk ki gözyaşlarımız akıyordu.

Ramon kapıyı göstererek "Ay hahahahahaha ay! Senin manda bokuyla benim domuz pisliği geldi hahahahahaha! Bu sefer kesin öldük hahahahahaha! Kız elbisen kirlendi hahahahahaha! Kezban Mısır'da hahahahahaha!"

Ben de karnımı tutarak bağırdım: "Hahahahahaha üstelik Kezban sarhoş hahahahahaha!"

O anda kapı kırılınca korkuyla sıçradık, odaya Uygar'ın delice haykıran sesi yankılandı: "Zeynep!"

Başımı çevirip terastan odaya baktım ve onunla göz göze geldim. Eli kanıyordu, resmen dağılmıştı. Gömleği yarı açıktı ve nefes nefeseydi. Hızla terasa geldi ve bize baktı. Kadir arkasından odaya girince yavaş yavaş korkmaya başladım.

Uygar kaşlarını çatıp elimdeki şişeye ve açık saçlarıma baktı. Kadir de şoke olmuştu ve gözlerinde şaşkınlıktan çok korku vardı. Başımı dikleştirdim ve tek kaşımı kaldırdım, hayır, korkmayacaktım! Asıl o benden korksun diyerek ve sonunu düşünmeden öfkeli bakışlarına karşılık vermeye başladım; verdim ama umarım sonunda pişman olmazdım...

Başım dik bir şekilde Uygar'a bakmaya devam ettim, sonra da tek kaşımı kaldırdım ve hıçkırmamaya çalışarak konuşmaya başladım: "Oo! *Hıkk!*"

Lanet olsun ki hıçkırıklarımı durduramıyordum, Uygar yumruklarını sıktı ve burnunu sertçe çekerken bana bakmaya devam etti. Ben de aynı sertlikte bakıp saçlarımı tek omzuma aldım ve konuşmaya devam ettim: "Kimler gelmiş! Ne o, yoksa hâlâ hıncını alamadın mı? *Hık!* Ya da dur, ben söyleyeyim. Bu sefer de bizi bir mahzene kapatıp mı ceza vereceksin? Tabii ya! Sen Uygar Ezeloğlu'sun! Sen kralsın! Sen mafya liderisin! Sen ne dersen o olur, değil mi?"

Uygar tepkisiz bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

Ya sözlerim onu etkilememişti ya da bilerek böyle tepkisiz duruyordu. Gözleri açık saçlarımda dolaştı ve yutkunduktan sonra derin bir nefes aldı. Ben de kahkaha atarken Kadir'e baktım ve sordum: "Diğerleri nerede? Baksana Ramon, Sahra şırfıntısını ve Özge yılanını yanlarında getirmemişler. Ama olmaz ki, yazık! Ne de olsa onlar sizin gölgeniz gibi her an dibinizdeler ve üzülecekler şimdi. Değil mi ama Ramon?"

Ramon dudaklarını büzdü ve omzunu sallayarak cevap verdi: "Ay umurumda bile değil! İsterse götünde gezdirsin be yavrum! Şeyimden aşağıya Kasımpaşa!"

Kahkahalarla gülmeye başladım. Uygar eğilerek belimi kavrayınca sinirle onu ittim ve bağırmaya başladım: "Dokunma bana, dokunma! Ben senin esirin değilim, anladın mı beni?"

Uygar dişlerinin sıktı ve öfkeyle fısıldadı: "Kes artık! Ne demek bana dokunma?"

Burnumdan soluyarak cevap verdim: "Dokunma demek dokunma demektir! Beni yıkıp döküp sonra kucağına alamazsın anladın mı? İstemiyorum seni!"

Uygar sertçe kolumu tutup beni kendisine çekti ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Çok geç! Sana dokunmamak demek ölüm demek! Şimdi sesini kes ve yürü yoksa bu çocuğu aşağı atarım ve inan bana dediğimi yaparım!"

Ben daha cevap bile vermeden beni kucağına aldı ve Kadir'e dönüp, "Şu çocuğu içeri al! Sonra da sana söylediklerimi yap," dedi.

Ramon suratını büzüştürerek çemkirmeye başladı: "Ay istemem! Çıksın odamdan bu çam yarması! Ondan gelecek hayır Allah'tan gelsin. Gitsin, gitsin de kahve sefalarına geç kalmasın. Koynunda yılan beslesin de o yılanlar onu sokum sokum soksun!"

Uygar ve Kadir aynı anda bağırdılar: "Kes lan sesini sen de!"

Ben de onlara bağırdım: "Bağırmayın Ramon'a! Konuş Ramon, soksun o yılanlar ikisini de! Bizi çok ararlar daha. İstanbul'a varır varmaz bitecek bu iş. Bırak beni, bırak!"

Uygar beni kucağına alıp başımın üstüne dudaklarını bas-

tırdı. Çırpınıyordum ama boşunaydı. Derin bir nefes aldı ve koklayarak öptü, sonra da hızla yürüyerek odadan çıktı. Nasıl oluyor da delirmiyor ve söylediklerime karşı tepkisiz kalıyordu, işte bunu anlamıyordum.

Çırpınmaktan yorulunca gözlerimi kapattım. Midem bulanıyordu ve kusmak üzereydim. Sanki tüm evren dönüyordu ve Uygar'ın o nefes kesen muhteşem kokusu beni daha beter sarhoş ediyordu. Asansör durunca gözlerimi açtım. Uygar dikkatli bir şekilde inip odaya yürüdü. Çenesi kaskatı olmuştu ve boynunda bir damar seğiriyordu.

Odaya girince midemin kaynadığını hissettim ve kucağından inmeye çalıştım. Yüzüme baktı ve ters bir şey olduğunu anladı. Sinirle, "Lanet olsun! Neden yaptın kendine bunu?" diyerek banyoya girdi.

Beni kucağından indirince koşarak klozete eğildim ve kusmaya başladım. Her öğürmemde canım çıkıyor gibi oluyordum. Uygar beni tekrar kucağına alınca omzundan tutup onu itmeye çalıştım. Hâlâ kusacak gibi hissediyordum ve başım dönüyordu ama tabii ki beni bırakmadı. Hemen duşu açtı ve ikimizi birden soğuk suyun altına sürükledi.

Bir an sanki nefesimin kesildiğini hissettim. Çırpınmaktan yorulunca başımı Uygar'ın boynuna bastırdım ve onun sıcaklığına sığındım. Uygar saçlarımı kokladı, sonra da sayıklar gibi konuşmaya başladı: "Ulan tapıyorum sana, ne demek dokunma? Ne demek seni istemiyorum? Lan bırakır mıyım ben seni? Tamam haklısın ve bunaldın ama kıskanıyorum! Elimde değil, anlamıyor musun? Seni odada bulamayınca nefesim kesildi sandım, kor ateşler sardı her yanımı. Bırakmam! Ölsem bırakmam. Benimsin sen, sadece benim! Ölüyorum sana, anla artık ve öyle şeyler söyleme bir daha!"

Çenem titredi ve ağlamaya başladım. Uygar beni yere indirdi ve suyun ısısını ayarladı, sonra da yavaşça üstümdeki elbiseyi çıkardı. Sadece iç çamaşırlarım kalınca yutkunarak yüzüme baktı ve eğilerek sutyenimden taşan göğsüme dudaklarını bastırdı. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Ona kızgın-

dım ama karşı koyamıyordum. Uygar başını kaldırarak yanaklarımı tuttu, gözlerimi açtım ve ona baktım.

Yavaşça eğilip altdudağımı dudaklarının arasına aldı ve beni öpmeye başladı, sonra hafifçe çekildi ve fısıldadı: "Bundan vazgeçemem!" Tekrar yaklaştı ve kollarımı havaya kaldırıp beni duvarla arasına hapsetti.

Bu sefer öpüşü daha sertti, dilini ağzımın içinde hissettiğim anda dayanamayıp ben de karşılık vermeye başladım. Uygar sert bir şekilde inledi ve kendisini bana bastırdı. Hissettiğim sertlikle aklım başımdan gitmişti ve öfke yerini farklı duygulara bırakmıştı. Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve fısıldamaya devam etti: "Seni istiyorum! Her şeyinle yeniden istiyorum. Delirmek üzereyim, dayanamıyorum! Seviyorum seni. Denge bırakmadın bende. Hele şu hâlinle öyle güzelsin ki..."

Sarhoşluğu verdiği cesaretle ben de kendimi ona bastırdım. Hırlayarak köprücükkemiğime dişlerini geçirdi ve sert bir soluk aldı: "Ateşle oynuyorsun Zeynep! Bile bile beni kıvrandırıyorsun!"

Aklım başımda değildi ve onun gibi güçlü bir adamın benim için böyle kıvranması açıkçası hoşuma gidiyordu. Gülümsedim ve kulağına eğilip fısıldadım: "Beni çok mu istiyorsun?"

Uygar elleriyle belimi okşarken burnunu boynuma bastırdı ve acı çeker gibi bir sesle cevap verdi: "Çok! Beni bu hâle getirebilen ilk kadınsın ve sana tapıyorum. Benim ol ve seni hissetmeme izin ver, yoksa çıldıracağım!"

Elimi saçlarına geçirip hafifçe çektim ve baştan çıkarıcı bir şekilde konuştum: "Ama şartlarım var!"

Uygar kaşlarını çatıp hafifçe gülümsedi ve cevap verdi: "Demek öyle! Şu an bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunun umarım farkındasındır. Benimle oynuyorsun ve sana karşı koyamıyorum. Gerçekten bu hâlimi kullanacak mısın?"

Tek kaşımı kaldırıp başımı salladım ve cevap verdim: "Sen de benim sarhoşluğumu kullanıyorsun ve ödeşmiş sayılıyoruz. Eğer şartlarımı kabul edersen senin olmaya hazırım!"

Uygar burnunu göğüs kenarlarımda gezdirirken fısıldadı: "Tamam, ne istiyorsan kabul. Şu an kozlar senin elinde!"

Ellerimi sert kaslarında gezdirdim ve kulağına eğilip şartlarımı söylemeye başladım: "Artık kural yok, bana güveneceksin. Anlamadan dinlemeden kırmak, dökmek ya da suçlamak da yok! Ayrıca o kadınlar gidecek, kabul mü?"

Uygar kaşlarını kaldırdı ve gülümseyip sutyenimin kopçasını açtı, sonrası zaten tam anlamıyla muhteşemdi.

Uygar bedenimin her köşesine izlerini bırakırken kendinden geçmiş ve beni de kendimden geçirmişti. Ne ara yatağa geldiğimizi anlamamıştım. İçkinin verdiği cesaretle utanmadan onunla sevişmiş ve vücudumu rahat bir şekilde ona sunmuştum. O da ilk geceki gibi her dokunuşuyla beni kendimden geçirmişti.

Son olarak ellerimi başımın üstüne birleştirdi ve bacaklarımın arasına girdi. Gözlerimin içine bakıp benden onay bekledi, gözlerine baktım ve başımı salladım.

O dakikadan sonra yıldızları gördüm ve yaşadığım zevk tarifsizdi. Uygar'la aynı anda sona ulaşırken onun olmanın eşsiz zevkini bir kez daha yaşıyordum. Uygar alnımdan öptü ve nefes nefese üstüme yığıldı, sonra hızla doğruldu ve yanıma geçti ve beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Sakallarını saçlarımda gezdirirken yutkundu. "Sadece benimsin Zeynep Maral ama artık resmen eşim olmanı istiyorum. Zeynep Ezeloğlu olmak sana çok yakışacak."

Onunla evlenip Zeynep Ezeloğlu olmak büyük bir sorumluluktu ama ona delicesine âşıktım. O olmadan yapmazdım. O benim ilk erkeğim ve sevdiğim adamdı, Uygar'a bakarak gülümsedim ve başımı salladım.

Uygar beni kucağına aldı ve banyoya götürüp şefkatle yıkadı, sonra onun kucağında huzurla uykuya daldım.

"Hayır Ramon! Kadir'e böyle surat yapmanı istemiyorum. Anlattı bana diyorum sana! Sadece onu havaalanından almış ve o

yılan da bir kahve içmek istemiş. Hem Kadir zaten Özge'den nefret ediyor!"

Ramon omuzunu silkip elindeki ekmeği ağzına attı ve güzelce yedikten sonra bana cevap verdi: "Ay götüm! O bunları benim külahıma anlatsın. Hem açıkçası artık o Özge olacak silikon abidesi umurumda bile değil!" Sonra sustu. Kahvaltı salonunun girişine bakarak heyecanla eğildi ve fısıldadı: "Ay bebişim! Sahra danası buraya geliyor, haberin olsun!"

Tepkisiz bir şekilde pencereden dışarı baktım ve çayımdan bir yudum aldım. Ramon gözlerini kısarken bana direktif vermeye devam ediyordu: "Geliyor. Geliyor. Ay götüm, bir de süslenmiş, yaklaştı, geliyor. Hah geldi!"

Elimdeki çayı masaya bıraktım, o sırada Sahra saçını savurarken masanın başında durdu.

Başımı çevirip küçümsemeyle ona baktım, o da aynı şekilde karşılık verdi ve konuşmaya başladı: "Ben Dubai oteli gidiyor. Aslimda şaşırdım da. Uygar Beyi kesin emri vermış. Beninlan o konusmadi bile. Belkim siz biliyor dedım!"

Ramon tiksinerek Sahra'ya baktı ve cevap verdi: "Uygar Beyi seninlan neyi konismadi ki! Kız öküz müsün be yavrum? Hâlâ konismadi diyorsun, Adam dehlemiş ya işte seni. Atmış seni dünyanın öteki ucuna, daha ne konişmadi? Ama bunun bizimle ne alakası var acaba? Bu da bitlense bizden bilecek. Bence git, belki orada zengin bir Arap şeyhi bulursun. Bak onlar silikonu çok severmiş bebeğim. Hem bakarsın içerlerinden biri alır seni. Böyle otel otel nereye kadar ama değil mi?"

Başımı eğerek gülümsedim, Sonra Sahra'ya döndüm ve iki kelam da ben ettim: "Evet. Seni Uygar'ın etrafında görmek istemiyorum, git kendine başka av bul. Hem bu ne cüret, sen nasıl olur da bana hesap sorarsın? Haddini bil! Bak etrafına, burada bir sürü kadın çalışıyor ama hepsi işini yapıyor. Ya sen? Senin derdin başka! Bir daha Uygar'ın etrafında dolandığını görürsem yolarım seni, anladın mı? Şimdi hemen defol buradan!"

Ramon gözlerini açıp bana baktı ve işaretparmağını salla-

yarak konuştu: "Ay yeminle kızın içinden minik Aliye Ronalar çıktı. Böyle minik minik, topuzlu mopuzlu."

Sonra gülerek başını çevirdi ve hâlâ başımızda bekleyen Sahra'yı görünce gözlerini devirerek bağırdı: "Ay ne dinelip durdun öyle başımızda baykuş gibi! Sen var kıt mı olmak yavrum? Uygar Beyi seni sürmek Dubai'ye!"

Sahra kinle bize baktı, derin bir nefes alarak arkasını dönüp gitti. Ramon çayından bir yudum aldı ve tek kaşını kaldırıp kahkaha attı. Artık anlamıştım, bu kadınlar bu dilden anlıyordu ve yaşadığım deneyimler ne yazık ki bana bu dili öğretmişti.

On dakika sonra Uygar yanında bir adamıyla salona girdi. Bugün Mısır'da son günümüzdü ve yaklaşık bir saat sonra otelden ayrılacaktık. Bu otel ve Kahire benim için çok değerliydi çünkü ilklerimi burada yaşamıştım ve Uygar'a ilk kez burada ait olmuştum.

Uygar beni görünce çekici bir şekilde gülümsedi ve gelip yanımıza oturdu. Adamı elindeki çantayı kenara bırakıp Uygar'a selam verdi ve kenara çekildi. Uygar yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydu ve başparmağıyla yanağımı okşarken açıklama yaptı: "Artık çıkmamız gerekiyor güzelim, kahvaltın bittiyse kalkalım."

Panikle ona baktım. "Ama bana aldığın elbise odada kaldı ve onu yanımda götürmek istiyorum."

Uygar gülümseyerek cevap verdi: "Merak etme güzelim, elbisen burada. Diğer eşyalarını almana gerek yok, hepsi senin ve burada kalsın. Nasıl olsa sık sık buraya geleceğiz."

Ramon iç çekerek söze girdi: "Ah, yeme de yanında yat. Adam ilah, ne ararsan var."

Uygar kaşlarını çattı ve Ramon'a sert bir şekilde bakarak cevap verdi: "Seninle sonra hesaplaşacağız. Lan bok mu vardı o kadar içecek? Bütün gece mideni Kadir'in üstüne boşaltmışsın!"

Sinirle Uygar'ın dizine vurdum. Uygar bana bakarak konuşmaya devam etti: "Ne! Çocuk helak olmuş kusmuk görmekten, yetmiyormuş gibi bir de tekmelemiş çocuğu. Kadir'i

zor zaptettim. Ağabey öldür beni ama bir daha ona çıkar karşıma deyip duruyor."

Ramon omuz silkti, başını dikleştirdi ve cevap verdi: "Ay pardon ama ben mi dedim o domuz bokuna beni zorla içeri sokmaya çalış diye? Öyle çekmeye çalışınca mideme bastırdı. Ne yapsaydım acaba? Çıkacak kusmuk midede durur mu, çıkıverdi! O da sokmuş kıçını dibime, yüzüne kusmuş bulundum. Ay bir de bana sokuk demez mi? Ne sokukluğumu gördü acaba? Yedi tekmeyi beline, ay hak etti yani!"

Uygar sözünü keserek bağırdı: "Neyse ne! Uzak dur Kadir'den. Lan hem ateşle oynuyor hem de utanmadan sıkılmadan kendini savunuyor."

Sonrası ise surat asan bir Ramon ve onu dövmemek için kendini zor tutan bir Kadir. Sürtüşme ve laf sokma eşliğinde geçen uçak yolculuğumuz tam anlamıyla kâbustu. Her fırsatta Kadir'e laf sokan Ramon dozunu aşınca Kadir de susamadı. Sonunda Uygar ikisine de öfkeyle haykırınca yarım saat de olsa sessiz bir şekilde oturabilmişti ve nihayet İstanbul'a vardık.

Uygar, Ramon'u bir arabayla evine, Kadir'i de bazı işleri halletmesi için Zeus'a gönderdi. Biz de Uygar'ın arabasına binip yola çıktık. İstanbul'u özlemiştim ama en çok Derin'i, Ömer'i ve annemi özlemiştim. Annemin yanına hafta sonu gidecektik ama Derin'i görmek için sabırsızlanıyordum.

Başımı çevirip arabayı kullanan Uygar'a baktım, çatık kaşları yüzünün bir parçasıydı. Bunu artık biliyordum. Öylesine çekiciydi ki ona hayran olmamak mümkün değildi. O da başını çevirdi ve kısa bir süre bana baktı.

Yola bakmaya devam ederken hafifçe gülümsedi, altdudağını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırdı. Gülümseyerek başımı eğdim. Uygar elimi elinin içine alıp avuç içime dudaklarını bastırdı, sonra yola bakarak konuşmaya başladı: "Zeynep'im, şimdi seni bir yere götürüyorum. Tanışmanı istediğim biri var ve eminim ki çok seveceksin!"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bildiğim kadarıyla Uygar'ın bir akrabası ya da yakını yoktu ve gerçekten çok merak etmiştim, heyecanla sordum: "Bir akraban ya da yakının mı?"

Uygar kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi: "Tanışmanı istediğim kişi benim oğlum, Zeynep!"

Oğlum demişti!

Bir an ellerimin buz kestiğini hissettim ve sanki yutkunamadım. Büyük bir hırsla elimi elinden çekip arabanın kapısına tutundum. Uygar kaşlarını çattı, elime baktı ve direksiyonu tutan elini sıkarken arabayı daha hızlı bir şekilde sürmeye başladı.

Sinirle ona bağırdım: "Durdur arabayı!" Uygar gözlerime baktı ve başını yola çevirip arabayı sürmeye devam etti. Böyle davranması beni daha da sinirlendirince daha yüksek bir sesle bağırdım: "Sana, arabayı durdur de..."

Uygar sözümü yarıda kesip yumuşak bir tonla cevap verdi: "Sakin ol ve bağırma!"

Hayal kırıklığı içinde çenem titredi ve dudaklarımı büzerek bakışlarımı pencereye çevirdim. Düğümlenen boğazım ağrımaya başlayınca kendimi tutamayıp inledim ve sessizce ağlamaya başladım. Uygar kaskatı kesilmiş eliyle omzuma dokununca elini itip var gücümle haykırdım: "Dokunma bana lanet olasıca! Çek elini, dokunma bana artık!"

Uygar direksiyona sert bir şekilde yumruk atıp bağırmaya başladı: "Ne demek lan bana dokunma? Ne demek?"

Cevap vermedim, veremezdim ki... Hayallerim, aşkım ve en önemlisi güvenim sarsılmıştı. Bir oğlu olduğunu benden bugüne kadar saklamış ve kendimi en mutlu hissettiğim anda bomba etkisiyle beni âdeta darmadağın etmişti.

Uygar küfrederken sert bir şekilde direksiyona vurdu ve arabayı sürmeye devam etti. Yaklaşık beş dakika sonra araba nezih bir semte girdi ve müstakil bir evin önünde park etti.

Kalbime saplanan bir acı, yüreğime düşen kor... Sanki bacaklarım yetisini kaybetmişti ve hareket edemiyordum. Uygar kolumdan tutup beni kendisine çevirdi, direnemedim bile. Gözlerime acıyla bakarak gülümsedi, sonra da eğilip gözpınarıma dudaklarını bastırdı. Kokumu içine çekti ve tane tane konuşmaya başladı: "Kokusunda can bulduğum, ben senin o akan bir damla yaşın için canımı veririm. Sen benim dokunmaya kıya-

madığım kadınım ve esiri olduğum sevdamsın. Ağlama, sen ağlayınca bütün bu şehri yıkasım geliyor. Önce bana biraz güven ve gel benimle; onu tanı ve önyargılı olma, sana sonra her şeyi zaten anlatacağım. Tamam mı?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Uygar gülümserken yanaklarımdaki yaşları sildi ve arabadan inip benim bulunduğum tarafa doğru yürüdü, kapıyı açtı ve elimden tutup beni arabadan indirdi. Sonra başını eve doğru çevirdi ve beni şaşırtan o sözleri söyledi: "O yaralı bir çocuk Zeynep, o benim oğlum. Onu seveceğinden zaten hiç şüphem yok."

Kaşlarımı çatarken eve bakıyordum. Büyük bahçeli, müstakil bir evdi ve her yanında rengârenk çiçekler vardı. Uygar'ın diğer evleri gibi bir sarayı andırmıyor, daha çok sıcak bir yuva gibi görünüyordu. Bir an aklıma gelen düşünceyle durduğum yere âdeta çakıldım.

Çocuğun annesi! Yani o da burada olmalıydı ve onu görmeye tahammül edemezdim, hemen geri çekildim ve başımı sağa sola sallarken konuşmaya çalıştım: "B-ben ben gelemem. Yapamam Uygar, bu evde benim yerim yok. Annesi içeride olmalı ve bu doğru değil."

Uygar kaşlarını çatıp elimi tuttu ve yürümeye başladı. Gözlerimi devirerek ben de onunla yürümeye başladım. Ona karşı koyamıyordum, buna izin vermiyordu. Ne olursa olsun benden bu konuda anlayış bekleyemezdi. Ona delicesine âşık olsam da artık olmazdı. Bu gerçeği benden bugüne kadar nasıl saklardı?

Evin demirli kapısını iterek açtı ve bahçeye doğru yürüdü. Bahçedeki çiçeklerin o eşsiz kokusu bile beni rahatlatmaya yetmemişti, kendimi kullanılmış gibi hissediyordum. Uygar durunca ben de durdum ve başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde oluşan merhamet ve sevgiyi fark edip bakışlarımı baktığı yöne çevirdim.

Oradaydı işte. Büyük, köklü bir kiraz ağacının altında oturmuş ve sırtını ağaca dayamıştı, elinde bir kitap vardı ve o kitabın içinde âdeta kaybolmuştu. Zayıf ve çelimsizdi, dizlerini kırmış ve kendisine doğru çekmişti. Çocuğu incelemeye başladım.

Uygar'a hiç benzemiyordu, muhtemelen on yaşlarındaydı. Sarışındı ve anladığım kadarıyla annesine benziyordu. Hüzünle iç çektim, demek ki Uygar gençlik yıllarında baba olmuştu.

Çocuk başını kaldırıp bize baktı, bir anda gözleri heyecanla parladı ve elindeki kitabı kenara atıp yerinden kalktı. Öyle hızlı koştu ki ben bile inanamadım, kollarını açarak bağırdı: "Baba!"

Uygar kahkaha atarken kollarını açtı ve çocuğu kucağına alıp sarıldı, yanağından öptü ve yere bıraktı. Sonra da saçlarını karıştırırken çocukla konuşmaya başladı: "Koçum benim! Nasılsın bakalım?" Çocuk parlayan gözlerle Uygar'a bakarak gülümsedi ve sevgiyle cevap verdi: "İyiyim, ne zaman geldin?"

Uygar bana döndü. "Bugün," dedi. O sırada çocuk da bana baktı ve heyecanla Uygar'a sordu: "Bu o mu?" Uygar derin bir nefes alarak cevap verdi: "Evet o!"

Çocuk kızaran yanaklarını saklayıp başını yere eğdi ve konuşmaya devam etti: "Gerçekten anlattığın gibiymiş, şey yani... Gözlerini bulut ve ormanlardan almış demiştin ya!"

Uygar başını sallayarak fısıldadı: "Evet, baktıkça insanı içine çekiyor." Sonra çocuğa dönerek sordu: "Zeynep Abla'na hoş geldin demeyecek misin?"

Acıyla onları seyrediyordum. O sırada evin bahçeye açılan kapısından dışarıya çıkan genç kadını fark ettim, göz göze geldiğimiz anda yutkunup titreyen elimi saklamaya çalıştım. Kadın gülümseyerek bize doğru yürümeye başlayınca ne yapacağımı bilemedim.

Çocuk yanıma yaklaştı ve elini uzatıp konuşmaya başladı: "Merhaba Zeynep Abla, hoş geldin. Ben Orhan. Seni tanımıyorum ama inan tanıyor gibiyim."

Ne diyeceğimi bilemedim, öylece durmuş ona bakıyordum. Sonra kendini toparlayıp elimi uzattım ve elini sıktım. Sonuçta o küçük bir çocuktu ve hiçbir suçu yoktu. Uygar yanıma gelip elini belime doladı ve başımın üstüne dudaklarını bastırdı.

Sonra Orhan hüzünle konuşmaya devam etti: "Biliyorum bana kızgınsın, belki de beni hiç sevmeyeceksin ve haklısın da.

Sonuçta sevdiğin adamı vurdum ve az kalsın öldürecektim ama inan isteyerek olmadı Zeynep Abla."

Bir an nefesim kesildi. Uygar'ın koluna tutundum ve ayakta durmaya çalıştım çünkü bu çocuk Uygar'ı vuran çocuktu. Üç yaşındaki kardeşi gözlerinin önünde organ mafyası tarafından acımasızca öldürülen çocuk tam karşımda duruyordu. Gözlerimden bir damla yaş süzüldü ve Uygar'a baktım.

Uygar başını sallayıp gülümsedi, yavaşça eğildim ve titreyen elimi başını yere eğen Orhan'ın yanağına koydum ve usulca okşadım. Orhan hızla gözlerime bakınca onun da ağladığını fark ettim. Gülümserken gözündeki yaşı sildim ve konuşmaya başladım: "Asıl sen affedebilecek misin? Herkesi, bütün bu dünyayı affedebilecek misin? Öyle yücesin ve öyle güçlüsün ki Orhan, karşında durmaya utanıyorum. Hadi gel kucağıma."

Orhan hıçkırarak kucağıma koştu ve içli içli ağlamaya başladı, ona sarılırken ben de ağlıyordum. Bakışlarımı Uygar'a çevirdim ve ona hayranlıkla baktım.

Nasıl bir adam bu derece muhteşem olabiliyordu? Nasıl bir adama her gün yeniden âşık olabiliyordum? Ve nasıl böyle sert olup aynı zamanda bir o kadar merhametli olabiliyordu?

O buydu... Onu sadece benim kahramanım sanıyordum ama bugün anladım ki o birçok kişinin de gizli kahramanıydı. Birçok insanın evladı, babası ve ağabeyiydi. Onun için ne söylenirse bana göre azdı.

Yanımda oturan ve gözlerini bayarak bana bakan Derin ve Ramon'un asık suratlarını çekiyordum. İstanbul'a geleli bir hafta olmuştu ve Uygar peşimi bir an olsun bırakmıyordu, hatta şirkete gittiğinde bile yanında götürüyordu.

İkinci gün annemi ziyaret etmek için yattığı kliniğe gittik. Annem öyle huzurlu ve mutlu bir şekilde bizi karşıladı ki gözyaşlarımı tutamadım, sanki yeniden doğmuş gibiydi.

Yattığı meditasyon merkezi insana huzur veriyordu. Orman

ve denizle yan yanaydı ve yemyeşil ağaçların denizin mavisiyle buluştuğu bu yer, cennetin dünyadaki hâli gibiydi. Annemi gönül rahatlığıyla orada bırakarak İstanbul'a dönmüştüm.

Bu gece de Derin'de kalmak istiyordum, onu özlemiştim ve onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ama Uygar her seferinde olduğu gibi söylenip durmuştu. Bundan ben de hoşnut değildim tabii ama bir çare bulmak için düşünmekten artık yorulmuşum.

Bu sabah Derin'le buluşup bir jinekoloğa gitmiştik. Derin, Uygar'la birlikte olduğumu duyunca heyecanla bana korunup korunmadığımı sordu, ben sessiz kalınca da, "Hemen buluşuyoruz," deyip beni buraya sürükledi.

Kadın doktoru beni muayene etti ve kullanmam için bana bir doğum kontrol hapı yazdı, tabii ki Uygar'ın bundan haberi yoktu. Ama her şeye gösterdiği aşırı tepkiler beni tedirgin ediyordu, ben de hapı gizli kullanmaya karar vermiştim. Evlenmeden önce hamile kalmak istemiyordum ve daha bitirmem gereken bir üniversite vardı.

Oradan çıkınca Ramon'u arayıp atölyesine geldik. Ramon bize akşam dışarıya çıkmak ve biraz baş başa eğlenmek için fikir sununca ben tabii ki Uygar izin vermez demiştim. Belki de verirdi ama kesinlikle peşimize ya adam takar ya da kendisi de beraber gelmek isterdi.

Ramon derin bir nefes alıp söylenmeye başladı: "Ay ne bu be yavrum, her yerde göt göte. Herif bir dakika huzur vermiyor. Tuvalete gitsek adamlar neredeyse gelip popomuzu silecekler, yeter yani. Sanki yiyecekler bu buzdolabını."

Derin başını dikleştirip cevap verdi: "Eh yani. Bu geri zekâlı da sanki beynini yedi. Yakında altın günlerindeki kadınlar gibi konuşmaya başlayacak yeminle. Zeynep hadi eğlenmeye gidelim, 'Gelemem ki Derin, beyim salmaz!'"

Ramon dudaklarını büzdü ve yüzüme bakıp omzunu salladı: "Ay osursa haber veriyordur kız bu."

Gözlerimi devirirken söze girdim: "Abartmayın siz de! Ben de bayılmıyorum bu duruma. Hem sanki sen benden farklısın Derin, Ömer yolda beş kere aradı. Derin, hava sıcak şapka tak.

Derin, yemek yedin mi? Derin, neredesin? Derin taksiye bin, otobüs kalabalık olur. Derin vardınız mı?"

Ramon gözlerini açarken eliyle ağzını kapattı ve sonra ellerini havaya kaldırıp Allah'a yakarışta bulundu: "Ey güzel yaradanım, benim bu iki sidikliden ne eksiğim var? Kendi çapımda ben de taş gibiyim, bana da versen ya! Eğer Kadir beni ararsa söz veriyorum artık komşunun bahçesine işemeyeceğim!"

Derin'le birbirimize baktık ve gözlerimizi devirdik. O sırada Ramon'un telefonu çalmaya başladı. Ramon sevinçle bize bakarak bağırmaya başladı: "Ay galiba tuttu. Ne olur Kadir domuzu olsun. Ne olur, ne olur!"

Hemen telefonuna baktı ve burnunu kırıştırıp telefona cevap verdi: "Ay efendim Gülden? Bok mu vardı şimdi aradın acaba? Ne! Nasıl ya! Ay ben kimi bulurum şimdi be yavrum?" Sonra suratını büzüştürdü ve konuşmaya devam etti: "Ay götüm! O koca memeli manda yavrusuna söyle, asıl ben onu istemiyorum. Ayrıca Ramon senin için kenarın dilberi diyormuş dersin."

Sonra telefonu kapatıp bize baktı ve anlatmaya başladı: "Size sevdanın yolları, bana kurşunlar be bebişler. Haftaya mini bir defilem vardı, manken diye seçtiğim soğan cücüğü işi bırakmış. Zaten on elbise vardı, manda gibi diye elbiseler dar geldi. Ben de ona 'Az ye be yavrum,' dedim, gurur yapmış haspam. Ah ben ne yapacağım şimdi? Kadir de aramıyor zaten. Geçen akşam aradım. Numaradan 'Sifon bozulmuş, gelip bakar mısın?' diye sordum. Bana 'Az sıçaydın,' demez mi? Düşünsenize, bana. Benim gibi bir taşa. Erkek milleti işte, hepsi odun."

Hayretler içinde kalıp elimi alnıma dayadım ve cevap verdim: "Yani Ramon, sifon bozulmuş ne Allah aşkına? Başka yalan bulamadın mı?"

Ramon suratını büzüştürerek cevap verdi: "Ay beğenmedi! Soğuk nevale. Tabii sen çok bilmişsin. Hem ne var sifon demişsem? O da evin bir parçası sonuçta. Ah tabii be yavrum, eline Yunan heykeli gibi adamı almış akıl veriyor bana. Ay ablanız elini sallasa ellisi yavrum da bakmayın, benim zamanım yok. Şimdi mankenim de yok!"

Derin birden ayağa kalkarak ellerini çırptı ve heyecanla bağırdı: "Mankenin yok ama mankenlerin var Ramon!"

Ramon da ayağa kalkıp heyecanla yerinde zıpladı ve el çırptı. Sonra birden durup Derin'e baktı: "Ay geri zekâlı, ne bokuma havaya soktun beni acaba? Ben de bokumda boncuk bulmuş gibi zıp zıp zıplıyorum."

Derin tek kaşını kaldırıp bizi gösterdi ve cevap verdi: "Bizden iyi manken mi olur be yavrum?"

Şok içinde onlara baktım. Ramon gözlerini kısarak ağzını açtı ve ellerini çırparak bağırdı: "Ay kız ben nasıl bir öküzüm? Tabii ya, ben nasıl akıl etmedim? Elimde iki tane mücevher varken elin koca memeli paçozuna ne gerek? Kızlar var ya, iyi ki varsınız!"

Çaresizce onlara bakarken olacakları düşünmek bile istemiyordum. Uygar bu sefer bizi öldürmez, direkt hap diye yutardı. Ramon'la Derin sevinçle zıplarken ben acaba nereye gömülsek diye düşünüyordum.

Sabah güneşi İstanbul boğazının üstüne kızıl bir örtü gibi serilirken uçuşan kuşlar gelen yeni günü karşılıyor gibiydi...

Ben de hem bu güzel doğa olayına şahit oluyor hem de terasta oturmuş tırnaklarımı kemiriyordum. Tam her şey yoluna girdi diye sevinirken kendimi yine başka bir aksiyon içinde buluyordum. Bugün ilk prova vardı ve ben tabii ki Ramon'u kıramamış ve onu bu zor zamanında yalnız bırakamamıştım. Bu kadarı güzel ve normaldi ama güzel ve normal olmayan bir şey vardı, o da Uygar'ın hiçbir şeyden haberi olmamasıydı.

Saat sabahın altısıydı ve bütün gece huzursuzluktan gözüme bir damla uyku girmemişti. Uygar'ın sıcacık kolları arasında bile huzuru bulamamış, ondan gizli bir iş yapmanın tedirginliği beni yiyip bitirmişti.

Bir an ona söylesem midiye düşündüm. Aslında Ramon söylememden yanaydı, onun yüzünden Uygar'la aram bozul-

sun istemiyordu. Ama Derin ve ben, hem Ömer'den hem de Uygar'dan bu defile işini saklamaya karar vermiştik çünkü izin vermeyeceklerdi ve bundan ikimiz de emindik. Zaten mini bir defileydi ve ancak elli kişi katılacaktı.

Her şey bir yana bu defile Ramon için çok önemliydi ve o her zaman bize destek olmuştu. Bu zor zamanında ona yardım etmek bizim boynumuzun borcuydu...

Bir anda kulağıma Uygar'ın o muhteşem sesi geldi: "Güneşi kıskandıran kadın! Teninin kokusu olmadan uyuyamadığımı bilmiyor musun?"

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp gözlerimi terasın kapısına çevirdim, Uygar gülümseyerek bana bakıyordu. Kendimi yakalanmış gibi hissedip panik yaptım ve hemen açıklama yapmaya çalıştım: "Ben, şey... Yani Uygar..."

Uygar kaşlarını kaldırdı ve başını sallayıp "Anladım. Sen şey ve yani. Nedense sen böyle söylediğin zaman aklıma bir iş çevirdiğin geliyor," dedi ve bana doğru yürüyüp tam önümde durdu. Yutkunarak ona baktım, tam bir salak gibi davranıyordum. Uygar'a yalan söyleyemiyordum ve her seferinde lafı böyle geveleyerek kendimi ele veriyordum.

Uygar eğildi ve birden belimi kavradı, yavaşça beni havaya kaldırdı ve kucağına aldı. Sonra dudağıma minik bir öpücük kondurarak yüzüme baktı ve sordu: "Söyle bakalım, bu saatte sana tırnak kemirten şu derdin ne? Seni benim yanından kaldıran o sıkıntı her ne ise bilmek istiyorum."

Başımı boynuna bastırdım ve onun o muhteşem kokusunu içime çekip derin derin kokladım. Uygar başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve içeri yürümeye başladı.

Koltuğa oturdu ve saçlarımı okşayarak konuşmaya başladı: "Biliyorum sıkıldın, boğulduğunun da farkındayım. Seni kimseyle paylaşamıyorum ve bunun bencillik olduğu da bir gerçek." Sonra saçlarımı kenara alıp boynumu kokladı ve kısık bir sesle devam etti: "Ama kokun olmadan uyuyamıyorum bile. Holdingde, arabada, toplantıda, Zeus'ta, otelde... Her yerde ve her saniye sen varsın, biraz olsun geçer sandım. Tutku ve istek

beni bu kadar delirtiyor sandım ama sana tam anlamıyla sahip olunca daha da beter delirdim. Bunun bir tarifi yok Zeynep, sana güvenmediğim falan da yok. Sadece ben sensizlikte kendime güvenmiyorum o kadar!"

Kollarımı boynuna doladım ve mis kokusunu tekrar içime çektim. Uygar muhteşem bir adamdı ve onu canımdan bile fazla seviyordum, gülümserken başımı salladım.

Uygar doğrulup ayağa kalktı ve beni öperken kucağından indirdi, sonra da yüzüme şefkatle bakarak gülümsedi. "Holdingde toplantım var, istersen seni Derin'e bırakayım," dedi.

Çok huzursuzdum ama gitmek zorundaydım. Gülümseyerek cevap verdim: "Tamam canım ama daha erken. Ben sonra kendim giderim."

Uygar burnunu burnuma sürttü ve cevap verdi: "Saat onda Kadir seni alır, yalnız gitme. Ben de toplantıdan sonra seni oradan alırım." Gözlerimi devirip başımı salladım.

Uygar gittikten sonra kısa bir duş alıp giyindim. Mutfağa gidip kendime ekmek arası bir şeyler hazırladım ve korunma hapımı içtim, saat on olduğunda da çantamı alıp dışarı çıktım. Tam o sırada Kadir asansörden dışarı çıkıyordu, beni görünce gülümseyerek başını salladı ve selam verdi: "Günaydın Zeynep, nasılsın?"

Gülümseyerek başımı salladım ve cevap verdim: "Günaydın Kadir, iyiyim teşekkürler. Kusura bakma, o kadar işin gücün arasında bir de benimle uğraşıyorsun."

Kadir başını sağa sola sallayarak cevap verdi: "Benim işim Uygar ağabeyimin en özel işleri. Eee, tabii ki onun en özeli de sensin, ben onun canını koruyorum."

Utanarak başımı eğdim. Sonra birlikte yürüyerek asansöre bindik ve aşağı indik.

Arabada giderken Kadir boğazını temizleyerek konuşmaya başladı: "Ya Zeynep, senden bir ricam var. Aslında rica demeyelim de şuna, yalvarma daha doğru bir kelime olur. Allah aşkına Zeynep, şu Ramon olacak zıkkımın kökünden kurtar beni. Yıldım, yeminle yıldım. Lan sanki on yıllık yârimmiş gibi

ota boka beni arıyor. Dün akşam aradı çıkmadım. Sonra de dim, lan bu herif ağabeyim için çalışıyor. Başına bir bok gelse Zeynep üzülür, kır şeytanın bacağını geri ara. Aradım ama, bana ne dese beğenirsin? 'Çok geç kaldın. Her şey bitti.'"

Gözlerimi açarak ona baktım. İçimden, "Oha yani Ramon," desem de belli etmedim. Hem ne diyebilirdim ki? Ramon'du işte. Derin bir nefes alarak cevap verdim: "Anlıyorum Kadir, ben onunla konuşurum. Teşekkürler, sabrın ve ağabeyliğinin hakkını ödeyemem. Ramon deli doludur ama inan mükemmel bir kalbi vardır. Sadece şey, nasıl diyeyim, anla işte. Sana hayran galiba biraz, lütfen idare et. Yine de ben onunla konuşurum, olur mu?"

Kadir kaşlarını çatarak başını salladı ve sessiz bir şekilde söylendi: "Hayranlığını si... Tövbe tövbe..." Burnumu kırıştırdım ve başımı pencereye çevirdim. Kesinlikle Ramon'la konuşmam gerekiyordu.

Derinlere vardığımda Kadir'le vedalaştım ve arabadan inip apartmana girdim. Kapıyı Şükran Teyze açtı ve beni görünce sevinçle boynuma sarıldı. Ben de ona sarıldım ve hasret gidermeye başladık. Ayaküstü sohbet ediyorduk ki odadan Derin'in sesi geldi: "Zeynep, gel, odadayım!"

Gülerek Şükran Teyze'ye baktım. O da bana gülümseyip veda etti. "Annene selam söyle kızım. Hadi içeri git sen, nedense benim deli kızım bugün çok telaşlı."

Gülümsedim ve başımı sallayıp içeriye girdim. Derin banyodan çıkmıştı ve telaşla giyiniyordu. Beni görünce elindeki ruju kenara atıp ayağa kalktı ve boynuma sarıldı, sonra da telaşla anlatmaya başladı: "Sabahtan beri Ömer'i idare edeceğim diye göbeğim çatladı. Dün akşam sinemaya gittik, bana sürekli, 'Sende bir hâl var, yoksa bir sorun mu var?' deyip durdu. Huzursuzluktan uyuyamadım. Sen ne yaptın? Uygar bir şey çakmadı inşallah."

Hüzünle bakarken başımı sağa sola salladım ve cevap verdim: "Çakmadı ama ondan gizli bir iş yapmaktan nefret ediyorum Derin. Eğer öğrenirse benden uzaklaşır diye çok korkuyorum."

Derin başını salladı ve konuşmaya devam etti: "Sadece elli kişilik bir defile. Korkma canım, hem bak göreceksin, ruhları bile duymayacak. Yani inşallah, yani umarım düşündüğüm gibi olur!"

Bir saat sonra provanın yapılacağı salona gelmiştik. Ramon bir o yana bir bu yana koştururken bizi gördü ve hemen yanımıza gelip telaşla sordu: "Söylediniz değil mi yavrular?"

Derin önce bana baktı, sonra tekrar Ramon'a bakıp kaşlarını havaya kaldırdı ve başını sağa sola salladı. Ramon memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini açarak bağırmaya başladı: "Ay siz geri zekâlı mısınız acaba? Adamlar öğrenirlerse bu salonu başımıza yıkarlar. Hayır, sizi almaktan da vazgeçerler, sonra elimizi kıçımıza koyar oturur koklarız yani! Yok böyle olmaz, en iyisi ben o danayı arayıp özür dileyeyim. Sizin vebalinizi çekeceğime onun yağlarını çekerim daha iyi yani yavrular."

Ramon hemen telefonunu çıkarıp diğer kızı aradı. Ben cevap bile veremedim. Sonuçta haklıydı, Uygar kesinlikle bizi sağ koymazdı. Derin de biliyordu. Ömer bu konularda oldukça tutucuydu ve böyle bir durumda araları bozulacaktı. Çaresizce Ramon'u dinledik. "Ay selam bebişim, dediler ki bana gönül koymuşsun. Ah, üzüntümden günlerdir yatamadım!"

Ramon bize bakarak suratını büzüştürdü ve sonra da konuşmaya devam etti: "Ben mi? Yok be yavrum, sana ne diye manda diyeyim? Sen manda mısın ki?" Bize baktı ve başını aşağı yukarı salladı.

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Sonra Ramon kaşlarını çatıp elini beline koydu ve başını dikleştirip konuşmaya devam etti: "Ay götüm! Seni arayanda kabahat. Sen manda değil, damızlık ineksin. Ay çirkef! Yoldurma bana o tuvalet fırçası saçlarını!"

Ramon bir hışımla telefonu kapatıp kenara fırlattı ve sandalyeye otururken iç çekti. Dayanamayıp yanına gittim ve diz çöktüm. Elimi dizine koydum ve usulca okşadım. Ramon gülümseyerek elimin üstüne elini koydu, omuzlarını kaldırarak,

"Ay dert değil be kız, bazen olmuyorsa olmaz. Elin antilop kafalısı işte, ne olacak?" dedi.

Derin yaklaşıp elini omzuma koydu. Gözlerimi çevirerek ona baktım, bana başını salladı. Ben de gülümseyerek başımı salladım, sonra Ramon'a dönerek sordum: "Prova odası nerede?"

Ramon'u ikna etmek oldukça zor olsa da başka bir çaremiz yoktu. İlk elbiseleri giyinip dışarıya çıktık. Ramon yine harikalar yaratmıştı. Ramon son kontrolleri yaparken yanımıza gelen genç bir çocuk dikkatimi çekti. Çocuk frapan pembe saçları ve enteresan tipiyle tam yanımızda durup bizi izlemeye başladı. Kulağında da bir kulaklık vardı.

Ramon çocuğu görünce suratını büzüştürüp gözlerini devirdi ve elini beline koyarak tepkili bir şekilde konuştu: "Ay yine ne var acaba? Sabahtan beri bir huzur vermedin be pembe saçlı Heidi. Nedir derdin yine şöyle bakalım? Yoksa şimdi de iki bayram arası defile olmaz mı diyeceksin?"

Çocuk kaşlarını çatarak cevap verdi: "Yok artık! Sadece istediğiniz müzik listesini almaya geldim, ayrıca benim adım Mert. Heidi değil."

Ramon dudaklarını büzdü ve omzunu sallayarak cevap verdi: "Ah kıyamam sana. Tamam pembe saçlı Heidi, ah pardon, Mert. Listeyi asistanımdan alırsın. Ay oyalama beni be yavrum."

Çocuk sinirle nefes aldı ve arkasını dönüp gitti. Sonra Ramon saçımı kenara topladı ve söylenmeye başladı: "Anam bu da sabahtan beri kıçımın dibinden ayrılmıyor. Ota boka yanımda bitiyor."

Kahkaha atarak konuştum: "Ama çok tatlı be Ramon, belki senden hoşlanmıştır. Yani hayran hayran seni izliyor baksana!"

Ramon başını çevirip salonun bir köşesinden kendisini izleyen Mert'e baktı, sonra da memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini devirdi. "Ay beni de böyle yer cüceleri bulur zaten. Neyse bebeğim, biz işimize bakalım. Hadi yavrum, dik dur ve inlet şu salonu."

Heyecanla nefes alıp müziği bekledim ve ciddi bir şekilde yürümeye başladım.

Provalar son hız devam ederken yorgunluktan pestilim çıkmıştı ama sonuç muhteşemdi. Derin ve ben on elbiseyi sırayla giyinip sahnede yürüme dersi aldık. Ramon çok titiz bir şekilde her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol ediyordu.

Saat altıya gelince prova nihayet bitti ve Ramon bizi Derin'in evine bıraktı.

Çantamı açtım ve telefonuma baktım. Uygar provalar yapılırken defalarca beni aramıştı ama cevap vermek yerine kısa bir mesaj atmıştım. Ona Derin'le sinemaya gittiğimizi ve çıkınca onu arayacağımı yazdım, eminim çok kızacaktı.

Yazdığım mesaja cevap vermemişti ve bu durum oldukça garipti. Derin, Ömer'le konuşuyordu ve o da mecburen aynı yalanı söylemişti. Hemen Uygar'ı aradım.

Çaldı, çaldı ve çaldı.

Cevap gelmeyince iyice huzursuz oldum, tekrar aradım ama yine cevap vermiyordu. Bu Uygar'ın yapacağı bir şey değildi. O ne olursa olsun benim telefonuma cevap verirdi. Rengim soldu ve düşünmeye başladım. Derin telefonu kapatınca yanıma geldi ve soran gözlerle bana baktı: "Neyin var senin?"

Huzursuz bir şekilde nefes verdim ve telefonu gösterip cevap verdim: "Uygar cevap vermiyor Derin, yazdığım mesaja da cevap vermemiş. Bu normal değil, huzursuz oldum."

Derin kaşlarını çatıp, "Kadir'i arasana," dedi ve tam o sırada Kadir beni aradı. Hemen cevap verdim: "Efendim."

Kadir hemen cevap verdi: "Merhaba Zeynep. Ağabeyim aradı ve seni almamı söyledi, kendisi evde ve seni bekliyor. Ben aşağıdayım, hazırsan inebilirsin."

"Tamam," dedim ve hemen çantamı aldım. Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu. Derin'i öpüp hızla aşağı indim ve arabaya bindim. Yolculuk sessizdi, Kadir her zamanki gibiydi ama bir şeyler olmuştu ve Uygar'ın bu sessizliği kesinlikle normal değildi.

Araba durunca hemen indim. Kadir de indi ve beni yukarı kadar çıkardı. Kapıyı çaldım ama kimse açmadı. Panik tüm hücrelerime işlerken hemen çantamdan anahtarı çıkardım, ellerim titrerken kapıyı açtım ve Kadir'e veda edip içeri girdim.

İçerideki karanlık sanki ruhuma da çökmüştü. Ev sessizdi ve huzursuz bir şekilde ilerlemeye başladım, dayanamayıp seslendim: "Uygar!"

Ama hiç ses yoktu. Çaresizce yatak odasına gittim ve ışığı açtım, orada da kimse yoktu. Ağlamaklı bir şekilde etrafıma bakınıyordum. Terasa koştum ama Uygar burada da değildi. Çantam elimden düştü ve terasın kapısına dayandım, tam o anda duyduğum sesle arkamı döndüm.

"Zeynep! Neyin var güzelim?"

Uygar endişeyle bana bakıyordu. Beline sardığı havlu ve ıslak saçlarından anladığım kadarıyla duştan çıkmıştı.

Hemen koşup boynuna sarıldım. Çenem titredi ama belli etmemeye çalışırken konuşmaya başladım: "Seni aradım ama cevap vermedin. Sonra Kadir beni almaya geldi ve beni geri aramadığın için korktum. Evde de seni bulamadım ve karanlıktı. Bilmiyorum işte, korktum."

Uygar başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve beni koklayarak öptü, sonra da eğilip yanaklarımı tuttu. Başımı kaldırıp dudaklarıma dudaklarını sürttü ve beni yavaşça kendisine çekerken öpmeye başladı. Asırlardır onu görmüyor gibiydim ve öpüşüne karşılık verirken yeniden nefes alıyor gibi hissediyordum. Ellerimi yanaklarına koyup sakallarını okşadım.

Uygar gülümseyerek uzaklaştı ve gözlerini kısarak konuşmaya başladı: "Spora gittim, seni bugün rahat bırakmak istedim. Ama öyle özledim ki kendimi ancak sporla oyaladım. Her an aklımdasın lanet olasıca, ne yaptın bana böyle?"

Gülümsedim ve çenesiyle dudağı arasındaki boşluğu öptüm. Gözlerini kapatıp konuşmaya devam etti: "Sonra eve geldim ve Kadir'e seni almasını söyledim. Kendini biraz özgür hisset istedim. Bunalmanı istemiyordum. Ben de jakuziye girdim, orada da seni hayal ederken uyumuşum. Ama artık buradasın ve sanki yeniden nefes alıyor gibi hissediyorum."

Bu sefer de âdemelmasına dudaklarımı bastırdım. Uygar hırlayarak beni kendisine çekti ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı: "Zeynep! Zaten yangın yeriyim, rahat dur!"

Kahkaha atarak başımı salladım. Uygar öylece durmuş bana bakıyordu, gözleri parlıyordu ve o gözlerde aşk vardı. Sonra durdum ve tek kaşımı kaldırıp sordum: "Sana yemek hazırlamak istiyorum. Hadi sen de giyin ve mutfağa gel, olur mu?"

Uygar kaşlarını kaldırdı ve gülerek, "Bana, öyle mi? Lan zehir koy yemezsem şerefsizim!" dedi.

Yaklaşık bir saat sonra tavuk sote ve pilav hazırdı. Hemen biraz salata yapıp terasa koştum. Masayı sildim ve tabakları dizdim, sonra da salatayı masaya getirdim. İçecekleri de getirince sofra hazırdı. Mutfağa dönüp iki tane servis tabağı aldım ve yemekleri servis ettim.

Tavuğun üstüne biraz kaşar peyniri rendeledim ve işte, her şey hazırdı. Bir anda Uygar'ın kolları belimi sardı ve beni kendisine bastırdı, sonra da boynumu koklayarak öptü. Ona dönüp gülümsedim. "Hadi!" deyip onu terasa çektim.

İlk Uygar oturdu, ben de tam karşısına geçtim ve başımı kaldırıp ona baktım. Bana bakarken gözleri parlıyordu.

Utanırken önündeki tabağı işaret ettim. Uygar başını sallayıp eline çatalı aldı ve bir parça tavuğu ağzına attı, sonra kaşlarını kaldırdı ve gülerek başını sağa sola salladı. Dayanamayıp sordum: "Ya, yoksa beğenmedin mi?"

Uygar tavuğu yuttu ve hafifçe gülümsedi, sonra da ellerini masaya dayadı ve gözlerimin içine bakıp, "Bir gün harika bir anne olacaksın!" dedi.

Ağustos ayının sıcak rüzgârı insana hem enerji hem de rehavet veriyordu. Kampüste oturan gençlere baktım. Birçok öğrenci tatilini tamamlayıp İstanbul'a dönmüştü, kimisi kayıt işleri için kimisi de kalan derslerini vermek için buradaydı.

Ben de ders tarihlerini ve diğer bilgileri almak için buraya gelmiştim. Beni buraya Ömer getirmişti, hatta beni arayıp bilgi almamı o hatırlatmıştı. Ömer bu konularda çok titizdi ve her zaman örnek bir öğrenci olmuştu.

Elimdeki kâğıtları dosyaya dizip çantama koydum. Sonra

merdivenlerden inip kampüse yürüdüm. Ali ve Ömer dumanı tüten kahvelerinden içerek sohbet ediyorlardı. Ali'yi aylardır görmüyordum ve açıkçası çok özlemiştim. Aslında ondan biraz çekiniyordum, Uygar'la ayrı olduğumuz dönem bana çok destek olmuştu ama ben bunca aydır bir kez olsun onu aramamıştım.

Yanlarına yaklaşıp selam verdim: "Merhaba Ali, nasılsın?" Ali başını yere eğdi ve hafifçe gülümsedi, sonra da gözlerini kaçırarak cevap verdi: "İyiyim Zeynep, sağ ol. Sen nasılsın?" Gülümserken başımı salladım ve cevap verdim: "İyiyim. Ee, ne kaynatıyorsunuz bakalım?"

Ömer kolunu omzuma atıp başımın üstünü öptü, sonra da Ali'yi göstererek anlatmaya başladı: "Ne konuşulur bununla anasını satayım? Bu sene staj yapmamız gerekiyor, birkaç şirkete başvuru yaptık ama daha haber gelmedi. Bu staj çok önemli Zeynep. Eğer iyi bir şirket kafalarsak yaşadık vallahi."

Ali elini cebine koyarken Ömer'e baktı, sonra başını sağa sola sallayarak cevap verdi: "Oğlum, başvuruyu üç gün önce yaptık. Adamlar ne ara okuyup seni çağıracak? Millet daha tatil modunda, kim takar stajyeri? Ananın karnında nasıl bekledin sen?"

Sesli bir şekilde gülerken Ömer'e baktım. Ömer işaretparmağını sallayarak konuştu: "Lan geri zekâlı, adamlar tatilde diye şirketi boş mu bırakıyorlar? Herkes işinin başında ve çalışıyor. Hem ben eşeğimi sağlam kazığa bağlarım arkadaş, işimi şansa bırakacak hâlim yok."

Tam o sırada arkamızdan gelen sesle hepimiz başımızı o tarafa çevirdik: "Zeynep!"

Uygar kaşlarını çatarken Ali'ye bakıyordu, sonra gözlerini bana çevirdi ve gülümseyerek yanıma doğru geldi. Ben de gülümseyerek ona baktım.

Uygar yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydu ve elini yanağıma koyup şefkatle okşadı, sonra da elini belime dolayarak Ömer'e baktı ve gülümseyerek elini uzattı: "Nasılsın Ömer?" Ömer de gülümseyerek elini sıktı ve cevap

verdi: "Teşekkürler ağabey. İyidir, ne olsun? İşler güçler." Sonra Ali'yi göstererek açıklama yaptı: "Ali'yi tanıyor musun bilmiyorum, bir dönem Zeus'ta çalışmıştı. Bizim ortak arkadaşımızdır."

Uygar kaşlarını çatarak ona baktı ve başını dikleştirip cevap verdi: "Ben bir kere gördüğüm kişiyi asla unutmam Ömer." Gerilmiştim, hemen ortamı yumuşatmak için Uygar'a baktım ve anlatmaya başladım: "Ali ve Ömer staj yeri arıyorlar da onu konuşuyorduk. Birkaç yere başvuru yapmışlar ama daha cevap gelmemiş." Uygar bakışlarını Ömer'e doğrulttu ve ciddi bir şekilde sordu: "Hangi bölümde okuyorsunuz?"

Ömer önce Ali'ye baktı, sonra da boğazını temizleyerek cevap verdi: "Mimarlık okuyoruz. Aslında ikimizin de dereceleri var ve bugün yarın cevap bekliyoruz. Yani açıkçası, öyle umut ediyoruz."

Uygar yeniden ciddi bir şekilde başını salladı ve Ömer'e cevap verdi: "Beklemenize gerek yok, yarın holdinge gelip başvuru yapın. Eylül ayında başlarsınız."

Ömer'in bir anda gözleri parladı ve şaşkınlıkla bana baktı, sonra da Uygar'a dönerek sordu: "Nasıl yani, Ezeloğlu şirketinde mi staj yapacağız? Yani biz ikimiz mi? Ağabey, bu muhteşem bir olay. Bizi kapısından bile geçirmezler diye oraya gitmedik bile. Orada staj yapmak piyango gibi bir şey, inanamıyorum ya!"

Uygar kaşlarını çattı ve cevap verdi: "İnanılmaz diye bir şey yoktur Ömer. Hem Zeynep için değerli olan herkes benim için de değerlidir. Her şey bir yana, sizin gibi başarılı gençlere ihtiyacım var," dedi ve bana döndü: "Gidelim mi? Önemli bir işimiz var."

Gülümsedim ve başımı salladım, sonra da Ömer'le Ali'ye veda ettim. Uygar elimi tuttu ve arabaya doğru yürümeye başladık.

Herkes ona bakıyordu. Asil ve gizemli bir adamdı ama her şey bir yana, harika bir kişiliğe sahipti. Ömer ve Ali için böyle bir imkân sağlamaya mecbur değildi ama o yapmıştı, hem de benim söylememe bile gerek kalmadan.

Arabanın kapısını açtı ve binmem için bekledi, sonra arkada

bekleyen adamlarına sert bir şekilde bakarak, "Siz depoya gidin, ben sonra geleceğim!" diye bağırdı.

Her yerde adamları vardı ve her zaman gölge gibi peşimiz deydiler. Uygar arabaya bindi ve bana bakıp göz kırptı, uzatıp elimi tuttu ve başını yola çevirip arabayı çalıştırdı. Araba ilerlerken merakla sordum: "Nereye gidiyoruz?"

Uygar önce hafif bir şekilde gülümsedi, sonra ciddi bir şekilde anlatmaya başladı: "Senin için Hindistan'dan özel bir şey getirttim. Dünyada eşi ve benzeri olmayan kadınıma eşi benzeri olmayan bir hediye, seni bana ait kılacak bir mühür."

Yutkunarak ona baktım. Çok merak etmiştim ve içimi bir heyecan sarmıştı. Uygar benim merak dolu bakışlarıma bakarak kahkaha attı ve konuşmaya devam etti: "Lan bir kadın nasıl bu kadar saf ve seksi olabiliyor? Hem de hiç farkında bile olmadan, yeminle anlamıyorum! Ulan, ölüyorum sana kadın!"

Gözlerimi kırpıştırıp başımı çevirdim ve utanarak gülümsedim. Sonra tekrar ona bakıp ben de konuşmaya başladım: "Güldüğün zaman dünyayı durdurmak istiyorum. Lan bir adam nasıl bu kadar sert ve çekici olabiliyor? Hem de hiç zorlamadan, yeminle anlamıyorum!"

Uygar şaşkınlıkla bana baktı ve yutkundu. Sonra büyük bir hırsla arabayı kenara çekti ve bir anda beni kendisine çekip gözlerime baktı, şok içinde ona bakıyordum. Bir anda hırladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öyle şiddetle öpüyordu ki bir an karşılık veremedim, alt dudağımı ısırdı ve ısırdığı yeri öpüp uzaklaştı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde ona bakıyordum. Uygar tek kaşını kaldırdı, fısıldar gibiydi: "Ben seni yana yana seviyorum, bazen farkında olmadan öyle şeyler söylüyorsun ki alev alıyorum. Öyle bir alev ki etrafımdaki her şeyi de benimle birlikte yakıyor. Elimde olsa seni kalbime sokardım. Kimse görmesin, sadece bana kal diye. Şimdi daha fazla deli etme beni ve akıllı dur, anlaşıldı mı güzelim?"

Şoke olmuş bir şekilde başımı salladım. Uygar hafif bir şekilde gülümseyip başını salladı, sonra da arabayı çalıştırdı ve gaza

bastı. Kısa bir süre sonra ağaçlık bir alana girdik ve ihtişamlı bir binanın önünde durduk.

Geldiğimiz yer inanılmaz derecede otantik bir yerdi ve bir müzeyi andırıyordu. Kapısında bekleyen korumalar Uygar'ı görünce saygıyla eğilip selam verdiler ve kapıyı açtılar.

Girdiğimiz salonda Hindistan'a özgü dekoratif eşyaları vardı. Burnuma dolan tütsü kokuları ve çalan huzurlu müziği hissedince gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım.

Sanki bu manevi duygular her yanımı sarmıştı.

Gözlerimi açtım ve duvarlara işlenmiş resimleri inceledim. Bir süre sonra iki adam yanımıza geldi ve Uygar'a selam verdi. İçlerinden biri elini sol göğsünün üstüne koydu ve konuşmaya başladı: "Şeref verdiniz efendim, lütfen buyurun."

Uygar tepkisiz bir şekilde başını salladı, elimi tuttu ve yürümeye başladık. Adamlar peşimizden geliyordu. Geldiğimiz oda şifreli bir odaydı. Adam parmağını şifrenin üstüne bastırdı ve kapıyı açtı ve hep birlikte içeriye girdik.

Girdiğimiz yer en az salon kadar ihtişamlı bir odaydı ama çok büyük değildi. Ortada bir masa ve duvarda büyük bir kasa bulunan odada çok fazla eşya yoktu.

Uygar masanın başına oturdu ve beni yanına çekti. Adam Uygar'a bakıp onay bekledi. Uygar başını sallayınca adam kasayı açtı ve bir kutu çıkardı, sonra yanımıza geldi ve kutuyu Uygar'a uzattı. Ardından yanındaki adamla beraber dışarı çıktı.

Uygar gözlerime bakarak gülümsedi ve konuşmaya başladı: "Sana olan tutkum asla bitmeyecek. Sen benim eksik yanımdın ve artık kendimi tamamlanmış hissediyorum. Çok yakında evleneceğiz Zeynep ve senin bana hissettirdiğin duyguları daha önce kimse hissettiremedi. Sen eşsiz bir kadınsın ve kendin gibi eşsiz bir alyans hak ediyorsun. Senin alyansını ben seçmek istedim, eğer kabul edersen çok sevinirim. Çünkü bu yüzük dünyada tek ve senin için özel işlendi, zaten sana da ancak bu yakışırdı."

Yavaşça kutuyu açtı ve bana uzattı. Bir an nefesim kesildi, hayatımda hiç bu kadar güzel bir tek taş yüzük görmemiştim. Parıltılı elmas yüzük âdeta insanı büyülüyordu.

Dolan gözlerimi Uygar'a çevirdim. "Bu muhteşem bir şey," dedim. Uygar başını hafifçe sağa sola salladı ve cevap verdi: "Sen kendinin farkında bile değilsin. Muhteşem olan tek şey sensin ve sen benimsin, asıl muhteşem olan da bu."

Uygar elimi tutup dudaklarına götürdü ve sonra da yüzüğü çıkarıp parmağıma taktı.

Parıldayan yüzüğe hayranlıkla bakarken gözlerimden süzülen yaşlara engel olamıyordum.

Bugün defile günüydü, huzursuzdum ve makyajımın bitmesini bekliyordum. Şu defile işi bir an önce bitsin istiyordum. Uygar şans eseri toplantı için sabah Ankara'ya gitmek zorunda kalmış ve beni Derinlere bırakmıştı. O da toplantı biter bitmez İstanbul'a dönecekti. Onu şimdiden özlemiştim.

Makyajım tamamlanınca başımı çevirip Derin'e baktım. Durgundu. Bugün Ömer onu annesiyle tanıştırmak için evlerine davet etmişti ama Derin işi olduğunu söyleyerek bu daveti geri çevirmişti, tabii ki Ömer bu duruma çok bozulmuştu. Hüzünle iç çektim.

O sırada kapıdan Ramon girdi, o bizden de beter durgundu. Yüzünü ekşiterek bize baktı ve başını sallayarak konuşmaya başladı: "Yani sizin bu saklama merakınız yüzünden üçümüz de geberip gideceğiz. Bok vardı da sizi dinledim? Ay yanımda biri osursa korkudan çığlığı basıyorum yeminle! Kurşunlara geleceğiz Allah'ım!"

Sonra durdu ve Derin'e bakıp konuşmaya devam etti: "Ay gerçekten çocuk sana annemle tanış dedi ve sen çocuğa yok mu çektin geri zekâlının başkanı? Ah, bıçak darbeleriyle doğrum doğrum doğrayacaklar bizi Allah'ım!"

Sıkıntılı bir şekilde nefes alarak cevap verdim: "Bir sus Ramon ya! Kız zaten üzgün, bir de sen başında dövünüp durma Allah aşkına."

Ramon suratını büzüştürüp Derin'i gösterdi ve konuşmaya devam etti: "Ay hep bu sarı kafa yüzünden bu hâle düştük. Size

söyleyin dedim. Adamlar izin verirse verir, vermezse vermez ama gizli iş yapmayalım dedim. Hem gizli iş yapıyor hem de çocuğu dehliyor bu öküz."

Derin sinirle bağırdı: "Yazıklar olsun! Ben seni sevdiğim için buradayım, sen bana öküz diyorsun. Ben sadece senin mesleğinde önemli bir adım atmanı ve yükselmeni istedim."

Ramon işaretparmağını sallayarak konuştu: "Pardon da biz ölünce bunlar kimin işine yarayacak acaba? Sadece ben ölsem iyi, siz de ortalıkta bok yoluna gitti Niyazi olarak gezeceksiniz." Sonra beni göstererek konuşmaya devam etti: "Farkındaysan bu soğuğun nişanlısı mafya babası. Ah, adam bize boklu donumuzu yedirecek Allah'ım!"

Sinirle yerimden kalkıp ikisine de bağırdım: "Kesin artık! Zaten elli kişi var, toplasan iki saatlik bir defile. Tamam hata yaptık ama artık çok geç."

Ramon başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi: "Evet doğru. Hem yavrum, beni zaten kim tanıyor ki? Elli kişi gelse bile mucize." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yaparak dizlerine vurdu ve bağırmaya başladı: "Ah, adam bizi soyup kızgın kumlara gömecek Allah'ım!"

Gözlerimi devirip başımı sağa sola salladım, o sırada içeri Mert denen çocuk girdi. Ramon'u öyle görünce önce bize baktı, sonra da boğazını temizleyip konuşmaya başladı: "Son on dakika!"

Ramon gözlerini açıp çocuğa baktı ve suratını büzüştürerek sordu: "Ay sen felaket tellalı mısın acaba yoksa gamlı baykuş mu? Ya da sana ters dönmüş pembe terlik mi demeliyiz be yavrum? Ah, adam bütün tüylerimizi cımbızla tek tek yolacak Allah'ım!"

Mert ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Ramon dövüne dövüne dışarıya çıkınca Mert de peşinden gitti. Ben de Derin'e bakıp ayağa kalktım ve defilenin olacağı salonda yerimi aldım. Ramon yanıma geldi ve saçlarımı yana alarak gülümsedi, sonra da elini yanağıma koyarak konuşmaya başladı: "Sen bana bakma, bu yaptığınız kardeşliği bana hayatımda hiç kimse yapmadı.

Sana güveniyorum, hadi bakalım kaldır kıçını!" Sonra başını dikleştirdi ve bağırdı: "Ve... müzik!"

Kulağıma gelen müzikle derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım. Kulağıma gelen şaşırma ifadeleri dışında hiç kimseyi göremiyordum. Çünkü salon loştu ve podyumun ışığı göz kamaştırıyordu. Elimi belime koydum ve hafifçe dönüp geri yürüdüm. İçeri girdiğim anda gözleri parlayarak bana bakan Ramon yanıma geldi ve heyecanla boynuma sarıldı: "Mükemmeldi, podyum sarsıldı be yavrum! Bu ne asillik böyle?"

Heyecanla sordum: "Gerçekten beğendin mi? Ah, çok heyecanlıydı ama salonda hiç kimse görülmüyor." Ramon gülümseyerek cevap verdi: "Ay görmeyiver! Beğenmek ne kelime, bayıldım anasını satayım! İsteyince nasıl da seksi oluyorsun, seni domuz seni!"

Sonra Derin yerini aldı ve tam anlamıyla muhteşem görünüyordu. Ben de üstümü değiştirmek için hemen soyunma odasına koştum. Hızla soyundum ve giyinip dışarı çıktım. Ramon elinde tuttuğu makyaj paletiyle yanıma geldi ve gözüme mavi tonlarda far sürdü, sonra da üstümü kontrol etti.

Derin geri gelince Ramon ona sarıldı ve ben tekrar yerime geçtim. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve tekrar podyumda yürümeye başladım. Patlayan flaşlar beni şaşırtırsa da belli etmeden son dönüşümü yaptım ve içeri doğru yürüdüm. Her şey mükemmel bir şekilde ilerledi, Derin ve ben tüm kıyafetleri layıkıyla taşıdık ve hakkını vererek tanıttık. Son kıyafetler de tanıtılınca ikimiz poyumda durup bitiş duruşumuzu yaptık.

Son olarak Ramon başına taktığı taç ve muhteşem kıyafetiyle yanımıza geldi ve elimizden tutarak bizimle birlikte yürüdü. Podyumun sonunda durduk ve Ramon elini göğsünün üstüne koyup selam verdi. Alkışlar kopunca ışıklar söndü ve bir anda üçümüz de şoke olduk, salon ağzına kadar doluydu ve onlarca basın görevlisi resimlerimizi çekiyordu.

Donmuştuk.

Ramon kaskatı kesilirken yavaşça elimizi bırakıp ne oldu-

ğunu anlamaya çalıştı. Ne geri yürüyebiliyor ne de tepki verebiliyorduk.

O sırada basın görevlileri soru sormaya başladı: "Zeynep Hanım, bundan sonra modacınızın mankenliğini siz mi yapacaksınız?"

Ağzım açık kalmıştı. Titreyen ellerimi saklamaya çalıştım, daha cevap bile vermeden başka bir soru geldi: "Zeynep Hanım, Uygar Bey neden defileye katılmadı? Düğün tarihi belli oldu mu?"

Yutkunarak Ramon'la Derin'e baktım. Ramon gözlerini açarak bana bakıyordu ve gözlerinde inanılmaz bir telaş vardı, Derin ise resmen ağlamak üzereydi. Gazeteciler soru sormaya devam ediyorlardı: "Mısır gezisinde söylediğiniz gibi Ramon Bey bundan sonra sizin özel stilistliğinizi mi yapacak?"

Ramon bana döndü ve şaşkınlıkla baktı, sonra da sinirle fısıldadı: "Ay geri zekâlı! Sen bu mandalara benim adımı mı verdin? Ah, adam bu tacı kıçımıza monte edecek Allah'ım!" Korkuyla ona bakarken olacakları düşünmek bile istemiyordum, tedirgindim...

Podyumdan içeriye girer girmez Mert coşkuyla yanımıza gelip, "Tebrikler, gerçekten muhteşem bir defile oldu. Ben ilk defa bu kadar başarılı sonuç alan bir defilede bulundum. Geleceğiniz çok parlak. Özellikle sen Ramon, tek kelimeyle harikasın. Bir kutlama partisi düzenlemeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Ramon kaşlarını kaldırdı ve elini beline koyup ciddi bir şekilde cevap verdi: "Ah, tabii ki bebeğim. Parti bu gece Zincirlikuyu Mezarlığı'nda olacak. Kambersiz düğün olmaz. Sen de davetlimsin, mutlaka gel. Hem birlikte halay da çekeriz ama yanında kefen getir yavrum. Konsept böyle. Kefeni giyip çukura atlama oyunu oynayacağız. Bayılacaksın!"

Zavallı Mert neye uğradığını şaşırmıştı, tam bir şeyler söyleyecekti ki Ramon onun konuşmasına fırsat vermeden bize

bakıp konuşmaya başladı. "Şimdi ne bok yiyeceğimize dair fikrinizi söyler misiniz? Yarınki gazeteleri görür gibiyim. 'Tacı kıçında patlayan modacının acı sonu!' Ah, adamlar bizi oylum oylum oyup dolma yapacak, Allah'ım!"

Derin dudaklarını büzdü ve omzunu silkti, sessiz kalmıştı. Ben de verecek bir cevap bulamıyordum. Mert şaşkınlıkla Ramon'a bakarak söze girdi: "Saat kaçta toplanıyoruz?"

Ramon dövünmeyi bırakarak Mert'e baktı ve yüzünü ekşiterek bağırdı: "Yavrum sen geri zekâlı mısın yoksa numara mı yapıyorsun? Bana bak Heidi'nin beyin devreleri yanmış modeli, bütün hıncımı senden almadan o pembe saçlarını al ve kaybol. Sıktın ama be yavrum!"

Zavallı Mert ağzı açık bir şekilde bakakaldı, sonra da kendini toparladı ve Ramon'a işaretparmağını sallayarak cevap verdi: "Bunu senden beklemezdim. Peki, buna da peki!"

Ramon gözlerini açarak bana baktı, sonra da başını sağa sola sallayarak soyunma odasına yürüdü. Ben de koşup soyunma odasına girdim ve dolaba koyduğum çantamı alıp içinden telefonumu çıkardım. Ekranda ne arama ne de bir mesaj vardı. Buna sevinsem mi üzülsem mi diye düşünürken Derin telefonuna baktı ve "Olamaz!" diye bağırdı. Hemen yanına yürüdüm ve korkulu yüzüne baktım. "Ne oldu güzelim? Ömer mi aramış?"

Derin hüzünle bana baktı ve elindeki telefonu gösterdi, ekrana baktım. Derin'in sosyal medya hesabı açıktı ve sürekli bildirim geliyordu. Hiçbir şey anlamıyordum, ona bakmaya devam ettim. Ramon da merakla yanıma geldi ve ekrana baktı. Derin hüzünlü bir nefes alarak bize açıklama yapmaya başladı: "Biri defileden bir video çekip beni etiketlemiş, hem de leopar desenli elbiseyle. Yani Ömer'in her şeyi öğrenmesi an meselesi. Mahvoldum ben ya!"

Ramon ellerini birbirine vururken bir o yana bir bu yana yürümeye başladı, sonra bir anda durdu ve bize bakarak sordu: "Ay acaba kaçsak mı? Yani ne bileyim, Şirince'ye falan gidelim be yavrular. Orada kıyamet falan da kopmuyor demişlerdi ya."

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Saçmalama Ramon,

bence sakin olmalıyız. Daha kimse bir şey öğrenmişken bir plan yapmalıyız."

Ramon suratını büzüştürerek söylenmeye devam etti: "Ay, ne plan yapacağız acaba? Bizi kaçırdılar ve zorla podyuma attılar diyecek hâlimiz yok. Ama tabii senin tuzun kuru soğuk nevale, adam kesin sana kıyamaz. Acıyan Allah bize acısın. Ah, adam popomuzda mermi koleksiyonu yapacak Allah'ım!"

Tam o sırada kapı sertçe açıldı ve üçümüz de korkuyla gelenin kim olduğuna baktık. Kapıyı açan Mert gülümseyerek bize baktı ve sordu: "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ben çıkıyorum da."

Ramon başını dikleştirdi, sonra da gözlerini kısarak cevap verdi: "Var bebeğim, var. Biz de okeye dördüncü arıyorduk, sen de tam üstüne geldin." Sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Yavrum sen öküz müsün? Hayır yani, sayende altımıza indirecektik şurada. Ay bugün de bir bitmedi ha!"

Mert'e bakarak gülümsedim, sonra yanına yürüyüp elimi uzatarak "Çok teşekkür ederiz Mert. Kusura bakma, sadece bugün durumlar biraz karışık ve herkes gergin. İnan seninle ilgisi yok, ayrıca seni tanıdığıma çok memnun oldum. Teşekkürler," dedim.

Sonuçta çocuğun hiçbir suçu yoktu. Mert şaşkın bir şekilde bana baktı ve gülümseyerek elimi sıktı. Mert gittikten sonra Ramon'a dönerek gözlerimi kıstım. Ramon gözlerini açarak bana baktı ve konuşmaya başladı: "Ay ne? Bu yer cücesi bana âşık olmuşsa benim suçum ne acaba? Ben burada canımın derdine düşmüşüm. Hem yavrum, benim başım bağlı sayılır. Kadir duyarsa onun o pembe saçlarını yolup eline verir."

Tam cevap veriyordum ki telefonum çalmaya başladı, korkuyla hepimiz telefona baktık. Ramon elini alnına koydu ve kısık bir sesle fısıldadı: "Kesin o arıyor. Ay demek ki her şeyi öğrendi, en iyisi son duamızı edelim."

O anda Derin'in de telefonu çalmaya başladı ve gözlerimizi ona çevirdik. Korkuyla titrerken beni arayan kişiye baktım. Arayan gerçekten Uygar'dı. Derin bana bakarak korkuyla bağırdı: "Ömer arıyor."

O sırada Ramon'un da telefonu çalmaya başladı. Ramon cebinden telefonu çıkardı ve korkuyla bize bakarak, "Eyvahlar olsun! Kadir de beni arıyor," dedi.

Yutkunup derin bir nefes aldım ve telefona cevap verdim: "Alo." Önce ses gelmedi. Tek duyduğum ses aldığı nefes oldu. Titreyen elimi kontrol etmeye çalışırken tekrar konuştum: "U-Uygar..." Bir anda kulağıma Uygar'ın öfke kusan sesi geldi: "Ne bok çeviriyorsun sen?"

Elimi alnıma dayadım ve gözlerimi kapatırken cevap verdim: "Ben, yani şey..." Ama sözümü tamamlayamadan Uygar resmen haykırdı: "Başlatma lan şeyine meyine!"

Ramon'a baktım, korkudan rengi atmıştı. Eminim ki ben ondan beter bir haldeydim. Boğazımı temizleyerek konuşmaya çalıştım: "Biz sadece Ramon'a yardım etmek istedik ve..."

Uygar sözümü yarıda kesti: "Yeter! O gavatın da hesabını keseceğim zaten. Kadir oraya geliyor, seni alıp eve götürecek. Ben gelene kadar dışarı çıkayım deme. Gelince hesaplaşacağız."

Telefon suratıma kapanınca çenem titredi ve ayakta daha fazla duramayıp yanımdaki koltuğa oturdum. Derin de telefonu kapatıp yanıma oturdu. Başımı çevirip ona baktım, gözleri dolmuştu ve neredeyse ağlamak üzereydi. Ramon da yanımıza geldi ve diğer tarafıma oturdu. Derin gözünden süzülen bir damla yaşı silerek anlatmaya başladı: "Ömer bana bir süre görüşmeyelim dedi, çok kırgın ve bana olan güvenini kaybetmiş. Bir ilişkide güven yoksa temeli sağlam olmaz dedi. Bir süre düşünmek istiyor."

Elimi omzuna koyup onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Ramon kollarını dizine yasladı ve iç çekip cevap verdi: "Seninki yine iyiymiş. Kadir domuzu bana, 'Kafası ezilecek engerek yılanısın,' dedi."

Diğer elimi de onun omzuna koyup şefkatle okşadım. Defile muhteşem bitmişti ama sonucu tam anlamıyla fiyaskoydu.

Karanlığın içine çekilmiş gibiydim. Esen rüzgâr benliğime serinlik vermek yerine âdeta beni kavuruyordu. Endişe resmen iliklerime kadar işlemişti. Gözlerimi terasta vuran ay ışığına dikmiş öylece Uygar'ın gelmesini bekliyordum.

Beni eve Kadir getirdi ve eve gelene kadar benimle tek kelime bile etmedi. Zavallı Ramon ömründe duyabileceği en yaratıcı hakaretleri bugün sayemde duymuştu.

Kapının açılma sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Kapı sert bir şekilde çarpınca bir an yerimden sıçradım. Yerimden kalkıp içeri doğru yürüdüm. Uygar o sırada yatak odasından geliyordu, belli ki evde beni arıyordu. Başını kaldırdı ve terasın kapısına baktı. O an göz göze geldik. Yürümeyi bıraktı ve başını dikleştirip yüzüme baktı.

Terasın kapısına dayandım, artık ayakta durmaya zorlanıyordum ve neredeyse bayılmak üzereydim. Uygar küçümseyerek bana baktı ve sertçe konuştu: "Ne o, yorgun musun yoksa? Bütün gün kendini sergilemek seni çok mu yordu?"

Başımı dikleştirip cevap verdim: "Ben kimseye kendimi sergilemedim, doğru konuş!"

Uygar hırlayıp yerdeki sehpayı kaldırdı ve duvara fırlattı. Korkuyla sıçrayıp kulağımı kapattım. Sonra hızla yanıma gelip kolumu tuttu ve beni kendisine yaklaştırıp âdeta öfkesini kustu: "Derdin ne senin? Sana defalarca benden gizli işler çevirme demedim mi lanet olasıca? Lan güvenemeyecek miyim ben sana? Bu kadar mı zor? Her arkamı döndüğümde başka bir pisliğe bulaşıyorsun. Beni delirtmek hoşuna mı gidiyor yoksa?"

Öyle bağırıyordu ki resmen delirmişti. Kolumu var gücüyle sıktığının farkında bile değildi, eminim ki yarın sıktığı yer moraracaktı. Kolum uyuşmaya başlayınca çekmek istedim ama Uygar beni koltuğa oturttu ve bağırmaya devam etti: "Haberi alınca beynimden vuruldum. Benim kadınım bana bunu nasıl yapar? Bitti, anladın mı? Bundan sonra benden izinsiz banyoya bile gitmeyeceksin! O şerefsizle de bir daha görüşmeyeceksin!"

Yetmişti artık, bu kadarı da fazlaydı. Tamam haklıydı ve

hata yapmıştım ama ben esir değildim ve dostlarımla görüşmek için ondan izin alacak hâlim yoktu. Ayağa kalktım ve ona nefretle bakarak söylediklerine cevap verdim: "Ben senin esirin değilim, anladın mı? Tamam, hata yaptım ama bu kadarı fazla. Dostlarımla görüşmeme engel olamazsın. Zaten senin baskıların yüzünden her zaman hata yapıyorum. Öfkeni kontrol edemiyorsun ve her seferinde zarar gören ben oluyorum!"

Uygar hızla yanıma gelip çenemi tuttu ve dişlerini sıkarak öfkeyle fısıldadı: "Başına ne geldiyse senin gizli kapaklı çevirdiğin dolaplar yüzünden geldi. Sana defalarca söylediğim hâlde her zaman kafanın dikine gittin. Bundan sonra en ufak bir iş çevirdiğini görürsem olacaklardan sorumlu değilim!"

Çenem titredi ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Uygar bir anda kaskatı oldu ve çenemi tutan eline baktı. Sanki ateşe değmiş gibi elini çekti ve yumruğunu sıkarak haykırdı: "Lanet olsun!"

Hıçkırarak koltuğa çöktüm, o da kapıyı sertçe çarpıp evden çıktı. Ellerimi yanaklarıma koyarak ağlamaya başladım. En başından böyle olacağını tahmin etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum.

Sabaha kadar terasta oturup onu bekledim ama gelmedi. Ona kırgındım ama yokluğu ateşten bir gömlek gibiydi ve onsuzluğa dayanamıyordum. Sanki nefes diye içime çektiğim hava zehirdi ve ciğerlerimi yakıyordu. Sızlayan kolumu elimle ovaladım ve moraran yerlerime baktım. Tam tahmin ettiğim gibi, Uygar'ın parmaklarının izi mavi halkalar hâlinde kolumda belirmişti. Üzgün bir şekilde başımı salıncağın koltuğuna dayadım ve gözyaşlarımın verdiği ağırlığa dayanamayan göz kapaklarımı usulca kapattım.

Uygar

Nerede hata yapmıştım ben? Çok mu sevdim? Çok mu bunaltım onu? Bir insanın her şeyi olmayı istemek mi beni bu hâle düşürmüştü?

Elimdeki şişeden bir yudum daha içip karşımda duran binaya bakıyordum. Gidemiyordum... Lanet olsun bana ki ondan gidemiyordum. Defalarca arabayı çalıştırıp gitmeyi denedim ama her seferinde kendimi yine burada buldum. Nasıl bu kadar kanıma işlemişti? Aklıma onu sarstığım gelince haykırarak direksiyona vurdum.

Yukarı çıkmamak için resmen kendimle savaş veriyordum. Onu görmem ve kokusunu içime çekmem lazımdı yoksa delirecektim. Elimi başıma koyup saçlarımı çektim ve hırlayarak tekrar direksiyona vurdum.

Telefon çalmaya başlayınca, arayana baktım ve hemen cevap verdim: "Söyle!" Kadir hemen konuşmaya başladı: "Ağabey, gazeteler tamam. Ne televizyonda ne de gazetelerde tek bir haber çıkacak." Sonra bir an durdu ve tereddütle sordu: "Ayrıca adamlar haber bekliyor. Ramon'u ne yapalım? Ortalığı birbirine katmış. Kadir gelsin diye dövünüp duruyormuş. Ağabey, rezil oldum adamlara."

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp önümdeki binaya baktım. O şerefsizi ellerimle öldürmek istiyordum ama bunu yaparsam Zeynep üzülecek ve belki de beni asla affetmeyecekti. Sinirle solurken cevap verdim: "Benden haber beklesinler, hiç kimse kılına bile dokunmasın."

Kadir hoşnut olmayan bir sesle, "Emrin olur ağabey!" dedi. Telefonu kapatıp hızla koltuğa fırlattım ve viski şişesini elime alıp bir yudum daha içtim. O an aklıma Kuzgun'un sözleri geldi: "Yanmayagör be koçum, yanmayagör. Esir eder seni, muhtaç eder bir bakışına. Kokusu yakar, delirtir. Kral olsan ne faydа? O ateşten gömleği giymişsindir artık. Vazgeçemem, ölsem de vazgeçmem!"

İşte ben de öyle esir olmuştum ve alev alev yanıyordum.

Elimle o narin çenesini sıktığımı düşündükçe kendi parmaklarıma bin kere lanet ettim ve defalarca direksiyona vurup âdeta kendimi cezalandırdım. Nasıl gözüm dönmüştü bu kadar? Kimbilir şimdi ne hâldeydi? Artık dayanamıyordum!

Kapıyı açtım ve arabadan indim. Çok fazla içmiştim, kafam yerinde değil gibiydi. Hızla binaya doğru yürüdüm ve asansore binip yukarı çıktım. Evin kapısına geldiğimde kapıda bekleyen adamlar başlarını sallayıp bana yol verdi.

Kapıyı açarak içeri girdim. Eve girdiğim an burnuma dolan o mis kokuyla gözlerimi kapattım. Kokusu her yere işlemişti ve beni benden alıyordu. Gözlerimi açarak etrafa baktım. Yere dağılan sehpa parçalarını görünce aklıma onun korkuyla yerinden sıçrayışı geldi. Sonra başımı çevirip koltuğa baktım ve kendime lanet ederken yumruklarımı sıktım.

Onu görmem lazımdı. Hemen yatak odasına yürüdüm ama yatak boştu ve hiç dağılmamıştı. Banyoya baktım ama orada da yoktu. O an aklıma teras geldi ve hızla oraya yürüdüm. Terasa çıktığımda gördüğüm manzara âdeta beni benden aldı.

Salıncağın koltuğunda küçük bir kız çocuğu gibi kıvrılıp uyumuştu. İki elini yanağına dayamıştı ve o ipek saçları rüzgârda uçuşuyordu. Yavaşça yanına yaklaştım ve ona baktım, tam elimi ona doğru uzatacakken kıpırdadı ve elimi geri çektim. Titreyen ellerimi sıktım ve tırnaklarımı etime geçirdim. Aklıma kolu gelince gözlerimi koluna indirdim ve o an dünya başıma yıkıldı. O lanet parmaklarımın izi ince kolunda âdeta bir halka şeklini almıştı. Nasıl yapabilmiştim ona bunu?

Onu kucağıma almak istiyordum, zarar verdiğim her zerresini öpmek ve iyileştirmek istiyordum ama belki de benden nefret ediyordu. İşte buna tahammül edemezdim. Benden gidemezdi, onun gidişi demek benim can çekişmem demekti. Başımı iki yana salladım, bu uğursuz düşünceyi aklımdan kovmak istiyordum. Eğildim, tam onu kucağıma alacaktım ki telefonu çalmaya başladı.

Ses içeriden geliyordu, belki de annesi arıyordu ve Zeynep bu konuda çok hassastı. Onu terasta bırakıp içeri girdim ve et-

rafıma baktım. Masanın üstünde çantası vardı ve telefon sesi oradan geliyordu. Hemen çantaya doğru yürüdüm ve telefonu aradım. O sırada telefonun sesi kesildi, çantanın iç cebini açıp oraya baktım. Telefon oradaydı. Ekrana baktım, arayan arkadaşı Derin'di. Tam telefonu yerine koyuyordum ki gözüme kırmızı bir ilaç kutusu çarptı.

Kaşlarımı çatıp ilaç kutusunu elime aldım ve ne olduğuna baktım. Bir anda sanki her şey anlamını yitirdi. Âşık olduğum, kendi canımdan üstün tuttuğum kadın benim bir parçamı taşımamak için hap içiyordu ve benim bundan haberim bile yoktu. Artık anlamıştım. Zeynep beni sevmiyordu, eğer sevseydi böyle bir şeyi asla bana yapmazdı.

Nasıl bu kadar kör olmuştum? Nefretle soludum, tam o sırada arkamdan sesi geldi: "Uygar!"

Başımı çevirdim ve nefretle ona baktım, ona kendimden çok inanmış ve değer vermiştim ama o her seferinde bana büyük darbeler indirmişti. Elimdeki ilaç paketini ayaklarının önüne fırlattım, korkuyla haplara baktı.

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve dışarı çıkmadan ona tek kelime söyledim: "Bitti!"

Zeynep

Hani ruhumuzun en derin yerinde gizli bir odamız vardır, kimseye göstermek istemez, hatta kendimiz bile girmeye korkup hep geri kapatırız o odanın kapısını. Eskimiş, tozlu ne kadar hayal kırıklığı varsa o odaya saklarız ve yüzleşmeye cesaret edemeyiz. Hani unutmuş gibi yaparız da ama bunun bal gibi yalan olduğunu da aslında içten içe biliriz.

İşte şimdi ruhumdaki o odanın kapısını açmış ve kendimle yüzleşiyordum. Sakladığım ne varsa karşımdaydı ve sanki kendi içimde de kaybolmuş gibiydim.

Babam geldi aklıma. Ağaçtan düştüğüm bir sabah beni öpe-

rek yerden kaldırışı ve gözlerime bakarak söylediği o sözler: "Hayat çok kısa meleğim. Maalesef her düştüğünde seni kaldırmak için yanında olamayacağım. Kendi yaralarını kendin sarmayı öğren. Unutma! Hayatta aldığın her yara, daha dikkatli olman için sana verilen bir ders ve her zaman başka bir yol vardır. Güçlü ol!"

Gözyaşlarımı silerken derin bir nefes aldım. Uygar giderken bana bitti demişti. Bitti...

Ne kadar kolay söylenen bir kelime. Kısa ve öz ama anlamıyla bir insanı yıkabilecek kadar güçlü olan bir kelimedir bitti.

Ona engel olmadım, zaten olamazdım. Çok kırgın ve çok öfkeliydi. Haklıydı da!

Her seferinde bile bile yaptığım yanlışlar onu da beni de fazlasıyla yıpratmıştı. Sırf biraz daha özgür kalabileyim diye peşime adam takmıyor ve arkadaşlarımla görüşmeme engel olmuyordu, aslında amacı sadece beni mutlu etmekti. Ben istediğim için Sahra ve Özge'yi bile çevresinden uzaklaştırmıştı.

Benden istediği tek bir şey vardı, ne olursa olsun ondan gizli bir iş yapmamı istemiyordu ama ben maalesef ki yine kendimi böyle bir durumun içinde bulmuştum.

Ama tabii ki madalyonun bir de diğer tarafı vardı, beni her seferinde bu olaylara iten aslında oydu.

Öfkesi, tepkileri ve takıntılı hâlleri beni korkutuyor ve her seferinde hata yapmama neden oluyordu, bu sebeple bazı konularda kendime de hak veriyordum.

Ama ne olursa olsun bana bitti demişti ve artık o evde durmam anlamsızdı. Olanları düşündüm. Gidişinden sonraki o buz gibi saatleri...

Ayaklarımın dibindeki haplara bakmayı bırakıp yatak odasına doğru yürümüş ve giyinmiştim. Kaskatıydım, sanki kanım çekilmişti. Ne ağlıyor ne de herhangi bir duygusal tepki verebiliyordum. Odadan çıktıktan sonra çantamı elime alıp içine baktım. Kendi evimin anahtarı hâlâ oradaydı.

Acı içinde derin bir nefes aldım. Hayatımın odak noktası olmuştu. Nasıl bu kadar kolay bitti diyebilirdi? O anda çenem titredi ve gözümden bir damla yaş süzüldü. Hemen kendimi to-

parlamaya çalışıp gözümdeki yaşı sildim. Karar vermiştim, bu sefer güçlü olacaktım.

Ama emin olduğum bir gerçek vardı ki o benden de beter durumdaydı. Beni sevdiğinden emindim ve pişman olacağını da adım gibi biliyordum. Titreyen elimle çantamı omzuma astım ve hızla o evi terk ettim.

Sonrası boşluk... Güya evimdeydim. Ama benim evim neresiydi, işte bunu bilmiyordum. Uygar her zaman bana senin yuvan benim derdi. Yuvam dağılmış gibiydi. Uygar benim sadece yuvam değil, nefesim gibi olmuştu.

Dibinde oturduğum duvara başımı yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir damla yaşın gözümden akmasına izin verdim. Ben onsuz yapamazdım ki... Kimbilir o ne hâldeydi? İşte bunu düşünmek bile istemiyordum.

Telefonumun sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve burnumu çekip ayağa kalktım. Hızla yürürken çantamdan telefonumu çıkardım, arayan Derin'di. Hemen cevap verdim: "Efendim Derin." Kelime yoktu, sadece hıçkırık sesi geliyordu. Kaşlarımı çatarak tekrar konuştum: "Derin, iyi misin sen güzelim?"

Ağlayarak cevap verdi: "Değilim! Ömer olmadan yapamıyorum Zeynep, sanki canım çıkıyor gibi hissediyorum. Mesajlarıma cevap vermiyor, çok kırgın ve çok öfkeli. Onu seviyorum ben Zeynep. Allah'ım n'olur bana yardım et."

Acıyla iç çektim ve cevap verdim: "Buraya gel. Ben kendi evimdeyim, bu gece burada kalırsın ve ne yapacağımızı konuşuruz." Derin şoke olduğunu belirten bir ses çıkardı: "Neden kendi evindesin? Uygar nerede? Yoksa... Yoksa siz..."

Sözünü kesip cevap verdim: "Evet Derin. Yani aynı durumdayız, Uygar beni terk etti. Korunma haplarını bulmuş. Zaten defile olayından sonra delirmiş bir haldeydi. Ortalığı dağıttı, hapları da bulunca iyice çılgına döndü ve beni terk etti. Şimdi evimdeyim."

Derin hüzünle konuştu: "Anlıyorum canım ama o sensiz yapamaz ki. Eminim ki çok pişman olmuştur. Neyse, ben hemen geliyorum. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yatağa oturdum. Aklıma birden Ramon geldi ve korkuyla yerimden kalktım. Ben onu nasıl unutmuştum? Uygar kesinlikle ona defilenin hesabını soracaktı. Rehberden numarasını bulup hemen onu aradım ama kahretsin ki telefonu kapalıydı. Defalarca aramama rağmen her seferinde aynı bant çıkıyordu. Sıkıntıyla iç çekerek ne yapacağımı düşündüm. Uygar'ı arayamazdım ve Kadir'i de aramayı hiç istemiyordum. Biraz beklemeye karar verdim.

Huzursuz bir şekilde mutfağa yürüdüm ve çay demledim. Canım hiçbir şey istemiyordu ama belki Derin içmek isterdi. Elime bir toz bezi alarak evin tozunu almaya başladım. Aylardır eve kimse girmiyordu ve her yer toz içinde kalmıştı. Temizlikten sonra bahçeye çıkıp çiçeklere baktım.

Hava oldukça sıcaktı ve çiçekler kurmuştu. Komşumuz olan Fatma Teyze'yi görünce gülümsedim ama o sadece başını salladı. Şaşırmıştım, oysaki Fatma Teyze her zaman sıcakkanlı birisi olmuştu. Tam arkasını dönmüştü ki tekrar bana bakarak sordu: "Senin için bir mafya babasıyla birlikte yaşıyor dediler, yakıştıramadım. Zeynep evlenmeden kimseyle oturmaz dedim. Ama hem anan hem de sen yok olup gittiniz be kızım. Dursun Amca'n kahvede duymuş, adam çok zenginmiş. Şu köşedeki okulla parkı da o tamir ettirdi demişler. Ben de sordum Durmuş Amca'na, bu nasıl mafya diye."

Öylece kalakaldım, Uygar bana bundan hiç bahsetmişti. Çok farklı bir insandı, âdeta bir güneş gibiydi ve her yeri aydınlatmayı başarıyordu. Allah onun kalbine merhameti fazlasıyla vermişti. Hüzünle başımı eğdim ve ne diyeceğimi bilemedim.

Burası küçük bir mahalleydi, evin etrafındaki lüks arabaların ve takım elbiseli adamların dikkat çekmesi çok normaldi. Fatma Teyze benim sessiz kalmamdan dedikoduların doğru olduğunu anlamıştı. Hüzünlü gözlerle bana bakarak konuşmaya devam etti: "Seni üzmek için demedim. Allah yüzüne baksın, ben sana ne diyeyim kızım? Ama evlenin bari, belli ki adam kötü biri değil. Öyle nikahsız durmayın. Hadi sağlıcakla kal kızım, anana da selam söyle," dedi ve evine girdi.

Kollarımı bedenime sardım ve dolan gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp sessizce inledim. Uygar neredeydi? Ona ölesiye ihtiyacım vardı. Her şey nasıl bir anda böyle darmadağın olmuştu?

Kapının çalmasıyla kendime gelip gözlerimdeki yaşları sildim ve koşarak içeri girdim. Kapıyı açtığımda Derin solgun bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri şişmişti ve berbat görünüyordu. Birden hıçkırarak koştu ve boynuma sarıldı.

Derin her zaman hayat dolu ve neşeli bir kız olmuştu ve onu ilk defa böyle görüyordum. Ona iyice sarılıp sırtını okşadım. Yavaşça geri çekildi ve anlatmaya başladı: "Ömer beni artık sevmiyor Zeynep, beni asla affetmeyecek. Sanki her yanım sızlıyor. Onu özledim, ben onsuz yaşayamam. Ne olur bana geri dönsün Zeynep. Bir şeyler yap."

Gülümsemeye çalışıyordum, gözlerindeki yaşları sildim. Sonra da onu içeri alıp kapıyı kapattım. Derin çantasını yere atıp koltuğa geçti, ben de yanına oturdum ve onu kendime çekip teselli etmeye çalıştım: "Bu acı zordur, seni çok iyi anlıyorum canım. Kapanmayan bir boşluk gibi, ısıtmayan bir güneş gibi. Ama Ömer sana deliler gibi âşık, sen onun çocukluk aşkısın. Senden sadece zaman istedi, inan bana o sensiz duramaz. Sakinleşmesini bekle, seni arayacaktır. Şimdi eminim ki o da çok üzgündür."

Derin burnunu çekip bana cevap verdi: "Üzüldüğü falan yok. Sabahtan beri sosyal medya hesaplarını inceliyorum. Kimi eklemiş kimin resmini beğenmiş diye kontrol ediyorum. Bir saat önce arkadaşı onu bir çay bahçesinde etiketlemiş. Ben burada ağlarken o keyif çatıyor!"

İnanamayarak ona baktım. Aşk acısı insanlara olmadık şeyler yaptırıyordu. Derin hiçbir zaman böyle şeylere dikkat etmezdi. Gülümsedim ve başımı sağa sola salladım, sonra da cevap verdim: "Çay bahçesinde ne keyfi yapacak Allah aşkına Derin? Ömer'i tanımıyor musun? O sensiz duramaz, bırak kafası dağılsın biraz."

Derin nefes alıp başını salladı, sonra da üzgün bir şekilde

bana baktı ve sordu: "Kendi derdimden sana sormadım, sen nasılsın, Uygar aradı mı?"

Yutkunup başımı sağa sola salladım ve fısıldadım: "O da çok kırgın. Bilemiyorum Derin, belki de hiç aramaz. Bir görseydin, delirmiş gibiydi."

Derin dudaklarını büzdü ve çaresiz bir şekilde iç çekti. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı, heyecanla birbirimize baktık. Ayağa kalkıp telefonu elime aldım, arayan Ramon'du. Hemen cevap verdim: "Ramon, neredesin sen?"

Ramon heyecanla konuşmaya başladı: "Ah! Beni kaçırıp odalara hapsettiler. Ah! Başıma adamlar diktiler. Ah! Bana acımadılar Zeynep."

Ağzım açık kalmıştı, hemen kendimi toparlayıp cevap verdim: "Ne diyorsun sen? Neredesin şimdi, iyi misin? Kim kaçırdı seni?" Ramon ağlamaklı bir şekilde cevap verdi: "Ay! Geri zekâlının başkanı, kim olacak? Tabii ki senin mandanın adamları. Az önce beni bıraktılar, ay ellerim ayaklarım tutmuyor yeminle."

Sinirle elimi alnıma dayadım. Uygar bunu nasıl yapardı? Eğer Ramon'a zarar vermişlerse onu asla affetmeyecektim. Telaşla cevap verdim: "Ben kendi evimdeyim, hemen buraya gel. Sana adresi atacağım. Gerekirse bir taksiye bin ya da biz gelip seni alalım. Artık burada kalıyorum çünkü Uygar beni terk etti. Gelince sana her şeyi anlatırım."

Ramon şoke olmuştu: "Ne? Ne yani, o Uygar olacak manda boku seni dehledi mi? Hemen bana adres at yavrum, bu yaptığını onun burnundan fitil fitil getirmezsem bana da Ramon demesinler." Gözlerimi devirip telefonu kapattım ve Ramon'a evin adresini mesaj attım.

Derin soran gözlerle bana bakıyordu. Ona olanları anlattıktan sonra hemen üstümü değiştirdim ve markete gidip çorba yapmak için biraz malzeme aldım. Ramon kimbilir ne hâldeydi? Bütün bu olanlar bizim suçumuzdu ve Ramon ne yazık ki arada kaynamıştı.

Derin'in yardımıyla hemen mercimek çorbası yaptım. Biraz da kahvaltılık çıkarıp masayı hazırladık. O sırada kapı çalma-

ya başladı, hemen kapıya koştuk. Kapı açılır açılmaz Ramon bize bakıp başını sağa sola salladı ve dövünmeye başladı: "Ah, demiştim. Bu adam bizi oylum oylum oyup dolma yapar demiştim. Ah, bana üvey evlat muamelesi yaptılar Allah'ım! Amanın dostlar, başımıza gelenler!"

Etrafıma bakınıp Ramon'u içeri aldım. Zaten mahallede dedikodu kazanı kaynıyordu, üstüne bir de Ramon'un çığlıkları tuzu biberi olurdu.

Ramon önce elini yüzünü yıkadı, sonra da masaya geçip çorbasını içmeye başladı. Biz de masaya oturduk. İsteksizce önümdeki çorba tabağına baktım. Hiç iştahım yoktu ama iki gündür doğru düzgün bir şey yememiştim. Zorla bir kaşık çorba içtim. Derin de öylece durmuş elindeki kaşıkla çorbaya bakıyordu.

Ramon ikimize baktı, ayağa kalktı ve kollarını birbirine bağlayıp konuşmaya başladı: "Ay toplayın kendinizi be yavrular. Tamam, adamlar sizi dehledi, anladık. Tamam, kullanılıp sokağa atılan eski bir mendil muamelesi gördünüz, onu da anladık. Ama artık duruma ben el koyuyorum çünkü karşınızda eski sevgiliyi geri döndürme konusunda mastır yapmış biri var. Onları inim inim inletmezsem bana da Ramon demesinler!"

Elimdeki kaşığı masaya bırakıp sırtımı sandalyeye yasladım, sonra da iç çekip konuşmaya başladım: "Bende durumlar karışık Ramon. Sorun sadece defile değil, ben Uygar'a söylemeden şey içtim. Yani bazı haplar, anla işte. Doğum kontrol hapları. Derin'le gizlice jinekoloğa gittik ve bana hap kullanımı tavsiye etti. Zaten defile Uygar'ı delirtmişti, üstüne de hap olayı son darbe oldu. Bana güveni sarsıldı. Uygar bu konuda çok hassas."

Ramon kaşlarını kaldırıp yutkundu ve Derin'e bakarak çemkirmeye başladı: "Ay neden her delikten sen çıkıyorsun acaba? Bak, adam senin yüzünden dehlemiş bunu."

Sonra da bana bakıp konuşmaya devam etti: "Sen de nasıl bir gerzeksin be yavrum? Bu yoklukta Allah sana böyle bir lokum vermiş. Yiyip sefasını süreceğine sen hâlâ cevizini çıkar-

maya çalışıyorsun. Hayır bu adam sende ne buldu anlamıyorum ki... Ama yapacak bir şey yok. Yazık o da ne yapsın artık; gönül düşmüş bir boka, oda mis gibi koka."

Ramon'a bakıp gözlerimi açtım ve Derin'i işaret ettim. Derin'in gözleri dolmuştu ve neredeyse ağlamak üzereydi, iç çekerek cevap verdi: "Benim derdim bana yetiyor zaten. Hem hapı adamdan gizli iç diyen ben değildim ki!"

Ramon başını sallarken konuşmaya devam etti: "Neyse ne yavrum, emin olduğum tek gerçek var. Aşk her şeyi affeder. Altı üstü bir defile ayol! Ayrıca bu soğuk nevale gidip de çocuk aldırmadı ya, ne demek bitti? Yok artık, kolay mı öyle bitti demek? Bu iki manda boku size zil zurna âşık mı? Âşık. Baskın basanındır. Öyle herifleri arayıp da salya sümük ağlamak ve geri dön demek yok, olayı lehimize çevireceğiz. Amaç suçluyken sizi suçsuz hale getirmek, bunun da tek yolu var. Tepkisizlik ve göz önünde olmak. Aynı ortama bilerek girmek ama tesadüfmüş gibi yapıp görmezlikten gelmek. Misal, 'Ay götüm, sen de mi buradaydın? Ah, buranın da havası bozuldu. Hadi ben kaçtım,' der gibi. Ve tabii ki en önemli kurallardan biri de dozunda kıskandırmak!"

Kaşlarımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. Kendime gelip başımı sağa sola salladım ve sordum: "Tamam da, aynı ortama nasıl gireceğiz onlarla?"

Ramon suratını büzüştürerek cevap verdi: "Ay yavrum, aç gözünü biraz. Ne sanıyorsun acaba? Adam çoktan adamlarını peşine takmıştır bile, giydiğin dona varana kadar haberi vardır onun. Nereye gidersen ona haber uçuyordur. İki gün sonra senden hâlâ ses gelmeyince hop oturur hop kalkar o manda. Ömer yavrusu kolay. Sen onu arayıp çaktırmadan haber verirsin. Şuraya gidiyoruz, şöyle yapıyoruz. Bu sarı kafa kendisini orada burada etiketlese bile yeter zaten."

Sonra eline kaşığı aldı ve bize bakarken konuşmaya devam etti: "Hadi yavrular. Size kuvvet lazım. Yarın sabah benim evde bir kriz merkezi oluşturacağız. Birkaç gün de bende kalın. Ay korkmayın, gebermezsiniz!"

Derin heyecanla çorbasını içmeye başladı, ben de gülümseyip başımı salladım.

Üç gün sonra...

Gerçekten Ramon haklıydı, ertesi gün markete giderken çaktırmadan etrafıma baktım. Uygar'ın adamları belli belirsiz her yerdeydi, daha önceleri böyle şeylere hiç dikkat etmediğim için kendime çok kızıyordum.

İçim içimi yese de normal hayatıma devam ediyordum. Bu gece bir kostüm partisi vardı. Ramon, ben ve Derin o partiye gidecektik. Derin o partiye gideceğini sosyal medyada paylaşmıştı, ben de Ali'yi arayıp çaktırmadan ona partiden bahsetmiştim. Uygar haber alır mıydı bilmiyordum ama en azından Derin için o partiye katılacaktım.

Onu özlemiştim. Kokusuna, bana aşkla bakan gözlerine ve dokunuşuna hasret kalmıştım. Acaba ne yapıyordu? O da beni özlemiş miydi? Onu ölesiye merak ediyordum.

Aynaya bakıp suratımı ekşittim. Kostüm partisi olması şart mıydı Allah aşkına?

Derin aynaya bakarken gülümsüyordu. Ramon'un evindeydik ve partiye gitmek için Ramon'un gelmesini bekliyorduk. O atölyesinde hazırlanmak istemişti.

Derin'e endişeyle bir soru sordum: "Derin, sence de bu kostümler, ne bileyim, sanki biraz fazla abartılı değil mi? Çok dikkat çekici, bunların içinde kendimi hiç rahat hissetmiyorum."

Derin beni süzerken başını sağa sola salladı ve cevap verdi: "Bence az bile. Ramon dün gece bunları hazırlamak için çok uğraştı ve zaten amaç dikkat çekmek Zeynep. Şalvarla gidecek hâlimiz yok. Hem Ramon kendi kostümüyle uyumlu olmamızı istiyor. Ama nerede kaldı o? Geç kalacağız."

O sırada içeriden Ramon'un sesi geldi: "Kızlar, ben geldim!"

Ayağa kalktık ve içeri yürüdük. Başımı kaldırdığımda gördüğüme inanamadım. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Başımı sağa sola sallayıp tekrar baktım. Elimle ağzımı kapatıp Derin'e

baktım, o da şoke olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. Artık anlamıştım, Ramon tam anlamıyla bu işler için yaratılmıştı...

Tek kaşını kaldırıp bize baktı ve heyecanla anlatmaya başladı: "Ay! Şu sokağın başında kimi gördüm tahmin edin? Deli Kadir yanında adamlarla güya pusuya yatmış, takside olduğum için beni görmediler. Hadi bakalım yavrular, gidelim de sizin mandalar kıskançlıktan kudursun. Görelim bakalım bitmiş mi bitmemiş mi!"

Bir plan yapmıştık ve sonu ne olur diye düşünmek istemiyordum. Tek istediğim bir şekilde Uygar'a tekrar kavuşmaktı. Belki onu arasam ya da yanına gitsem bana geri dönerdi ama bu şekilde onun dediği her şeye boyun eğmek zorunda kalacaktım. Ben zaten hatalarımı kabul etmiştim, onun da her yaşadığımız sorunda bana sırtını dönüp gitmek yerine en azından beni de biraz dinlemesi gerektiğini kabul etmesini istiyordum.

Evin önünde durmuş, taksinin gelmesini bekliyorduk. İzlendiğimizi biliyorduk ve amacımız gittiğimiz yere Uygar ve Ömer'i çekmekti. Bunun da tek yolu Ramon'a göre buydu. Derin sosyal medya hesabından kendisini gideceğimiz partide etiketledi, ben de zaten Ali'ye partiye gideceğimizi söylemiştim.

Ramon tek kaşını kaldırıp çaktırmadan sokağın başına baktı, sonra dudaklarını büzerek bize bilgi vermeye başladı: "Sokağın başındaki sarı evin önünde bekliyorlar. Ay ben yer miyim bu numaraları? Aman diyeyim siz bakmayın, özellikle de sen sarı kafa. Zaten ne hikmetse elini neye atarsan kurutuyorsun."

Derin gözlerini devirip cevap verdi: "Sürekli bana çemkirmeyi bırak Ramon. Herkes günahsız, zannedersin ki bir ben yanacağım cehennemde."

Ramon suratını büzüştürerek söylendi: "Ay götüm! Sen de azıcık akıllı dursaydın. Sana ne bu kızın cinsel hayatından? Zannedersin dişi Haydar Dümen. Zaten bu soğuğun kendine hayrı yok, kim ne derse onu uyguluyor. Eminim ki o Sahra olacak yılan halay ekibi kursa bu gerzek halay başı olur, o derece yani."

Sinirle söylendim: "Yok artık! Hem keser misiniz artık? Birbirinize çemkirip durmayın, zaten fazlasıyla gerginim!"

Tam o sırada sokağın başında taksi göründü, hemen toparlanıp taksiye bindik. Ramon şoföre gideceğimiz mekânın adresini söyledi. Taksi ilerlerken yavaşça başını çevirdi ve arkasına baktı, sonra gözlerini açıp bağırdı: "Ay! Tamamdır kızlar. Deli Kadir peşimizden geliyor!"

Şoför şaşkınlıkla Ramon'a bakıp cevap verdi: "Bana mı söyledin ağabey?"

Ramon gözlerini kısıp çemkirmeye başladı: "Ağabey senin babadır. Ay tabii ki sana söylemedim be yavrum! Hem sen işine baksan diyorum, ne öyle? Bir elin işte öbür gözün oynaşta!"

Zavallı şoför neye uğradığını şaşırdı ama arabayı sürmeye devam etti. Gözlerimi kocaman açıp Ramon'a baktım. "Biraz sakin olur musun? Adam kaza yapacak senin yüzünden," dedim.

Ramon, Derin'e beni gösterdi ve suratını büzüştürüp cevap verdi: "Ay bu da sanki dondurucudan çıkmış tavuk gibi! Anam, adam bunun neyine yangın onu da anlamadım gitti!"

Derin başını sağa sola sallayıp telefonuna baktı, ben de gözlerimi devirip yola bakmaya devam ettim. Yarım saat sonra partinin yapılacağı mekâna gelmiştik. Taksiden inip mekânın önünde biriken kalabalığın arasına karıştık ve sıraya girdik. Gençler rengârenk kostümleriyle göz kamaştırsa da herkesin gözü bizim üstümüzdeydi ama öyle olması normaldi çünkü Ramon yemyeşildi. Biz de oldukça iddialı kostümler giyinmiştik ve gerçekten göz alıcı görünüyorduk.

Öyle bir kalabalık vardı ki sıranın bize gelmesi imkânsız gibi görünüyordu, bezgin bir şekilde beklerken arkamızdan gelen bir sesle başımızı o tarafa çevirdik: "Merhaba!" Şaşkın bir şekilde Ramon'a baktım, Mert buradaydı ve her zaman olduğu gibi Ramon'a hayran hayran bakıyordu. Ramon yüzünü ekşitip ona baktı ve çemkirdi: "Ay senin burada ne işin var acaba? Hamamböceği gibi en olmadık zamanlarda ortaya çıkıyorsun be yavrum."

Mert gülümseyerek Ramon'a baktı ve cevap verdi: "Tamam itiraf ediyorum, burada olacağınızı biliyordum. Defileden sonra

senin sosyal medya hesaplarını takip etmeye başladım. Buraya geleceğini öğrenince ben de gelmeye karar verdim. Başka türlü seni görebilmek pek mümkün olmuyor."

Ramon şaşkınlıkla ona baktı ve inanamayarak cevap verdi: "Ay, götünden element uydurma! Ben buraya geleceğimi orada paylaşmadım ki."

Mert, Derin'e bakarken konuşmaya devam etti: "Seni Derin etiketlemiş. Benim kardeşim buranın ses sisteminde görevli ve bana giriş kartı ayarladı. Ben de hemen kalktım geldim."

Ramon gözlerini kocaman bir şekilde açarak Derin'e baktı ve sinirle soluyarak bağırmaya başladı: "Ay sen nasıl bir gerzeksin acaba sarı kafa? Ne bok yemeye beni de etiketlediğini söyler misin? Gereksiz işler müdürü olarak sana taç takmak lazım. Sayende bu akşam listemde ne kadar boklu varsa buraya koşacak. Hayır, her deliğin altında bitmeye de bir doymadın ha!" Sonra Mert'e bakarak konuşmaya devam etti: "Bana bak yer cücesi; her kuşun eti yenmez, anladın mı beni? Benden sana yâr olmaz be bebeğim. Hayır, tipim değilsin. Ayrıca benim başım bağlı, eteğimde dolanıp durma. Hem ben pembe saçlı erkeklerden hoşlanmam! Yani yollarımız daha doğarken ayrılmış!"

Mert daha cevap veremeden Derin araya girdi: "Bana kendini etiketle diyen sensin. Ne yapsaydım acaba Ramon, tek başıma kendimi etiketleyemezdim ya? Mecburen seninle takıldığımızı yazdım."

Ramon çemkirmeye devam etti: "Ay kıçına kına yak o zaman! Sayende geceye bir sıfır geride başladık. Bu yer cücesi kıçımın dibinden ayrılmaz da şimdi."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Zaten etrafta inanılmaz derecede bir itiş kalkış yaşanıyordu, üstüne bu diyalog beni iyice bunaltmıştı. Daha fazla kendimi tutamayıp sıkıntılı bir ses çıkardım.

Ramon hemen bana bakıp suratını büzüştürdü ve ağzını yaya yaya konuşmaya başladı: "Ay kraliçe sıkıldı! Tabii sen böyle sıra beklemeye alışık değilsin. Bak, bak da gör. Azıcık değer bil. Böyle göt göte beklemek yerine kırmızı halılarda kar-

şılanmanın değerini bil. Allah sana nimet vermiş; armudun sapı, üzümün çöpü diyerek o nimeti tepme."

Gözlerimi devirip cevap verdim: "Çeneniz durmuyor ki. Zaten bu gidişle içeriye giremeyeceğiz, en iyisi eve geri dönelim."

Mert bakışlarını bana çevirdi: "Sizi arka kapıdan aldırmamı ister misiniz?" Sonra Ramon'a bakıp tek kaşını kaldırdı ve konuşmaya devam etti: "Beni fazla hafife alıyorsun, boyum kısa ama aklım uzundur. Ayrıca kostümüne bayıldım, yeşil yakışmış. Bilseydim ben de Alaaddin kostümü giyerdim, Alaaddin ve cini olurduk. Sonra sen de bana sorardın: 'Dile benden ne dilersen!'"

Ramon tek kaşını kaldırıp cevap verdi: "Ay şimdi kusacağım! Yavrum bence sen mini bir elbise giymeliydin, işte o zaman tam anlamıyla Heidi olur, ortalıkta el çırparak gezerdin. Ay ne gurursuz şey çıktın sen be kuzum? Klozete atsam o delikten girecek kadar boyun var ama kendine güvenin tavan maşallah!"

Mert kahkaha attı: "Hadi beni takip edin, yoksa parti bitene kadar burada ağaç olacaksınız."

Ramon bize bakıp başını sağa sola salladı. Bense gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım ve Mert'in peşinden yürümeye başladım. Ramon gözlerini devirdi ve söylene söylene peşimizden gelmeye başladı.

Başka bir kapıya gelince Mert görevlilere bir kart gösterdi ve bizi hemen içeriye aldılar. Girdiğimiz mekân inanılmaz derecede doluydu ve herkes çılgınlar gibi eğleniyordu. Mert bize bir masa ayarladı ve nihayet artık oturabilmiştik. Gülümseyerek Mert'e baktım. "Harikasın Mert, çok teşekkürler," dedim.

Mert ilgi ve takdir bekler gibi Ramon'a baktı ve tek kaşını kaldırdı. Ramon da kaşlarını kaldırıp konuşmaya başladı: "Ay tamam, anladık be yavrum. Ama sakın bu iyiliğin için sana yüz vereceğimi zannetme! Otur kıçının üstüne ve kapa çeneni."

Bir saat sonra artık yer yerinden oynuyordu. Sürekli etrafıma bakınıyordum ama ne yazık ki ne Uygar ne de Ömer ortalıklarda görünüyordu. Derin de benden farklı değildi, onun da gözü sürekli kapıdaydı. Ramon'a dönüp hayal kırıklığı içinde

sordum: "Plan tutmadı galiba. Baksana, ne gelen var ne de giden. Buraya boşuna mı geldik acaba?"

Ramon gözlerini devirdi ve cevap verdi: "Bir saattir öylece oturuyorsunuz be yavrum. Öyle hanım hanım otururak adamları buraya çekemezsiniz. Bu adamlar siz ne yapsanız kızar? Neyden hoşlanmaz? Azıcık çalıştırın o beyninizi. Her şeyi de benden beklemeyin."

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp düşünmeye başladım. Uygar zaten her şeye kızıyordu ama böyle ortamlarda en çok bozulduğu şeyi düşündüm. Sonra tek kaşımı kaldırıp Ramon'a baktım. Ramon sinsi bir şekilde gülümsedi. "Hadi yavrum, göreyim seni!" dedi.

Derin'e baktım ve dans pistini gösterdim. O da gözlerini kısarak gülümsedi ve başını salladı. Birlikte ayağa kalktık ve dans edenlerin arasına karıştık. Önce afallasam da müzik bana yardımcı oldu ve yavaşça sallanmaya başladım. Müzik güzeldi ama tam anlamıyla bize o enerjiyi vermiyordu. O sırada Ramon'la göz göze geldim ve bana DJ kabinini gösterdi. Başımı çevirdim, Mert bana oradan gülümseyerek el salladı ve bir anda müzik değişti.

Son günlerin en hit ve hareketli şarkısı çalmaya başlayınca Derin'le birbirimize bakıp çığlık attık ve bütün salon da aynı coşkuyla bağırarak dans etmeye başladı. Artık iyice havaya girmiştik ve çılgınlar gibi dans ediyorduk.

Ramon'u seviyordum, her zaman ruhumuzu okumayı biliyordu. Ellerimi kaldırıp dans ederken bir anda Kadir'le göz göze geldim. Sanki Uygar'ı görmüşüm gibi bir anda korkuyla yerime çakıldım. Etrafında adamlar vardı ve ikinci kattaydılar. Kadir kaşlarını çatıp bana *yapma* der gibi başını salladı. Başımı dikleştirip omzumu silktim ve dans etmeye devam ettim.

Biraz sonra Derin de hareket etmeyi bıraktı, öylece durmuş salonun girişine bakıyordu. Âdeta şoke olmuştu. Başımı çevirdim ve baktığı yere baktım.

Bir an ben de şoke oldum çünkü Ömer buradaydı ve gözlerini Derin'e dikmiş sert bir şekilde bakıyordu. Yutkunup Ramon'a baktım. Ramon bana gülümseyerek elindeki bira bar-

dağını havaya kaldırdı ve bir yudum içti, *ben demiştim* der gibiydi. Tekrar başımı çevirip Derin'e baktım, hâlâ hüzünle Ömer'e bakmaya devam ediyordu.

Bir anda Ömer yürüyüp dans pistine geldi ve öfkeyle Derin'in kolunu tuttu, sonra bana döndü ve konuşmaya başladı: "Ateşle oynuyorsun Zeynep, kafanı kırmadan düş önüme. Bu üstünüzdeki saçmalıklar ne Allah aşkına? Bu kadar itin kopuğun içinde ne işiniz var?" Sonra da Derin'e baktı ve konuşmaya devam etti: "O dansı evde yaptıracağım ben sana!"

Derin yutkundu ve başını salladı. Bu olaya sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Başımı çevirip Ramon'a baktığımda ikinci bir şok yaşadım. Kadir kollarını birbirine bağlayarak bana bakıyordu, bana gözleriyle masayı işaret etti. Ben de mecburen oraya yürüdüm. Ramon ondan ne duymuşsa suratını asmıştı ve başka yöne bakıyordu. Masaya geldiğimde başımı çevirip Kadir'e baktım. Kadir tek kaşını kaldırıp konuştu: "Gidelim! Bence bu kadar eğlence yeter!"

Başımı sallayıp çantamı elime aldım, Kadir, Ramon'a baktı ve bağırdı: "Sen de yürü lan! Şu hâline bak, tam anlamıyla cacık yapılacak hıyara dönmüşsün!"

Ramon başını dikleştirdi, sonra da gözlerini kısarak cevap verdi: "Ay sen sanattan anlamıyorsan benim suçum ne acaba? Başka türlü bunları nasıl bir araya getirecektim? Sen de ancak kazma gibi sokak başlarında yol bekle. Adam kızı dinlemeden dehlemiş. Yok canım, kolaydı öyle!"

Kadir burnundan soluyup bağırdı: "Lan kes! Sana ne? Sen Güzin Abla mısın? Her boka maydanoz olmak zorunda mısın? Bıktım lan senden! Yürü hadi, derdini ağabeyime anlatırsın."

Dudaklarımı büzüp yürümeye başladım ama bir yandan da çok heyecanlıydım çünkü günlerdir Uygar'ı görmüyordum ve artık bu özleme katlanacak gücüm kalmamıştı.

Derin ve Ömer bizi çıkışta bekliyordu. Ömer, Derin'e siyah uzun bir ceket giydirmişti ve elini sıkıca tutuyordu. Kadir başını sallayıp Ömer'e selam verdi, Ömer de ona aynı şekilde karşılık verdi. Sonra da Ömer bana ve Ramon'a bakıp başını sağa sola

salladı. Ramon memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini devirdi ve kulağıma eğilip sessizce söylenmeye başladı: "Şuna bak, nasıl da kasılıyor. Hem her bok bu sarı kafanın başının altından çıksın hem de bok muamelesini ben göreyim. Ben olmasaydım o eli nah tutardın sen. Ama haksız mıyım be yavrum?"

Başımı eğip gülümsedim. Ramon aslında haklıydı, bir hata varsa eğer hesabını üçümüz ödemeliydik. Ama fatura her seferinde sadece Ramon'a kesiliyordu, başımı çevirdim, sonra baktım. Sonra da gülümseyerek, "İyi ki varsın be Ramon!" dedim.

Ramon'un bir anda gözleri parladı, tam cevap verecekti ki Mert içeriden koşarak yanımıza geldi, Ramon'a telaşla bakarak sordu: "Bir durum mu var? Seni göremeyince telaş yaptım. Eğlence daha yeni başlıyordu, erken kalktınız."

Ramon suratını büzüştürerek bana baktı ve kulağıma fısıldadı: "Herkese sevdanın yolları, bana kurşunlar!"

Sonra dudaklarını büzdü ve Mert'e bakarak konuşmaya devam etti: "Evet yavrum, beyim geldi de. Eve gidiyoruz, eğlenceye orada devam edeceğiz. Hadi sana iyi geceler!"

Kahkaha atmamak için ağzımı kapattım. Mert, Ramon şaka yapmış gibi kahkaha attı. "Bayılıyorum sana ya! İyi geceler. Tekrar karşılaşacağız, emin olabilirsin," dedi ve arkasını dönüp gitti.

O sırada arabalar geldi ve hızla binip yola çıktık. Derin ve Ömer kendi arabalarıyla gittiler. Derin adına seviniyordum, Ömer ona asla kıyamazdı ve eminim ki barışacaklardı ama kendi adıma o kadar emin konuşamıyordum.

Araba Uygar'ın evinin önünde durunca kalbim duracak gibi atmaya başladı. Yutkunurken büyük binaya baktım. Kadir arabadan inip kapımı açtı. Yavaşça indim ve yürümeye başladım, Ramon da peşimden geliyordu.

Asansöre binip en üst kata çıktık. Hiç kimse, hatta Ramon bile konuşmuyordu. Asansör durunca dışarı çıktık ve evin kapısına yürüdük. Kadir bize kurbanlık koyun gibi bakıyordu, başını salladı ve Ramon'u uyarmaya başladı: "Beni dinle yeşil

hıyar, içeri girince sakın saçma sapan konuşma, yoksa ben bile kurtaramam seni onun elinden. Anladın mı beni?"

Ramon gözlerini devirip cevap verdi: "Ay anladık, zaten daha canıma susamadım. Artık tanıyoruz herhalde bu adamı."

Kadir derin bir nefes alıp elindeki anahtarla kapıyı açtı ve korkuyla içeri girdik. Odaya girdiğim an Uygar'ın kokusu içime işledi. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra gözlerimi açtım ve etrafa baktım, her şey bıraktığım gibi duruyordu. Yerde hâlâ dağılan sehpanın parçaları vardı ve haplar bile bıraktığım gibi duruyordu.

Başımı kaldırıp terasın kapısına bakınca onu gördüm. Bir anda nefesim kesildi ve ellerim buz gibi oldu. Yutkundum ve başımı eğdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kadir boğazını temizleyerek konuşmaya başladı: "Bir olay çıkmadı ağabey. Gazeteci falan da yoktu."

Başımı kaldırarak Uygar'a baktığımda bana delicesine bakan gözleriyle karşılaştım. Uygar çenesini oynattı ve üstümdeki elbiseyi inceledi. Sonra da tiksinircesine Ramon'a baktı ve sertçe konuşmaya başladı: "Kimim lan ben? Kimle oyun oynuyorsun sen?"

Ramon yutkunarak konuşmaya çalıştı: "Vallahi benim suçum yok. Baktım salya sümük ağlıyorlar, dedim ki biraz kafaları dağılsın. Yoksa ben seni bilmez..."

Uygar birden haykırdı: "Kes lan sesini!" Korkuyla sıçradık. Uygar bana iğrenerek baktı ve başını sağa sola sallayarak bağırmaya devam etti: "Lan sen nasıl bu kıyafetle dışarı çıkarsın? Sen beni deli mi edeceksin? Derdin ne senin Zeynep?" Ben tam ağzımı açıp cevap verecektim ki Kadir araya girdi: "Kızın suçu yok ağabey, bu hıyar ağası giydirmiş kızı. Baksana, kendisi de yeşillenmiş."

Ramon suratını büzüştürerek cevap verdi: "Ay sen bir susar mısın acaba? Gökten taş yağsa benden bileceksin. Beş yaşında çocuk giydirdim sanki. Hem kendisi istedi."

Uygar bir anda haykırdı: "Çıkın lan dışarı!" Kadir hemen Ramon'un kolunu tutup dışarı çıkardı. Korkuyla titrerken ne

yapacağımı bilmiyordum, kapı kapanınca başımı çevirip ona baktım.

Uygar altdudağını dişlerinin arasına aldı ve hırlayarak yanıma doğru gelmeye başladı, ben de korkuyla sıçrayarak geri geri gitmeye başladım. Sırtım duvara değince durdum ve hızla nefes almaya başladım. Tam önümde durduğu an gözlerimi sımsıkı bir şekilde kapattım ve artık kaderime razı oldum.

Ses gelmeyince yavaşça gözlerimi açarak ona baktım. Sandığımın aksine yavaşça elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. Şaşkındım çünkü elleri titriyordu. Sonra biraz daha yaklaşıp burnunu boynuma değdirdi ve derin bir nefes aldı. Titreyen elimle duvardan destek aldım, ayakta durmaya zorlanıyordum. Uygar başını boynumdan çekmeden konuşmaya başladı: "Olmuyor Zeynep! Kokun olmadan uyuyamıyorum bile. Günler geçmiyor, sanki dünya dönmüyor. Kokusunda can bulduğum kadın... Razıyım, sevsen de gel sevmesen de..."

Derin bir nefes verdim ve titreyen elimi kaldırıp sakallarını okşadım. Yanağımı yanağına sürttüm ve ben de kokusunu içime çekip cevap verdim: "Delisin sen! Sevmek ne kelime? Sen benim Allah'a şükür sebebimsin. Affet beni ve ne olur bir daha bırakma. Yolumu kaybediyorum, evimi kaybediyorum çünkü benim yuvam sensin. Sen yoksan evim de yok. Bir daha bırakma beni Uygar, bırakma!"

Ne ara ağladığımı fark etmemiştim. Uygar başını kaldırıp yüzüme baktı ve gözlerimin üstüne dudaklarını bastırdı. Sonra dudaklarını alnıma sürterek konuşmaya devam etti: "Asıl sen affet, sana zarar veren o ellerimi parçalamak istiyorum. Lan nasıl bir kadınsın sen? Bir kadın bu kadar mı sevilir be? Bu kadar mı be?"

Sonra yavaşça çekildi ve üstümdeki elbiseye baktı. Nefretle kaşlarını çatıp çenesini oynattı ve kolumdan tutarak beni banyoya sürükledi. Ben daha ne olduğunu anlamadan üstümdeki elbiseyi yırtarak çıkardı ve yere fırlattı, sonra da yüzüme bakarak, "Lan Allah bilir kaç tane itin gözü bayram etmiştir bu-

gün... Ben o gavatın boynunu kırardım ama o sana dua etsin. Delireceğimi bile bile nasıl giydin bu elbiseyi?" dedi.

Gözlerimi devirip iç çektim. Tam değişti artık diye sevinirken yanıldığımı anlamış oldum, aklıma Ramon gelince panikle sordum: "Ramon'a bir zarar vermeyecekler değil mi? Lütfen Uygar, o benim dostum, kardeşim gibi. Eğer ona zarar verirlerse seni asla affetmem!"

Uygar tek kaşını kaldırıp bana yaklaştı ve burnumun ucunu öperek geri çekildi, sonra da kaşlarını çatarak cevap verdi: "Aslında neler geçiyor aklımdan bir bilsen ama işte sen varsın. Merak etme, Kadir benden ses çıkmayınca onu evine bırakmıştır. Ama bundan sonra ayağını denk alsın o gavat, yoksa ancak Allah kurtarır onu elimden!"

Derin bir nefes alıp gülümsedim. Uygar bana bakıp başını salladı ve duşun musluğunu açtı. Sonra da üstündeki kazağı çıkarıp yere attı ve beni kucağına alıp hızla duşa girdi. Ilık su bedenimi uyuştururken Uygar'a sarılıp başımı boynuna bastırdım, işte benim ait olduğum yer burasıydı. Uygar da başımın üstüne dudaklarını bastırdı ve beni yere indirip şefkatle yıkamaya başladı.

Saçlarımı usul usul şampuanlarken başımı omzuna yasladım ama aynı zamanda da içimden Ramon'a minnet gönderiyordum. O olmasaydı belki de şu an burada olamayacaktım.

Uygar kuşkuyla bana bakıp sordu: "Aklından ne geçiyor yine senin?" Gülümsedim ve cevap verdim: "Yok bir şey."

Uygar bana sımsıkı sarıldı ve saçlarımı okşarken konuşmaya devam etti: "Yarından itibaren hazırlıklar başlayacak, iki hafta sonra resmen Zeynep Ezeloğlu olacaksın. Tek bir gün bile beklemek istemiyorum artık. Benim kadınım olman bana yetmiyor Zeynep, resmen benim eşim olmanı istiyorum."

Gözlerimi açıp ona baktım. *Ne yani, iki hafta sonra düğünümüz mü olacaktı?*

Sabah güneşi içimi ısıtıyordu.

Terasa hazırladığım kahvaltı masasına son bir kez daha baktım, her şey hazırdı. Uygar erkenden uyanıp duşa girmişti. Bugün çok önemli bir toplantısı vardı ve holdinge gitmek için hazırlanıyordu.

Uygar duşa girer girmez mutfağa gidip çayı demledim ve hemen kahvaltıyı hazırladım, onu mutlu etmek istiyordum. Ocaktaki menemene bakarak gülümsedim, tam istediğim kıvama gelmişti. Dolaptan biraz acı pul biber alıp menemenin üstüne serptim ve çayları doldurdum.

Tam tepsiyi almak için uzanmıştım ki belime dolanan kollar bana engel oldu. Uygar saçlarımı tek omzuma aldı ve boynuma sakallarını sürtüp dudaklarını bastırdı. Gıdıklanınca gülümsedim. Beni yavaşça çevirdi ve gülümseyerek gözlerime baktı. Altdudağını dişlerinin arasına aldı ve başını sağa sola sallayıp sordu: "Sana neden doyamıyorum ben? Tam anlamıyla bir bela olduğunun farkında mısın? Beni çıldırtan ve vazgeçemediğim bir bela..."

Gözlerimi açtım ve tek kaşımı kaldırıp cevap verdim: "Sana kahvaltı hazırlayan bir kadına bela demeye utanmıyor musun?"

Uygar kahkaha attı ve hızla beni kendisine çekip sıkı bir şekilde sarıldı, sonra da kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Ben bela severim güzelim. Hele ki bu bela kanımı kaynatıyorsa ve beni benden alıyorsa hap diye yutarım. Lan deli oluyorum kadın sana!"

Bu kez kahkahayı atan ben oldum. Uygar beni havaya kaldırıp kucağına alınca da çırpınarak bağırmaya başladım: "Ya bırak beni! Çaylar buz gibi oldu. Hem menemen de yanacak. Uygar bırak!"

Uygar kaşlarını çatarak baktı. "Sence umurumda mı?" dedi. Gözlerimi kısıp cevap verdim: "Ama benim umurumda. O kadar hazırlık yaptım ve eğer beni bırakmazsan sana bir daha kahvaltı hazırlamam. Şimdi indir beni ve kahvaltımızı yapalım."

Uygar kaşlarını havaya kaldırdı ve sordu: "Tehdit, öyle mi? Böyle hırçın olduğun zaman beni daha beter çıldırttığının farkında mısın küçük hanım?"

Yavaşça eğildim ve dudaklarımı yanağına değirdim, sonra da onun gibi fısıldadım: "Eğer o menemen yanarsa olacaklardan sorumlu değilim. İşte o zaman çıldırmak nasıl oluyormuş görürsün!"

Uygar başını sağa sola salladı ve beni yavaşça yere indirdi. Hemen koşup menemenin altını söndürdüm ve soğuyan çayları döküp yeniden doldurdum. Uygar kapıya dayanmış, kollarını birbirine bağlayarak beni seyrediyordu. Başımı çevirdim ve ona baktım. Gözleri parlıyordu, bana böyle aşkla bakmasına deli oluyordum.

Gülümsedim ve gözlerimle çayları gösterdim. Tek kaşını kaldırdı ve gülümserken tezgâhın üstündeki çayları aldı, ben de menemeni alıp terasa yürüdüm.

Uygar'ın karşısına geçip oturdum, sonra da gülümseyerek, "Afiyet olsun," dedim.

Ekmek sepetinden bir dilim ekmek alıp ona uzattım. Şaşkınlıkla elime baktı ve elimdeki ekmeği alıp bir parça kopardı, ben de bir parça kopardım ve menemene bandırdım.

Biberin acısı ağzıma yayılınca gözlerimi kısıp elimle ağzımı yelledim. Uygar elindeki ekmek dilimiyle şaşkın bir şekilde beni seyrediyordu. Ağzımdaki lokmayı yutunca ben de ona baktım ve menemeni gösterip, "Hadi, bandırsana ekmeğini," dedim.

Uygar kahkaha atıp başını sağa sola salladı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Allah aşkına, bu adam menemeni nasıl yemeyi düşünüyordu? Uygar ekmekten bir parça kopardı ve menemenin suyuna batırıp ağzına attı. Keyifle gülümsedim ve ben de yemeğe devam ettim.

Aslında ona sormak istediğim bir şey vardı ama cesaret edemiyordum. Elimdeki çay bardağına düşünceli gözlerle bakarken kafamda planlar yapıyordum. Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp ona baktım. Uygar da kaşlarını çatmıştı, beni izliyordu. Bir an afalladım. Ben daha başlamadan o konuşmaya başladı: "Seni böyle görmek istemiyorum. Aklında yine ne var senin?"

Boğazımı temizleyip cevap verdim: "Aslında sana sormak istediğim bir şey var. Eğer müsaade edersen bu akşam yemeğe birkaç arkadaşımı davet etmek istiyorum."

Uygar tek kaşını kaldırdı ve anlamayan gözlerle bana baktı, sonra da derin bir nefes aldı. "Kim bu arkadaşların?"

Kararsız bir şekilde cevap verdim: "Zaten hepsini tanıyorsun. Ömer, Derin ve Ramon. Ve eğer iznin olursa Kadir'i de çağırmak istiyorum."

Uygar boğazını temizledi ve huzursuz bir şekilde sandalyeye yaslandı, sonra da kaşlarını çatıp cevap verdi: "Bu davetin bir anlamı var mı?"

Başımı salladım ve cevap verdim: "Elbette var. Seni seviyorum ve dostlarımla arandaki bu resmiyetten hoşlanmıyorum. Biliyorum, sen insanlarla arana mesafe koymayı seviyorsun ama en azından biraz daha yakın olabilirsiniz. Hem Ömer'i yakından tanısan eminim ki çok seversin. Tamam, oturup onunla futbol muhabbeti yapmanı beklemiyorum ama onlar benim dostlarım. Lütfen Uygar, bu benim için çok önemli."

Uygar derin bir nefes aldı ve sertçe cevap verdi: "Seni anlıyorum. Burası senin de evin, bana sormana gerek yok. Ama o ojelinin gelmesi şart mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. Uygar kaşlarını çattı ve işaretparmağını sallayarak konuşmaya devam etti: "Tamam. Ama eğer sokuk sokuk konuşursa bil ki boynunu kırarım. Zaten fazlasıyla kılım ona. Allah yukarıda acımam, anladın mı beni?"

Ellerimi çırpıp omuzlarımı kaldırdım. Uygar başını sağa sola sallarken yerinden kalktı, ben de onunla kalktım ve yolcu ettim.

Uygar gittikten sonra önce Derin'i aradım ve akşam için haber verdim, sonra da hemen Ramon'u aradım. İkinci çalışında cevap verdi: "Alo Zeynep. Ay yoksa yine mi dehledi seni o öküz?" Gözlerimi devirip cevap verdim: "Sana da merhaba Ramon ve hayır, her şey yolunda."

Ramon garip sesler çıkarırken konuşmaya devam etti: "Ay ne oldu acaba? Sürekli entrika çeviren sizsiniz! Paranoyak olduysam suç bende mi?"

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim: "Tamam Ramon, sürekli dırdır edip durma. Senin yüzünden konuşamadım. Ben seni akşam yemeğine davet etmek için aradım, Derin ve Ömer de gelecek. Saat yedide seni de bekliyorum."

Önce bir sessizlik oldu, sonra da Ramon bas bas bağırmaya başladı: "Ay yok artık! Yavrum sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Ben canımı zor kurtardım diye Telli Baba'ya adak adadım. Adam beni bu sefer çiğ çiğ yer. Ay ne derdin var senin acaba? Sürekli bir kaşınma hâlindesin be yavrum. Hayır, sonunda olan bana olacak. Ah, adam sonunda beni mayın tarlasına atacak Allah'ım! Yok, ben gelmiyorum yavrum. Siz ne yaparsanız yapın!"

Gözlerimi kıstım ve son kozumu oynadım: "Peki! Nasıl istersen, yapacak bir şey yok. Ayrıca söylemeyi unuttum, Kadir de akşam bizimle yemek yiyecek. Neyse, sen de haklısın tabii. Ben kapatıyorum o zaman."

Ramon tabii ki hemen atladı: "Ay dur be yavrum! Neyse geleyim bari, sonuçta davet etmişsin, yok demek bana yakışmaz. Aslında ben deli Kadir'le küsüm ama senin hatırın için katlanacağız artık. Ben senin için çiğ tavuk bile yerim."

Elimi ağzıma koydum ve sessizce güldüm, sonra da ciddi bir şekilde cevap verdim: "Sağ ol canım, biliyorum sırf benim için geliyorsun. Akşam saat yedide burada ol. Seni öpüyorum. Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra elime bir kalem ve bir kâğıt alıp yapacağım yemeklerin malzeme listesini yaptım, şimdi sorun bu malzemeleri almaya gitmekti. Uygar'ın toplantısı vardı ve onu rahatsız etmek istemiyordum. Ben de Kadir'i aramaya karar verdim. Hemen rehberden numarasını buldum ve arama tuşuna bastım, çalar çalmaz cevap verdi: "Efendim Zeynep Hanım?"

Gülümsedim, galiba Uygar'ın yanındaydı. Nedense onun yanındayken benimle resmi konuşuyordu, aynı resmiyetle cevap verdim: "Merhaba Kadir. Bu akşam yemeğe çok sevdiğim dostlarımı çağıracağım ve alışveriş yapmam gerekiyor. Bir alış-

veriş listesi hazırladım. Rica etsem listeyi almak için birini gönderir misin?"

Hemen cevap verdi: "Tabii ki, hemen gönderiyorum."

Gülümseyip konuşmaya devam ettim: "Ayrıca akşam yemeğine seni de bekliyorum. Saat yedide burada olursan sevinirim."

Önce bir sessizlik oldu, sonra boğazını temizledi ve cevap verdi: "Teşekkürler, ağabeyim müsaade ederse seve seve gelirim." Gülümsedim, "Akşam görüşürüz," deyip telefonu kapattım.

Saatler su gibi akıp gitmişti. Mutfakta bir o yana bir bu yana koşturup durmuştum. Terasa çıkıp masayı kontrol ettim, her şey harika görünüyordu.

Fırındaki etleri ve pilavı mutfakta dinlenmeye bırakıp zeytinyağlı enginarı masaya götürdüm, yoğurtlu havuç ve patates toplarını da masaya yerleştirip mumları yaktım. Sevinçle el çırparak masaya baktım. Defalarca annemi aramış, tarif sormuştum ve sonuç muhteşemdi.

Hemen yatak odasına koştum ve üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Duştan sonra giyinme odasına girdim ve ne giyeceğime karar verdim. Bu gece şık olmak istiyordum. Boyundan askılı kırmızı bir elbise dikkatimi çekti, rengi çok güzeldi ve çok şık duruyordu. Kesinlikle istediğim şey böyle bir elbiseydi.

Saçlarımı kuruttum ve güzel bir makyaj yaptım, sonra da elbiseyi giyip aynaya baktım. Gerçekten de güzel görünüyordum.

Saat altı buçuk olmuştu. Tam arkamı dönüp mutfağa gidecektim ki kapıda Uygar'ı gördüm, gözlerini kısmış beni seyrediyordu. Kapıya yaslanmıştı ve koyu bakışlarıyla üstümdeki elbiseyi inceliyordu. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Kızmış mıydı yoksa beğenmiş miydi? Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Uygar bir anda hareket etti ve üstüme doğru gelmeye başladı. Korkuyla geri adım atmıştım ki kolumdan tutup beni kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elim havada kalmıştı, yavaşça indirip sakallarına dokundum. Hırlayarak altdudağımı emdi ve başını sağa doğru döndürüp öpüşünü derinleştirdi. Kendimden geçerken inledim ve ona karşılık

vermeye başladım. Bir süre sonra geri çekildi ve boğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Amacın beni kudurtmak mı senin? Üstündeki şu lanet elbiseyi parçalamamak için kendimle savaş veriyorum, ne yapacağım ben seninle?"

Derin bir nefes alıp baştan çıkarıcı dudaklarına baktım. Ona verebileceğim bir cevap yoktu, ondan beter durumdayım. Kendimi zorlayarak cevap vermeye başlayacaktım ki kapı çaldı. Uygar çenesini sıktı ve sinirle söylendi: "Geldi sokuk!"

Gülümseyerek konuştum: "Ben kapıyı açıyorum, sen de istersen üstünü değiştir ve lütfen, benim hatırım için sakin olmaya çalış." Uygar söylene söylene banyoya yürüdü, ben de koşarak kapıyı açtım. Gelenler, Derin ve Ömer'di. Derin koşup boynuma sarıldı, ben de ona sarıldım ve yanağını öptüm. Ömer evi incelerken, "Vay anasını satayım! Adamlarda ne para var be!" dedi.

Derin gözlerini açarak Ömer'e baktı ve sinirle söylendi: "Bağırma Ömer! Adam dediğin insan Zeynep'in nişanlısı..."

Kahkaha atarken onları içeri davet ettim. Derin hayranlıkla odayı inceledi ve iç çekerek konuşmaya başladı: "Zeynep, bu ev gerçekten çok güzel. Nihayet artık mutlusun." Gülümseyerek cevap verdim: "Burası Uygar'ın evi, benim değil ki." O sırada salonun girişinden Uygar'ın sesi geldi: "Bana ait olan ne varsa hepsi aynı zamanda senin!"

Yutkunurken Derin'e baktım, Uygar kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Derin gülümseyip ayağa kalktı Uygar'a selam verdi: "Merhaba Uygar." Uygar yavaşça yürüdü ve Derin'e elini uzattı, sonra Ömer'e dönüp hafifçe gülümsedi ve elini sıktı. Ardından yanıma geldi ve kolunu belime doladı. "Hoş geldiniz," dedi. Ömer başını salladı ve cevap verdi: "Hoş bulduk ağabey."

O sırada yine kapı çalmaya başladı, Uygar'ın eli kaskatı kesildi ve burnunu çekip çenesini oynattı. Ramon'a karşı böyle soğuk olmasını istemiyordum. Gözlerimi devirip kapıya yürüdüm ama kapıyı açınca şoke oldum. Çünkü Ramon yan tarafa dönmüştü ve Kadir burnundan soluyarak bana bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışarak onlara baktım. Kaşlarımı kaldırıp

Kadir'e Ramon'u gösterdim. Kadir gözlerini bayarak cevap verdi: "Küçük hanım bana dargınmış. Ne günah işlediysem artık, aşağıda karşılaştık bu sürmeliyle. Ne kadar parfüm bulduysa sıkmış üstüne, asansörde boğulacağım sandım. Tövbe tövbe!"

Ramon dudaklarını büzerek cevap verdi: "Ay sen ne anlarsın acaba? O beğenmediğin kokuya ben bir dünya para saydım." Çaktırmadan içeri baktım ve sessizce ikisini uyardım: "Rica ediyorum tartışmayın. Uygar içeride ve sorun çıksın istemiyorum. Bu gecelik barışın ve güzel güzel yemek yiyelim, olur mu?"

Kadir söyleniyor, Ramon da gözlerini deviriyordu ama başlarını salladılar. İkisi aynı anda içeri girmeye çalışınca kafaları birbirine değdi ve o an bir kaos yaşandı, Kadir kafasını tutup bağırdı: "Oha lan oha! Kırdın kafamı hıyar ağası!"

Ramon şişen alnını tutarak çemkirmeye başladı: "Farkındaysan asıl kafası kırılan benim. Ay yüzüm gözüm dağıldı Allah'ım! Zaten odun gibi kafan var, ne bok yemeye benimle aynı anda yürüyorsun ki!"

Elimle ağzımı kapatıp Ramon'un şişen alnına baktım ve bir an ne yapacağımı bilemedim. Sonra kendimi toparlayıp mutfağa koştum ve hemen buz çıkardım. Uygar benim telaşlı hâlimi görünce kaşlarını çatıp ayağa kalktı ve peşimden geldi. Kapıdaki hâlimiz tam anlamıyla felaketti.

Ramon ve Kadir birbirlerini yiyorlardı, bir anda Uygar arkamda belirince ikisi de aynı anda sustu. Uygar tek kaşını kaldırarak sordu: "Ne oluyor lan yine burada?" Kadir ciddi bir şekilde cevap verdi: "Bir şey yok ağabey, küçük bir kaza oldu o kadar! Merak edilecek bir şey değil, her şey yolunda."

Ramon gözlerini kocaman açtı ve sessiz bir şekilde söylendi: "Ay şuna bak, nasıl da saygı duruşuna geçti. Kafam davul gibi şişti, hâlâ utanmadan her şey yolunda diyor. Odun kafalı ne olacak."

Gözlerimi açtım ve sessiz olması için Ramon'u uyardım, sonra da gülümseyerek konuştum: "Neyse, geçmiş olsun. Bence artık içeri girelim, hem acıkmışsınızdır! İçeri buyurun lütfen."

Nihayet hep birlikte yemeğe oturduk, Derin'in yardımıyla

çorba kaselerini dağıttım ve ısınması için yemeklerin altını açtım. Sonra da masadaki yerime geçip, "Hepiniz hoş geldiniz, afiyet olsun," dedim.

Herkes çorbasını içerken soframız sessizdi. Uygar, Ömer'e staj için bilgi vermeye başlayınca yanımda oturan Ramon bacağıma vurdu ve Ömer'i gösterip kulağıma fısıldadı: "Şuna bak, bana yarım ağız bir merhaba dedi, şimdi sanki destan yazıyor. Sanki sevgilisini zorla pavyona sattık, alt tarafı bir defile."

Boğazımı temizleyip önündeki zeytinyağlı enginarı gösterdim. Ramon tabağına bir tane enginar koydu ve diğer tarafında oturan Kadir'e cilveli bir şekilde sordu: "Enginar yer misin?" Kadir başını bile kaldırmadan sert bir şekilde cevap verdi: "Yemem!" Ramon suratını büzüştürüp elindeki tabağı masaya bıraktı ve hafifçe bana yaklaşıp sessizce söylendi: "Ay bok ye! Zaten sana soranda kabahat. Seninki burada diye dut yemiş bülbüle döndü kafası kopasıca!"

O sırada Derin herkese sevgiyle bakarak gülümsedi ve ellerini birleştirerek sevinçle konuşmaya başladı: "Ne kadar güzel bir gece, çok şükür aile gibi olduk. Her şey o kadar güzel ki!" Ramon bacağıma vurdu ve yine kulağıma doğru sessizce söylendi: "Ay bu da sanki bokunda boncuk bulmuş. Benim burada kafam şişmiş, üvey evlat muamelesi görüyorum, sarı kafanın umurunda bile değil."

Gözlerimi kısıp Ramon'a baktım, Uygar boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Bu güzel gecenin sahibi Zeynep ve aslında benim için her saniyeyi güzel yapan da o. İki hafta sonra evlenmeye karar verdik, yarın sabah erkenden de Zeynep'in annesini almaya gideceğiz." Sonra kaşlarını çatıp Ramon'a baktı ve konuşmaya devam etti: "Zeynep'in gelinliğini tabii ki sen hazırlayacaksın. Hakkında araştırma yaptırdım, küçük bir atölyen varmış ve daha büyük bir yere çıkmak istiyormuşsun. Hatta bir yer beğenmişsin ama sana vermemişler. Yarın seninle bağlantı kuracaklar, istediğin o salon artık senin ama son karar sana bağlı. Yine de benim fikrimi sorarsan bu fırsatı değerlendir derim."

Ramon âdeta donmuştu, ben de aynı şekilde Uygar'a ba-

kıyordum. O an Derin sevinçle haykırdı: "Oley be! Ramon'a da bu yakışırdı zaten." Ramon suratını buruşturdu ve dolan gözlerini silerken cevap verdi: "İşte şimdi kendimi gerçekten bu ailenin bir parçası gibi hissediyorum."

Sevgiyle Uygar'a baktım. Hafifçe gülümsedi ve bana göz attı, yine beni şaşırtmayı başarmıştı. O sert tavırlarının altında gizlediği başka bir Uygar vardı ve ben aslında o Uygar'a âşıktım.

Annem saçlarını kulağının arkasına alıp sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. İki hafta sonra evleneceğimizi duyduktan sonra çok durgunlaşmıştı ve onun bu durgunluğu beni de çok huzursuz ediyordu. Aslında Uygar'ı çok seviyordu, bundan emindim ama onu sıkan bir şey vardı ve belli ki dile getirmeye çekiniyordu. Yerimden kalkıp yanına oturdum.

Uygar'ın tüm ısrarlarına rağmen kendi evine gelmeyi tercih etmişti. Onu anlıyordum, annem böyle konularda oldukça hassastı. Ben de düğüne kadar kendi evimde kalmaya karar vermiştim. Elimi elinin üstüne koyup gözlerine baktım. Gülümsemeye çalışarak bana baktı, ben de gülümsedim ve konuşmaya başladım: "Güzel annem, neden böyle durgunsun? Seni üzen bir şey var, ne olur anlat bana. Eğer düğün erken olacak diye telaşlanıyorsan seni anlıyorum. Biliyorum, sen okulum bitmeden evlenmemi istemiyorsun ama Uygar okumama karşı değil. Ben üniversiteye devam edeceğim."

Annem elimi tutup dudaklarına götürdü ve koklayarak öptü, sonra da cevap verdi: "Uygar'ın seni ne kadar sevdiğini biliyorum ve ona güveniyorum. En zor zamanlarımızda hep yanımızda oldu. O gerçekten merhametli bir insan ve sana layık olduğunu bana kanıtladı. Düğün tarihinin böyle erken olması beni şaşırttı, bunu inkâr edemem ama benim için senin mutluluğun her şeyden önemli. Sadece, hep hayalini kurduğum şeyler vardı ve onları yapamamak beni üzüyor."

Kaşlarımı çattım ve ne söylemek istediğini anlamaya çalış-

tım. Annem benimle ilgili neyi hayal ediyordu? Ona cesaret vermek için gülümsedim ve konuşmaya başladım: "Ne hayal ediyorsun? Söyle bana, yapabileceğim bir şey varsa yaparım. İçinde hiçbir şey kalmasın, ne olur benimle açık konuş anne!"

Annem çekinerek cevap verdi: "Uygar bizim örf ve âdetlerimizi bilemez, bunu ondan bekleyemem. Tamam, o da Türk ama çok farklı bir muhitin insanı. Mesela ben hep eve gelip seni isteyecekleri günü ve elinde kahve tepsisiyle kahve dağıttığın ânı görmeyi isterdim. Ayrıca kızıma güzel bir kına gecesi yapmayı hayal ederdim, eminim ki baban yaşasaydı o da öyle isterdi."

Annemi anlıyordum, gerçekten kına gecesi benim hiç aklıma gelmemişti ama isteme olayı imkânsız görünüyordu. Uygar belki öyle bir merasim istemezdi, hem Uygar'ın bir aile büyüğü yoktu. Bize yemeğe geldiği akşam birden konuyu açmış ve annemden beklemediği bir tepki almıştı. Peki ben şimdi ne yapacaktım?

Sıkıntıyla nefes alıp açıklama yaptım: "Nasıl istiyorsan öyle olacak anne. Sana söz veriyorum, hiçbir şey içinde kalmayacak. İsteme olayını Uygar'la konuşacağım, kınayı da kendi aramızda burada yaparız. Olur mu?" Annemin gözleri parladı, sevinçle başını salladı ve ayağa kalkıp, "Ben Fatma Teyze'ne haber vereyim de bana yardım etsin. Olmazsa kınayı bahçede yaparız, hem hava da çok güzel. Daha arka odadan çeyizlerini de çıkaracağım. Çok işim var benim çok!" dedi ve koşarak gitti.

Yutkunarak arkama yaslandım ve elimle saymaya başladım. Bir isteme, iki çeyiz, üç kına. Her şey tamamdı da ben bunları Uygar'a nasıl söyleyecektim? Çaresiz bir şekilde odama girdim ve telefonu elime alıp Uygar'ı aradım, hemen cevap verdi: "Güzelim, ben de seni düşünüyordum. Çok özledim be!"

Utanarak gülümsedim ve cevap verdim: "Ben de özledim. Eğer izin verirsen holdinge geleceğim. Seninle konuşmam gereken önemli şeyler var." Uygar sertçe cevap verdi: "Kes artık şunu Zeynep, bu resmiyetten hoşlanmıyorum. İzin verirsen ne demek? Lan ben aşkımdan yanıyorum kadın izin diyor, hemen Kadir'i gönderiyorum."

Telefonu kapatınca düşündüm, haklıydı. Ne kadar kendimi zorlarsam zorlayayım cilveli olamıyordum. Ramon bile benden daha cilveliydi, kesinlikle ondan ders almam lazımdı.

Bir saat sonra Kadir gelip beni aldı ve şirkete doğru yola çıktık. Kadir'le sohbet etmeyi seviyordum. Bana küçüklüğünden bahsederken telefonu çaldı. Ekrana bakıp sessizce küfretti ve bana dönüp söylenmeye başladı: "Al işte! Issız bir adaya düşsem yanıma kesinlikle almayacağım şey arıyor. Anasını satayım, bu gavat âşık olacak başka birini bulamadı mı? Bir de bir cilve bir naz ki görme," dedi ve telefona cevap vermeden kapattı. Arayan tabii ki Ramon'du.

Şaşkınlıkla ona baktım ve sordum: "Hani siz küsmüştünüz, ne zaman barıştınız?" Kadir sinirle burnunu çekti ve cevap verdi: "Yok be Zeynep, küsmüyor da. Ama şundan bir kurtulayım, yeminle kurban adadım."

O sırada telefon tekrar çalmaya başladı. Kadir başını sağa sola sallayıp telefona cevap verdi. Telefon *bluetooth* sistemiyle arabaya bağlıydı ve sesini ben de duyuyordum: "Ne var lan Cilveli Naciye? Bok mu var, sabahtan beri ne arayıp duruyorsun?"

Ramon'un sesi arabada yakalanınca istemsizce gülümsedim. "Ay azıcık kibar ol. Söyle bakalım en sevdiğin renk ne? Sana atkı öreceğim. Ay bir türlü rengine karar veremedim. Aslında esmere kırmızı yakışır ama yine de sana sorayım dedim."

Gözlerimi açtım ve Kadir'e baktım. Kadir tek eliyle yüzünü sıvazladı ve dişlerini gıcırdatarak cevap verdi: "Lan seni deşerim, o atkıyı alır sana monte ederim. Tövbe tövbe. Zeynep Hanım'ın yanında ağzımı bozdurup durma bana."

Ramon garip sesler çıkararak cevap verdi: "Ay Zeynep yanında mı?" Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Buradayım Ramon ve seni ben de duyuyorum."

Ramon çemkirmeye başladı: "Ay ne bok yemeye o telefonuna bakmıyorsun acaba? Kaç kere seni aradım. Bugün atölyeye gelmen lazım, çizimler bitti ve senin de fikrini almam gerekiyor. Görünce bayılacaksın. Hele senin taş, elbiseyi görünce fermuarı açmak yerine direkt üstünde parçalayacak, o derece!"

Ben utançtan şok geçirirken Kadir bağırmaya başladı: "Çüş lan çüş. Ruh hastası, seni elime geçirirsem dövmek yerine direkt parçalara ayıracağım. Lan ağabeyim bir duysa bunları dilini keserdi ama sen Zeynep'e dua et."

Ramon çemkirmeye devam etti: "Hoşt köpek! Ay senin ruhun çürümüşse benim suçum ne acaba? Sen onun sağ koluysan ben de Zeynep'in sağ koluyum. Bu soğuğa akıl vermezsek adam dehleyecek bunu. Ama bende kabahat ki seni aradım. Ay sana atkı dikeceğime gider komşunun ineğine atkı dikerim daha iyi."

Kulaklarım uğuldayınca araya girdim: "Yeter artık susun! Ramon ben sonra oraya geleceğim, Derin'i de ararsan sevinirim. Hadi kapat artık şu telefonu!"

Ramon telefonu söylene söylene kapattıktan sonra Kadir'e baktım, sinirden rengi atmıştı. Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım: "Kadir seni anlıyorum ama inan bana Ramon iyi bir insan. Sana karşı duygularının olması sana ters geliyor olabilir biliyorum, bu durum senin gibi maço kişiliği olan birisi için sıra dışı fakat onu duyguları ve tercihleri için suçlayamazsın! O dünyanın en değerli insanlarından biri benim için. Hem sana şimdiye kadar hangi kadın atkı dikmek istedi, masum bir hayranlığı büyütme lütfen. Rica ediyorum idare et." Kadir söylenerek başını salladı.

Nihayet bu maceralı yol bitince korumalar eşliğinde holdinge girdim. Her zamanki gibi herkesin gözü bendeydi ama artık bu duruma alışmıştım.

Asansör Uygar'ın ofisinin olduğu katta durunca dışarı çıktım. Cansu ayağa kalkıp bana saygıyla selam verdi: "Hoş geldiniz Zeynep Hanım." Ben de aynı şekilde başımı sallayarak cevap verdim: "Hoş buldum Cansu, nasılsın?" Cansu şaşırıp gülümsedi ve içtenlikle konuştu: "Çok teşekkür ederim, iyiyim. Uygar Bey sizi bekliyor, buyurun lütfen."

Gülümseyerek yürüdüm ve yavaşça kapıyı açtım. Uygar beni görünce elindeki dosyayı kenara attı ve hızla ayağa kalktı. Beni baştan aşağı süzdü ve hızla yanıma gelip sarıldı. Elimi kaldırıp saçlarını okşadım, Uygar boynumu koklayarak konuşmaya

başladı: "Allah'a şükür sebebim gelmiş, hoş geldin kadınım!" Ben de boynundan öptüm ve cevap verdim: "Hoş buldum canım, nasılsın?" Altdudağını dişlerinin arasına aldı ve cevap verdi: "Şimdi daha iyiyim, böyle sürpriz ziyaretleri her gün yaparsan daha iyi olurum. Sen nasılsın bakalım?"

Gülümseyerek konuştum: "İyiyim. Aslında seninle konuşmam gereken şeyler var." Uygar tek kaşını kaldırdı ve şüpheli bir şekilde cevap verdi: "Konuşalım, merak ettim. Neymiş bu şeyler? Otur lütfen."

Koltuğa geçtim, Uygar da yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Şaşkınlıkla bakarken sordum: "Nasıl yani, böyle mi konuşacağız?" Uygar kaşlarını çatarak cevap verdi: "Evet, tam olarak böyle konuşacağız. Anlat bakalım, neymiş bu konuşmak istediğin konu?" Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım: "Biliyorsun, düğün tarihi çok yaklaştı. Annem düğünün böyle erken bir tarihe alınmasına tepki göstermedi ama yani nasıl desem ki..." Uygar yüzüme baktı ve çenesini oynattı. Sonra da gergin bir şekilde sordu: "Yani ne Zeynep? Açık konuş benimle. Sakın bana düğünü erteleyelim falan deme! Yeminle seni kaçırır zorla basarım nikâhı!"

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Ne ilgisi var? Konu o değil, sadece içinde kalmasını istemediğim şeyler var ve ben onların yapılmasını istiyorum!" Uygar anlamaya çalışarak yüzüme baktı ve sordu: "Neymiş bu içinde kalan şeyler? Lafı geveleme. Ne istiyorsan yap ya da ne istiyorsan hemen alalım." Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim: "Öyle şeyler değil, mesela kına gecesi yapmak istiyoruz ve şey! Yani çeyiz olayı var. Bir de şey var..."

Uygar sinirle bağırdı: "Başlatma lan şeyine meyine. Ayrıca ne çeyiziymiş bu anlamadım?" Cesaretimi toplayıp konuşmaya devam ettim: "Annem senin bir aile büyüğünle gelip beni ondan istemeni bekliyor, ayrıca çeyiz taşınacak. Kınayı da bizim evin bahçesinde biz yapacağız, sen masraflara karışmayacaksın!"

Uygar kaşlarını kaldırdı. "Ne?" dedi. Başımı salladım, Uygar burnundan soluyup bağırmaya devam etti: "Ne demek aile

büyüğü? Ayrıca çeyiz ne lan? Benden davul zurna eşliğinde çeyiz taşıtmamı mı istiyorsun? Hadi kınaya lafım yok, ne gerekiyorsa yapılsın ama aile büyüğüm yok ve böyle sokuk işlerden anlamam. Lan hem çeyiz nereye taşınacak?"

Sinirle kucağından kalktım ve başımı dikleştirip cevap verdim: "Sürekli benimle böyle konuşma, âdet neyse o yapılacak! Annem ve ben öyle istiyoruz, yarın akşam isteme merasimi olacak ve kınayı da biz yapacağız. Çeyiz de bir şekilde taşınır, tamam mı?"

Uygar ayağa kalktı ve bana işaretparmağını sallayarak konuşmaya devam etti: "Benim aile büyüğüm yok ve öyle bir şey olmayacak. Ben gelir isterim, anladın mı beni? Diğer istediklerine sözüm yok ama benden yapamayacağım şeyler isteme ve sakın böyle konular için benden uzaklaşma! Yeter artık, deli etme beni!"

Dalgındım. Uygar'la aramız gergin bir şekilde ayrıldık. Beni buraya bırakırken suratım asık olduğu için delirmişti. Arabadan inerken kolumu tuttu. "Beni öpmeden mi gideceksin?" diye sordu. Yavaşça eğildim ve yanağından öptüm ama o tatmin olmadı ve beni kendisine çekip dudaklarımdan öptü. İnmeden önce dönerek gözlerine baktım. "Yarın saat yedide sizi bekliyor olacağız," deyip hızla Ramon'un atölyesine girdim.

Beni anlamıyordu. Biz böyle bir aileydik. Annem haklıydı, bir kızı vardı ve yıllarca benimle ilgili hayaller kurmuştu. Onu kıramazdım. Ramon'un sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım: "Ay bok ye! Yani bulmuş taş gibi adamı, hâlâ naz peşinde. Kızım adam milyoner, ne yapsın senin sidikli çeyizlerini?" Derin söze girdi: "Ne demek ya? Zeynep ilk defa evleniyor, tabii ki çeyiz taşınacak. Uygar'ın tepkisi yanlış bence, ne var yani istediklerinde?"

Ramon suratını büzüştürüp çemkirmeye başladı: "Ay bir sus sen de. Zaten bu kızın başına ne geliyorsa senin yumurtladığın

o bayat yumurtalardan geliyor. Lafa bak! Ne varmış nesinde mmde? Ne olacak, bok var. Yavrum adam çırağan varayı ada düğün yapıyor. Ay bızı önünde dilendirmezler bile! Adam bu soğuğun önüne servetini dökmüyor, siz hâlâ bokumuzda börek arıyorsunuz. Ah Allah'ım, böyle sıdıklılere veriyorsun değer bilmiyorlar. Azıcık Ramon kulunu da gör."

Sinirle bağırdım: "Yeter ama, susun biraz! Ben diyeceğimi dedim. Yarın akşam geldi geldi, yoksa ben bilirim yapacağımı."

Ramon suratını ekşitip çemkirdi: "Ay götüm! Ayranın yok içmeye, atla gidersin çeşmeye. Ay ne hâliniz varsa görün, ben karışmıyorum. Yeter artık, sizin yüzünüzden Güzin Abla'ya döndüm. Hadi artık şu çizimlere bakalım yoksa gelinlik yetişmeyecek!"

Başımı salladım ve cevap verdim: "Yarın akşam saat yedide bizde olun. Derin, annen ve baban da gelsin, ben de Ömer'i ararım."

Sabahtan beri bir o yana bir bu yana koşturup durmuştum. Annem çok heyecanlıydı, Fatma Teyze de annemle bana yardım ediyordu. Yerleri paspaslamayı nihayet bitirmiştim. Fatma Teyze ikramlık börek ve baklava açmıştı. Annem de yaprak sarması ve biberli ekmek yapıp âdet yerini bulsun diye üzüm şerbeti kaynatmıştı. Evimiz eski olmasına rağmen annem sayesinde yine ocağı tüten bir yuva haline gelmişti. Bütün mahalle fısır fısır dedikodu yapıyor ve damadı görebilmek için gizli gizli pencerelerden bakıyordu. Ama Uygar gelecek miydi, işte bundan emin değildim. Sabahtan beri ne o beni aramıştı ne de ben onu aramıştım. Bu sessizlik hayra alamet değildi.

Annem içeriden seslendi: "Zeynep, buraya gel kızım." Elimdeki temizlik malzemelerini banyoya bırakıp arka odaya yürüdüm. Annem ve Fatma Teyze ellerinde kırmızı kurdeleyle bir şeyler bağlıyordu. Annem beni görünce kutuları ve yorganları göstererek açıklama yaptı: "Bu kutularda mutfak eşyaları var.

İğne oyası ve kanaviçeleri bağladık. Gelin takımını alamadık ama bir tane uyku seti var. Acaba yeter mi?"

Hayretler içinde onlara baktım. Ben bu eşyaları nereye taşıyacaktım? Zaten Uygar'ın evlerinde her şey vardı. Şimdi yok desem annem üzülecek ve mahcup olacaktı. Peki ne yapacaktım ben? Boğazımı temizleyip cevap verdim: "Yeter anne. Yani biliyorsun ev döşenmiş, fazla eşyaya gerek yok."

Annem gülümseyerek cevap verdi: "Çeyizin yeri başka olur güzel kızım, bunlar el emeği göz nuru. Neyse, hadi sen duşunu al. İki saat kaldı, ancak hazırlanırsın." Gülümsemeye çalışırken başımı salladım. Ah, Uygar bu kutuları görünce kimbilir ne tepki verecekti.

Bir saat sonra hazırlıklar bitmişti ve ben de hazırdım. Annem odasında giyiniyordu, Fatma Teyze de sonra kocasıyla gelecekti. Ellerimi kucağımda birleştirmiştim, yatağın ucunda oturuyordum. Uygar hâlâ aramamıştı. Dudaklarımı büzdüm ve ağlamaklı bir şekilde nefes aldım, o sırada telefonum çaldı.

Heyecanla yerimden kalkıp aynanın önündeki telefonu elime aldım. Ekrana baktım ve gözlerimi devirdim. Bugün belki onuncu arayışıydı, hemen cevap verdim: "Efendim Ramon?"

Ramon heyecanla sordu: "Ay merak ettim be yavrum. Ne oldu sonra, aradı mı?"

Bıkkınlıkla cevap verdim: "Hayır, hâlâ aramadı. Biz hazırlığımızı yaptık ve misafirler gelmek üzere. Bütün mahalle pencereye çıkmış bekliyor ve annem de çok heyecanlı." Sonra iç çektim ve konuşmaya devam ettim: "Yani anlayacağın bomba gibiyim."

Ramon ağlamaklı bir sesle yakarmaya başladı: "Ah herkese rezil olacağız! Mahalledeki koca karılar bizi dedikodu kazanına atıp çiğ çiğ yiyecekler Yarabbi!"

Gözlerimi devirerek bağırdım: "Kes artık dövünmeyi. Hem sen neredesin? Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun acaba?"

Ramon çemkirmeye başladı: "Ay bütün havan da bana. Senin gelinliğini hazırlıyorum burada! Zaten böyle giderse giyemeyeceksin! Yani adam seni dehlesin diye yapmadığın zıkkım kalmadı. Pes diyorum sana yavrum, pes! Neyse, geliyorum ben."

Dudaklarımı büzüp telefonu kapattım ve salona girdim. Annem odasından çıkınca başımı çevirerek ona baktım. Ağzım açık kaldı, şoke olmuştum. Annem yıllar sonra ilk defa makyaj yapmış ve saçlarına şekil vermişti. Utanarak gülümsedi. Ben de gülümsedim ve koşup boynuna sarıldım. Gözlerim dolmuştu, burnumu çekerken fısıldadım: "Çok güzel olmuşsun annem." Annem saçlarımı okşamaya başladı ve cevap verdi: "Bugün özel bir gün meleğim. Keşke baban da burada olsaydı." Başımı salladım ve ağlamaklı bir sesle, "Keşke anneciğim," dedim.

Kapı çalınca birbirimize gülümseyip gözyaşlarımızı sildik. Hemen koşup kapıyı açtım, Derin ve ailesi gelmişti. Derin koşup boynuma sarıldı. Şükran Teyze'yle Cafer Amca da annemle selamlaşıp içeri girdiler. Derin'le mutfağa girdik, telaşla bana sordu: "Uygar aradı mı? İnşallah bir sorun çıkmaz Zeynep, çok tedirginim."

Hüzünle başımı salladım ve cevap verdim: "Hayır Derin, aramadı. Annem çok heyecanlı ve eğer Uygar gelmezse her şey mahvolacak."

O sırada kapı çaldı, koşup kapıyı açtım. Ramon dudaklarını büzerken kapıda karşılaştığı Fatma Teyze ve Durmuş Amca'ya bakıyordu. Fatma Teyze de Ramon'u inceliyordu. Ramon gözlerini kısıp Fatma Teyze'ye çemkirdi: "Ay yedin bitirdin beni be teyze! Neden bakıyorsun acaba?"

Fatma Teyze başını sağa sola sallayıp içeri girdi. Ramon da suratını büzüştürüp arkasından dil çıkardı. Yarım saat sonra Ömer ve ailesi de geldi ve herkes oturup sohbet etmeye başladı. Fatma Teyze gözlerini Ramon'dan ayırmıyordu. Ramon bize bakıp mutfağı işaret etti ve çay doldurma bahanesiyle mutfağa girdik. Ramon sinirle söylenmeye başladı: "Ay aklım diyor git şu çaydanlığı kafasından aşağıya dök. Sanki beni nikâhına alacak uyuz kadın! Ay kırk gönlüm olsa birini vermem bu koca karıya!"

Derin dayanamayıp kahkaha attı, ben de gözlerimi devirip cevap verdim: "Boş ver canım, sen keyfine bak. Burası eski bir mahalle ve insanlar çok sabit fikirli. Takma sen!"

Ramon ellerini dizlerine vurup, "Ay ya Uygar gelmezse! Bu insanlar bizi kıtır kıtır yer Allah'ım!" diye dövünmeye başladı. Saate baktım, tam yediydi. Sıkıntıyla iç çektim. Ramon da saate baktı ve başını salladı.

Saat yedi buçuk olduğunda annem iyice huzursuz olmuştu. Herkes sus pus birbirine bakıyordu. Ramon suratını büzüştürdü ve başını sağa sola salladı. Vedat Amca ortalığı yumuşatmak için konuşmaya başladı: "Bu saatte trafik çok yoğun olur. Hadi kızım, sen bize birer çay daha doldur."

Çenem titredi ve hüzünle başımı salladım, annem de üzgündü. Çay bardaklarını toplayıp mutfağa girdim. Derin ve Ömer arkamdan geldiler, Ömer merakla sordu: "Fındık kurdum, bir sorun yok değil mi? Sizde garip bir hâl var. Neler oluyor yine?" Tam cevap verecektim ki kapı çaldı, heyecanla Derin'e baktım. Ramon mutfağa geldi ve sevinçle bağırdı: "Yarabbi, kapı çaldı! Ay koşup açsana be yavrum, hâlâ dikiyor burada!"

Derin bir nefes alıp kapıya yürüdüm ve titreyen elime hâkim olmaya çalışırken kapıyı açtım. Gördüğüm kişiyle âdeta şoke oldum, gözlerime inanamıyordum. Sonra bakışlarımı Uygar'a çevirdim ve minnetle gülümsedim. Ruhumdaki kara bulutlar dağılmıştı. Kendimi yağmur sonrası mis gibi toprak kokan bir bahar sabahında gibi hissediyordum. Bana sevgiyle gülümseyen yaşlı adama doğru koştum ve boynuna sarıldım.

Uygar aile büyüğü olma şerefini İhsan Amca'ya layık görmüştü ve haklıydı da; bu kutsal görev sadece ona yakışırdı. Ellerleriyle saçlarımı okşadı, dolan gözlerimi saklamaya çalışırken konuşmaya başladım: "Hoş geldin İhsan Amca, seni gördüğüme öyle sevindim ki!"

Gözlerimi Uygar'a çevirdim ve konuşmaya devam ettim: "Çok teşekkür ederim. Geleceğini biliyordum ama böyle bir sürpriz beklemiyordum."

İhsan Amca derin bir nefes aldı ve bana cevap verdi: "Hoş buldum güzel kızım, böyle mukaddes bir görev için buraya geldiğime ben de çok seviniyorum. Asıl sana teşekkür etmek lazım." Utanıp gülümsedim, Kadir, Uygar'ın hemen yanında

duruyordu. Asıl heyecanı Orhan'ı görünce yaşadım, elinde bir yük bir buket gül vardı ve gülümseyerek gözlerime bakıyordu. Uygar tüm ailesini toplamıştı.

Uygar beni baştan aşağı süzdü ve tek kaşını kaldırarak başını salladı. Narçiçeği renginde bir elbise giyinmiştim. Uygar kaşlarını çatarak pencerelerden sarkan ve kendisini görmek için âdeta yırtınan komşularımıza baktı. Gerçekten çok abartıyorlardı. Uygar boğazını temizledi ve elindeki çiçek buketini bana uzattı. O an gülmemek için kendimi zor tutuyordum, komşuların gözü önünde bana çiçek uzatmak eminim ki ona çok tersti ama benim için katlanmaya çalışıyordu. Elindeki çiçeği alıp gülümsedim ve hepsine bakıp, "İçeri buyurun lütfen!" dedim.

Kapının kenarına geçip onlara yol verdim. İhsan Amca bismillah çekerek içeri girdi ve ayakkabılarını çıkardı. Uygar ayakkabılarına baktı ve başını sağa sola sallarken o da çıkardı. Derin hemen misafirlere terlik vermeye başladı. Kadir içeri girince Ramon hemen Derin'i itekledi ve bir çift erkek terliği alıp Kadir'in önüne koydu, sonra da cilveli bir şekilde gülümseyip, "Hoş geldin!" dedi.

Kadir, Ramon'u süzdü ve gözlerini bayarak cevap verdi: "Tövbe tövbe. Hoş buldum."

Ramon tatlı tatlı gülümseyerek Kadir'e bakmaya devam ediyordu. Kadir ellerini havaya kaldırıp Allah'a yakardı, sonra da Ramon'a bakarak sessizce söylendi: "Lan trene bakar gibi ne bakıyorsun, çekil de içeri geçelim. Allah'ım yarabbim ya! Bir de gözüne sürme sürmüş, zannedersin gelin kendisi!"

Ramon sinirle yüzünü buruşturdu ve cevap verdi: "Ay! Maço bozuntusu Deli Kadir'den ezgiler dinlediniz. Ben gelinsem sen neysin acaba? Bir damat tıraşı olmadığın kalmış. Zaten şu içerideki koca karıya sinirliyim, hırsımı senden almayım!"

Bakışlarımı Orhan'a çevirince şoke oldum, hayretler içinde konuşmaları dinliyordu. Zavallı çocuk neye uğradığını şaşırmıştı, sinirle bağırdım: "Kesin artık! Şimdi Uygar duyacak, lütfen olay çıkarmayın. Şu çocuğun önünde ettiğiniz laflara bakın! İnanamıyorum size."

Ramon küskün bir halde, Kadir de öfkeyle başını salladı. Hep beraber içeri girdik. Orhan elindeki çiçekleri bana uzatıp, "Bu çiçekler senin için Zeynep Abla," dedi. Çiçekleri alıp kokladım, "Teşekkür ederim Orhan, çok güzeller," dedim. Orhan utanarak başını eğdi, onun bu mahcup halleri çok tatlıydı.

Salonda büyük bir kaos yaşanıyordu, herkes ayağa kalkmıştı ve İhsan Amca'yla Uygar'a selam veriyordu. Kadir yanlarına yürüdü ve tanışma merasimine o da katıldı.

Kapının kenarında duruyordum. Bu olanlar gerçekten inanılmazdı. Daha aylar önce üvey babamın bizi yerden yere vurduğu bu kara salon şimdi sanki gökkuşağının bütün renklerini taşıyordu ve bu renkleri hayatımıza getiren Uygar'dı.

Uygar, Vedat Amca'nın elini sıkarken eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Vedat Amca kahkaha atıp Uygar'ın sırtına vurdu ve aynı şekilde kulağına eğilerek cevap verdi.

Aslında tahmin edebiliyordum. Hastaneden çıktığım gece onların evini basmıştı ama sağ olsun Vedat Amca her şeye rağmen buradaydı ve yine bana kol kanat germişti.

Başımı çevirdim ve yanımda duran Ramon'a baktım. Gülümseyerek misafirleri izliyordu. Elimi beline doladım ve ona sarıldım. Başımın üstünü öptü ve aynı şekilde bana sarıldı. Çok güzel dostlar biriktirmiştim. Hep birlikte oturduk. Uygar, İhsan Amca ve Kadir'le yan yana koltukta; ben Ramon ve Derin'le sandalyede oturuyorduk.

Annem gülümseyerek bana baktı. Onu böyle mutlu görmek her şeye değerdi. Başımı çevirince Uygar'la göz göze geldim. Gözlerini kısarak bacaklarımı gösterdi. Farkında olmadan elbisem toplanmış ve bacaklarımı ortaya çıkarmıştı. Gözlerimi devirip elbisemi düzelttim. Ramon kulağıma eğilip fısıldadı: "Ay sahip çık orana burana be yavrum! Adamın gözleri radar gibi. Ay bu pili bitmiş dedeler senin çırpı bacaklarını ne yapacak acaba?" Gülümseyip başımı sağa sola salladım.

Vedat Amca konuşmaya başladı: "Hoş geldiniz, umarım afiyettesinizdir?" İhsan Amca gülümseyerek cevap verdi: "Çok şükür efendim. Sağ olun, iyiyim. Siz nasılsınız?" Vedat Amca

aynı şekilde gülümseyerek konuştu: "Ben de iyiyim, sağ olun. Sen nasılsın Uygar Bey oğlum?"

Uygar ciddi bir şekilde cevap verdi: "Teşekkürler. İyiyim." Fatma Teyze gülümseyerek Kadir'e baktı ve sordu: "Sen nasılsın oğlum?"

Ramon kollarını göğsünün altında bağladı ve çaktırmadan eğilip kulağıma doğru fısıldadı: "Ay şimdi bayılacağım! Kötüyüm derse ne yapacaksın acaba, nikâhına mı alacaksın?" Gözlerimi açtım ve sessiz bir şekilde cevap verdim: "Ya, şimdi duyacaklar!"

Kadir, Ramon'a baktı ve tek kaşını kaldırarak cevap verdi: "Sağ ol güzel teyzem, sağlığına duacıyım."

Ramon yerinde kıpırdandı ve aynı şekilde eğilerek söylendi: "Ay götüm! Bana nispet yapacak diye neredeyse kadının ayaklarına kapanacak. Bu karta kaçmış karının neresi güzel acaba?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım, sonra annem bana bakıp gözleriyle mutfağı gösterdi. Ramon ve Derin'e bakış atıp sessizce fısıldadım: "Kahveleri yapmam lazım, hadi biz mutfağa gidelim."

Hemen mutfağa girdik. Derin süslü fincanları tepsiye dizerken ben kahveyi pişirmeye başladım. Pişen kahveleri tek tek fincanlara boşalttım. Derin dolabı açıp tuz, baharat, limon ve elma sirkesi çıkardı. Ramon gözlerini kocaman açıp çemkirmeye başladı: "Ay sen geri zekâlı mısın acaba? Üstüne işe de tam olsun. Ay gül gibi adamı zehirleyecek Allah'ım!"

Derin başını sağa sola sallayıp cevap verdi: "Âdet böyle! Bilseydim evden limon tuzu da getirirdim, sizde kalmamış Zeynep." Fincana korkuyla baktım. Derin tüm malzemelerden biraz biraz kahveye karıştırıyordu. Dayanamayıp isyan ettim: "Derin ama abarttın! İğrenç oldu bu." Derin dinlemedi ve cevap verdi: "Hayır, bence az bile oldu."

Sonra hızını alamadı ve dolaptan acı pul biber çıkardı. Ramon acı biberi görünce dizlerine vurarak dövünmeye başladı: "Ah, adamın bağırsakları düğüm düğüm düğümlenecek Allah'ım!"

Derin gözlerini devirip kahveye pul biberi ilave etti ve karıştırdı, sonra da gülerek ellerini çırptı. Korkuyla tepsiyi elime aldım ve içeri yürümeye başladım. Titreyen ellerimle tepsiyi tutarken önce büyüklerime, sonra da Ömer'le Kadir'e kahveleri ikram ettim.

Son olarak Uygar'a yaklaştım ve eğilip kahveyi uzattım, yüzüne bakamıyordum. Uygar boğazını temizledi ve kahveyi eline aldı. Gözlerine baktım. Kaşlarını çatmıştı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yavaşça çekildim ve sandalyeye oturdum. Ramon bana baktı ve Derin'i işaret ederken söylendi: "Başına ne geliyorsa bu gerzek yüzünden geliyor. Mafya olan bir adama o zifti içirmek ancak bu sarı kafanın aklına gelirdi zaten. Âdet âdet diye yediniz adamın başını!"

Üzgün gözlerle Uygar'a baktım. Kahve fincanını kaldırıp bir yudum içince üçümüz panikle birbirimize baktık, hiç tepki yoktu. O iğrenç şeyi içip tepki göstermemesi mümkün değildi. Bir anda yaygara koptu, Fatma Teyze, "Yandım Allah!" diye dövünmeye başladı. Derin elini ağzına koyarak telaşla konuştu: "Ay galiba kahveleri karıştırmışım!" Ramon suratını büzüştürdü ve cevap verdi: "Ay buna ilahi adalet derler! Sabahtan beri gözlerini belerte belerte bana bakıyordu bu şeytan."

Koşarak mutfaktan su getirdim. Fatma Teyze böğüre böğüre bir hâl olmuştu. Herkes panikle başına toplanmıştı. Kadir, Ramon'a baktı ve sinirle söylendi: "Kesin senin başının altından çıkmıştır bu iş! Lan bu yaşta kadına yapılır mı bu?"

Ramon gözlerini kocaman açıp çemkirmeye başladı: "Ay geri zekâlı mısın sen? Benle ne ilgisi var? Bu sarı kafa karıştırmış fincanları. Hem bana bağıracağına kendine bak sen! Kadına sağlığına duacıyım diyen sendin. Ay senin duan beddua olduysa benim günahım ne?"

Uygar sertçe bağırdı: "Kesin artık sesinizi!"

Bir süre sonra Fatma Teyze daha iyiydi. Zavallı kadının dudakları silikon yaptırmış gibi kabarmıştı ve tüm ısrarlarımıza rağmen evine gitmemişti. Ortam sessizdi ve herkes birbirine bakıyordu.

Annem gülümseyerek Uygar'a baktı ve sordu: "Oğlum, bu bey amcan mı?" Uygar kaşlarını çatarak önce bana baktı, sonra da anneme baktı ve cevap verdi: "Hayır efendim, benim amcam yok. İhsan Efendi benim çocukluğumdur, aile kavramını pek bilmem. Annem ve babam öldüğünde yedi yaşındaydım. Dedemin yanında büyüdüm ben, o da rahmetli olalı yıllar oldu. İhsan Efendi düştüğümde beni yerden kaldıran kişidir. Dedemin emektarı ve yoldaşıdır."

Annem sevgiyle iç çekti. İhsan Amca'nın gözleri dolmuştu. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Efendim, biz buraya hayırlı bir iş için geldik. Gençler anlaşmış, güzel bir yuva kurma yoluna niyetlenmiş. Bizler de onların aile büyükleri olarak bu izdivacın kurulmasına en güzel şekilde vesile olma telaşındayız. Bu amaçla Allah'ın emri Peygamber Efendimizin kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz."

Ellerim titriyordu, Uygar hafifçe gülümseyip başını salladı. Ben de aynı şekilde gülümseyerek başımı eğdim. O sırada Fatma Teyze söze girdi: "Oğlumuz ne işle meşgul acaba?" Ramon boğazını temizledi ve dudaklarını büzdü, kulağıma doğru eğilip yine söylenmeye başladı: "Ay konuştu silikonlu balkabağı! Sana ne be kadın! Sanki çok anlayacaksın."

Uygar kaşlarını çattı ve cevap verdi: "İşadamıyım!"

Vedat Amca boğazını temizleyerek söze girdi ve konuşmaya başladı: "Efendim, gençler kararını vermiş zaten. Bize sadece hayırlı olsun demek düşer!"

Annemin gözleri dolmuştu. Gülümseyerek başını salladı ve bana bakıp, "Bir tane evladım vardı, şimdi iki tane oldu. Dilerim hep mutlu olun. Hayırlı uğurlu olsun!" dedi.

Ayağa kalkıp ortaya geçtik. Uygar cebinden bir kutu çıkardı ve İhsan Amca'ya uzattı. İhsan Amca kutuyu açıp içinden iki alyans çıkardı ve Vedat Amca'yı yanına çağırdı, yüzükleri birlikte taktılar. Uygar gülümseyerek yüzüme baktı ve beni alnımdan öptü. Herkes bizi alkışlarken gözlerim ağlayan anneme takıldı. Yanına gidip boynuna sarıldım. Biz çok zorlu yollardan geçmiştik ve hâlâ geçmeye devam ediyorduk. Annemle

her zaman birbirimize can yoldaşı olmuştuk. Bugün bizim en mutlu günümüzdü ve biliyordum ki bu gözyaşları bu sefer mutluluktandı.

Gözlerimi Uygar'a çevirdiğimde bana sevgiyle baktığını gördüm. O, babamdan sonra gelen ikinci kahramanımdı.

İsteme gününden sonra neredeyse birbirimizi göremez hale gelmiştik. Uygar sinirden köpürüyordu. Ona göre bütün bu koşturmaca birer saçmalıktan ibaretti, her şeyi organizasyon şirketine bırakmıştı ve düğünle ilgili hiçbir kaygısı yoktu ama ben gelinlik, kına ve çeyiz derken resmen helak olmuştum.

Annem çeyiz olayını abartmış ve tüm komşuları eve toplamıştı. Damat bohçası bile hazırlamış, danteller, havlular ve yastıklar bile süslü kurdelelerle bağlanmıştı. Çeyiz yarın taşınacaktı ve kınayı da hafta sonu yapmaya karar vermiştik.

Kına masrafları için Vedat Amca'dan borç almıştık, tabii ki bundan Uygar'ın haberi yoktu çünkü duyarsa delireceğini biliyordum. Ama annem böyle istemişti ve onun bu isteğine saygı duyuyordum. Kına elbisemi Ramon bana hediye olarak dikmek istedi. Herkes bizim için seferber olmuştu ve tek derdim Uygar'ı özlemekti.

Araba özel kliniğin önünde durunca başımı çevirip Uygar'a baktım. Beni arayıp provayı iptal etmemi istemişti ve çok önemli bir işimiz olduğunu söyleyip beni buraya getirmişti.

Uygar bana baktı ve açıklama yapmaya başladı: "Seni buraya jinekoloğa görünmen için getirdim. Senden hemen çocuk yapmanı beklemiyorum, hedeflerin olduğunu biliyorum ve engel olmak niyetinde değilim. Tamam, çocuğumun annesi olman beni çok mutlu ederdi ama gizli gizli korunarak bunu istemediğini zaten anlamış oldum. Zaten benim ne işlerle uğraştığımı biliyorsun. Çocuk istememekte haklısın fakat benden gizlemene gerek yoktu güzelim."

Hüzünle ona baktım. Onun yaptığı işin tehlikeli olduğunu

biliyordum ama çocuk istememenin sebebi bu değildi, ben sadece böyle bir sorumluluğa hazır değildim. Başımı yere eğdim ve konuşmaya başladım: "Yanlış anlamışsın! Seni çok seviyorum Uygar ve senin çocuğunu taşımaktan gurur duyarım, sadece hazır değilim ve gizli gizli o hapları içtiğim için özür dilerim. Panik yaptım ve korktum. Senin tepki vereceğini düşünüp Derin'in doktoruna gittim. Sinirlenince bambaşka bir insan oluyorsun, tepkilerin beni korkutuyor ve yanlış yapmama sebep oluyor."

Uygar eliyle çenemi tutup havaya kaldırdı. Gözlerini kısarak bana baktı ve beni kendisine çekip sımsıkı sarıldı, sonra da derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Biliyorum güzelim. İnan, sakin olmaya ve en azından senin yanında kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Sen benim en hassas noktamsın, sana olan zaaflarım benim karakterime kurşun darbesi gibi geldi. Alışmam için bana zaman ver, beni böyle kabul et ve sorgulama. Kurtlar sofrasından seni uzak tutmaya çalışacağım. Düşmanlarım sana dokunmaya kalkarsa dünyayı başlarına yıkarım! O sebeple çocuk işini askıya alalım. Hadi gidelim ve ne gerekiyorsa yapılsın!"

Annem elinde kocaman bir kutuyla salona girince Ramon yerinden kalkıp kutuyu annemin elinden aldı. Zorlukla kutuyu diğer kutuların yanına bıraktı ve belini tutarak sordu: "Ay bu kutuda ceset mi var acaba? El kadar evden bu kadar eşya nasıl çıktı onu da anlamış değilim."

Annem gülümseyerek cevap verdi: "İnsanın gül gibi kızı olunca biriktiriyor böyle işte."

Ramon bana bakıp eşyaları gösterdi ve başını sağa sola salladı. Sonra da yanıma oturdu, önce anneme gülümsedi, sonra dudaklarını büzerek kulağıma fısıldadı: "Anan coştu yavrum, vallahi boku yedik. Seninki inşallah çeyiz deyince el kadar bir mikser ve iki tane yastık kılıfı zannetmemiştir. Baksana, kadın

sınırları zorlamış. Hayır yani, kelebek desenli oklava kılıfı ne alaka? Sanki oturup adama gözleme yapacaksın!"

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve fısıldadım: "Bugün jinekoloğa gittik. Aslında niyetimde söylemek vardı ama çok gergindi, daha fazla gerilmesin diye söyleyemedim." Ramon ağzını bir karış açıp elini dizine vurdu, sonra da çemkirmeye başladı: "Ay ben böyle bir adam bulsam on tane doğururdum ama zevzeksin işte. Neymiş efendim, hedefleri varmış! Yavrum, adamın holdingleri ve sayısız otelleri var. Ne bok yemeye işi yokuşa sürüyorsun? Ama artık karışmıyorum, ne bok yersen ye bebeğim!"

Ramon ve Derin bu gece bizde kalıyorlardı, yarın sabah çeyiz taşınacaktı ve yardıma ihtiyacımız vardı. Fatma Teyze işini bitirip giderken kınayan gözlerle Ramon'a baktı ve başını sağa sola sallayarak gitti. Ramon da ondan nefret ediyordu ve aslında haklıydı da! Bu kadar önyargılı olması gerçekten haksızlıktı. O sırada Derin içeriden bir poşet getirdi ve sevinçle konuşmaya başladı: "Ya Zeynep, annen sana kalpli bulaşık süngerleri almış. Çok güzeller, bir baksana!"

Ramon gözlerini devirip söze girdi: "Ay bu harika bir haber sarı kafa, Uygar da zaten hep böyle cicili bicili süngerler hayal ediyordu. Olmazsa içlerinden birini de Sünger Bob'a alalım. Kızım uyan! Adam yarın bu evden el kadar çeyiz çıkacak zannediyor ama maşallah burası pazar yerine döndü!"

Derin elini ağzına koyarak telaşla sordu: "Hani bugün söyleyeceğim demiştin? İnanamıyorum sana! Söyleyemedin mi?" Panikle arka odayı gösterdim. "Sessiz ol, annem duyacak!" dedim.

Ramon bana bakarak suratını büzüştürdü ve cevap verdi: "Ay bir kes artık! O duymasın bu duymasın diye yedin başımızı. Sürekli entrika çevirmekten de bıkmadın gitti. Kızım akıllan artık!" Hüzünle yere baktım, kesinlikle haklıydı. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Evin terasına çıktım ve Uygar'ı aradım. Telefona cevap vermeyince şaşırdım ve düşünmeye başladım.

Başımı çevirip sokağın karşısına bakınca şapkalı bir adamla göz göze geldim. Hemen ellerini ceplerine koydu ve yürümeye başladı, gözlerim Uygar'ın adamlarını aradı. Sokağın diğer tarafında siyah bir araba duruyordu, demek ki Uygar'ın adamları buradaydı. Ama bu şapkalı adam da neyin nesiydi? Belki de yoldan geçen sıradan bir adamdı ve ben büyütüyordum. Sonuçta burası sokaktı ve herkes geçebilirdi. Zaten adam durmamıştı, sadece bir an göz göze gelmiştik.

O an telefonum çalmaya başladı, arayan Uygar'dı. Gülümseyerek cevap verdim: "Canım!" Ama çok yoğun bir müzik sesi vardı, Uygar konuşmaya başladı: "Güzelim benim, beni aramışsın. Şu an Zeus'tayım ama ofise geçiyorum. İstersen sonra arayım Zeynep'im, burası oldukça gürültülü."

Hüzünle yere baktım ve sordum: "Kimler var orada? Yani şey, neden oradasın? Acil bir durum mu var? Şey, sadece merak ettim. Yoksa sorun değil!" Uygar önce sessiz kaldı, sonra boğazını temizleyip ciddi bir şekilde cevap verdi: "Evet var, bu akşam buraya bir kadın grubu eğlenmeye gelmiş. Asılan birkaç yavşak olmuş. Benim mekânımda böyle bir şeye kim cesaret edebilir ki? Gelip hallettik, kadınlar da sağ olsunlar şimdi bize teşekkür ediyorlardı."

Çenem titredi ve avuçlarımı sıkmaya başladım. Gözlerimi kırpıştırıp sağıma soluma baktım. Ne demek oluyordu bütün bunlar? O kadınların Uygar'a nasıl baktığını düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Altdudağımı ısırdım ve konuşmaya çalıştım: "Kim bu kadınlar? Uzaklaş hemen yanlarından, delirtme beni adam!"

Uygar'ın burnundan nefes aldığını duydum, sonra da hafif bir şekilde kahkaha attı ve cevap verdi: "Dua et şimdi yanında değilim, yoksa o dudaklarını kana kana içerdim. Bana ne kadınlardan? Evde duramıyorum Zeynep, sensiz yapamıyorum! Sadece denetim için buradayım." Derin bir nefes alarak gülümsedim, ben de onsuz yapamıyordum. O sırada Ramon yanıma geldi ve eliyle hayali bir davul yapıp çalarmış gibi yaptı. Dikkatim dağılmıştı, anlamayarak kaşlarımı çattım. Ramon

sinirle gözlerini devirdi ve bir anda kendi kendine halay çekmeye başladı.

Ağzım açık bir şekilde onun bu halini seyretmeye başladım. Ramon pes etti ve fısıldadı: "Ay geri zekâlı! Çeyiz için davulu söyle, halay çekilecek ya!"

Bir anda telefonun diğer ucundan Uygar'ın bağırma sesi geldi: "Zeynep! Neden sustun?" Panikle konuşmaya başladım: "Yok bir şey, her şey yolunda, sadece sana hatırlatmak istedim. Yarın öğlene doğru çeyiz için büyük bir araç lazım. Yani şey... buraya gelip çeyizi almak için."

Uygar sert bir şekilde cevap verdi: "Büyük araç ne için Zeynep? Ne dönüyor orada?"

Boğazımı temizleyip konuşmaya devam ettim: "Bir kere de sorgulamazsan olmaz mı? Bir şey döndüğü yok, çeyiz taşınacak ve büyük bir araç lazım. Lütfen Uygar, rica ediyorum senden!"

Uygar derin bir nefes aldı ve cevap verdi: "Tamam lan, buna da tamam!" Sıkıntıyla iç çektim ve konuşmaya devam ettim: "Teşekkürler canım, seni seviyorum." Uygar söylenerek telefonu kapattı. Ramon ellerini beline koydu ve tek kaşını kaldırıp, "Ay davul ne olacak? Annen eşyalar taşınırken davul çalsın istiyor," dedi.

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim ve bağırdım: "Davul olmak zorunda mı? Bu kadar sıkıntının içinde Uygar'dan davul isteyemem."

Ramon sıkıntıyla nefes aldı ve cevap verdi: "Bana göre bütün bunlar zaten saçmalık yavrum ama sağ olsun o Fatma catı dısı sürekli annenin kafasına yeni bir şeyler sokuyor." Aklıma bir fikir gelince ona baktım ve cevap verdim: "Buldum! Mert'i ararız, onun çevresi geniştir ve o bize davul ayarlar. Hadi Ramon, ne olur onu ara. Seni asla kırmaz!" Ramon sinirle yüzünü buruşturdu ve çaresiz bir şekilde başını salladı, en azından bu davul işinden kurtulmuştum.

Derin bir nefes alıp yarın olacakları düşünmeye başladım. Umarım sorunsuz bir şekilde çeyiz olayını da atlatırdım...

Sabah güneşinin sıcaklığını sırtımda hissederken uyandım. Bugün eylülün ilk günüydü ama yaz sıcağı hâlâ belirgin bir şekilde kendisini gösteriyordu. Gerilerek yatakta doğruldum. Derin dün gece benim yanımda uyumuştu ve Ramon'a yer yatağı yapmıştık. Gülümseyerek ona baktım, ellerini havaya dikmiş ağzı açık bir şekilde yatıyordu ve gözlerinde de kalpli uyku bantları vardı.

Sessizce yataktan kalktım ve banyoya girdim. Çok terlemiştim, duş almam gerekiyordu. Sonra banyodan çıktım, mutfaktan gelen sesleri duyunca kaşlarımı çatarken oraya yürüdüm. Güzel annem belli ki heyecandan uyuyamamış ve erkenden uyanıp bizim için kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Sessizce yaklaşıp boynuna dudaklarımı bastırdım. Annem gülümseyerek bana baktı. "Günaydın güzel kızım, neden erken uyandın?" diye sordu. Gülümseyerek cevap verdim: "Çok sıcak anne... Uyuyamadım."

Annem gülümsedi ve boğazını temizleyip sordu: "Onu çok seviyorsun değil mi? Sana karşı nasıl davranıyor? Uygar yakışıklı bir genç. Ben babanı çok kıskanırdım, sen de onu kıskanıyor musun? İstemeye geldikleri gün gözlerini senden bir an olsun ayırmadı. Çok seven adamlar duygularını saklayamazlar. Ne kadar sert olursa olsunlar sevdikleri kadınların yanında zırhlarını bir kenara atarlar. Uygar senin için deli oluyor, bu çok belli."

Utanarak gülümsedim, başımı yere eğdim ve parmaklarımla oynayarak cevap verdim: "Aslında kıskanmıyorum dersem yalan söylemiş olurum. O gerçekten harika bir erkek. Belli etmemeye çalışsam da onu çok kıskanıyorum. Bana olan sevgisinden şüphem yok ama elimde değil."

O sırada Ramon telaşla mutfağa girdi. Gözündeki uyku bandını alnına doğru kaldırmıştı, üstünde benim sabahlığım vardı. O sabahlığın içine nasıl sığabildiğine hayretler içinde baktım.

Annem Ramon'un bu hâlini görünce gülümsedi. Ben de gülümseyerek başımı salladım. Ramon telaşla bana bakarak an-

latmaya başladı: "Sabahtan beri o geri zekâlı Mert beni arayıp duruyor. Sanki Bostancı Gösteri Merkezi'nde konser vereceğiz, altı üstü kıçı kırık bir davul. Çalınacak parçaları birlikte seçelim mi diye soruyor, ay yok artık! Resmen geri zekâlının başkanı, utanmasa zurnayı da sen çal diyecek. Hayır yani neyin telaşı bu acaba? Ama başıma ne geliyorsa senin bu kızın yüzünden be teyzeciğim. Ah bu Mert bana gelinlik giydirecek Allah'ım!"

Tam konuşacağım sırada Ramon'un telefonuna mesaj bildirimi geldi. Ramon telefona bakıp gözlerini devirdi ve bana mesajı gösterdi: "Ay şiştim! Al işte yazdığına bak, kaçta toplanıyormuşuz... Hayır yani karga bokunu yemeden gel desem oturup karganın bok yediği saati hesaplayacak, o derece bir manyak."

Hüzünle ona baktım. Benim yüzümden başına gelmeyen kalmamıştı. Gülümseyerek konuştum: "Haklısın canım ama Mert sana değer veriyor. Seninle ilgili her konuda aşırı ilgi göstermesinin sebebi de bu, idare et. Hadi, ben kahvaltı sofrasını hazırlarken sen geç bir duş al. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Ramon dudaklarını büzüp başını salladı ve arkasını dönüp içeri yürüdü. O sırada kapı çalmaya başladı, Ramon söylenerek kapıyı açmak için yön değiştirdi. Ona engel olmak için koşsam da yetişemedim ve Fatma Teyze'yle Ramon karşı karşıya geldi. Fatma Teyze gözlerini kocaman açarak Ramon'u baştan aşağı süzdü ve ayıplar bir şekilde, "Tövbe bismillah! Oğlum bu ne hâl? Utanmıyor musun bu hâlde dolanmaya? Bak bizim bu aşağıda bir Suphi Dede var, seni oraya götürelim de bir okuyup üflesin. Azıcık adama dönersin be oğlum!" dedi.

Ramon kaşlarını çattı ve cevap verdi: "Ay sana ne acaba? Her delikten fırlayıp duruyorsun. Hem ne varmış benim hâlimde? Yataktan yeni kalktım, karga bokunu yemeden kapıya damlayan sensin. Hem bence Suphi Dede'ye sen git, o sana okuyup üflesin. Ay cinsel hayatın penaltılara kalmış be ninem! Belki işe yarar da insanların özel hayatına burnunu sokmazsın. Hayır yani, zaten bir ayağın çukurda. Azıcık sevimli ol da bari seni cennete alsınlar."

Panik içinde Ramon'un koluna dokundum. "Ramon, hadi sen duşunu al, Fatma Teyze de bize yardım etsin. Ben Derin'i uyandırayım, geç olmadan kahvaltı edelim," dedim. Ramon gözlerini kısıp bana baktı ve söylenerek banyoya gitti.

Kahvaltı hazırdı ama ekmek yoktu. Derin, Ramon'dan sonra duşa girmişti, ben de cüzdanımı alıp kapıya yürüdüm. Ramon kulağıma eğilip fısıldadı: "Ay ben de geliyorum yoksa bu koca karının saçını yolacağım."

Gülümsedim ve başımı salladım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra Ramon'la evden çıktık. Hava gerçekten bugün çok sıcaktı ve insan nefes almakta zorlanıyordu. Markete vardığımızda cebimden lastik toka çıkarıp saçlarımı tepede bir topuz yaptım. Başımı çevirip arkama baktığımda elleri ceplerinde yürüyen şapkalı adamla yine göz göze geldim, adam tepkisiz bir şekilde bana baktı ve yürümeye devam etti. Bu ikinci karşılaşmamızdı, tesadüf gibi olan bu karşılaşma beni nedensiz bir şekilde huzursuz ediyordu.

Adam genç değildi, olgun ve oturaklı bir hâli vardı. Bu mahalleden değildi, belki de yeni taşınmıştı ve ben tanımıyordum. Yanımızdan gelip geçti ve yolun sonuna doğru yürümeye devam etti. Uygar'ın adamları daha ileriden geliyordu, yoldan geçip giden bir sürü insan vardı. O sebeple bu adam onların dikkatini çekmiyordu ya da ben paranoya yapıyordum. Derin bir nefes alıp Ramon'a baktım, telefonuyla ilgileniyordu.

Yüzünde enteresan bir ifade vardı. Gülümseyerek sordum: "Ne oldu yine, kimle yazışıyorsun?" Ramon sinirle cevap verdi: "Deli Kadir'e günaydın mesajı yazdım. Ay ne yapayım Zeynep? Âşığım ona ama adam öküz be yavrum! Yazdığı cevaba bak."

Telefonu elime alıp ekrana baktım ve mesajı okudum: "Sana ne lan benim günümden, sokuk!" Gözlerimi açıp Ramon'a baktım ve ona kızdım: "Sürekli üstüne düşüyorsun. Kadir çok iyi bir insan ama böyle bir ilişki istemiyor. Sana değer veren ve seni önemseyen birine şans ver. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun Ramon, yazma artık Kadir'e."

Ramon hüzünle dudaklarını büzdü, onu anlıyordum ama bu

iş gerçekten imkânsızdı. Yürüyüp markete girdik ve ekmek alıp eve doğru yürümeye başladık. Tam köşeye vardığımızda birden davul çalmaya başladı. Bir anda durduk ve Ramon'la birbirimize bakıp yutkunduk.

Ramon hafifçe gülümsedi. "Yok be yavrum, o kadar da salak değil ya bu çocuk. Kesin başkasının düğünü falandır. Tamam, gerzek ve kafasız olabilir ama herhalde bu saatte gelip kapının önünde kara üzüm habbesi çalacak kadar cücük beyinli değildir. Ay öyledir değil mi? Ah bu sefer kesin rezil olduk Allah'ım!" dedi.

Adımlarımı hızlandırıp evin önüne geldim. Ramon arkamdan koştu ve evin önündeki manzaraya baktı. Dehşetle Ramon'a baktığımda Ramon'un elini ağzına koyup başını salladığını gördüm. Annem, Fatma Teyze ve Derin dışarı çıkmış, Mert'i seyrediyordu. Ramon suratını büzüştürdü ve sordu: "Ben mi yanlış görüyorum acaba? Gerçekten o cücük beyinlinin elinde bas gitar mı var?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve cevap verdim: "Tam olarak doğru görüyorsun Ramon. Davulcu kara üzüm habbesi çalıyor ve Mert bas gitarla bize bakıyor. Şu pencereden bakanlar da komşular."

Ramon sinirle yürümeye başladı, ben de başımı sağa sola sallarken peşinden yürüdüm. Ramon tam önlerinde durdu ve elini beline koyup çemkirmeye başladı: "Ay bir kes be dayı, sabahın köründe mahalleyi inlettin!" Sonra tek kaşını kaldırarak Mert'e baktı ve konuşmaya devam etti: "Ay sen nasıl bir geri zekâlısın acaba? Sabahın köründe bok mu var kapıya dayandın? Hem bu elindeki ne alaka, rock konseri mi vereceğiz burada? Utanmasan adama eşlik edeceksin. Bir de pişmiş kelle gibi sırıtıyor, insan bir sorar. Hem adresi nasıl buldun ki sen?"

Mert şaşkınlıkla bize baktı ve cevap verdi: "Gitarı lazım olur diye getirdim. Ben çeyiz sabah erken gidecek sandım, seni aradım ama çıkmadın. Ben de Derin'i arayıp adresi sordum." Ramon sinirle Derin'e baktı. Derin gözlerini açtı ve omzunu kaldırırken Ramon'a cevap verdi: "Benim suçum yok. Adre-

si sordu söyledim ama çal demedim. Geldiğinden bile haberim yok."

Ramon gözlerini devirip başını salladı, ortamı yumuşatmak için araya girdim: "Tamam, sorun değil Mert. Bir yanlış anlaşılma olmuş. Çeyiz saat ikide taşınacak, daha çok erken."

Davulcu araya girdi: "Abla ben saat ikide gelemem. Saat sekizde olur mu?" Ramon gözlerini kısarak cevap verdi: "Ay, abla dediğin kız senin torunun yaşında be dayı. Küçül de cebime gir bari! Hem saat sekizde ne yapacağız seni acaba? İstersen gece üçte gel, hem tam halay saati!"

Annem bize baktı. "Neyse boş verin, davul olmasa da olur. Zaten çalındı çalınacağı kadar," dedi.

Davulcuya biraz para verip onu gönderdik. Mert bizimle kaldı, annem onu da kahvaltıya buyur etmişti. Ramon hoşnut olmamıştı ama annemin sözünün üstüne söz söyleyemezdi. Hep birlikte kahvaltıya oturduk, Fatma Teyze gözlerini Mert'ten ayırmıyordu. Ramon ayağıma vurup Fatma Teyze'yi işaret etti ve yavaşça eğilip sessizce söylenmeye başladı: "Kadın kendine bir av daha buldu. Bakışlara bak, gözüne kestirdi ve saldırmaya hazır. Bunları birbirlerine düşürmem lazım. Bakarsın Mert danası dayanamaz kadını öldürür de ben de ikisinden kurtulmuş olurum yavrum." Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Sakın! Bugün yeteri kadar aksiyon yaşadık, vallahi kaldıramam!" Ama Fatma Teyze, Mert'e bakarak söze başladı: "Sen nerelisin oğlum?"

Mert gülümseyerek cevap verdi: "Bursalıyım güzel teyzem, annem İstanbulludur. Babaannem burada yaşadığı için üniversiteyi burada okumaya karar verdim." Fatma Teyze heyecanla konuşmaya devam etti: "Ee ben de Bursalıyım ya. Bak görüyor musun, hemşeri çıktık." Mert başını salladı ve sevinçle konuşmaya devam etti: "Ya yemin ederim görür görmez tahmin ettim. Tam bir Bursa kadını, duruşundan belli güzel teyzeciğim."

Ben hayretler içinde Ramon'a baktım, o da yutkunarak bana baktı. Öyle bir bakışı vardı ki masada olmasam kahkahalar atabilirdim. Fatma Teyze gözlerini kısıp Ramon'a baktı

ve konuşmaya devam etti: "Bak, bak da saygı öğren. Senin yolun yol değil, örnek al şu çocuğu."

Mert şaşkınlıkla bakarak söze girdi: "Ramon dünyanın en tatlı insanıdır ve herkes tarafından sevilir. Bir elbiseler yapıyor, aklın gider. Bir gün çok ünlü bir modacı olacak, onunla gurur duyuyorum ben." Tek kaşımı kaldırıp Ramon'a baktım. O ise başını *ne* der gibi salladı ve çayını içti. Mer,t Ramon'a değer veriyordu ama hayat bir tuhaftı. Herkes en güzel çiçeği aramaya uğraşırken ayaklarının altında ezdiği çiçeklerden habersizdi.

Nihayet çeyiz saati gelince Uygar'ı aradım ama telefona cevap vermedi. Gelmeyeceğini biliyordum fakat bu saate kadar beni aramamıştı ve bu kesinlikle garip bir durumdu. O beni her saat başı arar, yediğim yemekleri bile sorardı. Hüzünle iç çektim ve tekrar aradım ama bu sefer de bant çıkıyordu. Ya telefonu kapatmıştı ya da şarjı bitmişti. Evin önünde araba durunca koşup gelene baktım. Kadir'i görünce gülümsedim ve kapıyı açtım. Kadir beni görünce gülümsedi. "Merhaba Zeynep, her şey yolunda mı?" diye sordu. Sevinçle başımı salladım ve cevap verdim: "Hoş geldin Kadir. Her şey hazır. Ama şey... Uygar'a ulaşamadım. Bu saate kadar beni aramadı, hiç huyu değil. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadir kaşlarını çattı ve başını sallarken cevap verdi: "Gece birlikteydik, sonra beni uyumak için eve gönderdi ve kendisi de holdinge gitti. Çok önemli bir toplantısı var ama seni aramaması bana da garip geldi! Kesin bir işi vardır, dur bir de ben arayayım."

Kadir telefonunu çıkardı ve Uygar'ı aradı, sonra kaşlarını çatarak telefona baktı. "Kapalı!" dedi şüpheyle. Burun deliklerini açıp yumruklarını sıktı ve bu kez başka bir numara çevirdi, sonra konuşmaya başladı: "Benim Cansu. Uygar Bey ofisinde mi? Anladım. Ne zaman çıkarsa haberim olsun."

Sonra gülümseyerek bana baktı ve açıklama yaptı: "Toplantıdaymış. Sabaha kadar uyumadık Zeynep, üstüne bir de toplantı olunca dinlenemedi. Sabah holdinge giderken bura-

dan geçtik. Seni çok özlüyor. Bu koşturmaca bitince her şey normale döner."

Hüzünle başımı salladım, ben de onu çok özlemiştim. Ona sarılıp uyumak için can atıyordum. Yutkunarak sordum: "Çeyizi taşıdıktan sonra beni holdinge götürür müsün?" Kadir gülümseyerek başını salladı.

Tüm eşyalar araca taşındı, tutulan adamlar ve mahalleden gençler sayesinde hiç yorulmadan eşyaları düzenli bir şekilde taşımıştık. Sürekli telefona bakıyordum ama Uygar'dan hiç ses çıkmamıştı.

Gülümseyerek eve baktım. Benim eşyalarım evdeki eşyalara eklendi. Fazla bir değişiklik yapmadım, sadece Derin'le birlikte yatak odamı düzenledik. Annem ve Fatma Teyze mutfak eşyalarını yerleştirdi ve Ramon gelinlik için atölyeye gitti.

Her şey bittikten sonra Fatma Teyze gülümseyerek bana sarıldı: "Hayırlı olsun kızım. Evin pek güzel maşallah, bizden bu kadar."

Ben de ona sarılarak teşekkür ettim. Ömer gelip Derin'i aldı. Annem ve Fatma Teyze'yi eve bıraktık ve Kadir'le birlikte holdinge geldik. Çok huzursuzdum, akşam olmak üzereydi ama Uygar'ın telefonu hâlâ kapalıydı.

Asansör durunca dışarı çıktım ama bir an şoke oldum. Özge buradaydı ve Cansu'yla sohbet ediyordu. Siyah mini bir elbise giyinmişti, saçları açıktı ve oldukça çekici görünüyordu. Başını çevirip bana baktı, tek kaşını kaldırdı ve küçümser bir şekilde baştan aşağı beni süzdü. Üstümde kot pantolon ve spor bir gömlek vardı. Yorgundum ve oldukça sıradan göründüğümün farkındaydım. Umursamadım, sonuçta bugün çeyiz günümdü. Asıl onun burada ne işi vardı? Çünkü artık holdingde çalışmıyordu ve burada olması anlamsızdı.

Cansu hemen ayağa kalkıp bana selam verdi: "Hoş geldiniz Zeynep Hanım." Gülümseyerek başımı salladım. Özge ayağa kalktı ve Cansu'ya bakıp, "Ben artık gideyim canım. Malum, sabahtan beri buradayım. Toplantı harika geçti ve nasıl olsa artık sık sık görüşeceğiz!" dedi.

Donmuştum, ne demek oluyordu bütün bunlar? O sırada asansör durdu ve Kadir inip yanıma geldi. Kaşlarını çatarak Özge'ye baktı ama selam bile vermeden Cansu'yla konuştu: "Zeynep Hanım neden hâlâ burada bekliyor?" Cansu yutkunarak cevap verdi: "İçeri alıyordum efendim. Buyurun Zeynep Hanım ama Uygar Bey az önce çıktı. Toplantısı yeni bitti, haberiniz vardır diye düşündüm."

Başımı çevirerek Kadir'e baktım, o da aynı şekilde bana baktı. Özge sinsi bir şekilde gülümseyip çantasını aldı ve yanımızdan geçip asansöre bindi. Öfkeden kudurmuştum. Uygar'ın ofisine girdim, çenem titredi. Her yer o kokuyordu. Peki neredeydi bu adam? Neden beni aramıyordu?

Odadan tam çıkarken yerde dağılan telefon parçalarını gördüm, bu Uygar'ın telefonuydu. Elimle ağzımı kapattım ve endişe dolu bir nefes verdim. Bir şeyler olmuştu. Uygar'a kesinlikle bir şeyler olmuştu.

O sırada Kadir odaya girdi ve benim baktığım yere baktı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken acı içinde konuştum: "Bana Uygar'ı bul Kadir, ne olursun beni ona götür!"

Uygar

Bütün gece uyumamıştım, gece sevkiyat vardı ve başında beklemek zorunda kalmıştım. Zaten hiç eve gitmek istemiyordum, Zeynep gittiğinden beri ev bana huzur vermiyordu. Her yere kokusu sinmişti ve onsuz uyuyamıyordum. Onu sadece kendime saklamak istiyordum ama Zeynep o saçmalıklara kendisini öyle kaptırmıştı ki artık görüşemez olmuştuk. Karşı çıkıp engel olsam üzülecekti, bu nedenle onu kendi hâline bırakmaya karar vermiştim.

Araba holdingin önünde durunca indim ve yürümeye başladım. Adamlarım peşimden geliyordu, başımı çevirdim ve sertçe

konuşmaya başladım: "Depoya gidin. Saat üçte dağıtım başlasın, sorun istemiyorum. Yakarım!"

Asansöre bindim ve yukarı çıktım. Asansör ikinci katta durduğunda kaşlarımı çatarak baktım. Stajyer olduğunu tahmin ettiğim bir genç beni görünce korkuyla yüzüme baktı ve geri adım atıp binmekten vazgeçti. Genelde ben asansöre bindiğim zaman kimse binmeye cesaret edemezdi. Eskiden bu konularda oldukça serttim ama genç çocuğa bakıp gözlerimle asansörü işaret ettim. Tedirgin bir şekilde içeri girdi ve üçüncü katın düğmesine bastı.

Zeynep farkında olmadan beni değiştiriyordu, artık eskisi gibi katı düşünmüyordum. Bu benim gibi bir adam için iyi bir şey değildi, çok düşmanım vardı. Önümde saygıyla eğilen ama ipimi çekmek için fırsat kollayan yüzlerce adamın lideriydim. Ne yazık ki bu pisliğe o meleği de bulaştırmıştım.

Asansörden inip ofisime doğru yürüdüm. Cansu beni görünce yerinden kalktı ve peşimden yürüdü, odama geçtim ve koltuğuma oturdum. Cansu kapıya vurdu ve içeriye girdi. Başımı koltuğa dayadım ve gözlerimi dinlendirdim. Cansu boğazını temizledi, sinirle sordum: "Söyle Cansu?"

Cansu hemen cevap verdi: "Efendim, bir misafiriniz var. Çok erken olduğunu biliyorum fakat ısrarla sizinle görüşmek istedi, ben de bekleme salonuna aldım."

Gözlerimi açtım ve sertçe bağırdım: "Bana sormadan randevu mu verdin? Bu ne hadsizlik Cansu? Kaç senedir benim kurallarımı öğrenemedin mi? Kimseyle görüşmek istemiyorum, çık dışarı!" Cansu yutkunup konuşmaya devam etti: "Özür dilerim Uygar Bey, kurallarınızı tabii ki biliyorum ama gelen bey sizin çok yakınınızmış. Çok acil bir durum olduğunu söylediği için bekleme salonuna aldım, sizin de kendisiyle görüşmek isteyeceğinizi söyledi."

Kaşlarımı çatarak sordum: "Kimmiş? Adını söyledi mi?" Cansu başını salladı ve cevap verdi: "Hasan'ın amcası dersin dedi, adı Adnan'mış." Tek kaşımı kaldırıp ellerimi sıktım, sonra da hemen ayağa kalkıp cevap verdim: "Hemen odaya al ve sakın telefon bağlama." Cansu korkuyla başını sallayıp dışarıya

çıktı. Gelen önemli değil, değerli bir misafirdi. O bana Kuzgun'un yadigârıydı. Onu tanırdım, önemli bir şey olmasa asla gelmezdi. Karşılamak için kapıya yürümeye başladım, o sırada elinde bastonuyla içeriye girdi. Göz göze geldiğimizde yanına yürüdüm ve eğilip elini öptüm.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, bana şefkatle baktı ve boynumdan tutarak sarıldı. Yıllardır kendini çiftliğine hapsetmişti. Ne kimseyle görüşür ne de dışarıya çıkardı. Kuzgun'un ölümü onu yıkmıştı. Aslında çok eski bir mafya lideriydi, yeraltı dünyasını çok iyi bilirdi. Her zaman zeki bir adamdı ve doğru kararlar verirdi ama hiçbir zaman Kuzgun'un öldürülmesini hazmedemedi. Haklıydı da... Kuzgun herkes için büyük bir kayıptı.

Gülümseyerek konuşmaya başladım: "Hoş geldin ağam ama zahmet etmişsin. Bir haber salsaydın ben gelseydim ayağına. Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

Kaşlarını çatıp cevap verdi: "Öyle gerekti Keskin'im, öyle gerekti." Kaşlarımı çatıp başımı salladım. Birlikte koltuğa geçtik. Yüzüme baktı ve çenesini oynattı, sonra da konuşmaya devam etti: "Yüzün olgunlaşmış ama bakışların aynı. Seni bulduğumuz o geceki gibi korkusuz ve keskin. Bir gün büyük bir lider olacağından zaten emindim, herkesin hakkından geldin. Bileğin gibi yüreğin de sağlam, helal süt emdiğin belli. Kuzgun'un kurallarını yaşatıyorsun, helal olsun! Organ mafyasının kökünü kurutmuşsun. Annen yaşasaydı emin ol seninle gurur duyardı ama son duyduklarım..."

Kaşlarımı çatarak sordum: "Ne duydun? Seni buralara kadar getirdiğine göre önemli bir şey olmalı."

Adnan Ağa bastonunu hafifçe yere vurarak konuştu: "Dinle oğlum, bu karanlık âleme girmek istediğin gece, sana bu âlem insanı yutar demiştim. Girişi vardır ama çıkışı bedelsiz olmaz. Bu dünyaya girmek isteyen her şeyi göze alır. Bütün bunlarla hazır mısın? diye sormuştum. Sen zeki adamsın Keskin, duydum ki sevdalanmışsın. Önce inanmadım. Yok dedim, Keskin'in o taraklarda bezi olmaz. Sen Kuzgun'un kendisini

nasıl ölüme sürüklediğini benden iyi bilirsin. Sen ölsen acımam, bile bile yedi bu boku derim. Ama kızı harcarlarsa iş değişir, işte o zaman ölümü mumla ararsın. Yapma oğul, etme. Bile bile yakma kızı, harcama. Adamlar çoktan kızın peşine düşmüştür. Ne kadar koruyabileceksin? Kuzgun ne kadar koruyabildi? Sen Keskin'sin, sıradan bir adam değilsin! Etrafında görüldükçe av olacak. Bir yerden sonra sana gücü yetemeyen onu acıtacak. Kuzgun'un yaptığı hatayı yapma."

Çenem kaskatı kesildi, bütün bunlar benim bildiğim ama kaçtığım gerçeklerdi. Derin bir nefes alıp cevap verdim: "Ben onu canımdan öte sevdim, ayrılamam ondan! Ölsem de ayrılamam. O benim nefesim. Sevdim işte, suç mu?"

Adnan Ağa başını dikleştirip ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, kapıdan çıkmadan önce durdu ve bana bakıp son sözlerini söyledi: "Kuzgun da sevmişti, baban da sevdi ve sevdim diyenlerin hepsi bir bir kaybetti. Ayrılmaya katlanırsın, nefes aldığını bilmek sana yeter! Ama onu senden zorla alırlarsa, işte ona katlanamazsın! Ve inan bana, o acının tarifi yoktur!" Sonra da kapıyı açtı ve sertçe kapatıp gitti.

Adnan Ağa arkasında bir enkaz bırakıp gitmişti. Kaçtığım bütün gerçekler kanıma karışmış, acı bir zehir gibi yakıyordu benliğimi. Sinirden titreyen ellerimi sıktım ve öfkeyle haykırıp telefonumu duvara fırlattım. Dişlerimi sıkarak pencerenin önüne yürüdüm ve derin bir nefes aldım. Kuzgun ve Yıldız'ın cesetleri gözümün önüne gelince acıyla başımı sağa sola doğru salladım. Kafamda tek bir cümle yankılanıyordu. *Ya onu koruyamazsam?*

Gözlerimi kısıp güneşin kızıllığını seyrettim, güzeldi ama yaklaşamayacağımızı bilirdik. Dokunmaya çalışmak sadece ölüm olurdu, tıpkı Zeynep gibi... Seviyordum, hem de çok. Canımdan vazgeçecek kadar, diri diri yanmayı göze alacak kadar seviyordum onu.

Bu sevginin uçurumum olacağını çok iyi biliyordum, her şeyi göze almıştım zaten. O uçuruma gözüm kapalı atlardım ama ona kıyamazdım ki...

Benim nihayetim karanlık olacaktı belki ama Zeynep'in yeri orası değildi. O benim dokunmaya kıyamadığım, kokusunda can bulduğumdu. Yüreğim kor içinde tutuşsa da gerçek ne yazık ki buydu. Ya her şeyi göze alıp bu karanlığa onu da çekecektim ya da kalbimi yerinden sökecek ve yaşarken ölecektim...

Devam edecek...